

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



buk@

JULIE
GARWOOD

Güllere Sor

miuwmiu

(e)psilon'

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Claybornes' Brides Serisi(Rose Hill)

- 1.Güllere Şor
2. One Pink Rose(Travis'in hikayesi)
3. One White Rose(Douglas'ın hikayesi)
4. One Red Rose(Adam'ın hikayesi)
5. Come the Spring(Cole'un hikayesi)

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Hiç kimse bir ada değildir,
Ne de bütünüyle kendisi.
Her insan kıtanın bir parçasıdır,
Bütünün bir bölümü.
Bir toprak parçası deniz tarafından alıp götürülse,
Avrupa azalır.
Tıpkı dağlık bir burun gibi,
Tıpkı senin veya bir arkadaşının sahip olduğu
mülk gibi,
Bir insanın ölümü de beni azaltır.
Çünkü ben insanlığın içindeyim;
Öyleyse asla haber gönderip sordurma
Çanlar kimin için çalıyor diye;
Onlar senin için çalıyor.

– John Donne
Devotions upon Emergent Occasions
Meditation XVII

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu

Düzenleme:buk@

ÖNSÖZ

New York, 1860

Onu çöpün içinde buldular. Şans çocuklardan yanaydı; sıçanlar henüz ona ulaşmamıştı. Örtülü piknik sepetinin üzerine çoktan tırmanmış olan sıçanların ikisi hasırı çılgına dönmüş bir halde tırmalarken, diğer üçü de jilet keskinliğindeki dişleriyle kenarları parçalıyordu. Coşkunluk içindeydiler çünkü tatlı, süt kokan, narin etin kokusunu alıyorlardı.

Ara sokak çetenin barınağıydı. Dört çocuktan üçü eski samanla doldurulmuş, tahta kasadan bozma yataklarında derin bir uykudaydı. Bütün geceyi hırsızlık, dolandırıcılık ve kavgayla geçirmişlerdi. Bebeğin çığlıklarını duyamayacak kadar bitkinlerdi.

Douglas onun kurtarıcısı olacaktı. Çetenin dördüncü üyesi, ara sokağın dar ağzında bekçilik görevini yapmak için sırasını alıyordu. Uzun bir süredir koyu renk kıyafetli bir kadını izliyordu. Kadın kollarının arasındaki sepetle aceleyle açıklığa doğru gelirken, bekçi diğer çete üyelerini olası bir belaya karşı yumuşak ve alçak bir ısıklıkla uyardı, sonra da yamulmuş bir viski fiçisi yığınının arkasındaki saklanma bölgesine çekildi. Kadın kemerli yolda duraksadı, omzunun üstünden sokağa doğru sinsi bir bakış attı, ardından ara sokağın merkezine

doğru koştu. O kadar ani durdu ki etekleri ayak bileklerine çarptı. Sepeti sapından tutup kolunu olabildiğince açarak savurdu ve karşı duvardaki yüksek çöp yığınının doğru attı. Sepet tepeye yakın bir kenara düştü. Kadın kendi kendine mırıldamıyordu. Douglas kelimelerin hiçbirini seçemiyordu, çünkü sepetin içinden gelen ses kadının çıkardığı sesi bastırıyordu. Duyduğu ses bir kedinin miyavlaması gibiydi. Sepete şöyle bir baktı, dikkati tamamen yabancının üzerindeydi.

Kadın apaçık korkuyordu. Douglas, onun pelerininin başlığını alına doğru çekerken ellerinin titrediğini fark etti. Belki de kadın evcil hayvanından kurtulduğu için kendini suçlu hissediyordu. Hayvan muhtemelen yaşlı ve hastaydı, bu yüzden artık onu kimse istemiyordu. İnsanlar böyleler işte, diye düşündü Douglas. Yaşlı ya da genç, kimse tarafından asla rahatsız edilmek istemiyorlardı. Bunun çok fazla derde yol açtığını tahmin ediyordu Douglas. Kendini kafasını sallarken ve genel olarak ilişkilerin zavallı durumunu, özellikle de kadının korkaklığını neredeyse sesli bir şekilde küçümserken buldu. Madem evcil hayvanı istemiyordu, o halde neden hemen başkasına vermemişti ki? Olası bir cevap için kafa yoracak kadar zamanı yoktu, çünkü kadın birden dönüp sokağa doğru koştu. Hiç arkasına bakmadı. Neredeyse köşeye geldiği zaman, Douglas bir ıslık daha çaldı. Bu seferki yüksek ve tizdi. Çete üyelerinin en büyüğü olan Adam adındaki kaçak köle, yırtıcı bir hayvanın hızı ve çevikliğiyle ayağa fırladı. Douglas ona sepeti işaret etti, sonra da kadının peşinden hareket geçti. Pelerininin cebinden sarkan zarfı fark etti ve küçük bir işe başlamanın tam sırası olduğunu düşündü. Neticede o, Market Sokağı'nın on bir yaşındaki en iyi yankesicisiydi.

Adam, Douglas'ın gidişini seyrettikten sonra sepeti almak için döndü. Bu kolay bir iş değildi. Sıçanlar armağanlarını bırakmak istemiyorlardı. Adam bir tanesinin kafasına sivri uçlu bir taşla vurdu. İğrenç yaratık sokağa hızla kaçmadan önce tiz bir ses çıkardı. Adam diğer sıçanı da ürkütüp kaçırmak için meşaleyi yaktı ve sepetin üzerinde ileri geri salladı. Hepsinin

gittiğinden emin olduğunda isc sepeti çöpten çıkardı ve hâlâ uyumakta olan diğer çete üyelerinin yanına taşıdı.

İçinden gelen zayıf sesleri duyduğunda neredeyse sepeti düşürüyordu.

“Travis, Cole, uyanın. Douglas bir şey buldu.”

Adam yatakların önünden geçip ara sokağın çıkmazına doğru gitti. Oturup uzun ve sıska bacaklarını kavuşturdu, ardından sepeti yere koydu. Sırtını taş duvara yasladı ve diğer çocukların kendisine katılmasını bekledi.

Cole, Adam’ın sağ tarafına oturdu, Travis ise yüksek sesle esneyerek onun sol tarafına çömeldi.

“Ne buldun patron?” diye sordu Travis uykudan ötürü boğuk çıkan bir sesle.

Üç çete üyesi de bir ay önce kaçak köleyi lider pozisyonuna çıkarmıştı. Karara varma aşamasında mantığı da duyguyu da ön planda tutmuşlardı. Adam içlerinde en büyük olandı, neredeyse on dört yaşındaydı, mantıklı fikirler önerir, dolayısıyla diğerlerini yönetirdi. Ayrıca dördünün arasında en akıllı olan da oydu. Bu iki somut sebep dışında ilgi çekici başka sebepler de vardı. Adam her birini ölümden kurtarmak için kendi hayatını riske atmıştı. Herkesin dikkate aldığı tek komutun “güçlü olanın egemenliği” olduğu New York’un arka sokaklarında önyargıya yer yoktu. Açlık ve şiddet gecenin efendileriydi, dahası her ikisi de renk körüydü.

“Patron?” diye fısıldadı Travis cevap vermesi için onu dürterek.

“Ne olduğunu bilmiyorum,” diye cevap verdi Adam.

Sepetin içine henüz bakmadığını söyleyecekti ki Cole araya girdi. “O sadece bir sepet,” diye mırıldandı. “Tepesini kapalı tutan mandal, içinde gerçek altın olabileceğini düşünüyor. Sizce?”

Adam omuz silkti.

Çocukların en küçüğü olan Travis bu hareketi taklit etti ve Adam’ın kendisine verdiği meşaleyi kabul edip herkesin görebileceği kadar yukarıya kaldırdı. “Açmadan önce Douglas’ı

beklemeli miyiz?” diye sordu. Ara sokağın girişine doğru omzunun üstünden baktı. “Nereye gitti?”

Adam mandala uzandı. “Buralarda olmalı.”

“Bekle, patron,” diye uyardı onu Cole. “İçinden bir ses geliyor.” Bıçağına uzandı. “Duyuyor musun, Travis?”

“Duyuyorum,” dedi Travis. “İçindeki şey bizi ısırabilir mi? Bir yılan olabilir mi?”

“Tabii ki yılan olamaz,” dedi Cole. Öfkesi ses tonundan belliydi. “Kafan hiç çalışmıyor, oğlum. Yılanlar böyle sızlanmazlar... Böyle... Kedi yavruları gibi.”

Travis bu sert yanıtın acısıyla bakışlarını aşağı indirdi. “O şeyi açmadığımız sürece ne olduğunu asla bilemeyeceğiz,” diye mırıldandı.

Adam onaylarcasına kafasını salladı. Mandalı kenara doğru çevirdi ve kapağı biraz kaldırdı. Üzerlerine hiçbir şey zıplamadı. Kaçak köle tuttuğu nefesini bıraktı, sonra da kapağı tamamen itti. Menteşe gıcırdadı ve kapak sepetin arka yüzüne doğru döndü.

Üçü de kolları duvara yapışacak şekilde duvara dayanmıştı. Çok geçmeden usulca öne doğru eğildiler.

Ve sonra nefesleri kesildi. Gördükleri şeye inanamadılar. Melek kadar güzel ve mükemmel olan bir bebek sepetin içinde mışıl mışıl uyuyordu. Gözleri kapalıydı ve minik yumruğunu emerken ara sıra hafifçe ağlıyordu ki bu da çocukların duyduğu sestti.

Bu şaşkınlığı ilk atlatan kişi Adam oldu. “Cennetteki Yüce Tanrım,” diye fısıldadı. “Bir insan bu kadar değerli bir şeyi nasıl bilerek başından atabilir?”

Cole bebeği fark ettiğinde bıçağını elinden düşürmüştü. Bıçağına uzanırken, sepetin içinde neyin saklı olduğunu öğrenmesi üzerine ellerinin titrediğini fark etti ve bunun korkakça bir davranış olduğunu düşünerek kafasını salladı. Utancını örtbas etmek için sesini kalınlaştırdı. “Atabilirler tabii. İnsanlar bunu hep yapıyorlar. Zengin ya da fakir olmaları

fark etmiyor. Bir şeyden sıkılıyorlar ve onu kirli bir su gibi başlarından atıyorlar. Doğru değil mi, Travis?”

“Doğru,” diye onayladı Travis.

“Patron, Douglas ve Travis’in anlattığı yetimhane öykülerinin hiçbirini dinlemedin mi?”

Adam, Cole’un sorusunu cevaplamadan önce, “Orada bir sürü bebek gördüm,” dedi Travis. Duraksadı ve tamamen dürüst olabilmek adına ekledi: “Pekâlâ, belki bir sürü değil ama biraz.” Sonra sözlerini sürdürdü. “Onları üçüncü katta tutuyorlardı. Hatırladığım kadarıyla küçük haylazların hiçbirini başarıya ulaşamadı. Onları o koğuşa koyuyorlar ve bazen onların orada olduğunu tamamen unutuyorlardı. Sanırım onların hepsi bu.” Yurtsuz çocuklar için şehirde kurulan kampta geçirdiği günleri anımsayınca sesi titredi. “Bu küçük çocuk asla burada yaşayamaz... Bu oğlan çok küçük.”

“Main Caddesi’nde daha küçüğünü de gördüm. Kaltak Nellie’nin vardı bir tane. Neden onun bir oğlan olduğunu düşünüyorsun?”

“Saçı yok. Öyle değil mi? Sadece erkekler saçsız doğar.”

Travis’in iddiası Cole’a oldukça mantıklı geldi. Onaylayarak başını salladı ve liderlerine dönerek, “Onu ne yapacağız?” diye sordu.

“Onu başımızdan atmayacağız.”

Konuşan Douglas’tı. Diğer üç çocuk onun sert ses tonu karşısında irkildi. Douglas biraz önce söylediklerinin tam anlamıyla geçerli olduğunu anlamaları için kafasını sallayarak konuşmasını sürdürdü. “Olup bitenleri gördüm. Üzerinde ceket olan iyi giyimli bir adam lüks görünen bir at arabasından indi. Sepeti kolunun altına sıkıştırmıştı. Sokak lambasının altında duruyordu, dolayısıyla yüzünü belirgin bir şekilde görüyordum. Kadının da yüzünü gördüm, köşede bekliyordu ve adam at arabasından inip ona doğru yürümeye başlayınca, kadının onu beklediğini anladım. Kadın başlığını çekerek yüzünü saklamaya çalışıyordu, davranışları korkutğunu düşünmeme neden oldu. Adam sinirlenmeye başladı; sebebini çözmek çok da zamanımı almadı.”

Douglas duraksayınca, “Yani? Neden sinirleniyordu?” diyerek sebebini öğrenmek istedi Cole.

“Çünkü kadın sepeti almak istemedi, işte bu yüzden,” diye açıkladı Douglas. Sözlerine devam etmeden önce Travis’in yanına çömeldi. “Kadın defalarca kafasını salladı. Adam hararetle bir şekilde konuşuyor ve parmağını kadının yüzüne doğru sallıyordu. Sonra kalın bir zarf çıkardı ve kadının yüzüne doğru tuttu. Kadın bir anda kendine geldi. Yıldırım hızıyla zarfı adamın elinden kaptı. Bu da zarfın içindeki her neyse önemli bir şey olduğunu düşünmeme neden oldu. Ve sonunda kadın sepeti aldı. Adam arabaya binerken, kadın da zarfı cebine sokuşturdu.”

“Sonra ne oldu?” diye sordu Travis.

“Araba köşeyi dönene kadar bekledi,” dedi Douglas. “Sonra da bizim ara sokağa gizlice girdi ve sepeti attı. Sepete tam olarak dikkatimi vermedim. İçinde yaşlı bir kedi olabileceğini düşündüm. Bir bebek olabileceğini asla tahmin etmedim. Bilseydim izin vermezdim...”

Cole araya girerek, “Nereye gittin?” diye sordu.

“Cebindeki zarf hakkında epeyce meraklandım ve onu takip ettim.”

“Zarfı alabildin mi?” Travis bilmek istiyordu.

Douglas kıs kıs güldü. “Elbette aldım. Bana boşuna Market Caddesi’nin en iyi yankesicisi demiyorlar, öyle değil mi? Kadın acele ediyordu ama gece yarısı trenine doğru ilerleyen kalabalığın arasında onun cebine ulaştım. Ona dokunduğumu hiç anlamadı. Aptal kadın. İddia ediyorum olanları bile ancak şimdi çözebiliyordur.”

“Zarfın içinde ne var?” diye sordu Cole.

“Ne olduğuna inanamayacaksın.”

Cole gözlerini devirdi. Douglas uzatmayı severdi ve bu tutumu diğerlerini deli ederdi. “Tanrı aşkına Douglas, eğer söylemezsen...”

Travis bu tehdidi yarıda keserek, “Size söyleyecek önemli bir şeyim var,” dedi. Zarfın içeriğinden biraz bile etkilenme-

mişti. Düşünceleri bebeğin üzerindeydi. “Hepimiz bebeği öylece bırakmama konusunda hemfikiriz. Ama onu kime verebileceğimizi merak ediyorum açıkçası.”

“Bir bebek isteyecek kimseyi tanımıyorum,” dedi Cole. Pürüzsüz çenesini yaşça kendinden büyük ve tecrübeli gangsterlerden gördüğü gibi ovuşturdu. Bu hareketin onu daha yaşlı ve zeki gösterdiğini düşündü. “Kimin işine yarar ki?”

“Muhtemelen kimsenin işine yaramaz,” diye cevap verdi Travis. “En azından şimdilik. Belki büyüyünce...”

“Yani?” dedi Douglas Travis’in sesindeki ani heyecan tınısını merak ederek.

“Ona bir iki şey öğretebileceğimizi düşünüyorum.”

“Ne gibi?” diye sordu Douglas. Uzandı ve parmağıyla bebeğin alnına yavaşça dokundu. “Teni saten hissi veriyor.”

Travis bebeği eğitme imkânına sıcak bakıyordu. Bu onun kendini önemli hissetmesini sağlıyordu. “Douglas sen ona yankesicilik ile ilgili her şeyi öğretebilirsin. Bu konuda gerçekten iyisin. Ve sen Cole... Onu nasıl kaba olabileceği konusunda eğitebilirsin. Birinin sana zarar vereceğini düşündüğünde bakışlarında beliren ifadeyi görmüştüm. Bu küçük dosta da o şekilde bakmayı öğretebilirsin. Gerçekten korkutucu.”

Cole gülümsedi. Övgüyü duyunca memnun oldu. “Bir silah çaldım,” diye fısıldadı.

“Ne zaman?” diye sordu Douglas.

“Dün,” dedi Cole.

“Onu zaten gördüm,” diye gururlandı Travis.

“Mermi çalar çalmaz atıcılığa başlayacağım. Market Caddesi’ndeki en hızlı nişancı olacağım. Minik dostumuzu da en iyi ikinci yapmaya ikna olabilirim.”

“Ona bir şeyleri nasıl çalacağını öğretebilirim,” dedi Travis. “İhtiyacımız olan şeyi bulmakta iyiyim, öyle değil mi patron?”

“Evet,” diye onayladı Adam. “Gayet iyisin.”

“New York’taki en iyi çete olabiliriz. Herkesin bizden

korkmasını sağlayabiliriz,” diye fısıldadı Travis. Bu ihtimal onu heyecanlandırmıştı, gözleri parlıyordu. Sesi hayalperest bir tona büründü ve hepsinin içten içe korktuğu düşman çete üyelerini kastederek ekledi: “Lowell’in ve onun aptal arkadaşlarının bile.”

Diğerleri Travis’in çizdiği bu hoş tabloyu düşünerek bir süre durdular.

Cole yeniden çenesini ovuşturdu. Fikir hoşuna gitmişti. Konuşmaya başladığında hevesini zor bastırıyordu. “Patron, annenin sana kitaplardan öğrettiği her şeyi öğretebilirsin ona. Belki de onu kendin kadar zeki yaparsın.”

“Ona okumayı öğretebilirsin, böylece senin gibi öğrenirken sırtına kırbaç da yemez,” dedi Travis.

“Eğer onu tutacaksak, yapacağımız ilk şey şu hanım evladı kıyafeti üzerinden çıkarmak olmalı,” dedi Douglas. Uzun beyaz elbiseye baktı ve kafasını salladı. “Kimse ona gülemeyecek. Bunun icabına bakacağız.”

“Kıs kıs güleni bile öldüreceğim,” diye söz verdi Cole.

“Bütün bebekler böyle şeyler giyer,” dedi Travis. “Daha önce görmüştüm. Bunlarla uyuyorlar.”

“Nasıl yani?” diye sordu Douglas.

“Yürüme kıyafetlerine ihtiyaçları yok, çünkü henüz yürümeyi bilmiyorlar.”

“Onu nasıl besleyeceğiz?” diye sordu Cole.

“Sepetin içine konmuş süt şişesini görüyorsun. Boşaldığında, doldurup getireceğim,” diyerek söz verdi Travis. “Muhtemelen henüz dişleri yoktur, yani doğru dürüst yiyecek yiyemez. Şimdilik sütle idare edecek. Ayrıca burada biraz kuru bebek bezi de var... Ona sonra biraz daha getireceğim.”

“Nasıl oluyor da bebeklerle ilgili bu kadar çok şey biliyorsun?” diye sordu Cole.

“Biliyorum işte,” dedi Travis omuz silkerek.

“Altını kirlettiğinde kim değiştirecek?” diye sordu Douglas.

“Bana kalırsa sırayla yapalım,” diye önerdi Cole.

“McQueeny’lerin evinin arkasında bebek bezlerinin asılı olduğunu görmüştüm. Kuruması için asılmış küçük kıyafetler de vardı. Minik dostumuza oradan bir şeyler getirebilirim. Söylesenize, ona ne ad vereceğiz?” dedi Travis. “Bir fikri olan var mı?”

“Küçük Cole’a ne dersiniz?” diye önerdi Cole. “Kulağa hoş geliyor.”

“Peki ya Küçük Douglas?” dedi Douglas. “Kulağa daha hoş geliyor.”

“Ona içimizden birinin ismini veremeyiz,” dedi Travis. “Bu yüzden kavgaya çıkabilir.”

Douglas ve Cole sonunda Travis’i onayladılar. “Tamam,” dedi Cole. “İsmi gerçekten de kulağa önemli gelen bir şey olmalı.”

“Babamın adı Andrew’du,” dedi Douglas.

“Yanı?” diye sordu Cole. “Annen öldükten sonra baban seni yetimhaneye attı, öyle değil mi?”

“Evet,” diye durumu kabullendi Douglas başını aşağı eğerek.

“Ona bir çocuğu başından atmış birinin ismini veremeyiz. Bu doğru olmaz. Bizim standartlarımız var, değil mi? Küçük dostumuz zaten kendini çöpün içine atılmış halde buldu. Bu yüzden senin babanın adını hatırlatmaya gerek yok. Bence Summit Sokağı’nın altını üstüne getiren arkadaşın ardından ona Sidney adını verelim. Sidney gerçekten çok kötü biriydi. Onu hatırlıyorsun, değil mi Douglas?” diye sordu Cole.

“Onu çok iyi hatırlıyorum,” diye cevap verdi Douglas. “Oldukça saygıdeğerdi.”

“Haklısın,” dedi Cole. “Ve sıradan sebeplerle öldü. Bu önemli, öyle değil mi? Kimse gizlice yaklaşarak onu öldürmedi.”

“İsim kulağa güzel geliyor,” diyerek lafa girdi Travis. “Hadi oylayalım.”

Douglas sağ elini kaldırdı. Kir pas içindeydi eli.

“Lehinde?”

Cole ve Travis de ellerini kaldırdılar. Adam hareket etmedi. Cole patronun son birkaç dakikadır konuşmaya katılmadığını fark eden tek kişi gibi görünüyordu. Liderlerine bakmak için döndü. “Sorun ne, patron?”

“Sorunun ne olduğunu biliyorsun,” dedi Adam. Sesi yaşlı ve yorgun çıkıyordu. “Gitmem gerekiyor. Şehirde yaşama şansı göremiyorum. Olması gerekenden çok daha uzunca bir süre burada kaldım. Özgür olmak ve sahibimin oğullarının beni bulup almalarından endişelenmemek istiyorsam, batıya gitmek zorundayım. Ara sokaklarda gecenin karanlığına kadar saklanarak hiçbir şekilde hayatımı sürdüremem. Issızlıkta bir insan kaybolabilir. Anlıyorsunuz, değil mi? Bebek için oy kullanmamalıyım. Onu büyötmeye yardım etmek için burada olmayacağım.”

“Sensiz yapamayız, Adam,” diye haykırdı Travis. “Bizi terk edemezsin.” Sesi korkmuş küçük bir çocuk gibi geliyordu kulağa. Sesi çatladı, sonra da hıçkırarak ağlamaya başladı. Koruyucusu tarafından terk edilme korkusu onu dehşete düşürmüştü. “Ne olur kal,” diyerek yalvardı.

Sesi bebeğı sarstı. Bebek tepki olarak irkildi ve hafif bir inilti kopardı.

Adam sepete uzanıp beceriksizce bebeğın karnını okşadı ve hızla geri çekildi. “Bu bebek sırsıklam.”

“Ama nasıl olur?” diye sordu Cole. Şişede çatlak olup olmadığını anlamaya çalıştı.

“Çişini yapmıştır,” diye cevap verdi Travis. “En iyisi altını değiştirmek, patron. Yoksa poposu tahriş olacak.”

Bebek uyanmaya çalışıyordu. Çocuklar ona ilgiyle bakıyorlardı. Şimdiye dek hiçbiri bu kadar minik bir şeye böylesine yakın olduğunu hatırlamıyordu.

“Yüzünü öyle buruşturduğunda kırışıklıklarla doluymuş izlenimi veriyor,” diye fısıldadı Douglas. “O küçük, tatlı bir haylaz. Öyle değil mi?”

Cole başıyla onayladıktan sonra Adam’a dönerek, “Şimdilik patron sensin, Adam. Bczi sen değiştirmelisin,” dedi.

En büyükleri bu sorumluluğa aldırılmazlık edemedi. Derin bir nefes aldı, yüzünü buruşturdu ve sonra kollarını kollarının altından geçirerek bebeği yavaşça sepetten çıkardı.

Bebeğin gözleri açıldı. Travis'in tuttuğu meşalenin ışığında hepsi bebeğin göz renginin ne kadar mavi olduğunu görebiliyordu. "Küçük kardeşin olabilir Cole. Her ikiniz de tamına aynı göz rengine sahipsiniz."

Kolları gergin bir şekilde öylece duran Adam'ın yüzünde acı dolu bir ifade vardı ve alnında ter damlacıkları belirmişti. Bebeği dehşete kapılmış bir şekilde tuttuğu açıkça belli oluyordu. Kucaklamanın ne kadar zor olduğunu bilmezdi ve eğer minik bebek ağlamaya başlarsa Tanrı yardımına koşmalıydı. Sonrasında ise Tanrı adına ne yapacağını bilmiyordu.

Boğuk bir şekilde fısıldayarak Cole'dan elbiseyi tutup bezi çıkarmasını istedi.

"Neden ben?" diye yakındı Cole.

"Travis meşaleyi tutuyor, Douglas ise kollarıma ulaşamayacak kadar uzak," dedi Adam. "Acele et. Kıpırdanmaya başlayabilir. Onu düşüreceğimden korkuyorum. O kadar hafif ki havayı tutmak gibi bir his bırakıyor."

"Minik arkadaşımız biraz meraklı, değil mi?" dedi Travis Douglas'a. "Her birimizi nasıl incelediğine baksana. Bu kadar küçük bir şey için çok ciddi."

"Douglas, buraya gel ve alnımı sil," dedi Adam. "Bütün ter gözüme geldiğinden göremiyorum."

Douglas bir bez parçası kapıp söyleneni yerine getirdi. Adam hassas bir dinamit tutuyormuş gibi davranıyordu. Bütün dikkatini toplamıştı ve izlemesi acı vericiydi.

Travis patronun bu tepkisini gülünç bulan tek kişiydi. Bir kahkaha patlattı. "O patlamayacak patron. Tıpkı senin gibi, sadece daha küçük."

Cole çevresinde dönen sohbete dikkatini veremiyordu. Bezi çıkarmaya çalışırken nefesini tuttu. Islak bez dokunmak onda kusma hissi uyandırdı. Bez sonunda çıkarıldığında sepetin yanındaki döküntü yığınının üzerine düştü. Çocuk-

ların hepsi durup hoş görünmeyen kıyafete bakarak kaşlarını çattılar. Cole ellerini pantolonuna sildi ve kıyafeti bebeğin tombul bacaklarını örtecek şekilde indirdi. Gerçeği algılayamadan görevini tamamlamıştı.

Ve sonra tekrar baktı, sadece emin olmak için.

Sidney kızdı. Saçsız bir kız bebek, diye geçirdi içinden Cole. Hemen kızdı. Bu gereksiz, işe yaramaz, hiçbir şeye değmeyecek kızı ne yapacaklardı? Kafasını sallamaya başladı. Kesin olarak kararını vermişti. Onunla hiçbir şey yapmayacaktı. Hayır, hiçbir zaman. Bu yüzden onu çöpe geri atmalıydılar.

Ancak aradan daha bir dakika geçmemişti ki bebek kararını değiştirmesine neden oldu. Cole onun yüzüne göz atmadan önce kaşlarını çattı. Bebek dosdoğru ona bakıyordu. Cole sol tarafa, kızın görüş alanı dışına yöneldi. Bebek güven dolu bakışlarla onu takip etti. Cole uzağa bakmaya çalıştı. Yapamadı. Durmadan ona bakmak istemiyor olsa da bunun önüne geçebiliyormuş gibi görünmüyordu.

“Hemen yapmalıyız.” Cole’un sesi fısıltı halindeydi. Diğer çocuklar ona bakmak için döndüler.

“Neyi hemen yapmalıyız?” diye sordu Travis diğerlerinin düşündüğü soruyu dile getirerek.

“New York’taki en iyi çete olduğumuza dair konuşmalar olamaz artık. Bebeği burada tutamayız. Bu doğru olmaz. Kızın aileye ihtiyacı var, çevresinde dolanan bir grup sokak çapulcusuna değil.”

“Kız mı?” Adam bebeği neredeyse düşürüyordu. “Sidney’in kız olduğunu düşündüğünü mü söylüyorsun?”

“Sadece düşünmüyorum, biliyorum,” dedi Cole kafasını sallayarak. “Erkek olmak için gereken bölümlere sahip değil.”

“Tanrım yardım et,” diye fısıldadı Adam.

Cole patronun Tanrı’dan yardım isterken yüzünde beliren korku dolu ifadeyi ve boğazından yükselen tuhaf sesi komik buldu. Adam’ın sesi boğuluyormuş gibi çıkıyordu.

“Çevremde tek bir kız dahi istemiyorum,” diye mırıldandı Travis. “Hiçbir şeye iyi gelmiyorlar. Hepsinden nefret ediyorum. Sadece şikâyet edip mızızlık yapar onlar.”

Diğer çocuklar Travis’i duymazdan geldiler. Douglas ve Cole, Adam’ı izliyordu. Patronları huzursuz görünüyordu.

“Sorun nedir patron?” diye sordu Cole.

“Bir siyah, beyaz bir kız bebeği tutmamalı,” dedi Adam.

Cole homurdandı. “Seni izledim, sıçanlar tarafından yenmek üzereyken onu kurtardın. Anlayacak yaşta olsaydı, buna minnettar olurdu.”

“Hem de çok minnettar olurdu,” dedi Douglas kafasını sallayarak.

“Ayrıca o,” dedi Cole. “Siyah ya da beyaz olduğunu bilmiyor.”

“Onun kör olduğunu mu söylüyorsun?” diye sordu Travis bu ihtimal karşısında şaşkına dönerek.

“Kör değil,” diye mırıldandı Cole. Öfkelendiğini çetenin en genç üyesinin anlamasını sağladı. “Nefret hakkında bir şeyleri anlamak için henüz çok küçük. Bebekler bir şeyden nefret ederek doğmazlar. Öğrenmeleri lazım. Adam’a baktığında, tek gördüğü... Bir ağabey. Evet doğru, onun gördüğü bu. Ve ağabeyler küçük kız kardeşlerini korurlar, öyle değil mi? Bu kutsal bir kural değil midir ya da başka bir şey? Belki de bu küçük bunu zaten biliyor.”

“Anneme bir söz verdim,” dedi Adam diğer çocuklara bir kez daha. “Ona güvenli bir yer bulana kadar olabildiğince batıya kaçacağıma dair söz verdim. Annem buraya savaşın geldiğini ve her şey bitip tüm kararlar alınıncaya dek özgür olmam için güzel bir şans yakaladığımı söyledi. Sonrasında benimle geleceğine söz verdi. Ve ben o gün gelene dek hayatta kalmalıyım. Ona hayatta kalacağıma dair söz verdim ve bir oğul annesine verdiği sözden asla dönmez. Annem için kaçmalıyım.”

“Bebeği de beraberinde götür,” dedi ona Cole.

“Beni kesin asarlar,” diye alay etti Adam.

“Seni sahiplenen aptalı öldürdüğü için seni her koşulda asacaklar zaten, hatırladın mı?” dedi Cole.

“Tabii seni yakalarlarsa, Adam,” dedi Douglas. “Sen böyle bir şeye izin vermeyecek kadar zekisin.”

“Bebeğe karşı ben de kardeşçe duygular hissediyorum,” dedi Cole.

Diğer çocuklar hemen ona dönüp baktılar. Cole üzerine yönelen bakışlardan dolayı utandı. “Bunu kabullenmekte bir korkaklık yok,” diye ekledi hızlıca. “Ben güçlüyüm, o ise düzgün yetişmek için Adam ve benim gibi ağabeylere ihtiyacı olan küçük, cılız bir şey.”

“Düzgün mü? Bu kelime hakkında ne biliyorsun ki sen?” diye sordu Douglas. Sesinde alaycı bir tını vardı.

“Hiçbir şey,” diye kabullendi Cole. “Düzgün olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Fakat Adam bunun hakkında her şeyi biliyor, değil mi Adam? Güzel konuşuyorsun ve bir centilmen gibi okuyup yazıyorsun. Annen sana öğretti ve şimdi de sen bana öğretebilirsin. Küçük kız kardeşimin karşısında cahil kalmak istemiyorum. Bu doğru olmaz.”

“Hepimize öğretebilir,” dedi Douglas.

“Ağabeyi olsaydım, ondan nefret edeceğimi sanmıyorum,” diye söylendi Travis. “Tamamen büyüdüğüm zaman gerçekten güçlü olacağım. Bu doğru değil mi Douglas?”

“Evet, doğru,” diye onayladı Douglas. “Ne düşündüğümü biliyor musun?”

“Ne?” diye sordu Adam. Endişelerine rağmen gülümsedi, çünkü minik bebek ona şapşalca sırtıtmıştı. Halinden memnundu şüphesiz. İlgi odağı olarak görülüyordu. Bu kadar küçük olmasına rağmen hepsinin üzerinde oldukça büyük bir güce sahipti. Sadece gülümsemesi bile Adam’ın içini ısıtmaya yetiyordu. Küçük kızın onu kolayca kabullenmesi, kaçak kölenin annesinden ayrıldığından beri midesinde taşıdığı acı dolu düğümü hafifletiyordu. Bebek, bakımı için ona sihirli bir şekilde bırakılmış bir armağan gibiydi. Bebeğin bakılıp büyütüldüğünü, korunduğunu görmek onun göreviydi.

“Bazen Tanrı ne yaptığını biliyor mu diye merak ediyorum,” diye fısıldadı Adam.

“Tabii ki biliyor,” dedi Douglas. “Ve sanırım bebek için başka bir isim bulmamızı isteyecek. Sidney şu anda uygun görünmüyor. Saçlarının biraz uzamasını umut ediyorum. Saçsız küçük bir kız kardeşe sahip olma düşüncesini kabul lenemiyorum.”

“Mary,” deyiverdi Cole.

“Rose,” dedi Adam aynı anda.

“Mary annemin adıydı,” diye açıkladı Cole. “Ben doğduktan sonra öldü. Komşulardan duyduğum kadarıyla da iyi bir kadınımış.”

“Annemin adı Rose,” dedi Adam. “O da iyi bir kadındır.”

“Bebek uykuya dalmak üzere,” diye fısıldadı Travis. “Onu sepete geri koy da kuru bir bez bağlayayım. Sonrasında onun ismi hakkında tartışırız.”

Adam söyleneni yerine getirdi. Travis beceriksizce bebeğin altını bağlarken, hepsi onu izledi. Bebek daha altı değiştirilmeden uykuya dalmıştı.

“Tartışacak bir şey olduğunu düşünmüyorum,” dedi Douglas. Adam ile Cole bebeğin annelerinin adını alması için sebeplerini tekrar mırıldanırken, bebeğin üzerini örtmek için uzandı. Açılan bir tartışmanın süreceğini biliyor ve daha ileri gitmeden bunun önüne geçmek istiyordu. “Karara varılmıştır. Onun adı Mary Rose. Mary senin annen için Cole, Rose da senin annen için Adam.”

Cole ismin taşıdığı anlamı gören ve gülümseyen ilk kişiydi. Adam da hemen onayladı. Travis ise gülmeye başladı ve bebeği uyandırmaması için Douglas onu dirseğiyle dürterek susturdu.

“Plan yapmak durumundayız,” diye fısıldadı Douglas. “Mümkün olduğu kadar erken gitmemiz gerektiğini düşünüyorum, belki de yarın gece, gece yarısı treni ile. Travis o zamana kadar Mary Rose için lazım olacak şeyleri al. Ben de bizim için biletleri alacağım. Adam, yük arabasında bebekle beraber saklanman gerekecek. Senin için sorun olur mu?”

Adam başıyla onayladı. “Sen her şeyi hallet, ben de üzerime düşeni yaparım,” diyerek söz verdi.

“Biletleri nasıl alacaksın?” diye sordu Cole.

“Mary Rose’u bırakan kadından aldığım zarf parayla dolu. İçinde güzel yazılmış ve üzerinde mühür bulunan eski görünümlü kâğıtlar da var ama hiçbirini anlayamıyorum, çünkü okuma bilmiyorum. Gördüğümde parayı ayırt edebiliyorum gerçi. Yolculuk ve konaklama için hepimize yetecek kadar var.”

“O kâğıtları göreyim,” dedi Adam.

Douglas zarfı cebinden çıkardı ve patrona verdi. Adam zarfın parayla dolu olduğunu görünce hafif bir ısıklık çaldı. İki tane kâğıt bulup çıkardı. Bir tanesi anlayamadığı sayılar ve çizgilerle doluydu, diğeri ise bir kitaptan yırtılmış boş bir sayfa gibi görünüyordu. Yukarısında bebeğin doğum tarihi ve kilosunu gösteren küçük bir el yazısı vardı. Patron ne bulduğunu diğerlerinin de anlamaları için kelimeleri yüksek sesle okudu.

“Onu bırakıp gitmeleri yetmezmiş gibi kâğıtlarını bile atmışlar,” diye fısıldadı Douglas.

“Yetimhaneye atıldığımda kâğıtlarım yoktu,” dedi Travis. “Adımı bilmem bile büyük bir şey, öyle değil mi Cole?”

“Sanırım,” dedi Cole.

Travis bu sorunu önemsiz gördüğünden umursamadı. “Şimdi bir öneride bulunacağım. Bitirene kadar sözümü kesmeyin, tamam mı?”

Herkes başıyla onaylayana kadar bekledi ve sözlerini sürdürdü. “İçimizde kanun tarafından aranmayan tek kişi benim ve kimse beni bulma amacı taşımıyor, yani diyeceğim şu ki Mary Rose benim soyadımı taşımalı. Aslında Cole’un da söylediği gibi doğru olanı yaparsak, herkes benim soyadımı taşımalı. Ağabeyler ve kız kardeşler aynı ailenin parçasıdır, dolayısıyla hepsinin aynı soyadına sahip olması gerekir. Yani diyorum ki şu dakikadan itibaren hepimiz Clayborne’larız. Kabul mü?”

“Kimse benim Clayborne olduğuma inanmaz,” diye atıldı Adam.

“Bir başkasının neye inandığı kimin umrunda?” dedi Cole. “Onaylama istemiyoruz, istediğimiz tek şey sadece rahat bırakılmak. Eğer sen Clayborne olduğunu söylüyorsan ve biz Clayborne olduğunu söylüyorsak, kim senin Clayborne olmadığını söyleyebilir ki? Eğer biri bir bela yaratmak istiyorsa, sana meydan okuyan kişi önce geri kalanımızla baş etmek zorunda. Ve sana hatırlatırım... Şu an bir silahım var. Yakında yolumuza çıkan herhangi bir belayla baş edebiliyor olacağım.”

Douglas ve Travis başlarıyla onayladılar. Adam iç geçirdi.

Douglas elini sepetin üzerine koydu ve her bir çete üyesine baktı. “Bana kalırsa Rose Anne’nin yanına kaçıp küçük Mary Rose için bir aile olalım. Biz kardeşiz,” diye fısıldadı.

Travis elini Douglas’ının üzerine koyup, “Kardeşlerim,” diyerek yemin etti.

Sonra da Cole, “Rose Anne ve Mary Rose için kaçıyoruz,” diye söz verdi. “Ölene kadar kardeşiz.”

Adam diğer çocuklara ebediyet olarak görünen şeyde tereddüt etti. Ve sonunda kararını verdi. Elleri Cole’unkini kapladı. “Kardeşlerim,” diyerek duyguyla titreyen bir sesle ant içti. “Rose’lar için.”

3 Temmuz 1860

Sevgili annem Rose,

Sana Bayan Livonia’nın aracılığıyla yazıyorum ve bu mektubun ikinizi de sağlıklı bir şekilde bulması için dua ediyorum. Battıya giderken yaşadığım tüm mükemmel maceraları paylaşacağım seninle ama önce sana önemli bir şey söylemem gerekiyor. Bu, yeni ailemiz hakkında. Artık bir adaşın var anne. Onun adı Mary Rose...

Sevgilerle,

John Quincy Adam`Clayborne

Tarama:miuwmiu

Düzenleme:buk@

1. BÖLÜM

Montana Vadisi, 1879

Bebek sonunda evine geliyordu.

Cole at arabasının yoldaki son virajı dönmesini bekledi. Çok heyecanlıydı, güçlükle yerinde durabiliyordu. Tepenin üzerinden yükselen toz bulutu, onun yakınlarda olduğunun göstergesiydi. Onu görmek için sabırsızlanıyordu. Onun birkaç ayda değişip değişmediğini merak etti, sonra bu saçma düşünce üzerine yüksek sesle güldü. Okulun son senesi bittiğinde Mary Rose iyice büyümüştü. Cole burnunun çevresindeki çillerin çoğalması ya da saçlarının biraz daha uzaması dışında onda kayda değer herhangi bir değişiklik hayal edemiyordu.

Tanrım, onu özlemişti. Hepsi özlemişti onu. Çiftlikteki hayat gündeğumundan günbatımına kadar koşturmalarını gerektiriyordu, bu yüzden sadece akşam yemeği zamanında onun hazırlamış olduğu yeni ve değişik şeyleri yemek için yanıp tutuşuyorlardı. Alışıldığın dışına çıkmadıkça iyi bir aşçıydı, fakat her şeyin üzerine eklemeyi sevdiği ağır Fransız soslarına kimse dayanamıyordu.

At arabası bir saatten fazla gecikmişti. Bu da arabayı yaşlı ve huysuz Clive Harrington'ın sürdüğü anlamına geliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yola koyulmadan önce Mary Rose'dan tüm dedikoduları öğrenmiş olmalıydı. Clive ona özen gösteriyordu ve kız kardeşinin ne kadar yumuşak bir kalbe sahip olduğunu bilen Cole, Mary Rose'un ondan acele etmesini istemeyeceğini tahmin ediyordu.

Onlar yakın arkadaşlardı, fakat Blue Belle'deki kimse bunun nedenini anlayamıyordu. Clive Harrington sürekli somurtan, terslenen ve söylenen huysuz bir moruktu, dahası Cole'a göre tamamen can sıkıcı, aşağılık herifin tekiydi. Ayrıca yüzüne bakılmayacak kadar çirkindi. Şehirdeki kaldırımlar o, yanında Mary Rose olmaksızın görüldüğünde boşalırdı. Çok geçmeden sihirli bir dönüşüm meydana gelmişti. Clive huysuz halden uysal bir hale geçmişti. Herkese en iyi arkadaşmış gibi davranmakla kalmayıp sabahtan akşama kadar komik ve yaşam belirtisi göstermeyen bir şekilde sırtıtmaya başlamıştı. Harrington, Mary Rose'un üzerine çok düşüyor ve kendini küçük düşürüyordu. Bunun nedeni ise Mary Rose'un da ona düşkün olmasıydı. O gerçekten de yaşlı adamı umursuyordu. İlgiye ihtiyaç duyduğunda onunla ilgileniyor, bayram yemeklerine dahil olduğundan emin oluyor ve bütün kıyafetlerini onun yerine onarıyordu. Dahası Harrington mutlaka yılda bir kez hasta olurdu. Bir elinde şapkası, diğerinde kirlenmiş mendiliyle kapı eşiğinde belirip gizemli hastalığını tedavi ettirmek için akıl alırdı. Tabii bunların hepsi bir oyundu. Mary Rose yaşlı Clive'ı hemen misafir odasına alırdı ve o kendini yeniden iyi hissedene kadar bütün hafta boyunca bir dediğini iki etmezdi.

Kasabadaki herkes Harrington'ın hastalık haftasını onun yıllık kaçıışı olarak adlandırır ve yaşlı adamın gözlerinin kenarına dokunuş şeklinden ya da atları yavaşlatırken mendiliyle burnunu ovalamasından, Cole onun gelecek tatilini çoktan planladığı kanısına varırdı.

Kapı aniden açılıp Mary Rose yere atladığında, at arabası zorlukla durabildi.

“Sonunda evdeyim,” diye haykırdı Mary Rose. Eteklerini

toparladı ve ağabeyine koştu. Başlığı kafasından uçup arkasında bir yere düştü. Neşeyle gülüyordu.

Cole ağırbaşlı bir ifade takınmaya çalıştı, çünkü Harrington'ın onun yumuşadığına dair bir dedikodu yaymasını istemiyordu. Cole kasabadaki herkesin ondan korkmasını seviyordu. Çok geçmeden kız kardeşinin kahkahasının bulaşıcı olduğu anlaşıldı zira Cole tepkisini kontrol edemiyordu. İlk önce gülümsedi, sonra kahkahaya boğuldu. Lanet olsun.

Mary Rose hiç değişmemişti. Hâlâ her zamanki gibi etkileyici ve rahattı. Tanrı Cole'un yardımcısı olsun. Mary Rose bir gün onun için sürekli endişelenen bütün ağabeylerinin sonu olacaktı.

Genç kız kendini ağabeyinin kollarına attı. Bu kadar küçük bir şey olmasına rağmen bir ayının kavrayış gücüne sahipti. Cole da ona sarıldı, başının üzerinden öptü, sonra da deli bir kadın gibi gülmeyi kesmesini söyledi.

Kız alınmamıştı. Geri çekilip ellerini beline koydu ve ağabeyini tepeden tırnağa inceledi.

"Hâlâ her zamanki gibi yakışıklısın, Cole. Ben okuldayken birilerini öldürdün mü?"

"Tabii ki hayır," dedi Cole hemen. Kollarını göğsünde kavuşturup arabaya yaslandı ve ona kaşlarını çatarak baktı.

"Bir ya da iki santim kadar uzamış gibisin. Saçların da daha sarı görünüyor. Alnındaki yara ne zaman oldu? Kavgayı ettin?"

Cole onun sorularını cevaplayamadan, Mary Rose Harrington'a döndü. "Clive, ben yokken ağabeyim birilerini vurdu mu?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır, Bayan Mary," dedi yaşlı adam.

"Bıçaklı bir kavgaya karıştı mı?"

"Sanmıyorum," diye cevap verdi Clive.

Mary Rose ikna olmuş görünüyordu. Tekrar gülümsedi. "Evde olduğum için çok mutluyum. Kararımı verdim. Tek-

rar gitmeyeceğim. Aklıma ve ruhuma iyi gelmesine rağmen Adam beni başka bir yere göndermeyecek. Artık tamamen arındım ve bunu kanıtlayacak belgelerim var. Tanrım, hava bahar için çok ılık, değil mi? Sıcaklığı, kiri, rüzgârı ve tozu seviyorum. Travis kasabada herhangi bir kavgaya girdi mi? Boş ver gitsin,” diye ekledi aceleyle. “Yanlış bir şeyler yap-saydı zaten bana söylemezdin. Fakat Adam söylerdi. O bana her şeyi anlatır. Bu arada o senden daha çok yazdı. Yeni ahır tamamlandı mı? Okul bitmeden sadece bir gün önce Rose Anne’den mektup aldım. Posta tam zamanında ulaştı. Bu nasıl olur? Modern zamanlarda yaşıyoruz. Ayrıca...”

Cole kız kardeşine ayak uydurmakta güçlük çekiyordu. Bir politikacı kadar hızlı konuşuyordu. “Yavaşla,” diyerek sözünü kesti. “Aynı anda sadece bir soruyu cevaplayabilirim. Eşyalarını indirmek için Harrington’a yardım edeceğim, o arada biraz soluklan.”

Birkaç dakika sonra Mary Rose’un sandığı, kutuları ve üç bavulu at arabasının arkasına doldurulmuştu. Mary Rose açık kasaya tırmandı ve eşyalarını karıştırmaya başladı.

Cole ona aradığı şeyi bulması için eve gidene kadar beklemesini söyledi. Genç kız önerisini duymazdan geldi. Bir kutuyu kapatıp diğerine döndü.

Harrington ona gülümseyerek aracın yanında duruyordu. “Sizi özledim, Bayan Mary,” diye fısıldadı. İlkokul çocuğu gibi kızardı ve Cole’un ona gülüp gülmediğinden emin olmak istercesine şöyle bir baktı.

Cole bu itirafı duymamış gibi yaptı. Dönüp gitmeden önce gözlerini devirdi. Kız kardeşi açıkça Harrington’ın itirafından memnundu. “Ben de seni özledim Clive. Mektuplarımı aldın mı?”

“Elbette aldım,” diye cevapladı. “Onları pek çok kez okudum.”

Mary Rose gülümsedi. “Bunu duyduğuma çok sevindim. Doğum gününü unutmadım. Hemen gitme. Sana bir şey vereceğim.” Sandığını özenle yokladı ve sonunda aradığı kutu-

yu buldu. Onu Clive'a verdi. "Bu senin için. Eve gitmeden onu açmayacağına dair söz ver."

"Bana hediye mi aldın?" Clive şaşkın görünüyordu.

Mary Rose gülümsedi. "Aslında iki hediye," diye düzeltti. "Birincisinin içinde başka bir sürpriz var."

"Nedir?" diye sordu Clive. Noel sabahındaki bir çocuk gibi görünüyordu.

Mary Rose onun elini tutarak aracın dışına tırmandı. "Sürpriz," dedi. "Bu yüzden onu bir kutuya koyup şirin bir kâğıtla pakettledim. Beni getirdiğin için teşekkür ederim. Keyifli bir yolculuktu."

"Yukarı çıkmaya izin vermediğim için bana kızmadın değil mi?"

"Hayır, kızgın değilim," diyerek temin etti onu Mary Rose.

Harrington açıklama yapmak için Cole'a döndü. "Oraya benimle oturmasına izin vermem için yalvardı ama ben bu kadar asil genç bir hanımın şoför yanında oturmasının uygun olmayacağını düşündüm."

Cole başıyla onayladı. "Gitmemiz gerek, Mary Rose." Onay beklemeden döndü ve arabadaki yerini aldı. Dizginleri kavrayıp kız kardeşinden oyalanmamasını rica etti.

Genç kızın öncelikle unuttuğu başlığını bulması gerekiyordu. Clive yavaşça arabasına doğru yürürken hediyesini iki eliyle sımsıkı tutuyor, paha biçilmez bir hazineyi taşıyormuş gibi davranıyordu.

Sonunda eve doğru yola koyuldular. Cole onun sorularını cevaplarırken, Mary Rose asil bir hanım olduğunu ispat eden kanıtların birçoğunu kaldırıyordu. Önce beyaz eldivenlerini, ardından ciddi görünümlü topuzunu bir arada tutan firketeleri çıkardı. Kalın telli sarı saçları arkasında uçuşana kadar da tatmin olmadı. Parmaklarını lülelerinde gezdirirken keyifle iç geçirdi.

"Bir leydi olmaktan çok sıkıldım," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, bu çok büyük bir zorluk."

Cole güldü. Mary Rose bu konuda onun sempatisini kazanamayacağını biliyordu.

“Korse giymek zorunda kalsaydın, gülmezdin. Vücudu bir yay kadar sıkı sarıyor. Bu doğal değil.”

“Okulda sizi o şeyleri giymeye mi zorluyorlardı?” Cole bu düşünceden tedirgin olmuştu.

“Evet. Gerçi ben giymedim. Kimse anlamıyor nasıl olsa.”

“Umarım öyledir.”

Cole karşılarına çıkan ilk bayırı tırmanmaya başladıklarında atları yavaşlattı. Mary Rose sandığının aşağı düşmediğinden emin olmak için arkaya döndü.

Tepeye ulaştıklarında yeniden arkaya döndü. Lacivert ceketini çıkarıp koltuğun arkasına koydu ve beyaz bluzunun sert manşetlerini çözmeye başladı. Yaka kısmı boynunu rahatsız ediyordu. İlk üç düğmeyi çözdü.

“Okulda garip bir şey oldu. Bundan nasıl bir anlam çıkaracağımı bilemedim.”

“Ne anlamı?” diye sordu Cole.

“Ocak ayında sınıfımıza Şikago’dan yeni bir öğrenci geldi. Yerleşmesine yardımcı olmak için ailesi de yanındaydı.”

“Ve?”

Mary Rose omuz silkti. “Muhtemelen önemli değil.”

“Anlat yine de. Sesindeki endişeyi duyabiliyorum.”

“Endişelenmiyorum... Sadece çok garipti. Kızın annesi İngiltere’de doğup büyümüş ve beni tanıdığını düşündü.”

“Seni tanıyor olamaz. İngiltere’de hiç bulunmadın. Onunla başka bir yerde tanışmış olabilir misin?”

Mary Rose kafasını salladı. “Öyle olsa eminim hatırlardım.”

“Ne olduğunu anlat.”

“İnsanların arasından geçtim ve kibar olmak adına yeni gelenlere içtenlikle gülümsedim. Kızın annesi birden Emmet Binası’nın üzerindeki taş heykelleri bile korkutacak yükseklikte bir çığlık attı. Beni de korkuttu.”

“Neden?” diye sordu Cole.

“Çılgık atarken beni işaret ediyordu,” diye açıkladı Mary Rose. “Çok utandım.”

“Sonra ne oldu?”

“Her iki elini de göğsüne götürüp bayılacak gibi göründü.”

“Peki, Mary Rose. Sen ne yaptın?” Cole kız kardeşinin ona her şeyi anlatmadığından şüphelendi. Başını belaya sokma gibi bir alışkanlığı vardı ve kaçınılmaz bir şekilde karşılaştığı bela karşısında her seferinde hayrete düşerdi.

“Yanlış bir şey yapmadım,” diye haykırdı Mary Rose. Ve incinmiş bir şekilde ekledi: “Mükemmel bir leydi gibi davranıyordum. Neden zavallı kadının durumundan benim sorumlu olduğum sonucuna varıyorsun ki?”

“Çünkü genelde sorumlu oluyorsun,” diye hatırlattı Cole ona. “O anda silahın yanında mıydı?”

“Elbette hayır. Uygunsuz herhangi bir davranışım olmadı. Gerektiği zaman nasıl bir leydi gibi davranıldığını biliyorum, Cole.”

“O zaman kadının sorunu neydi?”

“Sonunda sakinleştğinde, benim bir zamanlar tanıdığım bir hanım olduğumu düşündüğünü söyledi. Adı Leydi Agatha bilmem neymiş. O kadının tıpatıp kopyasıymışım.”

“Bu garip değil. Birçok kadın sarışın ve mavi gözlü. Bu sıra dışı bir şey değil.”

“Basit olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?”

Cole dayanamadı. “Evet, sanırım öyle.”

Bu bir yalandı tabii ki. Mary Rose basit kelimesinin tam aksi değerlerdeydi. O gerçekten çok güzeldi ve bu ona kasabadaki her bekâr erkek tarafından defalarca söylenmişti. Cole kız kardeşini o gözle görmüyordu. Mary Rose çoğu zaman tatlı ve iyi kalpliydi, geri kalan zamanda da biraz huysuzdu. Eskiden çok daha yaramazdı, diye düşündü Cole, fakat artık büyüdüğüne göre neticede o kadar da baş belası sayılmazdı.

“Adam güzel olduğumu bana garanti ediyor,” diye öne sürdü. Ağabeyini omzuyla dürttü. “O her zaman doğruyu

söyler. Ayrıca gayet iyi biliyorsun ki asıl mesele bir kadının kalbinde ne olduğudur. Mesela Rose Anne benim güzel bir kız olduğumu düşünüyor ve beni hiç görmedi.”

“Boş konuşman bitti mi Mary Rose?”

Genç kız güldü. “Evet.”

“Şu başkasına benzeme tesadüfü hakkında endişelenmeyeceğim.”

“Ama böyle bitmedi,” diye açıkladı Mary Rose. “Bir ay kadar sonra müdürün odasına çağırıldım. Yaşlı bir adam beni bekliyordu. Okul müdiresi de oradaydı. Masasında benim dosyam vardı.”

“Senin dosyan olduğunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü okuldaki en kalın dosya benimki. Kapağı da yırtık.” Mary Rose ağabeyine baktı ve ne düşündüğünü hemen anlattı. “Ukalaca gülümsemeni kesebilirsin, Cole. Okuldaki ilk yılının iyi gitmediğini kabul ediyorum. Uyum sağlamakta biraz zorluk yaşadım. Ev özlemi çektiğimden ötürü beni atmaları için uğraşmış olduğumu yeni yeni anlıyorum. Yine de... Çok geçmeden mükemmel bir kaydım oldu ve bunun ciddi bir önemi olmalı.”

“Odadaki adamı anlat,” dedi Cole.

“Kendisi bir avukattı. Ailemle ilgili her türlü soruyu sordu. Montana’da ne zamandır yaşadığımızı ve annemizin neden bizimle yaşamadığını öğrenmek istedi. Erkek kardeşlerimi tarif etmemi de istedi. Hiçbir sorusunu cevaplamadım. Bunların onu ilgilendirmediğini düşündüm. Neticede o tamamen bir yabancıydı. Onu hiç sevmemiştin.”

Cole da sevmemişti. “Neden bütün bu soruları sorduğunu söyledi mi?”

“Geniş bir mirasın söz konusu olduğunu söyledi ve sanırım uzun zamandır kayıp olan bir akraba olmadığımı ikna olmuş bir halde gitti. Seni endişelendirdim, öyle değil mi?”

“Biraz. Hakkımızda sorular soran birinin varlığını bile düşünmekten hoşlanmıyorum.”

Mary Rose onun ruh halini aydınlatmaya çalıştı. “İyi ta-

rafından bakalım,” dedi. “İngilizce sınavım için çalışmamıştım, çünkü Eleanor bütün bir gece boyunca önemsiz şeyler hakkında söylenerek uykumu kaçırmıştı. Ancak müdürün odasında olduğumdan, sınava girmek için bir sonraki günü beklemem gerekti.”

“Eleanor’a yeniden tahammül edeceğimi sanmıyordum.”

“Sana yemin ederim ki bu konuda kararlıydım,” diye cevap verdi Mary Rose. “Kimse onu oda arkadaşı olarak almadığından müdire neredeyse ayaklarıma kapanıp Eleanor’u almam için yalvardı. Zavallı Eleanor. İyi bir kalbi var ve dürüst, fakat bunu çoğu zaman göstermiyor. İnsanın sabrını sınıyor.”

Cole gülümsedi. Eleanor, kız kardeşinin mükemmel hayatındaki tek pürüzdü. Mary Rose ise okulda Eleanor’un varlığına katlanan tek öğrenciydi. Kardeşler, Eleanor hikâyelerini dinlemeyi seviyorlardı. Genç kızın tuhaf davranışlarını oldukça komik buluyorlardı ve içlerinden biri ne zaman kahkaha atmaya ihtiyaç duysa hemen bir Eleanor hikâyesi anlatılırdı.

“Her zamanki gibi huysuz muydu?” diye sordu kız kardeşinin anlatacak yeni bir hikâyesi olduğunu umarak.

“Evet öyleydi,” dedi Mary Rose. “İlk başlarda hepinize ondan bahsettiğim için kendimi suçlu hissediyordum, fakat sonra Travis bunun hiçbir zararı olmadığına ve onun asla bunu anlamayacağına dair beni ikna etti. Eleanor bazen gerçekten ölçüyü kaçırabiliyor. Onun herkesten bir hafta önce okuldan ayrıldığını biliyor musun? Bir hoşça kal bile demedi. Babasıyla ilgili bir sorun vardı ama ne olduğunu bana anlatmadı. Art arda beş gün boyunca uyumadan önce ağladı, sonra da gitti. Umarım bana güvenmiştir. Eğer yapabilseydim ona yardım ederdim. Babası hasta değildi. Eleanor gittikten sonra okul müdiresine de sordum. Bir şey anlatmadı ancak dudaklarını büzdü ve bunu sadece bir şeyden gerçekten öğrendiği zaman yapar. Eleanor’un babası, müdirenin bir başka yurt daha yaptırabilmesi için büyükçe bir miktar para bağışlayacakmış. Söyleyebileceğinin şimdilik bu kadar olduğunu söyledi. Ne dedi biliyor musun?”

“Hayır, ne?”

“Faka bastığını söyledi. Sence bununla ne demek istemiş olabilir?”

“Her şey olabilir.”

“Eleanor gitmeden bir gece önce ona, bana ihtiyacı olursa yapması gereken tek şeyin Rosehill’e gelmek olduğunu söyledim.”

“Neden ona böyle bir şey söyledin?” diye sordu Cole.

“Acınacak haldeydi, bebek gibi ağlıyordu,” diye açıkladı Mary Rose. “Çiftlikte görünmesinden endişe etmiyordum gerçi. Orası onun için oldukça düzensiz bir yer. O da bilgili bir kız. Yine de hoşça kal demediği için duygularımı incitti. Neticede ben onun tek arkadaşıydım. Çok da iyi bir arkadaş değildim gerçi, değil mi?”

“Neden öyle olmadığımı düşünüyorsun?”

“Nedenini biliyorsun. Onun hakkında hikâyeler anlatıyorum ve bu hiç hoş değil. Arkadaşlar birbirleri hakkında konuşmamalı.”

“Sen bize sadece gerçekten olan şeyleri anlattın ve onu okuldaki herkese karşı savundun. Okulda onun hakkında hiç konuşmadın, öyle değil mi?”

“Hayır.”

“Öyleyse bunda bir kötülük görmüyorum. Onu hiç eleştirmedin, bize bile.”

“Evet ama...”

“Ayrıca onun bütün partilere davet edildiğinden emin oldun. Senin sayende hiç dışlanmadı.”

“Bunu yaptığımı nereden biliyorsun?”

“Seni tanıyorum. Sen her zaman uyumsuzluklara dikkat edersin.”

“Eleanor uyumsuz biri değil.”

“Gördün mü? Yine onu savunuyorsun.”

Mary Rose gülümsedi. “Seninle sorunlarımı konuştuktan sonra kendimi hep daha iyi hissediyorum. Avukatın hakkımızda soru sormayı keseceğine gerçekten inanıyor musun?”

“Evet, inanıyorum.”

Genç kız iç geçirdi. “Seni özledim, Cole.”

“Ben de seni özledim, baş belası.”

Mary Rose onu yine omzuyla dürttü. Konu çiftliğe geldi. O okuldayken, ağabeyleri arsanın diğer bir bölümünü de satın almışlardı. Travis kış boyunca atlara yeterli gelecek otlama alanını sağlamak için gereken çit ihtiyacını karşılamak üzere Hammond'daydı.

Cole ve Mary Rose birkaç dakika sonra Rosehill'e ulaştı. Genç kız daha sekiz yaşındayken evlerinin adını koymuştu. Yamaçta yaban güllerinin yetiştiğine inanıyor ve hem kendisinin hem de annesinin adı Mary Rose olduğu için bunu oradan asla ayrılmamalarına dair Tanrı'dan gelen bir mesaj olarak görüyordu. Adam onun hevesini kaçırmak istememişti, bu nedenle ona çiçeklerin gül yerine pembe yakıotu olduğunu söylememişti. Ayrıca çiftliklerine bir ad vermesinin genç kızın özgüvenini de artıracığını hissetmişti. Bu isim zamanla çiftlikle özdeşleşmiş ve bir yıl içinde Blue Belle sakinleri bile Clayborne'ların evine bu şekilde hitap eder olmuştu.

Rosehill, Montana bölgesi içinde yer alan bir vadinin tam ortasıydı. Cole arsalarından geçenleri görebilmek amacıyla evlerinin geniş düzlüğün merkezine yaptırılması için ısrar etmişti. Sürprizleri sevmezdi; tıpkı diğer kardeşleri gibi. Ve evin yapımı bitirildiğinde, onlara gizlice yaklaşmaya çalışanları görebilmek adına çatı katının üzerine bir de gözetleme yeri inşa etmişti.

Görkemli, karla kaplı dağlar çayırlığın kuzey ve batı kısmına zemin sağlıyordu. Evin doğu tarafı küçük tepeler ve dağlarla çevriliydi ki bu durum zengin mera gereksinimleri açısından faydasızdı. Avcılar doğu tarafındaki bayırlarda avlanıyorlardı ama kunduz, ayı ve ağaçkakanlar hâlâ oldukça boldu. Ara sıra yorgun ve bitkin bir avcı yiyecek ya da sadece arkadaşça bir sohbet için eve uğrardı. Adam hiçbir zaman aç bir insanı geri çevirmezdi ve eğer misafirlerinin gece kalma ihtiyacı olursa onu depoda ağırlardı.

Çiftliğe gitmek için sadece tek bir yol vardı ve o da Blue Belle Kasabası'ndaki tepenin üzerinden geçen anayoldu. Yabancılar yolu daha yarılamadan bitkin düşüyorlardı. Eşyalarını taşımak için at arabası kullanıyorlarsa, Blue Belle'e ulaşmak genellikle bir günden fazla zamanlarını alıyordu. Çoğu Perry ya da Hammond'dan uzağa gitmeye uğraşmıyor, biraz dinlendikten sonra yola koyuluyordu. Ara sıra kuzeydeki dağlarda altın olduğuna dair söylentiler çıksa da aslında hiçbir şey bulunamamıştı ve bu da arsanın düzenli olmasının tek nedeniydi. Dürüst ve kanuna itaat eden aileler boş bir arsa edinmek umuduyla atlı arabalarla ovalardan geçiyorlar ya da Missouri Irmağı'ndan geçen herhangi bir bota binme şansını deniyorlardı. Zaman içinde bu ailelerin çoğu büyük bir kasabaya yerleşmişti ve orada olmaktan mutluydu. Büyük kasabalar daha düzenliydi ve bu da kiliseye bağlı aileler için oldukça cezbedici bir nitelikti. Dürüst insanlar düzen ve yasa gereksinim duyuyorlardı. Huzur sağlamak için kurulan gruplar da bu amaçla Hammond da dahil olmak üzere büyük kasabalara bulaşan düzensizliklerin önüne geçmişti.

İlk başlarda bu gruplar bir çözüm olmuştu ama sonradan çok daha tehdit edici bir sorun haline geldiler. Çünkü bazıları sevmedikleri herhangi bir kişiyi öldürme gibi bir alışkanlık edinmişti. Adalet geçiciydi ve çoğunlukla yerini bulmazdı. Rivayete göre insanlar bazen evlerinin dışındaki bir ağaca asılı halde bulunabilirlerdi. Madalyon takmak bile bu gruplardan korunma imkânı sağlamıyordu.

Kolay yoldan para kazanmaya çalışan, topluma uyum sağlayamayan silahşörler, linçten kaçacak kadar hızlı ve kurnazlardı. Hammond gibi daha büyük kasabaları terk edip hemen Blue Belle ve çevresine yerleşmişlerdi.

Bu nedenle kasabanın kötü bir şöhreti vardı. Blue Belle'de hâlâ yaşayan sadece birkaç iyi aile vardı. Adam bunun nedenini, hatalarını anlayamadan oraya yerleşmiş olmalarına bağlıyordu.

Mary Rose'un Blue Belle'e tek başına gitmesine asla izin

verilmliyordu. Adam çiftliği hiç bırakmadığından, işlerini halletmek için ona eşlik etme görevi Travis, Douglas ya da Cole'a aitti. Kardeşler bu işi sırayla yapıyorlardı, dışarı çıkmaya zaman bulamadıklarında ise Mary Rose evde kalıyordu.

Cole, Clayborne bölgesini şehre giden anayoldan ayıran tepeye ulaştıklarında atları yavaşlattı. Mary Rose vadilerine giren son viraja ulaştıklarında hep durmalarını isterdi.

Yine aynı şey oldu. "Lütfen bir dakika dur. Uzun zamandır yoldayım."

Cole sorumluluk duygusuyla atları durdurdu ve sabırla genç kızın bir sonraki sorusunu bekleli. Bu genellikle onun bir ya da iki dakikasını alırdı. Önce duygusallaşırdı, sonra da gözleri dolardı. "Hissediyor musun? Şu anda benim hissettiklerimi hissediyor musun?"

Cole gülümsedi. "Seni eve her bırakışında aynı soruyu soruyorsun. Evet, hissediyorum."

Mendilini bulup kıza verdi. Uzun zaman önce onun için bir mendil taşıması gerektiğini öğrenmişti. Küçük bir kızken, bir keresinde burnunu onun gömleğinin koluna silmişti. Cole böyle bir şeyin olmasına bir daha asla izin vermeyecekti.

Önlerinde dağları ve çiftliklerini kapsayan geniş bir manzara uzanıyordu. Eve her gelişinde bu güzellik onu alıp götürdü. Adam ona bunun nedeninin, Tanrı'nın yarattığı şeyle onu şereflendirmesi olduğunu söylemişti. Mary Rose bundan pek emin değildi ama arzilerinden yükselen yaşam enerjisi inanılmaz derecede başını döndürüyordu. Ağabeylerinin de böyle hissetmesini istiyordu, Tanrı ve doğa arasındaki bu bağı. Cole bunu kabul ediyordu ama sadece ona karşı ve evet, çevrelerindeki yaşam belirtisini de hissediyordu. Burası her baktığında aynı değildi ama hep oradaydı.

"Her zamanki gibi güzel ve canlı, Mary Rose."

"Neden Adam ile ikiniz Montana'dan kadın olarak bahsediyorsunuz?"

"Çünkü öyleymiş gibi davranıyor," diye cevap verdi Cole.

Böyle bir saçmalığı konuşurken kızarmıyor ve utanç duymuyordu, çünkü kız kardeşinin onu anladığını biliyordu. “Değişken, kibirli ve hiçbir adam tarafından uslandırılmaz. O tam anlamıyla bir kadın ve her zaman seveceğim tek kadın.”

“Sen beni seviyorsun.”

“Sen bir kadın değilsin, Mary Rose. Sen benim kız kardeşimsin.”

Genç kız güldü. Sesi çam ağaçlarının arasında yankılandı. Cole dizginleri aldı ve atları bayırdan aşağı doğru hareket ettirmeye başladı. Yeterince gecikmişlerdi.

“Eğer o bir kadın olsaydı, bizi sahiplenirdi. Güllerim açmaya başlamış mıdır merak ediyorum.”

“Bulduğun çiçeklerin gül olmadığını şimdiye kadar bilmen gerekiyordu. Onlar pembe yakıotları.”

“Ne olduklarını biliyorum. Ama gül gibiler.”

“Hayır, değil.”

Şimdiden atışmaya başlamışlardı. Mary Rose mutlulukla içini çekti. Dikkatini evine odakladı. Çiftliğini yeniden gördüğü için çok mutluydu. Tahta kaplı nalı ev gösterişsiz olabilirdi ama yine de hâlâ çok güzeldi onun için. Adam’ın deyişiyle veranda üç taraftan evi uzunlamasına çevreliyordu. Yazları her akşamüstü dışarıda oturup gecenin müziğini dinlerlerdi.

En büyük ağabeyini dışarıda çalışırken göremeyince, “Bahse girerim Adam hesapları üzerine çalışıyordur,” dedi.

“Neye dayanarak düşündün bunu?”

“Yapılacak hesap kitap işleri olmadıkça içeri tıklımayacak kadar güzel bir gün,” diye bir gerekçe sundu Mary Rose. “Onu görmek için sabırsızlanıyorum. Acele et, Cole.”

Ağabeylerinin hepsini yeniden bir arada göreceği için çok heyecanlıydı. Hepsine hediyeleri vardı. Bunlardan bazıları: Adam’ın bayılacağı bir kutu dolusu kitap, Cole’un çiftliğe yeni bir yapı eklemeyi tasarlarken kullanacağı çizim kâğıdı ve yeni kalem, Douglas’ın atları için otlar ve fırçalar, Travis’in aile hatıralarını ve tarihçesini saklayacağı bir günlük, Adam’ın

gözetmenliğinde evin arkasındaki bahçeye ekeceği tohumlar, bazı listeler, çikolatalar ve her birine mağazadan alınmış gömlekler.

Kavuşma anı, tahmin ettiği kadar mükemmeldi. Ailece akşamı sohbet ederek geçirdiler. Cole, Mary Rose yatana kadar kardeşlerine Mary Rose'un okulunu ziyaret eden avukattan bahsetmedi. Onun endişelenmesini istemedi. Yine de kendisi çok endişeliydi. Hiçbiri tesadüflere inanmazdı, bu yüzden avukatın neden Clayborne ailesi hakkında bilgi istediği üzerine her olası sebebi tartıştılar. Douglas ve Cole gençken hoş olmayan şeyler yapmışlardı ama bulundukları yer ve zaman onları suçlarının unutulduğuna dair ikna etmişti. Açıkça Adam için kaygılanıyorlardı. Eğer avukat, Adam'ın köle sahibinin oğulları tarafından onun izini sürmek için tutulduysa, bu başlarının belada olduğu anlamına geliyordu.

Cinayet asla unutulmazdı, bunu hepsi biliyordu. Adam iki can kurtarmak için bir can almıştı. Kazayla olmuştu, fakat koşullar evlatlar için önemli değildi. Bir köle, babalarına vurmuştu.

Hayır, babalarının ölümü asla unutulmayacak ve affedilmeyecekti. İntikam alınacaktı.

Bir saati fısıltı halinde bir tartışmayla geçirdiler, sonra Adam ev halkının başı olarak bu konunun endişe gerektirmeyecek ve tartışılmayacak kadar saçma olduğunu belirtti. Eğer gerçekten bir tehdit varsa, ne olduğunu bulmaları için beklemeleri gerekecekti.

"Peki ya sonra?" diye sordu Cole.

"Birbirimizi korumak için ne gerekiyorsa yapacağız," dedi Adam.

"Kimsenin seni asmasına izin vermeyeceğiz, Adam. Sen sadece yapman gerekeni yaptın," dedi Travis.

"Başımıza bela alıyoruz," dedi Adam. "Gardımızı indirmeyip bekleyeceğiz."

Tartışma sona erdi. Bütün bir ay huzur verici bir sükûnetle geçti. Her zamanki gibi işleri vardı ve Travis'le Douglas avu-

katın sorgusundan hiçbir şeyin çıkmayacağını düşünmeye başlamışlardı.

Sonunda tehdit kendini gösterdi. Adı Harrison Stanford MacDonald'dı ve hepsinin hayatını alt üst edecekti.

O bir düşmandı.

12 Kasım 1860

Sevgili Rose Anne,

Oğlun benden yazma yeteneğimi göstermemi istedi ve ben de sana bu mektubu yazıyorum. Mary Rose uyuduktan sonra hepimiz heceleme ve dilbilgisi üzerine çalışıyoruz. Oğlun iyi bir öğretmen. Yanlışlar yaptığımızda bize gülmüyor ve söyleyecek hep iyi şeyleri var. Şimdi hepimiz kardeş olduğumuza göre sanırım sen de bana aitsin.

Oğlun,

Cole

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu Düzenleme:buk@

2. BÖLÜM

Harrison Stanford MacDonald soru sormaksızın Clayborne ailesi ile ilgili her şeyi öğreniyordu. Kasabada yabancıydı, bu nedenle güvensizlik ve şüpheyle karşılanacaktı. Batıda dağılan yabancı, kontrolsüz ve düzensiz kasabalar hakkındaki her şeyi duymuş ve vaziyete hâkim olabileceği her şeyi okumuştur. Bütün bu araştırmalardan öğrendiği şey ise yabancıların kaçınılmaz olarak iki gruptan birine girdiğiydi. Göz korkutucu göründükleri için görmezden gelinip yalnız bırakılanlar ve çok soru sordukları için öldürülenler.

Batıdaki ahlak kuralları Harrison'ın aklını karıştırmıştı. Bunların duyduğu en gelişmemiş kurallar dizisi olduğunu düşünüyordu. Halk genellikle yabancılara karşı kendini korurdu ama bir komşu diğerinin peşinden gittiğinde bunu sorun haline getirmezdi. Birbirini öldürmek kabul edilebilir görünüyordu, tabii geçerli bir sebep olması şartıyla.

Blue Belle'e yolculuğunda, Harrison ne bilmesi gerektiğini düşündü ve sonunda inandığı şeyin uygun bir hareket olduğu sonucuna vardı. Yabancılara karşı kasabanın önyargısını durumu aksine çevirerek kendi yararına kullanacaktı.

Sabah saat on sıralarında Blue Belle'e ulaştı ve kasabaya gelen en zalim, aşağılık insanlardan biri haline geldi. İzlediği

yola bakmaya cüret edenlere bile şüpheyle yaklaştı. Kaşlarının üzerine kadar düşen yeni siyah şapkasını taktı, kahverengi uzun kıyafetinin yakasını açtı, yüzünü asıp sert bir ifade takındı ve halkın cadde dediği anayolun ortasında gezinip burası kendi mülküymüş gibi davrandı. 'İç karartıcı' kelimesine yeni bir anlam getirdi. Yoluna çıkan herkesi öldürecek bir adam görüntüsüne bürünmek istedi ve gözüne kestirdiği anne oğlu kaçıncı amacına ulaştığını düşündü.

Gülümsemek istedi. Buna cüret edemedi. Eğer arkadaş canlısı olursa Clayborne'larla ilgili hiçbir bilgiye ulaşamazdı. Bu yüzden kızgın, herkesten ve her şeyden nefret eden tutumunu korudu.

Onu sevdiler.

İlk durağı her zaman popüler olan kasaba meyhanesiydi. Bu gibi yerlerden her kasabada bir tane bulunurdu ve Blue Belle'de de durum farklı değildi. Meyhaneyi yolun sonunda buldu, içeri girdi ve bir kadehle bir şişe viski sipariş etti. İşletme sahibi siparişi bu kadar erken bir saat için garip bulmuş olsa da bir şey söylemedi. Harrison şişeyi ve kadehi alıp salonun en karanlık köşesine gitti, sırtını duvara verecek şekilde yuvarlak bir masaya oturdu ve meraklı birinin yanına gelip onunla konuşmasını bekledi.

Uzun süre beklemek zorunda kalmadı. Dükkâna girdiğinde salon tamamen boştu, fakat yabancıların geliş haberi bir çayır yangını kadar hızlı yayıldı ve on dakika içerisinde Harrison içeride dokuz insan saydı. Salonda yer alan diğer masaların etrafında kümeler halinde oturuyorlardı ve her biri ona bakıyordu.

Harrison omuzlarını düşürdü ve bakışlarını kadehine odakladı. Sabahın bu kadar erken bir saatinde içki içme düşüncesi midesinin bulanmasına neden oldu, tek bir yudum almak bile istemiyordu, bu nedenle bulanık bal rengi sıvıyı kadehin içinde döndürdü ve bir şeyler hakkında kara kara düşünüyormuş gibi görünmeye çalıştı.

Bir fısıltı duydu, sonra da tahta zeminden yükselen ayak

sürüme sesini. Eli içgüdüsel olarak silahına gitti. Ceketini araladı ve elini silahın dipçığıne götürdü. Silahı çekmemek için kendini zor tuttu, ardından içgüdüsel olarak yaptığı şeyin, düşmanca oyununa devam etmek istiyorsa, yapması gereken şey olduğunu fark etti.

“Bayım, kasabada yeni misiniz?”

Harrison yavaşça bakışlarını kaldırdı. Bu saçma soruyu soran adam belli ki diğerleri tarafından gönderilmişti. Savunmasızdı. Ayrıca yaşlı, muhtemelen elli civarlarında, çopur ve sert deriliydi. Harrison’ın karşısına çıkan en çirkin kişiydi. Bilye büyüklüğündeki şaşı kahverengi gözleri yuvarlak yüzünde kaybolmuş gibi görünüyordu, çünkü herkesin ilk fark ettiği özelliği büyük patates şeklindeki burnuydu. Bu Harrison’ın tahmini olsa da adamın burnu gerçekten dikkat çekiciydi.

“Kim soruyor?” diye sordu mümkün olduğu kadar sert bir ses tonuyla.

Patates Burun gülümsedi. “Adım Dooley,” dedi. “Oturmam sorun olur mu?”

Harrison soruya cevap vermedi. Adama dik dik baktı ve ne yapacağını görmek için bekledi.

Dooley bunu evet olarak algıladı, bir sandalye çekti ve Harrison ile yüz yüze gelecek şekilde oturdu. “Kasabada birini mi arıyorsun?”

Harrison kafasını hayır anlamında salladı. Dooley diğerlerine döndü. “Kimseyi aramıyormuş,” diye bağırdı. “Billie, bana bir kadeh getir. Bir kadeh içebilirim, tabii eğer yabancı içkisini paylaşmaya istekliyse.”

Tekrar Harrison’a döndü. “Silahşör müsün?”

“Soruları sevmem,” dedi Harrison.

“Yok, silahşör olduğunu düşünmemiştim zaten,” dedi Dooley. “Eğer olsaydın, dün Webster’ın kasabayı terk ettiğini duymuş olurdun. Düello istiyordu ama kimse onu dikkate almadı. Cole Clayborne bile. Ve o, Webster’ın kasabaya gelmesinin asıl nedeni. Cole buralardaki en hızlı silahşör. Ar-

tık silahlı çatışmalara girmiyor gerçi, özellikle de kız kardeşi okuldan eve döndükten sonra. Kardeşi silahlı çatışmalara katlanamıyor ve Cole'un kötü bir itibarı olmasını istemiyor. Adam da Cole'u orta yolda tutuyor. O, kardeşlerin en büyüğü ve gerçekten huzur sağlayamı bana sorarsan. Bir de çok zeki ve görüntüsünü görmezden gelersen, onun bir sorunun olduğunda gideceğin insan olduğunu fark edersin. Genellikle ne yapılacağını bilir. Buraya yerleşmeyi mi düşünüyorsun yoksa sadece geçiyor muydun?"

İşletme sahibi Billie, elinde iki kadehle geldi. İkisini de masaya koydu, sonra kapının yanında oturan bir adama işaret etti.

"Henry, oraya git ve arkadaşını sustur. Bu kadar soru sorarak başını belaya sokuyor. Yemekten önce onun öldürülmesini görmek istemiyorum. Bu işler kötüdür."

Harrison sonraki sorulara sadece kısa yanıtlar verdi. Henry onlara katıldı ve sandalyesini alırken işletme sahibi de bir sandalye çekip onlara katıldı. Üç adamın da yakın arkadaş olduğu belliydi. Dedikodu yapmayı seviyorlar ve kasabadaki herkesle ilgili birbirlerine hikâyeler anlatıyorlardı. Bu üçlü Harrison'a her şeye karışmayı seven ama kimseye zararı dokunmayan yalnız ve yaşlı teyzeleri hatırlattı. Harrison bir kere bile soru sormadan ona sunulan her bir küçük bilgiyi hafızasına yerleştirdi.

Sonunda sohbet çevrelerindeki kadınların elde edilebilirliğine geldi.

"Bu bölgede elmas kadar zor bulunurlar, yine de bizim için uygun olan yedi ya da sekiz tane var. Birkaçı çok sevimli. Bir tanesi Catherine Morrison. Babası marketin sahibi. Kahverengi saçlı ve dişleri gerçekten çok hoş."

"Mary Rose Clayborne'un eline su dökemcz," diyerek araya girdi Billie.

Salondan onaylama homurtuları yükseldi. İçerideki herkes sohbeti dinliyor gibi görünüyordu.

"O sadece sevimli değil," diye seslendi gri saçlı bir adam.

“Aynı zamanda nefes kesen bakışlara sahip,” diye onayladı Henry. “Ve çok nazik.”

“Gerçek şu ki,” dedi Dooley. “İhtiyaç duyduğunda, sana yardım etmek için hazır olacaktır.”

Bu sözlerden sonra daha fazla onaylama homurtusu yükseldi.

“Kızılderililer, saçından bir parça alabilmek için kilometrelerce yol geliyorlar. Bu durumdan bıkmış olsa da Bayan Mary Rose her zaman onlara bir lüle veriyor. Kızılderililer altın gibi, bunun da onlara şans getirdiğine inanıyorlar. Doğru değil mi?” diye sordu Henry, Billie’ye.

Mekân sahibi onayladı. “Bir keresinde bir çift melez, onu çiftliğinden kaçırmaya çalıştı. Onun mavi gözlerinden büyülediklerini söylediler. Sihirli olduğunu söylediler. Beyler, sonra ne oldu hatırlıyor musunuz?” diye sordu arkadaşlarına.

Dooley bir kahkaha patlattı. “Daha dün olmuş gibi hatırlıyorum. Adam o gün pek de barışçıl değildi, değil mi Hortlak?”

Bembeyaz saçlı ve uzun, karışık, beyaz sakallı bir adam kafasını salladı. “Hayır değildi,” diye bağırdı. “Hatırladığım kadarıyla Adam melezlerden birini neredeyse ikiye ayırıyordu. O zamandan beri kimse kızı kaçırmaya çalışmadı.”

“Bayan Mary kimse ile beraber olmak istemiyor,” dedi Billie. “Çok yazık. Şimdiye kadar eteklerini çektişiren iki ya da üç çocuğu olması gerekirdi.”

Harrison’ın neden ona yaklaşmadığını sormasına gerek yoktu. Dooley anlatmaktan memnundu. “Onu kimseye vermek istemeyen dört ağabeyi var. Onları aşamadan kıza ulaştırmazsın. Bu da henüz evlenmemiş olmasının nedeni. Ondan uzak durmak herkes için en iyisi.”

“Onunla hiçbir ilgisi olmayacak,” diye bağırdı Hortlak.

Dooley başıyla onayladı. “Kızın kanı güçsüz ve beceriksiz olanlara ısınmıyor. Onlara bakmanın görevi olduğunu düşünüyor sanki. Çünkü çok nazik ve iyi huylu.”

“Ona zaten bunu söyledim,” dedi Henry.

“Acınacak durumda olanları eve götürdüğünde ağabeylerini deli ediyor. Hâlâ buna katlanmak zorundalar,” dedi Billie.

“O bizi seviyor ve biz zavallı değiliz.” Dooley belli ki durumu düzeltmek istiyordu.

“Hayır, tabii ki değiliz,” diyerek ona katıldı Henry. “Yanlış bir fikir edinmenizi istemeyiz bayım. Uzun zamandır çevrede olduğumuz için Bayan Mary bizi sever. Bize alıştıdır. İki saat içinde onu görebilirsin. Ona iyice ve yakından bakabilmek için öğlene doğru dükkânın önünde sıra oluştururuz. Her zaman her birimize söyleyeceği güzel şeyleri olur. Umarım bugün Douglas ona eşlik eder.”

“Neden?” diye sordu Billie.

“Kısrağım yine mızımızlanıyor. Doktorun ona bakması lazım.”

“İyi bir ata ihtiyacın varsa, Douglas’ın bir ahır dolusu atı var,” dedi Dooley, Harrison’a. “O vahşi olanları evcilleştiriyor ve ara sıra satıyor. Seni gözü tutması lazım gerçi. Atlarını alan insanlara garip davranıyor. Gerçek bir doktor değil ama biz ona öyle hitap etmeyi tercih ediyoruz.”

“O bunu sevmiyor, Dooley. Doktor olmadığını ve bizim de ona öyle hitap etmememiz gerektiğini söylüyor,” dedi Hortlak.

“Biliyorum,” diye bağırdı ona Dooley. Öfkesi ses tonundan belliydi.

“Bu da yüzüne karşı doktor demememizin nedeni. Hayvanlarla özel bir iletişimi var ve çare bulmakta da iyidir.”

“Ne işle meşgulsün?” diye sordu Billie, Harrison’a. Duraksadıktan sonra ekledi: “Sadece dostça davranmaya çalışıyorum, bayım.”

“Yasal işlerle,” diye cevapladı Harrison.

“Bu karnını doyurmaya yetmez, en azından düzenli bir şekilde. Başka bir şey yapıyor musun?”

“Avlanıyorum.”

“O zaman sen bir avcısın,” dedi Henry.

Harrison hayır anlamında başını salladı. “Tam olarak değil,” dedi. Şu an av peşindeydi ama çalınmış bir çocuğu aradığını bu adamlara söylemeyecekti. Şimdiye dek gelişip genç bir kız olmuş olmalıydı.

“Ya avcısındır ya da değilsindir,” dedi Henry. “Avlanma malzemesi var mı yanında?”

“Hayır.”

“O zaman avcı değilsin,” dedi ona Henry. “Peki ya çiftçilik? Çiftçiliği denedin mi hiç? Çiftçiliğe uygun bir yapın var. Daha önce senin kadar iri birini ya da bu kadar geniş omuzlar gördüğümü hatırlamıyorum. Clayborne kardeşlerin ikisi geliyor aklıma ve Johnny Simpson tabii ki, fakat sanırım sen onlardan biraz daha uzunsun.”

“Bize adını söyleyecek misin?” diye sordu Henry.

“Harrison,” diye cevapladı adam. “Adım Harrison MacDonald.”

“Sana Harrison diye hitap edersem alınır mısın yoksa MacDonald olarak hitap edilmesini mi istersin?” diye sordu Dooley.

“Bana Harrison de.”

“Eğer buraya yerleşeceksen öyle demek zorundayım sanırım. Gerçekten de çok değişik bir ses tonun var.” Dooley aceleyle ellerini kaldırarak ekledi: “Aşağılamak istemedim. Sadece nereden geldiğini merak ediyorum.”

“Kaliforniya?” diye tahmin yürüttü Henry.

“Kentucky olabileceğini düşünüyorum,” dedi Hortlak.

Harrison hayır anlamında başını salladı. “İskoçya’da doğdum ve İngiltere’de büyüdüm,” diyerek cevap verdi. Bu ülkelerin nerede olduklarını bilmediklerini farz ederek, “Okyanusun ötesinde,” diye ekledi.

“Bir avukat kasabanın işine yarayabilir,” diyerek lafa girdi Billie. “Buralarda hiç yok. Eğer Adam Clayborne cevabı bilmiyorsa, gereken yardımı alabilmek için Hammond’a giden bütün yolu kat etmemiz gerekiyor. Yargıç Burns seni buldu-

ğına memnun olacak. Biriyle çalışmak zorunda kaldığında zorlanıyor... Ne diyordu bize?" diye sordu Dooley'e.

"Cahil."

"İşte bu. Bana sorarsan kanuna hile karışmaya başladı. Devlete sunulacak çok fazla belge var."

"Bu doğru değil," diye bağırdı Hortlak. "Bir toprak parçasına sahip olmak kolaydı eskiden. Sadece oraya yerleşirdin ve senin olurdu. Şimdi ise para ödemek ve belge imzalamak zorundasın."

"Öyleyse artık buraya yerleşiyorsun? Morrison'ın dükkânının karşı sokağındaki dükkânın önünü kiraya vereceğine bahse girerim. Kendi işini yapıp her ay bir miktar para kazanabilirsin."

Harrison omuz silkti. "Ne yapacağımдан henüz emin değilim. Buraya yerleşebilirim ama aksi de olabilir. Bunu söylemek için çok erken."

"Karar verene kadar seni idare edecek miktarda paran var mı?" diye sordu Henry.

Yanında para taşıdığını itiraf etmenin doğru olmayacağını biliyordu Harrison. "Hayır," diye cevapladı. "Birkaç günden fazlasına yeteceğini sanmıyorum."

"Üstesinden gelirsın," diye nasihat etti Dooley. "İri yapılı ve kaslısın. Her zaman bir şeyler kiralayabilir ve çalışıp geçimini sağlayabilirsin."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyerek yalan söyledi Harrison.

"Blue Belle'de tam olarak ne işin var?" diye sordu Billie. "Beni ilgilendirmedğini biliyorum ama merak ediyorum. Bize anlatmında bir sakınca var mı, bayım?"

"Bana Harrison de," diye yineledi Harrison. "Neden burada olduğumu söylememde bir sakınca yok. Yabani ördek peşindeyim. En azından işverenim gezimin bir hayalin ardından koşmakla sonlanacağına inanıyor."

"Yani zaten bir işin var mı?" diye sordu Dooley.

"Geçici bir iş edindim."

“Burada kalmakla sonlanabilir. Bu bir yol olabilir mi?” diye sordu Henry.

“Sanırım yapabilirim.”

“Bence kalmalısın,” dedi Billie. “Kendin dışında kimse için çalışma. Bizim tarzımız bu. Kimseye hesap vermek zorunda değilsin.”

“Kanun hakkında bir soru cevaplamanda bir sakınca var mı?” diye sordu Hortlak.

“Bilmek istediğin nedir?”

“Bir at çalmayı düşünüyorum,” dedi Hortlak. Ayağa kalktı ve masaya doğru yürüdü. “Soymayı düşündüğüm adam, yıllar önce sevdiğim kadını elimden aldı, yani yapacağım şey yanlış sayılmamalı. Kanun bu noktada benden yana değil mi?”

Harrison sandalyesine yaslandı. Gülümsememek için kendini zor tuttu. Soru gülüntü ama Hortlak’ın onun kendisine güldüğünü düşünmesini istemedi.

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm,” dedi. “Gurur sende yine olabilir ama kanun değil.”

Dooley elini masaya vurup kahkahaya boğuldu. “Bu tam da ona söylediğim şeydi,” dedi neredeyse bağırarak. “Eğer Lloyd’un atını çalarsa, gururu onun yasadışı grup tarafından asılmasına neden olacak.”

Hortlak, Harrison’ın cevabını beğenmedi. Kendi kendine söylenerek masadan uzaklaştı. Onun sorusu diğerleri için de bir kapı açtı ve sonraki bir saat boyunca Harrison ücretsiz yasal önerilerde bulundu. Oxford’da öğrenim görmesine ve stajını İngiltere’de yapmasına rağmen iki fabrika sahibi bir adam için de çalışmıştı. Şirket düzenli olarak Amerika’nın doğu yakasına gemiyle mal gönderdiği için de Harrison’ın ithalat ve ihracatı düzenleyen yasalarla ilgili bilgi sahibi olması gerekmişti.

Yasanın İngiltere’deki ve Amerika’daki mahkemeler tarafından farklı şekillerde yorumlanması onu şaşırtmıştı. Sıra dışı kararlar ve davalar ile ilgili eline geçirebileceği her türlü belgeyi yorulmaksızın incelemişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Arkadaşları bunun gereksiz okuma olduğunu düşünmüşlerdi gerçi, özellikle de Harrison'ın onlarla tartışmak istediği eski davalarda. Ona en iyi belgenin bile sıkıcı olduğunu söylemişlerdi ve bu da onların üniversitedeyken zorunlu olarak okudukları her şeyi anımsamalarına neden olmuştu.

Harrison onlarla aynı fikirde değildi. Felsefecileri, özellikle Plato'yu okumayı severdi, ayrıca ülkesinin hükümetini kuran bilim adamlarının da düşüncelerini okumaktan zevk alırdı. Ama her şeyden çok hukuku severdi. Dava sisteminin disiplini onun ilgisini çekerti. Kendi alanında en iyi olabilmek için bütün güncel kararlara ayak uydurmanın şart olduğunu düşündü. İyi onun için yeterli değildi. Yaptığı her işte mükemmel olmaya gayret ederti. Bitirilmemiş yapbozlar onu deli ederti. Başladığı her işi bitirti.

Hukuka olan tutkusu ve arkadaşlarına duyduğu sevgi çoğu ortamda onun popüler olmasını engellemişti. Çünkü güçlü Lord Elliott için çalışmıştı. Hiçbir zaman aleyhinde oy kullanılmamıştı, hem de bazı zamanlar bu durumla karşı karşıya gelmesine rağmen. Ve tüm bunlar popüler olmayan davaları aldığı içindi; Londra'nın kenar mahallelerinde şanssızların şampiyonu olarak hızla kötü bir itibar kazanmıştı. Birinin şampiyonu olmak için yola çıkmamıştı elbette ve okuldaki herhangi biri ona eninde sonunda bir suçlu avukatı olacağını söyleseydi, Harrison onun aklını kaçırdığını düşünürdü.

Bayan Edwina Horner ile nişanlanmıştı ve o da kendisine bir mektup göndererek 'skandal yaratan biriyle evlenmeye dayanamayacağını' yazmıştı. Harrison'ı hâlâ arkadaşı olarak gören insanlar da onun 'İngiltere'deki fakirlerin de zenginlerle aynı haklara sahip olması gerektiği yönündeki düşüncelerini' eleştirmişlerdi. Fakat Harrison böylesine seçici ve bencil bir düşünceyi kabul etmeyi reddetmişti.

"Belki İngiltere'deki kanunlar bizimkilerden farklıdır," dedi Hortlak. Salonda gezindi ve Harrison'a umut dolu bir bakış attı. "Atı çalsaydım, belki de orada asılmazdım, çünkü olayı Lloyd başlattı."

Harrison hayır anlamında başını salladı. Görünüşe göre Hortlak planından vazgeçmeye niyetli değildi.

“Hâlâ suçlu bulunacağını bilecek kadar Amerikan hukuku öğrendim.”

“Tüm bunları başlatan o olsa da, öyle mi?”

Harrison bu garip ifadelere alışkın olmamasına rağmen somut tavsiyeler verdiğini hissetti. “Evet, buna rağmen.”

Bunu bir başka soru yığını takip etti. Salonun çevresinde onu izlemeye başlayan bütün meraklılar, Harrison’ın masasının etrafında toplandı ve yarım bir daire oluşturdu. Hiçbiri işlerine güçlerine devam etmek için acele ediyor gibi görünmüyordu.

Salonun kapıları birden hızla açıldı. “Bayan Mary geliyor. Cole da arkasında.”

Bu habere verilen tepki Harrison’ı hayrete düşürdü. Adamların her biri hızla dışarıya koştu. Dooley izdihamda neredeyse yere kapaklanıyordu. Sonunda dengesini sağladı ve Harrison’a döndü.

“Sen gelmiyor musun? Ona en azından bir bakış atmalısın. Zamanına degeceğine eminim.”

İlgi göstermemesinin tuhaf karşılanacağını düşünen Harrison masadan kalktı ve kapıya doğru yaşlı adamı izledi. Genç kızla tanışmak için acele etmedi. Köşe binanın karşısındaki direğe varamadan, Dooley çoktan bloğun aşağısına varıp so-kağı yarılarmıştı.

Avı birkaç dakika içinde başarıyla sona erebilirdi. Harrison birdenbire karmaşık duygulara kapıldı. Bu maceranın, bulmacayı çözecek son hamle olacağına dair Lord Elliott’a söz vermişti. Ve eğer Elliott’ın haklı olduğu ortaya çıkarsa, bu kadar mesafeyi sadece bir başka yaban ördeği avlamak için kat etmiş olacaktı.

Yorgun bir halde içini çekti. Elliott’ın öne sürdüğü gerçekler inkâr edilemezdi. Mary Rose Clayborne onun kızı olamazdı. Victoria tek çocuktı. Mary Rose’un kendisinden büyük dört kardeşi vardı. Bu bilginin St. Louis’teki avukat ta-

rafından onaylanmasının ardından, adam Harrison'ın büyüleyici bulduğu başka yorumlarda da bulunmuştu. Mary Rose görüşme boyunca onun gözetimi altında kalmış ve ağabeylerinin adlarını vermeyi bile reddetmişti. Avukatın raporuna göre oldukça kibar olmasına rağmen korktuğunu ona belli etmişti. Müdür bile genç kızı iletişim kurmaya ikna edememişti.

Yine de okul müdiresi çok yardımcı olmuştu. Avukata, Mary Rose'un ağabeylerinden ikisinin her dönemin başında okula kız kardeşleriyle birlikte geldiğini söylemişti. Her ikisiyle de tanışmamış ve onları uzaktan bile görmemiş olduğundan onları tarif edememişti. Kardeşlerden biri hakkında rahatsız edici bir söylenti duymuş ama avukata herhangi bir bilgi vermekten kaçınmıştı.

Bir dedikoducu olmadığını söylemiş ve Mary Rose'un örnek bir öğrenci olduğunu belirtmişti. Mary Rose yatılı okuldaki hayata uyum sağladığında, kızlardan birinin ortaya attığı nahos söylenti de hemen son bulmuştu. Elbette kimse o sözlerle inanmış olamazdı. Dedikodu düzgün genç hanımlar için değil, köylüler içindi.

Genç kız bu konuda daha fazla sıkıştırılamazdı artık.

Harrison başını salladı. Tabii ki bir dedikoduya inanılmazdı. Muhtemelen tam da Elliott'ın tahmin etmiş olduğu gibiydi. İki hanımın bir başka sorunu da buna benzerdi. Elliott Harrison'a işi olurluna bırakmasını söylemişti, çünkü yaşlı adam sonunda yürek burkan kanıtı kabullenmişti: Küçük Victoria Elliott alındıktan kısa bir süre sonra ölmüştü. Aslında Harrison Elliott'ın haklı olduğuna içten içe inanıyordu, fakat babasını yıllarca koruyan bu yaşlı adama her baktığında kendini bu takibi yapmak zorunda hissediyordu.

Harrison onun gerçekçi olduğuna inanıyordu ama yine de içgüdüleri ona Montana'ya gidip gerçeğin peşine bizzat düşmesini söylemişti. Tamamen nafile bir uğraş vermiyordu. Zaten Amerika'ya gitmişti ve Şikago şu an kaldığı yere sadece bir gün uzaklıktaydı. Elliott'ın kızıyla tanıştığını iddia

eden kadınla konuşmak için şehir dışına gitmek hiç zamanını almamıştı. Anna Middleshaw'la konuştuğundan ve avukatın Mary Rose'la görüşme yaptığına dair raporu duyduktan sonra kır alanına gitmeye degeceğine karar vermişti. Bayan Middleshaw numaracı ya da duygusal bir kadına benzemiyordu. Oldukça akli başındaydı. Bütün kalbiyle Leydi Victoria'yı gördüğüne inanıyordu. Öne sürdükleri geçerliydi. Kimsenin ona bu kadar benzeyemeyeceğini söylemişti. Harrison onun haklı olduğuna inanmak istiyordu.

Kendini yaşayabileceği olası hayal kırıklığına hazırladı ve tahta yürüme yolundan indi. Bir metal parıltısı dikkatini çekti. Bakmak için hafifçe döndü ve gördüğü şeyin on beş metre kadar uzaklıkta bir vadiden görünen tüfek namlusuna benzediğini fark etti. Silahı her kim tutuyorsa, namluyu taşra bakkalının karşısında duran bir grup insanın üzerine doğrultmuştu.

Harrison Henry, Hortlak ve Dooley'i tanıdı ama yanlarında daha önce görmediği üç adam vardı. Sarı saçlı bir adam Henry'nin yanında duruyordu. Bir adım geri gittiğinde tüfegin namlusu yükseldi. Sarı Saçlı yeniden hareket etti ancak Dooley farkında olmadan onu tuzaktan kurtardı. Harrison tüfegin namlusunun tekrar alçaldığını gözlemledi.

Müdahale etmeye karar verdi. Hep birlikte bakkalın içine doluştular. Harrison paltosunu çıkarıp bağlama kazığına fırlattı, sonra da içeri girdi.

Deri ve baharat kokuları etrafını saran havayı doldurdu. Bakkal genişti, Elliott'ın evinin arkasında yer alan ahırlardan birinin boyutundaydı. Dükkânın uzunluğu boyunca uzanan geniş bir koridor vardı ve her iki tarafında da iki küçük koridor dikkat çekiyordu. Eğrilmiş raflar yiyecek kavanozları, kıyafet yığınları, deri ürünleri, kazma küreklerle ve görünen pek çok şeyle doldurulmuştu. Bakkalın tümü değişik tahta türleriyle kaplıydı, çoğunlukla da çam ağacından. Tıpkı kasabadaki diğer yapılar gibi.

Harrison ömrü boyunca bu kadar düzensiz ve tavana

dek tıka basa doldurulmuş bir yapı görmemişti. Düzen ve disiplin takıntısı yüzünden önündeki kaos ortamı ürpermesine neden oldu. Renkli kumaşlar dükkânın bir köşesindeki yuvarlak masanın üzerine orantısız bir piramit gibi rastgele yığılmıştı. Bakımsız bir adamın uzanıp tuzlu sudan büyük bir turşu almasını, sonra da ıslak elini masanın kenarından sarkan dantel bir kumaşın kenarına silmesini izledi. Kumaş yere düşünce, adam üzerinden atlayarak binanın önüne doğru yürüdü.

Böylesine bir karmaşanın arasında çalışmak Harrison'ın aklını kaçırmasına neden olabiliyordu. Tanrı aşkına, dükkân sahibi aradığını nasıl bulabiliyordu? Harrison iç geçirip konuyu aklından çıkardı, sonra da Sarı Saçlı'yı bulmadan önce durmayı planladığı girişin kenarına doğru hareket etti.

Neredeydi o adam? Harrison dükkânın içindekilerden en azından bir baş kadar uzundu ama hâlâ Sarı Saçlı'yı bulamamıştı. Havada yok olup gitmiş olamazdı ya. Gerçi bu dağınıklıkta her şeyin mümkündü!

Dooley dükkânın sol tarafından ona el salladı. Yaşlı adam bir tezgâhın önünde duruyor ve kahverengi saçlı, sevimli bir genç hanımla fısıltı halinde konuşuyordu. O, mekân sahibinin kızı olmalıydı, adı Catherine Morrison'dı. Dooley ona tezgâha doğru gelmesini işaret etti ama Harrison kafa salladı ve olduğu yerde durmaya devam etti. Sarı Saçlı'yı gözden kaybetme riskini göze alamazdı. Dooley, davranışının kaba olduğunu düşünse bile umrunda değildi.

Birkaç dakika sonra Dooley'in 'utangaç olmak' ile ilgili bir şeyler söylediğini duydu. Dooley yorumunu yaparken ona baktığı için Harrison kendisinden bahsedildiğinden emin oldu. Bu çok saçma bir düşünceydi.

Bayan Morrison ona el salladığında Harrison'ın ilgisini çekti. Genç kız tezgâha yaslanıp ona baştan çıkarıcı ve kışkırtıcı bir şekilde gülümsedi. Harrison da gülümseyerek karşılık verdi. Şu an kimseyle konuşacak ruh halinde değildi, çünkü yabancıyı uyarmanın daha önemli olduğunu hissediyordu.

Başka insanların ilişkilerine normalde karışmasa da güçlü bir şekilde eşit muameleye ve tarafsızlığa inanırdı. Masum bir adama tuzak kurmak kesinlikle korkakçaydı ve Harrison asla bir korkağa katlanamazdı.

Sabrı tükendi. Adamı bulmaya karar vermişti ama harekete geçtiği anda Sarı Saçlı ana koridorun sonunda belirdi. Omzuna bir çuval buğday ya da un yüklemiş taşıyordu. Harrison onun girişe gelmesini beklerken, genç bir kadın, Sarı Saçlı'nın etrafından dolaşıp aceleyle Harrison'a doğru yürümeye başladı.

Aman Tanrım, o Leydi Victoria'ydı. Kendisine doğru yürüyen güzel ve genç hanım, Elliott'ın uzun zamandır kayıp olan kızı olmalıydı. Adamın son karısının tamı tamına kopyası gibiydi. Onun çıkık elmacık kemiklerine ve mükemmel görünen mavi renkli gözlerine bakan Harrison derin bir nefes aldı ve bırakmayı unuttu. Şaşkınlık onu felç etmişti adeta. Kalbi acı verici bir şekilde hızla çarpmaya başladı ve Harrison sonunda kendini tekrar nefes almaya zorladı.

Gördüklerine inanamıyordu. Sevimli bayan, Elliott'ın kütüphanesindeki şöminenin üzerinde asılı olan Bayan Agatha'nın yağlı boya portresinden çıkmış gibiydi. Evet kıyafetleri farklıydı, tabii ki öyle olacaktı, fakat burnunun kenarındaki çil topluluğu bile aynı görünüyordu. Harrison birden onun kaç ağabeyi olduğunu umursamadı. Genç kız tam da Bayan Middleshaw'ın dediği gibiydi. Kimse Leydi Victoria'ya bu kadar benzeyemezdi.

Mary Rose Clayborne. Yaklaştıkça, göze çarpmayan farklılıklar da görülebilir hale geldi. Gözlerinin rengi, annesinin gençlik portresindeki göz renginden daha soluktu. Harrison düş kırıklığıyla hafifçe iç geçirdi. İlginç, neredeyse badem şeklinde olan gözleri ve yüz yapısı annesiyle aynı gibi görünüyordu ama yakına geldikçe... Sarı Saçlı'ya benziyordu biraz. Onunla aynı saç rengine sahipti. Hayır, renk tamamen aynı değildi. Onunki daha açık bir sarıydı ve aralarında bal renkli bukleler vardı. Tanrım, çok güzeldi ama yine de Sarı

Saçlı'nın kız kardeşi olabilirdi ve lanet olsun Elliott'ın karısına bu kadar benzerken böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi?

Harrison, Leydi Agatha'yı en son gördüğünde çok gençti ve şu anki fiziksel görünüşüyle ilgili önemli detayları tam olarak hatırlamıyordu. O ve kocası, New York yakınlarındaki fabrikalarının açılışına katılmak üzere Amerika'ya gittiğinde Harrison sadece on yaşındaydı. Onun hakkında çocukken düşündüğü şeyleri anımsadı. Yağmurdan sonraki çiçekler gibi kokması ve sevgi dolu nazik bakışlarla gülümsemesi bunlardan birkaçıydı. Sıcacık ve hassas sarılışını da anımsadı ama bütün bu hatıralar ona yardımcı olmuyordu.

Harrison o zamanlardan sonra Leydi Agatha'yı hiç görmemişti. Londra'ya dönmesinin ardından dört aylık kızının kayboluşunun yasını tuttuğu sırada günlerini yatak odasına kapanıp siyahlar giyerek geçirdiği söylenmişti ona.

Kendisine doğru yürüyen kadın Bayan Victoria mıydı? Tıvrı ona yardım etsin, çünkü bunu bilmiyordu. Akli gerçeği bulabilmek için delicesine bir çözüm yolu arıyordu. O güçsüzlerin şampiyonuydu. Çok geçmeden Dooley ve diğerlerinin ona Mary Rose Clayborne hakkında söylediklerini hatırladı. Dooley ona Mary Rose'un eve sürekli uygunsuz insanları getirerek ağabeylerini deli ettiğini de söylememiş miydi? İşte o an aklına birden yeni bir plan geldi.

Bundan böyle kasabaya gelen en acımasız, aşağılık insan olmayacaktı. Yaptığı oyun salondaki insanlar tarafından kabul edilmesini ve ihtiyaç duyduğu bilgiyi edinmesini sağlamıştı. Fakat bu numara şimdi işe yaramazdı, en azından Mary Rose Clayborne üzerinde. O garip tipleri seviyordu, öyleyse Harrison da onlar gibi olacaktı. Hayatta kalmak için yeterince sağduyusu olmayan saf ve sakar bir şehir çocuğu gibi davranacaktı. Tek umudu, çevirdiği dolabın başarılı olmasıydı.

Mary Rose Clayborne yabancıyı neredeyse hemen fark etti. Adam kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve Morrison'ların pencere çıkıntısına yaslandı. Gerçekten de

dev gibi bir adamdı, dahası koyu kahverengi saçları ve dokunaklı gri gözleriyle onu fark etmemek neredeyse imkânsızdı. Dağınık ve gelişigüzel haliyle yakışıklı olduğunu düşündü ama dış görünüş onun için önemli değildi. Mutsuz gibi bir hali vardı sanki. Çok geçmeden onun acı verici bir şey görmüş gibi solgun olduğu çarptı gözüne.

Bir hayalet gibi, diye düşündü. Sonra gülümsedi çünkü bu çok saçma bir düşünceydi. Sadece Hortlak diğer dünyadan ruhlar görmüştü.

Onun görüldüğü kadar mutsuz olmadığını umdu. Kendini ona tanıtmak istedi. Belki o zaman adam canının neye sıkıldığını anlatır, Mary Rose da ona yardım ederdi.

Onunla tanışma fikri aklına ne kadar hızlı geldiyse bu firkiden bir o kadar hızlı bir şekilde vazgeçti, çünkü onun bir tabanca kemeri taktığını fark etmişti. Altı mermilik bir silah, tabanca kılıfının içine özenle yerleştirilmişti. Mary Rose bu yabancıнын ağabeyini düello yapmak için kışkırtacak bir başka silahşör olabileceğini düşündü ve eğer gerçekten böyle durum söz konusuysa ona karşı merhametli ve yardımsever olamazdı. Onu kendi elleriyle bile vurabilirdi.

Önyargılı bir tutum sergilediğini biliyordu. Yapılacak en iyi şey onu görmezden gelmekti. Girişe ulaştı ve ağabeyine kapıyı açmaya çalıştı. Cole tam arkasındaydı ama çuvalı taşımakla meşguldü.

Harrison çıkışını engellemek için hızla hareket etti. Kapıya yaslandı ve genç kızın ona bakmasını bekledi.

“Henüz dışarı çıkmayacaktım, hanımefendi.”

“Öyle mi?”

Başını salladı. “Hayır, çıkmayacaktım.”

Genç kız onun yüzüne dik dik baktı. Adam sonunda gülümsedi. Mary Rose da neredeyse ona gülümsüyordu. Kendini zor tuttu. Onun sadece birkaç adım kadar uzağındaydı, bu yüzden gözlerine yakından bakabilmek için başını eğmek zorunda kaldı. Bakışlarında belirgin bir ışıltı olduğunu fark etti. Neyi bu kadar gülünç bulduğunu anlayamadı. Aynı za-

manda rengi de geri gelmişti ve oldukça güzel kokuyordu. İeni fazlasıyla bronz olduğu için Mary Rose onun güneşte bol vakit geçirdiğini tahmin ediyordu.

Genç kız sersemlemiş halinden kurtuldu. “Neden dışarı çıkamıyorum?” diye sordu.

Harrison soruya cevap verebilmek için ona bakmayı kesmesi gerektiğini biliyordu. Tanrım, o çok sevimliydi. Genç kızın hafif ama belirgin kokusunu fark etti, tıpkı annesinin kokusu gibiydi. Bir okul çocuğu gibi davrandığını biliyordu, fakat kendini durduramıyordu. Ona gülümsemeden de edemiyordu, çünkü kahrolası bir sevimliliğı vardı. Elliott’ın kızı olması hem mümkündü hem de imkânsızdı.

Gerçekler onu hızla içinde bulunduğu ana döndürdü.

“Kapıyı aç, Mary Rose,” diye komut verdi Sarı Saçlı ve bunu söylerken Harrison’a dik dik baktı.

“Bu beyefendi henüz bizim gitmemizi istemiyor,” dedi Mary Rose. Ağabeyine dönüp omuz silkti. “Neden bilmiyorum.”

Cole, Harrison’a dik dik baktı. Sert bir sesle, “Bakın bayım, tanışmak için daha kolay yollar var. Eğer kız kardeşimle tanışmak istiyorsan, şu yükü boşaltana kadar bekle. Sonrasında belki onunla konuşmana izin verebilirim.”

Mary Rose yabancınn yanlış yönlendirilmesini istemedi. “Benimle konuşmana izin vermeyecek,” diye açıkladı. “Ağabeyim asla yabancılarla konuşmama izin vermez. Adım Mary Rose Clayborne. Peki ya sen kimsin, lütfen söyle?”

“Harrison Stanford MacDonald.”

Genç kız başını salladı. “Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay MacDonald. Şimdi dışarı çıkabilir miyim?”

“Önce ağabeyinizle konuşmak istiyorum.”

Mary Rose bir adım geri gitti ve ağabeyinin ayağına bastı. “Silahşör müsünüz?”

Sorusu suçlama gibiydi. Harrison’ın cevap vermesine fırsat tanımadan ona kaşlarını çatarak baktı ve başını salladı.

“Ağabeyimi düelloya davet etme fikrini unutabilirsiniz.

Bu hiç ilgisini çekmeyecektir. Blue Belle'i terk etmenizi öneririm bayım. Burada hoş karşılanmıyorsunuz."

"Tanrı aşkına Mary Rose. Kendi adıma konuşabilirim. Silahşör müsünüz, bayım?"

Harrison hayır anlamında başını salladı. Konuşmanın gidişatından dolayı afallamıştı. "Hayır," diye cevap verdi. "Silahşör değilim." Tekrar Mary Rose'a döndü. "Düello yapmak için burada olduğum fikrine de nereden kapıldınız?"

Genç kızın gözleri büyüdü. "Cole, o düellonun ne olduğunu bile bilmiyor. Nerelisiniz, Bay MacDonald?"

"İskoçya."

Bu cevap üzerine Mary Rose ona hoşnutsuzluk dolu bir bakış attı. "Niçin Blue Belle'desiniz?"

"Yerleşecek bir yer arıyorum."

"O halde ağabeyimle kavga etmek için burada değilsiniz?"

Ona dik dik bakmayı kesti ama sesi hâlâ şüphe doluydu. Tamamen ikna olmadığı açıktı.

Harrison soruyu başka bir soruyla yanıtlamaya karar verdi. "Neden böyle bir şey yapmak isteyeyim, hanımefendi? Ağabeyinizi tanımıyorum bile."

Genç kız mutlulukla iç geçirdi. "Tamam o zaman," diye fısıldadı. Tamamen kadınsı bir jestle saçlarını omuzlarından geriye doğru savurdu ve nazikçe gülümsedi.

"Silahşör olduğunuzu düşünmedim aslında ama yine de tam olarak emin olamadım. Düşündüm ki..."

Cole onun yorumunu tamamlamasına izin vermedi. "Tanrı aşkına, Mary Rose. Kapıyı aç."

"Ama daha seni Bay MacDonald'la tanıştırmadım," diyerek itiraz etti Mary Rose.

"Onunla tanışmaya ihtiyacım yok," diye mırıldandı Cole. "Douglas arabayla dışarıda bekliyor. Hemen kapıyı aç."

Mary Rose ağabeyinin sert ses tonundan etkilenmiş gibi görünmüyordu. Harrison'a gülümsemeye devam etti ve onunla konuşmak için bol vakti varmış gibi davrandı.

“Ağabeyimin adı Cole Clayborne. Bir adı daha var aslında, fakat bu konuda çok hassastır ve size bundan bahsedersen beni öldür. Cole, Bay Harrison’la tanışmanızı istiyorum...”

“Mary Rose, yemin ederim bu ağır un çuvalını kafana atacağım.”

Mary Rose iç geçirdi. “Aslında onu tanısanız, ağabeyim gerçekten iyi biridir, bayım.”

Harrison ikna olmamıştı. Cole kibar olacak birine hiç benzemiyordu. Yüzündeki sert ifade kalıcıymış gibi duruyordu. Tek bir şey belirgindi. Mary Rose’un ağabeyi daha fazla bekleyemeyecekti. Harrison acele edip adam kapıdan çıkmadan önce ona tuzaktan bahsetmeye karar verdi ki bunu yapabilecek kadar güçlü ve rahatsız olmuş görünüyordu.

“Orada üzerine yöneltmiş bir tüfek vardı,” diyerek söze başladı ve diğer müşterilerin konuşulanları duymaması için sesini alçak tuttu. “Seni vurmak isteyen her kimse caddenin ilerisindeki geçitte saklanıyor. Bilmek isteyeceğini düşündüm.”

Cole’un öfkesi hemen dindi. “Herifi gördün mü?”

Harrison hayır anlamında başını salladı. “Tüfeği elinden fırlatmayı düşündüm ama gerçek şu ki silahımı yeni satın aldım ve henüz denemedim, birilerini yaralayabilirdim.”

“Demek öyle,” dedi Cole ona. Öfkesi ses tonundan belli oluyordu.

“Üzgünüm, sana yardım edemedim,” dedi Harrison sonra. “Ama nasıl kullanacağımı öğrenene dek...”

Sesini daha da alçaltarak cümlesini yarıda kesti. Mary Rose ve ağabeyinin bu cümleyi kendi yorumlarıyla tamamlamalarına izin verdi.

Uzun süre beklemesine gerek kalmadı. Mary Rose hafifçe iç çekti. “Bir silah taşıyorsun ve onu daha önce hiç kullanmadın, öyle mi?”

“Evet hanımefendi.”

Ona tekrar yalan söylemek zorunda kalmamıştı ama doğruyu da söyleyememişti. Onu yönlendirmek istemiyordu.

Yine de güvenini kazanmak için ne gerekiyorsa yapacaktı, çünkü öğrenmesi gereken şeyler vardı ve genç kız dışlanmış insanları çevresinde bulundurduğuna göre Harrison da onlardan biriymiş gibi davranmalıydı.

“Aklınızı mı kaçırdınız!” dedi Mary Rose.

“Sanmıyorum,” diye cevap verdi.

“Tanrım, kasabada silahla dolaşmaktan başka bir şey bilmez misiniz? Bu kadar cüsseli olduğunuza göre kavgaya girmeye meyillisiniz. Yakında kendinizi öldürteceksiniz. İstediginiz bu mu, Bay MacDonald?”

Mary Rose ellerini beline koydu ve ona bir dirhem aklı yokmuş gibi baktı. Bu duruşu Harrison’a öğrencilerinden birini azarlayan bir öğretmeni anımsattı. Bu kadar genç ve sevimli bir öğretmeni olmamıştı gerçi. Birçoğu yaşlı, sıkıcı ve kuru bir yaprak kadar cansızdı.

Belli ki onunla ilgileniyordu. Garip ama Harrison onun dikkatini çektiği için halinden memnundu. Dışlanmış biri gibi davranmak o kadar da kötü bir şey olmayacaktı.

Harrison endişelenmiş görünmeye çalıştı. “Hayır, hanımefendi. Öldürülmek istemiyorum. Yeni silahımı nasıl kullanacağımı öğrenmek istiyorum. Eğer onu ortadan kaldırırsam bunu yapamam, öyle değil mi?”

Cole sesli bir şekilde iç geçirdi. Harrison hemen ona döndü. “Çuvalı senin için dışarı taşımamı ister misin? Onu at arabanıza koyabilir ve gidip şerifinizi bulabilirim.”

“Blue Belle’in bir şerifi yok,” diye açıkladı Mary Rose.

Harrison’ın şaşırması taklidi yapmasına gerek yoktu. “O halde burada düzeni kim sağlıyor?”

“Kimse,” diye cevapladı genç kız. “İşte bu yüzden bu kasaba sizin gibi biri için oldukça tehlikeli bir yer. Siz şehirde büyüdünüz değil mi, bayım?”

Harrison onun aşağılayıcı ses tonundan rahatsız olmamaya çalıştı. “Evet, aslına bakarsanız şehirde büyüdüm. Lütfen bana Harrison deyin. Bay ya da beyefendi gibi kelimeler böyle bir yer için fazla resmi kaçıyor.”

“Tamam,” diye kabul etti Mary Rose. “Sana Harrison diyeceğim. Lütfen silah kemerini çıkar. Gerçekten onu takmamalısın. Bahse girerim birileri onun bizim bölgemizde moda olan bir aksesuar olduğunu söyledi, öyle değil mi? Yoksa bir yerde mi okudun?”

“Evet, gerekli bir aksesuar olduğunu okumuştum.”

Mary Rose iç geçirdi. “Aman Tanrım.”

Cole yeterince uzun bir süre beklemişti. Eğildi, un çuvalını duvara dayadı, geri çekildi ve sonra boynunu esnetmek için omuzlarını bir ayı gibi oynattı.

Harrison ve Mary Rose, o kapıya ulaştığında yolundan çekildiler. Cole tuzakla fazla ilgili görünmüyordu. Kız kardeşini dürttü, silahını kemerinden çıkardı, ardından kapıyı içeri bir parça gün ışığı girecek kadar açtı.

Douglas ön tarafta bekliyordu. Caddede arabalarının yanında durmuş, bir direğe yaslanmıştı. Uyuyor gibi görünüyordu. Cole dikkatini çekmek için ısıklık çaldı.

Harrison genç kıızı izledi. Davranışları kafasını karıştırdı. Ağabeyi silahına uzandığı an genç kız kulaklarını elleriyle kapattı ve bıkkın bir ifadeyle yukarıya baktı.

“Douglas, uyan.”

Cole kapı girişinden dışarı doğru eğilmeden kısa bir süre önce komutu verdi, ardından nişan aldı ve üç kez art arda ateş etti. Ateş sesi dükkânın çevresinde yankılandı. Cam pencere sestən titredi.

Cole silahını şimşek kadar hızlı bir şekilde kılıfına soktu. Sonra un çuvalını aldı ve dışarıda dolaştı. Onun bu rahat tavrı biraz şaşırtıcıydı tabii ki fakat Harrison’ı asıl şaşırtan olay, içerideki müşterilerin çoğunluğunun en küçük bir merak belirtisi bile göstermemiş olmalarıydı. Cole Clayborne’un kapının önünde silahını ateşlemesinin garip olduğunu düşünselerdi bile bunu kesinlikle belli etmezlerdi. Bu tür şeyler her gün gerçekleşir miydi? Harrison bunun olası olduğunu düşünmeye başlıyordu.

“Cole, Harrison’a teşekkür etmeyi unuttun,” diye bağırdı Mary Rose.

“Uyarı için teşekkürler,” diye seslendi Cole sorumluluk duygusuyla.

Onun minnetini gösterme şekli Mary Rose’a basit geldi ama bundan ağabeyine bahsetmedi. Birine teşekkür etmenin bile onun için ne kadar zor olduğunu biliyordu.

“Kim sana pusu kurmaya çalışıyordu Cole?” diye sordu.

“Rica ederim,” dedi Harrison aynı anda.

Cole un çuvalını ve önceden aldıkları diğer malzemeleri arabanın arka tarafında koydu, sonra kız kardeşinin sorusunu cevaplamak için döndü.

“Muhtemelen Webster’dı. Aşağılık...” Onun hakkındaki kötü fikrini tam olarak dile getirmeden önce kendine engel oldu. “Onunla geçen hafta dövüşmediğim için kızdı. Sanırım onu öldürmeliydim. Tekrar deneyecektir. Gerçi onu yaraladım, önce iyileşmesi gerekecek. Gitmeye hazır mısın Mary Rose?”

“Bir dakika içinde.”

Genç kız yeniden Harrison’a döndü. “Ağabeyimi uyarmanız çok nazıkçe bir davranıştı. Kendisi gerçekten bunun için size minnettar. Bunu göstermek sadece onun için biraz zor. Birine herhangi bir borcu olmasını sevmez. Minnet olsa bile.”

“Ağabeyin bana minnet borçlu değil. Yerimde kim olsa aynı şeyi yapardı.”

“Keşke bu doğru olsaydı,” diye cevap verdi genç kız. “İskoçya’da bir komşu diğerine yardım ediyor olabilir ama Blue Belle civarında bu durum farklı.”

Harrison bu sözler üzerine onaylarcasına başını salladı ve konuşmak için başka bir şeyler bulmaya çalıştığı sırada ona bakmaya devam etti. Çok geçmeden kendini bir aptal gibi hissetmeye başladı. Onu ellerinden geçiriyor ve yakınında tutabilmek için hiçbir şey düşünemiyordu.

Durumun ironisini fark etti. Tanrı aşkına, o bir avukattı, günlerini tartışarak ve ikna ederek geçiren bir adamdı. Şimdi ise suskundu. Eğer bu bir çelişki değilse, ne olduğunu bilemiyordu.

Tanrım, ne kadar da güzel gözleri vardı.

Bu düşünce aklına girdiği an başının belada olduğunu fark etti. Tatlı tatlı gülümseyen bu genç kız onun aklını başından alıyordu. Harrison kendinden iğreniyordu. Fiziksel cazibenin planlarının önüne geçmemesi gerektiğini biliyordu.

Mary Rose yeterince oyalandığını düşündü. Henüz eve gitmek istemiyordu ve kendi kendine bunun nedeninin sadece iyi niyetli yabancıyla ilgilenmek olduğunu söylüyordu.

“Merak ediyordum da...”

“Evet?” diyerek araya girdi Harrison küçük bir çocuğun hediye beklemesi gibi sabırsızlanarak.

“Nasıl ateş edileceğini neden öğrenmek istiyorsun?”

Lanet olsun, ona yine yalan söyleyecekti. Bu onun için zor bir hale geliyordu. Genç kız ona güven duyarak ve masum bir şekilde bakmasaydı, işi daha da kolaylaşabilirdi.

Gerçeği söylemek ona şu anda yardım edemezdi, çünkü aslında çok yetenekli bir silahşör olduğunu kabul ederse, Mary Rose koşarak kaçır ve arkasına bile bakmazdı.

Acemiymiş gibi yapmak onun için gurur kırıcıydı. İsabet yeteneğiyle okulda ödüller kazanmıştı ve askerliğini yaptığı sırada nasıl hızlı olunabileceğini öğrenmişti. Altı mermilik silahlar genelde halkın tercihiydi ve kendisi bu silahı sevmemesine rağmen nasıl kullanılacağını iyice kavramıştı. Silahın kullanıma elverişli olduğunu kabul etmesi gerekmiş ve hızı da onu pek çok kez kurtarmıştı.

Genç kız, “Lütfen anlat, neden bir silahın nasıl kullanılacağını öğrenmek istiyorsun?” diye sordu yeniden.

“Çiftçi olmayı düşünüyorum. Silahın faydalı olacağına inanıyorum.”

“Kasabanın birkaç mil dışında bir çiftliğimiz var. Adı Rosehill. Hakkında bir şeyler duydun mu?”

Bu çok saçma bir soruydu, öyle ki Mary Rose sorduğu anda pişman oldu. Tabii ki Rosehill hakkında hiçbir şey duymamıştı. Adam daha kasabaya yeni gelmişti. Mary Rose sohbet sırasında onunla konuşmayı sürdürmek için her yolu

deniyordu ve Aman Tanrım, konuşması ne kadar da tatlıydı. Canlı ve derin ses tonuyla alışılmamış aksanı ona neredeyse müzik gibi geliyordu.

“Hayır, çiftliğiniz hakkında bir şey duymadım,” diye yanıt verdi.

Mary Rose gitmek için bir kez daha arkasını dönmeden önce kısa bir süre birbirlerini süzmeye devam ettiler.

Cole ve Douglas onu seyrediyorlardı. Her ikisi de arabanın arkasına yaslanıp kollarını göğüslerinde kavuşturmuştu. Yüzlerinde akıllarından ne geçtiğini belli etmeyen bir ifade vardı.

Onlar Mary Rose’un oyalanmalarına alışkındı.

Genç kız ikisinc birden gülümseyip Harrison’a geri döndü. Kendisine dışarı kadar eşlik ettiği için memnundu. Adam Douglas’a bakıyor ve muhtemelen onun kim olduğunu düşünüyordu. Mary Rose onun hakkındaki planlarını açıkladıktan sonra onu ağabeyiyle tanıştırmayı unutmamalıydı.

Harrison’a yardım etmek için bir şeyler yapmalıydı. Çok yalnız ve kaybolmuş görünüyordu.

“Seni burada tek başına bırakamıyorum.”

Bu sözlerle tüm ilgisini üzerine çekmişti. “Bırakamıyormusun?” diye sordu Harrison.

Genç kız hâlâ izlenip izlenmediğini anlamak için omzunun üzerinden ağabeylerine göz attı ve her ikisinin de kaşlarını çatmış bir halde dik dik baktıklarını gördü. Bir yabancıyla konuşmaktan hoşnut olduğunu belirtmek için onlara gülümsedi, sonra Harrison’ın kolunu kavrayıp onunla yürümesini işaret etti. Ağabeyleriyle aralarına biraz mesafe koymak istemişti. Ayrıca konuşmaları için gizliliğe de ihtiyacı vardı, çünkü ağabeyleri ne planladığı hakkında bir fikir sahibi olmazlarsa duruma müdahale de etmezlerdi.

“Hayır, seni kesinlikle burada bırakamam. Eğer bir şeyler yapmazsam başın belaya girecek.”

“Neden başımın belaya gireceğini düşünüyorsun?”

“Neden mi?” diye tekrarladı.

Bunu sorma ihtiyacı duymasına inanamıyordu. Mary Rose durumun hâlâ ne kadar karışık göründüğünü görebiliyordu. Tanrı yardımcısı olsun, zavallı adam tehlikede olduğunu bile fark etmemişti. Durumu ona anlatmak onun göreviydi artık.

“Bir kendini nasıl koruman gerektiğini bilmediğini açıkça kabul etmen kalmıştı. Dükkânın içindeki bazı müşterilerin seni duyduğuna eminim. Kasabadaki herkes başkalarının ne dedğine ve ne yaptığına burnunu sokmayı iş edinmiş gibi görünüyor. Harrison, laf yayılacak ve her ne kadar kabul etmek canımı sıkırsa da bizim sevimli kasabamızda çok sayıda alçak kabadayı bulunur. Korunmasız olduğunu duydukları zaman, seni takip edecekler. O zamanda burada güvende olmayacaksın.”

“Beceriksiz olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?” Harrison şaşırmış göründü.

Genç kız ona karşı açık sözlü olmaya karar verdi. Bu tutumu hislerini incitebilirdi ama gerçekler onun yararınaydı. “Acemisin.”

Harrison işlerin gidişatından memnun olduğunu düşündü. Mary Rose onu kendi sorumluluğu haline getiriyordu. Dooley ve Henry onun hakkında doğru söylemişlerdi. Kız gerçekten zayıf ve korunmasız olanı bağrına basıyordu.

Yine de Harrison gururuyla savaş veriyordu. Bir kadının onu zayıf biri olarak görmesi kadar lanet bir durum yoktu.

Sadece egosunu bastırmak için ürkekçe isyan etmeye karar verdi. “Bayan, kendi başımın çaresine bakamadığımı size söylediğimi hatırlamıyorum.”

Genç kız onu duymamış gibi yaptı. “Korkarım benimle birlikte eve gelmek durumundasın.”

Gülümsememeye çalıştı. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Yeni silahıma alışmak durumundayım. Bunun için çok para ödedim. Doğru olan bu.”

Mary Rose öfkelenmiş göründü. “Silahlar doğru değildir. İnsanlar doğrudur. Benimle eve gelmen en somut çözüm.

Lütfen anlamaya çalış. Cüsseli bir adamsın, dolayısıyla iyi bir hedefsin. Buradaki insanların belli beklentileri vardır.”

Harrison onun neden bahsettiğini bilmiyordu. “Cüssenin ne gibi bir...”

Mary Rose sözünü bitirmesine izin vermedi. “Kendini ve eşyalarını korumak için mücadele etmen bekleniyor... Dolayısıyla yumruğunu ve silahını nasıl kullanman gerektiğini öğrenmezsen hafta sonundan önce öldürülürsün.”

Paniğe kapılmaması için acımasız gerçeği kasten yumuşatmıştı. Aslında onun bir gün bile tek başına dayanabileceğine inanmıyordu. “Ağabeylerimin öğrenmen gereken her şeyi sana öğretmekten memnun olacaklarına eminim. Sonuçta Cole’un hayatını kurtardın. Kendini koruyabilmen için sana ateş etme teknikleri öğretmekten memnun olacaktır.”

Harrison konuşmadan önce derin bir nefes almak zorunda kaldı. Kibrinin artık planları doğrultusunda yürüdüğünü biliyordu, fakat Tanrı yardımcısı olsun, onunla tartışmaktan alıkoyamıyordu kendini. Biraz korunmasız insan rolü oynayabileceğinden emindi. Tamamen yetersiz gibi davranmıyacaktı. Lanet olsun, bundan daha kolay bir yol olmalıydı.

“Gerçekten kendi başımın çaresine bakabilirim. Bakamadığım düşüncesine de nasıl vardın emin değilim. Daha önce yumruklarımı kullandım ve ben...”

Genç kız bu sözlerin devamını duymak istemiyordu. Başını salladı, acıyan bir ifadeyle baktı ve “Düşünmek ve yapmak bambaşka iki şey, Harrison. Olmadığın halde yetenekli olduğunu düşünmek tehlikelidir. Daha önce hiç silahlı çatışmaya girdin mi?” dedi.

Harrison girmediğini kabul etmek durumunda kaldı.

“Bak, görüyor musun?”

Genç kız onun şimdiye kadar her şeyi anlamış olması gerekiyormuş gibi davranıyordu. Harrison bir düelloya girmenin Blue Belle’de yaşayabilmek için yeterli bir ritüel olup olmadığını merak etti.

“Burada yaşayan bütün adamlar düelloya girdi mi?” diye

sordu kuşkuyla. Elinde değildi. Bir avukat asla çevre edinmemeliydi ve Harrison daha önce buna hiç izin vermemişti. Fakat bu hoş hanım tam olarak bunu yapmaya çalışıyor ve onun ikilem yaşamasına neden oluyordu.

“Hayır, elbette girmedim,” diye cevapladı Mary Rose.

“O zaman neden silahlı bir çatışmaya girip girmedüğim bu kadar önemli?”

Mary Rose ona öfkeli bir bakış attı.

“Eminim dükkânın içindeki adamların silah kemeri takmadıklarını fark etmişsindir,” dedi. “Çoğu takmaz. Eğer bir silahın varsa, onu kullanabildiğini kanıtlamaya hazır olmalısın. Herhangi bir düelloya girmedüğünü bilmekten ötürü memnunum ve umarım kimseyi öldürmek zorunda kalmayacaksın. Silahlar hobi için ya da öğ almak için kullanılmamalıdır. Bizler yılanları ve diğer haşereleri öldürürüz, insanları değil. Ne yazık ki burada yaşayan bazı insanlar farkı bilmiyor gibi görünüyor.”

“Ağabeyinin silah taşıdığını gördüm.”

“O farklı,” diyerek ısrar etti Mary Rose. “Cole taşımak zorunda ama sen değilsin. Ün peşindeki silahşörler ağabeyimi her zaman kışkırtırlar, çünkü ağabeyimden daha hızlı olduklarını düşünüyorlar. Kibirleri de eninde sonunda kendi ölümlerine neden olur, Cole’un elinden olmasa dahi. Cole yıllardır kimseyi öldürmedi. O bir silahşör değil...”

Harrison’ın duraksaması onunla hemfikir olduğunu gösteriyordu. “Anlıyorum.”

“Ama kendini korumak için silah taşımak zorunda.”

“Anlıyorum.”

“Sadece hepimizi güvende tutmak için bu konuda ustalaştı. Hızlı olması onun suçu değildi. Eğer buraya yerleşmek istiyorsan, sen de kendini nasıl koruyacağını öğrenmelisin. Ayrıca eğer çiftçiliği öğrenmek konusunda ciddiysen, Rosehill senin için ideal bir ortam. Mükemmel öğretmenlerin olacak. Adam bizim için çalışman için sana para bile ödeyebilir, sen de yaptıkça öğrenirsin.”

“Adam?”

“En büyük ağabeyim,” diye açıkladı genç kız. “Dört ağabeyim var. Ailede en genç benim, sonra Travis, Cole, Douglas ve Adam.”

Ona bu kadar açıldığı için Harrison da elinden geldiği kadar daha fazla soru sormaya karar verdi.

“Ailen hayatta mı?”

“Annem hayatta,” diye cevap verdi Mary Rose. “Şu anda güneyde yaşıyor ama yakında bize katılacak. Gidip eşyalarını al. İstersen seninle yürüyebilirim.”

“Bu teklifi yapmadan önce ağabeylerinin de fikrini alman gerekmiyor mu?”

Mary Rose geçmiş tecrübelerinden dolayı onlardan izin istemenin çok da iyi bir fikir olmadığını biliyordu. “Hayır, önerimi kabul etmeleri konusunda onları ikna edeceğim. Bana Mary Rose diyebilirsin ya da kasabadaki herkesin dediği gibi sadece Mary. Atın var mı, yoksa Blue Belle’e at arabasıyla mı geldin?”

“Atım var.”

“O halde gidebilir miyiz?”

Bu meseleyi daha fazla tartışmak istemediği açıkça belliydi. Yola çıktı, yanlarından geçerken ağabeylerine gülümsemi ve atlara yöneldi. Harrison kararını vermek adına bir iki dakika düşünmüş olmalıydı, çünkü o yolu yarılایana kadar yetişememişti.

“Cole’un yanındaki centilmen, ağabeyim Douglas,” dedi Mary Rose. “Sanırım onu seninle tanıştırmadan önce bir süre bekleyeceğim. Biraz daha keyifli olmalı.”

“Bir şeyden rahatsız olmuş gibi görünüyor,” diye belirtti Harrison.

Yanından geçerken onu yakından inceledi. Ellerini arkasında kenetleyip Mary Rose’un yanından yürüdü. Ona Douglas hakkında soru sormanın nazik bir yolunu arıyordu.

“Douglas üvey kardeşin mi?” diye sordu rahat olduğuna inandığı bir ses tonuyla.

“Hayır. Neden soruyorsun?”

“Sana ya da Cole’a hiç benzemiyor. Bilmesem akraba olduğunuzu hiç tahmin etmezdim. Nicholas adındaki bir arkadaşımı andırıyor. O İtalya’da doğup büyüdü.”

“Douglas’ın İtalyan olduğuna inanmıyorum. İrlandalı olabilir. Evet, sanırım öyle.”

“Öyle mi?”

Mary Rose kafasını salladı ama ek bir bilgi vermedi. Harrison’ın kafası iyiden iyiye karışmıştı. “Baban ikinci kez mi evlendi?”

“Hayır. Ailede sadece Cole ve ben birbirimize benzeriz.”

Harrison genç kızın daha çok şey anlatmasını bekledi. Mary Rose ise ağabeyi hakkında başka tek söz söylemediği gibi sorguyu onun üzerine çevirdi.

“Senin erkek kardeşin var mı?”

“Hayır.”

“Kız kardeşin?”

“Yok.”

“Ne yazık,” dedi Mary Rose. “Tek çocuk olmak senin için kesinlikle sıkıcı olmalı. Büyüyene kadar kiminle kavgattin?”

Harrison güldü. “Kimseyle.”

Zavallı adamın kendini savunmayı bilmemesine şaşmamak gerekti. Tüm bunlar Mary Rose için artık bir anlam ifade ediyordu. Adamın bilmesi gereken tüm önemli şeyleri ona öğretecek ağabeyleri yoktu.

Harrison, Douglas’a bir kez daha göz atabilmek için omuzunun üzerinden baktı.

Düşüncesi değişmedi. Hâlâ Douglas’ın Mary Rose’la akraba olduğuna inanmıyordu. Dış görünüşüyle ilgili her şey Cole’dan farklıydı. Siyah-kahverengi karışımı renkte olan kıvrıkcık saçları, koyu kahverengi gözleri, köşeli bir çenesi ve çıkık elmacık kemikleri vardı. Cole’un yüz şekli ise daha asil duruyordu ve burnu neredeyse bir şahininki gibiydi. Harrison kimin yaşça daha büyük olduğunu söyleyemiyordu.

Garip ama ikisi de aynı yaşta gibi görünüyordu. Belki de doğumları arasında bir yıl vardı.

Her şeyin mümkün olabileceğini biliyordu ve zamanını boşa harcıyıp harcamadığı konusunda tedirgindi.

“İrlandalı gibi görünmüyorsun.”

“Görünmüyor muyum?” diyerek ona gülümsedi genç kız ve yürümeye devam etti. Belli ki artık bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyordu.

“Mary Rose, nereye gidiyorsun?” Ağabeyi Douglas bağırarak sormuştu bu soruyu.

Mary Rose arkasına döndü. “Atlara doğru gidiyorum,” dedi. Aceleyle tekrar arkasına döndü, adımlarını hızlandırdı, sonra açıklamasına devam etti. “Bay MacDonald akşam yemeğinde bize katılacak.”

İki kardeş, kız kardeşlerinin neredeyse onlardan kaçışını izledi. Cole bir dakika daha bekledi, sonra elini avcu yukarıda olacak şekilde ağabeyine doğru uzattı.

Douglas kısık sesle söylendi, cebine uzanıp gümüş bir Amerikan parası çıkardı.

“Asla kesin olan bir şey üzerine bahse girme,” diye önerdi Cole.

Douglas parayı Cole’un eline hızla attı. Bakışları yabancının üzerine odaklandı. “Anlamıyorum,” diye mırıldandı. “Bana yeterince güçlü gibi geliyor. Lanet olsun, boyuna ve kaslarına baksana, Cole.”

“Görüyorum,” diye cevap verdi Cole gülerek.

“Senin gibi hareket ediyor, şimdi fark ettim, bakışları da hiçbir şeyi kaçırmıyor. Tanrı aşkına, onda ne gördüğünü anlamıyorum. Normal görünüyor.”

Cole böbürleniyordu, çünkü bahsi o kazanmıştı. Douglas onun davranışını rahatsız edici buldu.

“Lanet olsun, silahı var. Karanlık bir dar sokakta onunla karşılaşmış olsaydım, kesinlikle ona dikkat ederdim.”

“O yeni bir silah.”

“Yani?”

“Onu hiç kullanmamış.”

“O zaman neden yeni tabancayı kemerlerine takıyor?”

Cole omuz silkti. “Sanırım kullanması gerekeceğini düşündü. Derisinde tek bir sıyrık bile yok. Yepyeni olmalı.”

“Aptal mı bu adam?”

“Öyle görünüyor.”

Douglas başını salladı. “Kendini öldürtecek.”

Cole’un gülümsemesi genişledi. “Ve bu da kız kardeşimin onu eve getirmesinin nedeni.”

Douglas parasını geri istedi. “Tüm bunları bahse girmeden önce biliyor muydun?”

“Sorabilirdin ama sormadın.”

Douglas yenilgiyi kabullendi. Bakışları tekrar yabancıya doğru kaydı. Ahırın köşesinde kaybolana kadar onu izledi.

“Dooley, Morrison’a onun İskoçya’dan geldiğini söyledi. Çok zeki olduğunu da.”

“O zaman bir şehir çocuğu?”

Cole başıyla onayladı. “Sanırım,” dedi. “Yeni silahını kullanamıyor, bu yüzden dövüşebileceğini düşünmüyorum. Yüzünde herhangi bir yara izi görmedin değil mi?”

“Hayır, görmedim. Bıçaklı bir kavgaya girmiş olsaydı, birkaç iz kaçınılmaz olurdu.”

“Kesinlikle sana katılıyorum,” dedi Cole. “Birkaç dakika konuştum onunla. Eğitimli duruyor ama sağduyu sahibi gibi görünmüyor. Bana, Webster’a ateş etmekten korktuğunu söyledi. Bir başkasını vurabileceğinden de endişe ettiğini belirtti.”

Douglas kahkahalara boğuldu. Cole o sakinleşene kadar bekledi, sonra sözlerini sürdürdü: “Eğer biraz akılsaydı, tabanca taşmazdı. Herkese nitelikli olduğu izlenimi veriyor.”

“Utanç verici,” diye belirtti Douglas. “Bu kadar iri biri dövüşebilmeli. Bunu nasıl yapacağını bilseydi, gerçekten çok kötü biri olabilirdi.”

Cole onayladı. “Kesinlikle utanç verici.”

“Mary Rose onun adı için ne demişti?”

“MacDonald,” diye cevapladı Cole. “Rezil-MacDonald,” diye eklediğinde gülümsemesi yüzüne yayılmıştı.

11 Şubat 1861

Sevgili Rose Anne,

St. Louis'teyken başımız biraz belaya girdi. Mary Rose'u sırtımda taşıyordum ve baş belası bir adam gelip canımızı sıkmaya çalıştı. Bebeğin saçları artık lüle lüle ve ona bakan herkese karşı çok yakın davranıyor. Adama dört ön dişini göstererek gülümsedi ve adam onun nasıl olup da bana benzemediğini yüksek sesle dile getirdi. Onu benden almaya da çalıştı, fakat Cole geldi, tabii sarı saçları ve mavi gözleriyle tıpkı küçük Mary Rose'un ağabeyi gibi görünüyordu. Neyse, adamı bebekten uzaklaştırdı ve ona kendi işine bakmasını söyledi.

Baş belası adam, herkesin kendi işine baktığı bir yere gitmemiz gerektiğini düşünmemize neden oldu. Adam'ın taşraya gitme düşüncesi insanlardan olabildiğince uzaklaşmamızı sağlayacağından, şu anda eşyalarımızı topluyoruz ve yarın yola çıkacağız. Bize yazamaman üzücü, fakat yerleşir yerleşmez bulunduğumuz yeri sana bildireceğiz.

Adam şu an benim imlamı denetliyor ve sana, kendimize düzgün bir kulübe edinmemiz gerektiğini söylüyor. Mary Rose her yerde emekliyor ve bütün pislik elleriyle dizlerine yapıyor. Bakmadığımız zamanlarda çamuru yemeye çalışıyor. Hiçbirimiz bunu neden yaptığını bilmiyoruz. Yine de o küçük, mutlu bir yaratık. Onu hepimiz sırayla uyutuyoruz. Her gece birimizle uyuyor ve sana şunu söyleyeyim, üzerimde onun tuvaletiyle uyanmaktan usandım. Onu koyduğumuz her yeri ıslatıyor. Sanırım bu normal bir şey, öyle değil mi?

Hepimiz seni görebilmeyi umut ediyoruz, çünkü annemizin nasıl olduğunu merak ediyoruz.

Sevgiler,

En sevdiğin oğlun, Douglas

Tarama:miuwmiu

Düzenleme:buk@

3. BÖLÜM

Douglas, kardeşinin Mary Rose'un yeni hayır işi projesine taktığı lakapla epey eğlendi ama Rezil'in atına göz gezdirdiğinde ruh hali hemen değişti. Birden adamı öldürmek istedi. MacDonald'ın kendini koruyamaması onun için sorun değildi. Eğer aşağılık herif, atın bu zavallı halinden sorumluysa, o zaman ölmeyi hak ediyordu.

Cole kardeşiyle birlikte aracı ahıra doğru sürmüştü. Ahırın Simpson adındaki kırmızı saçlı, göbekli dev sahibi, Mary Rose ve yabancıнын dışarıda, ağılın orada olduklarını söyledi onlara. Cole kendi atını ve Mary Rose'unkini alacaktı, fakat Simpson atları eyerleyip çıkarmayı önerdi nazikçe. Böylelikle Cole, Douglas ile beraber MacDonald'ın atının bulunduğu yerin köşesine doğru gitti. Douglas dizginleri Cole'a verdi ve av tüfeğine uzandı. Silah ikisinin arasındaki koltuğa dayanmıştı. Cole kardeşinden daha hızlıydı. Tüfeği Douglas'ın elinden kapıp aracın arkasına doğru fırlattı.

Kardeşinin ne düşündüğünü biliyordu. "Önce bul," diye önerdi kısık bir sesle. "Sonra öldürürsün onu."

Douglas hafif bir baş hareketiyle onayladı, sonra yere atladı. Ağla doğru hızla girdi. Mary Rose ve MacDonald hayvanı seyrediyorlardı.

Atı gördüğünde dili tutulmuş olsa da hızla kendine gel-

mişti Mary Rose. Dikkati atın üzerindeydi. Aynı zamanda birinin ona neden böyle davrandığını anlamaya çalışıyordu. Büzülmüş beyaz yaralar hayvanın neredeyse her yanını kaplıyordu. Bu zavallı şeyin hayatta kalmış olması bile bir mucizeydi.

Ayrıntıları öğrenmeye karar verdi. “Ne zamandır senin bu at?” diye sordu endişeli bir sesle.

“Neredeyse üç haftadır.”

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı. Ona başka sorular da soracaktı ama Douglas’ın geldiğini gördü ve hemen ikisinin arasına girdi. Ağabeyinin yüzündeki öfkeyi seçebiliyordu.

“Bu at sadece üç haftadır onun, Douglas. Sadece üç haftadır.”

Harrison genç kızın bu davranışını garip buldu. “Neden bağırıyorsun?”

“Douglas’ın beni duyması önemliydi. Seni öldürmesini istemiyorum.”

Harrison onun açık sözlülüğünden etkilenmiş olsa da bunu belli etmedi. Dikkati genç kızın ağabeyine kaydı. Douglas’ın yüzünün ne kadar kızarmış olduğunu fark etti ve hemen anladı. Douglas ata ters ters bakıyordu.

“Douglas çoğu hayvanın bakımında ustalaştı,” dedi Mary Rose. “Çiftçiler sadece onun tavsiyelerini almak için kilometrelerce öteden geliyorlar. Ağabeyimin özellikle atlarına karşı bir düşkünlüğü vardır. Ayrıca oldukça koruyucudur ve hayvanının üstündeki yaraları gördüğünde...”

“O sadece yaraları gördü.”

“Evet,” diye onayladı. “Biri onu kırbaqlamış, öyle değil mi? Biliyor musun yakınına gelene kadar derisini beyaz sandım, sonra sarı olduğuna dair belirtiler gördüm. Bunu ona kim yaptı?”

Douglas yanlarına geldi ve hayvanı inceleyip konuşmayı dinlediği sırada elleri yumruk oldu. Sinirinden kurtulmaya çalışıyordu ve bunu neredeyse imkânsız görüyordu.

“Kimin sorumlu olduğunu bilmiyorum,” dedi Harrison.

“Sordum ama kimse bilmiyordu. Yaraları boş verdim. Sadece MacHugh’yu görüyorum.”

Genç kız onu aşağılayabileceğini düşünmeksizin, “MacHugh mu? Ne garip bir isim,” dedi. Sonra da, “Yani demek istediğim, ne hoş bir isim. Garip ve hoş,” diye düzeltti sözlerini içten bir baş hareketiyle.

Adamın hislerini incitmemek için büyük bir çaba sarf edecekti. Harrison tepki olarak gülümsedi. Genç kız gerçekten de iyi kalpliydi ve şımarmamış görünüyordu. Eğer durum buysa, Mary Rose onun geçmişte tanıdığı kadınlardan oldukça farklı bir değişim yaratacaktı.

Ne kadar sevimli olduğunu fark edip etmediğini merak etti.

“Ona huysuz bir akrabamın adını verdim. Aralarında bazı benzerlikler gördüm.”

“Gördün mü?”

“O kahrolası çirkin bir at,” diyerek eleştirdi Cole arkadan.

Ona cevap verirken Harrison arkasını dönmedi. “Yaralardan kurtulduğunda kahrolası hoş bir at olduğunu göreceksin.”

“Onun hoş olduğunu mu düşünüyorsun?” diye fısıldadı Mary Rose.

“Evet.”

Mary Rose hafifçe iç geçirdi. Kalbinin eridiğini hissedebiliyordu. Harrison iyi ve kibar bir adamdı. İnsanın içyüzünü görebiliyordu. En azından bu, bazı kaba ve dik kafalı taliplerini geri çevirdikten sonra vardığı bir sonuçtu. Derine, bir insanın kalbine bakabilme yetisini edinmiş olan sadece dört başka adam daha sayabilirdi. Ağabeylerinin hepsi her ne kadar kabul etmeseler de iyi ve kibardı, belki de Harrison da onlar gibiydi. Hakkı olduğunu umuyordu. Bugünlerde iyi adamlar bulmak zordu, özellikle de Montana bölgesinde.

Ayrıca genç ölme gibi bir eğilimleri vardı. Yüksek standartları ve değerleri ölmelerine neden oluyordu. Fakat bu

adam için bu geçerli olmayacak, diye geçirdi içinden. Vahşi hayatta nasıl hayatta kalabileceğine dair ona yardım etmeye kararlıydı. Ayrıca bu, işin özünü kavradıktan sonra gerçekten o kadar da zor değildi.

MacHugh seyircileri için şov yapmakla meşguldü. Şahlanıyor, horultular çıkarıyor ve bir kova dolusu esrar verilmiş gibi davranıyordu. Harrison onun oyunlarına alışkındı. MacHugh'nun göz korkutmaya çalıştığını biliyordu ve Mary Rose'un yüzündeki endişeli ifadeyi görünce onun bundan yeterince etkilendiği sonucuna vardı. Genç kız korunmaya ihtiyaç duyar gibi ağabeyi Douglas'ın yanına doğru hareket etti.

Harrison onun yanına yaklaşmasını umarken buldu kendini.

"Ona binmene izin veriyor mu?" diye sordu Mary Rose.

Douglas konuşmaya katılmak için yeterince sakinleşmişti. "Binemeyecekse neden onu alsın ki Mary Rose? Tanrı aşkına kafanı kullan," dedi ona.

"Ona binemeseydim bile satın alırdım," dedi Harrison.

"Bu sadece saçmalık," diye belirtti Cole.

Harrison alınmadı. "Belki de."

"Gördüğün benzerliklerden dolayı mı?" diye sordu genç kız.

Harrison başıyla onayladı.

"Ne olduklarını söyle," dedi Mary.

"At her şeyiyle en az atalarım kadar inatçı," dedi Harrison.

"Gözlerinde ateş vardı ve başka bir şey daha... Sabır... Sanırım onu anlamayan adamlar için."

Genç kız yeniden iç geçirdi. "Sabır," diye fısıldadı.

Harrison başıyla onayladı. Onun bu haline bir anlam veremiyordu. Genç kızın gözlerinde hayalperest ve dalgın bir ifade belirmişti. Onun ne hakkında düşündüğünü merak etti.

Mary Rose âşık olabileceğini düşündü. Bu düşsel ve çocukça bir düşünceydi. Umursamadı. Ne hakkında hayal kur-

duğunu kimseye söylemediği sürece her şey normaldi, öyle değil mi?

“Ondan birkaç şey öğrenebileceğimi düşündüm,” dedi Harrison, Douglas’a. “Sabrım tükeniyor.”

O gerçekten de mükemmel bir koca olabilir, diye geçirdi içinden Mary Rose. Çünkü sabırlı olmak istiyordu.

“Sağlam bacakları var,” dedi Douglas. Çite daha da yaklaştı. “Aslında oldukça canlı. Onu muayene ettirdin mi? Ağzının içini?”

“Evet.”

“Bildiğin bir hastalığı var mı?”

“Yok.”

“Onu nereye götürdün?”

“Hammond’ın dışındaki Finley’in yerine. Hiç duydun mu orayı?”

Mary Rose’un gözleri büyüdü. “Finley’e mi gittin? Aman Tanrım, o sadece satacağı et için öldüreceği atları alır. Ona ne kadar ödedin?”

“On iki dolar,” diye cevap verdi Harrison.

“O halde soyuldun, MacDonald,” diye düşüncesini dile getirdi Cole neşeli bir şekilde.

Douglas kardeşiyle aynı fikirde değildi. “Öyle olduğundan emin değilim, Cole. İndirim yaptırmış olmalı.”

“İndirim yaptırды,” diye ısrar etti Harrison. “Ve çok şanslıydım. Eğer bir saat geç gelseydim, MacHugh ölmüş olacaktı.”

“Ve bu da binemesen bile onu satın alacak olmanın nedeni.”

Mary Rose gülümsedi. Cole’a döndü. “Tatlı değil mi?” diye fısıldadı.

“Çok aptal,” diye fısıldayarak karşılık verdi Cole.

Harrison konuşmayı duydu. Omuz silkti, sonra bahçe kapısına doğru yürüdü. MacHugh da onu takip etti. At Harrison’ı parçalara ayırmak istiyormuş gibi davranıyordu, fakat ağıla girdiği an MacHugh onu sadece sertçe dürttü.

Douglas ona yaklaşmaya çalışana kadar istekli ve sakin kaldı. Harrison dizgini kavradı ve onu sakinleştirdi.

Mary Rose'un ağabeyi bahçe kapısını onun arkasından kapattı ve yürüdü. At anında yaygara koparmaya başladı.

"Olduğun yerde dur," diye bağırdı Harrison. "İzin ver yanına gelsin. Hareket etmezsen, sana zarar vermez."

Douglas onaylama anlamında başını salladı. Atın ne yapacağını görmek için bekledi.

Fazla beklemesine gerek kalmadı. Harrison dizgini serbest bırakır bırakmaz, at koşarak ağıla doğru gitti. Mary Rose, MacHugh'nun ağabeyini öldüreceğinden emindi. Uyararak için çılgılık atmak istedi ama sessiz kalması gerektiğini anladı. Cole atın gözlerinde ateş gördüğünden emindi ve hemen silahına uzandı.

Ağabeyini ezerek öldürmeden o lanet şeyi vurmalydı.

"Senin hiç aklın yok mu Douglas?" diye fısıldadı Cole.

MacHugh, Douglas'ın biraz ötesinde durdu. Korkutma taktiklerine son vermemiştii, nasıl davranacağına karar vermeden önce iki kez şaha kalkmak zorunda kaldı.

Mary Rose'un dizlerinin bağı çözülmüştü. Cole'a yaklaşıp yaslandı.

"Eğer istersen ona şimdi dokunabilirsin," dedi Harrison Douglas'a. Atın yanında durmak için yürüdü. "Sana zarar vermeyeceğini söylemiştim. Sadece şov yapmayı seviyor. İyi misin?"

Douglas'ın yüzünün ne kadar solgun olduğunu görünce bu soruyu eklemişti. Mary Rose'un ağabeyi cevap vermeden önce yutkunmak durumunda kaldı. "Korkudan ödümü koparacağını söylemeyi unuttun."

Atı hafifçe okşamak için uzandı. MacHugh onu hemen bir ayağıyla dürttü. Douglas bir kahkaha kopardı. Sonra tekrar denedi. "Şimdi onun gerçekte ne kadar iyi olduğunu görebiliyorum. Öncelikle yara izlerinden kurtulmalı. Uzun zamandır karşıma çıkan en sağlıklı hayvanlardan biri." İsteksiz bir takdirle ekledi: "İyi bir seçim yapmışsın."

Harrison bu övgüyü üzerine alamadı. “Ben seçmedim. O seçti.”

Detaya inmedi ve Douglas da sormadı. Anlamış gibi görünüyordu.

“İri görünse de şaşırtıcı bir şekilde hafif,” diye belirtti Douglas.

“İskoçya’da daha büyükleri var,” dedi Harrison.

“Doğduğun yerde mi?”

Harrison başıyla onayladı. “İrlandalı olduğunuzu anlayabiliyorum,” dedi Mary Rose’un ağabeyinin geçmişiyile ilgili konuşmasını umarak.

Douglas şaşırmış görünüyordu. “Bunu kim söyledi sana?”

“Kız kardeşin.”

Douglas gülümsedi. “Şey, sanırım ben... Bazen.”

Bu ne anlama geliyordu? Harrison sormak istedi ama konuyu zekice tekrar ata getirmeyi seçti. Gülücük ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kaybolmuştu. Douglas şimdi tedbirli görünüyordu.

“MacHugh’nun seni aldatmasına izin verme. Canı istediği zaman uysal görünür. Ölü gibi durabilir, özellikle de kendini sıkıştırılmış hissettiğinde.”

Douglas bu bilgiyi hafızasında tuttu. “Çoğu insan aynı şekilde hisseder.”

Sonra kendini tanıttı ve Harrison’a akşam yemeği için gelmesinin sorun olmayacağını söyledi. İki adam arasında ince bir bağ oluşmuştu. Douglas’ın hayvanlara olan sevgisi ve Harrison’ın MacHugh’ya gösterdiği şefkat ikisinin ortak bir noktada buluşmalarını sağlamıştı.

Cole ağabeyinin ondan bir adım önde olmasına izin vermeyecekti. Eğer Douglas o lanet hayvana yaklaşabiliyorsa, o da yaklaşabilirdi.

Birkaç dakika sonra Douglas’ın üstesinden geldiği zorlu sınavla cebelleşti. Cole’un yüzünün tekrar eski rengine kavuşması biraz uzun zaman aldı.

Mary Rose da denemek istedi. Ağabeyleri ona ağılın dışında durmasını emrettiler.

“MacHugh kadınlara karşı naziktir.”

Harrison’ın yaptığı bu açıklama ne Cole’u ne de Douglas’ı etkiledi. Her ikisi de kız kardeşleri içeri girdiğinde kafalarını sabırla hayır anlamında sallıyorlardı.

“Bizi hiç dinlemiyor,” diye mırıldandı Cole.

Douglas onu savunması gerektiğini düşündü. “Kendi aklı var,” dedi Harrison’a. “Olduğunu görebiliyorum.”

Mary Rose kapı girişinde durdu ve korkmuş görünmemeye çalıştı. Gözlerini kapamak istedi ama buna cesaret edemedi. Öyle yaparsa, ağabeyleri ona gülerlerdi ve o da Harrison olup biteni izlediği için küçük düşerdi.

At onu umursamadı. Sonunda ona yaklaşmadan önce birkaç dakika bekledi. En sonunda MacHugh ona doğru hızla koştu. Mary Rose onu hafifçe okşadı, bir şeyler mırıldandı ve ona bir bebek gibi davrandı. At da bunu nezaketle karşıladı. Genç kızın kokusundan hoşlandığı belliydi ve şefkatine bir türlü doyamıyordu.

“Rosehill’i seveceksin,” diye mırıldandı Mary Rose. “Hatıta arkadaşın Harrison ile uzun bir müddet burada kalmak isteyebilirsin.”

İmkânsız şeyler hakkında hayal kurduğunu biliyordu. Adamı sadece yirmi ya da otuz dakikadır tanıyordu ve söylediği ilk şeylerden biri de buraya yerleşmek istemesiydi. Yaşam koşullarının çok sert olduğuna karar verip kış gelmeden burayı terk etmek isteyebilirdi.

Harrison’a bakmak için atın çevresini gözetliyordu. Sonra yine nefes alamaz hale geldi. Sorununun ne olduğunu çözemiyordu.

Adama karşı sergilediği tuhaf tutumun onun yakışıklı olmasından kaynaklanmadığını biliyordu. Onu cezbedici bulduğunu varsaysa bile bu nefesini kesecek bir neden olamazdı.

O... O sadece çok iyi bir adamdı. Bu sonuca varması genç

kızın çok da fazla zamanını almadı. Ayrıca oldukça nazikti. MacHugh bu gerçeğin canlı kanıtıydı.

Mary Rose ona bakmaktan kendini alamıyordu. Bir hayranlık duygusu bu kadar mı çabuk oluşurdu? Yatılı okuldaki bütün kızlar öyle olduğu konusunda ısrar ederlerdi ama o bu saçmalığına inanmazdı.

Şimdi çok da emin değildi. Ağabeyleri onun eninde sonunda evleneceğini söylerlerdi ve Mary Rose içten içe onların haklı olabileceklerini bilirdi. Bugüne dek, her günü aynı adamla geçirme düşüncesi midesinin bulanmasına neden olurdu. Nedense şimdi midesinde hiçbir rahatsızlık hissetmiyordu. Her şey birden çok değişmişti. Daha önce hiçbir erkek onun nefesinin kesilmesine neden olmamıştı. Bunun, sevdaya tutulan birinin katlanması gereken bir durum olabileceğini düşündü.

Onu öptüğü zaman hissedeceği duygular da önemliydi. Sadece birkaç kez öpülmüştü. Ve bu tecrübeler, bir denizanası tarafından öpülmek gibi rahatsız ediciydi.

Mary Rose, Harrison'ın nasıl öptüğünü öğrenmeye karar verdi. Bunu düşünürken bir daha iç geçirdi. Utanmaz olduğunu biliyordu. Umursamadı.

MacHugh'yu son bir kez daha okşadı, sonra dönüp ağılın dışına doğru yürüdü. At uysalca onu takip etti.

Her iki ağabeyi de onun Harrison'a bakakaldığını fark etmişti. Harrison da bunu fark etmişti ve şimdi genç kıza ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Sonra hepsi Mary Rose'un şarkı söyleyişini duydular.

"Derdi ne bunun?" diye sordu Cole kardeşine.

"Hayal kuruyor," diyerek tahmin yürüttü Douglas.

Harrison hiçbir şey söylemedi. Ağılın ortasında durup Mary Rose'u seyretmeye devam etti. Genç kız tam anlamıyla garip davranıyordu. Ona baktığı zaman dalgın bir ifade oluşuyordu yüzünde. Ne düşünüyordu? Bunu bilmemek Harrison'ın canını sıkıyordu.

Mary Rose ne düşündüğünün tahmin edilmesine olanak

tanımayan işaretler veriyordu. Harrison bu özelliği herhangi birinde görmekten hoşlanmazdı.

Başkalarının ne düşündüğünü bilmek işi açısından temel bir gereksinimdi. Zihin okuma özelliği olmadığını varsaysa bile karakter yargılamakta ustaydı ve genellikle tepkileri tahmin edebilirdi.

“Vazgeç, MacDonald,” dedi Cole atlara yönelmeden önce. Yaşlı Simpson’ın atını eyerlemesi için yeterince uzun bir süre beklemişti. Bu işle kendisi ilgilenecekti.

“Neden vazgeçeyim?” diye sordu Harrison Cole’a.

Douglas at arabasına doğru yürümeye başladı. “Onu anlamaya çalışmaktan,” diye seslendi omzunun üzerinden. “Mary Rose’u asla çözemezsin.”

Cole ahırın arka kapısına ulaştığında arkasına döndü. “Harrison, atına yetişmenin iyi olacağını düşünmüyor musun? Kız kardeşimi eve kadar takip etmeye çalışıyor.”

Harrison heyecanla koşmaya başladı. Derdi neydi? MacHugh’nun gittiğini bile fark etmemişti.

Cole bu durumu fark etmediğini Harrison’ın suratındaki şaşkın ifadeden anlamıştı. Rezil MacDonald’ın haline güldü ve büsbütün kaba görünmesini hiç umursamadı bile.

Cole, MacHugh’nun sadakatle geri dönmesine hiç şaşırmadı. At çevrede gezinen diğer canlılardan çok da farklı davranmıyordu. İyi bir şeyi gördüğü anda anlıyordu. Diğerleri gibi Mary Rose’u evine kadar takip ediyordu.

Genç kız cennetin tam merkezinde yaşıyordu. Clayborne’ların mülküne vardığında Harrison durup baktı. Heyecan ve merakla altındaki vadiyi inceledi. Yemyeşil çimler vadiyi kaplamıştı ve dağlara dek uzanıyordu. Bu yeşil ton inanılmaz derecede yoğun ve mükemmeldi. Harrison içgüdüsel olarak gözlerini kısarken buldu kendi. Güneş dünyaya inmiş ve kendini zümrüt tanelerine çevirmiş gibi görünüyordu. Baktığı her yerde çimenler, arta kalan çiğ damlacıklarıyla parılıyordu. Bu görkemli halının üzerine serpilmiş pembe ve sarı, kırmızı ve turuncu, mor ve mavi kır çiçekleri vardı. O

kadar çoklardı ki saymaya imkân yoktu. Bütün çiçekler zengin bir renk tonuyla ışıldıyordu. Tatlı kokuları vadinin taze havasına karışıyordu.

Eski zamanın dağları krallar gibi gururlu bir şekilde vadinin batı ile kuzey kısımlarına yayılmıştı ve mavi renkli geniş, belirgin bir akıntı doğu yamacından akıyordu.

Burası nefes kesecek kadar güzel bir yerdi ve yaşadığı dağlık bölgeye benziyordu. Harrison birden İskoçya'ya ve terk etmeye zorlandığı evine özlem duydu.

Cennetin bir parçası nasıl olup da bir diğerini böylesine anımsatıyordu ona? Bunun mümkün olabileceğine inanmazdı ama işte her şey ortadaydı, her şey Tanrı'nın mükemmel kaftanlarından biri gibi önüne serilmişti.

Melankoli geldiği kadar çabuk kayboldu ve birden sınırsız bir mutlulukla karışık huzur hissetmeye başladı.

Huzur onu ılık bir battaniye gibi sarımsı. Rahatlamış, sakinleşmiş ve tazelenmişti. Evine olan özlemi aldığı her nefeste hafifliyordu.

Sonsuza kadar burada kalabilirdi.

Bu gerçek onu sarstı. Bu kötü düşünceyi hemen aklından atmaya çalıştı. Kalbi İskoçya'ya aitti ve yakında bir gün yeteri kadar zengin ve güçlü olduğunda geri dönüp kendisine ait olanı alacaktı.

Sonunda dikkatini Clayborne çiftliğine çevirebildi. Onların ahşap bir kulübede yaşadığını hayal etmişti, tıpkı yolculuk esnasında karşılaştığı gibi. Fakat Clayborne'lar iki katlı beyaz bir ahşap evde yaşıyorlardı. Tasarım ve ebat olarak oldukça mütevazıydı ama yine de oldukça asil görünüyordu.

Beyaz direklerle desteklenen bir veranda evin üç tarafını çevreliyordu. Her şey yeni boyanmış hissi veriyordu.

Evin arkasında iki geniş ahır vardı. Biraz uzaktaydı gerçi.

"Kaç tane atınız var?"

"Bazen yüzlerce varmış gibi geliyor," dedi Mary Rose. "Gelirimiz atlarımıza bağlı. Onları büyütüp satıyoruz. Sanırım altmış ya da yetmişten fazla değiller, bazen de otuz kadar

az olabiliyorlar. Cole arada bir yabani at getiriyor. Büyükbaş hayvanımız da var tabii ki ancak Travis'in olması gerektiğini düşündüğü sayıda değil."

"Travis en küçük ağabeyin mi?"

Genç kız onun herkesin adını hafızasında tutmasının oldukça kıbar ve tatlı olduğunu düşündü.

"Evet, o en küçük kardeş."

"Sen doğduğunda o kaç yaşındaydı?"

Mary Rose ona meraklı bir bakış attı. "Dokuz yaşındaydı, ona girmek üzereydi. Neden soruyorsun?"

Harrison omuz silkti. "Sadece merak ettim," diye cevapladı. "Travis Douglas'a mı benziyor yoksa sana ve Cole'a mı?"

"O... Travis gibi. Çok fazla soru soruyorsun, Harrison."

"Öyle mi?" diye cevap verdi Harrison, daha iyi bir şey söyleyememenin verdiği eksiklik duygusuyla.

Mary Rose başıyla onayladı. "Evim hakkında ne düşünüyorsun?"

Harrison cevap vermeden önce manzaraya bir kez daha bakmak için döndü. Ona vadinin sadece güzel olduğunu söylemek, bu mükemmel yerin hissettirdiklerini yeterince açıklamayacaktı. Doğru sözcükleri bulmanın neden bu kadar önemli olduğunu anlayamıyordu ama nedense önemliydi ve mümkün olduğu kadar net olmaya kararlıydı. Cennet bir anlık yansımadan daha fazlasını hak ediyordu. Tanımlanma gerektiriyordu.

Ve sonunda tüm kalbiyle hissettiklerini dile getirdi. "Burası bana İskoçya'yı anımsatıyor ve bu bir İskoçyalının söylebileceği en iyi övgü, Mary Rose."

Mary Rose memnuniyetle gülümsedi. Harrison'ın bakışları içtenliğini gösteriyordu. O iç geçirme hissi aniden yine geldi. Tanrım, bu adamdan ne kadar da hoşlanmıştı.

Ona biraz daha yaklaşabilmek için eyerinin yanına yaslandı. "Ne düşündüğümü biliyor musun?" diye fısıldadı.

Harrison ona doğru eğildi. "Hayır," diye fısıldadı. "Ne düşünüyorsun?"

“Sen ve ben birbirimize çok benziyoruz.”

Harrison birden dehşete düştü. Eğer benzer olduklarını düşünüyorsa, aklını kaçırmış olmalıydı. Çünkü tahminen ikisi de tamamen zıtlardı. Mary Rose’un çok duygusal olduğunu çoktan anlamıştı. Kendisi ise kesinlikle öyle değildi. Ne düşünüp hissettiğini başkalarına nadiren belli ederdi. Ayrıca yaptığı her işte oldukça sistemliydi. Sürprizlerden hoşlanmaz, iş düzenini kötü etkilediğini düşünürdü. Bu yüzden de herhangi bir karara varmadan önce planlarını etrafıca tartardı. Hayatında düzen isterdi. Mary Rose’un karışıklık içinde yetiştiği belliydi. Ayrıca o iyi huylu, oldukça saf ve yabancılarla karşı açıkça misafirperverdi. Tanıdığı herkese güveniyor gibiydi. Tanımadığı birini eve getirme kararını vermek bile onun için beş dakikadan fazla sürmemişti.

Hayır, hiçbir benzer yönleri yoktu. Harrison kimseye güvenmezdi. Hem işi hem de doğası gereği kötümserdi.

Mary Rose onu yanlış değerlendirdiğinin farkında olamazdı çünkü onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kendisine söylenen her şeyi safça kabul etmişti ve o tecrübesiz bir şehir çocuğu gibi davranmaya devam ettikçe genç kız gerçekten ruh ikizleri olduklarına inanmaya devam edecekti.

“Neden benzer olduğumuzu düşündüğümü merak etmiyor musun?” diye sordu.

Harrison kendini hazırladı. “Neden?”

“Her şeye benim baktığım gibi bakıyorsun,” diye cevap verdi Mary Rose. “Kaşlarını çatmayı bırak, Harrison. Seni küçük düşürmedim.”

Tabii ki düşürmemişti. “Hayır, tabii ki düşürmedin,” dedi. “Her şeye tam olarak nasıl bakıyoruz?”

“Kalbimizle.”

“Uzun süre önce akıl ve mantığı duyguların üzerinde tutmayı öğrendim,” diye söze başladı Harrison. “Hayat felsefem gerçekten çok basit.”

“Neymiş felsefen?”

“Önce akılla, sonra kalple.”

Genç kız etkilenmemiştir. "Yani sen... Hissetmek için kendine hiç izin vermiyor musun? Öncelikle bunu düşünmen lazım?"

"Elbette," diye katıldı Harrison. Anlaşılmış olmaktan memnundu.

"Ne kadar açık sözlü ve dürüstsün, Harrison."

Harrison gülümsedi. "Teşekkürler."

"Ve istikrarlı."

"Evet."

Mary Rose gözlerini devirdi. "Adam seni sevecek," deyiverdi.

"Neden?"

"Ağabeyim de seninle aynı felsefeyi paylaşır. Onu bazen deli ettiğimi biliyorum. Endişelendiği için üzgünüm ama ben buyum. Vadiye her bakışında..."

Birden durdu. Sonra kızardı.

"Evet?" diye sordu Harrison.

"Deli olduğumu düşüneceksin."

"Düşünmeyeceğim."

Mary Rose derin bir nefes aldı. "İstersen gülebilirsin ama bazen bu çiftlikle aramda bir bağ olduğunu hissediyorum... Eğer gerçekten sessizsem ve sadece kendimi dinleyip hissediyorsam, neredeyse onun kalbinin canlı bir şekilde attığını duyabiliyorum."

Mary Rose Harrison'a dikkatle baktı. Adam gülümsemedi ama genç kız onun gülümsemek istediğini düşündü. Kendini savunmaya çalıştı.

"Senin de bunu hissettiğini düşünmüştüm, Harrison. Hâlâ emin değilim, sen..."

"Mary Rose, hareket edecek misin? Tanrı aşkına, tüm günümü seni bekleyerek geçirdim."

Cole, arkasından bağırmıştı. Mary Rose hızlıca konuştu.

"Ağabeyim oyalanamayacak kadar sabırsızdır. Aslında onunla geçinmek çok kolaydır. Sadece bunu saklamayı sever."

Harrison, Cole'un hiç de geçinilmesi kolay biri olduğunu düşünmüyordu. Bir anda kendini, onu şimdiye kadar neden kimsenin öldürmediğini merak ederken buldu. Ağabeyi sadece sabırsız değildi, aynı zamanda Harrison'ın karşılaştığı en zor adamdı.

Ve bu onun daha iyi bir özelliği gibi görünüyordu.

En küçük kardeş onları ana ambarın dışında karşıladı, fakat tanışmak için beklemek durumunda kaldı. Harrison MacHugh'yu ahırın içine girmeye ikna etmek için konuşmaya çalışmakla meşguldü. At işbirlikçi ruh halinde değildi. Birkaç kez şaha kalktı, sonra horuldamaya başlayıp ağır ağır yürüdü ve başını Harrison'ın omzuna çarptı.

Harrison, MacHugh'ya hizaya gelmesini emretti. Hayvan onun ses tonunu sevmemiş olmalıydı. Onu yine itti ama bu sefer daha güçlü bir şekilde. Harrison bir toz bulutu kaldırarak yere yığıldı.

Hayvan üzerindeki kontrol eksikliği oldukça küçük düşürücüydü. Mary Rose anlayışlıydı. Ağabeylerince bir şeyler yapmaları için yalvarıyordu. Onlar ise çirkin yaratıktan uzak duracak kadar zekiydiler. Douglas gülümsüyordu. Kahkaha atmayacak kadar kibar, Harrison ikinci kez yere serildiğinde bile.

Cole çekinmedi. Gözleri yaşarana kadar kahkahaya boğuldu. Harrison o an gerçekten onu öldürmek istedi. Tabii bunu yapamazdı, en azından akşam yemeğine kalıp bu adamların gerçekte kim olduklarını öğrenene dek. Kızıl saçlı bir kardeşin Mary Rose'un arkasında durduğunu gördü. Bu ya Adam ya da Travis'ti.

Cole'un kahkahası Harrison'ın yine dikkatini çekti. Genç kızın kötü ağabeyine bir yumruk atıp birkaç kemiğini kırabilirdi. Bunun ne zararı olurdu ki? Accleyle yanlış karar vermekten kaçındı. Mantık galip geldi. Onu döverse, Mary Rose muhtemelen üzülür, tabii bir de kendi başının çaresine bakabileceğini fark ederdi.

Bu aldatmacadan ve tam olarak o anda içten bir şekilde Cole Clayborne'dan da nefret ediyordu.

Harrison, MacHugh'nun öfke nöbetinden bıkmıştı. Atın kazanmasına izin verdi. Dizginleri serbest bıraktı ve ağıla doğru yürüdü. MacHugh bir başka horultu daha çıkardı ve ağır ağır ilerleyerek onu takip etti.

At halkanın merkezine doğru yürüdü ve bir taş kadar hareketsiz durdu. Bu arada Harrison da onun koşumunu çıkardı.

"Eğer çitten atlarsan, MacHugh, tek başına kalırsın. Anladın mı?"

"Harrison, gel ve Travis'le tanış," diye seslendi Mary Rose.

"Harrison ne tür bir isim?" diye sordu Travis, Harrison'ın duyacağı yüksek bir ses tonuyla.

"Bir soyadı," dedi Harrison aynı şekilde yüksek bir ses tonuyla. Eyeri katladı, çitin üzerine attı, kapıyı arkasından kapattı ve Mary Rose'un en küçük ağabeyiyle tanışmak için hızla yürüdü.

"Travis ne tür bir isim? İrlandalı?"

Travis gülümsedi. "Olabilir," diye cevap verdi oldukça nergeli bir ses tonuyla.

Lanet olsun, ne tür bir cevaptı bu? Soramadı, çünkü Mary Rose nasıl tanıştıklarını ve Cole'u tuzak hakkında uyararak ne kadar nazik, düşünceli bir davranış sergilediğini anlatmaya çoktan başlamıştı.

Harrison bu açıklamalar sırasında Travis'i izledi ve bir düşünce kafasında dönmeye başladı. Bu adam akraba olamazdı. Hiçbirine benzemiyordu. Harrison bu konu hakkında düşündükçe, birbirlerine benzemiyor oluşlarının hepsinin ortak tek özelliği olduğunu görüyordu. Travis, MacHugh'ya daha çok benziyordu.

Bu karşılaştırma Harrison'ı gülümsetti. Travis kızıl kahve saçlı ve yeşil gözlüydü. Yüzü karc şeklindeydi. Mary Rose ise mükemmel denecek kadar oval bir yüze sahipti. Travis, Douglas ile aynı boyutlardaydı ama cüssesi onun gibi değildi. En genç kardeş sopa gibi inceydi ve Cole'un kasları onda yoktu.

Harrison hiçbir şeye bu kadar şaşıramayacağına karar verdi. Eğer Mary Rose ona Travis'in safkan bir kargayla ikiz kardeş olduğunu anlatsaydı, hiçbir tepki vermezdi. İkize İrlandalı olup olmadığını sorarken yüz ifadesi ciddi bile kalabilirdi.

Mary Rose, Travis'e onun akşam yemeğine kalacağını söylediği esnada muhabbete dikkat etmeye başladı. Ağabeyi bu haberden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Durumu kabullenmiş gibiydi.

Harrison tam da Travis'in Cole kadar rahatsız edici olmadığına karar verdiği sırada birden fikrini değiştirdi.

"Bu kadar çirkin bir ata binecek miden varmış."

"Travis, kabalaşma," diye emretti Mary Rose.

"Kaba değildim," diye cevap verdi ağabeyi. "Harrison'a övgüde bulunuyordum." Misafirine döndü. "Kırdıysam üzgünüm."

"Harrison, MacHugh'ya yarın eyer takacak mısın?"

Cole at arabasının arkasından bağırmişti.

Harrison hemen şüpheledi. "Neden?" diye seslendi.

Cole cevap vermeden önce un çuvalını omzuna doğru kaldırdı. "İzlemek istiyorum."

Harrison herhangi bir şey söylerse bundan pişman olacağını biliyordu, bu yüzden kendini suskun kalmaya zorladı. Bu onu neredeyse öldürüyordu.

Cole'un verandayı geçip eve girişini izledi ve o an uzun boylu, koyu tenli adamı fark etti. Geniş omuzlu ve yuvarlak altın çerçeveli gözlüklü adamın oldukça etkileyici bir görünümü vardı. Bilge gibiydi. Ekoseli kırmızı bir gömlek ve koyu kahverengi bir pantolon giymişti. Rahat görünüyordu.

Harrison onun da Mary Rose'un kanatları altına alınmış ve akşam yemeğine davet edilmiş bir başka kayıp ruhlı insan olup olmadığını merak etti. Eğer bu doğruysa, belli ki adam kalmaya karar vermişti.

"Cole'a aldırış etme, Harrison. O alay etmeyi sever. Hepsi bu kadar. Duygularımı incitmek istemez. O aslında oldukça kibar ve anlayışlı bir erkektir."

Genç kız bu sözlere inanmasını bekler gibi ona gülümse-
di. Harrison gülümseyerek karşılık vermemek için kendini
zor tuttu.

Travis, "Tanrı aşkına, Mary Rose, Harrison koca bir adam,
küçük bir çocuk değil," diyerek onu eleştirdi ve misafirinin
yanına sokuldu. "Kız kardeşime alıacaksın ama bu biraz
zaman alabilir. O herkesin duyguları hakkında endişelenir.
Elinde değil. Sadece görmezden gel. Biz öyle yapıyoruz."

Ona bu bilgece tavsiyeyi verdikten sonra sözlerine devam
etti.

"Tanışacağın bir kardeş daha kaldı, sonrasında herkesi ta-
nıyor olacaksın. Acele et, Harrison. Adam bizi bekliyor."

Mary Rose merdivenleri çıktı ve diğer konuğun yanında
durdu. Harrison, Adam'la tanışmak için içeri girmeden önce
genç kızın onu diğer misafirle tanıştıracığını düşündü.

Yanılmıştı.

"Adam, seni arkadaşım Harrison MacDonald ile tanıştı-
rmak istiyorum. Kendisi İskoçyalı."

Adam Harrison'a yüzünü dönmek için yaslandığı direk-
ten geri çekildi. "Rosehill'e hoş geldiniz, Bay MacDonald."

Harrison konuşamayacak kadar afallamıştı. Mary Rose'a
bir bakış attı, sonra Adam'a tekrar baktı. Ne yapması ya da
ne demesi gerektiğini bilemiyordu ve hiçbirisi ona bir ipucu
vermiyordu. Diğerleri de ona dik dik bakıyorlar ve nasıl bir
tepki vereceğini merakla bekliyorlardı.

Neden zenci adamın onun ağabeyi olduğunu söylediğine
ve genç kızın da onu ağabeyi olarak kabul ettiğine dair detaylı
bir açıklama yapılmasını isterdi.

Sonunda düşüncelerini adamın üzerinde yoğunlaştırdı.
Soru sormanın sırası değildi ve onların da açıklama yapma
zorunluluğu yoktu. Harrison sadece birinin ona bir şeyleri
açıklaması için Tanrı'ya dua ediyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum bayım. Kız kardeşiniz ye-
meğe kalmam için beni nazikçe davet etti. Umarım uygun-
suz olmaz." Tanışmak için elini uzattı. Adam bu harekete

şaşırmış gibi görünüyordu. Bir iki saniye tereddüt etti, sonunda elini sıktı.

“Bunda herhangi bir uygunsuzluk yok. Mary Rose’un akşam yemeği için eve yabancıları davet etmesine alışkınız.” Kız kardeşine gülümsedi. “İskoçya buradan çok uzakta.”

Harrison başıyla onayladı.

“Yemek hazır,” dedi Adam. “İçeride ellerini yıkayabilirsin.”

Yolu gösterdi. Mary Rose onu takip etti. Harrison ise aklına gelen tüm ihtimalleri çözmeye çalıştığı yerde duruyordu.

Hiçbir şey ona bir anlam ifade etmiyordu. Tanrı aşkına, nasıl bu kadar çeşitli ve aileden olması mümkün olmayan ağabeylere sahip olabilirdi ki?

Mary Rose kapıyı açık tuttu ve sabırla onu bekledi.

Harrison silkinerek kendine geldi.

“Adam hakkında...” diye söze başladı Mary Rose.

“Evet?” Harrison kendini bir diğer sürprizle hazırladı. Yeniden şaşıracığını tahmin ediyordu.

“Henüz sormadım ama yine de sana söylemem gerektiğini düşündüm.”

Keyiflendiğini hissetti. Sonunda. Gerçek ve dürüst açıklamalar duyacaktı.

“Evet?”

Genç kız gülümsedi. “O İrlandalı değil.”

1 Temmuz 1862

Sevgili Rose Anne,

Bebegin altına ıslatmasına son vermek için oldukça zor zamanlar yaşıyoruz. Bizler erkek olarak bazı işleri farklı şekillerde yapıyoruz. Bebek bir öğlen Travis’i gördü ve o zamandan beri de tuvaletini ayakta durarak yapıyor. Kızların o şekilde yapmadığını ona anlatmaya çalıştık ama bizi dinlemiyor. Şu sıralar onun kız olduğunun farkında olmadığını düşünüyoruz. Adam onun çok akıllı olduğuna yemin ediyor, fakat o aynı zamanda Cole kadar inatçı, onun ne kadar keçi kafalı olabileceğini biliyorsun. Bu sorunu çözmemiz için bir

kadına ihtiyacımız olduğunu anladık. Adam bebeği Belle'in kulübesine götürmemiz gerektiğini düşündü, çünkü o bütün bölgedeki tek kadın. Cole bu fikirden hiç hoşlanmadı. O, küçük Mary Rose'un bir fahişenin etrafında olmasını istemiyordu ancak ben Belle'in iyi niyetli olmasının bir değeri olabileceğini düşündüm. Bunun dışında herkes onun evine ekmek götürmek için nefret ettiği bir işi yaptığını biliyor. Fahişelik yapmaktan nefret ediyor ve ona öyle hitap eden her adama ne kadar üzgün ve kederli olduğunu söylüyor. Artık insanlar da ona fahişe demiyorlar. Ona Blue Belle diyorlar...

*Sevgili Oğlun,
Douglas Clayborne*

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu Düzenleme:buk@

4. BÖLÜM

Akşam yemeği bir sorguya dönüştü. Soruların hepsi incelelikle Harrison'a yöneltiliyordu. Harrison soruları her anlamda kontrol altında tutabileceğinden ya da en azından sonlandıırabileceğinden emin olduğu sırada oyuna devam etmeyi seçti ve mümkünse bu evde konaklayacağını düşündü. Art niyetliydi. Clayborne kardeşler tarafından sorulan sorular ve aldıkları cevaplar karşısında verdikleri tepkiler Harrison'a bu aile hakkında derinlemesine bir bilgi sunuyordu.

Hepsinin yaklaşımı farklıydı. Cole mümkün olduğu kadar dürüst olmaya çalışıyordu, Douglas açık sözlüydü ve aileyle ilgili kişisel bilgileri sık sık paylaşıyordu, Travis hem düzenli hem de dikkatliydi. Adam ise anlaşılması en zor olan kişiydi. Yemek boyunca sabırlı bir ifade takınmıştı. Harrison onun ne düşündüğüne dair en ufak bir ipucu bile bulamadı.

Adam kız kardeşinin tam zıttıydı. Mary Rose'u anlamak, bir ilkokul kitabını anlamak kadar kolaydı. Bütün tepkileri gözlerinden ve yüzünden okunabiliyordu. Harrison daha önce ona benzeyen kimseyle tanışmamıştı. Açık sözlü, dürüst, narin, iyi yürekliydi ve bu özellikler onun kendini kıza daha yakın hissetmesine neden oldu.

Harrison, ondan fiziksel olarak etkilendiğini kabul edecek

kadar dürüsttü. Mary Rose güzel bir kızdı ve bunu fark etmemesi için ölmüş olması lazımdı. Kızın gözleri onu büyü- lüyordu ve o tatlı dudakları aklına düşünmeye bile hakkının olmadığı bazı şeyleri getiriyordu. Ya da rüyalarında...

Ama onu fark etmesini sağlayan güzelliği, ilgisini asıl çeken kalbiydi.

Neyse ki disiplini Harrison'ın kendisini gülünç duruma düşürmesini engelledi. Yemek boyunca ona bariz bir şekilde bakmamak için kendine hâkim oldu.

Genç kızın ağabeyleri davranışlarında bu kadar kontrollü değillerdi. Tabak önüne konup kaldırılınca dek Harrison'a bakmayı sürdürdüler. Kabalardı, bunu biliyorlar ama umur-samıyorlardı.

Sorguya devam etmek için kahve fincanlarının doldurul- masını beklediler. Harrison sandalyesine yaslandı ve onları bekledi.

Aile bireyleri yerlerine sırayla oturduğu an aile hiyerar- şisi de sağlanmıştı. Adam masanın başına oturmuştu ki bu Harrison'ın önemli bulduğu bir pozisyondu. Mary Rose onun solunda, Cole ise sağındaydı. Douglas kız kardeşinin yanına, en genç kardeş Travis ise Cole'un yanına yerleşmişti. Harrison masanın karşı tarafındaydı ve Clayborne ailesinin başı olarak gördüğü adamlarla yüz yüze idi.

"Doyabileceğiniz kadar yiyebildiniz mi Bay MacDonald?" diye sordu Adam.

"Evet, teşekkür ederim. Yahni mükemmeldi. Lütfen bana Harrison deyin."

Adam başıyla onayladı. "Ve sen de bana Adam demelisin," diye önerdi. "İngiltere'de bazı insanların unvanları var. Bu İskoçya için de geçerli mi?"

"Evet, doğru," diye cevapladı Harrison.

"Peki ya sen, Harrison? Senin de bir unvanın var mı?" diye sordu Douglas.

Harrison bu soruya cevap vermedi. Bu konuyu konuş- maktan rahatsız olmuştu ve az da olsa utandığını içten içe

kabul ediyordu. Unvanlı bir beyefendi olmak birden ona fiyakalı gelmişti ve bunun dağlardaki yaşamla ilgisi yoktu.

“Var mı?” diye bilmek istedi Cole.

“Aslında var,” diye kabul etti. “Unvan nesilden nesle aktarılır, aslında bir gelenektir.”

“Senin unvanın ne?” diye sordu Adam.

Harrison iç geçirdi. Kabul etmekten başka bir yol görünmüyordu. “Hawk Adası, Stanford Kontu’yum.”

“Bu zor bir yük,” diye belirtti Douglas.

“Bu unvanla mı doğdun?”

“Hayır, babam öldüğünde ondan miras olarak aldım.”

“Orada insanlar sana nasıl hitap ediyordu? Sör diye mi?” diye sordu Cole.

“Çalışanlar öyle derdi.”

“Peki ya diğerleri?” diye üstleledi Cole.

“Lord.”

Cole sırtıttı. “Kulağa çok hoş geliyor bence,” dedi. “Büyük miktarda paran ve arazin var mı?”

“Hayır.”

Mary Rose misafirlerinin rahatsız olduğunu anlayabiliyordu. Unvanlar hakkındaki muhabbete son vererek onu rahatlatmaya karar verdi.

“Akşam yemeğindeki yahniyi Adam yaptı. Samuel’e yardım etme sırası ondaydı.”

“Samuel kim?” diye sordu Harrison.

“Aşçımız,” diye açıkladı Mary Rose. “Onunla henüz tanışmadın. Bazen bizimle masaya oturur ama bu akşam meşguldü.”

“Hayır, meşgul değildi,” dedi Cole kız kardeşine. Harrison’a döndü. “Meşgulumuş gibi yaptı. Yabancılardan nefret eder. Kendisi hazır olup izin verene dek onu göremeyeceksin. İskoçya’dan neden ayrılmaya karar verdin?”

Sohbet konusundaki değişim Harrison’ı şaşırtmadı. Hafifçe gülümsedi. Mahkemede çoğu zaman aynı tekniği kullanırdı. Amaç, şahidin düşünmeden cevap vermesini sağlamaktı.

“Amerika’yı görmek istedim.”

Cole ona inanmış gibi görünmüyordu. Harrison onu ikna etmeye uğraşmadı. Tek kelime etmeksizin ona baktı ve başka bir soru sormasını bekledi.

“Mary Rose’un söylediğine göre çiftçiliği öğrenmek istiyormuşsun,” diyerek araya girdi Douglas.

“Evet.”

“Neden?” diye sordu Travis.

“Buradaki hayat bana hitap ediyor.”

Travis’in daha geniş ve detaylı bir açıklama beklediği belliydi. Harrison ona yeterli bilgiyi sağlamak istemiyordu. Onun bilmek istediği şeyi kendisinin bulmasını istiyordu.

“Çok yorucu bir iş,” dedi Douglas.

“Tahmin edebiliyorum,” diye katıldı Harrison.

“Çiftçilikle ilgili tam olarak neyi ilgi çekici buluyorsun?” diye üsteledi Travis.

“Dışarıda olmak,” diye cevapladı Harrison. “Ve ellerimle çalışmak.”

“Dışarıda yapabileceğin birçok şey var,” diye lafa girdi Cole.

“Çalışma odana hapsolmuş gibisin,” dedi Travis.

“Evet,” diye cevapladı Harrison. “Öyle görünüyorum, değil mi?”

“Peki, öyle miydin?” diye sordu Travis. Tatmin edici cevaplar alamamanın verdiği hayal kırıklığı ses tonuna yansıyor.

“Çoğu zaman çalışma odamdaydım,” diye kabul etti Harrison. “Ama son zamanlarda iş güç için seyahat edebildim.”

“Kim için çalışıyorsun?” diye sordu Douglas.

“Lord William Elliott,” diye cevapladı Harrison. “Fakat şimdi işlerime biraz mola verdim.”

“Hoş bir unvanı varmış,” diye belirtti Douglas.

Harrison başıyla onayladı ancak fazla detaya girmed.

Ve bu böylece sürdü gitti. Harrison ara sıra belirgin bir şekilde baştan savma cevaplar veriyordu ya da bilerek konu-

yu saptırıyordu. Bu da kardeşlerin cevap alabilmeleri için sorularını tekrar sormalarına neden oluyordu. Bir şey ona oldukça şaşırtıcı ve mcrak uyandırıcı gelmişti. Travis, yani en küçük kardeş, azimli bir kararlılıkla sorularını yineliyordu. Ayrıca oldukça derin sorular soruyordu. Neredeyse avukatı terletiyordu.

“Neden eyaletlerde kalmıyorsun?” diye sordu Travis.

“Eyaletler derken?” dedi Harrison soruyu doğru anladığından emin olamayarak.

“Montana bir eyalet değil,” diye açıkladı Douglas.

“Evet,” dedi Harrison. “Bu gerçeği unutmuştum. Bu bölgenin yakında cyalet olabileceğini düşünüyor musun?”

“Zaman meselesi,” dedi ona Douglas.

Eyaletler konusunu daha da açacaktı ama Travis onun lafını kesti. “O zaman neden bu kadar yolu geldin?”

Harrison gülümsemesini zorlukla bastırabildi.

“Bu toprakları görmek istedim. Bunu daha önce de belirttiğime inanıyorum, Travis.”

“Lütfen onu usandırma,” diye rica etti Mary Rose. Sonra kolunu masaya dayayıp avuç içini yanağına dayayarak eğildi ve Harrison’a gülümsedi.

“Evimizle ilgili ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Harrison bu soruyu cevaplarken Adam’ı inceledi. En büyük kardeş uzun süredir tek kelime etmemişti. Yarı uykulu görünüyordu ve Harrison onun muhabbete dikkatini vermediğini bile düşünüyordu. Fakat Mary Rose ikinci kez dirseğini masaya koyduğunda, yavaşça uzandı ve tek eliyle onun koluna dokundu. Bu çok küçük bir hatırlatmaydı. Genç kız içgüdüsel olarak ne istediğini öğrenmek için ona döndü. Adam açıklama yapmadı. Muhtemelen kız kardeşinin uygunsuz hareketlerle dikkat çekmesini istemiyordu. Koluna biraz baskı yapmış olmalıydı, çünkü Mary Rose birden sandalyesinde doğruldu ve ellerini dizlerine indirdi.

Sonra Adam’a gülümsedi. Adam da ona göz kırptı.

Harrison biraz önce olan şeyi fark etmemiş gibi yaptı.

Fincanını masadaki başka bir noktaya hareket ettirdi ve sert sandalyesindeki pozisyonunu değiştirdi.

“Eviniz çok güzel,” diye belirtti.

“Henüz her yerini görmedin,” diye karşı çıktı Douglas.

“İlk katı gördü,” diyerek lafa girdi Cole. “Ve sadece burayı görmesi onun için yeterli. Üst kat, yasak bölgedir, Harrison.”

“Orada sadece yatak odaları var,” diye ekledi Mary Rose aceleyle. Cole’a kaba olduğu için kaşlarını çatarak baktı, sonra bir kez daha misafirine döndü.

Harrison ona gülümsedi. “Ev beni çok şaşırttı. Böyle bir yer beklemiyordum...”

Cole sözünü kesti. “İlkel insanlar gibi yaşamamızı mı bekliyordun?”

Harrison bu kaba adamdan yeteri kadar laf duymuştu. Onun tepesini attırarak kadar kıskırtmaya karar verdi.

“Ara sıra barbar gibi davrandığın için barbar gibi yaşadığına inanıyor olabilir miyim sence?”

Cole ayağa kalkacak oldu ama Mary Rose onun fikrini değiştirmesini sağladı.

“Seni küçük düşürmek istemedi,” dedi ağabeyine. “Bazen insanın gözünü korkutabiliyorsun. Bazıları sana kabadayı bile diyebilir.”

“Ona zaten kabadayı diyorlar,” dedi Travis. “En azından kasabada muhtemelen diyorlardır.”

Cole başını iki yana salladı. “Doğru olmayan bir şey için kendime pay çıkaramam,” dedi. “İnsanlar benim asosyal olduğumu düşünüyorlar, Harrison. Ne yazık ki hâlâ kabadayı lakabını kazanamadım. Bunun için çalışıyorum.”

Cole kız kardeşine döndü. “Yine de teşekkürler, Mary Rose.”

Mary Rose ona öfkeyle baktı. Sonra Harrison’a açıkladı. “Burada kabadayı olmanın belli avantajları var. İnsanlar seni rahat bırakmaya meyilli oluyor ve Cole bunu seviyor. Bu nedenle Cole’un barbarca hareket ettiğine yönelik düşüncen aslında bir övgüye işaret.”

“Ona övgüde bulunduğumu mu söylüyorsun?”

“Evet, tam olarak öyle,” dedi.

Harrison hararetli bir şekilde aynı fikirde olmadığını belirtmek istedi. Fakat genç kızın sesi o kadar içten çıkmıştı ki Harrison onun ağabeyini yatıştırmak için uydurduklarının anlaşılacağı düşüncesiyle endişeye kapıldı. Bu nedenle de oyuna devam etmeye karar verdi.

“Sanırım öyle yaptım.”

Kelimeler tek seferde çıkmıştı ağzından. En azından kendi çapında övgüye değer bir çaba sarf ettiğini düşündü. Mary Rose rahatlamış görünüyordu. Harrison gururunu çiğnemenin çabaya değer olabileceğine karar verdi.

“Seni ne şaşırttı?” diye sordu Travis.

Bir an için ne hakkında konuştuklarını hatırlayamadı Harrison. Bu, Mary Rose’un hatasıydı tabii ki. Cole ile anlaşmaya çalışmasından ötürü mutluydu, bu yüzden ona gülümsedi. Harrison genç kızın ona cilve yaptığına ya da onunla flört ettiğine inanmıyor olsa da bu fikir aklını çeliyordu. O çok tatlı ve güzeldi. Ve kışkırtıcı. Onun kollarının arasında olduğunu hayal etmeden duramıyordu Harrison.

“Harrison?” diye seslendi Douglas.

“Evet?” dedi. “Ne sormuştun?”

“Ben bir şey sormadım,” diye cevapladı Douglas. “Travis sordu.”

“Kız kardeşimize öyle bakmayı kesebilirsen, dikkatini verebilirsin,” dedi Cole.

Travis kardeşine misafiri rahatsız etmemesini söyledi, sonra da sorusunu tekrarladı. “Ev hakkında seni neyin şaşırttığını merak ettim.”

“Dışarıdan çok gösterişsiz görünüyor,” diye açıkladı Harrison. “Ama içerisi...”

“İçi de aynı şekilde,” dedi Cole.

“Eğer gerçekten bakmıyorsan, sanırım,” dedi. “Ancak ben her zaman detayları fark ederim.”

“Eee?” diye sordu Cole.

“Ayrıntılara verilen önem beni şaşırttı,” diye kabul etti Harrison. Bakışlarını Mary Rose’dan uzak tutmaya özen gösterdi. Onun bulunduğu tarafa bile bakmamaya çalıştı. “Girişteki pervazlar dikkat çekici ve merdivendeki ayrıntılar da tıpkı diğerleri gibi etkileyici.”

“Pervazlar mı?” diye tekrarladı Travis.

“Tavan ve duvarlarınız arasındaki sınır ya da kenarlar,” diye açıkladı Harrison.

“Ne olduğunu biliyorum,” dedi Travis. “Bu kadar ufak bir detayı yakalamana şaşırdım.”

“Bu kadar oda bulabileceğimi tahmin etmiyordum. Geniş bir oturma odanız, yemek salonunuz ve tabii kitaplarla dolu bir kütüphaneniz var.”

“Bu evi Cole tasarladı,” diye övündü Mary Rose. “Diğerleri de yapımına yardım etti. Bu onların yıllarını aldı.”

“Gerçi merdiven tırabzanında ya da girişteki duvarlarda yardım etmemize izin vermemiştir. Bunların hepsi onun işi,” dedi Travis.

“Cole’a bir övgüde daha bulundun, Harrison,” dedi Mary Rose.

Harrison bunu duyduğuna üzüldü. Cole Clayborne’a dair hiçbir şeyi etkileyici bulmak istemiyordu. Adam bir yaban domuzu gibi davranıyordu. Yine de işçilikte üstündü ve Harrison onun bu itina isteyen işi tamamlamak adına aylarını vermiş olabileceğini biliyordu. Bu adamın yetenek ve disiplinini takdir etmeliydi.

“Başka ne şaşırttı seni?” diye sordu Douglas.

Harrison tekrar gülümsemek istedi. Kardeşlerin yüzünde evleri hakkında yorum değil de övgü duymak ister gibi bir ifade belirmişti.

“Salonda bir piyanonuz var. Hemen fark ettim.”

“Tabii fark edersin,” dedi Cole. “Oradaki tek eşya.”

“O bir Steinway,” dedi Douglas. “Mary Rose piyano çalmayı öğrenecek kadar büyüdüğünde almıştı.”

“Ona kim öğretti?” diye sordu Harrison.

“Piyano, bir öğretmenle beraber geldi,” diye açıkladı Douglas. Travis’e sırttı.

Harrison bu garip ifadeden ne anlam çıkarması gerektiğini bilmiyordu. Sormamaya karar verdi. Sorularını daha önemli konulara saklayacaktı.

“Derslerine başladığında kaç yaşındaydın?” diye sordu Mary Rose’a.

Genç kız emin değildi. Adam’a döndü. “Altı yaşındaydı,” diye cevap verdi ağabeyi onun yerine.

“Ben yedi yaşındaydım,” dedi Harrison.

“Sen piyano mu çalışıyorsun?” Mary Rose bunun üzerine çok şaşırmıştı.

“Evet.”

“Tabii ki çalabiliyor,” diye alay etti Cole. “Dövüşemiyor ve ateş edemiyor ama neyse ki piyano çalabiliyor. Piyano çalmak burada senin hayatta kalmanı sağlamaz.”

“Billie’nin barında çalabilir,” dedi Douglas.

“Diğeri gibi sırtından mı vurulsun?” diye öne sürdü Travis.

“Neden vuruldu?” Harrison aile bilgileri dışında soru sormama kararına rağmen dayanamamıştı.

“Birileri onun çaldığını beğenmemişti,” dedi Cole.

Harrison başını salladı. “Anlıyorum,” dedi aslında anlamamasına rağmen.

“Neden piyano çalmayı öğrendin? Bu oldukça garip geliyor bana,” dedi Cole.

“Eğitimimin bir parçasıydı,” diye açıkladı Harrison. Cole’un yorumundan alınmamıştı. Aslında bu biraz hoşuna bile gitmişti. Cole piyano çalmanın erkeklerin yapabileceği bir şey olmadığını düşünüyordu görünüşe bakılırsa.

“O zaman sen çok eğitilisin,” dedi Cole. “Kızlar piyano çalar, erkekler değil. Baban seni dışarı çıkarıp yumruklarını nasıl kullanman gerektiğini öğretmedi mi hiç?”

“Hayır,” diye cevapladı Harrison. “Seninki öğretti mi?”

Cole soruyu cevaplayacak oldu, sonra fikrini değiştirdi. Sandalyesine yaslandı ve omuz silkti.

“Chopin ya da Mozart’ı duymuş muydun, Cole? Onlar besteci-ydi,” dedi Harrison. “Müzik yaptılar ve sonra beste-le-rini çaldılar... Piyanoda.”

Cole tekrar omuz silkti. Belli ki Harrison’ın sohbetinden etkilenmemişti. Harrison konuyu değiştirmeye karar verdi. “Bu porselenleri nereden aldın?”

“Orada sadece altı tane fincan var ve ikisi birbirine uy-mu-yor. Tabaklarımız bile yok. Fincanları Mary Rose çay partileri yapabilsin diye St. Louis’ten aldım.”

“O zamanlar daha küçüktüm,” dedi genç kız. “Çay servis etmek, eğitimimin bir parçasıydı.”

“Sana kim öğretti?” diye sordu Harrison ve nasıl düzgün bir hanımefendi olunabileceğini öğrenirken onu gözünde canlandırıp gülümsedi.

“Douglas öğretti,” diye cevapladı.

“Sırayla yapmak zorundaydık,” diye ekledi aceleyle Do-uglas.

Kız kardeşine bakışından Douglas’ın çay partileri hak-kında söylenenlerden hoşnut olmadığı belliydi. Mary Rose, Douglas’ın bakışlarını fark etmemiş gibi yaptı.

“Evimizle ilgili yorumlarını bu kadar merak etmemiz sana garip gelmiş olabilir,” dedi. “Genellikle misafirlerimize ne düşündüklerini sormayız ama sen çok tecrübeli ve bilgesin.”

Onun bu düşüncesi üzerine tek kaşını kaldırdı Harrison. Genç kız ise bu tavrı onun kendisiyle hemfikir olmadığı şe-klinde yorumladı.

“Sen bilgilisin,” diye ısrar etti. “Konuşma şeklin ve olayla-ra bakış açın bana öyle olduğunu söylüyor. Temiz bir çevrede büyüdüğün belli.”

“Kaliteden anlayan birine benziyorsun,” dedi Douglas. Çay partileri konusundan uzaklaştıkları için çok minnettardı. “Buralardaki çoğu insan hayattaki güzel şeyleri umursamaz. Onları suçlamıyorum. Geçimlerini sağlamakla meşguller.”

“Hammond da arınmış bir hale geliyor,” dedi Travis. “Dışlanmış insanlar Blue Belle’de toplanıyorlar.”

“Çünkü burası kural tanımayan bir yer,” diyerek araya girdi Cole.

Herkes onaylama anlamında başını salladı. “Sanırım bizim yeterli nitelikte olduğumuzu düşünüp düşünmediğini merak ettik,” dedi Travis. “Douglas haklı. Buradaki insanlar kütüphanemizin içine bile bakmamıştı ve elbette herhangi bir kitap ödünç almak için de izin istemediler. Adam izin verirdi ama onların ilgi ya da zamanlarının olmadığı görülüyordu.”

“Kütüphanenizdeki bütün kitapları okudunuz mu?” diye sordu Harrison.

“Tabii ki okuduk,” dedi Cole.

“Travis komşularımızın çoğunluğunun okuma yazma bilmediğini belirtmeyi unuttu, bu nedenle kimse kitap ödünç alamıyor,” dedi Mary Rose.

Harrison yeniden Travis’e dönmeden önce başını salladı. “Yeterli nitelikte olduğunuzu düşünüp düşünmediğimi sormuştun bana,” diye hatırlattı ona. “Hangi standartlarda? Sana göre mi yoksa bana göre mi? Eğer evinizi sadece başkalarını etkilemek için hazineyle doldursaydınız, o zaman bana göre hayır, herhangi bir standartta yeterli olamazdınız. Ama aklınızda o amaçla başlamadınız, değil mi?”

“Öyle yapmadığımızı nereden biliyorsun?” diye sordu Cole.

“Basit bir çıkarım,” diye cevap verdi Harrison. “Piyano salonda ilgi ve toz toplamak için durmuyor. Onu kız kardeşinizi eğitmek amacıyla aldınız. Parayı başka şeyler almak için de harcayabilirdiniz fakat bunun yerine piyano aldınız. Hepiniz kız kardeşinizin müziğe ilgi duymasını istediniz ve bu da hepinizin eğitimin değerini anladığınızı ifade ediyor. Kütüphanenizdeki kitapları okumanız da bir başka işaret. Bilgili ve kültürlü olmaya gelince, birinin inanmasını isteyeceğinizden çok daha bilgilisiniz. Kuşkusuz hepiniz iyi eğitim

görmüşsünüz. Okumayı seçtiğiniz kitapların isimleri bana bunu söylüyor.”

“Hiçbirimiz senin gibi üniversiteye gitmedik,” dedi Douglas.

“Üniversiteye gitmek bilgi edinmenin yollarından sadece biri. Başka yollar da var. Bir derece yapmak, cehalete karşı bir güvence değildir. Bazı arkadaşlarım bunu kanıtladı.”

“Bizi övüyorsun, değil mi?” diye sordu Travis.

“Evet, sanırım.”

Mary Rose herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle iç geçirdi. Harrison dönüp ona gülümsedi. Genç kız da hemen ona gülümsedi.

“Pişano en sevdiğim eşyamdır,” dedi. “Evinde bırakmak istemediğin özel bir şeyin var mıydı?”

“Kitaplarım,” diye cevapladı Harrison.

Adam başını salladı. “Ben de kitaplarıma düşkünümüdür,” dedi. “Görünüşe bakılırsa ortak bir ilgi alanımız var.”

Harrison en büyük kardeşin de bir kez daha sohbe katılmasından memnundu. Adam oldukça çekingen biri olduğunu kanıtlıyordu, bu yüzden anlaşılması en zor insan oydu. Harrison, hakkında daha çok şey öğrenmek için onu daha çok konuşturmak istiyordu ama dikkatle ilerlemesi gerektiğini biliyordu.

“Kütüphanenin içine yerleştirilmiş olan yazıyı fark ettim,” diye belirtti.

“Neyi?” diye sordu Travis.

Harrison cevap veremedi Douglas, “Adam’ın duvara astığı şiirden mi bahsediyorsun?” diye sordu.

“Evet, en sevdiğilerimden biridir,” dedi Harrison.

Cole ona meydan okumaya karar verdi. “Onu gerçekten okudun mu? Adam’ın o şiiri hangi kitaptan bulduğunu bilmiyorum ama kopyalayıp çerçevelemesi saatlerini aldı. İnsanların şiiri kendinin yazdığını sanmamaları için de nereden alıntıladdığını yazdığından emin oldu.”

“Elbette okudum, hem de birçok kez. Hatta muhtemelen ezberimde.”

Cole pek inanmış gibi görünmüyordu. “Gerçekten ezberleyip ezberlemediğini görelim,” diyerek ona meydan okudu. “Şiiri baştan sona ezbere oku.”

Harrison biraz çocukça olduğunu düşünse de bunu yapmaya karar verdi.

“Hiç kimse bir ada değildir...”

Sadece bir dizeyi atladı. Adam o dizeyi onun yerine söyledi. En büyük kardeş etkilenmişti, tabii gülümsemesi buna işaretse. Harrison bu kardeşlerden sadece en büyüğüyle benzer olduğunu düşünmeye başladı.

Mary Rose öğrencisinin performansından memnun kalan gururlu bir öğretmen gibi gülümsüyordu.

Harrison kendini aptal gibi hissetti.

“Aferin,” diyerek onu övdü genç kız. “Adam piyano çalar. Bu da ortak ilgi alanlarınızdan biri.”

“Neden bunu ona söyledin ki şimdi?” dedi Cole. Kız kardeşini boğmak istemiş gibi bakıyordu.

Mary Rose onun ne kaba ses tonunu ne de kızgın bakışlarını umursuyordu. “Bu akşam aşırı kabalaştın,” dedi. “Sen daha iyi bilirsin, Cole. Harrison bizim misafirimiz. Bunu aklından çıkarma.”

“Ne diyeceğimi ne yapacağımı söylemene ihtiyacım yok, Sidney. Neden bunu aklına sokmuyorsun?”

Mary Rose derin bir nefes alıp, “Çekilmezsin,” diye fısıldadı.

Harrison biraz önce ne olduğundan emin değildi. Mary Rose ağabeyine kızgındı ve çğır bakışlar öldürebilseydi Cole çoktan sandalyesine yığılmış olurdu. Genç kızın kızmasına yol açan sebep anlamsızdı. Ona bir erkek ismiyle hitap edilmiş olması bir sebep olabilirdi ama Harrison hâlâ nedenini anlayamıyordu.

Merakından sordu. “Az önce kız kardeşine Sidney mi dedin?”

“Evet, dedim,” dedi Cole hemen.

“Neden?”

“Çünkü haddini aşmaya başlamıştı.”

“Öyle mi?”

“Dinle, Harrison. Burada soru sormak tehlikelidir. Bunu unutmamalısın.”

Harrison gülmeye başladı. Bu, Cole’un beklediği bir tepki değildi. “Nedir bu kadar komik olan?”

“Komiksin,” dedi Harrison. “Son bir saatini bana soru sorarak geçirdin.”

Cole gülümsedi. “Burası bizim evimiz. Kuralları biz koyarız. Sen değil.”

“Bu kadar soğuk ve kaba olmayı keser misin artık?” diye rica etti Mary Rose.

Ağabeyini azarlamaya devam edecekti ama Adam onun fikrini değiştirdi. Öne eğildi ve ona baktı. Mary Rose hemen arkasına yaslandı ve sustu. Sonra Adam, Cole’a döndü. Baş edilmez kardeş de arkasına yaslandı.

Adam bir ateşkes talep etmişti anlaşılan ve Harrison’ı asıl etkileyen de onun tek bir kelime bile etmemiş olmasıydı.

“Harrison, eğer çok yorgun değilsen, İskoçya hakkında bir şeyler duymaktan memnun olurum,” dedi Adam. “Hiç yurtdışına çıkma fırsatım olmadı ama kitaplarımla yeterince seyahat ettim.”

“Bir gün İskoçya’yı ziyaret etmek isteyeceğini düşünüyor musun?” diye sordu Mary Rose.

“Evet, tabii ki. Fakat ilk olarak memleketimi görmek isterdim.”

“Memleketin neresi?” diye sordu Harrison.

“Afrika,” diye cevapladı Adam. “Şüphesiz tenimin rengini fark etmişsindir.”

Gülümsemesi içtendi. Harrison ile dalga geçmiyordu; tamamen dürüsttü.

“Afrika’da mı doğdun?” diye sordu Harrison.

“Hayır, güneydeki kölelik düzeninde doğdum ama oturup

dinleyebilecek yaşı eriştiğimde annemle babam bana atalarıyla ve hangi köyden geldikleriyle ilgili muhteşem hikâyeler anlattılar. Ölmeden önce o toprakları görmek isterim.”

“Eğer hâlâ oradaysa,” diye lafa girdi Cole. “Köyler genelde yıkılır.”

“Evet, hâlâ oradaysa,” diye onayladı Adam.

“Afrika’ya gitmeyeceksin,” dedi Douglas. “Sen asla bir yerlere gitmezsin.”

“İskoçya’yı sevebileceğini düşünüyorum,” diye tahmin yürüttü Harrison, konuyu Adam’ın konuşmak istediği konuya geri döndürerek. “Bu vadiyle, Highland topraklarının bazı bölümleri arasında benzerlikler var.”

“Bize memleketin hakkında bir şeyler anlat,” dedi Travis.

Harrison onun rica ettiği şeyi yaptı. Beş ya da on dakika boyunca toprak ve mülklerden bahsetti, ardından sözlerini şöyle bitirdi: “Babamın yatağı, toprağına bakabilmesi için her zaman pencerenin karşısında dururdu. O öyle mutluydu.”

Daha fazla açıklama yapmamak için kendini zor tuttu. “Boş konuştuğum için özür dilerim. Highland’dan gelen birinin evi hakkında konuşmasını istemcinin tehlikeli olduğunu şimdiye kadar anlamışsınızdır. Kuşkusuz sizi saatlerce sıkacaktır.”

“Sıkıcı değildin,” dedi Cole.

“Etkileyiciydin,” diye güvence verdi Adam.

“Babanın yatağının pencerenin karşısında olduğunu söyledim,” dedi Cole. “Yatalak mıydı?”

“Evet.”

“Ne kadar zamandır?”

“Kendimi bildim bileli. Neden soruyorsun?”

Cole kendini bir solucan kadar aşağılık hissediyordu. Harrison’a neden babasının ona dışarı çıkıp yumruklarını kullanması gerektiğini öğretmediğini soruşunu hatırladı. Nedeni açıktı işte. Babası bunu yapamamıştı. Tanrım, kendinden iğreniyordu şu an.

“Sadece mcrak ettim,” diye cevap verdi Cole. “Babana ne olmuştu?”

“Bir mermi omurgasını deldi.”

Cole fark edilir bir şekilde ürkmüştü. “Sonra felç mi oldu?”

“Evet.”

“Kaza mıydı?”

“Hayır.” Harrison’ın yanıtı kısaydı.

“Ama sen onunla kaldın, yeteri kadar büyüyüp gidebilecek hale geldiğinde bile,” dedi Cole.

Cole’a göre bu pek uygun olmayan bir şey sanırım, diye düşündü Harrison. “Evet, onunla kaldım. Tanrı aşkına, ben onun oğluydum.”

“Eğer sabah akşam o yatakta yatan kişi sen olsaydın, o seninle kalmayabilirdi. Çoğu baba yapmazdı.”

“Yanlış düşünüyorsun,” dedi Harrison. “Çoğu baba kalırdı. Kesinlikle benimki de kalırdı.”

“Sen onun yanında kalarak görevini yerine getirdin,” dedi Cole hoşnutlukla. Her şeyi kafasında hesaplamış gibi görünüyordu.

Harrison alınmıştı. “Bu bir görev değildi.”

“Kızıyor musun?” Cole bu soruyu sorarken gülümsemişti.

Harrison birden onun yüzünü parçalamak istedi. “Böyle buruk bir düşünceyi dile getirerek benim ve babamın onurunu incitiyorsun,” derken sesi dokunaklıydı.

Cole omuz silkti. Misafirin kızılgınlığından etkilenmemişti. Adam’a döndü. “Onu dayanıklı bir hale getirmemiz lazım. Bu görevi üstlenmeye istekli misin?”

“Belki,” dedi Adam.

“Yeteri kadar iri ama cesarete de ihtiyacı var,” diyerek araya girdi Douglas.

Cole homurdandı. “Babasıyla yaşadı, öyle değil mi? Bu da cesaretli olduğunu kanıtlamaya yeter. Travis, sen ne düşünüyorsun?”

“Bana uyar. Kız kardeşimize karşı biraz ilgili görünüyor gerçi. Bu sorun yaratabilir.”

“Herkesin Mary Rose’a ilgisi var. Harrison’ın olmamasından şüphelenirim. Bence denemeliyiz.”

Kardeşler başlarıyla onayladılar. Mary Rose bundan daha mutlu olamazdı. Kollarını kavuşturdu ve Harrison’a gülümsemi.

Harrison herkesin sanki odada yokmuş gibi onun hakkında konuştuğuna inanamıyordu. Kabalıkları aşırıya kaçmıştı, neredeyse gülünçtü.

Mary Rose ayağa kalktı. Harrison da hemen aynısını yaptı. Diğerlerinden hiçbirini hareket etmedi.

“Bizimle olmak üzere davet edildin,” dedi genç kız ona. “Bu sefer herkes aynı fikirde. Çok şaşırtıcı, gerçekten. Cole genellikle kimseyle aynı fikirde olmaz. Seni seviyor. Bu güzel bir şey, değil mi?”

Harrison az da olsa dürüst olmadan edemedi. “Tam olarak değil,” dedi.

Mary Rose da dahil herkes güldü. “Çok iyi bir espri anlayışın var Harrison.”

Harrison şaka yapmıyordu ama fazla kurcalamamaya karar verdi.

Mary Rose onun yüzünü görebilmek için masanın etrafında yürüdü. “Sana nerede uyuyacağını göstereceğim. Adam, iznini isteyebilir miyiz?”

“Evet, tabii ki. İyi geceler, Harrison.”

Mary Rose arkasını döndü. Harrison akşam yemeği için kardeşlere teşekkür etti, iyi geceler diledi, sonra da Mary Rose’u takip etti. Ağabeylerden hiçbirini genç kızın peşine takılmadı. Bu biraz şaşırtıcıydı, özellikle de Travis Harrison’ın kız kardeşlerine olan ilgisini vurguladıktan sonra.

Yatak odasına giden yol boyunca o da Mary Rose da tek bir kelime etmediler. En azından yollarını aydınlatmak için gökyüzünde bin tane yıldız vardı.

“Kardeşlerimi sevdin değil mi?”

“Kısmen,” diye cevapladı Harrison. “Garip bir topluluk.”

“Garip değil, sadece değişik.”

Harrison ellerini arkasında kenetledi ve Mary Rose'un yanında yürüyebilmek için adımlarını yavaşlattı. Konuşmak istediği konuyu kibarca açmak için çeşitli yollar düşündü ama sonunda dürüst olmaya karar verdi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Evet?"

"Neden beni uyarmadın?"

"Adam hakkında mı?"

"Evet, onun hakkında."

"Neden seni uyaracaktım ki? Onu ya kabul edecektin ya da etmeyecektin. Karar senindi."

"Hiçbirinizin kan bağı yok, değil mi?"

"Hayır, hiçbirimizin yok. Yine de biz bir aileyiz, Harrison. Kan bağı ilişkilerde her zaman belirleyici değildir."

"Elbette," diye onayladı Harrison. "Uzun zaman önce bir aile haline geldiniz değil mi?"

"Evet," diye cevap verdi Mary Rose. "Nereden tahmin ettin?"

"Kardeş gibi davranıyorsunuz. Birbirinize karşı korumacı ve uysalsınız, küçük ve önemsiz şeyler için tartıştığınızda bile. Yemek sırasında birbirinize davranış şekliniz bana uzun zamandır birlikte olduğunuzu gösterdi."

"Evet, doğru," diye onayladı genç kız. "Burası ne kadar da güzel, öyle değil mi?"

Harrison buranın ne kadar güzel olduğu hakkında konuşmak istemiyordu. Mary Rose bilerek konuyu değiştiriyordu. Onun devam etmesine izin vermeye karar verdi. Bir gün için yeteri kadar soru sormuştu. Yarına sorulacak biraz daha fazla soru bulması gerekecekti.

"Evet, çok güzel. Havaşı zihni arındırıyor."

"Bunu fark etmenin nedeni uzun zamandır şhirde yaşıyor olman."

Harrison tamamen hemfikirdi. "Londra'da yıldızları her zaman görmezsin. Hava kir ve dumanla kaplı. Görüntüyü engelliyor."

“New York’ta da benzer bir görüntü var,” diye belirtti Mary Rose.

Harrison bir şeyi kaçırmıştı. Kalbi az önce durmuş gibi geliyordu ona. “Ne dedin?”

Yorumunu tekrarladıktan sonra, “Şaşırmış görünüyorsun,” dedi Mary Rosa.

Harrison tepkisini gizleyerek çok da iyi bir şey yapmadığını tahmin etti. Zar zor gülümsedi. “Şaşırdım,” diye belirtti normal olduğunu umduğu bir ses tonuyla. “Daha önce New York’ta bulunduğunu bilmiyordum.”

“O zamanlar daha bebektim, yani doğal olarak şehrin nasıl görüldüğünü hatırlamıyorum ama ağabeylerim anımsıyorlar. Fabrikalarla, dumanla ve boş boş dolaşan sürü halindeki insanlarla çok kalabalık bir yer olduğunu anlattılar bana.”

Harrison derin bir nefes aldı. Yapbozun parçaları birleşiyordu. Yine de hâlâ onu ailesinden kimin aldığını ve çocuklara Montana bölgesine ulaşmalarında kimin yardım ettiğini bulması gerekiyordu.

“New York’un sadece bazı bölümleri kalabalık,” dedi. “Aslında çok ilginç bir yer.”

“Orada çok dikkatli olmak zorundasın, değil mi?”

“Her yerde dikkatli olmalısın.”

“Adam gibi konuşuyorsun. O bana her zaman dikkatli olmam gerektiğini söyler. Ben bazen çevremde olanlara dikkat etmem. Travis, ben okuldayken St. Louis’te nasıl soyulmadığıma hayret etmişti. Burası, yani çiftlik güvenli gerçi. Burayı asla terk etmek istemiyorum. Uzakta olduğumda inanılmaz derecede ev hasreti çekiyorum.”

Harrison bunu dinlemek istemedi. “İngiltere’yi ya da İsviçre’yi sevebilirsin,” diye önerdi.

“Ah, eminim severdim. Orada görebileceğim güzel yerler olduğunu biliyorum. Yine de vadimi özlerdim. Burada bir güne sığmayacak kadar çok yapılacak ve görülecek şey var. Sürekli yeni ve ilgi çekici şeyler buluyorum. Biliyor musun, Boar Tepesi’nde tek başına yaşayan bir kadın olduğunu duy-

dum. Kızılderililerin saldırısına uğradıklarında ailesi henüz yerleşmiş oraya. Kocasını ve oğlu öldürülmüş. O da kafa derisi yüzölüp ölüme terk edilmiş. Ama hayatta kalmış. Travis, Billie ve Dooley'in onun hakkında fısıldaştıklarını duymuş. Herkes onun deli olduğunu düşünüyormuş. Zavallı kadın senelerce yalnızdı ve ben onun neler yaşadığını daha yeni duyuyorum. Adam'ı ikna ettiğimde, gidip onu göreceğim."

"Eğer deliyse, tehlikeli olabilir, Mary Rose. Oraya yalnız başına..."

"Yine Adam gibi konuşuyorsun," diyerek sözünü kesti Mary Rose. "Kadının varlığını öğrendiğime göre ona yardım etmeye çalışmalıyım. Eminim anlıyorsundur."

Harrison konuyu değiştirdi. "Vadinizde yaşamaktan mutlu olabilirim. Belki uyum sağladığında sen de İngiltere ya da İskoçya'da yaşamaktan mutlu olabilirsin."

"Neden? Bana evimi hatırlatacağı için mi? Bu bir adamı sırf diğerine benzediği için sevmeye benzemiyor mu? İskoçya'yı beğenebilirim, Harrison ama mutlu olacağıma inanmıyorum. Evim gerçekten ideal."

Harrison iç geçirdi. "Değişime direnmek için henüz çok gençsin."

"Sana kişisel bir soru sorabilir miyim? Eğer istemezsen cevaplamayabilirsin."

"Elbette," diye onayladı Harrison. "Bilmek istediğin şey nedir?"

"Çok fazla kadınla öpüştün mü?"

Bu soru onu hazırlıksız yakalamıştı. "Az önce ne sordun?"

Mary Rose tekrar sordu. Harrison gülmedi, çünkü genç kız çok samimi görünüyordu.

"Bunu neden düşündün?"

Mary Rose ona doğruyu söylemeyecekti. Bu adama her baktığında öpüşmeyi düşünüyordu. Huysuz atına karşı ne kadar kibar ve sabırlı olduğuna şahit olduğundan beri aklında sadece bu vardı. Onun, kendisini öpmesini istiyordu ve

istediğinin arsızca olduğunu bilmesine rağmen umursamıyordu.

“Sadece merak ettim?”

“Sanırım evet.”

“Önce birini öpmeyi düşünüp de mi öpersin yoksa her şey kendiliğinden mi gelişir?”

“Olabilecek en tuhaf şeyleri düşünüyorsun.”

“Evet, düşünüyorum.”

Yatak odasının girişine ulaştılar. Harrison elini kapı tokmağının üzerine koydu ve dönüp Mary Rose’a baktı.

“Vadiden aşağı bakarken sana söylediğim şeyi hatırlıyor musun? Önce aklınla, sonra kalbinle tepki ver. İşte cevabın. Bir şeyi yapmadan önce her zaman düşünürüm.”

Genç kız hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. “Sen çok disiplinli bir adamsın değil mi?”

“Öyle olduğumu düşünmeyi severim.”

Başını salladı. Harrison onun bu belirgin hoşnutsuzluğuna anlam verememişti. Disiplinli olmak yükümlülük değil bir değerdi. Temel prensibi anlamamış mıydı?

“Ben o kadar da disiplinli değilim.”

Harrison başıyla onayladı. O da zaten aynı sonuca varmıştı. Kapıyı açtı ve Mary Rose’un içeri girebilmesi için bir adım geri çekildi.

Mary Rose yerinden kımıldamadı. “İçeride on iki yatak var ama bu gece yalnız olacaksın. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, birimize bildir.”

“Douglas, MacHugh’ya bir yer buldu mu?”

“Onu soldaki ilk bölmeye götürdü,” diye cevap verdi genç kız. “Orası daha geniş. Yemeğinin onu beklediğine eminim. Bize alışacak kadar zaman geçirdiğine göre şimdilik içeride kalmaktan hoşlanacak mı sence?”

“Evet.”

“Ya sen, Harrison? Bize alışıyor musun?”

Harrison gülümsedi. “Evet, alışıyorum.”

Mary Rose da ona gülümsedi. Tanrım, ne kadar da sevimliydi.

“Senden bir iyilik isteyebilir miyim?”

Harrison ondan biraz uzak duruyordu, yüzü ona dönüktü. Genç kızın gözleri ay ışığında safir rengini almıştı. Harrison onun dudaklarına bakmaya cesaret edemiyordu. Baktığında kontrolünü kaybedebileceğini biliyordu, hem de sıkıca sarıldığında onun ne hissedebileceğini artık bilmesine rağmen. Mary Rose’un yaşama arzusu onu katılaştırıyordu. Yumuşaklığı ve sıcaklığı, sunmadığı şeyi almayı düşünmesine neden oluyordu.

Aklını kaybetmiş gibiydi. “Nasıl bir iyilik istiyorsun?”

Sesi kulağına kırılğan gelmişti. Mary Rose ise onun üzerinde bıraktığı etkiyi algılamadığı gibi bunu da fark etmemişti sanki. Yoksa ona yakınlaşmak için ayakucunda yükselmezdi. Mükemmel kokuyordu. Yağmur sonrası kır çiçekleri gibi. Avuç içlerini göğsüne bastırdı. Ve o an Harrison’ın kalbi hızlıca atmaya başladı.

“Beni öpmeyi düşünür müsün?”

Başka bir şey düşünmüyordu ki.

“Ah, hayır, seni öpmeyi düşünmezdim.”

Geri çevrilmek acı vericiydi. Mary Rose sanki ona bir keçiyle öpüşüp öpüşemeyeceğini sormuştu. Evet, Harrison ona aynen böyle bir tepki vermişti. Genç kız cesaretinden ötürü hemen utandı. Elleri iki yanına düştü. Kendini rezil etmişti ama utançtan ölmek için biraz daha bekleyecekti. Şimdilik önemli olan tek konu biraz daha ağırbaşlı davranmaya çalışmasıydı.

Tanrım, bu berbat bir yükü. Eve yıldırım hızında geri koşmak istiyordu ama bir çocuk gibi davranmayacaktı. Olduğu yerde durdu ve bu sefer adama olgun bir kadın gibi bakmaya zorladı kendini.

“Dehşete kapılmış gibi görünüyorsun. Bu senin için çok mu berbat bir fikirdi?”

“Dehşete düşmedim. Erkekler dehşete düşmezler.”

Şimdi sesi sinirliydi. Genç kız ona öyle olup olmadığını sormamıştı aslında.

“İyi geceler, Harrison. İyi uyu.”

Mary Rose onunla dalga geçmiyordu. Ve biraz önce ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Bu noktada uyku Harrison için söz konusu bile olamazdı.

Harrison kapıya yaslandı ve onun eve geri dönüşünü izledi. Genç kız, dünyada hiçbir şeyi umursamıyor gibi davranıyordu. Az önce aklını karmakarışık etmiş ve midesini düğümlemişti o anda kendini tutamasa hiç şaşırmayacaktı.

Marky Rose’a o tatlı ve kışkırtıcı dudaklarına gerçekten neler yapmak istediğini söylerse, genç kızın nasıl bir tepki vereceğini merak etti.

Onu yatağına alma konusundaki isteğinin önüne geçemeyebilirdi. Kendine bir hayvan değil bir adam olduğunu hatırlattı, yani ilkel dürtülerini kesinlikle kontrol edebilirdi. Kendini neredeyse ikna etmişti ama sonra genç kızın kalçalarını sallayarak yürüdüğünü gördü ve aklı anında pek çok şehvetli görüntüyle doldu.

İyi uyumak? Hiç sanmıyordu.

4 Ağustos 1862

Sevgili Rose Anne,

Geçen hafta çok büyük bir korku yaşadık. Mary Rose çok hastaydı. Günün başlangıcında kendini iyi hissetmediğini anlamalıydık, fakat hiçbirimiz kötü ruh halinin hastalığının nedeni olabileceğini düşünemedik. Her zaman gerçekten çok neşeli davranır, fakat geçen salı haylaz bir çocuk gibi davranmaya başladı. Öğleden sonra daha da kötüleşti. Douglas onun en sevdiği battaniyeyi yıkamıştı... Parmaklarını emerken burnuna kadar örtmeyi sevdiği battaniyeyi. Battaniyeyi otların arasında kururken gördüğünde, hiçbirimizin unutamayacağı bir sinir krizi geçirdi. Kulaklarımız hâlâ onun delici cıgıllıklarıyla çınlıyor. Uyku saatini de kaçırdı ve ağlayarak kendini tüketti. Adam’ın onu rahatlatmasına izin vermedi ve yemeğinden tek bir lokma bile yemedi. Genelde iştahlı olduğu için sonunda bir şeylerin ters gittiğini fark ettik. Gece yarısı olduğunda ateşler içinde yanıyordu.

Nöbet tutarak ateşini düşürmeye çalıştık ve elini tutmadığımız ya da onu sallamadığımız zaman telaştan ne yapacağımızı şaşırdık.

Ateşi üç gün sürdü. Yatağında çok küçük ve çaresiz görünüyordu. Doktora ihtiyacı vardı, fakat Hammond'da bile bir doktor yoktu.

Hayatım boyunca bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum. Cole da korkmuştu ama bunu siniriyle örtbas etti. Bebeği bu ıssız yere getirerek ne kadar yanlış bir şey yaptığımızı söyleyip durdu sürekli. Hepimiz bundan dolayı vicdan azabı çekiyorduk. Onun haklı olduğunu biliyorduk ancak o durumda ne yapacaktık ki? Sığınlar ona ulaşabilsin diye onu çöpün içinde mi bıraksaydık?

Bu kadar küçük ve narin bir şeyi sevmek hepimizi korkutuyor. Her küçük şeyde bize bağlı olarak yaşıyor. Boğulmaması için yediği eti küçük parçalara ayırmayı hatırlamamız ve herkesin dikkatini çeken bir yılanın üzerine basmadığından emin olmamız gerekiyor. Bazı günler onun için o kadar çok endişeleniyorum ki zar zor uyuyabiliyorum.

O hastayken her saniye dua ettim. Onun hayatı yerine kendi hayatımı vermek bile istedim. Sanırım Tanrı bize yardım etti, çünkü cumartesi sabahı ateşi düştü ve Mary Rose aramıza geri döndü.

Douglas, Adam ve ben öyle rahatlamıştık ki gözlerimiz yaşlarla doldu. Bunu kabul etmeye utanmıyorum, çünkü bizi kimse görmedi. Cole ise gözyaşlarını sakladı. Dışarı koştu ve neredeyse bir saat boyunca eve geri dönmedi. Onun ne yaptığını hepimiz biliyorduk. Onun da gözleri en az bizimki kadar kızarmış ve şişmişti.

Bizim için dua etmeye devam et, Rose Anne. Alabileceğimiz her türlü yardıma muhtacız. Biz de senin için dua ediyoruz. Şimdilerde savaş sana daha da yaklaştığına göre senin için her zamankinden daha çok endişe ediyoruz. Aldığımız gazeteler eski haberlerle dolu, fakat Adam yapılan bütün savaşlarla ilgili bizi haberdar etmeye çalışıyor. Görünüşe göre bu savaş güney kazanacak. Lütfen güvende ol. Sana ihtiyacımız var.

Oğlum,
Travis

Not: İyi haberleri vermeyi neredeyse unutuyordum. Daha iki hafta önce Morrison'lar geldi. Blue Belle'in kulübesinin aşığındaki bir yere bir bakkal yaptırmayı düşünüyorlar. Bundan herkes çok memnun elbette. İhtiyaçlarımızı bu kadar yakın bir yerden karşılamamız

bizim için bir lüks olacak. Postalar da bu dükkâna dağıtılacak, sadece haftada bir olsa bile.

Morrison'ların Catherine adında bir kızları var. Mary Rose'dan bir buçuk yaş büyük. Kız kardeşimizin bir oyun arkadaşına ihtiyacı var - en azından Adam öyle olduğunu söylüyor - ve Morrison'lar dürrüst insanlara benzediği için Cole kızların bir araya gelmesine karşı çıkmıyor.

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu Düzenleme:buk@

5. BÖLÜM

Harrison sabahın köründe ayaktaydı. Hiç iyi uyuyamamıştı. Cole'un gece odasına girip eşyalarını karıştırdığı esnada uyanmış ve o gittikten sonra da tekrar uykuya dalamamıştı. Cole'a aradığı şeyin ne olduğunu sormayı düşünmüş, fakat bu fikir üzerine kafa yorduktan sonra uyuyor numarası yapmaya karar vermişti.

Cole'un önemli bir şeyler bulacağından endişe etmiyordu. Harrison yanında herhangi bir önemli kâğıt ya da dosya taşımıyordu. St. Louis'teki avukattan aldığı rapor da dahil olmak üzere topladığı bütün önemli bilgiler çoktan Londra'ya postalanmıştı. Hâlâ oldukça tedirgindi ve bu odaya izinsiz girme olayını sorun edip etmemeye gün içerisindeki ruh haline bağlı olarak karar verebilirdi.

Ruh hali iyiye gitmedi. Yıkayıp giyindikten sonra MacHugh ile ilgilenmek için ahıra gitti. Sonra en az yirmi dakikasını inatçı hayvanı bölmesini terk etmeye ikna etmek için harcadı.

Atı ağıla geri götürmek istiyordu. MacHugh ise olduğu yerde kalmayı arzuluyordu. Elindeki dizgini düşürünce onu geri almak için eğildiği sırada MacHugh onu ezmeye çalıştı. Hain hayvan ev halkını uyandıracak kadar çok ses çıkardı.

nyordu. Sonunda Harrison'ın sabrı tükendi. Birkaç dakika boyunca hayvana lanet okudu ve onu sakinleştirememesine rağmen boşa uğraşını dışa vurduğunda kendini daha iyi hissetti.

Sonunda ellerini kaldırıp yenilgiye teslim oldu. Eğer MacHugh bölmede çürüyene kadar durmak istiyorsa, umrunda bile değildi. Kapıyı açık bıraktı, gitmek için döndü ve duraksadı. Cole ve Douglas ahırın girişinde duruyorlardı ve yüzlerindeki çirkin sırtımlardan MacHugh olayına şahit oldukları anlaşılıyordu.

“Evde yiyecek bir şeyler var,” diye bilgilendirdi onu Douglas. “Yemeğini bitirdiğinde, Cole seni çalışmaya başlatacak.”

“Ne yapacak?” diye sordu Harrison.

“Birkaç yabani atı evcilleştirmeme yardım etmeni isteyecektim fakat az önce atını dizginleme çabalarına tanık olunca fikrimi değiştirdim. Neden evde oturup piyano çalmıyorsunuz?”

Harrison'ın öfkesi alevlendi. Mary Rose'un araya girip Adam'ın da piyano çalmayı öğrendiğini söylemesi üzerine Cole'un verdiği tepkiyi hatırladı ve bu kibirli adamı hak ettiği gibi kışkırtmaya karar verdi.

“Adam'dan önce mi yoksa sonra mı çalmalıyım?” Cole aceleyle ona doğru yürüdü. Birkaç metre uzağında durdu. Nedense sinirli değil endişeli görünüyordu. Bunun üzerine Harrison'ın kafası karıştı.

“Dinle, MacDonald, Adam'ın piyano çalmayı öğrenmesinin tek nedeni, Mary Rose'a öğretmek içindi. Öğrenmekten keyif alıyor gibi yapması lazımdı. Anladın mı şimdi? İstemiyordu, mecbur kaldı.”

Douglas ağabeyini savunma ihtiyacı duydu. “Adam'ın erkekçe davranmadığı fikrine kapılmanı istemiyoruz. O tek başına her kavgaya girebilir. Değil mi Cole?”

“Elbette girebilir. Sen ne düşünüyorsun MacDonald?”

Harrison cevabının nazik olmasına uğraşmadı bile. “İkini-

zin de deli olduğunuzu düşünüyorum.” Bu kadar saçma önyargılara sahip oldukları için akıllarını kaçırdıklarını düşündü. Önyargının her türlü cehalete işaret etti ve Harrison’ın tahminine göre aynı zamanda tamamen mantıksızdı. Bu nedenle de saçmaydı.

Douglas bu sözler üzerine kıpkırmızı olmuştu. Cole ise tepkisini saklı tuttu. Harrison onlarla uğraşmaktan vazgeçti. Yanlarından geçip gitmeyi ve dışarı çıkıp temiz hava almayı denedi. İğrenmişti.

Cole yolunu kesti. Douglas ise kardeşini itti. “Şimdi vurma ona,” dedi. “Ona bir şey sormak istiyorum.”

“Neden bizim deli olduğumuzu düşünüyorsun?” Sesi afallamış gibiydi.

“Her ikiniz de sadece kadınların piyano çalması gerektiğine inanıyorsunuz, doğru değil mi?”

İkisi de cevap vermedi. Harrison başını salladı. “Davranışınız hem gülünç hem de mantıksız. Adam başarılı biri... Bu kadar iyi eğitilmiş olması onun bir artısı.”

Tüm dikkatini Cole’a çevirdi. “Bunun yanında sen...”

Douglas o cümlesini bitiremeden araya girdi.

“Ahırlarımda patırtı istemiyorum,” diye duyurdu. “Atların sınırları bozuluyor. Cole, Harrison’ın neden yabancı atlar için yardım edemeyeceğini anlamıyorum.”

“Yapabileceğime eminim,” dedi Harrison. “O kadar zor olamaz ve çok da zekâ gerektirmediğine eminim.”

“Neden bunu söylüyorsun?” diye sordu Douglas.

Harrison gülümsedi. “Cole söylüyor, öyle değil mi?”

Küçük düşürmesinin etkisi kısa sürede kendini gösterdi. Harrison sabırla bekledi. Cole’un silahına uzanmasını ya da yumruğunu kullanmasını bekliyordu. Her iki tepki için de hazırды.

Cole’un gözleri büyüdü. Bir adım geri gitti, başını salladı, sonra kahkahalara boğuldu.

Harrison hayal kırıklığına uğramıştı. Dövüşmek istemişti.

“Sen, sevmesi çok kolay bir insansın Harrison,” dedi ona Cole. “Yemin ederim öylesin.”

“Eşyalarımı bir kez daha karıştırırsan seni vururum.”

Cole şaşırılmış görünüyordu. “Dün akşam beni duydun mu?”

“Lanet olsun ki duydum.”

“Çok dikkatsizsin Cole.”

“Sanırım öyleyim. Ses çıkardığımı düşünmemiştim.”

“Tam olarak ne arıyordun?” diye sordu Harrison.

“Hiçbir şey aslında,” diye cevap verdi Cole. “Sadece merak ettim.”

Douglas açıklamak için atıldı. “Onun merakını anlamalısın,” dedi. “Kendi başının çaresine bakamadığına inanmak bizim için zordu. Tabii piyano çaldığını söyleyince durumu anladım.”

“Durumum tam olarak nasıl görünüyordu ki?”

“Bilirsin... Hasta olan baban ve her şey... Cole, onun eşyalarını karıştırmamalıydın. Bu konuksever bir davranış değildi.”

“Sen söyledin bunu,” diye hatırlattı Cole kardeşine.

Douglas öyle bir teklif yaptığını hatırlayamıyordu. İki kardeş hararetli bir tartışmaya girdi. Konu konuyu açtı ve çok sürmeden yıllar önce yaşanan bir olay üzerine atışmaya başladılar. Eğer Harrison bir duvara yakın duruyor olsaydı, şimdiye kadar kafasını çoktan vurmaya başlamış olurdu. Clayborne’lar onu deli ediyordu.

Konuşmanın kontrolünü almaya karar verdi. “Kendi başının çaresine bakabiliyorum,” dedi onları çocukluk meselelerini geride bırakmaya zorlayarak. “Çiftçilik hakkında bir şeyler öğrenmek isterim ama bana dövüşmeyi ve ateş etmeyi öğretmek için zaman harcamanıza gerek yok. Eğer dışarı çıkarsanız, bunu kanıtlamaktan memnun olacağım.”

Cole güldü. “Bunu nasıl kanıtlayacaksın? Bizi vurarak mı?”

Harrison başını salladı. “Aslında iyi fikir,” diyerek kabul etti. “Ama ikinizi de fena halde dövmeye karar verdim.”

Douglas ona acıyarak baktı. “Kendini savunmayı bilmemek utanılacak bir şey değildir, Harrison. Bilmen gereken şeyi sana öğreteceğiz. Öfke duygun olmasına sevindim. İnsanlarla anlaşabilmen için biraz fevri olman gerekir.”

“Bu çok saçma.”

“Belki de,” dedi Cole. “Fakat bu aynı zamanda burada geçerli olan yol. Biraz saygı görmek isterdin değil mi?”

Harrison keçi kadar inatçı olan bu iki adamı ikna etmeye çalışmaktan vazgeçti. Beceriksiz olduğuna dair o yanlış fikri onların kafasına sokmaktan sorumlu olduğunu biliyordu. Bu o zamanlar çok güzel bir fikir gibi görünmüştü. Mary Rose zayıf ve güçsüzleri kolluyordu, o da kendini öyle göstermişti.

Tıpkı erkek kardeşler gibi mantıksızlaştığı kafasına dank etti. Tam olarak istediği şeyi alıyordu. Memnun olmalıydı.

Yine de memnun değildi. Bunun nedeni Mary Rose’un, onun güçsüz olduğunu düşünmesini istememesiydi.

Neler oluyordu ona? İki erkek kardeşi de orada bırakıp eve gitti. Montana’ya kadar bunca yol gelmesine yol açan nedene yoğunlaşmaya zorladı kendini. Bayan Victoria. Artık herhangi bir şüphesi yoktu. Mary Rose, Lord Elliott’ın uzun zamandır kayıp olan kızı olmalıydı.

Onu alıp, MacHugh’nun arkasına koyup ait olduğu yere, yani İngiltere’ye götürmek isterdi. Ama yolunu tıkayan bazı büyük engeller vardı. İlk olarak, kaçırma işini iyi planlaması gerekiyordu. Sanık ya da sanıklar bulunana kadar Elliott ailesi güvende olamazdı.

Yaslı babayı, kızıyla buluşturacak yolda duran diğer engeller ise Clayborne kardeşlerdi.

Lanet olsun, keşke onları sevmemiş olsaydı. Cole bile hayat hakkındaki saçma görüşleriyle yüzünü güldürmeye başlamıştı. Bütün erkek kardeşlerin, kız kardeşlerine olan belirgin sevgileri ve birbirlerine olan sadakatleri de takdir edebileceği bir şeydi. Ve saygı duyacağı.

Hiçbiri, bir kavgaya girişmeden onun gitmesine izin veremeyecekti. Peki ya Harrison bu durumda ne yapacaktı?

Harrison, Mary Rose'un fazla sorun yaratacağına inanmıyordu. En azından katı bir şekilde mücadele etmeyecektir, diye düşündü. Hayatı boyunca bu vadide yaşamak istese de onu İngiltere'de bekleyen bir babası olduğunu duyunca duyguları elbette değişecekti. Gidip onunla tanışmayı reddetmeyecek kadar iyi kalpliydi. Onun Londra'da kalmasını sağlamak ise babasının sorunuydu. Harrison, görevini yerine getirmiş olacaktı.

Bu soruya kafa yormayı bıraktı, adımlarını hızlandırdı ve arka kapıdan doğru mutfığa girebilmek için tam köşeyi dönüyordu ki Mary Rose'un ters yönden aceleyle geldiğini gördü. Genç kız küçük ahıra yönelmişti ve kestirme yolu kullanması kimse tarafından görülmek istemediğini ortaya koyuyordu. Elinde kahverengi, hasır bir sepet vardı.

"Günaydın, Harrison," dedi Travis arkasından.

Harrison arkasını dönüp, "Günaydın," diye cevap verdi. "Kız kardeşin nereye gidiyor? Acelesi varmış gibi görünüyor."

Travis gülümsedi. "Sıvışıyor. Nereye gittiğini biliyorum gerçi. Ona birkaç dakika verip sonra takip edeceğim. Adam bunu anlarsa çok kızar."

"Neyi anlarsa?"

"Mary Rose, Deli Cornelia'yı ziyarete gidiyor."

"Şu Kızılderili saldırısından kurtulan kadın, değil mi?"

"Onun hakkında anlatılanları duymuş muydun?"

"Kız kardeşin dün akşam bahsetmişti."

"Evet, adı Corrie. Duyduğuma göre zırdeliymiş. Senin de derini yüzselerdi sen de öyle olurdun. Şimdi Kızılderililer bile ondan uzak duruyor. Ondan korkuyorlar. Blue Belle'deki çoğu insan da öyle. Onu yakmayı düşünüyorlar."

"Neyi yakmayı?"

"Kulübesini," diye açıkladı Travis. "Bir avcı oranın terk edilmiş olduğunu düşündü. Kapıya yaklaşmaya çalıştığında

ise kadın av tüfeğiyle neredeyse adamın kafasını uçuruyordu. Saldırıdan beri Corrie orada saklanıyor ve saldırı tam on beş yıl önceydi. Neyse, şimdi Mary Rose onun hakkında bir şeyler bildiğine göre onu ziyaret etmeye kararlı. Kadının bir arkadaşa ihtiyacı olabileceğini düşünüyor. Adam ona oraya gidemeyeceğini söyledi. Bunun çok tehlikeli olduğunu anlattı. Kadının ne yapacağı belli olmuyor. Mary Rose'un dinlemeyeceğini biliyordum gerçi. Hiç dinlemez. İşte gidiyor. Adam onu öldürecek.”

Travis aceleyle ilerledi. “Kardeşlerimc nereye gittiğimi söyle, olur mu?” diye seslendi omzunun üstünden.

Harrison, Clayborne kardeşlerin küçük kız kardeşlerine göz kulak olduklarını bilmekten ötürü memnundu.

Travis'in rahatsız edilmekten çok yorulmakla ilgili bir şeyler mırıldandığını duydu ve kendini buna karşılık gülümserken buldu.

Bu uzun zamandır yaşadığı son neşeli dakikası olmuştu.

Yabani atları eğitip evcilleştirmek zor değildi. İmkânsızdı. Harrison bütün hafta boyunca işin sırrını öğrenememişti ve bu zaman zarfında birçok aşağılamaya maruz kalmıştı. Her yeri yara bere içindeydi. Aşağılanması da bir o kadar acı vericiydi. Durmadan düşüyordu ve Clayborne ailesinin eğlence kaynağı haline gelmişti.

Cole'un zamanlaması çok iyiydi. Hangi işle meşgul olursa olsun, Harrison eyerle beraber uçtuğunda hep ağılın yanında oluyordu. Buna her seferinde aynı şekilde tepki veriyordu. Harrison'ın hali karşısında abartılı bir şekilde irkilip başını sallayarak şöyle söylüyordu: “Çok canın yandı mı?” Bunu da kaçınılmaz olarak kahkahaları takip ediyordu.

Harrison, Cole'u öldürmek istiyordu elbette. Onu kovalamak güç gerektirirdi ama onun buna harcayacak gücü yoktu.

Günün hangi zamanının daha kötü olduğuna karar veremiyordu. Akşamüstleri bütün vücudu sızlıyordu, sabahları ise üzerinc ölüm sertliği gelmiş gibi hissediyordu. Yaşlı ve

çarpık bacaklı bir adam gibi yürüyordu. İnlemesi bile öyleydi.

Mary Rose bir akşamüstü odasına geldi. Şans eseri Harrison'ın pantolonu üzerindeydi. Yırtılmış gömleğini çıkarmış, sonra da kendini yatağa atıp yüzüstü uzanmıştı. Kız içeri girdiğinde başını bile kaldırmadı.

"Harrison, sırtını yaralamışsın," diye fısıldadı Mary Rose. Yatağın bir ucuna oturdu ve kibarca okşadı onu. "Adam kasların için merhem gönderdi. Omuzlarına sürmemi ister misin?"

Buna ihtiyacı vardı ama bunu istemenin uygun olmayacağını biliyordu Harrison.

"Teşekkür ederim."

"Çok yorgunsun, değil mi?" diye sordu Mary Rose.

Harrison ona cevap vermedi. Mary Rose şişeyi açtı ve soğuk kremin bir kısmını onun sırtına sürdü. Sonra da acısını hafifletmek için masaj yapmaya başladı. Merhem kokusuna tepki olarak yüzünü buruşturdu ve Harrison'ın bunu fark etmeyeceğini umdu.

"Tanrı aşkına bu kötü koku da ne?"

Harrison açık olan kapı girişine doğru baktı. Kokunun dışarıdan geldiğini düşünmüştü.

"Merhem kokusu," diye açıkladı Mary Rose.

"Tanrım, çok kötü."

"Sanırım atlar bunu seviyor."

Harrison başını kaldırdı. "Bu şeyi atlarda mı kullanıyorsunuz?"

Mary Rose onun başını tekrar yastığın üzerine koymasını sağladı. "İnsanlarda da kullanılabilir. Koku bir dakikada geçer. Rahatlamaya çalış. Kısa sürede kendini daha iyi hissedeceksin."

Harrison ona inanmadı. Sırtı ağrımaya devam edecekti. "Şişeyi burada bırak," diye önerdi. "Eğer merhem işe yararsa, biraz da... Bacağıma süreceğim."

"Tamam," dedi genç kız. "Gözlerini kapat ve dinlenmeye çalış."

Beş dakika sonra Harrison öldüğünü düşündü. Mary Rose'un elleri, teninde sihirli bir etki gösteriyordu. Kasları gevşemişti, fakat onun yakınlığından ve dokunuşundan hiç heyecan duymuyordu ki bu da çoktan ölmüş olduğu anlamına geliyordu.

Genç kızın onun rahatlamasına yardımcı olmaya devam etmesi için memnuniyetle inledi.

Mary Rose onun uyuyakaldığını düşündü. Harrison'ın yüzü kapıya dönüktü. Huzurlu görünüyordu ve dağınık bir yakışıklılığı vardı. Saçları alnını kaplıyordu. Kirli sakalı vardı. Dalmış gibiydi. Genç kız birden ona neler hissettirebileceğini merak etti. Kendini yeterince güvende hissediyordu, çünkü adam derin bir uykudaydı ve onun ne kadar utanmaz olduğunu bilemeyecekti. Önce Harrison'ın alnına dokundu, sonra biraz daha ileri gitti. Şakağının bir ucunda bir yara olduğunu fark etti ve üzerinde yavaşça parmak uçlarını gezdirdi. Teni pürüzsüz ve sıcacıktı.

Daha da ileri gitti, kusursuz elmacık kemiklerine ve burnuna dokundu bir süre. Parmaklarını yüzünde ve boynunda gezdirdi. Tüyleri onu gıdıklıyordu. Dudaklarına dokunmak istedi, dürtüsüne hemen teslim oldu ve yavaşça parmak uçlarını o yumuşak kıvrımların üzerine bastırdı.

Ona dair sevmediği hiçbir şey olmadığını fark etti. Adamın dışı kadar içi de güzeldi. Zaten asıl önemli olan da buydu. Kalbinin içindeki.

Ona yaklaştı ve alnını öptü. Bu kadar cesurlaştığına inanmıyordu. Genelde çekingendi, bazen erkeklerin yanında utangaç olurdu ama bu gece... Harrison'la...

İç geçirdi ve genç adamın yanağına küçük bir öpücük kondurdu. Sonra yerinden doğruldu ve omuzlarına tekrar masaj yapmaya başladı. Ona dokunmayı kesmek istemiyordu. Sorunu neydi? Kendini Harrison'a fiziksel olarak yakın hissediyordu ama tecrübesizliği yüzünden bu konuda ne yapacağını bilmiyordu.

Durmalıyım, diye düşündü. Yine de durmadı çünkü par-

maklarının altındaki teni hissetmeyi seviyordu. Ilıktı ve adaleli bir yapısı vardı. Mary Rose karnında kelekler uçuşuyormuş gibi hissediyordu.

Ve onu tekrar öpmeyi düşündüğünde...

“Burada yarı çıplak bir adamla ne yapıyorsun? Senin hiç aklın yok mu, Mary Rose?”

Cole kapının girişinden seslenmişti. Hemen yatağa doğru yürüdü.

“Alçak sesle konuş,” diye fısıldadı genç kız. “Uyuyor. Burada olmam yanlış anlaşılmasın diye kapıyı açık bıraktım. Ayrıca yarı çıplak olabilir ama zararsız. Ondan yararlanmayacağım. Söz veriyorum.”

Aslında çoktan ondan yararlandığını söylemenin iyi bir fikir olmayacağını düşündü. Cole onun merakını anlamazdı. Kendisi bile anlamazken o nasıl anlayacaktı ki?

“Öyle deme. Bu bir hanıma yakışır bir şey değil. Senin ondan yararlanabileceğini asla düşünmedim. Nasıl olduğunu bilemezsin.”

“Zaten bilmemeliyim, öyle değil mi? Bazı şeyleri bana anlatmanın vakti gelmedi mi sence?”

“Sonra, Mary Rose. Hepsini sonra konuşuruz.”

“Hep böyle söylüyorsun,” diye fısıldadı Mary Rose. “Boş ver. Hepsini kendim hallederim.”

Cole sözü daha az hassas olan bir konuya getirmek istedi. Harrison’ın yüzüne daha yakından bakabilmek için onun yanına çömeldi, sonra tekrar ayağa kalktı.

“Nefes alıyor gibi görünmüyor. Değil mi?”

“Tabii ki öyle görünüyor.”

“Ölü gibi görünüyor.”

“Hayır,” diye direndi Mary Rose. “En azından henüz değil. Sen ve Douglas ne zaman onunla uğraşmaktan vazgeçeceksiniz?”

“Çiftçi olmayı düşünüyorsa, ona bilmesi gereken her şeyi öğretiyoruz.”

“Onun canını çıkarıyorsunuz.”

Kız kardeşinin öfkeli sesi üzerine Cole gülümsedi. “Hayır, çıkarmıyoruz. Harrison görüldüğünden daha sağlam.”

Mary Rose derin bir nefes alarak, “Hayır, o görüldüğünden daha narın,” diye düzeltti. “Atları evcilleştirme konusunda bir ilerleme kaydetti mi?”

Cole iç geçirdi. “Douglas da bana bunu sorup duruyor. Yine de ben herhangi bir ilerleme göremiyorum. Harrison tam bir deli, Mary Rose.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Yabani atlarla konuşuyor. Douglas onun bütün zamanını yabani atlara harcadığını, sonra da onlardan kendisiyle iletişim kurmalarını ve onu anlamalarını beklediğini söylüyor. Sesini hiç yükseltmiyor ve sadece günlük işini bitirmesinin ardından küfrediyor. Eve geri dönsen iyi olur. Geç oldu.”

Cole gitmek üzere harekete geçmişti ki birden fikrini değiştirdi. “Bu arada Catherine Morrison’ın babası Douglas’a, Catherine’in Harrison’ı yemeğe davet etmek istediğini söyledi.”

Mary Rose hayretler içindeydi. Ve sinirli. Tepkisini ağabeyinden sakladı ve kendini Harrison’ın kaslarını rahatlatma işine verdi.

“Bu çok saçma,” dedi. “Morrison’lar, Harrison’ı tanımıyorlar bile.”

“Onu pazar günü akşam yemeğine davet edecekler,” dedi Cole.

“Gidemez.”

“Neden gidemesin ki?”

“Çok meşgul olacak.”

“Travis, Harrison’ın böyle bir davet aldığını duyduğunda memnun olmayacak. Ağabeyin Catherine’den hoşlanıyor.”

“Nedenini anlayamıyorum. Hiç sevmem onu.”

“Neden?”

“Çok kibirli ve şımarık,” dedi Mary Rose. “Aynı zamanda yüz­süz.”

“Hiç fark etmedim.”

“Sen bir erkeksin. Tabii ki fark etmezsin. Erkekler böyle şeylerin hiç farkına varmazlar. Ayrıca Catherine seninle hiç flört etmedi. Senden korkuyor.”

Cole sırttı. “Bu da seni deli ediyor, öyle değil mi?”

“Beni ne deli ediyormuş?”

“Harrison’a ilgi duyan başka kadınlar.”

“Ben kızgın değilim.”

Eğer Harrison uyuyor taklidi yapmıyor olsaydı buna itiraz ederdi. Genç kızın yapmakta olduğu hafif masaj artık acı verici bir hal almaya başlamıştı. Harrison bu acıya daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

“Birilerinin Harrison’a dikkat etmesi lazım. Biliyorsun, çok saf.”

“Böyle deme.”

“Aynı zamanda çok güvenilir.”

“Bu doğru mu?”

“Ciddiyim Cole, kes şu sırtımayı. Harrison kıbar ve nazik bir erkek. Mutlaka fark etmişindir.”

“Fark ettiğimi söyleyemem,” diye cevap verdi Cole.

“Hepimiz ona göz kulak olmalıyız. O bizim sorumluluğumuzda.”

“Catherine’in ona tam olarak ne yapacağını düşünüyorsun? Onu ısıracak mı?”

“Bu ondan beklenebilir bir şey doğrusu,” dedi Mary Rose. Saçmaladığının farkındaydı ama umrunda bile değildi. “Acımasız olduğumun farkındayım ancak Catherine’in bir yıla dönüşebileceğine inanıyorum. Sanırım Morrison’lara Harrison’ın bu davetle ilgilenmediğini söylemelisin.”

Cole gözlerini devirdi. “Harrison’la birlikte yarın birkaç çift koşum almak için kasabaya ineceğiz. Pazar günü yemekle ilgili Morrison’lara evet veya hayır diyebilir. Karar onun, Mary Rose.”

“Sizinle kasabaya geleceğim.”

Harrison yeteri kadar acı çekmişti. Cole dönüp kapıdan çıktığında gözlerini açtı.

“Artık beni dövmei kesebilirsin,” dedi.

Onun konuştuğunu duyunca genç kız hemen ayağa fırladı. “Uyanmışsın.”

Harrison bunu doğrulama gereği duymadı.

“Kendini şimdi daha iyi hissediyorsun, değil mi?”

Aslında genç kızın sert dokunuşları ağrısını artırmıştı.

“Evet, teşekkürler.”

Mary Rose kapağını kapatıp şişeyi kendine yakın bir yere koydu ve ayağa kalktı.

“Ne zaman uyandın?” diye sordu çok da meraklı olduğunu hissettirmeden. Panik içerisindeydi, konuşmanın ne kadarını duyduğunu merak ediyordu. Aman Tanrım, ya hiç uyumadıysa? Ya sadece dinlendiyse? Onu öptüğünü biliyor muydu?

“Şimdi uyandım,” diyerek yalan söyledi Harrison. “Neden?”

Mary Rose’un yüzü kızardı. Harrison bunun üzerine gülmek istedi ama yapamadı, çünkü genç kızın daha da utanacağını biliyordu. Yerinden doğrulup ayağa kalktı. Ayakları yere göre daha soğuktu. Mary Rose’un yakınında duruyordu, biraz yana kayması gerektiğini biliyordu ama buna pek de istekli görünmüyordu.

“Cole’u duyup duymadığını merak ettim,” dedi genç kız kekeleyerek. “Seni kontrol etmek için buraya geldi.”

“Hakkımda endişelendiğin için sana çok teşekkür ederim.”

Mary Rose yine şaşırılmış görünüyordu. “Neden senin için endişelendiğimi düşünüyorsun?”

“Merhem,” diye cevap verdi Harrison.

Mary Rose rahatladı. Ona doğru döndü. “Harrison?”

“Evet?”

“Cole’a pazar günü için çok özel bir yemek yapacağımı söyledim. Her şeyi kendim yapacağım. Burada olacaksın değil mi? Başıma biraz iş açacağım. Dooley, Henry, Billie ve Hortlak’ı bile davet edebilirim.”

Harrison gülmemek için kendini zor tutuyordu. “Kulağa hoş geliyor.”

Mary Rose gülümsedi. “Bir gün arkadaşım la tanışmak ister miydin? Seni seveceğini düşünüyorum.”

“Deli Corrie mi?” diye sordu hemen Harrison.

“Lütfen ona deli deme,” diye rica etti Mary Rose. “Öyle olmadığını biliyorsun. Sadece biraz utangaç ve tedbirli. Kızıl derililerin saldırısına uğrasaydın, sen de öyle olmaz mıydın?”

“Evet,” diye onayladı Harrison. “Seninle konuştu mu?”

“Hayır ama kendini buna hazırlıyordu,” diye cevap verdi Mary Rose.

“Seninle konuşmadıysa, konuşmak üzere olduğunu nereden anladın? Sana gülümsedi mi yoksa...”

“Ah, onu görmedim. Buna izin vermedi.”

“O zaman onun deli olmadığını nereden anladın?”

“Bana ateş etmedi.”

Harrison, genç kıza başka bir soru sormadan önce gözlemini kapatıp ona kadar saydı.

“Bana tam olarak neler olduğunu anlat. Kapıyı çaldın mı? İçeri girdin mi?”

“Kapıya hiç yaklaşmadım. Girişe kadar bile. Corrie gerçekten çok utangaç, Harrison.”

“Kulübeye ne kadar yaklaştın?”

“Ön taraftaki açıklık alana kadar,” diye cevap verdi genç kız. “Ayağımın önüne doğru yere ateş etti. Özellikle bana isabet ettirmedi. Daha yakına gelmemi istemediğini bildirmek istedi.”

“Sonra ne yaptın?”

“Ona kim olduğumu ve kendisi hakkında henüz bir şeyler öğrendiğimi söyledim. Ayrıca kulübeyi bulmakta çok zorlandığımı da belirttim. Saklanmış gibiydi. Neyse, sonra ona ailem hakkında bir şeyler anlattım. Tabii beni duyabilmesi için her kelimeyi bağırarak söylemem gerekti, ardından ona bir sepet getirdiğimi söyledim. Sepetin içinde birkaç kavanoz

marmelat, kızarmış ekmekler ve kurabiyeler vardı. Bu sepeti ona bırakmak istediğimi söyledim ve amacımı yanlış anlamadığından emin olmak istedim. Hayırseverlik için yapmıyordum bunu, bu sadece arkadaşlık içindi. Her kadının biraz gururu vardır. Beni anladığına inanıyorum, çünkü birkaç adım daha atmama izin verdi. Daha fazlasını denemedim. Sepeti bıraktım ve ona bir sonraki gün tekrar hediye dolu yeni bir sepetle geleceğimi söyledim. Bir de ondan boş sepeti kapının önüne koymasını rica ettim ki onu alıp eve götürebileyim.”

“Oraya her gün gitmeyi mi planlıyorsun?”

“Hayır, bunu yapamam, çünkü başka bir şey yapacak zaman kalmaz ve burada yapmam gereken pek çok şey var. Corrie benimle konuşmaya başladığında ve birbirimizi daha iyi tanıdığımızda belki haftada bir uzun bir ziyarete giderim. İyi arkadaş olacağımıza inanıyorum. Bana henüz evet ya da hayır demedin.”

“Pazar günkü yemek için mi?”

Mary Rose başıyla onayladı.

“Eğer yapacağın özel yemek için herhangi bir ihtiyacın olursa burada olacağım,” dedi Harrison. Duraksadı. “Adam nercye gittiğini kimseye söylemediğin için sana çok kızdı, değil mi?”

“Kızgın değildi. Hayal kırıklığına uğramıştı.” Mary Rose iç geçirdi. “Bu çok daha kötü. Eğer bana bağırıyorsa kendimi bu kadar suçlu hissetmeyecektim.”

“Yarınki planlarını anlatacak mısın ona?”

“Bunu zaten konuştuk. Onun onayını aldım. Bak, Harrison. Bir şey yapmak için ondan izin almamı istemiyor. Kendi kararlarımı verebilecek yaşta olduğumu görebiliyor. Sadece tedbirli olmamı istiyor. Oraya asla yalnız gitmeyeceğime dair ona söz verdim. Hasta olacaksın, üzerine bir şeyler giy. İyi geceler.”

Gitmek için arkasını döndü. Harrison onun daha fazla kalmasını istiyordu. Kolunu tutup, “Bekle,” dedi.

Mary Rose tekrar ona döndü. “Evet?”

“Senin gibi biriyle hiç tanışmamıştım.”

Harrison bunu söylediğine inanamıyordu. Kendini aptal gibi hissediyordu. “Çok nazıksın,” diye ekledi.

Mary Rose birkaç dakika önce Cole’a Catherine Morrison hakkında söylediği tüm kötü şeyleri hatırladı ve Harrison’ın yanlış yargısına vicdanı elvermedi.

“Hayır, nazık değilim,” diye kabullendi. “Öyle olmaya çalışıyorum ama bazen bir cadaloza dönüşüyorum. Bazen zalim bile olabiliyorum.”

Harrison onun kolunu bırakmadı. Onu kendine doğru çekmeye başladı. Aklını kaybettiğini biliyordu çünkü hayatında ilk kez mantığının üstün gelmesine izin vermemişti.

Yine de onu öpecekti.

“Ne yapıyorsun?”

“Seninle yakınlaşmaya çalışıyorum.”

“Neden?”

“Seni öpmek istiyorum.”

Genç kız hayrete düşmüştü. “Ciddi misin?”

“Evet.”

Tüm bunların kulağa fazlasıyla baştan çıkarıcı gelmesi için kelimeleri ağır ağır söylüyordu. Mary Rose neredeyse sesli bir şekilde iç çekecekti ki kendine hâkim oldu.

“Seni öpmemi istiyor musun?”

“Konumuz bu değil.” Mary Rose duraksadı. “Anlayamıyorum,” diye itiraf etti sonra. “Bütün hafta boyunca benimle neredeyse hiç konuşmadın ya da yoluma bile çıkmadın... Ve şimdi beni öpmek mi istiyorsun? Harrison, bunun çok da mantıklı olduğunu düşünmüyorum.”

Harrison onun yargısından dolayı afallamıştı. Güldü. “Mantıklı davranmıyorum.”

“Neden beni öpmek istediğini düşünüyorsun?”

Mary Rose durumu tersine çevirmişti. Şimdi mantıklı davranan oydu.

“Ben adalete inanırım.”

Mary Rose hâlâ anlamıyordu. Harrison onu tutup kendi-

sine doğru çekti, başını eğdi ve alnını öptü. Sonra da ellerini tutup boynuna doladı.

Mary Rose direnmedi. Hâlâ kafası karışık görünüyordu ama huzursuz değildi. Harrison henüz kollarını ona dolamamıştı.

“Beni öptün,” diye açıkladı Harrison. “Hatırladığım kadarıyla birkaç kez. Şimdi sıra bende ve bu da benim adalet dediğim şey, Mary Rose.”

“Aman Tanrım, uyumuyordun değil mi?”

Mary Rose’un sesinden buna çok bozulduğu anlaşılıyordu. Bakışlarını genç adamın göğsüne çevirdi. Harrison onun çenesini hafifçe kaldırıp bir yanağını öptü, tıpkı onun da kendisini öptüğü şekilde. Sonra da burnunun kenarına küçük bir öpücük kondurdu.

Mary Rose utandı. “Hoşuna gitmiş olmalı,” diye fısıldadı.

“Hayır, pek de gitmedi,” dedi Harrison ona.

“Gitmedi mi? Neden?”

“Beni deli ediyordun. Küçük bir kız gibi öpüyordun.”

Mary Rose parmaklarıyla onun saçlarıyla oynamaya başladı. Bu kadar ipeksi bir his vermesine çok şaşırmıştı. İç geçirdi ve ona yaklaştı. Tenini hissetmeyi seviyordu. Ondan gelen sıcaklık ve güç içini ısıtmaya yetiyordu.

“Nasıl öpülmek istediğini bana göster, Harrison.”

Harrison sonunda kollarını ona doladı. Sonra da dudaklarını aralamasını söyledi.

Mary Rose ona bunun nedenini sormaya çalıştı ama sonra dudaklarını dudaklarının üzerinde hissedince soracağı her şeyi unuttu. Hafifçe ürperdi, sonra da içgüdüsel olarak ona sıkıca sarıldı.

Bu, şimdiye kadar yaşadığı en harika öpüşme deneyimiydi. Harrison’ın dudakları sıcacıktı, istekli ama nazikti. Çok geçmeden dili diline dokundu. Harrison’ın ateşli öpüşü onu zevkten bitkin düşürmüştü. Genç adama sıkıca sarılıp kendini onun göğsüne bastırdı. Her taraftan sarmalanmış hissediy-

yordu kendini. Yumuşak teni, onun kollarıyla gevredenmişti. Harrison'ın titrediğini hissetti. O da en az kendisi kadar etkilenmişti bu öpüşmeden. Mary Rose kendini en az onun kadar güçlü hissetti ve olabilecekleri kontrol etmeye çalıştı.

Harrison'ın dudakları apaçık bir sahiplenmeyle dudaklarının üzerinde geziniyordu. Mary Rose'un bütün çekingenliği gitmişti. Şimdi o da arzuyla öpüyordu genç adamı.

Harrison onun bitirmek isteyeceğinden çok daha önce sonlandırdı bu öpüşmeyi fakat genç kız elleri iki yana düşmesine rağmen ondan uzaklaşmak istemedi. Yüzünü onun göğsüne gömdü. Buradan delice atan kalbinin sesini duyabiliyordu. Ya da bu kendi zihnindeki ses miydi?

Harrison da onun kadar yorgun bir halde nefes alıyordu. "Durmak istemedim."

Fısıldayarak dile getirdiği itiraftan şaşırıldığı anlaşıyordu. Harrison kontrolünü geri kazanmak istercesine derin bir nefes aldı. Hâlâ şaşkınlığıyla yüzleşiyordu, çünkü hiçbir kadına karşı böylesine bir tutku hissetmemişti.

"Durmak istemedin mi?" diye sordu Mary Rose.

Sesi, nefesi kesilmiş gibi çıkıyordu. Harrison onun da tıpkı kendisi gibi etkilenmesine sevinmişti.

"Hayır, istemedim," dedi. "İşte bu yüzden bunu yapmak istemiyordum. Bırak beni, Mary Rose. Senin de eve gitme vaktin geldi."

Mary Rose gitmek istemiyordu ama gitmek zorunda olduğunu düşündü. Genç adamı tekrar kendisini öpmeye zorlaması kibar ve bir hanıma yakışır bir davranış olmazdı. Ya-vaşça arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü.

Basamağa vardığında tekrar Harrison'a baktı. Ona 'iyi geceler' demek istedi. Fakat kelimeler boğazına dizilmişti. Öylece bakarak durdu. Genç adam mükemmel görünüyordu. Gaz lambasının parlaklığında duruyordu ve ışıktaki teni altın rengi bir tona bürünmüştü. Karyola direğine yaslandı ve pozisyonunu değiştirir değiştirmez kasları daha da fark edilir oldu. Douglas kız kardeşine Harrison'ın üç adam gücünde

olduğunu söylemişti ama yine de Mary Rose onun fiziksel gücünü kendisine karşı asla kullanmayacağını biliyordu.

“Scinleyken kendimi güvende hissediyorum.”

Mary Rose bu kelimeleri yüksek sesle söylemesine şaşır-
mıştı. Harrison gülümsedi. “Benimleyken kendini güvende
hissetmelisin. Seni asla incitmem, Mary Rose.”

“Yine küçük bir kız gibi mi öptüm?”

Harrison başını salladı. “Hayır, genç bir bayan gibi öptün.
Bu gece olanlar bir daha olamaz. Bitiremeyeceğim bir şeye
hiç başlamamalıydım.” Parmaklarını saçlarında gezdirdi.
Gerginliği hareketlerinden anlaşılıyordu. “Beraber olama-
yız.”

“Biz zaten beraberiz.”

“Hayır, değiliz.” Ses tonu sert ve kararlıydı.

Mary Rose ona ne olduğunu anlayamadı. Başını salladı,
sonra da dönüp gitti. Yatmaya hazırlanırken bunun mantıklı
bir nedenini bulmaya çalışıyordu. Bir saatini bunu düşünerek
geçirdikten sonra pes etti. Harrison’ın kendisinden etkilen-
diğini biliyordu, çünkü onu öpme şekli bunu belli ediyordu.
Mary Rose pek de sabırlı değildi ama sorunun ne olduğunu
bulana kadar sabırlı olmaya çalışmaya karar verdi. Onunla bir
beraberlik kurmamasının ardında mutlaka geçerli bir neden
olmalıydı. Genç adamın yaptığı her işin bir nedeni vardı. Ve
Mary Rose bu nedenin ne olduğunu öğrenene dek bekleye-
cekti.

Sonra da ona engel olan her neyse çözmeye çalışacaktı.

Terliklerini ve sabahlığını giyip kütüphaneye gitmek için
aşağı kata indi. Adam içerideydi, en sevdiği kitaplardan birini
tekrar okumakla meşguldü.

Ağabeyi eski ve kahverengi deri bir koltukta oturuyordu.
Şöminede çitirdayan ateş, odayı ısıtıyordu.

“Adam, böldüğüm için üzgünüm. Konuşabilir miyiz?”

Ağabeyi ona baktı ve gülümsedi. “Elbette,” diye onayladı.
Okuduğu kitabı kapattı ve masanın üzerine koydu.

Şöminenin diğer yanında bir başka kahverengi deri koltuk

daha vardı, fakat Mary Rose onu geçip Adam'ın yanındaki tabureye oturdu.

"Seninle Harrison hakkında konuşmak istemiştin."

"Ters giden bir şey mi var?"

"Hayır," diyerek ona güvence verdi Mary Rose. "Hiçbir şey ters gitmiyor. Ben ondan... Çok hoşlanıyorum. Sanırım o da benden hoşlanıyor. Ya da öyle görünüyor, her neyse."

"O halde sorun nedir?"

Mary Rose başını eğdi. "Geçen hafta ondan beni öpmesini istemiştin. Sonunda bu gece bunu kabul etti."

İtirafını nasıl karşıladığını görebilmek için ağabeyine baktı. Adam herhangi bir tepki göstermedi. Gözlüğünü çıkarıp dikkatlice katladı ve kitabın üzerine koydu.

"Seni öptü."

"Evet," diye cevapladı genç kız.

"Sonra ne oldu?"

"Bana bir daha beni öpmeyeceğini söyledi."

"Anlıyorum." Hafif bir gülümseme Adam'ın ifadesini yumuşatmıştı. "Nedenini söyledi mi?"

"Evet, söyledi," diye cevap verdi Mary Rose. "Ama açıklaması hiç anlamlı değildi. Beni öpmekten hoşlandığını biliyorum. Öyle görünüyor ve öyle hissediyor gibiydi ama beni sadece bir kez öptü... Şimdi bunun üzerine düşünecek zamanım da olunca... Belki de bu benim kadar hoşuna gitmedi."

"Onu öpmekten hoşlandığını söyledin. Sanırım bu konuda konuşmalıyız."

"Onu öpmekten çok hoşlanıyorum. Ondan hoşlanıyorum, Adam. Beraber olamayacağımızı söyledi ama bana neden olamayacağımıza dair hiçbir şey söylemedi. Belki de beni aşk açısından korumaya çalışıyordur. Belki de İskoçya'ya geri döneceğini biliyor ve bu yüzden bir ilişkiye başlamak istemiyor. O da Cole'a benziyor olabilir."

"Cole nasıl ki?"

"Cole herhangi bir kadın tarafından sıkıştırılmak istemiyor. Bana hep asla evlenmeyeceğini söylüyor. Sence Harrison da mı böyle hissediyordur?"

“Soruna cevap vermeye yetecek kadar iyi tanımıyorum onu ama Cole’u iyi tanırım. Onunki sadece lafta, Mary Rose. Doğru insanla tanışması için sadece biraz zamana ihtiyacı var. Sonra bakış açısı değişecektir.”

“Neden erkekler evliliği tuzak olarak görüyorlar? Tanrı aşkına, kadınlar onların özgürlüklerini ellerinden almıyor ki.”

“Aslında bazı açılardan alıyorlar,” diye cevap verdi Adam. “Bir kez evlendiğinde hep evli kalırsın. Eğer bir adam yanlış bir karar verdiyse tuzağa düşmüş olur, öyle değil mi?”

“Sanırım öyle, fakat bir kadın da tuzağa düşebilir.”

Adam dalıp gitti. Harrison’ı düşünüyordu. Misafirleri hakkında daha fazla şey öğrenmesi gerekiyordu. Eğer Mary Rose onunla ilgilenmeye başladıysa, Harrison’ın onu üzme-yeceğinden emin olmak Adam’ın göreviydi.

“Adam?”

“Evet?”

“Ne düşünüyorsun?”

“Harrison’ı,” diye cevap verdi Adam. “Onun hakkında çok şey bilmediğimizi fark ettim. Sanırım tekrar öpüşmek istemeden önce kendine onu daha iyi tanımak için biraz zaman tanımalısın.”

Genç kız başını sallayarak onayladı. “Deneyeceğim.”

“Cole bana seninle konuşmamız gerektiğini söyledi. Erkekler, kadınlar ve...”

“Ve yakınlık kurmaları,” diyerek Adam’ın sözünü kesti Mary Rose.

“Evet, aynen öyle.”

“Bu konuşmayı zaten yıllar önce yapmıştık.”

“Hatırlıyorum ve senin de hatırladığını düşünüyordum, fakat ağabeyin ona tekrar hayatla ilgili bazı gerçekleri sorduğunu söyledi. Senin anladığını düşünmüyor. Öyle değil mi?”

“Sen her şeyi açıklamıştın.”

“Evet. Birçok soru sormuştun.”

“Sen de her birini sabırla cevapladın. Sen mantıklı olabi-

len tek ağabeyimsin. Travis bana ağaçlar ve arılarla ilgili her türlü benzerliği anlatarak söze başladı, sonra da İncil'den birkaç kısa hikâyeye anlattı. Bana çoğalan ekmek somunlarıyla ilgili hikâyeyi anlattığında iyice kafam karıştı. Bana benim de bir ekmek somunu olduğumu ve bir gün benim de çoğalacağımı söyledi. Ona bunun nasıl olacağını sordum. Pes edip beni Douglas'a yönlendirdi."

"Douglas sana ne anlattı?" Adam bunların hepsini daha önce duymuştu ama tekrar anlatılmasından her seferinde zevk alıyordu.

"Bana kafamı kullanmam gerektiğini söyledi. Oldukça kabaydı. Konu onu çok rahatsız etmişti. Bana bakmadı bile. Sürekli olarak bir çiftlikte yaşadığımı hatırlattı, 'Tanrı aşkına' deyip durdu ve çevreme bakınmamı önerdi. O zaman olup biten her şeyi daha iyi anlayabilirmişim. Ona on bir yıl boyunca sürekli çevremi gözlemlediğimi ama hâlâ hiçbir şey anlamadığımı söyledim. Ümitsizlikle atları işaret etti ve bana, tamamen büyüdüğüm zaman bir kısrağ gibi olacağımı ve bir erkeğin de bana bir at gibi yaklaşacağını söyledi."

Adam gözlerinden yaş gelene dek güldü. "Şimdi de bana bu karşılaştırmaya nasıl bir tepki verdiğini anlat."

"Tabii ki çok küçük düşmüş ve iğrenmişim. Sonra da beni sana gönderdi."

Adam elleriyle gözlerinin kenarlarını sildi ve sonunda sakinleşti.

"Konuşmamızı hatırlıyorsan, neden Cole'dan açıklamasını istedin?"

"Kendime engel olamadım," diye itiraf etti Mary Rose. "Tepkisi çok gülünç. Cole kızarıyor Adam, gerçekten kızarıyor. Panikliyor, bu onun için oldukça alışılmadık bir şey. Muhtemelen durumu idrak edene dek ona defalarca soracağım."

Adam tekrar güldü. "Devam et. Meraktan çatlıyorum, sonunda hangi karşılaştırmayı yapacak acaba?" İç geçirdi, sonra daha ciddi bir konuya döndü. "Harrison'ı öperken ne hissettiğine dair konuşsak iyi olacak."

Konuştular. Mary Rose en ufak bir utanç ya da rahatsızlık hissetmedi, çünkü Adam'laydı. Adam her zaman onu rahatlatırdı. Onunla konuşamayacağı hiçbir konu yoktu. Aklından geçen her şeyi söyleyebilir ve onu hayal kırıklığına uğratabileceği düşüncesinden endişe duymazdı. Ağabey ve kız kardeş arasındaki bağ bir demir kadar sağlamdı, dahası Mary Rose'un ağabeyinin yargılarına olan güveni tamdı.

Adam, kız kardeşinin Harrison'a karşı gösterdiği fiziksel tepkiden ürkmüş olabileceğini düşünüyordu. Tutku bazen yanlış yorumlanırdı ve genellikle bir taraf bunu anlamaz ya da bundan korkardı. Adam küçük kız kardeşinin hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmasını istemiyordu. Mary Rose hayata sarılımalıydı ve tıpkı bunca sene kendisinin yapmak zorunda olduğu gibi hayattan saklanmamalıydı.

"Bir erkek bir kadını sevmeden de onunla yatmak isteyebilir. Anlıyor musun?"

"Evet, anlıyorum. Bir kadın da aynı şekilde davranabilir, öyle değil mi?"

"Evet, davranabilir."

"İstemek ve sevmenin her zaman aynı anda beraber yürümediğini anlamamı istiyorsun."

"Evet."

"Benim için endişelenme. Ben masum olduğum için endişelisin ama unutma, masum ve saf olmam aptalca davranacağım anlamına gelmez."

"Kesinlikle doğru."

Biraz daha konuştular, ayakta durmakta zorlanacak kadar uykuları gelinceye dek. Mary Rose ağabeyine iyi geceler öpücüğü verdi.

"Keşke annemiz de burada olsaydı. Onu özledim."

"Yakın zamanda bizimle olacak," diye söz verdi Adam. "Kâbusu daha fazla devam edemez. Bayan Livonia fikir değiştirip onun gitmesine izin verebilir. Annemiz ise Livonia ölünceye dek herhangi bir yere gitmek istemeyebilir. Karar tamamen ona bağlı."

“Kör olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Ama Livonia gibi acımasız olmazdım herhalde.”

“O annene senden daha fazla ihtiyaç duyuyor, Mary Rose... En azından şimdilik.”

“Oğulları gerçekten sırtlarını annelerine döncecek kadar vicdansızlar mı?”

“Bunun cevabını biliyorsun,” dedi Adam. “Onun parasını almak için her şeyi yaparlar. Rose ve Livonia’nın kendilerine ait bir köy evleri var. Şimdilik iyi geçiniyorlar. Livonia’nın oğulları onları rahat bıraktığı sürece ikisine de hiçbir zarar gelmez.”

“Onlara düzenli olarak para gönderiyorsun, değil mi?”

“Elimden geldiği kadarını yapıyorum. Şimdi yatmaya git. Sonra anlatırım. Yarın akşam Harrison ile bir konuşma yapmayı planlıyorum ve hazırlanmak istiyorum.”

“Yatmadan önce anneme bir mektup daha yazacağım. Ona Harrison hakkında anlatmam gerekenler var. Her bir ayrıntıyı bilmek isteyecektir.”

“Ondan çoktan bahsettiğini düşünmüştüm.”

“Evet ama o beni öpmeden önceydi. Anneme bunun hakkında yazmam lazım. İyi geceler. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, kardeşim.”

Mary Rose yarım saat sonra yatmaya gitti. Hayatının ne kadar mükemmel olduğunu düşünürken uyuyakaldı. Güzel bir vadide harika kardeşlerle yaşıyordu ve sonunda peşinde koşmak isteyen cesur bir talibi vardı. Tabii ki başta onu çok yoracaktı. Sonra ona izin verecek ve yakalanacaktı.

Planları büyüktü ve hayatı ne kadar da güzeldi.

Âşık oluyordu.

17 Mayıs 1863

Sevgili Rose Anne,

Savaşla ilgili birçok çelişkili haber duyduk, ne düşüneceğimizi bilemiyoruz. Kuzey de güney de savaşı kazandığını varsayıyor. Haberlerin hepsi anlaşılması güç, mantığa aykırı. Tek bildiğimiz, binlerce

genç insanın öldüğü. Senin de dediğin gibi senin için endişelenmemeye çalışıyoruz ama bu çok zor. Hep aklımızda, dualarımızda ve kalbimizdesin.

Mektubun kutsal bir rahatlık verdi. Neredeyse bir ay beklemenin ardından senden haber aldığımıza o kadar çok sevindik ki bunu özel bir yemekle kutladık. Cole tavşan yahnisi yaptı, Douglas kurabiye pişirdi, ben de bahçemizden taze sebze topladım. Tatlı olarak elmalı tart ve naneli şeker vardı. Tıka basa yedikten sonra sırayla şarkılar söyledik. Cole ve ben o kadar kötü değildik ama Douglas ile Travis cidden çok kötülerdi. Ama hiçbirimiz küçük Mary Rose kadar korkunç değildik. Adaşın aslında şarkı söylemiyor, bağırıyor. Biraz daha büyüdüğünde ona bir piyano alma düşüncesi var kafamda. Tabii gerekli çalışmaları yapabilmesi için bir öğretmen bulmak zorundayız. Neden biraz daha büyüdüğünde diye soracak olursan; çünkü eğer bir uyum yakalayamazsa sadece zaman harcıyor olacağız. Yine de onun kapsamlı bir eğitim alması, müzik zevki edinmesi gibi çok ama çok önemli. Ben ve kardeşlerim, onun kazanmasını istediğimiz ayrıcalıklar hakkında konuşuyoruz. Travis onun Fransızca öğrenmesi konusunda ısrar ediyor. Bütün eğitilmiş bay ve bayanların en azından bir yabancı dil bildiğini söylüyor. Şu an İngilizce üzerinde yoğunlaşıyoruz. Bebeğin kelime bilgisi hâlâ oldukça kısıtlı. Bütün sözcükleri birbirine karıştırıyor. Senin tavsiyene uyduk, onun yanlışlarını düzeltmekte aşırıya kaçmıyoruz, dahası yerine getirdiği bütün görevlerde onu övmeye özen gösteriyoruz. Bizi memnun etmeyi seviyor ve mutlu olduğu zaman bize gülümsediğinde güneş ışınları kulübemize dolmuş gibi hissediyoruz. O bir odayı aydınlatıyor anne, binlerce mumun parlak bir şekilde ışık saçması gibi.

Cole inşa etmek istediği evin taslağını gösterdi bize. Ayrıntılar karşısında büyüledik. Hiçbirimiz onun bu kadar yetenekli olduğunu bilmiyorduk. Sanırım boyundan büyük işlere kalkışıyor ama onun hevesini kırmıyorum. Tasarımı güneydeki çiftlikler kadar büyük olan beş odalı, iki katlı bir ev. Ona dışarısını olabildiği kadar sade yapmasını söyledim ki dikkatleri ailemize çekmeyelim. İnsanlar pahalı bir ev görüyorlar ve içinde ne olduğunu merak etmeye başlıyorlar. Sonra da gururları kırılıyor. En azından şimdiye kadar rast-

ladığım insanlarla şekillenen tecrübelerim böyle söylüyor. Eğer birinin güzel bir şeyi varsa, başkaları da ona sahip olmak istiyorlar, üstelik çok çalışmak istemeden. Blue Belle'deki insanlar şehirdeki insanlar gibi değil ama. Biz de bir başkasının malına saygıyla yaklaşıyoruz, üstelik memnun oluyoruz bundan. Şu an koleksiyonumda yedi kitap var ve Travis gelecek hafta Hammond'a gidip ne ile takas edilebileceğini görmek istiyor. Douglas, Cole ile birlikte yakaladığı birkaç yabani atı evcilleştirmeye başladı. Hayvanlarla iletişim kurma becerisi inanılmaz. Söylediğine göre hayvanlar konuşmasalar bile ters giden bir şey olduğu zaman bunu ona belli edebiliyorlarmış.

Hepimiz ailemize katkıda bulunmak için neler yapabileceğimizi yavaş yavaş anlamaya başlıyoruz. Tanrı'nın her birimize ayrı yetenekler vermesi bana ilginç geliyor. Sayılarla aram iyi, bu yüzden ben de kayıtları düzgün tutuyorum. Çifilikle ilgili birçok belge var, ayrıca hesaplarımızı kaydetmeye başladım, harcadığımız en ufak şeyi bile yazıyorum. Morrison ondan borç almamızı önerdi. Alacaklarımız doğrultusunda ona sadece iki ayda bir ödeme yapabileceğimizi söyledi. Eğer kutuda yeteri kadar paramız yoksa, biz de paramız olmadan idare ederiz. Kasabaya bile gitmiyorum. Tavsiyene uydum ve fazla dikkat çekmemeye çalışıyorum. Herkes benimle tanışmak istiyor ve ben onların bana alıştıklarını düşünüyorum. Kasabaya yeni gelenler aralarında zenci bir adamın yaşadığını duyduklarında biraz şaşırıyorlar, ailenin geri kalanıyla tanıştıklarında kafalarının karıştığından eminim. Cole, Blue Belle'deki herkes beni normal karşıladığı için yeni gelenlerin de bu duruma alışacaklarını söylüyor. Morrison'ların dostluğunu kazanmak buna oldukça yardımcı oldu elbette. Çatıları çöktüğünde büyük sıkıntı yaşadılar. Sonrasında kasabaya gidip kendilerine yeni bir tane inşa etmelerine yardım ettim. Bayan Morrison bizim için Mary Rose'a baktı ve Mary Rose Catherine'in ona vurup saçını çektiğini iddia etse de hepimiz onun yeni bir arkadaşla iyi vakit geçirdiğinden eminiz.

Konuyu epey dağıttım değil mi? Sana Tanrı'nın hepimize özel bir yetenek verdiğinden bahsediyordum. Sonra da kendimi övmeye başladım. Şimdi ise kardeşlerimin yaptığı katkılardan söz edeceğim. Cole kendini korumak ve yemek için av hayvanları getirmek için hâlâ silâhı üzerinde çalışıyor. Hız konusunda yetenekli olduğunu

düşünsek de hiçbirimiz onun silahşör olmasını istemiyoruz. Ayrıca onun inşaat konusunda da yeteneği olduğunu söylemekten gurur duyuyorum. Herkese yardım ediyor aynı zamanda. Douglas yakaladığı atlar üzerinde çalışıyor ve çoğu insan yakın zamanda onun da bir tane at alacağını söylüyor. Douglas evin yapımına başlamadan önce bir ahır inşa etmek istiyor. Cole ile birlikte hangisinin daha önce olacağını tartışıyorlar. Cole, Douglas'ın dediğinin olmasına izin verecek ama eğer yarıda bırakırsa onu buna pişman edecek.

Evle ilgili bütün işleri ise Travis hallediyor. Hepimizle her şeyi konuşabiliyor. Bir şeye ihtiyacımız olduğunda ona söylüyoruz, o da ihtiyacımız olan şey ulaşmanın yollarını arıyor.

Bebeğin özel yeteneğinin ne olduğunu henüz bilmiyoruz. Ama sanırım sanat alanında değil. Senin için yaptığı bir resmi inceledim. Bunun bizim küçük kulübemizin bir resmi olduğunu sanıyorum, fakat senin bunu anlayabileceğinden emin değilim. Daha çok bir karalama gibi görünüyor. Tabii çıkardığı işten gururlanunca, hepimiz ona resmin ne kadar güzel olduğunu söyledik. Ona artık bebek dememizi istemiyor. Mary dediğimizde de cevap vermiyor. Bizimle konuşmasını istiyorsak, ona tam adıyla hitap etmek zorundayız. İki de bir ona Mary Rose Clayborne demek saçma görünse de bu onun için çok şey ifade ediyor ve biz de böyle demeye devam ediyoruz.

Bir günde yüzlerce soru soruyor. Yine de geri kalanımıza bakıldığında bizden daha zeki olduğunu düşünüyorum ve bize davranış şekli göz önüne alındığında kardeşlerim de benim haklı olduğumu söylüyorlar.

Onun yanlış davranışlarda bulunmasına izin vermiyoruz. İtaat etmediğinde, tekrar ailenin bir parçası olmaya hazır olana kadar onu tek başına bırakıyoruz. Yalnız kalmaktan hoşlanmıyor ve oldukça acınası görünüyor. Cole böyle zamanlarda ona acıyor, çünkü çok yumuşak kalpli biri ama Mary Rose'un doğru davranışlar edinmesinin önemini o da anlıyor.

Yapayalnız oturduğunda kendini çok zavallı hissediyor galiba. Daha dün bahçede beraber çalışıyorduk. Benden işi bırakmamı ve içeri girip ona naneli şeker vermemi istedi. Ona hayır dememe rağmen kulübe girip aldı. Başının belaya gireceğini biliyordu, çünkü sadece bir tane ile yetinmekle kalmayıp her bir şekeri yemişti. Birkaç

dakika sonra tekrar dışarı geldi. Kanıtı ortadaydı, yüzü pespembeydi. Battaniyesini ve Travis'in onun için yaptığı oyuncak bebeği de yanına almıştı. Yanımdan doğruca geçti ve açıklığa giderek bir kütüğün üzerine oturdu. Sonra da inlemeye ve acınası davranışlarda bulunmaya başladı. Hepimizi çözdü anne. Yüzümü ondan uzağa çevirdim, çünkü gülümsemeden duramıyordum.

Şimdilik bu kadar. Travis ve Douglas kendi mektuplarını bana çoktan verdiler, Cole da kendininkini bitirmek üzere. Her birimiz için ayrı ayrı sayfalara mektup yazıp üzerlerine isimlerimizi yazmanı çok takdir ediyoruz. Hepimiz seninle özel olarak iletişim kurmayı seviyoruz ve eminim ki Mary Rose büyüyüp kendininkileri okuyacak yaşa geldiğinde o da bu düşünceli davranışını takdir edecek.

Kardeşlerim kuzeyin savaşı kazanması için savaşa katılıp ellerinden geleni yapmaktan bahsediyorlardı. İçlerinden biri bunu her dile getirisinde sinirleniyorum ama sanırım sonunda onları ikna edebildim. Kalpleri ve akıllarının orada olmasına rağmen gidemezler. Hepimiz kız kardeşimize söz verdik, o her şeyden önemli. Travis onun dördümüze birden ihtiyacı olduğunu düşünmediğini söyledi, fakat hepimizin ayrı ayrı ona önemli katkılarda bulunduğumuzu söylediğinde kendini daha iyi hissetti. Bu gerçekten doğru anne. Mary Rose'un bakımını üstlenmek ancak dört yetişkin adam sayesinde olabiliyor. Burada yaşam koşulları zor. Birinin burada hayatta kalabilmesi için fedakârlık yapması gerekiyor.

Her gece kuzeydeki askerlere dua ediyoruz.

Mektubumu üzücü bir notla sonlandırmak istemiyorum. Yolladığın madalyonun buraya ulaşmasına çok şaşırdık. Paket yırtılmamıştı bile. Mary Rose bizi madalyona bakarken yakaladı. Senin bunu onun için gönderdiğini ama on altı yaşına gelene kadar ona sahip olamayacağını söyledik. Büyük bir yaygara kopardı. Yine de hiçbirimiz pes etmedik. Ama bir anlaşmaya vardık. Yatmadan önce her gece ona bakabileceğine dair söz verdik. Kısacası akşam ritüellerine bir yenisi daha eklendi. Yatmadan önce bir yudum su içiyor, bir masal anlatılıyor ve madalyona bakıyor.

O beni gülümseten şeylerden biri.

Seni seviyorum,

Adam

Tarama:miuwmiu Düzenleme:buk@

6. BÖLÜM

Kibar ve iyi huylu olarak bilinen Harrison, Mary Rose'un gözleri önünde öfkeli bir çılgına dönüşüyordu. Genç kız, gününün böylesine berbat bir hale geldiğine inanamıyordu. O akşam yemekte, Adam'a tüm günün kâbus gibi geçtiğini söyledi.

Ve bunların hepsi Harrison'ın hatasıydı. O kadar kızgındı ki onunla hâlâ konuşamamıştı.

Gün güzel başlamıştı. Kasabaya gitmek için hazırlanması bir saat sürmüştü. Harrison'a mümkün olduğu kadar sevimli görünmek istiyordu. Bunun boşuna olduğuna inanmıyordu ve genellikle giydiği şeyin sadece kendini mutlu edecek şekilde olmasına dikkat ederdi. Ama bugün çok farklıydı, çünkü rüyalarının erkeği bir gece önce onu öpmüştü ve o da erkeğe güzel görünmeyi arzuluyordu. Muhtemelen aptalca davrandığını biliyordu ama bunu umursuyor gibi de görünmüyordu. Üç değişik kıyafet denedikten sonra soluk mavi renkli kabarık bir etekle beyaz bir bluzda karar kıldı. Saçlarını da mavi beyaz bir kurdeleyle topladı. Görünüşüyle ilgili fazla heyecan duymamıştı ama bu, Tanrı'nın ona verdiği güzellekle yapabileceğinin en iyisiydi.

Çok geçmeden boşuna bu kadar endişelendiğini anladı.

Kısa bir günaydın dışında Harrison ona hiç dikkat etmemişti.

Adam dışında hepsi onunla kasabaya gelmişti. Travis bir paket almak istemişti, Cole ve Harrison yeni dizginleri alacaklardı, Douglas ise birkaç ata nal takması için nalbantla konuşabilmek amacıyla tek başına gitmişti. Mary Rose yeni arkadaşı olarak gördüğü Corrie'nin ihtiyaç duyabileceği şeyler için bir alışveriş listesi hazırlamıştı.

İnatçı misafir tarafından umursanmamış olması onun için sorun değildi. Ona çok kızgındı, çünkü adam laftan anlamıyordu. Tabanca ve kemerini takmakta ısrar etmiş, Cole'a gü-lünç bir şekilde tabancasını doldurduğunu ve başları belaya girerse onları koruyabileceğini söylemişti. Mary Rose onun bu kadar inatçı olabildiğine inanamıyordu. Tamam, ağabeylerinin de silahları vardı ama onların hepsi becerikliydi ve silahı sadece koruma amaçlı taşırlardı. Webster adındaki cahil silahşör ve arkadaşları hâlâ arayış içindeydiler, bu yüzden bölgeden ayrılana kadar kardeşler tetikte olmak zorundaydılar.

Günlerden perşembe olduğu için kasabadaki kimse onlardan birini görmeyi ummuyordu. Mary Rose, Catherine Morrison'ın bugün evde oturup dükkânda babasına yardım etmiyor olması için istekle dua etti. Onun Harrison ile cilleştiğini görmek istemiyordu, çünkü böyle arsız taktikler karşısında iğrenebiliyordu. Harrison çok saftı. Aslında kadınların yaptığı bu tür numaralar karşısında çoğu erkek öyleydi. Harrison, Catherine'in amacını bilemezdi, fakat Mary Rose anlardı. Kadınlar birbirini çok iyi anlardı. Catherine, Harrison'ı elde etmek istiyordu. Vadide erkek bulabilmek zor değildi. Kadınların sayısı azdı. Yüz erkeğe bir kadın düşüyordu. İyi bir erkek bulabilmek ise bambaşka bir konuydu. İyi erkek, bir elmas kadar nadir bulunurdu.

Mary Rose fesatlık ettiğine inanmıyordu. O sadece Harrison'a dikkat ediyordu. Her şeyden önce Harrison onun misafiriydi. Catherine Morrison kovalayacak başka birini bulmak zorunda kalacaktı.

Kasaba yolunda Mary Rose, Cole ve Douglas'a Harrison'a göz kulak olmaları konusunda en az beş kere uyarıda bulunmuş olmalıydı. İki kardeş sonunda ona sürekli söz vermekten bıkmışlardı. Ona dırdır etmeyi kesmesini söylediler. Genç kız uyarısını Travis'e de tekrar edecekti, fakat o ve Harrison atlarını yan yana sürüyorlardı ve Mary Rose, Harrison'ın kendi başının çaresine bakamadığının düşünülmesini istemiyordu.

Şans ondan yana olmalıydı ki Catherine dükkânda değildi. Mary Rose, Harrison'ı Catherine'in babasıyla konuşurken gördü ama konuşma sadece birkaç dakika sürmüş, sonrasında Harrison Floyd Penneyville ile tanıştırılmıştı. O da kasabanın yeni sakinlerindendi. Konu yıllık hayvan toplama ya geldi ki bu üç hafta önce sona ermişti. Floyd ve Harrison tüm coşkuyu kaçırdıkları için üzgünlerdi.

Mary Rose dükkândan ayrılacakken Dooley ona yetiştirdi. Genç kız Douglas'la buluşmak için atlara doğru gidiyordu. Cole, Travis ve Harrison Floyd ile konuşuyordu.

"Günaydın, Bayan Mary. Bugün çok güzel görünüyorsunuz."

"Teşekkür ederim, Dooley."

"Henry buldu beni," dedi Dooley ve hemen şapkasını çıkardı. "Cole'a Webster'in arkadaşlarıyla beraber olduğu haberi göndermiştik. Sanırım kardeşlerin başı belaya girecek."

"Bir insan her zaman her ihtimale hazır olmalı," dedi Mary Rose. Adam'dan alıntı yapmıştı elbette. O da kendisine her zaman hazırlıklı olmasını söylüyorlardı.

Dooley yanından yürüyerek onu dışarıya kadar takip etti.

"Neyse, Henry bana sizin Deli Corrie'ye bir şeyler götürdüğünüzü söyledi. Bana yalan mı attı yoksa doğru mu söyledi?"

"Doğru söylemiş," dedi genç kız. "Corrie deli değil. Bunu arkadaşlarına da söylersen sevinirim. O benim arkadaşım, Dooley."

"Henry de tam olarak böyle söyleyeceğinizi iddia etmişti. Bayan Mary size kötü haberlerim var. Bickley ve bazı çete

arkadaşları Corrie'yi yok etmek için tepeye çıkacaklar. Onun insanlara tehlike arz ettiğini düşünüyorlar.”

Mary Rose dehşete düşmüştü. “Bu ne cüret,” diye bağırdı. Dooley’in kolunu tuttu. “Yola çıktılar mı?”

“Hayır ama hazırlanıyorlar,” diye açıkladı Dooley. “Henry ve Hortlak da övünmelerini sağlayarak onları meşgul ediyor. Bickley’i bilirsiniz. Kendiyle övünmeyi sever. O şeytanın kardeşidir Bayan Mary. Keşke ait olduğu yere, yani Hammond’a gitse. Burada hiçbir işi olamaz. Bazı arkadaşları da çok kötü. Bir tanesi çok çirkin, ona sadece bakmak bile insanda kusma isteği uyandırıyor. Kendilerine çete diyorlar bir de, sanki çok özel bir şeylermiş gibi.”

Yaşlı adam soluk almak için duraksadı. Tükürecekti ama Mary Rose’un bundan hoşlanacağını hiç sanmıyordu.

“Şu anda neredeler?”

“Bardalar. Her an yola çıkabilirler. Henry’nin soracak soruları bitmek üzere, Hortlak’ı da bilirsiniz. İçkisini kendi hazırlamaya başladığından beri çok komik davranıyor. Ne konuştuğunu anlamak insanların epeyce vaktini alıyor. O bunun nedenini anlayamıyor, çünkü bütün zamanını ruhlarla konuşarak geçiriyor. Ben hâlâ içkiden uzak durursa aklının biraz başına geleceğini düşünüyorum. Bayan Mary, beni nereye sürüklüyorsunuz?”

“Bara.”

“İçeriye girmeyi düşünmüyorsunuz, değil mi?”

“Girmem gerekirse gireceğim,” dedi genç kız. “Onları durdurmam lazım.”

Adeta koşuyorlardı. Dooley nefes nefese kalmıştı. “İzin verin kardeşlerinizi çağırayım Bayan Mary,” diye yalvardı. “Burada bekleyin.”

Mary Rose oturmaya karar verdi ve ambarın dışındaki banka oturdu. Tam o anda Bickley ve arkadaşları dışarı çıktılar.

Atları, dizginleri barın dışındaki direklere bağlanmış bir halde onları bekliyordu.

Mary Rose daha fazla beklemek istemedi ve adamların içkili olmamaları için dua etti. Bickley'i tanımıyordu ama onunla ilgili hikâyeler duymuştu ve hiçbirisi de tekrarlamaya değmezdi. Görüntüsü de en az karakteri kadar kötüydü. Uzun, ipe benzeyen kahverengi saçları ve büyük gözleri vardı. Sinsi görünüyor, diye düşündü ve söylentilere göre tam da öyle biriydi. Boyu bir altmış kadardı. Adam bir seferinde onun büyük olmaya çalışan küçük bir adam olduğunu söyledi.

"Bickley? Seninle bir şey konuşabilir miyim?"

Mary Rose yolun kenarında durdu ve onun kendisini fark etmesini bekledi. Arkadaşlarının kapıda beklemelerini ve sadece onun kendisiyle konuşmak için gelmesini umdu.

Bickley onun sesi üzerine döndü, gülümsedi ve güneş ışığından ötürü gözlerini kısarak ona doğru yürüdü. Mary Rose, arkadaşlarının da onu takip etmesine üzüldü.

"Sizin için ne yapabilirim, Bayan Mary?"

Bickley ter ve alkol kokuyordu. Genç kız onun adını bilmesine şaşırmadı. Blue Belle'de yaşayan o kadar az kadın vardı ki kasabada, hatta kasaba çevresindeki erkekler bile bu kadınların kim olduğunu bilirdi. Ve Mary Rose Hammond kadar uzak bir yerde bile tanımıyordu.

"Sen ve arkadaşların Boar Tepesi'ne mi gidiyorsunuz?"

"Evet, oraya gidiyoruz. O deli kadın birilerini vurmaktan onu yakacağız. Kanuna saygı duyuyoruz ve Blue Belle'in bir yöneticisi olmadığından buraya göz kulak olmak bizim görevimiz."

"Neden buranın sorumluluğunuz altında olduğunu düşündüğünüzü anlayamıyorum," dedi Mary Rose. "Siz Hammond'da yaşıyorsunuz, Blue Belle'de değil. Biz kendi başımızın çaresine bakarız."

Adama ayrıca ait olduğu yere gitmesini ve kendi işine bakmasını da söylemek istemiş ama onun kendisini düşüncesiz bir şeyler yapmaya kışkırtması korkusuyla bundan vazgeçmişti.

“Hammond’da bir kasaba şerifi var,” dedi. “O benim yar-dımımı istemiyor. Buradaki insanlar daha minnettar olacak-lar.”

Arkadaşlarından biri pis pis güldü. Mary Rose sabrını kontrol etmeye çalışıyordu. Derin bir nefes aldı ve bu yaratı-ğı ikna etmeye çalıştı.

“Daha dün tepeye gidip onu ziyaret ettim. Corrie deli de-ğil, yalnızca utangaç. Başkalarının, hayatına burnunu sokma-sını istemiyor. Kimse istemez. Corrie sadece Blue Belle’deki insanları seviyor.”

“Bizi görevimizden alıkoymaya çalışıyorsun, öyle değil mi?”

“Corrie benim arkadaşım. Onu rahat bırakmanızı istiyο-rum.” Sesi sert bir ton almıştı.

“Seni dinlemek zorunda değilim. Ben kararımı verdim. Değil mi çocuklar?”

Sonunda Mary Rose’un sabrı taşmıştı. “Eğer onu rahatsız ederseniz, Yargıç Burns’e gidip dilekçe veririm. Her birinizi cinayete teşebbüsle suçlarım ve Blue Belle’deki tüm arkadaş-larım sizin asılmanızı izlemekten zevk duyar.”

Bickley tehdit edilmekten hiç hoşlanmazdı. Özellikle de bir kadın tarafından. Alkol, Clayborne kardeşlerle ilgili her şeyi unutmaya neden oldu. Bu kendini beğenmiş kontrol altına almanın vakti gelmişti. Bu görevi yerine getirecek tek kişi oydu. Bu yüzden de onu kendisinden korkar hale getir-mesi gerekiyordu, onu mantıklı düşünmeye zorlayacaktı.

“Sen kim olduğunu sanıyorsun? Benimle ne cüretle böyle konuşursun?” diye sordu bağırarak.

“Ben karşısında cahil bir aptal gören bir kadımm,” diye cevap verdi genç kız.

Bickley aşırı zeki biri değildi ama kesinlikle çok hızlıydı. Mary Rose onun amacını bile fark edemeden, Bickley genç kızın kolunu kavrayıp sertçe sıktı ve onu kendine doğru çek-ti. Mary Rose onu tam diz kapağından tekmeledi. Bickley bacağına dayanılmaz bir acı hissetti. Buna karşılık elinin

tersiyle genç kızın yüzüne vurdu ve acıdan bağırmadığını gördüğünde ona yumruk attı.

“Bickley, sen deli misin?” diye sordu arkadaşlarından biri sinirli bir şekilde fısıldayarak. “Ağabeyleri ateş etmeye başlamadan önce onu bırak.”

“Benden özür dilemeden onu bırakmayacağım. Şu anda onun canını yakıyorum. Bunu biliyorum. Benimle öyle konuştuğu için pişman olduğunu söylemezse kolunu ikiye ayırana dek sıkacağım. Ağabeyleri beni durdurmaya kalkışarlarsa, her birini vururum. Yapmazsam bana da Bickley demesinler.”

Mary Rose bir anlığına bu saldırı karşısında sersemlemişti, fakat kısa sürede kendine geldi. Kan tadı alıyordu ve duşağının kenarının yırtıldığının farkındaydı. Yanaklarından da kan süzüldüğünü hissediyordu. Buna endişelencerek zaman kaybetmedi. Akli, asıl amacını hatırlamasına yetecek kadar yerine gelmişti. Bedeli ne olursa olsun Bickley’in o tepeye gitmesine izin vermeyecekti. Mary Rose korkunç adamı bir kez daha tekmeledi, bu sefer daha da sert bir şekilde. Bickley iki büklüm oldu ve tam o sırada Mary Rose yumruğunu kullanarak onu yere devirdi. Adam ona her zaman sağ kroşesinin güçlü olduğunu söylerdi. Bu övgüye değer olduğunu kanıtlamıştı.

Bickley’in yakasından düşeceğini ummuştu, ama adam sıkı durdu ve onu oradaki direklerden birine doğru fırlattı. Mary Rose başının kenarını vurdu ve yere yığıldı.

Bilincini yitirmişti. Birkaç dakika sonra başında bir ağrıyla uyandı. Gözlerini kapadı ve kafatasının içindeki zonklamayı durdurmaya konsantre oldu. Kulakları berbat bir uğultuyla çınlıyordu.

Uğultuyu durduramıyordu. Ses daha da şiddetlenmeye başladı, gözlerini açıp çevresini algılamaya başladıktan sonra bile. Kendini daha iyi hissettiğini düşündü, çünkü her yerde parıltıyan ışıklar görmüyordu. Adamlar harekete geçip atlarına ulaşmaya çalıştılar. Bir tanesi onu midesinden tekme-

ledi. Mary Rose acıyla çığlık atıp yuvarlandı. Bir diğeri ise atına binebilmek için onun sırtını basamak olarak kullandı. O karışıklıkta genç kızın eteği yırtıldı.

Mary Rose kendini koruyamayacak kadar sersemlemişti. Atlar tarafından ezilerek ölmemesi bir mucizeydi. Gözlerini açık tutamıyordu. Birinin onu kaldırdığını hissetti, sonra tekrar gözleri karardı. Zihni bir süre karanlık ve aydınlığın arasında gidip geldi, tekrar kendine geldiğinde herkes kaçmaya çalışıyordu. Doğrulduğunda Bickley'in atıyla dört nala kaçmaya çalıştığını görebildi. Ayağa kalkmaya çabaladı, Corrie zarar görmeden onlara yetişmeliydi, neredeyse kalkmıştı ayağa, fakat çok geçmeden şaşırtıcı bir şekilde yeniden yere kapaklandı.

Sevimli ve nazik Harrison birden vahşi bir savaşçıya dönüşmüştü. Boşlukta süzülen bir intikam meleği gibi görünüyordu ve Bickley'e saldırmak için kelimenin tam anlamıyla havada süzüldü. Mary Rose'un duyduğu öfke böğürttüleri Harrison'dan geliyordu.

Harrison büyük bir öfke içindeydi. Bickley'i atının üzerinde yakalayıp yola attı. Sonra arkasından koştu. Herkes aynı anda bağıırıyordu. Mary Rose bu curcunanın sona ermesi için Tanrı'ya dua ediyordu. Ses başını daha da çok ağrıtmaya başladı. Harrison şu an ses çıkarmıyordu. Çıplak elleriyle Bickley'i öldürmekle meşguldü. Yüzündeki son derece sakin ifadeden bu amacı belli oluyordu. Eğer biri onu durdurmasaydı, Mary Rose'a saldıran adamı öldürecekti.

Dehşete düşen Mary Rose'un dili tutulmuştu. Harrison'ın ifadesi kanını dondurmuştu. Çok... Sistemli görünüyordu. Kesinlikle bir centilmen gibi dövüşmüyordu. Bickley de aynı şekilde. Silahını çıkarıp kendisine eziyet eden adama ateş etmeye çalıştı fakat Harrison onun tabancasını elinden fırlattı. Sonra Bickley bıçağına uzandı. Harrison onun bu taktiğinden memnun olmuş gibi görünüyordu. Gülümsedi. Bickley ona doğru atılana kadar bekledi, sonra da bir yıldırım kadar hızlı davranıp bıçağı elinden kaptı.

Uzaktan bir tüfek sesi geldi. Mary Rose, Douglas'ın yaklaşmakta olduğunu gördü. Tüfeğini beline asmıştı ve altı mermilik bir silah diğer elinde hazır duruyordu. Kaçmaya çalışan adam şimdi atlarını sürmüyordu. Mary Rose'un kardeşinin önünden geçerek bara geri gitti. Douglas onları yakalamış olmalı, diye düşündü genç kız.

Cole, Harrison'ın arkasında duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve Bickley'in her türlü şeytanca taktiğini izlerken memnuniyetle gülümsedi.

Travis birden Mary Rose'un yanına çömeldi. Onu yavaşça kollarına alıp yerinden doğruldu.

"Aman Tanrım, Mary Rose. İyi misin?"

Korkmuş görünüyordu. Mary Rose küçük bir hareketten bile başının daha çok ağrıyacağı korkusuyla kafasını sallayamadı. "Ben iyiyim, gerçekten. Gömleğinde kan var. Sen iyi misin?"

"O senin, benim değil. Bütün yüzün kan içinde. Sana çok kötü vurdu, değil mi?"

"Travis, neden buraya gelmeniz bu kadar uzun sürdü? Uzun süredir bekliyorum."

"Mary Rose, her şey bir anda oldu işte. Aklını kaçırmış olmalısın. İyi olduğundan emin misin?"

"Neden Harrison, Bickley'i dövüyor? Onun nasıl dövüldüğünü bilmemesi gerekiyordu. Git ve yara almadan onu durdur. Bickley onu öldürebilecek kadar güçlü, Travis."

"Neden şimdi böyle bir şey yapmak isteyeyim? O pisliğin sana ne yaptığını hepimiz gördük. Harrison ne kadar hızlı değil mi? Cole ve ben köşeye ulaşana kadar o çoktan Bickley'in üzerine atlamıştı."

"Lütfen beni bırak. Kendi başıma ayakta durabilirim."

"Eğer sana izin verirsem ancak Harrison'la beraber gidebilirsin. O Bickley'i öldürmeyecek," diye söz verdi Travis. "Cole muhtemelen öldürecektir ama. Senin yüzüne bakana kadar bekle. Gerçekten berbat bir halde sin, canım kardeşim. Alnın ve dudaklarının kenarı kan içinde."

Henry ve Hortlak yaşlı teyzeler gibi etrafta geziniyorlardı. Travis onlara döndü.

“Ben Harrison’a yardım ederken siz de kardeşime göz kulak olun tamam mı?”

“Onu bize emanet edebilirsin,” dedi Henry. “Onu koruyacağız. Değil mi Dooley?”

“Elbette koruyacağız,” diye söz verdi arkadaşı. Hâlâ soluk soluğaydı. Bickley dışarı çıkıp Mary Rose’u hırpalamaya başladığı sırada o daha kardeşlerine haber vermek için dükkâna yeni ulaşmıştı. “Her şey çok hızlı gerçekleşti.”

“Bu kesinlikle doğru,” diye onayladı Henry.

Henry, Mary Rose’u kollarına alıp göğsüne bastırdı. Onu korumak ve rahatlatmak için yaptığı bu hamle genç kızın neredeyse nefesinin kesilmesine neden olmuştu.

“Bir tüy kadar hafif,” dedi.

“Lütfen bırak. Sana ve Dooley’e yaslanabilirim.”

“Tamam ama kendini kötü hissedersen söyle.”

“Burada duracağına dair söz ver ona,” diye önerdi Dooley.

Hortlak barın dışına çıkmış, kapının önünde duruyordu. Henry ona doğru döndü. “Gidip Bayan Mary için bir sandalye getirebilir misin Hortlak? Biraz otursa iyi olur. Sonra bize bir kap su ve biraz ıslak havlu getir. Büfenin arkasındalar. Cole, Bayan Mary’yi görmeden onun yaralarını temizlemeliyiz.”

“Bence şu Harrison dedikleri adama daha fazla dikkat etmelisin. O, Cole’dan daha çok endişeleniyor.”

“Harrison zaten onu gördü,” dedi Henry. “Yoksa neden bu kadar delirsin ki?”

“Bickley’in işini bitirmiş gibi görünüyor. Sence onu öldürmüş müdür?”

“Hayır. Bickley hâlâ çamurda çırpınıyor.”

“Ölüm çırpınışı olabilir,” dedi Dooley. Çenesini ovuşturdu ve yerde kıvranan adama baktı.

“Harrison’ı ve yasalarla ilgili düşüncelerini gözden geçirdiğimizde, Bickley’i öldüreceğini pek sanmıyorum.”

Dooley buna katılmadı. “Beş sentine bahse girer misin?”

“Tamam, varım.”

“Eğer Bickley ölmüşse ben kazanırım.”

Henry başıyla onayladı. Mary Rose iki adamın da artık susmasını umdu. Dikkati Bickley’in adamlarının üzerindeydi. Douglas beş adamı Harrison’a doğru yürümeye zorluyordu. Hâlâ silahlılardı ve genç kız içlerinden birinin Harrison ya da Cole’a ateş etmesinden korkuyordu.

“O adamlardan birini Bayan Mary’nin tam midesine tekme atarken gördüm,” diye fısıldadı Henry.

“Bir diğeri de çok güçlü bir şekilde üzerine bastı. Evet dostum, yaptı. Bir bayana böyle davranmak ne kadar da ayıp!”

Dooley bunun ayıp olduğu konusunda hemfikirdi. Bunun hakkında birkaç dakika daha düşündü, sonra genç kızın ağabeylerine ve Harrison’a adamların tam olarak ne yaptığını söyleme zorunluluğu hissetti. Kaldırımın kenarına doğru aceleyle yürüdü.

“Harrison? Cole? Bu adamlardan biri Bayan Mary’yi tam midesinden tekmeledi. Çirkin olanı üzerine bastı. Hem de çok kötü. Neredeyse öldürüyordu onu. Bir başkası da elbisesini yırttı. Evet, gerçekten de yaptılar bunları.”

Mary Rose, Dooley’i boğmak istedi. Harrison’ı ve ağabeylerini bilerek kışkırtıyordu. Dooley’i susturana kadar çok geç olmuştu. Harrison her kelimeyi duymuştu. Hiçbir şey söylememişti. Söylemesine gerek yoktu. Yüz ifadesi her şeyi anlatıyordu.

“Neden gidip Harrison’a anlattın? Cole silah konusunda daha iyi,” diye belirtti Henry kayıtsızca. Büyüyen kavgayı daha iyi seyredebilmek için Mary Rose’u neredeyse yolun kenarına sürükledi.

“Harrison ve Cole’a söyledim,” dedi Dooley. “Harrison’ın daha güçlü olduğunu düşünüyorum. Bickley’i nasıl kontrol altına aldığını gördün. Bunun dışında Cole da söylediklerimi duydu. O adamlar size başka bir şey yaptı mı Bayan Mary?”

Dooley’e sert bir bakış attı genç kız. Eğer Bickley’in arka-

daşları ona başka bir şey yapmış olsalardı bile, bunu kasaba çığırtkanına söylemeyecekti. Henry ve Dooley gittiğini anlamadan onlardan uzaklaştı.

“Onu yakala,” dedi Henry. “Bir karmaşa halinde araya girmek isterse başına bir şey gelebilir. Hâlâ şaşkınlık içinde Dooley. Öyle olduğunu görebiliyorsun.”

Dooley onu tam ortada yakaladı ve tekrar Henry’nin yanında durması için çekti.

“Ben ne getirecektim?” diye sordu Hortlak kapı eşiğinden. Henry sabırla ona işini hatırlattı, bu sırada Mary Rose köşeye doğru yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı.

Dikkatini Harrison’dan hiç uzaklaştırmadı. O, Cole ve Travis’in birkaç metre önünde duruyordu. Kardeşlerin dikkati onlara doğru gelen adamların üzerindeydi.

Çetenin en çirkin üyesi silahına uzandı. Cole hemen silahı adamın elinden fırlattı. Diğerleri de hemen ellerini kaldırdılar. Belli ki çatışmaya girmek istemiyorlardı.

Harrison, Cole’a döndü. “Geri çekil,” diye emretti. “Onlar benim.”

Cole sırtıttı. Travis başını salladı. “Kendini öldürteceksin ve Mary Rose delirecek,” diye fısıldadı sadece Harrison ve Cole’un duyabileceği bir ses tonuyla.

Harrison çoktan Bickley’in arkadaşlarına dönmüştü. “Silahlarınızı atın,” diye emretti.

Onlar emrini uygulayana kadar bekledi, sonra da kendi kemerini ve silahını Travis’e attı. Cole altı mermilik silahını grubun üzerinde denemeye devam edecekti. Beş mermisi kalmıştı ve bu da her biri için yeterliydi. Tabii eğer gizli bir iş çevirmeye kalkarlarsa. Bunu da o çirkin yaratıklardan bekledi. İçlerinden biri başka bir silah gizliyor olabilirdi. Tanrı’dan böyle bir şeyin olmasını diledi. Gerçekten de en azından birini vurmak istiyordu.

Bu fırsatı yakalayamadı. Harrison adamları baş işaretleriyle yanına çağırırdı.

“Hepsiyle aynı anda mı dövülecek?” diye sordu Travis kardeşine.

Harrison cevapladı. "Aynen öyle."

Cole tekrar gülümsedi. O ve Travis, Harrison'a daha çok yer sağlamak için geri çekildiler.

"Bu güzel olmalı," dedi Cole ağır ağır.

Mary Rose birden silahının yanında olmasını diledi. Ol- saydı, caddedeki herkesi vuracağından emindi, kardeşleri ve Harrison da dahil. Cole gerçekten eğleniyor gibi görünüyordu. İlk önce onu vurabilirdi.

Artık onları izlemek istemiyordu. Harrison topluluğun ortasında kayboldu. Sonra ortalık birbirine girdi.

Mary Rose bir hafta boyunca kâbus görmeye yetecek kadar olaya tanık olmuştu. Döndü ve barın içine girdi. Pencerenin yanındaki sandalyelerden birine oturdu ama dışarıya bakmak bile istemedi. Hortlak masanın önünde durmuş, içkisini içiyordu. Mary Rose'u gördüğünde şişeyi masaya koydu, kafasını kaşdı ve suçlu yerine afallamış görünmeye çalıştı.

"Ben ne getirecektim Bayan Mary?"

"Önemli değil. İçkine devam et lütfen."

"Bu, içkimden daha önemli."

"Sen de kasabadaki herkes gibi dövüşü izlemek istiyor musun?"

"İzlemeye hazırlanıyorum," dedi Hortlak.

Mary Rose gözlerini yumdu. Her yeri ağrıyordu. Ağlama hissi duydu. Bugünkü gezintiyi iple çekmişti oysa. En azından bundan daha kötü olaylar yaşayamazdı. Bu inançla biraz olsun teselli buldu.

Fakat yanılıyordu. Bu sadece daha fazla acı çekmesinden başka hiçbir işe yaramıyordu.

"Dışarı çıkabilirsiniz Bayan Mary. Gerçekten barda olmalısınız şu an. Adam ne düşünür?"

Dooley kapıdan seslenmişti. "Hortlak, daha getirmedin mi..."

"Ne getirecektim ki?"

"Su, tas, havlu," dedi Mary Rose bıkkın bir tavırla.

Hortlak gülümsedi. “Şimdi hatırladım.” Bu sırada kendine başka bir içki doldurdu. “Evet, hatırlıyorum.”

“İşte Harrison ve kardeşleriniz geliyor,” dedi Dooley.

Eğer bir arka kapı olsaydı, Mary Rose mutlaka kullanırdı. Hiçbirinin onu bu halde görmesini istemiyordu. En azından bu kendi kendine ürettiği bahaneydi. Gerçek sebebini düşünmek bile istemiyordu. Harrison’ın hareketleri tamamen değişmişti. Genç kız bu konuda ne hissettiğini bilmiyordu. O... O çok acımasız görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, Mary Rose onun içinde böyle bir adamın gizli olduğunu hiç düşünmemişti.

“Harrison’ın beni görmesini istemiyorum Dooley. Onu dışarıda beklet.”

Dooley ona doğru aceleyle koştu. “O zaten sizi gördü Bayan Mary. Sizi kimin taşıdığını sanıyordunuz? Nefes aldığınızdan emin olduktan sonra Bickley’in peşinden gitti.”

Cole ve Travis, Dooley açıklamasını bitirdikten sonra içeri girdiler. Harrison da onları takip etti.

“Hatırlamıyorum,” dedi genç kız. Bakışları dizlerindeydi ve tekrar Harrison’a baktığında nasıl bir tepki vereceğinden emin değildi hâlâ.

“Yere yığılmıştın Mary Rose. Hatırlamaman normal. Onu öldürmeliydin Harrison ya da en azından bunu benim yapmama izin verebilirdin,” diye mırıldandı Cole.

“Harrison, Bickley’in elini kırdı,” dedi Mary Rose.

“Hayır kırmadı. Sadece burktu,” dedi Henry. “Douglas onları ambara götürüyor. Morrison da ip getirecek.”

“Nasıl?” diye sordu Dooley. “Onları asacak mısınız?”

“Hayır,” dedi Henry. “Hammond’a geri yollayacaklar. Oradaki şerif onları muhtemelen hapse atacaktır.”

“Buralarda Mary Rose’u götürebileceğimiz bir doktor yok mu?” diye sordu Harrison.

Cole hayır anlamında başını salladı. “En yakın doktor Hammond’da yaşıyor.”

“Çok uzakta,” diye lafa girdi Travis. “Onu Morrison’ların evine götürelim. Bayan Morrison ona göz kulak olacaktır.”

“Eve gitmeyi tercih ederim.”

“Kısa süre içinde zaten gideceksin,” diyerek söz verdi Cole. Kız kardeşinin yanına çömeldi. Fısıltıyla sordu: “Neden bize bakmıyorsun?”

“İstemiyorum,” diye cevap verdi Mary Rose. “Eve gitmek istiyorum. Şimdi.”

“Bize kızgın mısın?”

Genç kız başını salladı, sonra bu hareketin verdiği acıyla yüzünü buruşturdu. Hiç oturmamalıydım, diye düşündü. Her yeri tutulmuştu. Bacaklarının hareket edebileceğinden bile emin değildi.

“O zaman neden bağırmadın ya da herhangi bir şey söylemedin?”

“Bu camımı daha çok acıttırdı,” dedi Mary Rose. Ayağa kalkmaya çalıştı ve anında yüksek sesle feryat etti.

Cole birden yoldan çekildi. Harrison, Mary Rose’u tutup kollarının arasına aldı. Ona son derece kibar davranıyordu.

“Mary Rose’un sorunu ne?” diye sordu Travis. “Korkuyor mu?”

“Hayır, sadece kızgın,” dedi Cole ona. “Patladığında ortalıkta olmak istemiyorum.”

“Böyle bir şey görmediğine bahse girerim Harrison.” Travis ve Cole kahkahaya boğuldular.

Mary Rose onların bu düşüncesiz davranışlarına alınmıştı. “İkinizin neyi bu kadar komik bulduğunuzu anlamıyorum,” dedi.

“Ölmediğin için mutluyuz, ondan gülüyoruz,” dedi Travis.

Mary Rose ona inanmış gibi görünmüyordu. Cole onu sakinleştirmeye çalıştı. “Bir de şu açıdan bak. Gün daha da güzelleşecek değil mi?”

Genç kız umutla içini çekti. Evet, her şey daha da iyi olmak zorundaydı. Tabii Harrison yeniden gösteriş yapmazsa.

1 Eylöl 1863

Sevgili Rose Anne,

Kızının çenesi çok düşük. Dün sabah Cole'a susmasını söyledi ve birkaç dakika önce de Travis'e kendi işine bakmasını söylemişti. Onu böyle konuşurken duyduğumuzda her zaman şaşkına dönüyoruz ve ne kadar komik olduğunu düşündüğümüzü ona belli etmemek için büyük uğraşlar veriyoruz. Bize üstünlük taslamayı seviyor ve son zamanlarda Cole'dan duyduğu küfürlü konuşmaları tekrar ediyor. Tabii önemli bir görev düşüyor bize, bu yüzden biz de uygunsuz şeyler söylememeye özen gösteriyoruz. Zamanının çoğunu kendi başına oturarak geçiriyor ve Tanrım, bunun için ağlayabilir. Bazen o kadar sinir bozucu oluyor ki.

Hepimiz ona sırayla alfabeyi öğretmeye başladık. Her şeyi kavramak için henüz çok küçük ama yine de dikkatlerin üzerinde olmasından hoşlanıyor. Travis ona bir yazı tahtası ve iki kutu tebeşir aldı. Tebeşirlerden birini yedi ve hasta oldu. Artık onlardan yutacağını sanmıyorum.

Herkes senin için endişeleniyor Rose Anne. Savaş devam ediyor ve mektuplarından hiçbirini bize ulaşmıyor, tedirgin oluyoruz. Senin ve Bayan Livonia'nın güvende olmanız için dua ediyoruz. Senden bir mektup alırsak içimiz daha rahat olacak. Yazdığını biliyoruz ama posta servisinde karışıklık var, bu yüzden mektuplarımızın sana ulaştığından bile emin değiliz. Tanrı'nın seni koruyacağına inanıyorum. Bütün bunlar bittiğinde özgür bir kadın olup gelip ailemize katılabileceksin. Mary Rose'un sana çok ihtiyacı var...

Tanrı seni korusun,

Douglas

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu Düzenleme:buk@

7. BÖLÜM

Mary Rose asla riske girmemeliydi. Hayatındaki her şey kötünden korkunca dönüşmüştü. Uğradığı alçakça saldırıdan on dakika sonra kendini oldukça gülünç bir halde buldu. Ayağını bir tabureye dayayarak Morrison'ların salonunda bir koltuğa oturtulmuştu. Tek başınaydı. Geri kalan herkes mutfaktaydı. Catherine'in annesi onun yüzünü temizlemek için bez ve su getirmeye gitmişti. Bu sırada kızı Catherine de diğer misafirlerini mutfak masasında ağırlıyordu.

Mary Rose çektiği sıkıntıyı hak ettiğini düşündü. Catherine hakkında uygunsuz sözcükler sarf etmişti ve en katı düşünceleri doğru olsa bile Catherine onun her beklentisini karşıladığında şikâyet edememişti. Mary Rose evden içeri girdiğinde Catherine sempatik görünmeye çalışmıştı. Artık bir seyircisi vardı. Oldukça iyi bir performans sergilemişti. Sevgili arkadaşının berbat görüldüğünü söyleyip gözyaşı dökmüştü. Mary Rose buna kanmamıştı. Catherine'i yıllardır tanıyordu. Küçük bir kızken bile Catherine, ailesinin ve Mary Rose'un ağabeylerinin önünde mükemmel biriymiş gibi davranırdı ama arkalarını döndükleri an Mary Rose'u ısıırırdı. Ne yazık ki zaman, onun huylarında iyileşme sağlamamıştı. Bayan Morrison, Harrison ve diğer kardeşleri mutfağa aldığı anda Catherine'in Mary Rose'a olan ilgisi de sona ermişti. Annesinin ona verdiği havluyu rastgele Mary Rose'un suratına doğru atmış ve hızla Harrison'ın peşinden gitmişti.

Travis, Cole ve Harrison mutfak masasının gevresinde oturmuş, Bayan Morrison'ın fırından yeni çıkardığı böğürtlenli turtayı yiyorlardı. Dooley de onlara katılmıştı. Mary Rose oturduğu yerden Harrison'ı net bir şekilde görebiliyordu. Elbette Catherine'i de. Ona resmen asılıyordu. Tathiyı servis ederken elini onun koluna koymuş ve tabağı önüne koymak için omzuna abanmıştı. Yeniden doğrulması biraz zaman almıştı. Harrison ise bunu umursuyor gibi görünmüyordu.

Catherine'in ona kur yapmasını izlemek zorunda kalmak ve hiçbir şey yapamamak genç kıza dayanılmaz bir acı veriyordu. Travis de unutulmamalıydı tabii. O da Catherine'in dikkatini çekmek için uğraşıyordu. Saçma sapan övgüler yağırdırıyordu. Catherine ise bir kedi gibi gururlanıyordu.

"Bu kadar delirmenin bir nedeni olmalı, Harrison," dedi Dooley. "Onca adamın üzerine atlayınca aklını kaçırdığını düşündüm. Aldığın hiçbir darbeyi hissetmediğine bahse girerim."

Harrison başını salladı. "Hayır, aklımı kaçırmamıştım. Ne yaptığımın kesinlikle farkındaydım."

Dooley kasabadaki olayla ilgili konuşmasını bitirmemişti. "Bu kimin aklına gelirdi ki?" dedi. "Senin gibi bir avukatın bu kadar iyi dövüşebileceği."

Cole afallamıştı. "Harrison avukat mı?"

"Tabii ki avukat."

Cole yavaşça kaşığını masaya koyup Harrison'a döndü. Sonra adamın çenesine sert bir yumruk attı.

Harrison geri çekildi. Yumruk canını acıtmıştı. Çenesini ovuşturdu ve Cole'a dik dik baktı.

"Neden yaptın bunu?"

"Avukat olduğun için," diye cevapladı Cole.

Tekrar kaşığını aldı, tabaktaki turtasına döndü ve sonra, "Nasıl olur da bize avukat olduğunu söylemezsin?" dedi.

"Bu bir sır değildi," diyerek araya girdi Dooley. Ocağa doğru yürüdü ve kenarına yaslandı. Salona gitmediği sürece

oturabileceği boş bir sandalye yoktu ve hiçbir konuşmayı kaçırmak istemediğinden mutfaktan çıkmazdı.

Yaşlı adam bir kaşık dolusu tatlıyı ağzına atarak, "Kasabadaki herkes Harrison'ın geçinmek için yaptığı işi biliyor, Cole," dedi. "Kasabaya bir büro açma düşüncesini bile konuştuk."

"Bana bir daha vurursan, buna pişman olursun," dedi Harrison.

"Avukatlardan nefret ederim."

"Belli oluyor," dedi Harrison. "Nedenini söyleyebilir misin bir sakıncası yoksa?"

"Eğer Cole erken davranmasaydı seni önce ben yumruklardım," diye mırıldandı Travis.

"Cole aşağı yukarı herkesten nefret eder, Harrison. Bunu daha anlayamadın mı?" diye sordu Dooley.

Travis sonunda Harrison'ın sorusunu cevapladı. "Avukatlardan nefret ederiz, çünkü onlar her zaman her işe burunlarını sokarlar."

Harrison, Mary Rose'un ne yaptığını görmek için salona baktı. İyi olduğundan emin olmak için neredeyse her dakika ona bakıyordu. Bayan Morrison, Mary Rose'un ihtiyacı olan şeyleri hazırlamak için uzun zamandır oyalanıyordu ve birinin genç kıza yardım etmesini beklerken Harrison'ın sabrı epeyce taşmıştı.

"Neye bakıyorsun öyle?" diye sordu Cole ona.

"Kız kardeşine," dedi Harrison. Ayağa kalkmaya hazırlandı. "Gidip bir bakayım eğer ihtiyacı..."

"Bırak da Morrison'lar baksın ona," dedi Travis. "Kadınlar, kendileriyle başka kadınların ilgilenmesini severler."

Harrison tekrar yerine oturdu. Fısıltıyla, "Ne kadar uzun sürdü bu kadının işi," dedi.

Travis omzunun üzerinden kız kardeşine baktı, sonra masaya döndü. "Mary Rose iyi. Onun için endişelenme."

"Birilerinin endişelenmesi lazım," diye üsteledi Harrison inatla. "Sen ve Cole, onun dizi sıyrılmış gibi davranıyorsunuz. Neredeyse ölüyordu, Tanrı aşkına. Belki de..."

“İlgilendiğini ona bildirme mümkünse.”

Cole onu uyarmıştı. Travis sırttı. “İyi bir öğüt, Harrison. Bunu hatırlarsan iyi edersin.”

Harrison onların bu kadar duygusuz olmalarına inanamıyordu. Cole, onun kuşku dolu bakışlarından aklından geçenleri tahmin etti.

“Ufak tefektir ama sağlamdır.”

“Muhtemelen kendini çok kötü hissediyordur,” dedi Harrison.

“Tanrı aşkına, ona kendini nasıl hissettiğini sakın sorma,” diye uyardı Travis.

“Neden?”

“Sen bir avukatsın, anlarsın,” diye cevapladı Cole. “Gerçekten hukuku bırakıp çiftçiliği mi öğrenmek istiyorsun?”

“Evet,” diye cevap verdi Harrison. “İşte bu tam da düşündüğüm şey.”

“Bay MacDonald, konuşma şeklinizi seviyorum,” dedi Catherine Morrison. Misafirinin önüne peçete koyarken hafifçe ona sürtünmek için eğildi. “Çok sıra dışı. Değil mi Travis?”

“Bence boğazına takılmış bir şey varmış gibi konuşuyor,” diye mırıldandı Travis. Catherine’in Harrison hakkında iyi bir şey söylemesine hiç sevinmemişti, çünkü Catherine’den hoşlanıyordu.

“Travis, böyle alay ettiğinde çok sevimli oluyorsun.”

Cole ve Harrison öfkeli görünüyorlardı. Harrison bu genç kızın utangaçlığı yeni bir boyut getirdiğini düşündü. Oldukça açıktı. Cole ise düşüncesinde bu kadar kibar değildi. Catherine’in zavallı, koca avlayan yaşlı bir kadın gibi davrandığını düşünüyordu.

Travis de onun Blue Belle’deki en tatlı yaratık olduğunu aklından geçiriyordu.

Catherine Harrison’a asılmaya devam ediyordu ama Mary Rose dinlemeyi bırakmıştı. Salonda oturmaya artık tahammül edemeyecek hale gelmişti. Eve gidip biraz dinlenmek

istiyordu. Eğer alnımdaki ve dudağımdaki yaraların kanaması kendiliğinden dinmeseydi şimdiye kadar ölmüş olurdum, diye düşündü. Muhtemelen kimse onun öldüğünü bile fark etmeyecekti. En azından turta bitene kadar. Kendine üzüliyordu. Günün geri kalanını kendine acıyarak geçirebilirdi.

Sandalyede oturduğu için her yeri tutulmuştu. Ayağa kalktı, neredeyse dengesini kaybediyordu. Öne doğru sendeledi, doğruldu ve sonra birilerinin fark edip fark etmediğini görmek için mutfığa baktı. Fark etmemişlerdi. Genç kız buna tabii ki şaşırmamıştı çünkü herkes hâlâ turtayı silip süpürmekle meşguldü.

Dışarı çıktı ve atların çite bağlanmış olduğunu gördü. Tam girişten ilerliyordu ki Douglas'ın geldiğini gördü.

"Kötü görünüyorsun, Mary Rose."

"Kötüyüm tabii. Saldırıya uğradım, Douglas. Bu kadar şeyi düşündüğümde..."

Douglas genç kız şikâyet listesini saymadan onu durdurdu. "Şu anda şikâyet etmenin bir yararı yok."

Douglas attan indi ve girişe doğru yürümeye başladı. "Herkes nerede?"

"İçeride Bayan Morrison'ın yaptığı o müthiş turtadan yiyorlar. Benim haberim yok tabii. Kimse bana sormadı."

"Daha önce de söylediğim gibi. Şikâyet etmek kendini daha iyi hissetmeni sağlamayacak."

Mary Rose'un yanına gitti ve omzunu hafifçe okşadı.

"Sağlayacak," dedi genç kız ona. "Şikâyet etmeyi seviyorum."

"Biliyorum," dedi Douglas bıkkın bir ifadeyle.

Sonra ona gülümsedi. Ağabeyinin neşeli hali Mary Rose'u yeniden sinirlendirmişti. Tanrı aşkına, burada biraz anlayış görmek için ne yapması gerekiyordu?

"Gün boyunca başımdan geçenleri düşündüğümde..."

"Böyle tek başına nereye gidiyordun?"

"Eve," diye cevapladı Mary Rose. "Ve sakın beni durdurmaya cüret etme."

Douglas sonunda kardeşinin gerçekten kendini zavallı hissettiğini anlamıştı. Mary Rose ağlayacak gibi görünüyordu.

“Tamam,” dedi. “Eve gideceğiz. Burada bekle. Diğerlerini de getireyim. Hep beraber gideceğiz. Acele edeceğim, söz veriyorum.”

Mary Rose yalnız kalmak için onaylamış gibi yaptı. Ne olacağını gayet iyi biliyordu. Douglas’ın verdiği söz içtendi ama Bayan Morrison’ın mutfağına girdiğinde her şeyi unuttu.

Erkekler. Onları etkilemek çok kolaydı. Kafalarını okşa, yiyecek bir şeyler ver, sonrasında onları istediğin yere götürebilirsin. Bir gülücük ve birkaç saçma övgü de eklersen anında tüm sorumluluklarını unuturlar.

Kapıda ölmek üzere olan bir kız kardeş gibi, diye düşündü Mary Rose.

Semerin üzerinde kendini rahat hissetmesi uzun zamanını aldı. Sonra eve doğru yol almaya başladı. Kötü ruh halini üzerinden atmaya zorladı kendini. O kadar da kötü hissetmiyordu. Yaşadığı kötü olayları her seferinde daha önce yaşadığı kötü olayları karşılaştırırdı. Yaşadığı her acı aklında onun kadar kötü, ondan daha kötü, onun kadar kötü değil şeklinde kategorilere ayrılırdı. Bickley tarafından saldırıya uğramak hâlâ arı saldırısı kadar kötü değildi. Bugüne kadar hiçbir şey kötülük derecesi açısından o saldırıya yaklaşmamıştı.

Arı sokmasından neredeyse ölüyordu, en azından Adam cennete yaklaşmış olduğunu söylemişti. Mary Rose şimdiye dek o kadar hasta olduğu başka hiçbir olayı hatırlamıyordu. Sadece o acıyı hatırlıyordu. Hiç şikâyet etmemişti, kardeşleri bunun için ona yalvarmış olsalar bile.

“Mary Rose yavaşla ve bizi bekle.”

Douglas vermişti bu komutu. Mary Rose söyleneni yerine getirdi ama Douglas yanına ulaştığında ağzının çevresinde turtta kırıntıları olduğunu fark etti. Ağabeyine kaşlarını çatarak baktı, sonra da onu görmezden geldi.

“Tek başına binebiliyor mu?” diye sordu Harrison arkadaşan.

“Deniyor,” diye cevap verdi Mary Rose.

“Arkana otursam kendini daha iyi hisseder miydin?” diye bağırdı Cole.

“Bilemiyorum. Sırtımın ağrısından öleceğim. Belli ki ne olduğunu unutmuşsun.”

“Bana hatırlatır mısın?”

Mary Rose neredeyse gülümsüyordu ama kendine hâkim oldu. Kardeşlerinin, oynadığının oyunun farkına varmalarını istemiyordu. Eğer sırf onun şikâyet etmesinden nefret ediyorlar diye bunu yaptığını anlarılarsa bu bütün eğlenceyi mahvederdi.

“Vahşice tekmelere maruz kaldım ve...”

“Tekrarlamana gerek yok, Mary Rose.”

Cole uzandı ve onu kucağına aldı. “İşte şimdi kendini daha iyi hissedeceksin.”

Eğer sesi bu kadar neşeli çıkmasaydı genç kız bunu onaylayabilirdi. Cole olağandışı hiçbir şey yaşanmamış gibi davranıyordu. Herkes öyle davranıyordu. Harrison bile. Mary Rose, Cole’u perişan etmeye karar verdi ve hemen dırdır etmeye başladı. Cole gerçekten tuzağına düşmüş gibiydi. Mary Rose istediği gibi dırdır ederken, ağabeyinin hiçbir şey yapmayacağından emindi. Normalde dertlerini sıraladığı zamanlarda herkes yanından uzaklaşırdı. Bunu yıllar önce anlamıştı. İşte tam da bu yüzden bu oyuna başlamıştı. Yalnız kalmak istediğinde dırdır etmeye başlardı, sonra da oturup kardeşlerinin kaçışmalarını izlerdi. Bu numarası etkiliydi ve planı işlediğinde kimse onunla uğraşmazdı.

Şimdiki amacı atına binip yalnız kalmaktı. Harrison’ın beklenmedik davranışı üzerine kafa yormak için yalnız kalmak istiyordu. Göz açıp kapayıncaya kadar adamın bütün kişiliği değişmişti. Bir tür büyüye maruz kalmış gibiydi. Mary Rose bu adamı nasıl olmuştu da bu kadar sevmişti? Sinirlenmeden ona tekrar bakabilmek için bunların hepsini çözmesi gerekiyordu.

Cole onun ata tek başına binmesini istemiyordu ama kısa süre içinde kardeşini dinlemekten sıkıldı. Mary Rose'u Douglas'a emanet etti. Douglas beş dakika bile dayanamadı. Sonra da Travis genç kızla tek başına kaldı.

"Bak Mary Rose, seni dinlemeye tahammül edemiyorum," diye mırıldandı Travis. "Neden eve gidene kadar bekleyip sonra oturup annene uzun bir mektup yazmıyorsun? Ona kendini ne kadar kötü hissettiğini uzun uzun anlatabilirsin."

"Hayır, yapamam," diye cevap verdi Mary Rose. "Annem bunları dinlemek istemez. Genç bir hanım için şikâyet etmenin uygun bir davranış olmadığını söyledi."

Travis güldü. "Eskiden bizim hakkımızda yazardın değil mi?"

"O zaman çok küçüktüm," diyerek kendini savundu Mary Rose. "Annem beni engelledi sonra. Ağabeylerime sadık olmadığını ve onları sürekli ispiyonlamam gerektiğini söyledi. Annem beni şimdi görebilseydi ne kadar da etkilenirdi. Çünkü yumruklandım ve..."

"Harrison, sıra sende!" diye bağırdı Travis.

"Boş ver," diye fısıldadı Mary Rose. "Şikâyetlerimi bitirdim."

Travis ona inanmadı. Onu Harrison'ın kucağına bıraktı. Adamın sert dizlerine hızlıca iniş yaptığında genç kız yüksek sesle feryat etti.

Harrison ona dayanmasını söyledi. Mary Rose onun çelik kadar sert yapısına alıştıktan sonra biraz daha rahatladı. Bakışlarını yola dikti ve genç adamın kendisini ne kadar nazıkçe tuttuğunu düşündü.

Mary Rose düşüncelere dalmıştı. Birden korkunç görünüyor olabileceğini fark etti. Bu şu an düşünülebilecek en garip şey, dedi kendi kendine. Görüntüsüyle ilgili saçma endişesi zihnini meşgul ediyordu. Harrison'a dair mantıklı düşünmediğini biliyordu. Hâlâ ona bakamıyordu. Bickley ve arkadaşlarının peşinden giderek onu çok korkutmuştu ve

Mary Rose on dakika kadar sonra Catherine'in ona kur yapmasını izlemeye tahammül edememişti.

Kafasını direğc çarpmanın etkisiyle kendini hâlâ sersemlemiş hissediyor olmalıydı.

Harrison sessizliğe daha fazla dayanamadı. "Ağrın var mı Mary Rose?"

"Hayır."

"Bir doktora ihtiyacın var," dedi. "Hammond'a gidip bulabilirim."

"Doktora ihtiyacım yok," diyerek ona güvence verdi genç kız. "Gerçekten kendimi iyi hissediyorum."

"Rahatlamaya çalış."

Birkaç dakika sonra Harrison sarhoş edici aksanıyla onun adını fısıldadı ve Mary Rose aniden iç geçirip ürperme hissi duydu. Her iki dürtüsüne de direndi.

Başını vurması hislerini de almış gibiydi. Harrison'a kızgındı. Yoksa değil miydi?

"Neden bana bakmıyorsun? Seni korkutuyor muyum?"

Harrison'ın sesi neşeliydi. Şu an çok sevimli, anlayışlı ve nazikti. Mary Rose onu tekmelemek istedi.

Ona cevap vermedi. Harrison iç geçirdi. "Unut gitsin," dedi. "Yanılmış olmalıyım."

Birkaç dakika daha sessizlik içinde geçti. Suçluluk duygusu sonunda genç kıza doğruyu söyledi.

"Pek yanılmış sayılmazsın. Senden korkmuyordum. Sana olanlar karşısında endişelendim. Bana kendi başının çaresine bakabileceğini söyledin ama ben sana inanmadım. Dövüşen adamları sevmem."

"O halde ağabeylerinden nefret etmen gerekir."

"Ağabeylerimi seviyorum. Seni sevmiyorum."

Harrison onun kendisini sevmediğini biliyordu. Tabii ki sevmiyordu. Yine de bunu ondan duymayı istemezdi.

"Bana olanları hâlâ anlayamıyorum," dedi Harrison.

"Harrison, sen büyülendin mi yoksa?"

Mary Rose gerçekten çok ilgili görünüyordu. Harrison

gölmemek için kendini zor tuttu. "Sanmıyorum. Seni kollarıma aldığımnda bana bir şeyler oldu. Açıklayamıyorum. Nefes alıp almadığını anlayamadım. Bilmiyordum..."

Mary Rose onun söyledikleri karşısında hayrete düşmüş-tü. Kendini, onun sözünü kesmekten alıkoyamadı. "Benimle sen mi ilgilendin? Dooley senin ilgilendiğini söyledi ama ben ona inanmadım."

"Bayılmıştın," diye açıkladı Harrison. "Muhtemelen hatırlamazsın. Atlar tarafından ezilme tehlikesi altındaydın. Seni kurtarmak için bir şeyler yapmalıydım. Biliyorum, sana biraz geç ulaştım değil mi? Yerde yatıyordun ve kafanı korumak için hiçbir şey yapmıyordun bile."

Harrison, genç kızın o çaresiz halini hatırlayıp ürperdi ve onu içgüdüsel olarak sımsıkı tuttu. Mary Rose onun korktuğunu fark etmişti.

"Beni yerden kaldırdıktan sonra ne yaptın?"

"Seni yerden kaldırdığımnda nefes aldığını fark ettim. Buna rağmen sakinleşemedim. Bir şeyler içimi kemiriyordu. Seni güvende olacağın bir yere bırakıp o alacağın peşinden gittim."

Mary Rose, Harrison'ın söylediklerine neredeyse hiç dikkatini vermiyordu. Bundan zevk duymakla meşguldü. Birbirlerine ne kadar benzediklerini ona söylememiş miydi? Ve Harrison onunla nasıl da tartışmıştı! Genç kız onun söylediği her kelimeyi hatırlıyordu. Ayrıca onun ne kadar dehşete düşmüş göründüğünü de.

Bunu ona söylemenin kabalık olup olmayacağını merak etti. Harrison'ın onun haklı olduğunu kabul etme zamanı gelmişti.

"Yani sen aslında bilinçsizce davrandın. Sadece düşünmeden hareket ettin, öyle değil mi?"

Harrison onun bu soruyla konuyu nereye getireceğini biliyordu. Omuz silkip gülümsemek için elinden geleni yaptı. Aman Tanrım, kız ne kadar da akıllıydı.

"Öyle bir şey söylememiştim..."

“Evet, söyledin. Kendinden ödün vermiş oldun biraz, öyle değil mi? Hatırlarsın. Önce kalbinle, sonra kafanla.”

“Bunun tam tersi.”

“Biliyorum,” diye cevapladı genç kız neşeli bir sesle. “Sarıyı unutmuş olmalısın. Bana biraz önce ne kadar da güzel bir övgüde bulunduğunun farkında mısın?”

“Gerçekten mi? Az önce beni küçük düşürdün.”

Mary Rose kahkaha attı. Görünüşe bakılırsa bundan hiç pişman olmamıştı. Onun neşeli sesi Cole’a kadar ulaştı. Cole onlara yetişmek için atını sürdü. Harrison’ın kız kardeşini ne kadar yakından tuttuğunu hemen fark etmişti. Ona sarılıyor-muş gibi görünüyordu.

“Mary Rose’a biraz fazla yakın değil misin?”

“Kendi işine bak Cole,” dedi Harrison.

Mary Rose gülümsedi. Cole şaşırmış görünüyordu. Başka insanların onunla küstahça konuşmasına alışkın değildi.

Genç kızın diğer bütün misafirleri, onun ağabeylerine karşı gelemeycek kadar ürkeklerdi. Cole daha önce Harrison gibi birini hiç tanımamıştı.

Cole konunun üzerinde daha fazla durmak istemedi. Geniş bir gülümsemeye kız kardeşine döndü. Mary Rose onun sevimli olmaya çalıştığını düşündü ki bu Cole’un nadiren yaptığı bir şeydi. Ağabeyi gülümsemeye devam edince de başka bir sebebinin olabileceğini düşünmeye başladı genç kız.

“Niye bana öyle sırtıyorsun?” diye sordu şüpheyle.

Cole doğruyu söyleyecek değildi. Kız kardeşi açıkça pırışan görünüyordu. Saçları dağınıktı. Mavi-beyaz kurdele boğazından aşağı sarkıyordu. Kurumuş kan, alnında ve yanağında kabuklaşmış bir haldeydi. Boğazında daha da çoktu. Mary Rose aynada kendine baktığında kriz geçirecekti.

“Kendini daha iyi hissettiğine sevindim,” dedi ona.

Atını onlarla aynı hizada sürmeye devam etti. Mary Rose ise Harrison’la baş başa kalmak istiyordu. Harrison ona olan hislerini tam olarak açığa vurmamıştı. Ve Cole yakınlarda

olduğu sürece ona tek bir kelime etmeyecekti. Genç kızın gizliliğe ihtiyacı vardı ve bunun için de tek bir yol vardı tabii ki.

“Kendimi pek iyi hissetmiyorum.”

“Daha şimdi güldün. Duydum seni.”

“Çılgına dönmüş gibiydim. Felaket bir acı içindeydim. Bana neler olduğunu unuttun mu? Başım zonkluyor ve sırtım...”

Şikâyetlerine devam etmesine gerek kalmadan Cole yanlarından uzaklaştı. Mary Rose onun uzaklaşıp Travis’in peşinden gitmesini izledi. Douglas grubun arkasında yer alıyordu. Bu da beklenmedik bir duruma karşı önlem niteliğindediydi.

“Biraz önce bana ne anlatıyordun?”

“Mary Rose, senin için gerçekten çok endişeliyim. Çok ağrın var mı? Doktora ihtiyacın var,” diye üsteledi Harrison bir kez daha.

Mary Rose onun eline hafifçe vurdu. “Gerçekten iyiyim.”

“İyi olduğundan emin misin? Cole’a kendini ne kadar kötü hissettiğini söylediğinde güçsüz ve hasta görünüyordun. Bir doktora görünmen konusunda gerçekten ısrar edeceğim,” dedi Harrison tekrar.

“Bu kadar ilgili olman büyük bir incelik. Ben iyiyim, gerçekten. Elinden bir şey gelmez hem...”

“Ne demek elimden bir şey gelmez?”

Mary Rose buna karşılık gülümsedi. “Benimle ilgili elinden bir şey gelmez.”

Harrison şimdi ona ne hissettiğini söyleyecekti.

“Seni umursuyorum. Ağabeylerin için de endişeleniyorum. Beni evinize alıp karnımı doyurdunuz. Bana bir yatak verdiniz ve...”

“Karnılarımı doyurup kendileriyle ilgilendiğinde onlar da sana hep minnettar kalacaklardır.”

“Biraz önce ne dedin?”

“Boş ver.”

“Bana bakacak mısın?”

“Buna hazırlanıyorum,” dedi Mary Rose. “İlk önce bir şey için bana söz vermen gerek.”

“Nedir?”

“Bir daha büyülerin etkisine girme. Olduğunu düşündüğüm kişi ol. Tamam mı?”

“Büyülerle alakam yok Mary Rose. Ve sana yardımcı olmadan önce beni nasıl biri olarak tanıdığını öğrenmem gerekecek.”

Mary Rose bunun gayet akıllıca olduğuna inanıyordu. Sonunda dönüp Harrison’a baktı. Harrison birkaç saniye ürkmüş göründü. Sonra da Cole’un yaptığı gibi ona sırtıttı.

Harrison, Mary Rose sormadan davranışının nedenini açıkladı. “Bana Hortlak’ı hatırlatıyorsun.”

“O kadar mı kötü?” diye fısıldadı genç kız.

Harrison onun lülelerini düzeltmeye çalıştı. Çok dağınıklardı. Ona yardım etmek için uzandı.

“Kasabada da böyle görünmüyor muydum? O zaman gül-müyordun?”

“Kasabadayken moralim bozuktu. Şimdi iyiyim. Üstelik saçların...”

“Ne olmuş saçlarıma?”

Mary Rose onun elini itti ve saçlarını kendi düzeltmeye başladı. “Çok mu dağınık yoksa? Aman Tanrım, yoksa gerçekten de Hortlak gibi mi görünüyorum?”

“Hayır, onunki çok daha farklı.”

“Mary Rose, bizi kimin beklediğini tahmin bile edemezsin,” diye bağırdı Cole. “Clive Harrington ön tarafta bizi bekliyor.”

Cole çiftliğe bakıp duyurmuştu bu haberi. Mary Rose birden görünümüyle ilgili endişeleri unuttu. Harrison’a acele edip ağabeyine yetişmesini söyledi.

“Clive hasta olmuş olmalı,” dedi yüksek sesle.

Cole başını iki yana salladı. “Öyle olduğunu sanmıyorum.”

Travis de çok geçmeden konuya katıldı. "Onun at arabasının bizim ön bahçede ne işi var?"

Bir şey olmuş olmalıydı. Mary Rose bundan emindi. Clive'in sıkı bir prensibi vardı. Arabasını asla bir başkasının mülkünde tutmazdı. Bunun prensiplerine aykırı olduğunu söylerdi. Yolcularını yol üstündeki çeşitli kavşaklarda bırakırdı. Evlerine nasıl ulaşacaklarını bilmek onlara kalmıştı. Müşteriler ondan her zaman eşit muamele görürlerdi. Clive kaybolan insanlarla ilgili kendini sorumlu tutmazdı. Onların eşyalarıyla da ilgilenmezdi. Mary Rose'a düşünecek daha önemli işleri olduğunu söylerdi.

Clive prensiplerini onun için değiştirebileceğini söylerdi tabii, fakat Mary Rose kendisine de herkese davrandığı gibi davranması konusunda ona ısrar ederdi. Özel muameleden hoşlanmazdı. Clive onun bir melek olduğunu düşünürdü. Prensiplerine bağlı kalması için cennetten gönderilen bir melek.

Mary Rose ve Harrison sonunda vadiye ulaştılar. Mary Rose hemen atlarının başında bir sağa bir sola adım atan Clive'ı gördü.

"Kötü bir şeyler olmuş," dedi Mary Rose. "Baksana, zavallı Clive ne kadar da üzgün görünüyor."

"Adam nerede?" diye meraklandı Travis.

"Evde olmalı," diye tahminde bulundu Douglas.

"Kötü bir şeyler olduğu belli."

"Gereksiz yere endişe duyma, Mary Rose," diye öğütledi Harrison. "Tam tersi de olabilir. Çok sevindirici bir haberi vermek için heyecan duyuyor da olabilir."

Mary Rose bu saçma düşünce üzerine ne kadar öfkelenildiğini göstermek için Harrison'a döndü.

"Belki soyguna uğramıştır," dedi Travis.

"Sanmıyorum," diye cevap verdi Cole. "Buradaki herkes onun hiçbir zaman yanında değerli eşya bulundurmadığını bilir."

"Lütfen acele et," diye rica etti Mary Rose. "Clive'a yardım etmem lazım. Başı belada."

“Belki de kötü bir haber değildir,” dedi Cole. “Harrison haklı olabilir.”

“Elbette kötü bir şeydir. Ben bunu hak ettim.”

“Yine mi başlayacaksın?”

“Catherine ile ilgili kötü şeyler söylemiştim,” dedi genç kız ağabeyine. “Söylediğim her şey doğrudu ama yine de onları söylememeliydim. Eğer onunla arkadaş olduğumda ne kadar büyük acılar çekeceğim hakkında en ufak bir fikrin olsaydı diz çöküp benden af dilerdin. Evet, bunu yapardın. Neden bana oyun arkadaşı olarak bir çingiraklı yılan vermediniz ki? Eminim o zaman daha güvende olurum.”

Travis, Harrison’a gülümsedi. “Catherine onun saçını kestiği için Mary Rose hâlâ kızgın. Kardeşim kin tutmayı sever.”

“Saçını kesmesi en önemsiz olaydı. Lütfen yolumdan çekilin.”

Kardeşler sonunda hareket ettiler. Birkaç dakika sonra çiftliğe ulaştılar. Clive, Mary Rose’a inmesi için yardım etti. “Aman Tanrım, size ne oldu böyle Bayan Mary?”

“Bickley bana saldırdı.”

Clive onun adına küplere binmişti. “Sizin için onu öldürecekim. Yapmazsam ne olayım.”

“Clive, bu kadar öfkelenme. Bu sinirlerine iyi gelmez. Bickley ve çetesi Hammond’a geri götürülüyor. Kasaba şefi onlarla ilgilenecektir. Benim için endişelenmen büyük bir incelik. Ne kadar da düşünceli bir arkadaşsın.”

“Ağrınız var mı Bayan Mary?” diye sordu Clive. Mesele- nin öylece bırakılmasına gönlü razı olmamıştı.

“Yok, hayır, hiç yok,” diye güvence verdi genç kız ona. “Yüzümü yıkayıp elbisemi değiştirdiğimde bana bir şey olup olmadığını anlayamayacaksın bile.”

“Ve saçınızı taradığınızda,” dedi Clive.

Mary Rose hemen lülelerini düzeltmeye çalıştı. “Şimdi bana neden burada olduğunu söyle bakalım. Bir şeyler ters mi gidiyor?”

“Evet, bir şeyler yolunda değil,” diye cevapladı Clive. “Sonunda evde olmanıza memnun oldum. Bugün Blue Belle’de bir işiniz yoktu Bayan Mary. Bugün cumartesi değil. Unuttunuz mu?”

“Hayır, bir arkadaşla götürmek için ihtiyaç malzemeleri temin etmeliydim. Bu özel bir durumdu.”

“Tamam o zaman, eğer özel bir durumsa,” diye mırıldandı Clive. Aklı yine ikilemine döndü. “Sanki bir şeyin altında ezilmiş gibi bir haliniz var ama hâlâ göze hoş görünüyorsunuz. Çaresiz bir durum için yardımınıza ihtiyacım var. Bana yardım etmelisiniz. Gerçekten.”

Mary Rose ona tüm dikkatini vermeden önce ağabeylerine ben-size-demiştirm bakışı attı. “Elbette yardım ederim. Sadece sorunun ne olduğunu anlat.”

“İlk önce onu arabadan çıkarmanız gerekecek. Yoksa kılmıdamayacak. Adam’ın kapıya yaklaşmasına bile izin vermedi. Ona bağırıp çağırdı. Onu bir çiftlik işçisinin karşılamasına asla izin vermeyecğini söyledi. Tam olarak böyle söyledi. Burada işlerin nasıl yürüdüğünü ona anlatmaya çalıştım ama beni dinlemedi. Adam’ın ağabeyiniz olduğuna da inanmıyor. Kuşkularımı anlayabiliyorum. O buralardan değil, yani buralara alışkın değil. Adam sonunda pes edip içeri girdi. Vurulmak istemiyordu. Eğer arabaya yaklaşırsa onu öldürmekle tehdit etti. Ağabeyiniz bana rahat bir sandalye ve soğuk bir içecek sundu. Yine de teklifini kabul etmeye cesaret edemedim. Onu burada yalnız bırakamazdım. Eğer ona sırtımı dönersem arabama ne yapacağı bile meçhuldü. Onu vazgeçirmeye çalıştım, Bayan Mary. Hiçbir şey işe yaramadı. Düzgün bir karşılama talep ediyor ve istediğini elde edene kadar dışarı çıkmayacağını söylüyor. Neredeyse iki saattir orada oturuyor. Tuhaf biri, Bayan Mary.”

“İçinde kim var?” diye sordu Douglas. Pencereden bakmaya çalıştı ama karanlık perde görüşünü engelliyordu.

“Bayan Border.” Bu adı fısıldarken ürpermişti.

“Eleanor?” Mary Rose hayrete düşmüştü. Clive’in ona

söylediği şeye inanamıyordu. Eleanor Border'ın onun bahçesinde ne işi olabiliirdi?

Douglas dönüp kız kardeşine baktı. "Şu Eleanor?"

Mary Rose ağabeyine cevap veremeden Clive onun koluna asıldı.

"Onu başımdan almanız gerekiyor. Yemin ederim her istediğinizi yaparım. Lütfen, yalvarırım."

Cole bu haber karşısında neşe duyan tek kardeşti. Gözleri memnuniyetle ışıldadı.

"Zaten yalvarıyorsun," dedi. Sonra gülmeye başladı. Hakkında inanılmaz hikâyeler duydukları şu meşhur oda arkadaşı, yıllarca Mary Rose'u mahveden kız, onu ziyarete gelmişti.

"Burada ne arıyor?" diye sordu Travis. Oldukça kızgındı.

"Onu sen mi davet ettin?" diye sordu Douglas.

"Sayılır," dedi Mary Rose lafı dolandırarak.

"Sayılır da ne demek?" diye sordu Douglas. Ağır ağır yürüyerek kız kardeşinin önünde durdu.

"Onu davet ettim ama sadece davetimi kabul etmeyeceğinden emin olduğum için. O sınır kasabalarını sevmez. Böyle kasabaların medeniyetten yoksun olduklarını düşünür. Douglas bana öyle kötü kötü bakmayı kes. Ne olmuşsa olmuş."

"O kız daha önce hiç St. Louis'in batısına gitmiş mi?" diye sordu Travis.

"Hayır ama yine de sevmez," diye açıkladı Mary Rose.

"Bana bu kızın senelerce bize bahsettiğin Eleanor olmadığını söylemeni istiyorum," dedi Douglas. Mary Rose'un kolunu sıkıca kavradı, duymak istediği şeyi söylemediği sürece onu bırakmayacaktı.

"Onun şu meşhur Eleanor olduğunu gayet iyi biliyorsun," diye fısıldadı genç kız. Bu sırada gidip misafirini karşılamak için Douglas'ın elinden kurtulmaya çalışıyordu.

"Onu davet ettiğin için seni boğabilirim, Mary Rose," diye mırıldandı Travis.

“Çocukça davranıyorsunuz,” dedi Mary Rose. “Ayrıca alçak sesle konuşun. Onun hakkında konuştuğumuzu duymasını istemiyorum. Hassas bir kızdır.”

Cole tekrar kahkahaya boğuldu.

“Clive, onu Blue Belle’e geri götür,” diye önerdi Douglas. “Barın üstündeki odalardan birinde kalabilir.”

“Mantıklı ol, Tanrı aşkına. Sadece sarhoşlar barın üstünde kalır. Eleanor nazik ve temiz bir hanım.”

“Sanırım hiçbiriniz benim sorunumu anlamıyorsunuz,” diye bağırdı Clive. “Akşam karanlığından önce bu hanımdan kurtulmam lazım. İnsanlar beni bekliyor.”

“Evet, elbette,” diyerek onu sakinleştirdi Mary Rose. “Sana yardım edeceğiz.”

Clive dinlemiyordu. Hızını alamamıştı ve kendine engel olamıyordu. Gerginliğini iki saattir içinde depoluyordu. Şimdi bunlardan kurtulmanın tam zamanıydı.

“Eğer buradaki insanlar prensiplerimi bozup onu kapınıza kadar bıraktığını duyarlarsa tekrar insan içine çıkamam.”

Kardeşlere döndü. “Size söylüyorum bakın, ömrümde böylesini görmedim. Ona karşı gelemem. En sevdiğim şapkama bir delik açtı. Tanrı’ya şükür, başıma isabet etmedi. Eğer ona karşı gelirsem beni bir köpekmişim gibi vuracağını söyledi. Kendisinin pek de nazik olduğunu düşünmüyorum açıkçası, Bayan Mary. Tek bildiğim, biraz hızlı olmanız gerektiği. Buradan gitmek istiyorum.”

“Şimdi onu getireceğim,” diye söz verdi Mary Rose. “Douglas, bırak gideyim. Misafirperver olmamız gerek. Zaten onu bekleterek yeterince kabalaştık.”

Harrison, MacHugh’nun yanında durmuş, olup bitenleri izliyordu. Herkesin davetsiz misafire olan tepkisi karşısında hayrete düşmüştü. Eleanor Border kesinlikle onun merakını çekmişti.

“Kardeşime bu kadar kötü davrandıktan sonra onu karşılamana izin vereceğimi mi düşünüyorsun?” diye sordu Douglas.

“Anlamıyordu.”

“Tam olarak neyi anlamıyordu?” diye sordu Travis. “Clive’i duydun. Ona, Adam’ın senin ağabeyin olduğunu söylemiş.”

“Belli ki ona inanmamış,” diye karşılık verdi Mary Rose.

“Onu vurmakla tehdit etti,” diye araya girdi Clive.

Cole gülümsemeyi kesti. “Ne yaptı?” diye bağırdı.

“Kimseye ailem hakkında bir şey söylemedim. Cole, sakın ol. Herkes hakkında sessiz kalmam konusunda ısrar etmiştin. Hatırladın mı? Hepiniz bana defalarca ailemizle ilgili hiçbir ayrıntıyı paylaşmamamı söylemiştiniz.” Mary Rose sesini alçalttı. “Eleanor muhtemelen Clive’in onu bırakıp gideceğini düşündü.”

“Onu başımdan atmaya çalışıyordum,” diye bağırdı Clive.

Mary Rose gözlerini kapattı. Douglas hâlâ onun koluna tutuyordu, Clive ise diğer kolunu çekiştiriyordu. Genç kız bir günde bu kadar olaya hiç hazırlıklı değildi. Her tarafı yaralanmıştı ve zamanını olmadık işlerle uğraşarak geçirmek istemiyordu. Onu sevseler de sevmeseler de Eleanor Border’a katlanmak zorundalardı.

“O, Adam’dan özür dileyecek,” diye söz verdi.

“Yoksa?” diye sordu Travis.

“Yoksa gidecek,” dedi Mary Rose.

“Peki ya ben, Bayan Mary? Bana cahil keçi dedi. Banyonun ne olduğunu bile bilmediğimi söyledi. Benimle ilgili birçok kötü şey dile getirdi ama şu an onları tekrar etmeyeceğim. Bir eşekarısı kadar can yakabiliyor. Ve ne için? Tek yaptığım, onu yol ortasında bırakmaya çalışmaktı. Bu bir suç mu? Sorarım size? Prensiplerim olduğunu bilirsiniz.”

“Evet, biliyorum. Kurallarını yıkıp onu buraya getirdiğini kimse anlamayacak. Biz kimseye hiçbir şey söylemeyiz. Eleanor senden de özür dileyecek, Clive. Bu ona yeni bir şapkaya mal olacak. Bu kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak mı?”

Clive minnettarlığından ağlayacak gibi duruyordu. Mary Rose onu rahatlatmıştı.

“Sen ona dayanabilecek kadar iyi bir insansın. Onun neler yapabileceğini tahmin ediyorum. Okulda benim oda arkadaşındı. Rahatsız olduysan üzgünüm.”

Clive öne doğru eğildi. “Bunu kabul etmekten korkmuyorum, Bayan Mary.”

Cole gözlerini devirdi. “Bence arabayı ateşe verelim. O zaman hızla kaçacaktır. Sana yenisini alırım, Clive.”

Mary Rose tekrar gözlerini kapattı. Artık kimseyi rahatlatmaya çalışarak zaman geçirmemeye karar verdi. Ağabeyinden uzaklaştı ve at arabasına doğru koştu. Clive geri çekildi.

Mary Rose kapıyı tıklattı ve sonra açmaya çalıştı. Kapı yerinden oynamıyordu.

“Eleanor, eve geldim. Lütfen kapıyı aç,” diye bağırdı. “Benim, Mary Rose.”

Kilidin sesini duydu. Sonra kapıyı açıp arabaya tırmandı. Birileri içeriyi göremeden, kapıyı ardından kapattı. Perdelerin arasından arabanın içini doldurmaya yetecek kadar ışık süzülüyordu. Mary Rose, Eleanor’a baktı ve onun hakkında anlattığı tüm hikâyelerden dolayı suçluluk duydu. Eski oda arkadaşı dehşete düşmüş görünüyordu. Arabanın köşesine büzülmüş bir haldeydi ve korkudan titriyordu. Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Mary Rose Eleanor’un karşısına oturdu ve elini tutmak için öne eğildi. Sonra silahı fark etti. Eleanor onu kucağında tutuyordu. Namlusu Mary Rose’a yönelmişti.

Genç kız telaşlanmamıştı. Sadece gergindi. Eleanor ona bakıyordu ama Mary Rose onun kendisini gerçekten görebildiğini düşünmüyordu.

“Ne zaman aldın bu silahı?” diye sordu.

“Geçen hafta.”

“Nasıl kullanılacağını biliyor musun?”

“Henüz değil. Öğreneceğim.”

“Silahlar tehlikelidir, Eleanor. Silah taşımamalısın.”

“Saçlarımı kestim. Beğendin mi?”

Mary Rose bu soruya hiç şaşırmamıştı. Eleanor her za-

man kendini beğenme eğilimindeydi. Nasıl görüldüğü her şeyden önce gelirdi. Görünüşe bakılırsa korkudan bile.

Zavallı kız çok korkmuştu, elleri titriyordu. Gözlerinde vahşi bir ifade vardı. Mary Rose bir an için bunun çalılığın arasında hapsolmuş bir geyiği anımsattığını düşündü.

Eleanor koyu kahve-siyah arası saç rengiyle ve iri yeşil gözleriyle çekici ve sevimli görünen bir kızdı. Saçları eskiden omzuna kadar dökülürdü ama şimdi sadece kulaklarını kapatıyordu ve lüle lüleydi.

“Evet, saçlarını sevdim. Çok sevimli.”

Mary Rose sesini bir fısıltı kadar yumuşak tutuyordu. Eleanor’u korkutmak istemiyordu, bu yüzden hareketleri yavaş ve ölçülüydü. En azından uzanıp namluyu yere doğrultana kadar. Sonra silahı yavaşça Eleanor’un elinden aldı. Eleanor onu izledi ama durdurmaya çalışmadı.

“Artık korkmana gerek yok. Şimdi güvendesin. Her şey güzel olacak.”

“Hayır, güzel olmayacak. Hiçbir şey eskisi gibi olamaz. Buraya gelmek istemedim. İlkel koşullardan hoşlanmadığımı bilirsin.”

“Madem buraya gelmek istemedin neden geldin?”

“Gidecek başka yerim yoktu.”

Sonunda gerçekten Mary Rose’a baktı. Gözleri dolmuştu.

Eleanor acınacak halde görünüyor ve hâlâ korkuyordu. Mary Rose, onu bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu bulmaya karar verdi. Arkadaşı okulda her zaman soğuk ve duygusuz olmuştu. Gece geç saatler dışında, diye hatırladı Mary Rose. Eleanor’u ağlarken duyardı.

“Anlamıyorum Eleanor,” dedi. “Bana babanı anlat. Okul bittikten sonra onunla birlikte Avrupa’ya gitmeyecek miydin?”

“Hepsi yalanmış,” diye cevapladı Eleanor. “Babam kaçtı. Bana gittiğini bile söylemedi. O sadece... Kaçtı.”

“Neden?”

“Yetkililer beni sorgulamak için okula geldiler. Babamın ne yaptığını o zaman öğrendim. Okulu bırakmak zorundaydım tabii ki. Müdire çok kızmıştı, çünkü babam yeni bir bina inşa edilmesi için ona sermaye sözü vermişti.”

“Seni öylece başından atamaz,” diyerek itiraz etti Mary Rose.

“Yaptı bile,” dedi Eleanor. “Ücretin kalan kısmı ödenmemişti. Beni sorgulayanlar, babamın başkalarından para aldığını söylediler. Bunca yıl müşterilerinden para çalıp bir sürü dolap çevirmiş. Hep kibirliydi. Mükemmel giyinirdi, son moda kıyafetler giymekte ısrarcıydı. Dolabında elliye aşkın takım elbisesi vardı. Kolunda da her zaman genç bir kadınla gezerdi.”

“Eee?” diye üsteledi Mary Rose, ondan ses çıkmayınca.

“Sosyal itibarına gölge düşürmemi istemedi. Başkalarına hep onun ne kadar da yaşlandığını hatırlatıyordum. Ben ayağının altında olmayayım diye beni yatılı okula tıktı.”

“Seni isteyip istemediğini bilemezsin.”

“Evet ama anlayabilirim. Bana bunu birçok kez söyledi, artık duymaktan bıkmıştı. Beni hiç istememiş. Annem hamile kalarak onu evliliğe sürükledi. Ben doğduktan sonra öldü annem ama öldüğünde parmağında yüzüğü vardı, yani muhtemelen bundan memnundu.”

Mary Rose duydukları karşısında dehşete düşmüştü. Eleanor’a birden sempati duydu. Açıkça şefkat göstermemeye dikkat etti, çünkü Eleanor onun kendisine acıdığını düşünebilirdi.

Mary Rose zavallı kız için üzgündü ama bunu onun bilmesini istemiyordu.

Gurur kesinlikle pratik çözümlerin önünde bir engel oluşturunuyordu.

“Sen ve babanın çok güzel bir hayatınız olduğunu düşünmüştüm. Tatillerde bütün o egzotik yerlere gitmeniz ve...”

“Hayır, ben hiçbir yere gitmedim,” diyerek atıldı Eleanor. “Evde hizmetçiyle oturdum.”

“Ama bana anlattıkların...”

“Bütün o yerlerle ilgili şeyler okudum. Bu kadar. Seni etkilemek istemiştım.”

“Neden?”

Eleanor omuz silkti. “Bilmiyorum.”

“Neden bana doğruyu söylemedin?”

“Durumu idare etmek için,” diye mırıldandı Eleanor. “Muhtemelen bana acırdın.”

“Babana ne oldu? O şimdi nerede?”

“Hiçbir fikrim yok. Kimse bir şey bilmiyor. Yetkililer hâlâ onu arıyorlar. Eğitim masraflarımın bir bölümünü karşıladığı için ona minnettar olmalıyım ama değilim. Başka insanların parasını kullandı. Nereye gittiğini bildiren hiçbir not bırakmadı bana. Polis bana inanmıyor. Beni iki gece göz hapsinde tuttular. Korkunçtu. Sonunda beni bırakmak zorunda kaldılar. Bunların hepsi büyük bir skandal tabii ki. Şikago kadar uzakta yaşayan insanlar bile benden nefret ediyorlar, çünkü onunla bir bağı var. Herkes benim onun nerede saklandığını bildiğimi düşünüyor. Sivil polisler evi gece gündüz izliyorlardı. Bu katlanılmaz bir şeydi. Perdenin arkasına saklanıp hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştım.”

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadı Mary Rose.

Eleanor duymuyor gibiydi. “Evin bizim olduğunu düşünmüştüm ama değilmiş. Ev sahibi beni dışarı attı. Gidecek başka bir yer bilmiyordum. Sana ihtiyacım olduğunda buraya gelebileceğimi söylemiştin. Bunu söylerken ciddiysin değil mi?”

“Evet, ciddiydim.”

“Beni göndermeyeceksin, öyle değil mi?”

“Hayır, seni göndermeyeceğim,” diye söz verdi genç kız. “Seninle iyi geçinemediğimiz için mi burada kalmaya izin vermeyeceğimden endişelisin?”

“Okulda bana tahammül edebilen tek insandın. Biliyorum, bazen çekilmez olabiliyorum. Sana karşı nefret doluydum, çünkü bana acıdığını biliyordum.”

“Sana acımıyordum. Arabadan inmeye hazır mısın?”

“Evet.”

Eleanor kapı koluna uzandı. Mary Rose onu durdurdu. “Bir dakika bekle,” dedi. “Ağabeylerimle tanışmadan önce seninle onlar hakkında konuşmak istiyorum. Adam...”

“Siyah tenli olan mı?”

“Evet,” diye cevap verdi.

“O lanet sürücünün bana ne söylediğine inanamayacaksınız. Zenci adamın senin ağabeyin olduğunu söyledi. Ne kadar da abartılı...”

“Adam benim ağabeyim. Ailedeki en büyük üye de o olduğu için aynı zamanda ailemizin lideri.”

Eleanor’un şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. “Ciddi olamazsın.”

“Gayet ciddiym. Evimize girmeden önce ondan özür dilemek zorunda kalacaksın.”

Eleanor çok şaşırılmıştı. Minderlere yaslanıp Mary Rose’a dık dık baktı. “Tanrı aşkına...”

“Adam benim ağabeyim ve onu tüm kalbimle seviyorum,” diye vurguladı Mary Rose.

“O senin ağabeyin olamaz.”

Mary Rose onu inandırmaya çalışmaktan sıkılmıştı. “Ama öyle,” dedi. “Adam ve diğer ağabeylerim bebekliğimden bu yana bana sahip çıktılar. Biz bir aileyiz Eleanor ve aile her şeyden önce gelir.”

“Çevredeki insanlar hepinizi kabul ediyorlar mı?”

“Elbette.”

“Neden?”

Mary Rose iç geçirdi. “Uzun süredir buradayız. Herkes bize alıştı. Evet? Özür dileyecek misin?”

Eleanor başıyla onayladı. “Onu rencide etmek istemedim. Kötü bir şey söylemedim Mary Rose. Sürücünün bana yalan söylediğini düşündüm. Zaten beni çamurlu yolun ortasında bırakmaya çalıştı. Düşünebiliyor musun?”

“Sürücünün adı Clive Harrington. O iyi bir adamdır. On-

dan da özür dilemek zorunda kalacaksın. Gerçekten ona ateş etmemeliydin.”

Eleanor omuz silkti. Belli ki fazla pişmanlık duymuyordu. “Ona ateş etmek istememiştim ama bunu ona söylemeni istemem. Silahın rastgele ateş aldığını bilirse sinirlenebilir.”

“Zaten sinirli.”

“Kazaydı,” diye üsteledi Eleanor. “Kasten yapmadığım bir şey için neden özür dilemek zorunda kalıyorum?”

“Onu öldürebilirdin.”

“Ama öldürmedim.”

“Ayrıca onu tedirgin ettin,” dedi Mary Rose. “Ve duygularını incittin. Ona senin bu yüzden özür dileyceğine dair söz verdim. Dahası ona yeni bir şapka alacağına dair de söz verdim. Sahip olduğu tek şapkaya delik açmışsın.”

“Ona şapka alamam. Param yok.”

“O zaman ben sana veririm,” dedi Mary Rose. “Ama bunu Clive bilmemeli. Şapkayı kendi paranla almış gibi yap.”

“Onun duygularını neden umursuyorsun?”

“Clive benim arkadaşım.”

“Tamam, tamam,” diye mırıldandı Eleanor. “Ondan özür dileyip yeni bir şapka alacağım. Neden bana Adam hakkında bir şey anlatmadın? Diğer kızlara söyleyebileceğimden mi korktun?”

Mary Rose başını iki yana salladı. “Niye birilerine söyleyip söylememeni umursayayım ki?”

“Çünkü dışlanabilirdin.”

Mary Rose’un sabrı gittikçe azalıyordu. Tek istediği, sıcak bir banyo ve biraz dinlenmektir. Misafirini eve yerleştirmeden önce bunlardan hiçbirini gerçekleştiremeyeceğini biliyordu.

“Eleanor... Bir grup cahil kız tarafından dışlanmak benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Açıkçası, ağabeylerimle birlikte bizden nefret eden insanlara zaman harcamamız gerektiğini öğrendik. Bütün kardeşlerim çok iyi ve gururlu insanlardır. Ailemden hiç utanmıyorum.”

“O zaman neden hiçbir şey söylemedin?”

“Aile özeldir,” diye açıkladı Mary Rose. Ağabeyleri tarafından ona defalarca söylenen şeyi tekrarlamıştı. “Bizim kim olup ne iş yaptığımız kimseyi ilgilendirmez.”

“Düşündüm de... Sen bana diğer ağabeylerinle ilgili de hiçbir şey anlatmadın,” dedi Eleanor. “Dört kardeşin olduğunu biliyordum. Tek bildiğim de buydu zaten. Onlar da... Adam gibiler mi?”

“Evet,” diye cevap verdi Mary Rose. “Onlar da en az Adam kadar kibar ve iyi kalplilerdir. Douglas ve Cole biraz daha inatçıdır gerçi.”

Eleanor, Mary Rose’un konuşmalarını anlamıyor gibiydi. Yaşadığı şokla kafası karışmıştı sanki.

“Şimdi dışarı çıkabiliriz.”

“Bir dakika içinde,” diye fısıldadı Eleanor. “Buradaki koşullar farklı, öyle değil mi?”

“Buradaki yaşam koşulları şehirdekinden daha farklı,” diye cevap verdi Mary Rose. “Ama ev nerede olursa olsun, aile her zaman ailedir.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Şimdi baban ve aile yaşantın ile ilgili bir şeyler bildiğime göre neden bunları anlamadığını gayet iyi anlıyorum. Bize alıştığında, burada yaşamayı seveceksin bence. İçcrisi çok boğucu, Eleanor. Dışarı çıkamaz mıyız?”

“Adam evin direği olduğu için ona saygı duyacağım. Sana söz veriyorum.”

Mary Rose başını iki yana salladı. “Hayır, ona böyle yapman gerektiği için saygı duyacaksın. Ailedeki konumu önemli değil. Onunla tanış, Eleanor. Sana söz veriyorum, onu tanıdığında ne olduğu için değil kim olduğu için saygı duyacaksın.”

“Dürüst olmak gerekirse Mary Rose, kafamı hep karıştırmaya çalışıyorsun. Adam, beni kovabilecek tek kişi, öyle değil mi?”

Mary Rose onu ikna etmeye çalışmaktan vazgeçti. “Tanrı aşkına,” diye mırıldandı. “Banyo yapmak istiyorum. Lütfen benimle tartışmayı kesip dışarı çıkar mısın?”

Eleanor sonunda Mary Rose'un ne kadar kötü görüldüğünü fark etti. "Ne oldu sana?"

"Biraz hırpalandım."

"Ağabeylerin yapmadı herhalde..."

"Tabii ki hayır. Eleanor, biz ilkel varlıklar değiliz. Ben dışarı çıkıyorum, yoksa bayılacağım."

"Burası ne kadar sıcak, öyle değil mi?"

Mary Rose kapı koluna uzandı. "Herkes güler yüzlü davranacaksın, değil mi?" Eleanor gerçekten bunu yapabiliyor olsaydı, Mary Rose ondan böyle bir şey talep etmezdi. "Sakın ağabeylerimin önünde saçmalamaya cüret etme. Onlar buna tahammül edemezler."

"Ne saçmalaması?"

"Neden bahsettiğimi biliyorsun."

"Bana bir örnek ver."

"O alaycı bakışların," dedi Mary Rose. "Ve o..."

"Tamam, tamam. İyi davranacağım. Tanrım, keşke bunu nasıl yapabileceğimi bilseydim."

Mary Rose da aynı şeyden endişe duyuyordu. Sonunda kapıyı açıp dışarı çıkmaya çalıştı. Isı onu bitkin düşürmüştü. Temiz hava soğuk bir içecek gibi ferahlattı.

Kapı Harrison'a çarptı. Genç adam, Mary Rose'un yardımına ihtiyacı olabileceğini düşünerek yakında durmuştu. Ona elini uzattı ve inmesince yardım etti.

Endişeli görünüyordu. Mary Rose her şeyin yolunda olduğunu belirtmek için ona gülümsedi. Elinde hâlâ Eleanor'un silahı vardı ama Harrison onu fark edip elinden alana kadar yere paralel şekilde tutuyordu. Harrison silahı Cole'a fırlattı, o da hemen tabancayı kemerinin içine sıkıştırdı.

Bir dakika kadar sonra Eleanor da at arabasından indi ve Mary Rose'un yanında durdu. Gün ışığından ötürü gözlerini kısı ve bakışlarını genç kızın arkadaşına doğrulttu.

Mary Rose en yakınlarında duran kişi Harrison olduğu için onu Eleanor ile tanıştırdı. Sonra misafirleriyle tanışmak için kardeşleri de öne doğru geldiler. Clive merdivenlerin

yanında duruyordu. Eleanor'u en yakın ağaca asmak istiyor-
muş gibi görünüyordu. Eleanor ve Mary Rose şoförün oldu-
ğu yere doğru yürüdüler. Eleanor sonunda bir fısıltı halinde
adamdan özür diledi.

Clive tatmin olmamıştı. "Herkesin duyacağı şekilde ve net
olarak söylemelisin. Ayrıca bana Bay Harrington demeni is-
tiyorum. Bu daha saygılı olur." Mary Rose, Eleanor'un buna
uyması için onu dürtmek zorunda kaldı. Clive gülümsemi-
yordu ama Mary Rose onun Eleanor'un özründen memnun
olduğunu tahmin edebiliyordu çünkü bakışları artık o kadar
da sert değildi.

"Bayan Mary, arkadaşınız bana yeni bir şapka alma sözünü
de tutacak mı?"

"Evet," diye söz verdi Mary Rose.

Clive başıyla onayladı. Sonra kendi kendine söylenerek
arabasına doğru yürüdü. Rahatlamış gibi davranamazdı el-
bette, özellikle de kabadayılık ününü korumak istiyorsa.

Sürücü yerine oturdu, dizginleri eline aldı, sonra Mary
Rose'a seslendi. "Haftanın başında kendimi biraz kötü his-
sediyordum ama şimdi..." Eleanor'a dik dik bakmak için
açıklamasını yarıda kesti. "Şimdi nasıl hissettiğimden emin
değilim. Burada ne kadar kalacak?"

"Kısa bir süre," diye cevap verdi Mary Rose. "Senin için
her zaman yerimiz var, Clive. Bunu biliyorsun."

"Kendimi daha iyi hissediyorum," dedi Clive. "Kısa bir
süre hastalanmadan durabilirim. Şimdilik hoşça kalın, Bayan
Mary."

"Bütün bunlar neydi şimdi?" diye sordu Eleanor.

Mary Rose bu soruyu cevaplamaadan önce arkadaşına el
salladı. "Sen gidene kadar hastalanmayacağımı söylüyor. Ne-
den girişteki sandalyelerden birine oturmuyorsun? Ben de
bu arada içeri girip Adam'la konuşurum. Bu biraz zaman ala-
bilir... İçeri girmeden önce seni karşılamak zorunda."

"Beni karşılamazsa ne olur?"

Mary Rose o ihtimali düşünmek istemiyordu. "Adam

merhametlidir. Sana neler olduğunu ona anlatmak durumundayım. Bir sorun olur mu?”

“Herkes anlatacak mı?”

“Hayır,” diyerek güvence verdi Mary Rose.

Eleanor onayladı. “Burada tek başıma oturmak zorunda mıyım?”

Mary Rose, Eleanor’a eşlik edecek birini bulmak için etrafa bakındı. Harrison bu görev için tek adaydı, çünkü uzaklaşmak konusunda biraz yavaş davranıyordu. Cole çoktan ana ambara ulaşmıştı, Travis ve Douglas da hemen arkasındaydı.

Harrison bu göreve pek de gönüllü değildi ama Mary Rose rica ettiği için bunu yapacak kadar da centilmendi.

Önce Mary Rose’u yalvarttı. Genç kız, Harrison’ın bu davranışının oldukça kaba olduğunu düşündü.

Mary Rose onu takip etmek durumunda kaldı. “Yavaşlayacak mısın?” diye sordu sonunda yanına ulaşabildiğinde. “Neden öyle kaşlarını çatıyorsun?”

“Senin için endişelendim,” diye itiraf etti Harrison. “İçeri girmemeliydin. Silahı vardı Mary Rose. Seni vurabilirdi. Zaten Clive’a ateş etti,” diye hatırlattı.

“Eleanor kimseye zarar vermez. O sadece korkuyor Harrison. Son zamanlarda çok kötü günler geçirmiş. Ona karşı nazik ol.”

Harrison bu konuda nasıl bir centilmen gibi davranacağını biliyordu. Gelip MacHugh’yu alması için Douglas’a seslendi ve ağabeyi geldiğinde, Mary Rose’a girişe kadar eşlik etti.

Genç kız sonunda eve girebilmişti. Adam kütüphanede masasında oturuyordu. Hesap defterlerinin birinin üzerinde özenle çalışıyordu, kardeşinin kapıda bir iki dakika boyunca durduğunu fark etmedi.

Mary Rose sabırla bekledi ve bu sırada gözyaşlarıyla mücadele etti. Sonunda soğukkanlılığını korumaya çalışmaktan vazgeçti. Kaçınılmaz olan bir şeyle mücadele ediyordu her şeyden önce. Yapılan onca haksızlığın ve zararın ciddiyetini

görmeksizin kendini kontrol edebilmiş ve asaletini koruyabilmişti. Eve gelip en büyük ağabeyini görene kadar.

Sonrasında ise altüst olmuştu.

“Ne oldu sana böyle?”

Mary Rose gözyaşlarına boğuldu ve kendini ağabeyinin kollarına attı.

13 Şubat 1864

Sevgili Rose Anne,

Travis'in getirdiği bir ay önceki bir gazeteyi incelemeyi henüz bitirdik. Benson adındaki bir adam, Lincoln'ün Gettysburg'da yaptığı konuşmayı tekrar basmış. Temmuz'daki savaş hakkında zaten bir şeyler okumuştuk. Birçok cesur adam orada hayatını kaybetmişti. Benson, başkanımızın bu konuşmayı savaş alanındaki mezarlıkta yaptığını söyledi. Adam satırları okurken ağladı ve hepsini sana aktarmamız için kopyaladı.

Cole muhtemelen bunu çoktan okumuş olduğunu düşünüyor, anne, fakat biz iki kereden fazla okumamızı öneriyoruz.

Sen ve Lincoln dualarımızdasınız.

Douglas

Tarama:miuwmiu

Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu Düzenleme:buk@

8. BÖLÜM

Mary Rose kendini Adam'ın kollarına atıp küçük bir kız gibi ağladı. Adam, sakinleşene kadar ona sarıldı. Genç kızın kontrolünü tekrar kazanması birkaç dakikasını aldı. Sonra masanın kenarına oturup ağabeyine içini döktü, ona kasabada yaşanan olayların bütün korkunç ayrıntılarını anlattı. Catherine Morrison kısmına uzun zaman harcadı. Adam onu dinlerken yaralarını kontrol etti ve “Hepsi bu kadar mı?” diyerek onu sakinleştirdi. Mary Rose kısa sürede tekrar kendini iyi hissetmeye başladı.

Adam, yaralarına daha iyi bakıp dikiş atılmasına gerek olup olmadığına karar vermek için onu mutfığa götürdü ve yüzünü iyice yıkadı. Mary Rose ağabeyinin kararını duyana kadar nefesini tuttu, ardından kararın verdiği rahatlıkla gülümsedi. Yaraları dikiş gerektirmiyordu.

Genç kız sonunda günün diğer işlerine devam etmek için hazırды. Adam'a mendilini geri verecekti, fakat kumaşın gözyaşı ve kanla sıırsıklam olduğunu fark edince onu kirli sepetine attı.

Ağabeyi ona yukarı çıkıp duş almasını önerdi, sonra da işini bitirmek üzere kütüphaneye yöneldi. “İyice dinlen, Mary Rose. Yeterince heyecan yaşadın.”

Genç kız onun peşinden gitti. Eleanor girişte oturduğu sürece banyo keyfi yapamazdı. Önce onu yerleştirmesi gerekiyordu, sonrasında ise Corrie için aldığı ihtiyaç malzemelerini götürmeliydi. Bugün için ona bir söz vermişti ve sözünden dönmek istemiyordu.

“Kendime acıyarak yeterince zaman kaybettim,” dedi Mary Rose. Adam yeniden masasına otururken, genç kız kapıda durup onu izledi. Hesap defterlerinin açık olduğunu fark etti, ağabeyinin işini yapmasını engellediğini biliyordu ama aklında daha önemli bir mevzu vardı. Hesaplar bekleyebilirdi ancak Eleanor bekleyemezdi.

“Yaralarına ilaç sürmeyi unutma.”

“Unutmayacağım,” dedi. “Fakat önce Eleanor hakkında konuşmamız lazım. Verandada bekliyor. Ona sen izin vermeden içeri giremeyeceğini söyledim. Onunla konuşacak mısın... Özel olarak? Kalıp kalmaması yönünde karar vermeden önce sana anlatacağı şeyler var.”

Adam bu ricaya şaşırılmıştı. “Bu zamana dek herhangi birini evden gönderdiğimi gördün mü?”

“Hayır ama Eleanor’unki farklı bir durum. Bir süreliğine ailede karışıklık yaratacak. Ona tahammül edebilecek misin?”

“Peki ya diğerleri? Onların da söz sahibi olması gerekmez mi?”

“Onlar, senin doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaparlar,” diye karşılık verdi genç kız. “Cole biraz zorlayacak elbette ama Eleanor yerleşene kadar ondan uzak durmanın bir yolunu bulabilir.”

Adam sandalyesine yaslandı ve kız kardeşine şüpheli bir bakış attı. “Eleanor bizimle ne kadar kalacak?”

Genç kız cevap verirken ona bakamadı. “Kısa bir süre.”

“Bu doğru mu? Bu ‘kısa bir süre’ tam olarak ne kadar, Mary Rose?”

Mary Rose omuz silkti. “Keşke bilseydim,” diye fısıldadı. “Onunla konuş lütfen. Çok korkuyor. Güvenli bir yere ihtiyacı var.”

Adam iç geçirdi. Ayağa kalkıp masanın çevresinden dolaştı. “Tamam,” diye onayladı. “Şimdi yukarı çık. Ben Eleanor’la ilgilenirim. Soyadı neydi?”

“Border,” diye cevapladı Mary Rose. “Sen onunla konuşurken ben de burada duramaz mıyım?”

Adam başını iki yana salladı. “Buna gerek yok.”

Mary Rose ikinci kata çıkmaya başladı. Dönüp ağabeyine seslendiğinde, Adam neredeyse ön kapıya gelmişti.

“Bir şeyden emin olmak istiyorum. O senden...”

Adam arkasını dönüp ona baktı. “Benden ne?”

“Senden özür dileyecek. Sana hakaret etti Adam ve senden özür dilemedikçe onun evime girmesini istemiyorum.”

“Tanrı aşkına yukarı çık. Başımı ağrıtıyorsun. Eleanor’la ilgileneceğim.”

Adam kapıyı açtı. Eleanor hasır sandalyelerden birine oturmuş. Harrison’la muhabbet ediyordu. Harrison ayakta idi. Kollarını göğsünde kavuşturup direğe yaslanmıştı ve rahatsız görünüyordu.

Adam, Eleanor’un sıcak havayla ilgili şikâyetini bitirmesini bekledi.

“Bayan Border, benimle kütüphaneye gelebilir misiniz? Sizinle konuşmak istiyorum.”

Genç kızın tepkisi üzerine kaşlarını çatarak ona baktı Adam. Sesini yükseltmemişti ancak Eleanor sanki öyle yapmış gibi davranıyordu. Ayağa o kadar hızlı kalktı ki oturduğu sandalye yere düştü.

Harrison uzanıp sandalyeyi kaldırdı.

Eleanor, Adam’a doğru yürümeye başladı, sonra birden durdu. Ellerini kenetledi. “İçeri giremem, Bay Clayborne.”

“Giremez misin? Neden?” diye sordu Adam.

“Mary Rose sizden özür dilemeden içeri giremeyeceğini söyledi. Çok üzgünüm, gerçekten çok üzgünüm eğer sizi kırdıysam. O kötü sürücüye inanmadım. Benden kurtulmak için yalan söylediğini düşündüm. Size şeymişsiniz... İzleni-

mi vermek istememiştim. Sürücünün beni Mary Rose'un evine götürdüğüne bile inanmadım."

Sonunda nefes almak için duraksadı. Adam, açıklaması boyunca gözünü kırpmamıştı. Harrison etkilenmişti. Gü-lümsemesine engel olamıyordu. Sırf genç kızın kıvranmasını görebilmek için Adam'dan tam olarak ne olduğunu açıkla-masını isteyecek oldu ama sonra bir centilmen olduğu için bu fikrinden vazgeçti.

Cole'un böyle düşünceleri yoktu. Bir centilmen olmak onun için hayatı bir önem taşımıyordu. Eleanor karmaşık özüne başladığında o, verandaya çıkan merdivenlere yeni ulaşmıştı.

"Neler oluyor?" diye sordu genç kıza.

Eleanor ona kaşlarını çatarak baktı. "Adam'ın Mary Rose'un ağabeyi olduğuna inanmadığım için özür diliyordum. Mary Rose bana sadece dört kardeşi ve güneyde bir yerlerde yaşayan bir de annesi olduğunu söylemiş ama hiçbir ayrıntı vermemişti. Kabul etmeliyim ki ben de ona daha fazlasını hiç sormadım."

Cole'u süzdü. "Belli ki kız kardeşiniz bana senin ve diğeri ikinizin Adam'a benzediğinizi söylerken benimle dalga geçiyordu." Sonra tekrar Adam'a döndü.

"İçeri girebilir miyim efendim?"

"Lütfen," dedi Adam. "Bizimle kalabilirsin."

"Bir saniye. Hâlâ bilmek istediğim bir şey var..."

"Bırak, Cole," diye önerdi Adam. Ses tonu tartışmayı engelleyecek kadar etkiliydi.

Eleanor kapıya doğru yürüdü ve İngiltere Kraliçesi tavrıyla elini Harrison'a doğru salladı.

"Çantalarımı yerden al ve odama koy," diye emretti.

Cole, Harrison'a bakıp güldü. Harrison da Cole'a gülümseyerek karşılık verdi, ardından Eleanor'a döndü. "Üzgünüm bayan ama bunu yapamam," dedi. "İkinci kata çıkmama izin yok." Merdivenleri çıktı ve Cole'un yanından geçerken ekledi: "Sanırım çanta taşıma işi sana kalıyor."

“Onu içeri taşımadan önce tozunu aldığından emin ol,” diye emretti Eleanor.

Harrison günün daha da güzelleştiğine karar verdi. Douglas’ı ahırdan dışarı koşarken gördü. MacHugh onu kovalıyordu. Belli ki at bugün pek de havasında değildi ve sınırını Douglas’tan çıkarıyordu. Evet, gün daha da iyi görünmeye başlamıştı.

“Adam seninle önemli bir konu hakkında konuşmak istiyorum,” dedi Cole. Harrison’ın kahkahalarından ötürü sesini duyurabilmek için ona bağırarak zorunda kaldı.

Adam, Cole’a cevap vermeden önce Eleanor’un önden yürümesini bekledi. “Birazdan gelirim,” diye söz verdi.

“Ne yapman gerekiyor?”

“Bayan Border ile konuşmam gerekiyor,” diye cevap verdi Adam. “Fazla zamanımı almaz.”

Tahmininde yanıldı. Eleanor’la konuşmak az bir zamanını değil, üç uzun saatini almıştı.

Bu özel konuşma gergin başlamıştı. Bir saat sonra Adam kendini oldukça gülünç bir halde bulmuştu. Gömleğinin ön tarafı yine ıslanmıştı. Eleanor bir anda Mary Rose’a dönüşmüştü sanki. Göğsünde ağlamıştı.

Cole, Adam’ın konuşmasını bitirmesini beklemekten sıkılmıştı. Onunla Harrison hakkında konuşmaya kararlıydı. Misafirlerinin avukat olduğunu öğrenmek onu tedirgin etmişti. İşin içyüzünü keşfetmeden önce önce Adam’ın bu konuyla ilgilenmesi gerekiyordu.

Kütüphanedeki gürültüyü duydu, neler olduğunu görmek için kapıyı açtı ve sonra afallayarak gördüklerine inanamadı. Eleanor Adam’a sarılmış, hıçkırıklar arasında onunla konuşmaya çalışıyordu. Cole genç kızın söylediklerinin hiçbirini anlamadı. Hepsi ona anlamsız geliyordu. Adam’ın tepkisi ise görülmeye değermişti. Kütüphanenin tam ortasında ellerini havaya kaldırmıştı. Sanki gökyüzüne ulaşacakmış gibi görünüyordu. Oldukça rahatsız bir hali vardı. Ve kesinlikle çaresiz.

Adam uzanıp tek koluyla Eleanor’un omzuna hafifçe vur-

du. Cole'un kapıda onları izlediğini fark etti, sırtıttığı için ona kötü kötü baktı, sonra da dışarı çıkmasını işaret etti.

Cole hemen kapıyı kapattı.

Yemek sırasında hiçbir kardeş bu olaydan bahsetmedi. Eleanor odasında kalmayı seçmişti. Mary Rose ise onu sakinleştirmesi umuduyla genç kızın odasına bir tepsi yemek ve bir fincan çay götürmüştü.

Mary Rose yemek masasına herkesten sonra katıldı. "Üzgünüm, geciktim," dedi. "Eleanor aşağı inip bizimle yemeyecek bugün. Çok yorulmuş."

Adam'ın yanına oturdu. "Muhtemelen seni sevmiş," diye fısıldadı Adam'a. "Tabii henüz senin ne kadar inatçı olabileceğinin farkında değil."

"Onun Adam'ı sevdiğine inanmıyorum," diyerek araya girdi Douglas. "İşin doğrusu, onun önyargılı olabileceğini düşünüyorum."

Cole başını iki yana salladı. Genç kızı Adam'a sarılmış bir halde görmeden önce o da aynı şeyi düşünmüştü. Bir insan nefret ettiği birine asla sarılmazdı.

"Hayır, sadece biraz kaba," diye açıkladı Cole ailesine.

"Emin misin?" diye sordu Douglas. "Eğer emin değilsen onu çevremde görmek istemiyorum."

"Eminim."

"Kafan yine neye takıldı Mary Rose? Endişeli görünüyorsun," diye sordu Travis.

"Onun bu öğlen o tepeye çıkmasına izin vermedim," dedi Adam.

"Ben çocuk değilim. Böyle düşünmene bir anlam veremiyorum."

"Misafirimiz var," dedi Adam. "Lütfen bunu hatırla."

Mary Rose hemen susup Harrison'a döndü.

"Yemeğe artık başlayamaz mıyız? Çok açım," dedi Douglas. Patates kâsesine doğru uzandı ama Adam biraz daha beklemesini rica edince durdu.

"Harrison? Fransızca konuştuğun oldu mu?"

“Evet. Neden sordun?”

“Bu akşam bizi bundan mahrum etmemeni isterim.”

“Elbette.” Harrison onun kendisinden ne istediğiyle ilgili en ufak bir fikri olmadan kabul etmişti.

Adam tüm aileye döndü. “Birkaç haftadır ihmalkâr davrandık ve şükran duamızı okumadık. Mary Rose, bize öncülük etmek ister misin?”

Genç kız başıyla onayladı, sonra da ellerini kenetleyerek duaya başladı.

“Au nom du Pere...”

Harrison bir kez daha Clayborne ailesine hayret etti. Yemek boyunca her biri Fransızca konuştu. Fark ettiği kadarıyla kelime dağarcığı en geniş olanı Mary Rose’du ve bu dili yatılı okuldayken öğrenmiş olmalıydı. Fransızca ve Latinceyi anlamak bir gereklilik olabilirdi. Çok da usta değildi yine de. Fakat hem aksanı hem de dili konuşurken zorlanmaması bu konuda uzun bir zamandır eğitim aldığını gösteriyordu.

Travis’i dinlemek eğlenceliydi çünkü akıcı konuşmasına rağmen sesinde belirgin bir pürüz oluşuyordu. Bazı telaffuzları mahvediyordu. Bir Fransız bunları duysa utanabilirdi.

Yemektan önce Mary Rose’un okuduğu dua kulağına yabancı gelmiyor olsa da Harrison bunu tam olarak nerede ve ne zaman duyduğunu hatırlayamıyordu.

“Bir soru sorabilir miyim?”

“Yine ne oldu Harrison?” diye sordu Cole.

Harrison onun iğnelemesini duymazdan geldi. “Okuduğunuz dua tanıdık geliyor ama nerede duyduğumu tam olarak hatırlayamıyorum.”

“Bu bir Katolik duası, şükran duası da denir,” diye cevapladı Mary Rose. “Yemeklerden önce ezbere söyleriz.”

“Aman Tanrım, siz Katoliksınız.”

Harrison, herkesin ona tuhaf tuhaf baktığını görene kadar bu düşüncesini yüksek sesle söylemiş olduğunu fark etmemişti. Çok şaşırılmış ve afallamış görünüyorlardı.

“Katoliklere karşı ne besliyorsun?”

“Hiç,” diye cevap verdi Harrison. “Sadece şaşırdım. Neden bilmiyorum ama sizin şey... Biraz farklı olduğunuzu sanmıştım.”

“Zaten öyleyiz,” dedi ona Mary Rose.

“Nasıl?” diye sordu Harrison.

“Farklı. Biz her zaman Katolik değiliz.”

Harrison sandalyesine yaslandı yeniden. Bu haberlerden dolayı kafası karışmıştı. Lord Elliott dehşete düşecekti. Aileleri İngiliz Kilisesi’ne bağlı değildi.

Harrison nasıl olmuştu da Clayborne’ların İngiliz Kilisesi’ne katılmış olabileceklerini düşünebilmişti?

Haberi duyduktan sonraki ilk tepkisi üzerine gülümsedi. Lord Elliott, Mary Rose’u çok sevecekti. Ama onu sabırla değiştirmeye çalışacaktı.

Birden Mary Rose’un bazen Katolik oldukları ile ilgili söyledikleri aklına geldi. Mary Rose çok mantıksız düşünüyordu.

“Bir dakika bekle,” dedi Harrison. “Ara sıra Katolik olamazsınız. Ya hep ya hiçtir. Biliyorum. En iyi arkadaşım Katolik.”

“Ama yine de sevmiyorsun...” diye söze başladı Cole.

Harrison onun lafını bitirmesine izin vermedi. “Katoliklere antipati duymuyorum. Sadece sizin Katolik olduğunuzu duyunca şaşırdım. Hepsi bu kadar.”

“Neden ara sıra Katolik olamayalım ki?” diye sordu Travis.

“Öyleyiz zaten,” diye ısrar etti Mary Rose.

Harrison uzlaşmaya karar verdi. Dalga geçmeyeceklerini anlamaları için onları yavaşça mantıklı düşünmeye itecekti.

“Tamam, diyelim ki ara sıra Katoliksınız... Hangi zamanlar olduğunuzu öğrenmemde bir sakınca var mı?”

“Nisan, Mayıs ve Haziran,” diye cevap verdi Mary Rose.

Harrison istifini bozmadı. “Peki ya Temmuz, Ağustos ve Eylül?”

“Protestan,” dedi Travis ona.

Harrison şaşırdı. Travis gülmüyordu.

“Ya geri kalan üç ay?”

“Tekrar değişiyoruz. Baptist oluyoruz ya da en azından kurallarına uyuyoruz.”

Harrison usanmıştı. “Mary Rose, bitti mi...”

Ona kendisiyle dalga geçmeyi bitirip bitirmediğini soracaktı. Ama Mary Rose sorusunu tamamlamasına fırsat vermedi.

“Hayır, bitmedi,” dedi genç kız. “Nerede kalmıştım?”

“Ocak,” diye hatırlattı ona Cole.

“Ocak, Şubat ve Mart’ta Yahudi, Nisan’da ise...”

“Ocak ayında Yahudi mi?” Harrison kelimeleri resmen yüksek sesle söylemişti.

“Yahudilik dinine karşı ne gibi bir kinin var?” diye sordu Cole. “Kin güdüyor gibi görünüyorsun.”

Harrison gözlerini kapattı ve içinden ona kadar saydı. Clayborne’ların onu sürüklediği karışık yolda ağır ağır ilerleyip mantıklı bir açıklama üretmeye çalıştı.

“Herhangi bir kinim yok,” deyiverdi. “Sadece söylediklerinize anlam vermeye çalışıyorum. Hiçbiriniz bu kadar çok dine birden mensup olamazsınız. Eğer her bir inancın kutsal öğretilerine yılın üç ayı inanıyorsanız, bunu alay konusu yapmışsınız demektir.”

Adam sonunda ona merhamet gösterdi. “Farklı dinlerle ilgili mümkün olduğu kadar çok şey öğreniyoruz, Harrison. Başka insanların inançlarına saygı duyup onları anlamanın önemli olduğunu düşünüyoruz. Tanrı’nın varlığına inanırmısın?”

“Evet, inanırım.”

“Biz de öyle,” diye cevap verdi Adam. “Düzenli olarak bir kiliseye bağlı değiliz.”

“Belki de Blue Belle’de kilise olmadığı içindir,” diyerek araya girdi Douglas. “İnsanlar bir kilise inşa etmeyi planlıyorlar ama sonra nasıl bir yapı olacağını tartışmaya başlıyorlar ve böylece hiçbir şey yapılamıyor.”

“Muhtemelen baban seni kendi inandığı kiliseye inanacak şekilde büyüttü, öyle değil mi?” diye sordu Travis.

“Evet,” diye onayladı Harrison.

“Çocukken, başka bir kiliseye katılmayı düşünmüş olamazsın herhalde. Hiçbirimizin bize rehberlik edecek bir babası yoktu. Elimizden geleni yapıyoruz, Harrison.”

Harrison onların düşüncelerinde bir kabahat bulamadı. “Kendi kendini yetiştirmek,” dedi.

“Ve anlayış,” diye ekledi Adam.

Harrison başıyla onayladı. “Birçok farklı din var. Hepsi hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışacak mısınız?”

“Aklımızla ve ruhumuzla belirli bir dine inandığımızda bile başkalarının inançlarını öğrenmeye açık olmaya devam edeceğiz. Bilgi özgürlüktür ve özgürlük anlayışı getirir.”

“Hammond’da yaşayan birkaç Yahudi aile var. Mümkün olduğu kadar sık ziyaret ederiz onları. Buradaki bazı kasaba sakinleri onları sevmez. Anlamadıkları bir şeyi sevmemeleri ne kadar da gülünç görünüyor. Bazıları alay bile ediyor. Cahillikleri utanç verici. Hiçbirimiz Yahudi doğmadık, dolayısıyla hiçbirimiz gerçek Yahudiler gibi olamayız, en azından ailelerin bize anlattığı kadarıyla bu sonuca ulaştık. Kültürleri oldukça zengin ve onların inançları hakkında ne kadar çok bilgi edinirsek o kadar zenginleşir. İnançlarıyla yaşayan her insan takdir edilmelidir, alay konusu olmamalıdır. Şimdi anlıyor musun?”

“Evet,” diye karşılık verdi Harrison. “Şimdi bana neden Fransızca konuştuğunuzu anlatın,” diye devam etti sözlerine. “Fransa’daki insanların yaşantılarını mı anlamak istiyorsunuz?”

Uzun masanın diğer ucunda oturmasına rağmen Harrison, Adam’ın gözlerinde beliren ışıltıyı görebiliyordu.

Kendini bir kez daha hayal kırıklığına hazırladı.

“Fransızca konuşuyoruz, çünkü bugün perşembe.”

“Yani?” dedi Harrison sırtarak.

Mary Rose ona gülümsedi. “Yani biz Salı, Perşembe ve Cumartesi günleri Fransızca konuşuruz.”

Tam da düşündüğüm gibi, dedi Harrison kendi kendine. Bu konuşmanın nereye yöneleceğini biliyordu. “Bu konuşma da İrlandalılarla ilgili yaptığımız konuşmaya mı benzeyecek?”

“Belki de,” dedi Mary Rose.

“Ne demek istedi?” diye sordu Travis.

Mary Rose açıklamak için ağabeyine döndü. “Harrison hepimizin İrlandalı olmamızı istiyordu. Bunun onun için neden bu kadar önemli olduğunu anlamasam da önemliydi bir şekilde. Yardımcı olmaya çalıştım. Her şeyden önce o bizim misafirimiz. Hoş karşılandığımı hissetmesini istiyordum.”

“Bu yüzden mi ona benim İrlandalı olduğumu söyledin?” dedi Travis.

“Sen zaten İrlandalısın, Travis.”

“Bunu biliyorum Cole. Sadece bunun, onun için neden önemli olduğunu merak ettim. O tuhaf bir adam, öyle değil mi?”

Cole başıyla onayladı. Sonra Harrison’a döndü. “Belki bizim İrlandalı olmamızı istiyordu, belki de istemiyordu. İskoçya’dan gelmiş biri olarak belki de hepimizin İskoçyalı olmasını ister. Harrison, İrlandahlara neden kin duyuyorsun? Onlar sana ne yaptı?”

Harrison birden kafasını duvara vurmak istedi. Konuşmanın birdenbire nasıl İrlandalıları savunmaya dönüştüğüne bir anlam veremiyordu.

Derin bir nefes aldı ve tekrar mantıklı düşünmeye çalıştı. “İrlandalı olup olmamanız umrumda değil,” dedi.

“Neden?” dedi Cole.

Harrison, Cole’a kötü kötü baktı. Clayborne’lardan biriyle bile iletişim kurmanın çok zor olduğuna karar verdi. Yenilgiyi kabullenmeye hazırdı.

“Tanrı’ya şükür sizi sorguya çekmek zorunda değilim,” dedi kuru bir ifadeyle.

“Bizimle ne alıp veremediğin var?” diye sordu Douglas.

“Sana karşı oldukça misafirperver davranıyoruz, öyle değil mi?”

“Hiç mantıklı değilsiniz, sizinle alıp veremediğim bu,” dedi Harrison. Onları küçük düşürüp düşürmediği umrun-da bile değildi. Sabrın da bir sınırı vardı.

“Belki de sana göre biraz fazla mantıklıyızdır,” dedi Cole. “Bu ihtimali düşündün mü?”

“Sadece neden haftanın üç günü Fransızca konuştuğunuzu merak etmiştim,” dedi Harrison.

“Salı, Perşembe ve Cumartesileri,” diye hatırlattı Cole sırtarak.

Bütün kardeşler onun şaşkınlığıyla eğleniyordu. Harrison bunun üzerine konuyu bilerek değiştirdi. “Mary Rose, kendini iyi hissediyor musun?”

“Evet, teşekkür ederim,” diye cevap verdi.

“Bu sabah çok kötü yaralandı,” dedi Harrison, Adam’a.

“Belli oluyor,” dedi Adam. Sesi yumuşaktı.

“Daha iyi görünüyor,” dedi Douglas.

‘Daha iyi’ ifadesi, genç kızın Harrison’a nasıl görüldüğünü yeterince açıklamıyordu. Harrison, Mary Rose’un yaralarıyla beraber bile her zamanki gibi güzel görüldüğünü düşünüyordu. Alnında, şakağının yanında küçük bir taş büyüklüğünde şişlik vardı. Ama yara görünmüyordu, çünkü lüleleri onu kapatmıştı. Dudaklarının kenarı da şişmişti. Acıyor olabileceğini düşündü Harrison. Bu onun için fark etmezdi. Yine de onu öpmek istiyordu.

“İşte yine yapıyor, Cole.”

“Kim ne yapıyor Douglas?”

“Harrison, Mary Rose’a aval aval bakıyor.”

“Sadece yaralarını inceliyordum,” diyerek kendini savundu Harrison. “Çok dirençlisin Mary Rose. Dayanıklılığınla övünmen gerekir.”

“Hiç narin değilim,” diye cevap verdi Mary Rose. Adam’a bakıp yüzünü asarak ekledi: “Ağabeylerim bu gerçeği anlamıyorlar.”

“Yine başlama, Mary Rose,” diye uyardı onu Cole.

“Neye başlamayayım?” diye sordu Mary Rose, ona bir bebek kadar masum bakarak.

“Narin görünüyorsun,” dedi Harrison yüksek sesle.

“Tamam ama değilim, yani bana ne yapmam gerektiğini söyleyebileceğin düşüncesine kapılma. Bu saçmalığı zaten yeterince çekiyorum.”

Ses tonundaki sertliğin üzerine Harrison tek kaşını kaldırdı. Mary Rose’un kötü bir ruh hali içerisinde olduğu belliydi. Harrison buna neyin neden olduğundan emin olamıyordu, fakat ona sorununun ne olduğunu sormayacak kadar da akıllıydı. Mary Rose birilerinin kafasını koparmak istiyormuş gibi bakıyordu. Harrison oturduğu yerden memnundu şimdilik.

“Artık ona soru sorma,” dedi Cole fısıldayarak.

“Buna cesaret edemem,” diye cevap verdi Harrison.

“Benimle ne konuşmak istiyordun?” diye sordu Adam, Cole’a.

“Harrison,” diye cevapladı Cole. “Seninle misafirimiz hakkında konuşmak istemiştin. Eleanor’la konuşmanın bitmesini beklemekten sıkılmıştım, ben de işime geri döndüm. Neyse, Harrison’ın bu kadar çok soru sormasının nedenini biliyorum. Kendine hâkim olamıyor. Bizi mahkeme salonunda sorgulamakla ilgili söylediklerini duydun, şimdiye kadar...”

“O bir avukat,” diyerek araya girdi Travis, ağabeyinin sözlerini tamamlamasına izin vermeden.

Cole bir an kardeşine kaşlarını çatarak baktı. Sonra bunu bir kenara bırakarak açıklamasına devam etti.

“Herhalde bize söylediğini düşündü ama hence bilerek unuttu. Onun mesleğini öğrendiğimizde burada kalmasına izin vermeyeceğimizi tahmin etmiş olmalı. Bizim de standartlarımız var.”

Douglas bu haberlere çok şaşırılmıştı. Cole’un onun tepkisinden dolayı kafası karışmıştı.

“Birkaç dakika önce onu dinlemiyor muydun? Sadece avukatlar insanları sorgular,” dedi Cole.

“Dikkat etmiyordum,” diye kabul etti Douglas. “Neden bunu bize söylemedi? Bunu söylemek için birçok fırsatı vardı.”

“Bir misafir odadayken onun hakkında konuşmak oldukça kaba bir davranış,” diye lafa girdi Harrison.

“Onun çıkmasını bekleyip arkasından konuşmaktan daha iyidir, öyle değil mi?” diye sordu Cole.

“Onun hakkında hiç konuşmamalısınız,” dedi Harrison.

“Neden bize söylemedin?” diye sordu Douglas.

“Bahsettiğini düşündü,” dedi Cole. “Kasabadaki herkes biliyor, Dooley bile.”

“Bir tek biz bilmiyorduk yani, öyle mi?” dedi Douglas. “Dürüst olmak gerekirse şu an ona vuracak kadar kızgınım.”

“Ben zaten vurdum,” diye övündü Cole.

“Evet, vurdu,” dedi Mary Rose. Bakışları yakıcı olacak kadar sertti. “Morrison’ların mutfağında. Kardeşinin masadaki tavırları mükemmeldi, Adam. Sence de öyle değil miydi, Harrison?”

Masadaki herkes kimin tarafında olacağını görmek için ona döndü. Harrison dürüst olmaya karar verdi. “Belki de,” dedi. “İtiraf etmeliyim ki ben de ona vuracaktım ama sonradan senin izlediğini fark ettim.”

“İzlediğimi biliyordun yani?” diye sordu Mary Rose.

Harrison başıyla onayladı. Mary Rose’un kaşları daha da şiddetle çatıldı. “Buna rağmen Catherine Morrison’ın sana asılmasına izin verdin?”

“Bana asılmadı, değil mi Cole?”

Harrison onu birkaç dakika önce savunduğu için Cole da aynısını yapma gereği duydu.

“Evet. O sadece kibar olmaya çalışıyordu, değil mi Travis?”

“Hoşlanmayacağım kadar kibardı,” dedi Travis. “Ama o bana da gerçekten çok nazik davrandı.”

“Yani başka bir deyişle sana da asıldı,” dedi Mary Rose.

Harrison o sırada Adam’a baktı. Onun gülümsediğini görünce şaşırıldı. Belli ki Mary Rose’un Catherine’e tepkisi hoşuna gitmişti.

“Onun Harrison’a ne yaptığını niye bu kadar umursuyorsun?” diye sordu Cole.

“Bir ev sahibinin biraz misafirperver olması gerektiğine inanıyorum,” diye mırıldandı genç kız.

“Zaten misafirperverdi,” diye karşılık verdi Cole.

“Mary Rose, eğer inatçılığı bırakıp Catherine ile küçükken yaşadığınız şeyler yüzünden ona kin gütmekten vazgeçersen, onun ne kadar iyi bir kız olduğunu göreceksin. Çünkü Catherineine çok tatlı, masum ve iyi kalpli.”

Adam birden konuyu değiştirdi.

“Hepinize sormak istediğim bir soru var,” diye duyurdu. Herkesin dikkatini toplamasını bekledikten sonra ekledi: “Mary Rose dayak yerken hepinizin nerede olduğunu merak ediyorum. Biri bana söyleyebilir mi?”

Herkes aynı anda açıklamaya başladı. Cole imalı eleştiriyi sezince şaşırıldı ve neden o anda kız kardeşine göz kulak olamadığına dair sebeplerini sıralarken Fransızca konuşmayı unuttu.

Mary Rose ağız dalaşımın tam ortasında kalmıştı. Kendini koruyabildiği konusunda ısrarcıydı. Fakat kimse onun söylediği tek bir kelimeyi bile dikkate almıyordu.

Adam’daki değişimin üzerine Harrison’ın ağzı açık kalmıştı. Adam çok öfkeliydi ve ilk kez gerçek duygularını göstermişti. Bakışları da en az sesi kadar dondurucuydu. Travis neden kız kardeşine göz kulak olmadığına dair çeşitli bahaneler üretiyordu. Cole henüz mantıklı hiçbir şey söylememişti, Douglas ise hâlâ bahane üretmeye çalışıyordu.

Harrison kendi davranışını da ilginç buldu. Resmen tartışmaya katılmamıştı. Hem de inanılmaz derecede hararetle geçiyordu bu tartışma.

Hayatının en eğlenceli dönemini geçiriyordu. Evdeki ak-

şam yemekleri hep asil bir havada geçerdi. Ve sıkıcı. Kimse fısıltıdan daha yüksek bir tonla konuşmazdı ve kimse bir şey söylemek için birbirinin sözünü kesmezdi. Sadece önemsiz mevzular konuşulurdu. Harrison şimdiye kadar hayatının nedenli sıkıcı ve aşırı kontrollü olduğunu fark etmemişti.

“Adam, lütfen beni dinler misin?” diye rica etti Mary Rose neredeyse bağırarak. Dikkatini çekmek için elini masaya vurdu. “Benim tamamen yetişkin bir bayan olup kendi başımın çaresine bakabileceğimi kabullenmeni istiyorum. Bu tartışmanın beni ne kadar küçük düşürdüğünün farkında değil misin?”

Adam onun cevabını beğenmedi: “Neden salona gidip müzik alıştırmaları yapmıyorsun? Uzun zamandır piyano çaldığına şahit olmadım.”

Mary Rose isyan etmek istedi. Ağabeyinin yüzündeki ifade ise fikrini değiştirmesine neden oldu.

O yemek odasını terk ederken herkes ayağa kalktı. Harrison’ı taklit ediyorlardı. Kız kardeşleri gözden kaybolduğunda tekrar oturup bağırmaya başladılar.

Harrison, Adam’ın dikkatini çekmek için mücadele vermeye devam etmedi. Sandalyesine yaslandı ve kardeşlerin kavgasını izledi.

Cole tekrar Fransızca konuşmaya başlayacak kadar sakinleşmişti. Şimdi de o dilde küfrediyordu. Fransızcadaki her türlü küfürü biliyor gibiydi.

“Tanrı aşkına, bir an oradaydı, tam yanımda, sonra bir baktım gitmiş. Sadece bir an arkamı dönmüştüm, hemen ortadan kaybolmuştu.”

Bu açıklaması anlamlı olan tek açıklamaydı. Travis hâlâ bahaneler üretmeye çalışıyordu ve söylediği hiçbir söz akla yatkın değildi. Douglas, Cole’u dikkatsiz olmakla suçluyordu. Herkese onun ahırda olduğunu, dolayısıyla Mary Rose’a dikkat edemeyeceğini söyledi. Kimse aynı anda iki yerde olamazdı.

“O zaman benden nasıl aynı anda hem dükkânın içinde hem de dışında olmamı bekliyorsunuz?” diye sordu Cole.

“Tamam, tamam!” diye bağırdı Travis. “Ben Catherine’i görmek için yola koyulmuştum. Kasabada durmalıydım ama senin Mary Rose’u izlediğini düşünmüştüm, Douglas.”

Adam bakışlarını Harrison’a çevirdi. “Sen ne yapıyordun?”

Harrison bahane bulmadı. “Sorumluluğu kabul ediyorum. Büyükbaş hayvan otlatma ile ilgili bir sohbete daldım ve onun dükkândan çıktığını bile fark etmedim.”

Adam başıyla onayladı. Tekrar konuşmadan önce her birinin yüzüne tek tek baktı. “Böyle bir şey bir daha yaşanmayacak. Mary Rose kendi başının çaresine bakabilir. Onun bakıcıları olmadığımızı biliyorum. O da bu suça ortak, çünkü bile bile başına iş açtı. Bunu o daha iyi bilir. Yanında tabancası bile yoktu. Kız kardeşimiz öfkesine yenik düştü. Ama kendisi şimdi salonda olduğuna ve isyan edemeyeceğine göre size onun hâlâ narın bir insan olduğunu hatırlatmak istiyorum. Fiziksel sınırlamalardan hoşlanmayabilir ama bu bizim için önemli değil. Orada ölebilirdi.”

“Evet, ölebilirdi,” diye onayladı Cole. “Bickley kısa boylu ama ondan çok çok daha kilolu ve güçlü.”

“Arkadaşları çok iriydi,” dedi Douglas.

“Arkadaşları? Ona zarar veren başka adamlar da mı vardı?”

Adam’ın öfkeli bağıışı üzerine geri çekildiler. Cole ve Travis yardım istemek için Harrison’a döndüler. Douglas ise kahve fincanına bakıp dalmıştı.

“Başka kimse ona vurmadı,” diye açıkladı Harrison. “Bickley’i kaçmamaya ikna edebildim. Yerimde olsalar kardeşlerin de aynı şeyi yaparlardı. Sadece ona ulaşan ilk kişi ben oldum.”

“Bickley’i nasıl ikna ettin?” diye sordu Adam. Normal bir ses tonunda konuşacak kadar sakinleşmişti.

“Yumruklarımla,” diye kabul etti Harrison. “Kontrolümü

kaybettim. Bunun için pişman değilim. Hepsini öldürebilirdim ama yapmadım. Adamlar Hammond'a geri götürülüyorlar. Yetkililer onlarla ilgilenecekler."

"Kasaba şerifinin onlarla ilgileneceğini nereden biliyorsun?" diye sordu Adam.

"İlgilenmeyeceğini mi söylüyorsun?" diye sordu Harrison.

"Bundan şüpheliyim. Blue Belle'de yaşıyoruz. Hammond'daki insanlar kendi başlarının çaresine bakıyorlar. Tanrı bilir, polisin uğraşacak bir sürü işi vardır. Muhtemelen birkaç kez onları tokatlar, sonra da serbest bırakırlar."

"Sence tekrar Blue Belle'e gelirler mi?" diye sordu Harrison.

"Eninde sonunda," dedi Adam. "Bizim kasabada beş para etmez adamlar her zaman bulunur. Ama yine de Bickley'in buraya geleceğini düşünmüyorum. Onun hedefi sen olursun Harrison. Sanırım hepimizin tetikte olmamız gerekiyor."

Diğerleri onayladılar. Adam gülümsedi. "Şüpheleri giderdiğimize sevindim. Harrison, yaklaşık bir ay önce buralarda yaşayan bir çiftçiden üç yüz tane büyükbaş hayvan satın aldık. Burada onları buraya getirmemize yardım edecek kadar uzun süre kalacak mısın?"

Harrison'a cevap vermesi için yeterli bir zaman tanınmamıştı. İlk olarak Douglas düşüncesini dile getirdi. "Bir danayı nasıl bağlaması gerektiğini bilmiyor, Adam. Yoksa biliyor musun, Harrison?"

"Hayır. Ama ben..."

"Dur tahmin edeyim," diye atıldı Cole. "'O kadar da zor olamaz'. Atları evcilleştirmekle ilgili söylediğin bu değil miydi?"

"Belki biraz acemiydim," diye itirafta bulundu Harrison. "Ama eğer bana bir ip verip onu nasıl kullanacağımı gösterirseniz, kısa zamanda işin püf noktasını öğreneceğimden eminim."

"Kendine işkence etmekten zevk alıyorsun galiba?" dedi Douglas.

“Bu işlerin sana göre olmadığını ne zaman fark edeceksin?” diye sordu Cole.

“Yüzünü dağıttıktan sonra, Cole.”

Herkes güldü. Kimse onun ciddi olduğunu düşünmemişti. “Evet dostum, sen kolayca sevebilecek bir adamsın,” dedi Cole.

“Neden?” diye sordu Harrison.

“Ona kafa tutan tek insansın,” diye açıkladı Douglas. “Bu yüzden seni seviyor. Çok zeki olmayabilirsin ama yeterince cesaretin var. Cole, laflarına cevap veren insanlara alışkın değil.”

Harrison omuz silkti. “Bu çiftçi ne kadar uzakta?”

“İki günlük yolu var,” diye cevapladı Cole. “Önümüzdeki günlerde iple çalışmalarına başlayabilirsin. Fakat önce vahşi atlarla işini bitirmen lazım. Hâlâ evcilleştirmen gereken inatçı bir tane var. Hatırladın mı?”

Harrison iç geçirdi. “Hatırladım. Şu benekli olan. Henüz beni dinlemeye hazır değil. Yine de ılımlı. Bu fikre ısındığımı hissedebiliyorum. O sana çok benziyor, Cole. Gerçekten çok inatçı. Muhtemelen yarın ondan yana şansım biraz daha açık olacak.”

“Eğer başta atlarla her şeyini konuşmakla zaman harcamasaydın, bu işi çoktan bitirmiş olurdun. Onlar senin söylediğin tek bir kelimeyi bile anlamazlar. Bunu anlayan şart.”

“Onları sesime alıştıyorum,” diye açıkladı Harrison. “Evet, inatçı olabilirler ama aynı zamanda korkuyorlar da. Atlarla konuşan tek kişi ben değilim. Douglas’ı da duydum.”

“Evet, haklı,” diye kabul etti Douglas. “Onlarla konuşuyorum.”

“Douglas, gidip Mary Rose’a masayı toplama sırasının onda olduğunu hatırlatır mısın? Harrison, yarın akşam görev sırası sende.”

“Elbette. Görev ne içeriyor?”

“Daha önce hiç bulaşık yıkamadın mı?” diye sordu Cole.

“Hayır, yıkamadım.”

“Seni şımarttılar, öyle değil mi?” dedi Travis.

“Sanırım evet.”

Douglas sandalyesinden kalkıp kapıya doğru yürüdü. Eşikte duraksadı, sonra masaya geri döndü.

“Ben oraya girmem. Git de onu sen getir, Travis.”

Travis’in ayağa kalktığı an Douglas oturdu. “Beethoven çalışıyor,” diye uyardı Douglas.

“Hangisi?” diye sordu Travis.

“Beşinci.”

Travis tekrar yerine oturdu. “Harrison’ı yollayalım.”

Herkes güldü. Cole komik olan şeyi açıkladı.

“Beethoven çalarken ona bulaşmak istemezsin.”

“Neden?”

“Bütün huysuzluğu üzerinde demektir,” diye açıkladı Cole. “Beşinci Senfoni’yi duyduğumuzda kaçacak yer ararız. Eğer Mozart ya da Chopin çalışıyorsa güvendesin demektir. Bu akşam sınırını ondan çıkarıyor, öyle değil mi Adam?”

Adam gülümsedi. “Evet, öyle yapıyor,” diye onayladı. “Harrison, kütüphaneye gitmeye hazır mısın?”

Harrison başıyla onaylayıp ayağa kalktı. Adam’ı odanın dışına doğru takip etti.

İki adam her akşamüstünü ateşli bir tartışmayla süsleme alışkanlığına kapılmışlardı. Harrison bunu iple çekiyordu. İlk başta tartışmayı Adam’ın kazanmasına izin veriyordu ama sonunda yarışçı doğası sayesinde birkaç galibiyeti de o almıştı.

Adam ile tartışmak ilgi çekici ve sürükleyiciydi. Ve Harrison da en az Adam kadar hoşlanıyordu bundan.

Harrison şöminenin karşısındaki yumuşak deri koltuktan birine oturdu ve yan masadan defteri aldı. Mürekkep şişesini ve tüy kalemi kolayca uzanabileceği bir yere yaklaştırdı.

Adam iki küçük kadehi ağzına kadar konyakla doldurdu. Harrison’a içkisini uzattı, ardından misafirinin karşısına oturdu.

Harrison ayağını tabureye dayadı. “Bugünkü konumuz nedir?”

“Bu konu üzerinde epeyce düşündüm ve Carthage’in son istilası üzerinde karar kıldım.” Adam söylediği her kelime-den zevk alıyor gibiydi.

“Başlangıcını incelemeden sonu hakkında konuşamayız,” dedi Harrison.

“Aynen öyle,” dedi Adam. “Fark etmişsindir ki Yunanlar gururlu ve oldukça akıllı insanlardı.” Açılış konuşması, bu konuşmadaki tarafını belirledi.

Harrison bu teze karşılık verdi. “Spartalılar da öyle. Ayrıca onlar yenilmez dövüşçülerdi. Savaş planlaması dahil her alanda üstün yetenekleri vardı. Üstünlükleri tartışılmaz.”

Böylece tartışma başladı. İki adam bir saatten fazla bu konuyu tartıştılar. Adam sonunda bir mola önerdiğinde, Harrison ikisinin birbirine uygun gördükleri puanları hesapladı. O da Adam da o akşam berabere kaldıklarını anlamaları üzerine hayal kırıklığına uğradılar.

Adam kütüphanede kaldı. Yatmadan önce kitap okuyacaktı. Harrison ona iyi geceler diledi ve odasının yolunu tuttu.

Mary Rose verandada onu bekliyordu. Altın sarısı saçları ay ışığında parlıyordu.

“Neden yatağında değilsin? Geç oldu,” dedi Harrison.

“Biraz hava almak istedim,” diye cevap verdi genç kız. “Seninle yürüyeceğim.”

Harrison onu merdivenlerin başında bekledi. Bahçede yan yana yürüdüler.

“Bu gece huzursuzum.”

“Beethoven sinirini almaya yetmedi mi?”

Mary Rose onun sesindeki neşeyi sezebiliyordu. Gülümseyerek karşılık verdi. “Kızgın değildim, sadece bıkkındım. Ağabeylerim baskıcı olabiliyorlar bazen. Her seferinde hayata tıma karışmaya çalışıyorlar.”

“Yeterince karıştıklarını zannetmiyorum,” dedi Harrison. “Burası tehlikeli.”

“Ve ben de güçsüz, minicik bir kızım, öyle değil mi?”

Harrison başını iki yana salladı. “O tartışmaya girmeye-

ceğim. Odamda piyanom yok ve sinirimle baş başa kalmak istemiyorum.”

“O zaman sen de benim aciz olduğuma inanıyorsun...”

“Herhangi bir şekilde düşüncemi belirtmedim,” dedi Harrison. “Beni çok rahatsız eden bir alışkanlığın var, Mary Rose. Her zaman yeterince düşünmeden bir karara varıyorsun.”

Genç kızın eli onun eline hafifçe sürttü. “Öyle mi?” diye sordu.

“Evet, öyle.”

Bu kez bilerek ona dokundu. Harrison bundan hiçbir anlam çıkaramadı. Hem utangaç hem de anlaşılması güç biri, diye düşündü Mary Rose. Eğer Harrison’la yakınlaşmak istiyorsa cesur olması gerekecekti ve bu düşünce onu çok rahatsız ediyordu.

Genç adamın elini tuttu ve ona yaklaştı. Harrison onu itebilirdi ama bu kadar nezaketsiz bir şey yapmayacak kadar centilmendi. Genç kızın şefkat gösterisi onu şaşırttı. Elini çekmedi. Bunun yerine kendi de onun elini sımsıkı tuttu.

“Adam’la konuşarak fazla zaman harcıyorsun,” diye belirtti Mary Rose sıradan olduğunu umduğu bir ses tonuyla. Bu konuyu açarken biraz gergindi ama bunun fark edilmesini diliyordu.

“Böyle mi düşünüyorsun?”

“Evet.”

Harrison başka tek bir kelime etmedi. Mary Rose ise onun bunun sebebini açıklamasını umuyordu. Sessiz kalınca onu biraz daha sıkıştırmaya karar verdi.

“Neden onunla her akşam konuştuğunu merak ediyorum,” diyerek başladı söze.

Sesi gergindi. Harrison bir sebeple endişelenip endişelenmediğini ya da korkup korkmadığını anlamak için ona baktı. Tek görebildiği, başının üzeriydi. Genç kız yere bakıyor, ona bakmamaya çalışıyordu. Elleri de titriyordu, bir şeyler için endişelendiğini gösteriyordu bu.

Harrison onun ne gibi bir sorunu olduğunu öğrenmek için doğrudan yaklaşımdan daha iyi bir yol biliyordu. Mary Rose’u konuşturmanın tek yolu bu işi gizli kapaklı halletmekti.

“Onunla konuşmayı seviyorum.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Evet.”

“Neler konuşuyorsunuz?”

“Havadan sudan.”

“Daha açık ol.”

“Neden? Neyi bilmek istiyorsun?”

“Merak ettim.”

“Her türlü konuyu konuşuyoruz.”

“Ne gibi?”

“Eyaletleriniz arasındaki savaşlar gibi. Sen ne konuştuğumuzu düşünüyordun?”

“Ona sorular sorabileceğini düşünmüştüm. Yapın gereği bazen çok meraklı olabiliyorsun.”

“Ona hangi konuda soru sorabilirim ki?”

“Geçmişle ilgili.”

“Hayır, ona geçmişle ilgili hiçbir şey sormadım.”

Gerçekten de Harrison, Adam’a geçmişle ilgili tek bir soru bile sormamıştı. Ailenin geçmişi hakkında daha çok bilgi bulabilmek için karşısına birçok mükemmel fırsat çıkmıştı ama bunları bilerek değerlendirmemişti.

Kendi davranışına hayret etti. Önceliklerinden ödün vermişti, bunun farkına varmak onu dehşete düşürdü. Montana Eyaleti’ne gerçeği bulmak için gelmişti, fakat kaçırma olayından sorumlu sanığı öğrenmek ve bütün olayları sıraya sokmak için bulması gereken sadece bir önemli bilgi varken o bir kenara çekilmiş duruyordu.

İsteksizliğinin nedenini anlıyordu. Gerçekler, Clayborne ailesini parçalayacaktı. Dürüst olmak gerekirse bunun hepsinin üzerinde yaratacağı acıyı düşünmek onu yıpratıyordu.

Mary Rose şu anda onun elini tutuyor ve ona duyduğu

şefkati hissetmesini istiyordu; fakat Harrison'ın neden burada kaldığını anladığında ondan nefret edecekti. Harrison onun nefretini değil sevgisini istiyor, buna ihtiyaç duyuyordu.

Adımlarını sıklaştırdı. Birdenbire kendine kızmıştı. Düşünmek ve içinde verdiği savaşı çözüme ulaştırmak için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Kendine neler olduğunu bile anlamadan Clayborne ailesiyle duygusal bir bağ kurmuştu. Hepsini seviyor, hepsine değer veriyor ve onlar için endişeleniyordu. Cole'u sevmemekten bile memnundu.

Evet, bugün düşünecek çok şeyi vardı.

"Harrison, hayatımıza burnunu soktuğunu düşünmene neden olarak seni incitmek istememiştin," diye fısıldadı Mary Rose.

"Bunu düşünmedim," diye cevap verdi.

"Kızgın değilsin yani?"

"Hayır, elbette kızgın değilim." Harrison adımlarını yavaşlatıp sakinleşmeye çalıştı.

"O zaman elimi sıkmayı bırak."

Harrison elini hemen bıraktı. "Soğuk bir gece. Eve gitmelisin," dedi.

"Ben üşümüyorum," dedi Mary Rose. Sonunda onun kendisinden kurtulmaya çalıştığını düşünmüştü. Yanılmış olmayı umdu. "Bir endişen mi var?"

"Ne gibi?" diye sordu Harrison.

"Seni tekrar öpebilirim diye endişeleniyor musun?"

Düşüncesi anlamsız kaçmıştı. Harrison gülmekten kendini alamadı. "Ben öptüm seni," diye hatırlattı ona.

"Ben de eşlik ettim."

"Tamam, ikimiz de suçluyduk."

"Suçlu," diye tekrarladı Mary Rose. "Avukat olduğun belli oluyor. Olmamayı dilerdim."

"Neden?"

"Avukatlar bizi bunalıtıyorlar."

"Neden?"

Genç kız omuz silkti. Daha fazla açıklamada bulunmayacaktı. Harrison sorusunun peşini bırakmadı. Uygun bir cevap almanın tam zamanı olduğunu düşündü.

“Adam’a aile ve geçmişiyle ilgili sorular sormamdan mı endişelendin?”

Durdular ve birbirlerinin yüzüne baktılar. Ay ışığı altın bir gölge gibi üzerlerine düşüyordu.

“Sadece onun canını sıkmanı istemedim. Adam büyüme sürecindeki yıllarla ilgili konuşmak istemez. Köleliğe bağlıydı, Harrison. Bu kadarını bilmen yeterli.”

“Ne hakkında konuşmayı sever?” diye sordu Harrison. “New York’ta geçirdiği zaman hakkında konuşması da mı yasak?”

“Hayır.”

“Peki ya buraya gelmek için geçirdiği zaman? Yolculukla ilgili konuşur mu, yoksa bu konuyu sormaktan kaçınmalı mıyım?”

“Yolculukla ilgili konuşmanın sorun yaratacağını sanmıyorum. Ağabeylerim başardıkları şeylerle gurur duyarlar.”

Harrison, Mary Rose’u elinden tutup kendisine yaklaştırmaktan alıkoymadı kendini. Bu seferki fiziksel bir tepki değildi. Onu mümkün olduğu kadar yakınında tutmak istiyordu.

Mary Rose onun neye ihtiyaç duyduğunu anlamıştı, kollarını beline dolayıp ona sımsıkı sarıldı.

“Sen yalnız büyüdün, değil mi?”

“Öyle olsam bile bunu bilmiyordum,” diye cevap verdi Harrison. Yüzünü genç kızın başına dayadı. Gözlerini kapatıp bu anın tadını çıkardı.

“Şimdiye kadar mı?” diye fısıldadı Mary Rose onun gömleğinin yakasından.

“Evet, şimdiye kadar.”

Mary Rose onu rahatlatmak istiyordu. Harrison, genç kızın yumuşaklığıyla neredeyse kendinden geçmişti. Mary Rose çok fazla sevgi barındırıyordu içinde. Harrison’ın ken-

dini eksiksiz hissetmesini sağlıyordu bir şekilde. Hayat boş, sıkıcı ve çok soğuktu. Mary Rose ise çok sevimliydi. Tanrı aşkına, onunla ne yapacaktı?

Sonunda kendini Mary Rose'u bırakmaya zorladı. Genç kızın ondan ayrılması biraz zaman almıştı. Harrison onun ellerini üzerinden çekmek zorunda kaldı.

"Senden beni öpmeni istemeyeceğim. Bunun için endişelenmene gerek yok."

"Eve gitmen gerekiyor Mary Rose. Hadi gidelim, seninle yürürüm."

"Ama zaten ben seni getirdim."

"O zaman iyi geceler."

"İyi geceler."

Mary Rose gitmek için arkasını döndüğünde, Harrison onu izliyordu. Genç kız birden dönüp kendini onun kollarına attığında Harrison hazırlıksız yakalandı. Kollarını boynuna sardı, parmak ucunda yükselip onu uzun ve acemi bir şekilde öptü.

Harrison durumu düzeltmekten alıkoymadı kendini. Ona nasıl öpülmek istediğini gösterdi. Mary Rose'un dudakları sıcacıktı. Öpüşme o kadar ateşliydi ki durmak istemiyordu. Çıkardığı hafif inleme sesleri onu kendinden geçiriyordu.

Mary Rose'la ilgili her şey büyülemişti Harrison'ı. Ondan çok daha fazlasını istediğini fark ettiğinde hemen geri çekildi.

Mary Rose ona baktı, dudakları öpücüklerinden dolayı pembeleşmiş ve şişmişti, gözleri ise tutkuyla buğulanmıştı. Harrison'ın düşünmek istediği tek şey tekrar onu kollarına almaktı.

"İyi geceler," diye fısıldadı Mary Rose.

Hareket etmedi. Harrison onun dalgın ruh halinden memnundu. Tutkunun onun için yeni bir şey olduğunu anlıyordu ve kendisine rehberlik edecek bir tecrübesi olmadığı için hassastı. Ona çok güveniyordu. Mary Rose güçlü bir ka-

dındı. Hiçbir erkeğin ondan istifade etmesine izin vermezdi. Yüksek değerleri ve ahlakı vardı ama yine de onun karşısında oldukça zayıftı. Dolayısıyla onun zarar görmesini engellemek Harrison'ın görevidi.

Harrison, genç kız eve ulaşp içeri girene kadar onu izledi. Hâlâ hareket edemiyordu. Tanrı aşkına, bundan sonra ne yapacaktı? Mary Rose ona âşık oluyordu. Harrison, bu sevdalanmayı ciddileşmeden önce durdurabilirdi. Ama onu caydırmak için hiçbir şey yapmamıştı.

Neden hiçbir şey yapmamıştı? Gerçeği kendisine itiraf etmesinin üzerine rengi attı. Bir haftadan uzun bir süredir bu düşünce kafasında dolaşıyordu. Onu neden caydırmadığını kesinlikle biliyordu.

Ona âşıktı.

2 Ağustos 1864

Sevgili Rose Anne,

Hammond gazetesinde sen ve Bayan Livonia'nın yaşadığı yerde bir savaş daha gerçekleştiği haberini okuduk. Tabii ki hepimiz endişelenmeye başladık. Yiyecek ve tıbbi ihtiyaç ayaklanmaları olduğuna dair birçok kötü hikâye duyduk. Gazeteyi okuduktan bir hafta sonra iyi olduğunu yazdığın mektup bize ulaştı. Muhtemelen bizim aptallığımıza kafa sallıyorsundur. Bize hep Tanrı'ya inancımız olmasını ve kendimizi ona bırakmamızı söylüyorsun ama bazen her şeyi ona teslim etmek zor olabiliyor. Deniyoruz anne. Sanırım bunun bir önemi olmalı.

Yeni tedavinin Bayan Livonia'nın gözlerine yararı olmamasına gerçekten çok üzüldük. Kocasının ona yaptığı eziyetlerin onun gözlerinin görmemesiyle bir ilgisi olduğuna inanmıyor musun? Onu hep yaralanmış olarak gördüğümü hatırlıyorum. Lütfen ona kendisini hep düşündüğümüzü ve bu durumundan kurtulması için dua ettiğimizi söyle.

Umarım oğulları da sizi rahat bırakıyordur. Kendi annelerine yaptıkları bazı şeyleri hatırladıkça fena oluyoruz. Nasıl bu kadar acımasız olabiliyorlar? Cole, çocukların da babaları gibi sizi rahatsız

edeceğinden endişeleniyor, fakat ben ona sana güvenmesini söyledim. Sen tedbirli olduğun sürece ve onun yanında oldukça seni takip etmeye cesaretleri olacağını sanmıyorum. Umarım yanılmam.

Gazetede Lincoln'ün yaptığı bir konuşma daha vardı. Birkaç sene önce yapmış bu konuşmayı anne. Biliyor musun bize köleler demek yerine zenciler diye hitap etmiş. Zenci kelimesi duyduğumuz diğer hitaplardan daha asil duruyor. Cole neden herkese sadece kadın ve erkek olarak hitap edilmediğini merak ediyor. Ayrıntıya girmenin gereksiz olduğunu düşünüyor. Her şeyin bu kadar basit olmasını dilerdim ancak insanlar kendileri gibi olmayanlarla ilgili değişik düşünceler geliştiriyorlar. Neden değişik renkte olmak insanların antipatisini topluyor?

Bir gece hepimiz ırk farklılıkları üzerine tartıştık. Travis'e Bağımsızlık Bildirgesi'ni yazan insanların bir insanın ten rengini olaya kattıklarını düşünüp düşünmediğini sordum. Yasalarımızda her insanın dünyaya eşit geldiği yazıyor. Kardeşlerime Jefferson'ın hükümet yasalarını düzenlerken siyahileri hesaba katmadığına inandığımı söyledim, fakat Douglas bunun sorun yaratmadığını söyledi. Eşitlik her zaman eşitliktir, ten rengin, inandığın din buna engel olamaz gibi. Hepimiz bir konuda hemfikiridik. Birçok güneyli insan anayasayı okumaya bile zahmet etmemişti.

Mary Rose şu sıralar bulaşık yıkamaya yardım etmeyi seviyor. Travis'in onun için aldığı iki porselen fincana titizlik gösteriyor. Birkaç tane daha takas eder etmez ona düzgün bir çay partisinin inceliklerini öğreteceğini söyledi. Şimdi bir çaydanlık bulmaya çalışıyor ve eğer Travis'i tanırıyorsa, bunda başarısız olmaz. Neyin düzgün olduğunu bilmiyor elbette ama Bayan Morrison'ın ona yardım edeceğinden emin. Cole çay partilerine katılmayacağına yemin ediyor ama fikrini değiştirecek. O hep böyle yapar.

Cole sonunda ev üzerindeki çalışmalarına başladı. Geçen sene her şey üst üste gelmiş ve inşaata bir türlü başlayamamıştı. Önce Douglas için bir ambar vardı, sonra o daha kileri ekleyemeden kış gelmiş, bu yüzden de ilkbaharda tüm vaktini yiyecek aramaya ve takas edilecek atlara harcamıştı. Yakaladığı her yabani atı sattık. Dağlar tepeler fırsatlarla dolu. Kardeşleri atları toplamaya çalışırken Cole

ev üzerinde çalışmıyor. Gelirimizin buna bağlı olduğunu biliyor. Görevimiz vahşi olanları yakalamak ve bir başkası yapmadan önce onları eğitmek. Douglas Blue Belle çevresinde ün kazanıyor. İnsanlar kilometrelerce öteden hasta bir inekle ilgili ne yapılması gerektiğini Douglas'a danışmak için geliyorlar. Kardeşimin zor durumlarda ne yapılması gerektiğini bilme gibi bir yeteneği var.

Hepimiz konuşmalarımıza dikkat etmeye başladık, çünkü Mary Rose sık sık küfrediyor. Cole bir fikir üretti. Her sabah yazı tahtasına yeni bir kelime yazacağız. Hepimiz o kelimeyi gün içinde birkaç kez kullanmak zorundayız. Bunun hepimizin kelime bilgisini artıracığına inanıyor, aynı zamanda bundan kız kardeşimiz de yararlancak çünkü her işe burnunu sokmayı çok seviyor.

Herkesin sana olan kişisel notunu zarfa koyuyorum. Yakın zamanda sana tekrar yazacağım anne.

Tanrı seni korusun,
Adam

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu

Düzenleme:buk@

9. BÖLÜM

Harrison cuma günü sabah erkenden kalktı. Öğleden önce son atları da eğitip evcilleştirmeye kararlıydı.

Birkaç saat harcadı, fakat öğle sonrasında en az on yara almasının ardından benekli at uysallaşmıştı.

Douglas Harrison'ın sabrından ve dayanıklılığından etkilenmişti. Cole'a misafirlerinin ne kadar iyi bir iş çıkardığını söyledi.

“Bak Benekli şimdi ne kadar da sevimli ve uysal,” dedi kardeşine. “Harrison onu çok iyi eğitmiş.”

Douglas kollarını çite yasladı. Harrison'a ata binmesini işaret etti. Böylece ondan övgüyle söz edebilirdi.

“Çok iyi bir iş yaptın,” diye övdü onu.

“Sabır ve anlayış işime yaradı,” diye cevap verdi Harrison. Bu sırada Cole'a baktı. “Bu iki şey sana çok şey öğretebilir.”

Cole alay etti. “Sabır ve anlayış mı? Harrison o kadar çok konuştun ki bu zavallı hayvan da seni susturacak bir çözüm yolu buldu.”

Harrison tartışmaya kışkırtılmak istemedi. Mary Rose'un inatçı ağabeyinden daha önemli meseleleri vardı düşünmesi gereken. Attan indi ve örtüyle eyeri çıkarttı. Benekli onu çite doğru takip etti. Harrison dizgini aldı ve hayvanla beraber en büyük ahıra, vahşi atların olduğu yere yöneldi.

Benekli'yle beraber çitle çevrili alanın içine girmek büyük bir hataya dönüştü. Hayvanın yularını çözmek uzun zaman aldı, çünkü diğer vahşi atlar Harrison'ın çevresine toplanıp onun dikkatini çekmek için birbirleriyle mücadele etmeye başladılar. Atlar ilgiye muhtaç gibiydiler; Harrison her birini okşayıp şefkat göstermeden oradan ayrılmadı.

Uzun sürse de ağılın diğer tarafından dolaşarak gitti, çünkü Cole ile münakaşaya girmek istemiyordu. Yolunun üzerinde olan battaniye ile eyeri alıp bahçedeki yoluna devam etti.

Douglas ve Cole atlara baktılar.

"Fark ettin mi?" diye fısıldadı Douglas kardeşine.

Cole gülümsedi. "Evet, fark ettim." Sonra da başını iki yana salladı. Vahşi atlar kendilerini Harrison'a o kadar kaptırmışlardı ki bir küme halinde onun başına toplanıp çevresini sarmışlardı.

"Daha önce hayvanların böyle davrandığına şahit olmadım," dedi Douglas. "Harrison'ın konuşmasının bir mucize gibi geldiğini kabul edebilecek misin?"

Cole omuz silkti. "Kabul ederim ama Harrison'ın önünde değil. Tatlı diliyle acaba danalar da onu eve kadar takip eder mi merak ediyorum."

"Muhtemelen," diye yanıt verdi Douglas. "Travis'i gördün mü?" diye sordu sonra.

"Ahırda saklanıyor."

Douglas'ın bunun nedenini sormasına gerek bile yoktu. Buna sebep olan kişi girişteki verandada oturuyordu.

Eleanor Border, Adam'ın en sevdiği sandalyesinde sallanıyor ve Mary Rose'un çok değerli, aynı zamanda sadece özel günlerde kullandığı yelpazesıyla serinliyordu.

Mary Rose arkadaşı için hazırladığı bir bardak meyve suyuyla dışarı koştururken Douglas ve Cole da davetsiz misafirlerine kaşlarını çatarak baktılar.

"Bu kadının Mary Rose'u çok yorduğundan eminim," dedi Cole.

Douglas başıyla onayladı. “Mary Rose’un tepeye çıkması-na izin verir mi dersin?”

“Sanmıyorum,” diye cevap verdi Cole. “En azından bu-günlük. Mary Rose dün sabahıtan beri gitmeye çalışıyor ve şimdi saat üçe geliyor.”

“Bu kendi hatası,” dedi Douglas. “Eleanor’un üstünlük taslamasına razı oluyor. Bu sabah ona iki tabak götürdü. Ele-anor aşçının hazırladığı kahvaltıyı beğenmeyince Mary Rose ikincisini hazırladı onun için.”

Cole başını iki yana salladı. “Ona hiçbir şey hazırlamama-lydı. Eğer Eleanor’a nazlı bir prenses gibi davranılmasaydı, o da şımarıkça davranmayacaktı.”

“Sanırım bu akşam Adam’la konuşmalıyız,” diye önerdi Douglas. “Eleanor’un burada kalması konusunda çok man-tıksız davranıyor. Sen, Travis ve ben ona karşı cephe oluşt-u-rabiliriz. Onu sepetlemekten yana oy kullanırız. Mary Rose ve Adam kalması yönünde oy kullancılar elbette ama bu so-run olmaz. Çoğunluğun isteğı geçerli olur.”

Cole’un vicdanı bunu onaylamasını engelledi. Eleanor’u o zavallı halde gördüğü anı hafızasından silemiyordu. Zavallı kız Adam’ın omzunda ağladığı sırada o kadar acınacak halde görünüyordu ki. Cole bunu kabul etmekten nefret etse de hafızası ona acı veriyordu.

“Aceleci davranmayalım, Douglas. Bunu oylamaya taşı-madan önce birkaç gün daha bekleyelim bence. Adam bu kı-zın bizimle kalmasını sağlayacak somut birkaç neden bulmuş olmalı.”

“O halde neden bize sebeplerini anlatmadı?”

“Sanırım buna hazır değil,” diye cevap verdi Cole. “Belki Eleanor birkaç gün içinde dırdırı keser.”

“Sil baştan başlayacak,” dedi Douglas. “Mızımızlanmayı seviyor, öyle değil mi?”

Cole gülümsedi. Hakkında tartıştıkları kıza baktı ve te-bessüm etmeye çalıştığında ne kadar da sevimli olabileceğini fark etti. “Saçlarındaki kırmızılık,” dedi Douglas’a. “Onu huysuz kılıyor.”

“Travis’in de saçında kızılık var ama o huysuz değil.”

“Ahırda saklanıyor değil mi? Bu da biraz huysuzluğa giriyor bence.”

Harrison onlara katılmak için ikisine doğru yürüdü. Douglas ona dönerek, “İnanabiliyor musun? Cole Eleanor’u savunuyor,” dedi.

“Ben sadece onu göndermek için oylama yapmadan önce kendisine birkaç gün daha verebileceğimizi söyledim,” diye karşılık verdi Cole. “Sanırım kız korkuyor ve bu yüzden de aksi davranıyor.”

Harrison başıyla onayladı. “Ben de onun korktuğuna inanıyorum. Bu kadar zor bir insan olmak ona şu anki durumunda kontrol sahibi olma isteği uyandırıyor olmalı.”

Douglas başını iki yana salladı. “Ne kadar yumuşamışsınız siz. Travis’le beraber Hammond’a birkaç atımı takas edip satmaya gideceğim. Bize katılmak ister misin?”

“Pauline’in orada duracak mısın?” diye sordu Cole.

“Pauline kim?” diye sordu Harrison.

“Kasabanın dışında bir ev işletiyor,” dedi Douglas.

“O...” diye söze başladı Harrison.

“Oldukça arkadaş canlısı,” dedi Cole.

Harrison gitmemeyi tercih etti. Cole, Travis ve Douglas bir süre sonra gittiler. Vakit epeyce geç olduğu için Mary Rose’un Deli Corrie’ye ihtiyaçlarını götürmek isteyeceğini düşünmediler.

Tahminlerinde yanılmışlardı. Mary Rose’a eşlik etme görevi Adam ya da Harrison’a düşüyordu. Adam, Harrison’ın karar vermesini istedi. Onu mutfağa çağırıp durumu açıkladı. “İkimizden biri burada durup Eleanor’a eşlik etmek zorunda. Diğerimiz de Mary Rose’la tepeye gidecek.”

“Senin çiftlikten ayrılmadığını sanıyordum,” dedi Harrison.

“Bunu da nereden duydun?”

“Kasabada. Dooley ve Hortlak bahsettiler.”

“Sadece kasabaya gitmekten kaçmıyorum, Harrison. Dağ-

lar benim evim. Genellikle Cole ile ava çıkarız ve balık tutmak en büyük hobimdir.”

“Ben Mary Rose’la gitmeyi tercih ederim,” dedi Harrison.

“Silah kullanabiliyor musun gerçekten? Gururunu kırmak istemem ama bir ihtiyaç halinde kız kardeşimi koruyabileceğini bilmek istiyorum.”

“Evet, silah kullanabiliyorum,” dedi Harrison. “Eğer seni rahatlatırsa iki tane birden taşırım.”

“Eyere bir de tüfek bağla,” diye önerdi Adam. “Burada yaşadığımız zaman boyunca bir tane ayıya rastladık ama yılın bu zamanları yiyecek aramak için geziniyorlar. Belki rastlarırsınız.”

“Her ihtimale karşı hazırlıklı olacağım.”

“Mary Rose da kendini koruyabilir elbette. Onun eğitim almamış olduğu düşüncesine kapılmanı istemem. Cole ona ateş etme tekniklerini öğretti. Tanrı’ya şükür öğrendiklerini uygulamak zorunda kalmadı.”

“Yola koyulsak iyi olacak,” dedi Harrison.

“Lütfen bir dakika daha bekle,” diye rica etti Adam. “Lafı dolandırmak yerine dürüst olacağım. Mary Rose senden etkileniyor ve yemeklerde ona bakışından bu hoşlanmanın karşılıklı olduğunu anlıyorum. Centilmence davranmanı istiyorum. Gururunu kırdığının farkındayım fakat Mary Rose şu anda senin duygularından daha önemli. Bana söz verir misin?”

Harrison alınmamıştı. Adam sevecen bir ağabey gibi davranıyordu. Harrison bundan daha azını bekleyemezdi.

“Söz veriyorum. Mary Rose’un güvenliğini sağlayacağım, Adam ve emin ol onun onurunu da koruyacağım.”

Adam onun elini sıktı, sonra ona ön kapıya kadar eşlik etti. “Keşke yarına kadar bekleyseydi ama o çok inatçı biri, Harrison.”

“Fark ettim.”

Adam gülümsedi. “Tabii fark etmişsindir. Bu Corrie de-

nen kadını da iyice bir araştı. Mary Rose sadece iyi olanı görür. Yeni arkadaşıyla konuşurken ona çok dikkat et. Kardeşim konuşurken ona bir tüfek doğrultulmuş olması düşüncesi hiç hoşuma gitmiyor.”

İki adam verandadan çıktığında Eleanor ayağa kalktı. Dikkatini Adam’a çevirdi. “Gitmesine izin mi veriyorsun, Adam? Yağmur yağacak gibi. Fırtına çıkarsa elbisesi mahvolacak. Ona evde kalmasını söyleyeceğini ummuştum.”

“Mary Rose nerede?”

“Ahırda,” diye cevap verdi Eleanor.

“Neden benimle içeri gelmiyorsun? Yemek hazırlarken bana eşlik edebilirsin.”

Eleanor buna memnun olmuş görünüyordu. İstekle başını sallayıp Adam’ı izledi.

Dağın tepesindeki ıssız kulübeye ulaşmaları Mary Rose ve Harrison’ın iki saatini aldı. Yavaş yavaş tırmanarak manzaranın keyfine vardılar.

Zaman Harrison için çok çabuk geçti. Manzara onu mes-tetmişti. Her dönüşte sürekli değişiyordu, tıpkı renkler ve kokular gibi. Mary Rose’a daha çok dikkat etmesi gerekiyordu. Vahşi doğayla başbaşaydılar. Hayvanlar kış örtülerini üzerlerinden atmak ve böğürtlenlerle ya da ilkbahar yapraklarıyla beslenmek için zirveden inmişlerdi. Korkudan çok meraklı olan beyaz kuyruklu bir geyik yavrusu, çok yakınından geç-seler de yerinden kıınıldamadı. Harrison uzansa, onun kah-verengi kadifemsi burnuna dokunabileceğinden emindi.

Mary Rose, Harrison’ın harikalar diyarındaki gönüllü rehberi haline gelmişti. Harrison’ın daha önce hiç görme-diği kır çiçeklerine isim takıyor ve bazı hastalıkları iyileştir-diği söylenen bitkileri hemen tanıtıyordu. Patika her iki atı da içine alabilecek kadar genişlediğinde yan yana gelmişlerdi. Genç kız, Harrison’ın ilgisini çekeceğini düşündüğü görün-tü ve hayvanları ona göstermek için duruyordu.

İlerledikçe Mary Rose’un buraya olan sevgisi de belirgin-leşiyordu. Bir kaynağın kenarından su içen bir inekle buzağı-yı işaret etti ve çok hoş göründüklerini fısıldadı.

Tepenin yakınlarında bir kez daha durdu ve aşağıdaki manzarayı gösterdi. “Kahverengi ayılar,” diye fısıldadı. “Akar-sunun sol tarafında. Onları görüyor musun Harrison? Biri suya giriyor. Eğer yeteri kadar zamanımız olsaydı, balık av-lamalarını izlemek için ısrar edebilirdim. Onlar bu konuda bizden çok daha iyiler.”

“Onların boz ayı olmadıklarını nereden biliyorsun?”

Mary Rose bu sorunun saçma olduğunu düşünseydi bile bunu ona asla belli etmezdi. “Bir boz ayıyı diğerlerinden ayırt eden özellik başının arkasındaki çıkıntıdır,” diye açıkladı. “Onlardan çok görmeyiz buralarda. Hayal kırıklığına uğrama. Zaman zaman baş belası olabiliyorlar.”

“Dağlarda yaşayan bazı insanların boz ayı avlamayı sevdiğini okumuştum.”

Mary Rose gözlerini devirdi. “Bahse girerim bunu ucuz bir dergide okudun, öyle değil mi? O hikâyelerin hepsi uydurma. Boz ayı avlayan insanlar mı? Belki de sadece çok aptal olanlar.”

Bu açıklamayı yaparken Mary Rose’un kaşlarındaki hafif çatılma ve sesindeki heyecanlı ton, Harrison’ın hoşuna gitmişti.

Birden bulunduğu bölgeden büyülendiği gibi Mary Rose’dan da büyülendiğini fark etti.

“Neden gülümsüyorsun? Bana inanmıyor musun?” diye sordu genç kız.

“İnanıyorum. Gülümsüyorum çünkü beni mutlu ediyor-sun.”

Mary Rose onun iltifatından çok memnun olmuştu. “Teşekkür ederim,” dedi.

“Mary Rose?”

“Evet?”

“Neden fısıldaşıyoruz?”

Mary Rose’un yüzündeki ifade, o ana kadar fısıldayarak konuştuklarının farkında olmadığını gösteriyordu. Neşeye güldü.

“Adam ile ben ne zaman buraya gelsek fısıltıyla konuşurduk. O zamanlar daha küçüktüm ve istediğimi yapmama izin verirdi.”

“Peki neden fısıldıyordun?” diye sordu.

“Söylersen gülersin,” dedi Mary Rose.

Harrison gülmeyeceğine dair söz vermek zorunda kaldı.

“Fısıldardım, çünkü Tanrı’nın arka bahçesinde olduğumuzunu düşünürdüm.”

“Nasıl yani?”

“Etrafında çok fazla çocuk yoktu, öyle değil mi Harrison?”

“Evet, sanırım. Gerçekten öyle mi düşünüyordun?”

“Evet, öyle düşünüyordum,” dedi Mary Rose. “Fısıldayarak saygımı gösterdiğimi düşünürdüm.”

“Artık büyüdüğüne göre... Şimdi ne düşünüyorsun?”

Mary Rose ona karşı dürüst olmaya karar verdi. “Kendimi hâlâ Tanrı’nın bahçesinde hissediyorum.”

Harrison kahkahaya boğuldu. Mary Rose tekrar konuşmadan önce onun susmasını beklemek zorunda kaldı. “Gülmeni seviyorum, gülmeyeceğine dair söz vermiş olsan bile. Bu her ne kadar nadir bir hareket olsa da gülümsediğinde gözlerinin çevresinde endişe çizgileri oluşuyor. Çok çekici oluyorsun o zaman. Çok fazla endişeleniyorsun.”

“Öyle mi?” Harrison, genç kızın bu düşüncesine çok şaşırmıştı. Bu düşünce ona yabancı geliyordu. Bir adam endişeli olduğunda her zaman tetikte ve hazır olurdu, her ihtimale kendini hazırlardı.

“Ah, evet, çok fazla endişeleniyorsun.”

Mary Rose gülümsedi. Harrison da hemen ona gülümseyerek karşılık verdi. Oyalanmaya devam ediyorlardı. İkisi de hareket etmek istemiyordu. Dış dünyanın müdahale edemediği bu huzurlu an içerisinde aralarında yeni bir yakınlık doğmuştu. Genç kız tam da şu an ona aitti. Harrison’ın onu kimseyle paylaşma zorunluluğu yoktu.

Uzaktan bir gök gürültüsü duyuldu ama Harrison bunu

umursamadı. Mary Rose da öyle. Şu anda sadece Harrison'a bakmakla meşguldü. Harrison da aynı şekilde ona bakmaktan memnundu.

Arkalarında bir dal kırıldı. Harrison ılık hızıyla tepki verdi. Hemen silahına sarılarak döndü ve bir sonraki sesi bekledi. Karşıdan hızla bir tavşan geçti, sonra Harrison silahını indirdi.

Mary Rose ona şaşkınlıkla bakıyordu. Daha önce bu kadar hızlı hareket eden kimseyi görmemişti, Cole dışında tabii ki. Harrison'ın bu yeteneğini nerede ve neden geliştirdiğini merak etmekten kendini alamadı. Yoksa bu bir içgüdü müydü?

Harrison onu yeniden tedirgin ediyordu.

"Neden kaşlarını çatıyorsun? Sorun nedir?" diye sordu Harrison.

"Hızlı hareket etmen. Sorun bu. Tetikte olmaya alışkındır, değil mi?"

Harrison ona cevap vermedi. Mary Rose başını iki yana salladı. "Çok karışık bir adamsın. Bir günün bir gününü tutmuyor. Bir anda sandığım kişiden daha farklı bir insana dönüşebiliyorsun. Buna bir son ver artık."

"Sürprizler iyi olabilir ama, öyle değil mi?"

"Nasıl?"

"Şaşırtarak," diye cevap verdi. "Ara sıra birilerini şaşırtarak..."

Mary Rose, Harrison'ın açıklamasını bitirmesine izin vermedi. "Beni zaten şaşırttın. Ben seni olduğun gibi seviyorum."

"Olduğumu zannettiğin kişiyi seviyorsun."

"Beni deli ediyorsun, Harrison."

Harrison güldü. "Sen de beni deli ediyorsun, Mary Rose."

Genç kız ondan uzaklaştı. "Kişiliğindeki eksikliklerle ilgili bir tartışmaya girmek istemiyorum. Şimdi sırası değil. Geç oluyor ve eğer acele etmezsek arkadaşımı ziyaret etmeye zamanım olmayacak. Lütfen oyalanmayı bırak."

Harrison onun son sözünü kabul etmedi. “Hayatım boyunca hiç oyalanmadım.”

Mary Rose bir hanıma yakışmayacak şekilde homurdandı.

Harrison bundan rahatsız olmadı. Hatta gülümsemesini engelleyemiyordu. Uzun zamandır kendini bu kadar iyi hissetmemişti. Huzur ve mutluluk dağdan yayılıyor gibiydi. Ve Mary Rose’un gözlerine bakıp oradaki neşe parıltılarını her görüşünde engeller ne kadar zorlarsa zorlasın istediği her şeyi yapabilirmiş gibi geliyordu ona. Onunlayken tamamlanmış hissediyordu kendini ve hepsi genç kızın bakışlarındaki güven ve kabullenme sayesindeydi.

Kabul görme. Harrison hayatını buna adamamış mıydı? Bu, Lord Elliott’ın kızını bulmak konusunda bu kadar takıntılı olmasının asıl nedeni değil miydi? Onu da kendine eşit biri olarak kabul etmesi? Yoksa onun kibarlığına verdiği bir karşılık mıydı?

Harrison bu sorulara cevap bulamıyordu. Elliott’a babasına baktığı için minnettardı elbette. Londra’daki herkes ona sırtını dönerken, bunu yapmayan tek kişiydi Elliot. Onlara parasal yardımda bulunmuş, ödemelerine yardımcı olmuş ve Harrison’ın babası sürekli bakıma ihtiyaç duymaya başladığında onlar için en iyi yardımı sağlamıştı. Cömertliği sayesinde ne Harrison’ın ne de babasının sırtı yere gelmişti. Elliott, Harrison’ın eğitimini bile desteklemişti.

Harrison’ın, Elliott’a büyük miktarda borcu vardı ve onunun zedelenmemesi için hayatını bunu ödemekle geçirecekti. O, sorumluluklarından hiç kaçmazdı. Bundan daha fazla bir şey dileyemezdi... Mutluluk bile.

Mary Rose. Tanrım, hiç olmayacak şeyleri nasıl da düşündürmüştü ona. Ona âşık ve kendisinden başka suçlayacak kimse yoktu. Yakınlık kurmaması gerektiğini çok iyi bilmesine rağmen tam da bunu yapmıştı.

Elliott, kızının doğumundan bir ay sonra onun hakkında planlar yapmaya başlamıştı. O zamanlar Harrison kızın gele-

ceğinin bir parçası değildi ve İngiltere'ye geri döndüklerinde hiçbir şeyin değişmeyeceğini biliyordu.

Geleceğini düşünmek istemiyordu. Mary Rose'la geçirdiği zamanın tadını çıkarmaya bakacaktı, çünkü gelecekteki soğuk kış gecelerinde onunla olan anılarını hatırladığında zevk almak istiyordu.

Corrie'nin kulübesine sonunda ulaştıklarında çok sevindi, çünkü zavallı durumunu düşünecek vakti yoktu.

Mary Rose onun açıklığa yaklaşmasına izin vermedi. Hatta onu yarım kilometre uzakta tuttu. Corrie'nin keyfinin kaçmasını istemediğini ve ilk bakışta Harrison'ın, insanın keyfini kaçırabilecek birine benzediğini söyledi. Harrison bunu hemen bir hakaret olarak algıladı tabii.

"Görüntümün ne gibi bir sorun yaratacağını düşünüyorsun?"

"Sakalların birkaç günlük ve saçlarının da kesime ihtiyacı var."

"Yani?"

"Dürüst olmam gerekirse," dedi Mary Rose. "Tehditkâr ve... pejmürde görünüyorsun. Ben seni etkileyici buluyorum ama o bulmayacaktır."

Harrison sıkıntıyla homurdandı ve çıkardığı sese güldü. Mary Rose gibi davranmaya başladığını düşündü.

"Duygularımı incittiysem üzgünüm," dedi Mary Rose.

"Benim pek hassas duygularım yok."

"Evet, tabii. Ağzını açıp konuşmaya başlar başlamaz herkes senin ne kadar kültürlü biri olduğunu anlıyor."

"Kibar ve kültürlü insanlar aynı zamanda katil de olabilirler, Mary Rose. Eğitimin ahlaki garantilediğini söylemeye çalışıyor gibisin."

Genç kız omuz silkti. Onunla tartışarak zaman kaybetmek istemiyordu artık. Havadaki ağırlık, bir fırtınanın onlara yaklaştığını gösteriyordu ve arkadaşını ziyaret edene kadar sırlısıklam olmak istemiyordu.

Harrison'ın malzemeleri açıklığa kadar taşımasına bile

izin vermemiştir. Üç kere gidip geldi ve hediyelerini girişe dizmeyi sonunda bitirdi.

Mary Rose, Corrie'nin girişe biraz daha yaklaşmasına izin vermesine şaşırmişti. Bunu aralarındaki ilişkide iyi bir ilerleme olarak gördü.

Orada durduğu süre boyunca tüfeğin üzerine doğrultulmuş olmasını hiç sorun etmedi. Harrison'ın bunu fark etmeyecek kadar uzakta olmasından çok memnundu. Harrison onun tehlikede olduğunu düşünseydi her an olay çıkarabilirdi.

Harrison yine de Mary Rose'un ona gösterdiği yerde durmamıştı. Sessizce hem yeşilliklerle kamufle olabileceği hem de kulübeyi net bir şekilde görebileceği bir noktaya hareket etmişti.

Pencereden çıkan namluyu gördüğünde neredeyse kalbi duracaktı. Mary Rose'a doğrultulmuştu. İlk aklından geçen namluya ateş etmek oldu. Müdahale etmemek için oldukça güçlü bir irade gerekiyordu. Gerginlikten ter basmıştı elbette ama on-on beş dakika sonra tüfeğin sadece göstermelik olduğunu anladı. Tehlikeyi göz ardı etmeyecekti fakat sonunda tekrar rahat bir nefes alabilmişti.

Mary Rose'un bir saat boyunca tavrı ve tek taraflı konuşması hem tuhaf hem de sevimliydi.

Eğer Harrison'ın dinlediğini bilseydi asla buna devam etmezdi tabii; yine de Harrison bunu onun anlamamasını sağlayacaktı.

Mary Rose son kavanozları da yığına ekledikten sonra ayağa kalktı ve alnını sildi.

Bir gün önce onu ziyaret edemediği için özür diledi.

"Ben her zaman sözümü tutarım, Corrie, bazı kötü olaylar beni engellemedikçe. Başıma gelen tatsız olayları duyduğunda eminim gecikmemi anlayışla karşılayacaksın," dedi. Sonra ona başından geçenleri anlatmaya başladı. Harrison onun Bickley'le tartışmasının nedenini belirtmediği fark etti. Corrie'nin endişelenmesini istemiyor olabilir, diye düşündü.

Mary Rose sadece Bickley ile aralarında düşünce uyuşmazlığı olduğunu ve tartışma sırasında mantığını kullandığını söyledi. Mesele meseleyi açmış ve genç kız neler olduğunu bile anlayamadan adam ona saldırmıştı.

Genç kızın olayı tekrar hatırlayıp anlatması Harrison'ın gülümsemesine neden oldu. Mary Rose yaralanmasının ve çektiği acının ya da neredeyse öldürülebileceği gerçeğinin üzerinde fazla durmadı. Güzel elbisesinin parçalanmasını ve saçlarının darmadağın oluşunu anlattı.

Çektiği acıları anlatmayı henüz bitirmemişti. Catherine Morrison'ın salonunda geçirdiği zamanı da uzun uzun anlatıyordu. İşte tam o anda Harrison, Mary Rose'un kendisini ona ait gördüğünü anladı. Tahmin yürütmesine bile gerek yoktu. Mary Rose, Corrie'ye ona nasıl sahip olduğunu uzun uzun anlattı. Harrison'ın neden ona ait olduğuna dair sebepleri de tek tek sıraladı.

“Kendini öldürtmesine fırsat vermeden onu eve getirdim. Zavallıcığa neler olabileceğini düşündükçe içim acıyor. Sakar ve beceriksiz olması onun elinde mi? Hayır, tabii ki değil. O aşırı saf biri, Corrie. Kasabadayken tabancayla dolaşıyordu ve nasıl kullanılacağını bile bilmiyordu. Aptallığını düşün-sene. Bir bakıcıya ihtiyacı olduğuna yemin ederim. Kendisi gerçekte ne kadar kabiliyetsiz olduğunu bilmiyor. Kimsenin bunu söyleyecek cesareti yok, Cole dışında. O adamlar beni darmadağın bir halde bıraktıktan sonra Harrison onlarla kavgaya tutuştu, fakat adamlar ufak tefek ve cılızlardı, yani Harrison rahatlıkla birkaç sağlam yumruk atabildi. Kavgaya ettiğini görünce bir süre onun için endişelendim, sonra da öfkenin onu daha da güçlendirdiğini ve şansın ondan yana olduğunu düşündüm. Buraya gelirken de beni şaşırttı ama sonra aslında o kadar şaşırmamam gerektiğini içimden geçirdim. Baksana, bir ses duyduğunu sanıp hemen ateş etti. Evet, gayet hızlı davranıyor ancak hedefini ısıkıyor. Eğer isabet ettiremiyorsan, buralarda hızlı olmanın hiçbir manası yok.”

Durup uzun ve abartılı bir iç geçirdi. Harrison yüzünün

ısındığını hissedebiliyordu. Ortaya çıkıp, kızın yanlışlarını düzeltip onu hizaya getirmeyi ne çok isterdi. O kadar da beceriksiz değildi.

Mary Rose onun gururunu parçalara ayırmaya devam ediyordu yine de. “Birkaç atı Douglas için nasıl eğitmeye çalıştığını görmeliydin. Acınacak durumdaydı. Odamda pencere-remden onu izledim. Daha fazla küçük düşüğünü hissetmemesi için öyle yaptım. Boynunu kırmadığı için gerçekten çok şanslı Corrie.”

Harrison dişlerini sıkı ve içinden ona kadar saymaya başladı. Siniri son noktasına ulaşmıştı.

“Harrison için endişelenmeni istemiyorum,” diye devam etti Mary Rose. “Benimle tepeye kadar geldiği için sana onu anlattım. Beni korumakla görevli. Bu yüzden tabancam yanımda, Corrie. Onun güvenini sağlamak için. Neyse, senin canını sıkımayacaktır. Kibar ve iyi niyetli biri. Sana Catherine Morrison’ın ona asılmasını anlatmış mıydım?”

Mary Rose bu konuda bir şey anlatmadığını düşündü ve Catherine’in yıllarca ona neler çektiğine dair uzun ve abartılı bir konuşmaya girişti. Çocukluklarından başlayarak Catherine ile ilgili içinde tuttuğu her şeyi Corrie ile paylaşmak istiyordu. Corrie onu durduramadığı ya da durduramayacağı için Mary Rose’un bir hayali gerçek olmuştu. Kaçamayan bir tutsak dinleyici.

Bu kadın söyledikleri kadar deliyse Mary Rose’u vurabilir, diye düşündü Harrison ama tek kişilik konuşma bittiğinde endişelenmesine gerek kalmamıştı. Şimdi de Corrie’nin susturmak için neden ona ateş etmediğini anlayamıyordu.

Mary Rose, Harrison’la ilgili karmaşık yorumlarda bulunmaya devam ediyordu. Harrison’ın gururu kırılmıştı ve eğer Mary Rose tek bir kelime daha etseydi onu boğazlayabilirdi.

Mary Rose sonunda konuşmasını bitirdi. Arkadaşına yakın zamanda tekrar onu ziyaret edeceğine dair söz verdi ve gitmek için arkasını döndü. Birden yeni misafirlerinden bahsetmemiş olduğunu hatırlayıp adımlarını yavaşlattı.

Sonra Corrie ve Harrison, Eleanor’la ilgili bir başka uzun konuşma daha dinlediler.

“Yakında uyum sağlayacaktır,” dedi Mary Rose. “Kendi kendine acımanın üstesinden geldiğinde iyi bir arkadaşına bile dönüşebilir. Tanrım, zaman nasıl da geçmiş. Yağmur yağmadan yiyecekleri içeri al. Şimdilik hoşça kal Corrie. Tanrı seni korusun.”

Mary Rose açıklıktan geçene kadar Harrison olduğu yerde bekledi. Tüfeğin namlusu bir dakika sonra pencereden çekildi. Harrison geriye döndü ve Mary Rose’un ondan beklemesini istediği noktaya gitti.

“Ziyaretin nasıl geçti?” diye sordu.

“Gayet iyiydi,” dedi genç kız. Sesi boğuktu. “O çok iyi biri.”

Harrison onun bu sonuca nereden ulaştığını anlamamıştı. “Seninle konuştu mu?” diye sordu.

“Hayır ama buna hazırlanıyor,” dedi Mary Rose. “Gitmeliyiz, Harrison. Geç oldu.”

“Onun seninle konuşmaya hazırlandığını nereden biliyorsun?” diye sordu Harrison, genç kızın gitme önerisini duymazdan gelerek.

“Giriş daha fazla yaklaşmama izin verdi,” diye açıkladı Mary Rose. “Belli ki artık arkadaş olduk.”

“Sana ateş etmedi diye mi?”

“Evet.”

Harrison onun iki yaşındaki bir çocuğun mantığına sahip olduğunu düşündü.

“Saçmalıyorsun,” dedi. “Bunu biliyorsun, değil mi Mary Rose?”

Mary Rose başını iki yana salladı. “İnsanların içindeki iyiliği görmek sana mantıksız mı geliyor? Herkesin duyguları vardır, Harrison. ‘Hiç kimse bir ada değildir.’ Adam’la ikinizin çok beğendiğiniz o dizeleri hatırladın mı?”

“Evet, elbette, ama...”

“Biz, bir diğërimiz olmadan var olamayız. ‘Bir insanın

ölümü beni azaltır, çünkü ben insanlığın içindeyim' cümlesi ikimize de aynı şeyi mi ifade ediyor? Hepimiz aynı ailenin bir parçasıyız, Harrison. Corrie'nin de hepimizin olduğu gibi bazı ihtiyaçları var. Şimdi anlıyor musun?"

"Anlaşıldı, Bayan Clayborne."

Mary Rose'un gülümsemesi ışıltılıydı. "Sanırım bu, kazandığım ilk tartışma."

"Biz tartışmıyorduk ki," diye karşılık verdi Harrison.

"Bana öyle geldi. Şimdi gitmemiz lazım." Mary Rose atına yöneldi ve yukarı baktı. "Gerçekten sırlıslık olmak üzereyiz. Oyalanmayı ne çok seviyorsun."

Harrison ata binmesine yardım edip ona dizginleri verdi. Tam uzaklaşıyordu ki fikir değiştirdi. Uzandı ve onun ellerini tuttu.

Mary Rose onun bunu neden yaptığını merak etti ve gözlerinin içine baktı. Gülüşüne bayılıyordu. Onun mutlu olmasını ne kadar da çok seviyordu. Bakışları gün ışığı kadar ılıktı. Sıcaklığı her yanını dolduruyordu.

"Çok iyi bir kalbin var, Mary Rose."

Genç kız sanki Harrison onu öpmüş gibi hissediyordu. Harrison gidip bu anı mahvetmeden önce ona teşekkür etmeyi düşündü.

"Ne zaman beni deli etsen bunu hatırlamaya çalışacağım."

Harrison onu bıraktı ve MacHugh'ya yöneldi. Çevik bir hareketle eyere oturdu. Hareketindeki zariflik genç kızı etkilemişti. Atlarla çalışarak geçirdiği zaman sonunda ona bir şeyler öğretmişe benziyordu.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Mary Rose.

"Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum demek. Corrie'ye bir şeyler anlatarak saatlerini geçiren kişi sen olduğun halde eğer ıslanırsak beni suçlayacaksın. Ben? Oyalanmak? Hiç sanmıyorum."

"Bana göre çok zekisin, Harrison." Mary Rose dizginleri çekip eve doğru yola koyuldu. "Mükemmel olduğumu söylememiştim, değil mi?"

“Hayır, hiçbir zaman, ” diye onayladı Harrison gülerek.

“Sen de mükemmel değilsin. Sen de tartışmaya meraklısın, bunu fark etmiş olman gerek. Ayrıca bir büyüünün etkisindesin ama buna müdahale edebileceğini sanmıyorum.”

“Sürekli yetersiz bilgiye dayalı sonuçlara ulaşıyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi? Ve büyü falan yok.”

“Çoğu zaman mükemmel bir centilmensin, fakat bir anda öfkeli bir çılgına dönüşebiliyorsun.” Harrison’ın büyüleri vardı işte, o kadar. Şimdi bu konuda tartışmayacaktı. Başka bir konuda tartışmak istiyordu. “Bazen bazı şeyleri anlamakta zorluk çekiyorsun. Eğer seni eve getirmeden önce hakkında en ufak bilgiye bile ulaşacak kadar beklemiş olsaydım muhtemelen ölmüş olurdun. Tabii ben de... Yaşlılıktan.”

“Bir başka deyişle, düşünmeden hareket ediyorsun. Doğru değil mi?”

“En azından düşünmeden hareket etmeye cesaretim var.”

“İşte bu yüzden bu kadar çok insan burada genç yaşta ölüyor.”

“Çoğu zaman yaptığın iş söylediğin sözden etkilidir.”

“Bu medeniyetsiz bir dünyada mümkün olabilir. Hatırla, Mary Rose, hepimiz hareketlerimizden sorumluyuz.”

“Biz bir mahkeme salonunda yaşamıyoruz.”

“Öyleymiş gibi davranmalıyız.”

“Benimle aynı fikirde olmak seni mahvediyor, öyle değil mi Harrison?”

Mary Rose sorusunun ardından güldü. Harrison da karşılık olarak gülümsedi. “Belki de,” dedi. “Kazanmayı seversim.”

“Hayat kazanmaktan ibaret değildir... Hayatta kalmaktan ibarettir.”

“Benim iş disiplinimde hayatta kalmak ve kazanmak aynı şeylerdir.”

Mary Rose ona aksi yönde cevap vermeden önce ne dediğini anlamak için uzunca bir süre düşünmek zorunda kaldı. Onunla ağız dalaşı yapmayı seviyordu belli ki. Harrison da

aynı şekilde eğleniyordu. Onun yorumlarını canlı ve dürüst buluyordu, en ufak bir mantık ifade etmese bile.

“Kendine başka bir iş disiplini bulmalısın bence.”

Harrison bunu umursamadı. “Biri, tartışma sırasında bir başkasının özeline girmemelidir.”

“Biz bunu mu yapıyoruz?”

“Tartışmak mı?”

“Evet. Tartışıyor muyuz?”

“Öyle olduğunu düşünmüştüm. Sen ne yaptığımızı düşünüyordun?”

“Özel hayata girmek.”

Harrison güldü.

“Tam olarak neyi tartışıyorduk?”

Harrison’ın hiçbir fikri yoktu. Yine de ona bunu söyleyemezdi. Mantıklı cümle kurup bunun hakkında tartışmayı sürdürdü.

“Hayat felsefelerimiz arasındaki farklar hakkında tartışıyorduk.”

“Biz ve bizim? Ama bu kelimeler bana biraz kişisel gibi geldi.”

“Anlaşıldı, Bayan Clayborne.”

Mary Rose onu başıyla onayladı.

“İkimiz arasındaki farklılıkları iki kelimeyle özetleyebilirim.”

“Ben de,” dedi Harrison.

“Önce bayanlar?”

“Elbette.”

“Tecrübe ve gözlem. Ben hayatta deneyim kazanıyorum. Sen ise gözlemliyorsun. Bahse girerim sen de aynı şeyi söyleyecektin.”

“Bahsi kaybederdin o zaman,” diye karşılık verdi Harrison. “Ben mantığa uygun ve mantığa aykırı derdim, düzen ve karmaşa, akıl ve çılgınlık...”

“Avukatlar böyle sürekli uzatmayı sever, değil mi?”

“Bazıları.”

“Bana biraz önce mantıksız, çılgın ve düzensiz dediğinin farkında mısın?”

“Bana biraz önce sadece hayatı gözlemlediğimi söylediğinin farkında mısın? Bu doğru değil.”

“Yağmur yağıyor. Sanırım durmalıyız.”

Şimşek, gökyüzünü aydınlattı. “Daha da kötü olacak,” dedi Harrison.

“Muhtemelen. Buradan yarım kilometre uzaklıkta sığınaklar var. Biraz geri dönmemiz gerek, acele etmeliyiz. Yol MacHugh ve Millie için çok tehlikeli olacak.”

Harrison durmak istemiyordu ama karanlık üzerlerine çöküyordu ve yola devam etmeye çalışmak saçmalık olurdu. Akşam karanlığı çokmeden eve giden yola varmayı umuyordu. Oradaki yol daha geniş ve atlar için daha güvenliydi. Ahır kadar ıdıklı ya da ıdıksız, bir şekilde yollarını bulabilirlerdi. İğgüdüleri onları nasıl olsa yönlendirecekti.

Geceyi Mary Rose’la geçirmek onun için oldukça tehlikeliydi. Elbette bir centilmen gibi davranacaktı. Adam’a bir söz vermişti ve o sözü tutacaktı. Sorun, hayal kırıklığı olacaktı ama bundan kaçınmanın bir yolu yok gibiydi. Gereksiz bir dayanıklılık testini geçmek zorundaydı. Önünde onu bekleyen kötü geceyi düşünerek dişlerini sıktı.

“Acele et, Harrison,” diye seslendi genç kız. “Şimdilik sadece çiseliyor ancak birkaç dakika içinde sağnağa dönüşecek. Sırılsıklam olmak istemiyorum.”

Harrison onun abarttığını düşündü. Ama kısa bir süre sonra sıırılsıklam olup üşüdüğünde onun haklı olduğunu kabul etmek durumunda kaldı.

Buldukları sığınak tahmin ettiklerinden çok daha küçüktü. İçeri girmeleri için iki sebep vardı. Birincisi, dolu değildi. Özellikle de çevredeki bazı hayvanların böyle yerlerde gece kalma alışkanlıkları düşünöldüğünde bu önemli bir unsurdur. İkincisi ise kuruydu. İçerideki hava nemliydi ama fazla esintili değildi.

MacHugh Millie ile derinlere ilerlemek istemiyordu bel-

li ki. Harrison atın koşumunu çıkardı ve sığınanın önünde durmasını sağladı. At fikrini değıştirip derinlere hareket etti. Bu sırada Mary Rose, Harrison'ın topladığı dallardan ateş yakmaya çalışyordu. Harrison nemli odunu on dakika boyunca tutuşturmaya çalışmıştı. Genç kız bu konuda ondan daha tecrübeliydi. Odun yığınınu kuru yaprakları ilave edip işine devam etti.

Harrison elinden geldiğince atların kurumasını sağladı, sonra bezden yarattığı geçici bir kovanın içine su döküp Millie'ye verdi. O yeterince içtiğinde, kovayı MacHugh'ya uzatıp onun da susuzluğunu gidermesine yardımcı oldu.

Mary Rose nemli sırt yataklarını kurutmaya çalıştı, ardından gece için yatakları hazırladı. Battaniyeleri yan yana yerleştirdi.

Harrison kendininkinin ateşin karşısına yerleştirilmesini istemişti ama şikâyetçi değildi, çünkü Mary Rose'un sadece mantığını kullandığını biliyordu. Gece boyunca ısınmaları için birbirlerine yaklaşmak durumunda kalacaklardı.

Mary Rose çizmelerini çıkarıp ateşin uzağına koydu, sonra da Harrison'ın şimdiye kadar fark etmediğı silahını eteğinden çıkarıp yatağının altına yerleştirdi.

Harrison ateşin diğeri tarafına geçip orada durdu. Isınmaya çalışyordu.

"Daha önce dışarıda kamp kurmuş muydun?" diye sordu.

"Hayır."

"Kurmuş gibi davranıyorsun."

Mary Rose eğilip ateşle birkaç tane daha kuru dal attı. "Kendi yatağımy tercih ederim ama burada ısınmaya çalışmalıyım. Değil mi?"

"Çok da narin değilsin."

"Narin olmadığımı umuyorum zaten. Yoksa öyle olduğımu mu düşünmüştün?"

Harrison başını iki yana salladı. Mary Rose onun nasıl bir dünyadan geldiğini anlamıyordu. Oradaki asil kadınlar ya-

kışksızlığın, uygunsuzluğun ne olduğunu bilmezlerdi. Toplum o kadar hassastı ki itibarlar asılsız söylentilerle mahvolabilirdi. Kraliçe Victoria bugünün standartlarını belirlemişti ve yaptığı her işte sağduyuyu vurgulamıştı. O dünyada ne kadar bağımsız düşündüğünü göstermiş olsa da Harrison'ın tanıdığı İngiliz kadınlar ona benzemek için kendilerini eğitmemişlerdi.

Harrison ve en iyi arkadaşı Nicholas'ın tanıdığı kadınlar eğlence dahil her şeyde başkalarına bağımlıydılar. İçlerinden biri sıkılsa, bu bir başkasının hatası olurdu.

Ne kadar zavallı, sınırlayan bir hayattı o. Düşünmek bile insanı boğuyordu sanki.

Mary Rose Clayborne. Ne kadar da mutluluk verici biriydi. Harrison onun kendi başının çaresine bakabileceğine inanmamıştı. Şimdi ise bunun üzerine düşünecek zamanı olduğundan, önceden onunla ilgili yanlış yargılara vardığını fark etti. Bu yargılar, onun geçmişindeki kadınlarla ilgili edindiği sığ bilgilere dayanıyordu.

Genç kız onu kesinlikle haksız çıkarmıştı. Harrison Mary Rose'un içinde bulundukları duruma akıllıca yaklaşımından etkilenmişti. Onun, düşündüğünden daha da güçlü bir sağduyusu olduğuna inanmaya başlamıştı.

Mary Rose üzerindeki bluzu çıkardı. Harrison bunu fark ettiğinde dizlerinin titremeye başladığını hissetti. Bir anda düşüncesi değişti. Bu saf kızın hiç aklı yoktu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Sesi taş duvarlarda yankılandı.

"Soyunuyorum. Neden?"

"Bluzunu giy."

Mary Rose onun emrini umursamadı ve bu kez de çoraplarını çıkarmak için eğildi. Ayaklarını kirletmemek için bataniyenin üzerinde durdu.

Islak çoraplarını eline alıp yerinden doğruldu ve gülümsedi.

Harrison ona bakıyordu. Mary Rose genç adamın, madalyonuna bakıyor olabileceğini düşündü.

“Ne hoş bir madalyon değil mi?”

“Ne?”

“Madalyonum. Ona baktığını düşünmüştüm.”

“Ona bakıyordum,” diye yalan söyledi Harrison. “Nereden aldın?”

“Bunu bana annem yolladı. On altıncı yaş günü hediyeledi. Madalyon açılmıyor ama bunu çok da umursamıyorum. Önüne işlenmiş gülü görebiliyor musun?”

Daha yakından bakabilmesi için Harrison’a doğru yürümeye başladı. Harrison elini havaya kaldırdı. “Görebiliyorum.”

“Kalplerimiz birbirine bağlı olduğu için kalp şeklinde olanı seçtiğini söyledi bana. Ne kadar da sevimli değil mi? Bir gün belki ben de bunu kızıma veririm.”

“Çok güzelmiş,” dedi Harrison.

“Bunu ne zaman taksam annemi kendime yakın hissediyorum, bu yüzden her zaman takıyorum,” diye açıkladı Mary Rose.

Madalyonu okşayarak iç geçirdi ve ısınmaya devam etti.

Çoraplarını ateşin diğer ucundan Harrison’a uzattı. “Lütfen bunları benim için kurut. Biraz nemliler. Ama alevlere çok yakın tutma.”

Harrison ona yardım ettiğine memnun oldu çünkü bu sırada genç kızın bluzunu yeniden giyeceğini düşünmüştü.

“Çok yaklaştırma, Harrison. Eğer onları mahvedersem Travis çok kızar.”

“Ağabeyinin çoraplarını mı giyiyorsun?”

Harrison gülmekle gülmemek arasında tereddüt etti. Mary Rose saçındaki kurdeleyi çözerken ona gülümsedi. Harrison sol kulağının arkasından sarkan kurdeleye bakıp tenine yapışmış olan beyaz dantelli iç çamaşırını düşünmemeye çalıştı. Her hareketiyle göğüslerinin dolgunluğu daha da dikkat çekiyordu. Harrison soğuk terler döktüğünü hissetti.

“Sadece o fark etmeden gizlice aşırıdığında.”

Neden bahsediyordu böyle Tanrı aşkına? “Neyi gizlice aşırıdığında?”

“Çoraplarını.”

“Neden kendininkileri giymiyorsun? Senin yok mu?”

“Tabii ki var. Ama yine de ağabeyiminkileri giymeyi tercih ediyorum. Bunlar daha kalın. Nasıl göründükleri umrumda değil. Onları sadece çizmelerimle giyiyorum, böylece kimse göremiyor. Ayrıca ayaklarımı da sıcak tutuyor. Önemli olan da bu değil mi zaten?”

Mary Rose pratik düşünüyordu ama yine de Harrison onun bir erkeğin çoraplarını giymesini istemezdi, bunlar ağabeylerinin olsa bile. Bu düşünceden başka bir düşünceye atladı. Kendi çoraplarını giymesini sorun etmezdi. Aslında bu hoşuna bile giderdi.

Tanrı yardımcısı olsun, aklı gidip geliyordu. “Şimdi mutlu musun?” diye sormak isterdi ona. Yaptığı en küçük hareketle bile onun aklını dağıtıyordu, tek yaptığı buydu. “Bluzunu giy,” dedi yeniden.

Mary Rose onu tekrar duymazdan geldi. Pembe kurdeleyi battaniyeye düşürerek lülelerinin kısa sürede kuruması için saçlarını açtı, ardından dikkatini ancak Harrison’a verebildi.

“Neden bluzumu giymek isteyeyim ki? Daha yeni çıkardım. Hem daha ıslak,” diye hatırlattı ona. “Tanrı aşkına beni boğacakmış gibi bakmayı kes. Sadece mantıklı olmaya çalışıyorum. Hastalanmamı mı istiyorsun? Sen de utangaçlığınla başa çıkıp kıyafetlerini çıkarsan iyi edersin. Hastalanacaksın, sonra sana bakınak zorunda kalacağım. Böyle bir şeyi isteyeceğimi mi düşünüyorsun? Ah, hayır, hiç istemem. Bütün gün şikâyet edip duracağına eminim.”

Bu konuyu tartışırken elini beline koymuştu fakat eski halini aldığı anda kuşağının arkasını kurcalamaya başladı.

Harrison genç kızın ne yaptığını fark edemeyecek kadar sersemlemişti. Onun ön tarafına bakmamaya çalışmakla meşguldü. Eteği yere düştükten bir saniye kadar sonra bakışlarını ateşe çevirdi. Sürekli duvara bakmalıydı, çünkü baktığı yer genç kızın bacaklarına yeteri kadar bakış açısı sağlıyordu. Olağanüstüydü bacakları. Uzun, biçimli ve mükemmel.

Bu berbat gece sona ermeden bunlara daha ne kadar katlanacaktı? Harrison bunu bilmiyordu ama durumun daha da kötüleşmeyeceğinden emindi. Tek sahip olduğu şey bu umuttu şu anda ve boğulan bir adamın çaresiz kararlılığıyla bir hâlata tutunduğu gibi tutunmuştu bu umuda.

Mary Rose'un üzerine alabileceği bir şey bulmak umuduyla heybesini karıştırdı. Bu sırada düşüncesizliğine kızıyor ve sürekli söyleniyordu.

Başka bir şey düşünmemek için kızgın olmaya çalıştı. Bacaklarını... İncecik belini... Ve yumuşacık tenini düşünmemeliydi.

"Utangaçlığımın senin soyunmanla hiçbir alakası yok," dedi yanlış anlaşılma sebepli olmamak için.

Genç kıza koyu renk, paçavra gibi bir gömlek uzattı ve bunu giymesini emretti.

"Isınmak için buna ihtiyacın olmayacak mı?" diye sordu Mary Rose.

"Onu üzerine al."

Harrison'ın ses tonu tartışma kabul etmeyecek kadar sertti. Mary Rose gömleği üzerine geçirdi. Gömleğin manşetlerini iki kez kıvrması gerekti, düğmelerini de ilikledikten sonra tekrar ısındı. Gömlek ona çok büyük gelmişti elbette.

"Teşekkür ederim."

Harrison onu duymamazlıktan geldi. Ondan uzaklaşarak ateşin diğer tarafına geçip oturdu ve genç kızın gözlerinin içine baktı. Mary Rose da oturdu, tıpkı Harrison'ın yaptığı gibi bağdaş kurdu, bacaklarını battaniyeyle örttü, sonra da bluzunun iyice kuruması için onu ateşe yakın tuttu.

"Bana dik dik baktığını görüyorum. Sesin de çok sert çıkıyor. Seni kıracak bir şey mi yaptım?"

Harrison'ın ona attığı bakış, tüylerini ürpertmişti. 'Kavurucu' kelimesi bile bunu yeterince açıklayamazdı.

"Ben senin ağabeylerinden biri değilim."

"Öyle olduğunu düşünmemiştim zaten." Mary Rose bunun kulağa mantıklı geldiğini düşündü.

Harrison onun anlayışsız olduğunu düşündü. “Daha fazla dayanamayacağım.”

“Daha fazla ne? Tanrı aşkına hiç dışarıda uyumak zorunda kalmadın mı? Daha önce hiç fırtınaya yakalanmadın mı? Eğer kendini rahatsız hissediyorsan bu konuda sana yardımcı olamayacağım.”

Harrison düğmelerini çözüp gömleğini çıkardı ve ateşe doğru tuttu.

“Oldukça rahatım.”

“Pantolonunu çıkaracak mısın?”

“Lanet olsun, hayır.”

“Kızmana gerek yok. Islak değil mi?”

“Çok ıslak değil.”

“Senin bu kötü ruh haline katlanmak zorunda olmadığımı hissediyorum.”

“Gerçekten anlamıyorsun, değil mi? Hayır, buna inanmıyorum. Seni ne kadar da çok istediğimi gayet iyi biliyorsun ve bilerek beni baştan çıkarıyorsun. Derhal buna bir son ver ve ben de kötü ruh halimi üzerimden atayım.”

Mary Rose’un anlaması uzun sürdü ama kafasına dank ettiği aptallığından utanmadığını fark etti.

Harrison onu istiyordu. Ve o, ağabeyinin çoraplarını giymişti. Yüzü utançtan pembeleşen genç kız, Catherine Morrison’ın asla babasının çoraplarını giymediğini aklından geçirdi. Saygıdeğer ve evlilik çağına gelmiş hiçbir bayan bunu yapmazdı.

“Anlaştık mı?” diye sordu Harrison.

“Evet, anlaştık.”

Bu sözleri sessizlik takip etti. Mary Rose onun öfkesinin biraz daha dinmesini bekledi.

“Genelde dantelli ipek çorap giyerim,” dedi.

Harrison onun bunu söylemesine bir anlam verememişti. Mary Rose kıyafetlerinden bahsetmeyi hâlâ bitirememişti.

“Ağabeyimin çoraplarını nadiren giyerim. Sadece erkek kıyafeti giydiğim düşüncesine kapılmanı istemedim. Bunu yapmam.”

“Bu düşünce aklımdan bile geçmedi.”

“Güzel.”

“Bu gömlek kuruyacağa benzemiyor.”

Harrison gömleğin öbür tarafını ateşe tuttu, sonra da onun yüzüne baktı. Genç kızın suratı alevler kadar kırmızıydı.

“İyi misin?”

“Evet, tabii ki.”

“Ateşten uzak dur. Yüzün yanıyor gibi görünüyor.”

Adam tam bir aptaldı. Ve bunun için Tanrı’ya şükür, diye düşündü Mary Rose. Ateşten biraz uzaklaştı. Kızarmasının biraz olsun geçeceğini umarak konuşacak saçma bir şeyler düşündü. Harrison’ın çorap konusunu unutmasını istiyordu.

“Bir hafta boyunca bulaşıkları yıkamak zorunda kalacağım.”

“Neden?” diye sordu Harrison.

“Günün kelimesini kullanmadım.”

“Ne kelimesi?”

“Yazı tahtasına yazılmış olan kelime. Ne olduğunu bile bilmiyorum.”

Harrison gözlerini kapatıp mutfağı gözünün önünde canlandırdı. Sonra gülümsedi.

“Hoşnutsuzluk.”

“Emin misin?”

“Eminim.”

“Ama sen nasıl...”

“Adam beni mutfağa götürdü. O sırada kelimeyi fark ettim. Hâlâ aşçıyı görmedim bu arada. Var olmadığını düşünmeye başlıyorum.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Demek oluyor ki onu sen uydurdun.”

“Kelime, Harrison. Hoşnutsuzluk ne anlama geliyor?”

“Mutsuzluk.”

Mary Rose memnuniyetle gülümsedi. “Kullandım.”

“Ama ağabeylerinin önünde değil,” diye belirtti Harrison.

“Tabii ki bir aşçımız var. Seninle tanışmaya hazır olduğunda kendini gösterecektir. O zamana kadar ona pek yaklaşmamamı öneririm. Biraz asabidir. Pek de güzel olmayan bir hayat sürdüğü için böyle.”

Harrison güldü. “O, hoşnutsuz, değil mi?”

“Kesinlikle. Sen benim şahidim olacaksın. Yarın akşam yemekte benim lehime tanıklık et.”

“Ağabeylerin o zamana kadar beni öldürmeye çalışacaklardır.”

“Neden?”

“Geceyi beraber geçiriyoruz.”

Harrison bunu ona hatırlattığına inanamıyordu. “Ağabeyin olsaydım, bu durumda birini öldürecek kadar sinirlenirdim.”

“Ağabeylerim bize güveniyorlar,” dedi Mary Rose. “Adam eğer senin çapkın biri olduğuna inansaydı benimle gelmene asla izin vermezdi.”

“Geçen haftaki kelime ‘çapkın’ değil miydi?”

“Salı günkü,” dedi Mary Rose. “Sen hiç de çapkın biri değilsin.”

Harrison başını iki yana salladı. “İyi bir eğitim görmüşsün.” Babasının da ağabeylerinin gösterdiği çabadan memnun kalacağını tam söyleyecekti ki kendine engel oldu.

Gömlüğünü, akşam serinliği kurutur umuduyla eyerinin üzerine serdi ve yatağına oturdu. Taş duvara yaslanıp gözlerini kapattı. Taşlar, omuzları açısından rahat değildi ama bunu sorun etmedi.

“Aç mısın?”

“Hayır, sen?”

“Hayır.”

Mary Rose dönüp ona baktı. “Ağabeylerim yanlış anlar diye endişelenme. Durumumuzu yanlış anlayan tek kişi Cole olacaktır, fakat onun da bunu aşması gerekecek. Muhtemelen sana vuracaktır. Bu kadar.”

“Hayır, bana vuramayacak.”

“Nasıl yani?”

“Buna izin vermeyeceğim. Bir kere yeterli.”

“O duruma bu şekilde bakamayabilir.”

“Sorun değil. Bana vurmasına izin vermeyeceğim.”

Mary Rose iç geçirdi. “Kendine güveninden hiç ödün vermemene sevindim,” dedi. “Geçen haftayı kıcımın üzerinde geçirmen ruhunu ve kişiliğini hiç etkilememiş.”

“Geçen haftayı kıcımın üzerinde geçirmedim ben.”

“Öyle diyorsan...”

“Başka bir konuda konuşalım olur mu?”

“Tamam,” diye onayladı genç kız. “Aslında Cole ağabeylerim içerisinde en fazla uyum sağladığım insan. O gerçekten çok iyi biri aslında.”

“İyi olmadığına dair bir şey söylemedim,” dedi Harrison. “Onu kolayca parmağında oynatıyorsun, değil mi?”

“Hayır. O sadece beni mutsuz görmekten hoşlanmıyor. Benim tarafımı tutması gerekirse, tutacaktır.”

Harrison kendi yorumunun daha doğru olduğunu düşündü. “Annen ve baban olmadan büyümen zor olmadı mı?”

“Benim annem var,” diye yanıt verdi Mary Rose. “Rose Anne.”

“Neden sen ve ağabeylerinle beraber yaşamıyor?”

“Yapamaz... Yani henüz değil. En kısa sürede bize katılacak.”

“Ona hepiniz anne mi diyorsunuz?”

“Evet. Neden sordun?”

“Sadece merak ettim. Peki ya baban?”

“Babam yok.”

“Özlem duyuyor musun?”

“Hiç benim olmayan bir şeyi nasıl özleyebilirim ki?”

Mary Rose bluzunun yeterince kuru olduğuna karar verdi. Onu katlayıp kaldırdı, sonra da eteğine bakmaya gitti.

Harrison onun her hareketini izledi. Gayet ince, kadınsı, aynı zamanda pratik bir genç hanım olduğunu düşünüyordu. Bu, mükemmel bir kombinasyondur.

“Rose Anne, Adam’ın annesi, değil mi?”

“Ve benim de annem.”

“Ama Adam’ı doğurdu.”

“Evet. Nereden biliyorsun?”

“Basit bir çıkarım. Güneyde yaşıyor. Onu hiç görmedin, değil mi?”

“Çıkarım değil, tahmin ettin,” diye karşılık verdi Mary Rose. “Diğer ağabeylerimin nereden geldiklerini bilmiyorsun. Onlar da güneyde yaşamış olabilirlerdi. Hayır, annemi hiç görmedim ama onu çok iyi tanıyorum. Bana haftada en az bir kere mektup yazıyor, bazen daha da sık. Bunu hiç ihmal etmez. Savaş sırasında, ben henüz okuyup yazmak için çok küçükken birkaç defa yazamadığı olmuştı. O zamanları hatırlamıyorum fakat ağabeylerim çok endişelenmişlerdi. Kurtuldu tabii ki, tıpkı bizim gibi. Uygun zamanda aramıza katılacak.”

“Ama henüz uygun bir zaman değil.”

“Hayır.”

Genç kızın hızla cevap vermesi Harrison’ın bu konuyu daha da kurcalamaması gerektiğini gösteriyordu.

Birkaç dakika sessizlik içinde geçti. Harrison genç kızın üzerinde kendi gömleğiyle ne kadar da sevimli görüldüğünü düşünüyordu sürekli.

Mary Rose ise ağabeyinin çoraplarını giyerek ne kadar kötü görüldüğünü düşünüyordu durmadan.

“Ne düşünüyorsun Harrison?”

“Ne kadar sevimli görüldüğünü.”

Mary Rose güldü. “Eğer bu gece sevimli görüldüğümü düşünüyorsan şehirden uzunca bir süre uzak kalmışsın demektir. Tanrı aşkına, saçlarım darmadağın ve bir erkek gömleği var üzerimde.”

Üzerinde benim gömüğüm var, diye düzeltti Harrison içinden. Ve bu gerçekten de fark yaratıyordu. Onu en sevdiği, eskimiş gömüğünün içinde görmek Harrison’a inanılmaz bir sahiplenme hissi vermişti. Genç kızı korumak, rahatlat-

mak, ona sarılmak ve onu sevmek istiyordu. Ve içten içe, aynı şeyi onun da düşünmesini istiyordu.

Harrison İngiltere'deki yaşantısını düşünmeye çalıştı. Yaptığı günlük rutin şeyler artık ona hitap etmiyordu. Ne kadar soğuk ve boş bir hayat geçirmişti. Montana'ya gelene kadar kendini canlı hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmezdi. Hayatın dışından hayatın içine bakan biri gibi hissetmişti kendini hep. Gözlemlemişti. Mary Rose onu tarif etmek için tam da bu kelimeyi kullanmamış mıydı? Değerlendirmesinin ne kadar doğru olduğunu düşündü.

“Şimdi ne düşünüyorsun? Endişeli gibisin?”

“Hayır.”

“Bu kadar kalın bir etek giydiğim için üzülüyordum. Kuruması uzun zaman alacak. Şimdi ne düşündüğünü söyleme sırası sende. Düşüncelerinin bu kadar sıkıcı olmamasını umuyorum.”

“Sen ufak meseleleri düşünüyordun. Bense İngiltere'deki yaşamımı düşünüyordum.”

“İskoçya diyecektin herhalde?”

“Bütün işim İngiltere'de. Londra'da bir evim var. Memleketime gitmek için nadiren zamanım olur.”

“Bütün bu işlerin yüzünden mi?”

“Evet.”

“Oraları özlüyorsundur, değil mi?”

“Temsil ettiği şeyi özlüyorum.”

“O nedir?”

“Özgürlük.”

Bu kelimeyi söyleyene kadar onu kullanacağını fark etmemişti Harrison.

“İşlerinin seni zincirlemesine izin verdin, öyle değil mi?”

“İnsanın başka şeyler düşünmeden önce borçlarını ödemesi gerekir.”

“Patronuna borcun mu var? Bu yüzden mi hayallerine ulaşmak için yeteri kadar zamanın olmuyor?”

“Hem evet hem hayır,” diye cevap verdi Harrison. “Evet,

ona borcum var. Ama durum bundan daha karmaşık. Hayallerim değişti. Eskiden yaptığım işi severdim. Şimdi sevmiyorum. Düşünüyorum da belki de haklısın, Mary Rose. Kazanmak her şey değil.”

“Kabul ettiğini duyduğuma memnun oldum,” dedi Mary Rose. “Cennetimizi seviyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“Ve burada mutlusun.”

“Evet.”

“O zaman karmaşıklığa bir son ver. Kal ve mutlu ol. Ne kadar da basit, görüyor musun?”

“Hayır, hiç de basit değil.”

“Sana sadece bir soru daha soracağım,” dedi Mary Rose. “Eğer basit olsaydı, burada kalır mıydın?”

“Hiç düşünmeden hem de.”

Genç kız az önce daha fazla soru sormayacağına dair söz vermişti ama bir tane daha sormaktan alamadı kendini. “Gitmeye mi karar verdin peki?”

Eteğinin ucunu çekiştirirerek Harrison’ın ona en çok duymak istediği şeyi söylemesi için dua ediyordu.

“Hiçbir şey için karar vermedim. Baştan savma bir şey söylediyimi sanma, sadece dürüst davranıyorum. Hangi yoldan gitmem gerektiğini bilmiyorum.”

“Anlamıyorum.”

Mary Rose’un kolları, eteği kuruması için tutmaktan yorgun düşmüştü. Sonunda eteği bıraktı ve bir kenara koydu. Ardından geriye hareket edip bacaklarını örttü ve Harrison’ın yanındaki taş duvara yaslandı. Ona o kadar yakında oturuyordu ki kolu onunkine değiyordu.

Ateşe bakıp daldı ve alevlerle büyülenmeye bıraktı kendini. Harrison’ın gitme ihtimalini düşünmek istemiyordu, hem de ona böyle âşık olmaya başlamışken. Başka bir şey düşünmeye çalıştı.

“Aç olmalısın. Yiyecek bir şeyler bulabilirsen iyi olur.”

“Nerede?” diye sordu Harrison.

“Orada,” diye cevap verdi Mary Rose dağı işaret ederek.

“Ben o kadar aç değilim. Eğer sen açsan, dışarı çıkıp senin için yiyecek bir şeyler bulabilirim.”

Mary Rose gültümsedi ama ona bakmıyordu.

“Bütün geceyi dışarıda geçirdiğin olmamıştır heralde daha önce, oldu mu yoksa?”

“Aslında görevimi yaparken, olmuştı,” diye cevap verdi Harrison.

“Askerlikten mi bahsediyorsun?”

“Evet.”

“Bana Londra’yı anlat. Orada yaşamak nasıl bir şey?”

“Çok güzel. Mimarisi muhteşem. Cole görse kaliteyi ve işçiliğini beğenirdi. Sanırım Londra’da yaşamayı sevebilirdin... Değişikliklere alıştığında tabii.”

Mary Rose bir şehirde yaşadığını hayal edemiyordu. O yalnızca cennette yaşayabilirdi. Neden Harrison bunu anlamıyordu?

“İskoçya’da ya da Londra’da daha önce hiçbir kadınla geceyi dışarıda geçirmek zorunda kaldın mı?”

Harrison bu soruya gülmek istedi. “Eğer öyle bir şey olsaydı şimdiye kadar evlenmiş olurdum.”

“Neden?”

“Kadının itibarı zedelenmiş olurdu. Sadece evlilik, bir çözüm olurdu bu durumda.”

“Fakat ya hiçbir şey olmasaydı? Koşullar bu gece bizim yaşadığımız gibi masum olsaydı?”

“Bu pek bir fark yaratmazdı,” diye cevapladı Harrison. “Yine de ayıplanırdı.”

“Ya adam? Ona ne olurdu?”

“Pek bir şey olmazdı,” dedi Harrison. “Bunlar mutlak değil elbette. Eğer kadın güçlü bir aileden geliyorsa ya da etkili bir arkadaş yardım etmeye karar verirse dışlanmaması için bir şans vardır. Küçük bir şans. Ama yine de bir şans vardır. Sert bir şekilde yargılamadan önce, senin New York’taki toplumun için de aynı şeyin geçerli olduğunu hatırlatmalıyım.”

“Burada olmaz,” dedi Mary Rose. “Burada böyle saçmalıklara ayıracak zamanımız yok.”

Birden gülümsedi. “Eğer dediklerin doğruysa ve İngiltere’de kırsal bir alanda olsaydık, o zaman yarın benimle evlenmek zorunda kalacaktın. Oraların da kendine has cennetleri vardır, değil mi?”

“Evet,” dedi Harrison. “Var. Tıpkı buralar gibi nefes kesen, el değmemiş araziler var.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

“Peki benimle evlenmek zorunda kalır mıydın?”

Mary Rose dönüp Harrison’a baktı. Harrison da genç kıza bakmak için yavaşça döndü. Mary Rose, onun gözlerindeki ışıltıyı görebiliyordu.

“Muhtemelen hayır,” dedi Harrison. “Patronum İngiltere’de çok güçlü biri. Yardımına koşardı.”

Mary Rose onun cevabından dolayı düş kırıklığına uğramış gibiydi. Harrison güldü. Genç kızın boynu tutulmuştu. Tekrar hareket edip Harrison’ın yüzünü görmek için dizlerinin üzerine çöktü, sonra arkasına yaslandı. Kalçası onunkine değmişti.

Harrison bir kez daha onun yakınlığı ve çıplaklığını düşünmemeye çalıştı. Alnına bakmak işe yarıyordu ama pek fazla değil tabii. Yine de başka çaresi yoktu. Elinden geleni yapmalıydı.

“Neden kaşlarını çatıyorsun? Ne düşünüyorsun söyle?”

“Azizliğe ulaşmayı.”

Mary Rose bundan hiçbir şey anlamamıştı. Harrison onu bu konuda aydınlatmayacaktı. “Çok kafa karıştırıcı bir adam-sın, Harrison. Bir an gülüyorsun, sonra aylar gibi somurtuyorsun.”

“Aylar somurtmazlar.”

“Benzetme yapmaya çalışmıştım.”

“Yazı tahtasındaki kelimelerden biri mi?”

Mary Rose başıyla onayladı. “Bu kelimeyi seviyorum. Kulağa zekice geliyor.”

“Kışkırtıcı oluyorsun.”

“Öyle mi?” Mary Rose onun yorumundan memnun olmuştu.

“Biraz önce sana iltifat etmedim. Bilerek beni baştan çıkarıyorsun. Son ver buna.”

Genç kız gülümsemesini saklayamadı. “Şimdi de buna seviniyorsun,” diye mırıldandı Harrison.

Mary Rose bunu kabul etmeliydi. Seviniyordu. “Bir kadın, göze hitap ettiğini bilmeyi sever,” diye açıkladı. “Ama ne yaptığının farkında olur olmaz sana yaklaşmayı kesmeliyim.”

“Elini kalçamdan çekmekle başlayabilirsin mesela.”

Genç kız elinin nerede olduğunu fark etmemişti. Hemen elini geri çekti.

“Başka?”

“Bana öyle bakmayı kes.”

“Nasıl?”

“Benden seni öpmemi istemiş gibi.”

“Ama zaten beni öpmeni istiyorum.”

“Böyle bir şey olmayacak, yani kes artık,” diye emretti tekrar.

Mary Rose örtüyü bacaklarının üzerine örttü, sonra ellerini kucagında kenetledi.

“Peki ortaya çıkmazsak ne olurdu?”

“Nerede?”

“İngiltere’de beraber bir gece geçirdikten sonra,” dedi Mary Rose.

Harrison bu konuyu tartışmayı çoktan bitirdiklerini düşünmüştü. Belli ki Mary Rose onun toplum kurallarını hâlâ merak ediyordu. Bu yüzden sorusunu cevapladı.

“Ortaya çıkardık. Dedikodu veba gibi yayılır. Herkes her zaman herkesin hayatını bilir.”

“O zaman ne yapabileceğimi biliyor musun?”

“Hayır, ne?”

“Hepsine konuşacak bir konu ayarlamış olurdum. İnsan-

lar, bir başkasının işine karışmaktan eninde sonunda sıkılırlar. Benim de ağzım sıkı olmazdı. Eğer beraber geceyi geçirdiğim adamı seviyorsam ve eğer benimle evlenmek istediğini ya da benim onunla evlenmek istediğimi biliyorsam, o zaman belki de...”

Harrison eliyle onun ağzını kapattı. “Hayır, yapmazdın. Koruyacağın bir onurun olurdu. Kendine, yani kişiliğine sadık olurdun.”

Mary Rose’un sonunda onun haklı olduğunu anlaması uzun sürdü. “Evet, öyle yapardım,” dedi. “Yine de günahkâr bir kadın olmanın da belli bir cazibesi var. Muhtemelen her zaman kırmızı giyerdim.”

Harrison başını iki yana salladı. “Bedelini düşün,” dedi.

Mary Rose gözlerini devirdi. “Tamam. Bedelini düşünürüm. Söylemesen olmaz, değil mi?”

Harrison başıyla onayladı. “Eğer kişiliğine ait şeyleri unutursan, eninde sonunda her şeyi unutursun.”

“Evet, Harrison.”

Harrison, Mary Rose’un onunla aynı fikirde olduğunu fark etmemişti. “Eğer kendini kaybedersen, her şeyini kaybetmişsin demektir.”

“Bir başka deyişle beni öpmeyeceksin.”

“Doğru anlamışsın.”

“Göğsünün her yerinde yaralar var. Ve boynunda. Bahse girerim sırtın da morarmıştır.”

“Bunu göremeyeceksin.”

Mary Rose uzanıp onun sol omzundaki bir yaraya dokundu ve parmak uçlarındaki sıcaklığını hissetti.

Harrison genç kızın ne yaptığının farkında olduğundan şüpheliydi. Mary Rose onun vücuduna aldığı yaralara bakıp belirgin bir endişeyle kaşlarını çatmıştı.

Göbeğinin yakınlarındaki bir yaraya dokunduğunda, Harrison onun elini yakaladı.

“Biraz kendinle ilgilenen iyi edersin,” dedi Mary Rose. “Ağabeylerimle onların satın aldığı hayvanları almaya gitmemelisin bence.”

“Neden?”

“Çünkü muhtemelen boynunu kıracaksın.”

“Bana çok güveniyorsun, öyle değil mi?”

“Sana inanıyorum.”

Mary Rose’un sözcükleri fısıltı halinde çıkmıştı ve Harrison’ın içine dokunuyordu.

Bir an nefesleri kesilerek birbirlerine bakakaldılar, sonra her ikisi de bakışlarını çevirdi. Hiçbiri bir sonraki adımı atmaya istekli ve hazır değildi. Harrison, Mary Rose’u sevdiğini biliyordu ama ona olan aşkını ilan edemezdi, çünkü birlikte bir gelecekleri olmadan bu sözler bomboş kalacaktı. Niyetini önce Lord Elliott’a duyurmak zorundaydı ve ancak maddi açıdan kızına iyi bir hayat sağlayacağını kanıtladığında istekleri gerçekleşebilirdi.

Mary Rose, Harrison’a âşık olmaktan korkuyordu. Kalbini kırılmaktan korumaya çalışıyordu. Harrison gitme ihtimali konusunda açık ve dürüst konuşmuştu. Mary Rose kimdi ki onun hayallerine ulaşmasını engellesin?

Çok akıllıyım, diye düşündü Mary Rose aklından geçenlerden öğrenerek.

Sonucundan emin olmadıkça hiçbir ihtimale tutunmayacaktı. Çaresizce kendini korumak istiyordu, Harrison’sız bir geleceğe katlanmak zorunda kalacağını bilse bile.

“Ne düşünüyorsun?”

Genç kız cevap vermeden önce elini genç adamın elinden çekti. “Her şey bugün var, yarın yok. Sen ne düşünüyordun?”

“Patronumla eşit koşullara sahip olmamın çok uzun yıllar alacağını.”

Her ikisi de ümidini kaybetmiş gibiydi.

“Eğer Londra’da yaşıyor olsaydık, muhtemelen kendi başının çaresine bakabileceğine dair güvenim tam olurdu.”

Harrison kaşını kaldırdı. “Muhtemelen mi?”

Mary Rose gülümsedi. Harrison’ın sesinin sinirli çıkmasını seviyordu. Bunun zoraki olduğunu biliyordu tabii ve

onun da daha güvenli ve sıradan bir konuşmaya başlamak istediğini tahmin ediyordu.

“Hayır, ‘muhtemelen’ değil,” diye tanımladı. “Kendine bakabileceğinden kesinlikle eminim.”

“Ben de öyle umuyorum.”

“Seni ciddiye alıyorum, sana inanıyorum Harrison. Şu anda tecrübenden söz ediyoruz.”

“Ne olmuş tecrübeme?”

“Hiç tecrüben yok.”

Mary Rose yapmacık bir anlayışla Harrison’ın dizini okşadı. “Daha önce hayvanlarla hiç çalışmadın. Bir ipi nasıl kullanman gerektiğini bildiğinden bile şüpheliyim. Bu nedenle bu senin için tehlikeli olabilir. Yine mi duygularını incittim?”

“Git ve uyu.”

Mary Rose Harrison’ın bu sert komutunu ciddiye almaya karar verdi. “Yorgunum,” dedi. “Merdivenlerde bir aşağı bir yukarı koşturmaktan yorgun düştüm.”

“Neden merdivenlerde koşturuyordun?”

“Bazı getir götür işlerim vardı.”

“Eleanor, değil mi?”

Mary Rose ona cevap vermedi. Harrison başını iki yana salladı. Eleanor’un ne kadar zor bir insan olduğunu anlıyordu. Onu Travis’ten bir şey isterken görmüştü. Genç kız ondan bir şey getirmesini istemişti ve on dakika geçtikten sonra Travis pes ederek Harrison’a onu susturmak için her şeyi yapabileceğini söylemişti.

Mary Rose battaniyesini düzeltti ve üzerini iyice örttü. Harrison’a yaklaştı, elleriyle onun yüzüne dokundu ve gözlerini kapattı.

“Eleanor’un seni böyle yormasına ne kadar dayanacaksın?”

“Tanrı aşkına, daha yeni geldi. Beni yormuyor. Ben sadece onun rahatını sağlamaya çalışıyorum.”

“İkiniz baş başa olup çevrede kimse olmadığında sana cana yakın davranıyor mu?”

Mary Rose bu soruya cevap vermeden önce uzun bir süre düşündü.

“Hayır.”

“O zaman neden ona katlanıyorsun?”

Mary Rose geriye dönüp Harrison’a baktı. Harrison ona sert sert bakıyordu. En tuhaf şeylere sinirleniyordu.

“Sen neden MacHugh’ya katlanıyorsun?”

“Neden mi? Çünkü o akıllı ve güvenilir bir at.”

“Eleanor da öyle. O da akıllı ve güvenilir.”

“Bunu kesin olarak bilemezsin.”

“O zaman sen de atının güvenilir olduğunu tam olarak bilemezdin. İlgüdülerine uydun, değil mi?”

“Hayır. MacHugh’ya bir bakışta onun neden bu kadar zor olduğunu tamamen anladım. Yara izleri her şeyi anlatıyor.”

“Onun da aynı şekilde,” dedi Mary Rose. “Eleanor yaralarını içinde taşıyor, belki de insanlar onları göremediği için acıları daha da çoğalıyor. Çoğu zaman yanlış anlaşılıyor.”

Harrison sırt üstü uzanıp kollarını başının arkasına aldı ve Eleanor hakkında düşünürken mağaranın taş tavanına baktı.

“Travis onu göndermeye hazırlanıyor.”

“Hayır, hiç sanmıyorum.”

“O gidene kadar ahırda saklanacak hali yok, Mary Rose. Fark ettiğim kadarıyla Douglas da aynı şeyi yapmaya çalışıyor. Ağabeylerinden çok şey bekliyorsun. Onlar da senin sahip olduğun haklara sahip olmalı.”

“Onlar da aynı haklara sahip.” Mary Rose ona doğru döndü, dirseğini battaniyeye, yüzünü de avcuna dayadı. Onunla tartışırken rahat görünmek istiyordu.

“Ağabeylerim çok da sabırlı insanlar değiller,” diye söze başladı. “Yine de onu gönderemeyeceklerini biliyorlar. Bu hiç de nazıkçe bir davranış olmaz. Hepsi onurlu insanlar.”

“Eleanor’un hizaya gelmesinin kolay bir yolu var,” dedi Harrison. Bakışlarını tavandan çekip Mary Rose’un gözlerine çevirdi ve onların yoğun, büyüleyici renginin etkisine kapıldı.

Mary Rose ona yaklaştı. “Nasıl?” diye sordu.

“Eğer yaptığın bir şey artık işe yaramıyorsa, başka bir yol denersin, değil mi?”

“Evet,” diye onayladı Mary Rose.

“Eleanor her sabah kahvaltısının yatağına götürülmesini mi istiyor?”

“Öyle demişti.”

“Eğer kimse bir şey götürmezse ne olur?”

“Çok kızar.”

“Ve aç kalır,” dedi Harrison. “Aşağıya inmek zorunda kalır.”

“O sırada oralarda olmak istemem doğrusu. Eleanor’un siniri endişe verici olabiliyor.”

“Kuru gürültü.”

“Kuru gürültü mü?”

“Başka bir deyişle hepsi göstermelik. Onun sinirini görmezden gel. Konumunu belirle, ona evinin kurallarını hatırlat ve...”

“Ne kuralları?”

“Ne zaman yemek yiyip ne zaman yemeyeceğiniz gibi kuralları,” dedi Harrison. “O tür şeyler.”

“Anlıyorum. Sonra ne yapmalıyım?”

Harrison’ın gülümsemesi şeytancaydı. “Hızla kaç. Ağabeylerinle ahırda saklanmayı deneyebilirsin.”

Mary Rose buna güldü. “Eleanor’u tanıyıp anladıkları zaman herkes onu sevecek.”

“Burada kaldığı sürece sorumluluklarını yerine getirmek zorunda. Sanırım Eleanor uzun bir sürece kalacak gibi görünüyor.”

Mary Rose doğruldu. “Sana bir şey söyleyeceğim ama Travis, Douglas ve Cole’a söylemeyeceğine dair söz verir misin?”

“Peki ya Adam?”

“O zaten biliyor.”

Mary Rose elini onun göğsüne koydu. Ona dokunmaktan

ve elini onun clinin üzerine koymaktan kendini alamıyordu.

“Ağabeylerinin öğrenmesini istemediğin şey nedir?”

“Eleanor gitmeyecek.”

“Yakında gitmeyecek yani? Bunu söylemeye çalışıyorsun herhalde?”

“Hiç gitmeyeceğini söylemeye çalışıyorum.”

“Aman Tanrım.”

“Kesinlikle,” diye fısıldadı Mary Rose. “Gidecek başka yeri yok. Anlıyor musun? Onun bir ailesi yok. Babası ondan ve polislerden kaçmış. Başka insanlara kötü şeyler yapmış ve sonunda kanun tarafından yakalanmış.”

“Ne gibi kötü şeyler?”

“Onların paralarını almış. Yatırımcı numarası yapmış.”

“Onların birikimlerini çalmış.”

“Evet.”

“Peki ya Eleanor’un annesi?”

“Uzun zaman önce ölmüş. Zavallı Eleanor küçücük bir çocukken.”

“Yardım isteyebileceği teyzeleri ya da amcaları yok mu?”

“Hayır,” diye cevapladı Mary Rose. “Yaşadığı yerdeki birçok insan ona sırtını dönmüş durumda. Konuşacağı bir arkadaş bile yok.”

“Buna şaşırmadım.”

“Biraz şefkat göster.”

“Neden? Sendeki ikimize de yetecek kadar şefkat var, hayatım.”

Mary Rose’un birden gözleri büyüdü. “Bana hayatım dedin.”

“Özür dilerim.”

“Dileme. Bunu sevdim. Bir daha söyle.”

“Hayır. Eleanor hakkında konuşuyorduk,” diye hatırlattı Harrison ona.

“Kimse hakkında konuşmamalıyız. Bu kibarca olmaz.”

“Travis’in aklından geçenlerden haberin olmalı. O gerçek-

ten oylama yapıp Eleanor'u göndermeyi planlıyor. Onunla konuşsan iyi olur."

Mary Rose elini Harrison'ın elinden çekti, sonra da uzayıp onun yüzünü okşadı. Parmak uçlarında onun uzamış sakallarını hissediyordu. Gıdıklanma hissinin ona verdiği zevkle gülümsedi.

Harrison onun bu ilgisinin önüne geçememişti. Bu çok hoşuna gidiyordu. Elini genç kızın boynuna götürüp parmaklarını onun ipeksi saçlarında gezdirdi.

Sonra onu üzerine doğru çekti ve doyumsuzca öptü. Çenesine baskı yaparak dudaklarını açmaya zorladı. Bilerek onu baştan çıkarmıştı, çünkü onu bir kez daha tatma isteği tedbirlerine ağır basmıştı. Ona bir iyi geceler öpücüğü vermenin hiçbir zararı yoktu. Ne de olsa durması gereken zamanı bilecek kadar tecrübeliydi.

Mary Rose onun ne istediğini fark ettiği anda dudaklarını araladı. Harrison dilini sahiplenici bir şekilde onun dudaklarının arasından içeri kaydırды. Mary Rose eridiğini hissediyordu. Harrison'ın dudakları adeta nefesini kesiyordu. Sonra öpücüğü hararetlendi. Sıcacık ve tutku doluydu.

Mary Rose tutkudan boğulana dek dudakları ve dilleri temas halindeydi. Daha önce hiç bilmediği tutku, şimdi vücudunun her yanını kaplamıştı. Harrison'ın dili, ağzının içinde hareket ederken genç kız sessizce daha fazlası için yalvarıyordu. Tırnaklarını onun omzuna bastırды; vücutları birbirine değdikçe sanki sözsüz bir şekilde onu ne kadar çok istediğini anlatıyordu.

Genç kızın boğazından yükselen tutku dolu ses, daha fazlası için iştahlandırıyordu Harrison'ı.

Sonunda durabildiğinde her ikisi de arzuyla titriyorlardı.

Harrison yüzünü genç kızın boynunun kıvrımına gömdü ve hislerini geri kazanmaya çalıştı. Derin ve titrek bir nefes aldı, onun mükemmel kokusunu içine çekti ve daha da kendinden geçti. Mary Rose ise kendini onun kollarında çok iyi hissediyordu.

“Harrison, nefes alamıyorum. Biraz hareket etmen gerekecek.”

Harrison, Mary Rose’un üzerindeydi. Bu nasıl olmuştu böyle? Eli onun beline dolanmıştı. Ellerini oraya koyduğunu hatırlamıyordu. Ellerini çıkarabilmesi için Mary Rose’u da kendisiyle beraber çekmesi gerekti.

Kontrolden çıkması Mary Rose’u sarsmıştı. Ama yine de ona tutunuyordu. Dizini bacaklarının arasına sıkıştırmıştı. Pantolonunun kumaşından tenini hissedemiyordu ama her yerinin ipeksi yumuşaklıkta olduğunu biliyordu.

Mary Rose kollarını onun boynuna dolanmıştı. Parmakları Harrison’ı deli ediyordu, çünkü genç kız onu hâlâ okşuyordu.

Mary Rose uzanıp onun çenesini öptü. Onu rahatlatmaya çalışıyordu. Bu arada da Harrison’ın kendini mükemmel hissetmesine neden oluyordu.

Mary Rose başını onun çenesine yasladı ve gözlerini kapadı. “Bu şekilde uyuyabilir miyiz? Isınırız,” dedi. “Sadece kısa bir süreliğine?”

Harrison onun alnını öptü. “Sadece kısa bir süreliğine,” diye onayladı.

Mary Rose onun kulağına iyi geceler diye fısıldadıktan sonra arkasına yaslandı. Onun gözlerinin içine baktı, oradaki hassasiyeti gördü ve buna karşılık kalp atışlarının hızlandığını hissetti. “Gözlerin gece kadar karanlık bakıyor. Çok yakışıklı bir erkeksin.”

Harrison onun yüzüne dokundu. “Sen de çok güzelsin.”

Başparmağıyla Mary Rose’un dudaklarını okşadı. Öpüşmelerinden dolayı genç kızın dudakları şişmiş ve pembeleşmişti. Gözleri tutkudan buğulanmıştı. Onu tekrar öpmemek için zor tutuyordu kendini.

“Şaşılacak derecede yumuşacıksın,” diye fısıldadı ve hemen sonra dudağını genç kızın dudaklarına bastırdı. İkisi de tutkuyla kıvranıyordu. Mary Rose da onun tadını ve dokusunu keşfetmek için en az onun kadar istekliydi.

Harrison onun boynunu, omuzlarını okşuyordu, sonra sırtına kadar indi. Mary Rose ona huzursuzca tepki verdi. Bir zevk dalgası kabarmıştı içinde. Harrison başını yana yatırıp onu tekrar öptü, ardından duruşunu değiştirdi. Genç kıızı bacaklarını iki yana açarak kucağına oturttu. Kasıkları birbirine değiyor ve zevkten nefesleri kesiliyordu. O an Harrison'ın istediği tek şey ona zevk vermektir.

Aralarındaki tutku akışı yıldırım şiddetindeydi. Harrison ona doyamıyordu. Onu doyasya okşamak için elini gömleğinin altına kaydırdı. İç çamaşırının ince kumaşını sıyrıp göğsünü kavradı ve sertleşene dek göğüs ucunu okşamaya başladı.

Bu Mary Rose'un çok hoşuna gitti. Zevkle inliyor ve daha fazlası için sessizce yalvarıyordu.

Onu durdurmayı istemiyordu. Harrison'ın yakınlığına ve dokunuşlarındaki inceliğe bayılıyordu. Parmaklarının altında onun gücünü, kaslarını hissedebiliyor ve aldığı zevk kadarını ona verebildiğini biliyordu. Harrison'ın kulağına fısıldadığı anlamsız ama sevgi dolu sözcükler bunu ona anlatıyordu.

Mary Rose tamamen onun etkisi altındaydı. Harrison'ın onu parçalayacak güce sahip olduğunu biliyordu fakat aynı zamanda onu güvende tutmak için hayatını verebileceğinden de emindi. Boynuna ıslak öpücükler kondururken tenindeki tuzu hissediyor, kendi kokusuna karışan kokusunu içine çekiyor ve vahşi kalp atışlarının uyum içinde olduğunu duyabiliyordu.

Harrison'ın dokunuşları daha da talepkâr hale geldi, buna genç kızın yumuşak zevk iniltileri sebep olmuştu. Çaresizce onun sıcaklığına, o en çok sahip olmak istediği şeye dokunmaya daha da yaklaşıyordu. Eli Mary Rose'un bacaklarının arasına doğru uzanınca, kontrol edilemeyen bir tutkuyla ürperdi. Teni tam da tahmin ettiği gibi ipeksi ve yumuşacıktı. Parmaklarını iç çamaşırının kenarından kaydırıp ona dokundu. O an bütün disiplinini unutmuştu. İçindeki ateş tutuşuyordu. Parmakları o en hassas noktaya dokununca, genç kız kendinden geçercesine inledi.

Harrison durmayacaktı. Pantolonunun düğmelerini çözmeye başladı. Elleri titriyordu.

Mary Rose onun ne yapmakta olduğunu bilse de endişelenmedi. Ondan durmasını istediği an duracağını biliyordu. Harrison'a olan güveni tamdı. O onurlu bir adamdı. Şerefli olduğu sürece onun istediği her şeyi yapmaya hazırdı.

Aman Tanrım, şimdi ondan ne istiyordu? Harrison onu mutlu etmek için onurunu feda etmeyecek miydi?

Mary Rose üzerine gelen utanç duygusuyla rahatsız olmuştu. Bunu yok edebilecek gücü olup olmadığını bilmiyordu.

Hareketsiz kaldı ve ağlamamak için gözlerini sıkıca yumdu.

“Artık durmamız lazım.”

Harrison genç kızın boğuk fısıltısını boynunun kenarından duymuştu. Kelimeleri hemen algılamıştı. Karşılık vermesi biraz uzun sürdü.

Yüksek sesle güçsüz bir nefes aldı, dişlerini sertçe sıktı ve kendini ondan uzaklaşmak için zorladı. Bu onu öldürebilirdi. Düş kırıklığının ve aptallığının fiziksel acısı onu sinirlendirdi. Aklından neler geçiyordu? Arzuları onu kontrolünün dışına sürüklemişti. Hiç düşünmüyordu bile. Hiçbir kadın ona Mary Rose'un ulaştığı gibi ulaşmamıştı. O kesinlikle farklı ve tehlikeliydi.

Mary Rose nefes almakta güçlük çekiyordu. Harrison üzerinden çekildiği an kendini terk edilmiş ve yalnız hissetti. Pişmanlık duygusuyla titriyordu. Utanç verici davranışı onu küçük düşürmüştü. Hiçbir erkek ona bu kadar yakından dokunmamıştı. Harrison onun göğüslerini, belini, sırtını okşamıştı. Mary Rose aklını kaçırmak üzereydi. Gözyaşlarını durduramıyordu.

Ya ondan durmasını istememiş olsaydı? Cevabı biliyordu. Onunla evlenirdi.

Bu düşünce onu hiç memnun etmedi, üstelik korkuttu. Dürüstlük adına Harrison doğru olanı yapardı kuşkusuz. O,

sorumluluk yüküne alışkın bir adamdı. Küçüklüğünden beri omuzlarında sorumluluk duygusu taşıdığını biliyordu. Sorumlulukları elinden çocukluğunu almıştı.

Mary Rose, ondan daha fazlasını istemeyecekti. Midesinde bir ağrı hissediyordu ve suçundan dolayı boynu bükülmüştü. Tutkuyla bir adamı evliliğe itmek kadar utanç verici bir şey yoktu. Bu affedilmezdi.

Mary Rose Harrison'a arkasını dönerek oturdu ve battaniyesini düzeltirken duvara baktı. Saçları yüzüne dökülmüştü. Hemen onları geriye savurdu ve o an hâlâ ellerinin titrediğini fark etti.

Harrison'a bir şeyler söylemesi gerektiğini ya da en azından bir tür özür dilemesi ve davranışına bir açıklama getirmesi gerektiğini biliyordu, fakat duygularını ona açıklayacak doğru kelimeleri bulamıyor gibiydi. Düşündüğü hiçbir şey yeterli gelmiyordu.

Harrison bir türlü rahat edemiyordu. Doğrulup geriye doğru hareket etti, sonra taş duvara yaslandı. Buz gibi taşın omuzlarını üşütmesine izin verdi.

Hâlâ Mary Rose için yanıp tutuşuyor ve teninin ne kadar tatlı olduğunu düşünmemeye çalışıyordu.

"Lanet olsun," diyerek kısık sesle homurdandı.

Mary Rose dönüp ona baktı. Harrison ona bakıyordu. Bakışlarındaki soğukluk onu kendi suçundan bile daha çok utandırıyordu.

Harrison ona bakmayı sürdürdü. Genç kızın gözleri hâlâ buğuluydu ve dudakları öpüşmelerinden ötürü pembeleşmişti. Sakalı, yüzünü tahriş etmişti. Onu tekrar kollarına aldığı anda kendi kokusunu alacağından emindi Harrison.

Lanet olsun, her şeyi mahvetmişti. Bakışlarını tavana çevirip taştaki bir delik açacak gibi baktı.

"Biraz önce neler olduğunu anladın mı?"

Mary Rose, onun sesindeki öfkeden ürkmüştü. "Evet," diye cevap verdi. "Anladım. Bence bir daha asla bu kadar yakınlaşmamalıyız. Bu çok tehlikeli."

“Evet, bu gerçekten çok tehlikeli.”

“Üzgünüm,” diye fısıldadı Mary Rose.

Harrison bir şey söylemek zorunda değildi. Mary Rose tekrar dönüp ona baktı. Bir tutam saç sol gözünün üzerine düştü. Saçı hemen geriye savurdu.

Harrison’ın saçları da en az onunki kadar dağınıktı. Yeni uyanmış gibi görünüyordu. Mary Rose onun dünyanın en yakışıklı erkeği olduğunu düşünüyordu.

Genç adama arkasını döndü. Sessizlik onu geriyordu. Ateşe baktı, neredeyse sönmüş olduğunu fark etti ve hemen üzerine birkaç tane daha dal attı.

“Uzun süre kızgın mı kalacaksın?”

“Git uyu Mary Rose, namusunu korumayı unutmadan.”

Mary Rose dönüp Harrison’a baktı. “Bu yüzden mi durdun?”

“Hayır,” diye cevap verdi Harrison. “Bana durmamı söylediğin için durdum.”

Harrison, genç kıza tekrar baktı ve siniri biraz olsun yatıştı. Mary Rose’un gözleri dolmuştu. Sonunda onun narin duygularını hiç düşünmediğini fark etti. Bencilce davranıyordu. Tanrım, ne kadar da kaba bir adamdı. Mary Rose daha önce hiç saf bir tutku yaşamamıştı. Verdiği tepki bu gerçeğin bir kanıtı olabilirdi ve Harrison’ın iç yakıcı ihtiyacı onun ödünü koparmış olmalıydı.

“O zaman benim namusumla ne alakası var? Ben senden durmanı istediğim için durduğunu söyledin.”

Harrison iç geçirdi. Bunu ona söylemek zorunda olduğuna inanamıyordu.

“Tatlım, neredeyse bekârtcini ve namusunu elinden alıyordum. Birkaç dakika daha devam etseydik bu olacaktı.”

Söyledikleri değil, söyleme şekli Mary Rose’u sakinleştirmişti. Ses tonu yumuşak ve inceydi. Ve neredeyse sevgi doluydu. Genç kız içgüdüsel olarak omuzlarının gevşediğini hissetti.

“Yani bu yüzden mi kızdın?”

“Evet.”

Mary Rose derin bir nefes aldı. “Seninle aynı fikirde değilim.”

“Öyle mi?” Genç kızın sesindeki ani öfke Harrison’ın gülümsemesine neden olmuştu.

Mary Rose ondan böyle bir tepki beklemiyordu. “Bu konuda çok bencil ve erkekçe davranıyorsun, öyle değil mi?”

“Öyle olduğuma inanmıyorum.”

“O zaman seni aydınlatayım. Sana namusumu ve bekâretimi verebilirdim. Vermemeyi seçtim. Durmanı söyleyen de bendim. Sen ise pantolonunu çıkarmakla meşguldün. Hatırladın mı?”

Harrison, onun sesindeki şiddete hayret etti. Yeniden sinirlendiğini hissetti ancak bu kez tek sebep kendi iradesizliği. “Neden durdurduğunu söyle.”

Mary Rose başını iki yana salladı. “Sen bir avukatsın. Kendin bulmalısın.”

“Korkuyordun.”

“Hayır.”

“Bak, beni istediğini biliyorum. Sen de en az benim kadar istekliydin. Tırnaklarının omzumda bıraktığı izleri hâlâ hissedebiliyorum. Ellerinin nerede olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?”

Harrison’ın neler yaptığını ona hatırlatması üzerine Mary Rose kızardığını hissetti. Harrison’ın bir ayağını yukarı çekip bir kolunu dizinin üzerine koymasını seyretti. Yaptığı her hareket onu büyülüyordu. Tanrım, ne kadar fenaydı.

“Elbette hatırlıyorum. Pişman değilim.”

“Ben de öyle.”

Harrison’ın itirafıyla genç kız hem ürperdi hem de içinin ısındığını hissetti. Ancak tepkisi hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Mary Rose bunun onun hatası olduğuna karar verdi. Harrison onu bilerek deli ediyordu.

“Bana öyle bakmayı kes.”

“Nasıl?”

“Biliyorsun işte.”

Harrison biliyordu. Dönüp ateşe baktı. “Neden durmamı istediğini hâlâ söylemedin.”

“Ben söyleyene kadar rahatlamayacaksın, öyle değil mi?”

“Evet,” diye doğruladı genç adam. “Eğer korkmadıysan, neydi sebebi? Sana dokunmamdan hoşlandın. Hoşlanmadığımı söyleme sakın. Bedeninin verdiği tepkiyi hatırlıyorum. Ateşli ve ıslaktın.”

Mary Rose bakışlarını ona çevirdi. Harrison yine ona bakıyordu ve bakışları insanı eritiyordu. “Öyle konuşmayı kes,” diye emretti güçsüz bir ses tonuyla.

“Neden durdurduğunu söyle,” dedi Harrison bir kez daha. “O zaman sana hatırlatmayı keseceğim.”

Mary Rose gözlerini kapattı. Bu, ondan kurtulmak için yapabileceği tek şeydi.

“Bir avukat olarak gerçekten anlaşılması güç birisin. Belki bunu düşünmemiş olabilirsin ama ben kendi gururum için değil senin gururun için durdum.”

“Benim gururum mu?”

Genç kız, Harrison’ın ona inanmadığını biliyordu. Yine de bunu umursamadı. Bütün erkekler Harrison ve ağabeyleri kadar kibirli miydiler? İçtenlikle öyle olmadığını umdu.

“Evet Harrison, senin namusun,” dedi tekrar.

“Sen ciddisin, değil mi? Benim onurum.” Harrison’ın kelimeleri fısıltı gibi çıkıyordu.

Tanrım, lanet olsun, ona inanıp inanmadığını hâlâ bilmiyordu. Ama Mary Rose gözlerini açıp tekrar ona baktığında, Harrison onun içtenliğini görebildi. Hayrete düşmüştü.

“Senin onurun,” diye fısıldadı Mary Rose. Sonra gözlerini devirip ona arkasını döndü.

Belli ki şimdi ondan öğreniyordu. Harrison’ın bunu düşünecek zamanı yoktu. Şu anda sadece Mary Rose’un onu koruması ile ilgili ne düşündüğünü anlamaya çalışmakla meşguldü.

“Sen benden daha iradelisin.”

Bunu kabullenmek Harrison’ın içini kemiriyordu.

Mary Rose onun bundan dolayı gururunun kırılmış olabileceğini düşündü. “Neden bir erkek onur ve şeref gibi asil şeyleri sadece kendisinin düşünebileceğini aklından geçirir ki? İster inan ister inanma, kadınlar da korumacı olabilirler. Bu alışılmadık bir durum değil. Bu düz bir gerçek. Jeanne d’Arc diye birini hiç duymadın mı? O hayatını Fransa’nın ve kendisinin onuru için feda etti.”

“Jeanne d’Arc mı?” Harrison bu karşılaştırmaya neredeyse gülecekti ama kendini tuttu. “Onun, bizim yaptığımız şeyi yaptığına inanmıyorum, Mary Rose.”

“Tabii ki yapmadı. O azizeydi, Tanrı aşkına. Ben değilim. Ben kendimi onunla karşılaştırmıyordum. Ama eğer benimle yakınlaşırsaydın tek başına yaşayamazdın. Sadece bunu söylemeye çalışıyordum.”

“Seninle zaten yakınlaştım. Parmaklarımın nerede olduğunu hatırlasana.”

“Uyu hadi.”

Mary Rose Harrison’dan mümkün olduğu kadar uzaklaşmak için battaniyesini üzerine aldı. Gözlerini kapattı ve biraz dinlenmeye çalıştı.

Harrison ona işkence etmekten vazgeçmesi gerektiğini biliyordu ama genç kızın tepkisi o kadar sevimliydi ki buna karşı koyamıyordu. Telaşlandığında yanaklarına olabilecek en sevimli pembelik geliyordu.

Aynı zamanda Mary Rose bu durumdan rahatsız olduğu için de memnundu. Onu bilerek kızdırmaya çalışmıştı ve eğer böyle tartışmaya devam ederlerse başarıya ulaşacağını biliyordu. Kabalık değildi bu. Kibardı ya da en azından öyle olduğunu düşünüyordu. Eğer kızarsa, ondan uzak dururdu. Hiçbir kadın, öldürmeyi düşündüğü bir erkeği öpmek istemezdi. Bunların hepsi onun için kulağa mantıklı geliyordu.

Lanet olsun, kimi kandırıyordu? O gerçekten sadece kendini korumaya çalışıyordu. Mary Rose ondan daha iradeli ol-

duğunu zaten kanıtlamıştı. Tek yapması gereken, parmağıyla işaret edip onu çağırmasıydı. O zaman Harrison yine onun üzerinde olurdu. Cennetin tadını almıştı ama yine de bunu sevmemiş gibi yapmaya çalışması gerekiyordu.

Harrison gece fazla uyuyamadı. Silahı elinin altındaydı ve küçük bir sese bile dikkat kesiliyordu. İki kez uyandı. İlkinde rüzgârın yumuşak uğuldaması onu uyandırmıştı. Diğerinde ise biri ya da bir şey onlarla beraber mağaranın içindeydi sanki. Harrison hareketsiz durdu. Gözlerini araladı ve bir kadın gördü. Tepkisi çok hızlı oldu. Battaniyenin altındaki silahını sıkıca kavradı ve ona ateş etmemesi gerektiğini hemen anladı. Kadın ona bakmadığı için Tanrı'ya şükretti. Elinde yorgan olan kadın, Mary Rose'a bakarak onun başında duruyordu.

Deli Corrie. Kadın o kadar tuhaf görünüyordu ki Harrison ondan uzaklaşmak istedi. Tabii ki böyle bir şey yapmadı. Kımıldamadı bile. Sadece onun ne yapacağını görmek için bekledi.

Kadın sonunda izlemekten vazgeçti. Ses çıkarmadan Mary Rose'un üstünü yorganla örttü ve girdiği gibi sessiz bir şekilde dışarı çıktı.

Harrison en azından teşekkür etmek için onun arkasından seslenmek istedi ama ses çıkaramadı. Eğer kadın kendini göstermek isteseydi, onların uyandığından emin olmak için bir şeyler yapardı. Belli ki hazır değildi ve Harrison da onun isteklerine saygı duyacaktı.

Harrison ondan rahatsız olduğu için büyük bir suçluluk duydu. Sonra gözlerini kapatıp bir kez daha uyumaya çalıştı. Mary Rose ona yaklaşmıştı, fakat kışkırtma ve kontrolünü kaybetme gibi konularda endişelenmemesi gerektiğinin bilinciyle kendini güvende hissediyordu.

Harrison uyandığında, genç kızın yüzü kucağındaydı. Ölüp cennete gitmiş olabileceğini düşündü ama uyku sersemliği etkisini yitirdiğinde her şeyi anladı. Mary Rose onu baştan çıkarmıyordu. Derin bir uykudaydı. Belli ki uykusunda ısınmaya çalışıyordu.

Harrison'ın onu uyandırmadan kendisinden uzaklaştırması uzun bir zaman aldı. Sonra mümkün olduğu kadar sessizce ayağa kalktı. Yalın ayak dışarı yürüdü ve yağmurun altında durdu.

Bu hiç işe yaramamıştı.

11 Temmuz 1865

Sevgili Rose Anne,

Bugün benim doğum günüm. Keşke bu günü kutlamak için sen de yanımda olabilseydin. Artık savaş da sona erdiğine göre ailene katılabileceksin ve bu da bir çocuğun alabileceği en güzel hediye.

Her gece Lincoln'ün anısına dua ediyoruz. Onun ölümü yüzünden artık moralimi bozmamaya çalışıyorum ve yaptığı son konuşmasından teselli buluyorum. İşte bu da o konuşmadan en sevdiğim parça:

“Kimseye kin beslemeden, herkese iyilikle yaklaşarak doğruyu görmek için Tanrı'nın bize verdiği metanetle içine girdiğimiz işi bitirmek için uğraş vereceğiz. Ülkemizin yaralarını sarmak ya da savaşmak üzere doğmuş, arkasında dul bir kadın ve çocuğunu bırakan insanların anısı için. Aramızda ve bütün ülkelerle adil, kalıcı bir barış sağlamak için.”

Seni seviyorum,

Travis

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu

Düzenleme:buk@

10. BÖLÜM

Eve giderken pisliğin teki onlara bir el ateş etti. Harrison temkinliydi. Mary Rose'un yanındaydı. Dönemeçteki çam ağaçlarının yanında bir metal parıltısı gördüğü an, genç kız atından indirdi, altı mermilik silahını eline alıp bir el ateş etti.

Düşmanın mermisi Harrison'ın sağ yanına isabet etti. Harrison bunun acısına neredeyse hiç tepki vermedi. Şimdi Mary Rose'un eyerine yaklaşmıştı, bakışları ise önlerindeki ormana yönelmişti. Eğer genç kız atının üzerinde olsaydı, kendisini hedef alan mermi onu öldürebilirdi.

Bunu fark etmek Harrison'ı kontrolden çıkardı.

“Orada kal,” diye emretti.

Piç kurusunun nerede olduğunu bulmak çok da zamanını almadı. Harrison, MacHugh'yu dörtmala koşmaya zorladı. Tek isteği o pisliği bulup kendi elleriyle yok etmekti.

Alçağın yüzüne şöyle bir bakabildi ama yolda bir sonraki eğime ulaştığında, pislik ortadan kaybolmuştu. Harrison izleri takip etti ancak izlerin ırmağın yanındaki kayalıkta bittiğini görünce hayal kırıklığına uğradı. Belli ki oradan atlamıştı. Harrison sadece onun boğulmasını umdu.

Geri döndü ve Mary Rose'u bir kayanın üzerinde elinde silahıyla otururken buldu. Biraz önce olanlardan dolayı hiç telaşlı görünmüyordu.

“İyi misin?” Harrison’ın sesi boğuk ve kızgındı.

“Evet, sağ ol.” Mary Rose’un sesi su gibi berraktı. “Rica etsem Millie’yi buraya getirebilir misin?”

Harrison başını salladı, sonra da kısırağın peşinden gitti. Döndüğünde Mary Rose yolun ortasında duruyordu. Silahını bir kenara atmış, saçlarını düzeltmeye çalışıyordu.

Harrison ona dizginleri verdi ve yardım etmek için attan indi, fakat genç kız ondan daha hızlı davranmıştı. Atın üzerine yerleşti, Harrison’a gülümsedi, ardından Millie’yi hareket etmesi için dürttü.

Yaşadıkları her gün karşılaştığı sıradan bir olaymış gibi davranıyordu.

“Gerçekten iyi misin?” diye sordu Harrison tekrar.

“Evet. Gerçi sırtım seninki gibi moraracak. Düşüşüm sertti. Beni çalılığa attın, Harrison. Bir dahaki sefere sadece bana eğilmemi söylersen sevinirim.”

Harrison genç kızın atını önden sürmesine izin verdi. Onun kendi yarasına baktığını görmesini istemiyordu. Gömleğinin altındaki ıslaklığı hissedebiliyordu; aşağıya baktığında sıızan kanı gördü.

Bu ona bir yaralanma gibi gelmemiştir gerçi. Yarasından kan fışkırmıyordu ve bunu iyi bir işaret olarak yorumladı. Mermi sıyrıp geçtiği için şanslıydı.

Ceketini heybesinden çıkarıp üzerine aldı. Kolunu kıpırdattığında hissettiği acı üzerine yüzünü buruşturdu, sonrasında zorla gülümsedi, çünkü Mary Rose atının üzerinde arkasına dönüp ona bakmıştı. Genç kıza yetişip onunla yana sürebilmek için MacHugh’yu dürtükledi.

“Üşüyor musun? Eğer üşüyorsan Corrie’nin yorganını kullanabilirsin,” diye önerdi Mary Rose.

“İyiyim,” diye cevapladı Harrison. “Sen üşümüyor musun?”

“Hayır, kıyafetlerim kurudu. Kırıksık ama kuru durumdayız. Bizi öldürmeye çalışanı buldun mu?”

“Hayır.” Harrison ona sert bir bakış attı ve soğukkanlı ol-

masına değinmekten kendini alamadı. “Bu tür şeyler her zaman oluyormuş gibi davranıyorsun. Öyle mi sahiden?”

“Elbette hayır.”

“Öyleyse neden bu kadar sakınsın?”

Mary Rose cevap vermeden önce Harrison’ın kendisine yetişmesini bekledi. “Çünkü sen değilsin.”

“Ben ne değilim?”

“Sakin.”

Harrison son derece sakın göründüğünü düşünüyordu. Şimdi ise öyle olmadığını fark etmişti.

“Gözlerindeki ifade ses tonunu gülünç kılıyor.”

“Neymiş o gözlerimdeki ifade?”

“Soğuk... Kızgın... Adamı yakalayamadığın için sinirlisin, değil mi?”

“İrmağın kenarından atlamış. Umarım boğulmuştur.”

“Muhtemelen öyledir.”

“Hiç korkmadın mı?”

“Korktum.”

“O zaman seni tebrik ederim. Duygularını benden daha iyi saklıyorsun. Bu oyunun ustasının ben olduğumu sanırdım. Sanırım öyle değilim.”

“Usta olmak önemli mi?”

“Mahkemedeysen, evet.”

Mary Rose gülümsedi ve Harrison’ın dizine hafifçe vurmak için uzandı. “Eminim mahkemede de gayet iyi iş çıkarıyorsundur.”

“Sen başka türlü bir şeysin, Mary Rose. Gerçekten öylesin.”

Mary Rose onun biraz önce iltifat edip etmediğini anlayamadı. Harrison gülümsüyordu gerçi, bu yüzden onun sözlerini övgü olarak kabul etmeye karar verdi.

“Cole ile yaşamak bize sürprizlere hazırlıklı olmayı öğretti. Bu bizim hayatımızın bir parçası.”

“Ağabeylerin şimdiye kadar eve gitmişlerdir.”

“Muhtemelen. Biz de çiftliğe yarım saat içinde varmış oluruz.”

“Sence bizden ne istedi?”

“Kim?”

“Bizi öldürmeye çalışan ödle.”

“Atlarımızı ya da paramızı. Belki de ikisini de almayı umuyordu.”

“Lanet olsun.”

“Onun hakkında söylenmeyi bırak. Gitti işte. Başka şeyler konuşalım. Hâlâ Corrie’nin bu kadar düşünceli olmasının etkisi altındayım. Bize yorgan getirmek için epey yol yürümek zorunda kaldı. Bu cesaret ister, sence de öyle değil mi?”

“Yorganı sana getirdi. Bana değil,” diye düzeltti Harrison.

“Bunu kesin olarak bilemezsin,” dedi Mary Rose.

Harrison gülümsedi. Corrie’nin Mary Rose’un üzerine örttüğünü biliyordu ama kadını gördüğünü söylememiştir. Sebebi belki de saçmaydı: Corrie Mary Rose’a aitti, bu yüzden genç kızın onu görecektik ilk kişi olmasını istemiştir. Tabii Corrie kendini ortaya çıkmaya hazır hissettiğinde.

“Hâlâ kızgın görünüyorsun, Harrison.”

Harrison’ın elinden bir şey gelmiyordu. “Lanet olsun, Mary Rose, ölebilirdin. Kızgın olmaya hakkım var. Eğer sana bir şey olsaydı...”

Mary Rose dönüp ona baktı. “Evet?”

Harrison iç geçirdi. “Ağabeylerin beni öldürürlerdi.”

“Beni kaybedeceğimi kabul etmek senin için bu kadar zor mu olurdu?”

“Hayır zor olmazdı. Elbette seni özlerdim.”

Mary Rose oldukça memnun olmuştu. Bir kez daha konuyu değiştirdi. “Travis hakkında söylediklerini düşündüm ve onunla konuşmaya karar verdim. Eleanor için fazla endişelenmesini istemiyorum. Eleanor ile ciddi bir konuşma yapacağım. Ağabeylerime emirler yağdıramaz. Travis beni dinler. Muhtemelen Eleanor dinlemeyecektir. Yine de deneyeceğim. Travis’in doğum günü yaklaşıyor. Elinden geldiğince iyi bir davranış sergileyecek o zaman, ben de ona güzel bir hediye vereceğim.”

“Doğum günü ne zaman?”

“11 Temmuz,” diye cevapladı Mary Rose. “Ona ördüğüm kazağı neredeyse bitirdim. Bence onu sevecek. Rengi ona hitap ediyor. Bunu umursamaz elbette. Sıcak tutacağını sevecektir. Senin doğum günün ne zaman?”

“17 Şubat,” diye cevapladı Harrison.

O Mary Rose’a doğum gününü sormadı. Genç kızın asıl doğum tarihini bilmediğini ve kutlama yapabilmek için ağabeylerinin kafadan bir gün uydurmuş olabileceğini varsaydı.

Ayrıca Bayan Victoria’nın doğduğu günü zaten biliyordu: 2 Ocak.

“2 Ocak.”

Harrison bunu düşünürken, Mary Rose’un ağzından çıkmıştı bu tarih. Doğru duymuş olduğuna inanamadı. Sonra genç kızın bunu yanlışlıkla ağzından kaçırmış olabileceğini düşündü.

“Biraz önce... Ne dedin?”

“2 Ocak,” diye tekrarladı Mary Rose. “Doğum günüm. Ocağın ikisiyle ilgili bir sorunun mu var? Biraz şaşırmış görünüyorsun.”

Harrison cevap veremedi. Nefesi kesilmişti. Şaşırmış mıydı? Bu yetersiz bir ifadeydi. Bütün ihtimalleri düşünmeye başlamıştı. Tanrı aşkına, Mary Rose asıl doğduğu günü nereden bilebilirdi?

“Adam’ın doğum günü 20 Kasım, Cole’unki 15 Nisan, aslında gününden emin değil çünkü elinde bir kanıt yok ama bir komşu hatırladı ve doğduğu günü tahmin etti, Cole da bunu doğum günü olarak kabul etmeye karar verdi. Douglas’ın doğum günü de martın son günü. Unuttuğum kimse olmadı, değil mi?”

Harrison tekrar başını salladı. “Doğum gününü uydurdun mu yoksa Ocak ayının ikisinde doğduğuna dair bir kanıt var mı?”

“Kanıtım var,” diye cevapladı Mary Rose. “Belgelerle bulunmuşum.”

Harrison eyerine yaslandı. Kelimeler tekrar tekrar zihninde yankılanıyordu.

Belgelerle bulunmuş.

Herkes onları bekliyordu. Eleanor verandada bir ileri bir geri yürüyordu, Adam kapı eşiğinde duruyordu, Douglas ve Travis de verandada tırabzanların üzerinde oturup direklere yaslanmışlardı.

Douglas, Cole'a bağırıp onları işaret ettiğinde Cole ana ambardan yeni çıkmıştı.

Öfkeli adamın eli hemen tabancasına gitti. Yüzündeki ifade ise silahı kullanmayı ciddi şekilde düşündüğünü işaret ediyordu.

Harrison bezginlikle iç geçirdi. Dürüst olmak gerekirse böyle saçmalıklar için zamanı yoktu. Kendini çok kötü hissediyordu. Günün bundan daha kötü olamazdı gerçi, bu yüzden beklemeye karar verdi. Bir şekilde uyumaya gitmeden önce Mary Rose'un geleceğine karar verilecekti. Ağabeylerine kız kardeşleri hakkında her şeyi anlatacaktı. Başta gerekli bilgiyi edinecekti elbette ve eğer bilmesi gerekenleri öğrenmek için içlerinden birkaçına ateş etmesi gerekirse bunu da kesinlikle yapacaktı.

Artık daha fazla ertelemeyecekti. Eğer yakın zamanda bir şey yapmazsa evli ve altı çocuklu biri olacaktı.

"Harrison, kaşlarını çatma."

"Üzgünüm. Ağabeylerini vurmaya düşünüyordum da."

"Sakin," diye fısıldadı Mary Rose. "Tanrı aşkına gülümse."

"Linç çetesi gibi görünüyorlar."

Mary Rose tekrar dönüp ağabeylerine baktı. Harrison haklıydı. Dördünden üçü Harrison'ı en yakın ağaca asmak istermiş gibi bakıyordu. Eleanor ise ipi getirmeye hazır görünüyordu. Elleri belinde, onlara dik dik bakıyordu.

"Adam bizi gördüğüne sevinmiş gibi duruyor. Mantıklı davranacağından eminim. Cole önce davranmadan sadece açıklamayı yap."

“Tatlım, biz yanlış bir şey yapmadık.”

“O zaman neden yapmışız gibi geliyor bana?”

Harrison da aynı şeyi hissettiğini fark ettiğinde gülümse-
di. “Cole ile ben başa çıkarım. Sen diğerlerinden başla.”

“Sen Cole’u alıyorsun, ben de geri kalan dördüyle mi uğ-
raşıyorum? Kulağa ne kadar da adil geliyor,” diye iğneledi
onu Mary Rose.

Harrison ambara yöneldiğinde onu izlemek için döndü.
Millie takip etmek istedi ama Mary Rose onu eve doğru ha-
reket etmesi için zorladı.

“Silahını bırak,” diye önerdi Mary Rose, Harrison’a fısıl-
dayarak. “Cole savunmasız bir adama ateş etmeyi sevmez.”

Harrison başını iki yana salladı ve yoluna devam etti.
Cole’a biraz yaklaştığında MacHugh’yu serbest bıraktı. At,
ahıra doğru yol aldı. Harrison, Cole’un hakkından geldikten
sonra kendi başının çaresine bakacaktı.

Cole fırtınalar estirerek ona doğru hızla geldi. “Seni aşā-
ğılık pıslık. Eğer...”

Tehdidini bitirmeden Harrison’a ulaşmış ve ona yumruk
atmaya karar vermişti.

Harrison bu sefer hazırlıklıydı. Cole’un sol yumruğunu
havada yakalayıp sıkıca kavradı. Sonra baskı uygulamaya baş-
ladı.

“Eğer ben ne?” dedi buz gibi bir sesle.

Cole’un yüz ifadesi öfkeden şaşkınlığa dönüştü bir anda.

“Eğer... Lanet olsun, hızlısın. Bırak beni. Parmağımı sı-
kıyorsun.”

“Tekrar bana vurmaya çalışacak mısın?”

“Hayır. Şimdi sana ateş etmeyi düşünüyorum. Sonra da
Mary Rose’u vuracağım.”

“Ben seni daha önce öldürürüm.”

“Lanet olsun.”

“Hiçbir şey olmadı Cole. Yağmura yakalandık, hepsi bu.
Benimle ahıra gel. Vuruldum. Mary Rose öğrenmeden ne
kadar yara aldığımı görmek istiyorum.”

Harrison, Cole'un yumruğunu bırakıp içeri girdi. Bacaklarını güçsüz hissediyordu ama biraz beslenirse bunun ona iyi geleceğinden emindi.

"Ne oldu sana? Mary Rose'a bir şey mi yaptın? Sana ateş mi etti?"

"Tabii ki hayır," dedi Harrison hemen. Gaz lambasının yanında durdu ve Cole'un onu yakmasını bekledi.

"Nerenden vuruldun?"

"Kolumdan. Mermi sıyırdı."

"Dur bir bakayım."

Cole, Harrison'ın kolunu kaldırıp yavaşça gömleğini yukarı sıyırdı. Sonra yaraya daha yakından bakabilmek için eğildi.

Yaranın ciddiyetini görünce rengi attı.

"Sadece küçük bir sıyrık, değil mi?"

Cole doğruldu. Harrison'ın sesinin ne kadar cılız çıktığının farkında olup olmadığını merak etti. Hızla rengi soluyordu ve hemen müdahale edilmesi gerekiyordu.

"Sadece bir sıyrık," diye onayladı.

Harrison gömleğini pantolonunun içine sokuşturmaya başladı. "İrmağın kenarında pisliğin teki bizi pusuya düşürmeye çalıştı. Onu kovaladım ama o çoktan suya atlamıştı."

"Yüzünü görebildin mi?"

Harrison başıyla onayladı. Sonra dışarıya çıkmak için yürümeye başladı. "Yıkanmadan önce Adam'la konuşmalıyım."

Cole onun sol yanına geçti ve Harrison'ın kolunu omzuna attı ve onu kendisine dayanmaya zorladı.

Sesi sakindi. "Adam sana ufak sıyrığının üzerine koymak için bir şeyler verecektir. Sen bir centilmendin, öyle değil mi? Elbette kız kardeşim de farklıdır. Eğer ona dokunmuş olsaydın seni öldürmek zorunda kalırdım."

"Eğer ona dokunmuş olsaydım emin ol sana söyledim," diye cevap verdi Harrison.

Cole, Harrison'ın ona dayandığının farkında olmamasını

tuhaf buldu. Endişesi büyüdü. Harrison hiç de iyi görünmüyordu.

“Seni odana götüreceğim. Adam seni iyileştirmek için yanına gelecektir. Küçük sıyrık aslında tahmin ettiğimden daha derin. Yine de ufak tabii ama sen şehir çocuğu olduğun için kontrol altına alınması gerekiyor. Bu sefer Mary Rose’u ben koruyacağım. Hain saldırgan konusunda sıranı savdın sen.”

“Onu neden koruyacaksın?”

“Kardeşlerimden. Neden herkesin sinirli olduğunu düşünüyorsun? Mary Rose’u götürdün ve bizi o cadıyla baş başa bıraktın. Seni bunun için affedebilir miyim bilmiyorum. Douglas’a ateş etti. Bunun kaza olduğunu söyledi ama Douglas ona inanmıyor. En azından ‘kazara’ şoföre ateş etmesinden sonra. Hiçbirimiz ona inanmıyoruz. İçimizden birini öldürmeden onu yollayacağız.”

Harrison hafif bir şekilde gülümseyebildi. “O halde kız kardeşinin namusu için endişelenmedin?”

Cole tabii ki endişeleniyordu ama bunu kabul etmeyecekti. Harrison’ın kız kardeşine nasıl baktığına şahit olmuştu. Mary Rose da ona aynı şekilde bakıyordu.

“Hayır, ikiniz için endişelenmedim. Eğer Mary Rose’u alıp bizi yine Eleanor’la baş başa bırakırsan hepimiz seni öldürmek için sıraya diziliriz. İşte bunu diyecektim. Bunun yerine seni yumruklamayı tercih ettim. İyi bir vuruşun, düşüncelerimi daha açık ve hızlı anlatacağımı düşündüm.”

Harrison sendeledi, dengesini yeniden sağladı ve ilerlemeye devam etti. Bir taşın üzerine bastığını ve bunun tökezlemesine neden olduğunu düşündü.

“Ah, lanet olsun, seni taşımak zorunda kalacağım, öyle değil mi?”

Harrison Cole’a cevap vermedi. Veremedi. Onun kollarında bayılmıştı.

Mary Rose bir çığlık attı, eteklerini toplayıp onlara doğru koşarak geldi. Herkes onu izledi.

“Ona ne yaptın? Yüce Tanrım, ona ne yaptın?”

“Ben bir şey yapmadım,” diye bağırdı Cole.

Mary Rose ona inanmadı. “Ona ne oldu?”

Eğilip Harrison’ın yüzüne baktı. Ne kadar solgun olduğunu görünce hemen gözyaşlarına boğuldu.

Onlara ulaşan ikinci kişi Douglas oldu. “Onu öldürdün mü Cole?” diye sordu.

“Hayır.”

Harrison’un yarası ciddiye ama hayati bir tehlike yoktu, bu da Cole’un gözünde onun hâlâ alay konusu olabileceği anlamına geliyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Adam.

Cole şeytanca sırıttı. “Bayıldı.”

15 Ocak 1866

Sevgili Rose Anne,

Oğulların bana kötü davranıyorlar. Sadece Travis’i tekmeledim diye Adam beni masada tek başıma oturtuyor. Adam kötü çocuk. Söyle ona, ben orada tek başıma oturmak zorunda değilim. Senin için bir resim yaptım.

Mary Rose

Tarama:miuwmiu

Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu

Düzenleme:buk@

11. BÖLÜM

Ona bunu asla unutturmayacaklardı. Hiçbir zaman. Bayılmak dağda yaşayan insanların alışkın olmadığı bir durumdu ve Adam dahil bütün kardeşler ona bunu söylemekten gaddarca bir keyif alıyorlardı. Hem de defalarca.

Harrison buna katlanıyordu ama sırf başka bir seçeneği olmadığı için. Karşılık veremeyecek kadar güçsüzdü. Sonunda gücünü geri kazandığında dört kardeşten üçü onu kendi haline bıraktı. Adam evde kalıyordu elbette, fakat Harrison'ı yalnız bırakıyordu. En büyük ağabey, Eleanor'u sakın tutmak zorundaydı ve Harrison bunun bir insanın çekebileceği en büyük işkence olduğunu düşünüyordu.

Kardeşlere Elliott'ın kızından bahsetmeye karar vermişti ve bunu onlara söylemek için sabırsızlanıyordu. Bütün kardeşlerin çiftliğe gelmesini beklemeye zorladı kendini, çünkü bunun daha uygun bir davranış olacağını hissediyordu. Bilgiyi başkalarından duymaları doğru olmazdı. Harrison hep-sine birden aynı anda anlatmaya kararlıydı.

Beklemek onu aksileştiriyordu. Adam, Mary Rose ile birlikte genç kızın şimdilerde en iyi arkadaşı olarak nitelendirdiği kadını iki defa ziyarete gitmişti. Evde olmadıkları her iki seferde de Harrison Eleanor'u oyalamakla meşgul oldu. Bu zor bir iş değildi, sadece sıkıcıydı. Tek yapması gereken, verandada onunla oturup genç kızın dırdırını dinliyormuş gibi yapmaktı.

Gücünü geri kazanması iki haftayı buldu. Sonrasında kendini tam iyi hissetmeye başlamıştı ki Eleanor'u Blue Belle'e götürme göreviyle karşı karşıya kaldı.

Cole sonunda av gezisinden dönmüştü. Eve gelirken yolu Hammond'a düşerse diye, Harrison Cole'dan birkaç parça malzeme getirmesini istemişti. Cole da bunun karşılığında Harrison'ın bir yıllık borçlu olduğunu düşünmüştü. Bu yüzden Harrison'dan ona kasabaya kadar eşlik etmesini istedi. Travis ile Douglas da ağabeyleriyle avlanmaya gitmişti ve onlar da şimdi kasabada ikisini bekliyorlardı. Blue Belle'e bazı yabancılar gelmişti ve Cole Harrison'dan onları şöyle bir incelemesini istiyordu. Eğer içlerinden biri ona ateş eden pislikse, o zaman Cole onun hakkından gelecekti.

Harrison, Eleanor'dan uzaklaşmak için her yere gitmeye hazırdı. Ayağını tirabzana dayamış, verandada oturuyordu. Eleanor, Harrison'ın yanında oturuyordu. Sıcaktan şikâyet ederken bir haftalık bir gazeteyi sallayarak kendini serinletiyordu.

Cole onu görmezden geldi. Yiyecek bir şeyler almak için mutfağa gitti ve birkaç dakika sonra geri geldi. Harrison'a ne yapmak istediğini anlatırken direğe yaslandı. Eleanor konusulanları dinlemek için söylenmeyi kesti.

Sonunda genç kız onların peşine takılmak istediğine karar verdi. "Sanırım sizinle gelmeliyim. O kaba adama yeni bir şapka almak zorundayım."

"Hayır, bizimle gelemezsin." Cole sert bir ses tonuyla onu reddetti. İki haftadır ilk kez Eleanor'la konuşuyordu.

Eleanor onun sözlerine kulak asmadı. Ayağa kalkıp gazeteyi yere attı ve içeri girdi. "Görürüz," diye mırıldandı.

"Bak ne kadar da kolay," dedi Cole. "Buralarda Eleanor'la başa çıkabilen tek insan ben miyim? Hayır dedim ve gitti."

Harrison gülümsedi. "Adam'ı getirmek için içeri girdi. Adam, bizim onu da yanımıza almamızı sağlayacak."

Cole güldü. Açıkça ona inanmamıştı. Bir dakika sonra Mary Rose aceleyle dışarı çıktı. Yerdeki gazete gözüne ilişti ve onu yerden hemen aldı.

“Siz ve Eleanor’la kasabaya gelebilir miyim? Birkaç işim var.”

Cole ve Harrison aynı anda ona ‘hayır’ dediler.

Genç kız bu reddediliş üzerine afallamıştı. Harrison’a dalgın bir meleği anımsatıyordu. Üzerinde solgun sarı renkli bir önlük ve koyu mavi bir elbise vardı. Saçlarını da topuz yapmıştı.

Yine de lüleler düzgün durmuyordu ve birkaç tutam yüzüne düşmüştü.

Cole onun dağınık görüldüğünü düşündü ve bunu ona söyledi.

Mary Rose onun eleştirisini duymazlıktan geldi. “Lütfen izin ver de sizinle geleyim. Sizi bekletmeyeceğim. Yemin ederim bunu yapmayacağım.”

“Cole ve Harrison ikinizle birden başa çıkamaz, Mary Rose. Bugün evde kalmalısın,” dedi Adam kapı eşiğinden.

“İkisiyle birden mi?” diye sordu Cole ona. Kaşlarını çatmıştı bile. Çünkü konunun nercye gideceğini biliyordu.

Harrison gülümsedi. “Sana demiştim,” diye iğneledi onu.

Mary Rose pes etmek istemiyordu. Hâlâ bir şansı olduğunu düşünüyordu belli ki, çünkü önlüğünü çıkarmış ve saçlarını düzeltmeye başlamıştı.

Çok sevimli görünüyordu. Harrison ona uzun uzun bakmamaya çalıştı. Cole mutlaka fark ederdi. Harrison iyileşme sürecinde Mary Rose’dan olabildiğince uzak durmuştu. Bu kolay olmamıştı. Genç kız onun iyice iyileştiğinden emin olmak için başında durmak istemişti. Harrison’ın yapabildiği tek savunma, o odadan içeri girdiğinde uyuyor taklidi yapmak olmuştu. Ve gece gündüz uyumasını genç kızın tuhaf bulmamasına şaşırmıştı.

“Adam, Eleanor’un Morrison’ların dükkânına tek başına gitmesine izin veremem. Eğer bir şeyler yaparsa hiçbirimiz bir daha oraya giremeyiz. Lütfen iyice düşün. Başımı daha fazla belaya sokmak istemiyorum.”

Adam, Cole'a baktı. Omuz silkti. "Kasabada yabancılar var. İki bayanla başa çıkmak zor olabilir. Ya Harrison tekrar bayılırsa? Hâlâ hasta gibi görünüyor."

"At arabasına Eleanor'la bineceksin," dedi Harrison intikam duygusuyla.

Cole başını iki yana salladı. Harrison Adam'a döndü. "Düşünerek hareket ettiğinde Mary Rose çok iyi bir şekilde kendi başının çaresine bakabiliyor."

"Bickley'in üzerine giderken düşünerek hareket etmiyordu, değil mi?" diye sordu Adam. Davranışının sonuçlarını düşündüğünde başını iki yana salladı. "Öldürülmediği için şanslıyız."

"Evet, öyleyiz," diye onayladı Harrison. "O çok güzel bir bayan. Erkekler sevimli bir yüz gördüklerinde saçma sapan şeyler yapmaya meyilli oluyorlar. Bu yabancıların da nasıl tepki vereceğini tahmin edemeyiz. Bu yüzden Mary Rose ve Eleanor evde kalmalıdır."

Geçerli bir neden sunduğunu düşündü. Ama galip gelemedi. Adam kızların da onlarla gitmesine izin verdi.

Mary Rose hazırlanmak için acele etti. Eleanor üst katta elbisesini değiştiriyordu. Harrison onun neden yeni bir elbise giyme gereği duyduğunu anlayamıyordu. Üzerindeki elbiseyi hiç kirletmemiştir bile.

Adam iki genç kız gözden kaybolana kadar bekledi, sonra dışarı, verandaya çıktı ve Harrison'ın yanına oturdu.

"Mantıklı mı düşünüyorum yoksa çaresizlikten mi böyle düşünüyorum, hiç bilemiyorum. Birkaç saatlik sessizlik ve huzur çok cazip geliyor."

"Eleanor seni de deli ediyor, değil mi?" diye sordu Cole.

Adam başını salladı. "Bana karşı iyi. Şikâyet etmemeliyim ama..."

"Evin dengesini altüst ediyor," diye tamamladı Harrison.

"Evet," diye onayladı Adam.

"O aptal değil, sadece çekilmez," dedi Cole. Gülümsedi. "Bir bayanda bu özelliği severim," diye itiraf etti.

“Hangisi? Aptallık mı çekilmezlik mi?” diye sordu Harrison sadece onunla dalga geçmek için.

“Çekilmez olmak tabii ki. Eleanor onun kalmasına izin verene nankörlük etmeyecektir.”

“Keşke başımıza bela açmaya bir son verse.” Adam’ın sesi bezgindi.

“Bu konuda bir şeyler yapmak zorunda kalacaksın,” dedi Cole, Adam’a.

“Ne gibi?”

Harrison ayağa kalktı. “Onu kendine getirmeme izin verin. Cole, bana yardım etmek durumunda kalacaksın.”

“Bir kadına vurmayı sevmem. Aslında bunu hiç yapmadım. Bu bana doğru gelmiyor.”

“Ona vuracağımızı söylemedim.” Harrison, Cole’un sırtığını görüp onunla dalga geçtiğini fark etti.

“Mary Rose, Eleanor’un korktuğunu söylüyor,” dedi Adam. “Onunla çok zaman geçirdim ve sanırım buna katılıyorum.”

“Ve bu yüzden siz ikiniz ona çok sabırlı davranıyorsunuz. Bu işe yaramıyor,” dedi Harrison.

“Bilmediğimiz bir şey söyle, Şehir Çocuğu.”

“Cole, onunla uğraşma. Yardımcı olmaya çalışıyor. Aklında belli bir planın var mı, Harrison?”

“Evet. Biraz korkutucu bir taktik.”

Eleanor’un bağırması verandada yankılanıyordu. Cole gözlerini kapatarak tepki verdi. Adam dişlerini sıkı.

“Tanrım, kulak tırmalayıcı bir sesi var,” dedi Cole. “Her dakika çılglık atmak zorunda mı?”

Harrison, Cole’un sorusuna cevap verme gereği duymadı. Harrison onlara planını anlattı ve eleştirileri duymak için bekledi.

Hiç eleştiren olmadı. “Yani ben kurtarıcı oluyorum,” diye belirtti Cole. “Peki ya Mary Rose? O buna razı olmayacaktır.”

“Kasabadan dönüş yoluna kadar bekleyelim. Travis, Do-

uglas ve Mary Rose atlarını önden sürecekleler,” dedi Harrison.

“Neden onu bayırda bırakacak kişi ben olamıyorum?” diye sordu Cole. “Kötü olmak konusunda iyiyimdir.”

“Çünkü onun senden nefret etmesini istemiyorum. O, benden nefret edebilir,” diye açıkladı Harrison.

“O zaman at arabasına onunla beraber binmek durumunda kalacaksın. Gidip aracı hazırlayayım,” dedi Cole.

Mary Rose birkaç dakika sonra aşağıya indi, fakat Eleanor yarım saat boyunca hazırlanamadı.

Harrison, Mary Rose ile salonda bekliyordu. Adam akşam yemeği hazırlıklarına yardım etmek için mutfığa gitmişti.

Sonunda Eleanor ortaya çıktı. Mary Rose’un elbiselerinden birini giymişti. Harrison bunu hatırladı, çünkü Mary Rose o kıyafetin içinde çok güzel görünmüştü gözüne.

Mary Rose misafirinin giydiği elbiseyi görünce öfkelen-di. Yine de bununla ilgili bir şey söylemedi ve Harrison duruma aldırış göstermemeye karar verdi.

Eleanor bu elbiseyle hiç de kötü görünmüyordu. Eğer Harrison onun davranışlarından bu kadar rahatsız olmasaydı, güzel olduğunu bile kabul edebilirdi. Saçları da hoştu. Kısa ve kıvrıkcıktı. Sevimli bir gülüşü olup olmadığını bilmiyordu, çünkü onu hiç gülümserken görmemişti. Dudakları her zaman bir şeyden öğrenirmiş gibi büzülüyordu, sanki hintyağı yutmuş gibi.

“Gitmeye hazır mısın Eleanor? Cole ön tarafta bekliyor.”

“Kasabada restoran var mı? Geri dönmeden önce bir fincan çay ve biraz kurabiyeyle canlanmak isteyebilirim. Biraz daha paraya ihtiyacım var, Mary Rose. İyilik yapıp bana biraz daha para vermelisin.”

“Buralarda yemek yenen tek yer bar ve biz oraya giremeyiz.”

“Ne kadar medeniyetsizce. Neden içeri giremiyoruz?”

“Çünkü bu uygun olmaz. Gidelim mi?”

Harrison kapıyı hanımların çıkması için açık tuttu. İlk

önce Eleanor dışarı çıktı ama aniden durunca Mary Rose ona çarptı.

Eleanor yolun sonundaki dört tekerlekli at arabasını görünce başını iki yana salladı. Cole diğer atları getirmek için ahıra gitmek üzere yola koyulmuştu.

Eleanor ona bağırdı. "Hey sen! Üstü kapalı aracı getir. Bu yeterli olmayacak."

Cole adınılarını yavaşlattı. Sonra Eleanor'a bakmak için arkasını döndü. Yüz ifadesi ne kadar sinirli olduğunu gösteriyordu.

"Beni duymuyor musun? Getir diyorum."

Harrison, Cole'un gözlerinden ateş çıktığına şahit olduğuna yemin edebilirdi. Cole o kadar sinirliydi ki gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Yetmeyecek mi, Eleanor?" diye sordu Mary Rose. Bir tartışmanın önüne geçmeye çalışıyordu. "Ağabeyimi kızdırıyorsun. İdare etmeye çalış."

Harrison onların arkasında duruyordu, ellerini arkada kenetlemişti, yüzünde sahte ve vahşi bir gülümseme vardı. Cole'un kızgınlığından keyif alıyordu, çünkü Cole bununla ilgili hiçbir şey yapamıyordu.

"Daha neler, Mary Rose," diye cevap verdi Eleanor. "Eğer o arabada oturursam tenim sıcakta yanar. Bir de çillerle mi uğraşmamı istiyorsun?"

"Benim çillerim var," dedi Mary Rose.

"Evet canım, biliyorum."

Mary Rose iç geçirdi. Sonra Cole'a döndü. "Lütfen yardımcı ol," dedi. "Onu çekmene yardım edeceğim."

Cole bir şey söylemişti ama onlar bunu duyamayacak kadar uzaktalardı. Harrison bunun pis bir küfür olduğunu tahmin etti.

"Ona yardım edeceğim," diyerek gönüllü oldu Harrison. "Siz hanımlar, burada bekleyin." Merdivenlerden inerken seslendi: "Mary Rose?"

"Evet, Harrison."

“Çillerini seviyorum.”

Harrison, Eleanor’la arabaya bindi elbette. Blue Belle’e ulaştıklarında sersem gibiydi.

Harrison’ın kulakları genç kızın sesiyle çınliyordu, çünkü Eleanor yol boyunca hiç susmamıştı.

Travis ve Douglas bardaydı. Cole ve Mary Rose’un önerlerinden geçtiklerini gördüklerinde aceleyle dışarı çıktılar. Douglas’a kız kardeşine göz kulak olma görevi verildi. Douglas arabayı görmenden önce bu sorumluluğu kabul etti, fakat Mary Rose’un Eleanor’la birlikte olduğunu görünce söylenmeye başladı.

Travis aceleyle bara girdi. Dikkatini üç çirkin yabancının üzerine çevirdi, çünkü Harrison içeri girdiğinde içlerinden birinin tepki verip vermeyeceğini görmek istiyordu.

Mary Rose ve Eleanor caddede yan yana yürümeye başladılar. Douglas ise onların arkasından ilerliyordu.

“Dükânâ girdiğimizde tezgâhın arkasında çalışan genç bir kız görebilirsin. Adı Catherine Morrison. Babası da oranın sahibi,” dedi Mary Rose.

“Önemli biri mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Boş ver,” diye cevap verdi Eleanor. “Eğer o kadar da önemli biri değilse neden bana onu anlatıyorsun ki?”

“Harrison’la ilgileniyor,” dedi Mary Rose.

“Kızın daha iyilerine layık olduğundan eminim.”

“Harrison’ın nesi varmış?”

“O kadar çok şey var ki nereden başlayacağımı bilmiyorum,” dedi Eleanor. “Bir bakalım. Doğru dürüst sohbet bile edemiyor. Ağzında kısa cevaplar geveliyor ve her zaman kaşlarını çatıyor. Oldukça korkutucu da olabiliyor. Mutlaka fark etmişsindir.”

“Onun mükemmel, kibar, düşünceli ve sevgi dolu olduğunu fark ettim,” diye cevap verdi Mary Rose. “Catherine’in onunla yakınlaşmasını istemiyorum.”

“Yani?” dedi Eleanor.

“Sadece düşündüm ki... Eğer Catherine’i Harrison’ın çevresinde göreceksin olursan, şey... Biliyorsun.”

“Aralarına girmek?”

“Evet.”

“Neden böyle bir şey yapmak isteyeyim ki?”

“Bana yardım etmek için,” diyerek sesini yükseltti Mary Rose. Öfkesi belli oluyordu. “Ara sıra birilerine yardım eli uzatmak seni öldürmez Eleanor. Ya da boş ver. Catherine’den bahsettiğimi de unut. Bu arada o elbiseyi giymeden önce bana danışmalıydın.”

“Bana göre çok dar.”

Eleanor özür dilemedi, zaten Mary Rose da ondan bunu beklememişti. Dükkâna ulaştılar. Mary Rose kapıyı açık tutup Eleanor’un önden girmesine izin verdi.

Douglas içeride kötü insanların olmadığından emin olduktan sonra tekrar dışarı çıkıp kapıda durdu. Kız kardeşinden Eleanor’un davranışlarını kontrol etmesini isteyecekti.

Harrison bara girer girmez onu öldürmeye çalışan adam gözüne ilişti. Piç kurusu, hemen yüzünü çevirdi. Harrison onu tanımamış gibi yaptı. Tezgâha giderken başka iki adama baktı.

Bir kadeh viski istedi ve içkisini bir dikişte içti. Eleanor’un sesini sanki bir çekiçle kafasına vuruluyormuş gibi hâlâ hissettiğine yemin edebilirdi.

Travis, Harrison’ın sol tarafına doğru hareket etti. Cole da sağ tarafına. İki kardeş de sırtlarını tezgâha yaslayıp yabancıları incelediler.

“Evet?” diye fısıldadı Cole. Dönüp sordu: “O burada mı?”

Harrison cevap vermedi. Travis ona dönüp konuşmaya başladı. “Belle’in yerinde takılan birkaç adam daha var. Onları da bir incelemelisin. Burada olmak için hiçbir sebepleri yok. Belle neredeyse altı aydır Hammond’da. Temmuz’a kadar geri gelmeyeceğini herkes biliyor. Her zaman doğum gününe gelir ve soğuklar başlayana kadar kalır. Sana ateş eden adamın nasıl biri olduğunu hatırladığından emin misin?”

“Siz ne fısıldaşıyorsunuz öyle? Burada tabanca sesi duymak istemiyorum, Cole. Bunu aklında tut.” Billie endişeyle kaşlarını çatmıştı.

“Ben de tam Travis ve Cole’a işime karışmamalarımı söylüyordum, Billie,” dedi Harrison.

“Daha önce Cole Clayborne’a işine karışmamasını söyleyen biriyle hiç karşılaşmadım.”

“Üstüme alınmıyorum,” dedi Cole. “Harrison son zamanlarda kendini pek iyi hissetmiyor.”

Billie anlayışla başını salladı. Tezgâha yaslandı. “Şu bayılma olayını duydum. Bilmem gereken başka bir şey oldu mu?”

Harrison dönüp öfkeyle Cole’a baktı. Cole masum görünmeye çalışıyordu ama çabası boşunaydı.

“Billie’ye ben söylemedim,” diye üsteledi.

“Dooley’e söyledi,” diye ekledi Travis neşeyle.

“Köşedeki pencerenin yanındaki masada oturan şu adamları tanıyor musun?” diye sordu Harrison, Billie’ye.

“Hayır, neden sordun?”

“Sadece kim olduklarını merak ettim,” diye cevap verdi Harrison.

“Birilerinin onlara banyo yapmaları gerektiğini söylemesi lazım. Kokuları buraya kadar geliyor,” dedi Cole dışarıdan duyulabilecek kadar yüksek bir sesle.

“İşime karışma Cole,” dedi Harrison.

“Sadece biraz eğleniyordum.”

“Belle’in yerine gitmek istiyor musun istemiyor musun?” diye sordu Travis.

“Önce bana Belle’in kim olduğunu söyle,” dedi Harrison.

“O, kasabanın fahişesi,” diye bilgilendirdi onu Billie. Bunu söylerken oldukça gururlu görünüyordu. “Belle gayet iyi bir kadın. Değil mi Travis?”

“Evet, öyledir.”

Cole sohbetle ilgilenmiyordu. Adamlardan biri ayağa kal-

kıp dışarı çıkmıştı. Diğerlerinin ne yapacağını görmek için bekledi.

“Yıllarla beraber yaşı da ilerledi tabii,” diye devam etti Billie sözlerine. “Yine de hoş ve yumuşak bir dokunuşu vardır. Yargıç Burns her zaman ona selam vermek için evinde durur ve ne zaman kasabaya eğlenmeye gelse ona mutlaka uğrar. Hepimiz onu takdir ederiz. Kasabamıza onun adını verdiğimiz göre sen de bunu çoktan kavramışsındır bence.”

“Kasabaya bir fahişenin adını mı verdiniz?” Harrison inanmıyordu. Başını iki yana salladı ve kahkahaya boğuldu.

“Bu kadar komik olan nedir?” diye sordu Billie.

“Kasabaya bir çiçeğin adını verdiğinizizi düşünmüştüm,” dedi.

Billie kıkırdadı. “Neden bu kadar saçma bir şey yapmak isteyelim ki? Biz şehir adamları değiliz Harrison. Yaşadığımız yere bir çiçeğin ismini vermeyiz. Bu hiç de mantıklı değil. Bütün bu bayılma olayları seni Hortlak gibi delirtmiş olmalı.”

“Sadece bir kere bayıldım,” dedi Harrison.

“Tabii,” diye onayladı Billie. Küçümseyen sesi, Harrison’a inanmadığını gösteriyordu.

Cole’un gözleri hâlâ masada oturan iki adamın üzerindeydi. İçlerinden biri kısık sesle konuşuyordu. Diğeriyse kafa sallıyordu sürekli. Sonra uysal olan ayağa kalkıp dışarı çıktı.

Cole hemen bakışlarını dışarı çevirdi. Adamın nereye gittiğini merak ediyordu.

“Travis, neden dışarı çıkmıyorsun?” diye fısıldadı Cole. “Arka kapıyı kullan.”

“Billie’nin arka kapısı yok,” diye hatırlattı ona Travis.

“O zaman yarat.”

“Size işime karışmayın dedim,” diye tekrarladı Harrison.

Cole omuz silkti. Travis çoktan Billie’nin deposuna gitmek üzere yanlarından ayrılmıştı. Harrison tezgâhın üzerine bir madeni para koydu. “İçki için sağ ol, Billie.”

Arkasını döndü ve onu öldürmeye çalışan adama doğru yürüdü.

Yabancı, içeceğiinden kafasını kaldırıp Harrison'a dik dik baktı. Sağ eli beline doğru uzanıyordu.

"Yüzünü gördüm, seni pislik herif."

"Ne diyorsun sen?"

Harrison ona anlattı. Aklına gelen bütün küfürleri ve kötü sözleri ona saydı ama sonunda adamın tepki gösterdiği tek kelime 'korkak' oldu. Çirkin suratlı adam bu kelimeyi kabul lenemedi.

Ayağa kalkmak için harekete geçti. Cole'un sesi onu aniden durdurdu. "Harrison, gördüğüm en iğrenç canlıyla konuşuyorsun. Pis kokusunu buradan alabiliyorum. Eğer eli bir kez daha hareket ederse onu vurmak zorunda kalacağım."

"Tanrı aşkına, burada bir olay çıkarma Cole," diye yalvardı Billie. Sesi sanki ağlamak üzereymiş gibi çıkıyordu. "Yeni aldığım aynayı duvara henüz astım. Dışarı çıkın, lütfen. Yalvarırım."

"Olduğun yerde kal Cole. Bu benim kavgam, senin değil. Senin adın ne, Korkak?"

"Seni öldüreceğim. Kimse hızlı birine korkak diyemez. Ve ben bir yılan kadar hızlı olduğum için insanlar bana Hızlı derler."

Korkak tehdidi savurduktan sonra ayağa kalkıp dışarı çıktı. İki tane tabancası vardı. Harrison'ın ise sadece bir tane.

Cole izlemek için kapıya gitti. Billie aceleyle tezgâhın arkasından çıktı ve pencereye doğru koştu.

"Buradan gidip arkadaşına eşlik etmenin en iyisi olacağını düşünmüyor musun? Kasabadaki herkes Harrison'ın bu konuda pek de becerikli olmadığını biliyor. Kendini öldürtecek. Dooley'in de burada olmasını isterdim. Bugün balığa çıktı. Bunu kaçırdığı için üzülecek."

Cole binaların tepelerine bakarak diğer iki adamın yerlerini belirlemeye çalışmakla meşguldü. Gözden kaybolmuşlardı, fakat yakınlarda saklandıklarını biliyordu. Bir kez puslu kuran adamlar bunu bir daha yaparlardı ya da Cole'a göre eğer bu üç adam arkadaşsa hepsi korkakça sıvıştırdı. Korkaklar, korkakça kaçarlardı, öyle değil mi?

“Harrison Hızlı’yla yolun ortasında konuşarak ne yapmaya çalışıyor?” diye sordu Billie.

“Muhtemelen avukatlık yapıyordur,” diye cevap verdi Cole.

“Onun çektiği nutuk şu bizim Yılan Kadar Hızlı’yı gerçekten deli ediyor. Burnundan soluduğunu buradan görebiliyorum.”

Harrison ona zarar vermeden önce Hızlı’ya suçunu kabul ettirmeye çalışıyordu. Eğer suçunun arkasında durursa kendini daha medeni davranmaya zorlayacaktı. Onu öldürmeyecekti. En azından onun emekleyerek uzaklaşmasına izin verebilirdi. Önce öldüresiye dövecekti elbette.

“Mermin Mary Rose Clayborne’u öldürebilirdi,” diye gürledi.

Hızlı, Harrison’ın yüzünde gördüğü öfkeye karşılık bir adım geri çekildi. “Seni öldüreceğim,” diye tekrarladı kekeleyerek. “Şimdi ve burada şahitlerin huzurunda. Meydanda düello yapacağız.”

Harrison başıyla onayladı. “Bana kuralları anlat,” dedi.

“Ne?”

“Bana düellonun kurallarını anlat.”

Hızlı yere tükürdü ve kıs kıs güldü. “Birbirimize arkamızı dönüp yavaşça on adım kadar uzaklaşacağız.”

“O kadar sayabiliyor musun?”

Hızlı’nın gözleri kısıldı. “Seni öldürmek güzel olacak,” diye fısıldadı açıklamasına devam etmeden. “Birimiz durduğunda, diğeri de duracak. Sonra birbirimize ateş etmeye başlayacağız. Elin silahına ulaşmadan ölmüş olacaksın. Bana boşuna Yılan Kadar Hızlı dememişler.”

Tekrar kıs kıs güldü ve arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. Harrison da aynı şeyi yaptı. Birbirlerinden beş metre kadar uzaklaştıktan sonra yüz yüze geldiler.

Hızlı birden başını iki yana salladı. “Ateş etme,” diye bağırdı.

“Lanet olsun, neden?” diye haykırdı Harrison.

“Düelloda yokum. Hemen ellerimi kaldırıyorum. Ateş etmek istemiyorum.”

Harrison kızgındı. “Fikrini ne değiştirdi?”

“Tuhaf insanları sevmem.”

Harrison yine de onu vurmak istiyordu. Çok zalimce davrandığını hissediyordu ama bunu umursamadı. O adam, Mary Rose’u öldürebilirdi ve onsuz bir hayata da Harrison’ı öldürürdü.

Uzun, derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. “Tamam, ellerini kaldır. Yargıç Burns’ün seni asmasına izin vereceğim.”

Hızlı ellerini havaya kaldırdı. Harrison ona doğru yürümeye başladı. Yola baktığında Mary Rose’un, Morrison’ların dükkânının penceresinden ona baktığını gördü. Oldukça üzgün görünüyordu.

Harrison genç kızın bu yüzleşmeye şahit olmasına tam olarak üzülmeydi. Hızlı’nın elindeki silaha ateş edip onu düşürmek istemişti. Belki o zaman Mary Rose, onun da en az ağabeyleri kadar yetenekli olduğunu düşünebilirdi.

İstediklerini almıştı. Hızlı’yı yenmenin bir önemi olmalıydı.

Buradan hemen gitmesi gerektiğini fark etti birden. Giderrek Cole gibi düşünüp davranmaya başlıyordu.

Cole neredeydi? Harrison arkasını dönmeden bunu anlamıştı. Cole, onun üç metre arkasında, biraz solunda duruyordu. Yalnız değildi. Travis ve Douglas da yanındaydı.

“Ne kadar zamandır orada duruyorsun?” diye sordu Harrison bağırarak.

“Yeterince uzun zamandır,” diye cevap verdi Cole. “Yerinde olsaydım arkamı o yılanı dönmezdim. Seni arkandan vurmak istiyor gibi görünüyor.”

“Sana söyledim...”

Harrison boş depodaki pencereden sarkan adamı gördü. Tam silahını çıkarıyordu ki Harrison tetiği çekip ona bir el ateş etti.

Bu yeterliydi. Tabanca elinden fırladığında, adam acıyla inledi.

Hızlı fırsatı değerlendirip silahına davrandı. Üçüncü adam da iki binanın arasından koşarak geldi ve ateş etti.

Cole geçitten gelen adamı vurdu, sonra Hızlı'ya döndü. Geç kalmıştı. Travis çoktan görevi tamamlamıştı. Cole tabancasını tekrar hazır duruma getiremeden Travis silahını keme-rine geri koyuyordu. "İşte bu hızlıydı," dedi Travis.

Douglas onları başka sürprizlerden korumak için arkasını onlara dönerek çoktan kardeşlerinin arkasına doğru hareket etmişti. Harrison, olaya karışan bütün kardeşleri öldürmek istiyordu. Aşağılandığını hissediyordu. Cole bu kadar aptal-laştığı için onu azarlamaya başladı.

"Diğer ikisinin nereye gittiğini hiç merak etmedin mi? Eğer araya girmeseydik, sırtında bir mermiyle yere serile-cektin. Kafanı kullan Harrison. Çabuk öfkelenenler burada kalıcı olmaz."

Harrison derin bir nefes aldı. Cole'un haklı olduğunu bi-liyordu. Öfkesi neredeyse ölümüne sebep olacaktı.

"Haklısın. O an düşünmüyordum."

"Ah, evet düşünüyordun. Hızlı'nın Mary Rose'u öldüre-bileceğini düşünüyordun. Öyle değil mi?"

Harrison başını salladı. Kendini bir aptal gibi hissetmeye başlıyordu.

"Dinle, Şehir Çocuğu. Burada yaşamını devam ettirmek için sadece bir kural vardır. Birileri her zaman daha hızlı ola-caktır. Her zaman. Bunu hatırlayıp buna inandıkça, hayatta kalırsın." Parmağıyla Harrison'ı dürttü. "Anladın mı?"

Harrison başını salladı.

"Hiçbirini öldürmedik," dedi Cole.

"Keşke öldürmüş olsaydık," dedi Harrison. "Onları bir araya toplayıp boş depoya kilitleyeceğim sanırım."

"Bunun bir yararı olmaz. Eninde sonunda dışarı çıkarlar. Bırak onlarla kasaba şerifi ilgilensin."

"Sizin bir şerifiniz yok, hatırladın mı?"

Cole omuz silkti. "O zaman ne istersen onu yap. O kadar kızgındın ki Hızlı'ya suçunu itiraf ettiremedin. Şimdi de hiçbir şey söylemez. Hazır ol. Mary Rose geliyor. Küplere binmiş gibi görünüyor."

Harrison arkaya dönüp bakmak istemiyordu. Mary Rose ilk olarak Douglas'a ulaştı.

"Atları getiriyor musun? Eve gidiyoruz. Şimdi."

"Bir şey mi kızdın Mary Rose?"

"Az önce kasabayı birbirine kattınız, Douglas."

"Ben kimseyi vurmadım. Onlar vurdu. Bunu Harrison başlattı."

"Bahane dinleyecek durumda değilim. Sen de onlar kadar bu işin içindeydin."

"Neden? Başka bir şeyler mi oldu?"

"Eleanor az önce Bayan Morrison'a 'şişko inek' dedi. Olan bu. Hadi gidelim."

Cole, kız kardeşi güldüğünü görmesin diye arkasını döndü. Bayan Morrison'a şişko inek demek gerçekten çok kaba bir davranıştı. Eleanor'un kendinden dört kat daha ağır birine kafa tutma cesareti göstermesi takdire değerdı. Bu aynı zamanda aptalcaydı ama Cole bu konunun üzerinde durmak istemedi.

Travis gülümsemiyordu. Eleanor, Catherine'in annesini küçük düşürdüğü için dehşete düşmüştü.

"Onun iri yapılı bir kadın olduğunu kabul ediyorum ama ona inek demezdim," dedi Mary Rose'a.

"Mary Rose, buraya gel. Biraz daha para lazım. Almak istediğim bir şey var."

Eleanor dükkânın önünden ona emretmişti. Mary Rose onu duymazlıktan geldi. Atları getirmek için Douglas'la yürüdü.

Cole, Harrison'ın planını Travis'e anlattı ve Mary Rose kulak misafiri olmadan bunu Douglas'a da anlatmasını istedi.

Harrison at arabasına bindi. Yaralı adamları depoya kapatma fikrinden vazgeçmişti. Tek umudu, onların bıraktıkları yerde ölmeleriydi.

Birkaç dakika sonra Mary Rose, üçüyle beraber yola çıktı. Sonunda Eleanor yalnız bırakıldığının farkına vardı ve arabaya doğru koştu.

Harrison onun araca binmesine yardımcı olmadı.

“Sen hayatında böyle bir kabalık gördün mü?” dedi Eleanor. “Mary Rose ne cüretle bensiz gider. Ben onun misafiriyim, bunu size hatırlatırım.”

Harrison dişlerini sıkı ve yolu yarılayana kadar tek bir kelime etmedi. Sonra arabayı yolun kenarına çekti.

“Sen misafir değilsin. Misafir olmaya muhtaçsın.”

Eleanor ona tokat atmaya çalıştı. Harrison onun elini sıkıca kavradı, sonra bıraktı.

“Ya da en azından muhtaçtın.”

“Ne cüretle benimle böyle konuşursun?”

“Arabadan in Eleanor.”

Genç kızın nefesi kesilmişti. Elini boğazına götürdü. “Ne dedin?”

“Beni duydun. Dışarı çık.”

“Hayır.”

“Pekâlâ. Seni dışarı ben atacağım.”

“Ciddi olamazsın.”

Harrison onun koluna uzandı. Eleanor sarsıcı bir çığlık attı, sonra da arabadan indi. “Sen aklını kaçırmışsın. Mary Rose’a anlattığımda...”

Harrison onun sözünü bitirmesine izin vermedi. “Geri dönebileceğini sanmıyorum, hem bunu pek de önemsemek zorunda değilim, öyle değil mi?”

“Bana bu şekilde davranamazsın.” Eleanor gözyaşlarına boğuldu ve elleriyle yüzünü kapadı.

“Mary Rose’un ağabeyleri beni tebrik edecekler. İşlerini kolaylaştırıyorum. Yarın seni göndermeye hazırlanıyorlardı.”

Eleanor irkildi. Birden ağlamayı kesti. “Ne demek istiyorsun?”

“Seni kovacaklar.”

“Mary Rose buna izin vermez.”

“Herkes oy kullandı,” dedi Harrison. Onu üzdüğü için hiç de kötü hissetmiyordu kendini. Birinin onu kendine getirmesinin zamanı gelmişti. Yeterince şımarık küçük bir prenses gibi davranmıştı. Genç kızın, davranışlarının sonuçlarını öğrenmesi gerekiyordu.

“Adam, kalmam yönünde oy kullanmıştır,” diye bağırdı Eleanor.

“Eğer yapabilseydi kullanırdı,” diye onayladı Harrison. “Fakat o evin lideri, bu yüzden çekinir. Cole, Travis ve Douglas gitmen yönünde oy kullandılar. Ben de öyle yapardım ama ben ailenin bir üyesi değilim, bu yüzden benim oy kullanmama izin vermediler. Clayborne’ların evinde çoğunluğun sözü geçerlidir, Eleanor. Sana birçok şans tanındı. Mary Rose bu gece toplanmana yardım edecekti. Onu da böylece bu işten kurtarmış oldum.”

“Gitmiyorum.”

“Eğer olur da çiftliğe giden yolu bulacak olursan, kardeşlerden biri seni kasabaya geri sürükleyecek ve seni orada terk edecek.”

Harrison hiç merhamet göstermiyordu. Kendi kendine bundan ne kadar keyif aldığıнын farkına vardığında biraz utandı.

Eleanor kendini kaybetti. Harrison dizginleri eline alıp tekrar çiftliğe dönmek için yola koyuldu. Genç kızın çılgınlıkları onu yol boyunca takip etti. Sesi bastırmak için ısılk çalmaya başladı. Birden sesin azalmadığı gerçeği kafasına dank etti. Gitgide yaklaşıyordu. Döndü ve onun kendisine doğru koştuğunu gördü. Eleanor, istediği zaman hareket edebiliyordu demek ki. Beraber kahvaltı etmek için aşağı inmeye zahmet edemiyordu ama dağdan aşağıya bir at kadar hızlı inebiliyordu.

Harrison’a bir sürü kötü söz sarf ediyordu. Harrison yola geri döndü ve gitgide hızlandı. Plana göre Cole bir sonraki virajda bekliyor olacaktı. Muhtemelen şimdi Eleanor’un ba-

şını belaya sokup kendini yaralamadığından emin olmak için onu izliyordu.

Cole, sonunda Eleanor'un kurtarıcısı olacaktı. Doğru dü-rüst davranacağına dair ona yemin ettirip sonra da onu eve geri götürecekti.

Yolculuğun geri kalanı Harrison için oldukça sessiz geçti. Eleanor'un davranışlarını unutup kendininkine yoğunlaştı. Bilerek birilerini bir silahlı çatışmaya kışkırttığı gerçeğini ka-bullenmekte zorluk çekiyordu. Medeni bir insan gibi dav-ranmamıştı. Kuşkusuz, çiftlikte ne kadar çok durursa o kadar çok ilkelleşiyordu.

Düşünceleri, kendisini bekleyen zorlu sınava kaydı. Şim-di bütün kardeşler evde olduğuna göre onlarla bu gece ko-nuşacaktı. Görevini yerine getirmekten çekiniyordu. Belki de onlara yönelik duyguları yüzünden bu kadar gecikmişti. Hepsi de iyi ve düzgün insanlardı. Neredeyse öyle olmama-larını dileyecekti.

Baştan beri farklı bir kimliğe bürünüp sahte davranışlarda bulunmasına karşılık Mary Rose'un vereceği tepkiyi düşün-mek bile istemiyordu.

Tepeden aşağı inmeye başladı, uzaktaki çiftliği gördü ve birden eve geldiği duygusuna kapıldı. Dört erkek kardeş-ten üçü verandada oturuyordu. Adam ağлда çalışıyordu. Harrison'ın daha önce görmediği siyah bir ata binmişti. Hay-van, Adam'ı sırtından atmaya çalışıyordu. Adam üzerinde durmakta zorluk çekmiyordu ve ata eversiz bindiği gerçeği de göz önünde bulundurulduğunda bu önemli bir başarıydı. Hayvanın sırtına yapışmış gibiydi. Hareketleri rahat ve hoş-tu. Bu, görüldüğü kadar da kolay değildi aslında. Gömleğini çıkarmıştı, Harrison onun omuzlarından akan teri görebili-yordu.

Yanından geçip ambara doğru giderken Harrison onu se-lamladı. Travis ona bağırdı. Elinde tuttuğu şişeye işaret etti. Harrison başını salladı. Arabayı ambara götürüp atları çözdü ve yatışmaları için onları çayıra bıraktı, sonra da MacHugh'yu

biraz alıştırma yapmak için boş bir ağıla götürdü ve eve yöneldi. Şimdi soğuk bir içeceğe hayır demezdi.

“Mary Rose nerede?” diye sordu.

“İçeride,” dedi Douglas.

Adam attan inmiş, ağıla giden girişı açıyordu. Harrison yanından geçerken onunla konuşmak için durdu. “Bu akşam yemekten sonra sen ve kardeşlerinle bir şey konuşmak istiyorum.”

“Tamam,” diye onayladı Adam. “Ne hakkında konuşmak istiyorsun?”

“Sonra açıklayacağım,” diye kaçamak bir yanıt verdi Harrison. “Mary Rose’un duymasını istemiyorum.”

Adam başını salladı. Gömleğini üzerine geçirdi. İki be-
raber yürüdüler. Adam düşünceli görünüyordu. Harrison onun daha fazla soru sormamasına şaşırdı.

“Burası çok sıcak, değil mi Harrison?” dedi Cole. “Kesinlikle,” diye cevapladı Harrison kiminle konuştuğunun farkına varmadan.

Harrison neredeyse koşar gibi adımlarını hızlandırdı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu neredeyse bağırarak.

“Burada yaşıyorum ben,” diye cevap verdi Cole.

“Eleanor nerede?” diye sordu Harrison.

“Seninle değil miydi?” diye sordu Adam arkadan.

“Cole ile beraber olması gerekiyordu,” diye cevapladı Harrison. “Ne oldu? Kasabaya geri götürüp onu orada mı terk ettin?”

Soruyu sorduğunda bile bunun mümkün olmayacağını biliyordu. Cole’un Eleanor’u Blue Belle’e geri götürüp sonra Harrison’dan önce eve varacak kadar zamanı olamazdı.

Tabii kestirme yolu kullanmadığı sürece.

“O içeride, değil mi?” diye sordu Harrison.

Douglas gülümsedi. Cole sandalyesinde geriye kaykıldı, ayağını trabzana dayadı, şapkasının önünü eğip gözlerini kapattı.

Harrison, Adam’a döndü. Kardeşlerin en büyüğü dehşete

düşmüş gibi görünüyordu. “İçeride değil,” dedi Adam. Dik-
katini Cole’a çevirdi. “Eğer ona bir şey olursa yemin ede-
rim seni mahvederim. Onu eve getirmiş olman gerekmiyor
muydu?”

“Evet,” diye kabul etti Cole gözlerini açmadan.

Adam alt basamağa ulaştı ve durdu. Harrison ise üst ba-
samakta oturuyordu. Adam’ın bu sorunla ilgilenmesini bek-
lemeye karar verdi. Cevapları Cole’dan duymasında yarar
vardı.

“Ne oldu?” diye sordu Adam.

“O iyi,” dedi Cole.

“Buradaki tehlikelerin farkında değil misin? Sen aklını mı
kaybettin? Tanrı aşkına, vahşi hayvanlar ortalıkta dolaşıyor.
Aklından ne geçiyordu?”

“Hayvanların hiçbirine bir şey yapmayacaktır. Hemen te-
laşlanma, Adam.”

“Hiç komik değil,” dedi Adam.

Harrison gülümsedi ama Adam ona kötü kötü baktığı için
hemen ciddileşti. Eleanor’un iyi olduğunu biliyordu. Cole
onu orada bir başına bırakmış olamazdı, fakat Harrison ilk
şaşkınlığının üstesinden geldiğinde gerçeğin farkına varabil-
mişti. Kızgınlığını üzerinden attığında bunu Adam da fark
edecekti. Cole hepsiyle dalga geçiyordu. Harrison onun bi-
raz eğlenmesine izin verdikten sonra Eleanor’u nerede sak-
ladığını bulacaktı.

“Hayvanlar Eleanor’u rahatsız etmeyecek,” diye ikna et-
meye çalıştı herkesi Cole. “Rahatlayın, tamam mı? Biraz ara
vereceğim. Adam, Travis sana bayırda şu beş kayıp danayı
gördüğünü söylememiş miydi? Biraz sonra onların arkasın-
dan gitmeyi düşünüyorum. Travis benimle gelebilir.”

“Seninle gelirim,” diye gönüllü oldu Harrison. Bu geceki
toplantıyı düşünmemek için elinden geldiğince meşgul ol-
mak istiyordu.

“Ne için? Sen bana yardım edemezsin,” dedi ona Cole.

“Elbette yardım edebilirim,” diye çıktı Harrison. “Bana
ne istediğini söyle, ben de onu yapayım.”

“Bunu daha önce duymuştum sanki?” dedi Cole duygusuz bir tavırla.

“Eleanor’a ne yaptın?” diye sordu Adam bir kez daha. Basamakları çıkıp Harrison’ın yanına oturdu. Yine de misafirleri konusunda çok fazla endişeli görünmüyordu. Bakışları şimdi MacHugh’ya yoğunlaşmıştı. At, ağalın içinde hoplayıp zıplıyordu.

“Harrison, MacHugh’yu kullanırsam bir sorun olur mu?” diye sordu.

“Benim için sorun olmaz ama MacHugh için olabilir. Onu deneyebilirsin.”

“Cole, bana cevap verecek misin?” diye sordu Adam. Kardeşinden bir cevap beklerken dikkati de MacHugh’nun üzerindeydi.

“Dooley ona göz kulak oluyor. Yolumun üzerinde onunla karşılaştık. Kendimi geri dönmeye hazır hissedene kadar ona göz kulak olması için bir dolar verdim.”

Harrison sırtıttı. “Kendini tam olarak ne zaman Eleanor’u oradan almaya hazır hissedeceksin?” diye sordu.

“Kısa süre içinde,” diye söz verdi Cole. “Şu anda burası gerçekten çok sessiz ve huzurlu, öyle değil mi?”

Travis ellerinde herkes için birer şişe birayla geldi. Birini Douglas’a, birini de Harrison’a uzattı.

“Şu tepeden gelen Dooley değil mi?” diye sordu Douglas. Güneş ışığına gözlerini kısarak baktı. “Evet, sanırım bu Dooley.”

Adam öne eğildi. “Gelen, Dooley ve yalnız. Cole, eğer Eleanor’a bir şey olursa sorumlusu sensin.”

“Adam, bira ister misin?” diye sordu Travis.

Eleanor için endişelerine bir süreliğine ara vermiş gibiydiler. Adam şişeyi kaptı ve büyük bir yudum aldı.

“Gerçekten de çok iyi gidiyor, değil mi?”

Travis başıyla onayladı. “Takasla bir düzine aldım. Tadı güzel.”

“Umarım Mary Rose dışarı çıkmaz. Eleanor’un kayıp olduğunu her an anlayabilir,” dedi Douglas.

“Eğer bir şey sorarsa, ona hiçbir şey anlatmayacağız,” dedi Travis. Direğe yaslanıp esnedi. “Eleanor’un odasında olduğunu sanıyor. Bırakın öyle sansın.”

“Uzun bir süre Eleanor’la konuşmak isteyecğini sanmıyorum,” diye tahminde bulundu Douglas.

“Neden?” diye sordu Adam.

“Hâlâ ona kızgın,” dedi Douglas. “Eleanor, Bayan Morrison’a şişko inek dedi.”

“Aman Tanrım. Umarım Bayan Morrison bunu duymamıştır,” dedi Adam. Bu ihtimal üzerine ürperdi.

“Duymamış olamaz,” dedi Douglas. “Onunla konuşurken yüzüne söyledi.”

Adam başını iki yana salladı. “Sanırım ihtiyaçlarımızı karşılamak için Hammond’a gitmek zorunda kalacağız.”

“Eleanor özür dileyecek,” dedi Cole. “Bahse girerim davranışlarını düzeltmeye neredeyse hazırdır.”

“Sen gittiğinde ne yapıyordu?” diye sordu Travis.

“Taş atıp bağırıyordu. Kelime dağırcığı da oldukça geniş.”

“Selam, Dooley,” diye seslendi Douglas. “Bira ister misin?”

“Hayır demem açıkçası,” diye cevap verdi Dooley. Atından indi ve basamaklara doğru yürüdü. Harrison daha önce adamın bu kadar çarpık bacaklı olduğunu fark etmemişti. Dooley bacaklarının arasında salamura fiçisi taşıyormuş gibi yürüyordu.

Yaşlı adam, Adam ve Harrison arasındaki basamağa oturdu. Şapkasını çıkarıp elinin arkasıyla alnını sildi ve sonra, “Kış mevsimi için hava oldukça ılık, öyle değil mi?” dedi.

“Hazirandayız Dooley,” diye bilgilendirdi onu Cole.

Harrison, kardeşlerden birinin Eleanor’a ne olduğunu sormasını bekledi. Kimse bir kelime etmedi. Hâlâ içkilerinin keyfini çıkarmakla meşguldüler. Harrison, içkinin kıtlık yüzünden onlar için cender bulunan bir şey olduğunu tahmin etti.

Dooley, lezzeti daha iyi almak için dudaklarını yalıyordu. Harrison sonunda dayanamayıp onların yerine soruyu sordu.

“Dooley, senin Eleanor’a göz kulak olman gerekmiyor muydu?”

“Evet efendim, öyleydi.”

“O zaman neden buradasın?”

“Artık dayanamadım. O kadar çok ses çıkarıyordu ki başım zonklamaya başladı. Ona göz kulak olduğumu görmedi gerçi. İyice saklandım. Kulaklarımı ellerimle kapamış olsam bile onun çığlıklarından kaçamadım. Sonra bizim Hortlak’la karşılaştık. Kısa bir süre oturup kızı izlemesi için ona iki dolar verdim.”

“Hortlak bira içiyor muydu?” diye sordu Cole.

“Üç gün önce tüketti. Şimdi oldukça iyi,” diye güvence verdi ona Dooley.

Harrison, Cole’a döndü. “Onun peşinden gitmeyeceğim.”

“Bunu senden istemedim.”

“Yine de bunun için suçlanacağım, değil mi?”

“Evet efendim, büyük ihtimalle öyle olacak.” Cole, Dooley tarzında bir cevap verdikten sonra güldü. “Eğer ben Eleanor’u getirmeden önce Mary Rose olan biteni anlarsa, bu senin hatan olacak.”

“Neden?” diye sordu Harrison.

“Bu senin planındı.”

“Mary Rose bir şey anlamayacak,” dedi Travis kapı eşiğinden.

“İyi niyetle hareket ettim,” dedi Harrison.

“Bence anlayacak,” diye tahminde bulundu Douglas. “Eğer Eleanor birkaç gün içinde aşağıya inmezse Mary Rose gerçekten şüphelenecek. Bence Mary Rose cuma gününe kadar ona kızgın kalacak. Sonrasında soru sormaya başlayacaktır.”

“Eleanor’u o kadar uzun süre dağda mı bırakacaksın?” diye sordu Harrison, Cole’a.

“Hortlak’ın o kadar süre tahammül edebileceğini sanmıyorum. Kaçmasını engellemek için bir dolar daha eklemem gerekebilir. Bana borç verebilecek misin Cole?”

“Tabii Dooley,” dedi Cole.

“İşte biran, Dooley,” dedi Travis. Şişeyi adama uzattı. “Söyleyin, şu uzaktan gelen Hortlak değil mi?”

Harrison ayağa kalktı. Kaçınılmaz gerçeği kabullendi. Eleanor’u kendi getirmek zorunda kalacaktı.

Mary Rose kapıda göründü. “Selam, Dooley,” diye seslendi.

“Merhaba Bayan Mary,” dedi Hortlak.

Genç kız verandaya yürüdü ve çevresine bakındı. “Eleanor’u gören oldu mu? Onunla konuşmak istiyorum.”

Herkes Harrison’a baktı. Harrison hiçbir şey söylemedi. Tekrar oturdu ve uzaklara daldı.

Travis yalan söylemeye karar verdi. “Odasında. Bırak bir süre düşünsün.”

“Ne düşünecek?”

Travis’in aklına hiçbir şey gelmedi. Douglas onun yardımına koştu. “Ona kızgın olduğunu biliyor, Mary Rose. Kaba ama aptal değil. Bayan Morrison’a şişko inek dedi ve senin bunun için üzgün olduğunun farkında.”

Harrison dönüp Mary Rose’a baktı. Mary Rose ona dik dik bakıyordu.

“Adam, Harrison’la konuştun mu?” diye sordu Mary Rose.

“Henüz değil, Mary Rose.”

“Lütfen ilgilen. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi.”

“Ne konuşması?” diye sordu ona Harrison.

Mary Rose cevap vermedi. Arkasını dönüp içeri girdi. Kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Harrison, Adam’a döndü. “Neydi bütün bunlar?”

“Seni ispiyonladı,” dedi Cole.

“Ne?”

“Adam’a düellodan bahsetti.”

“Kızma Harrison. Sadece senin iyiliğini düşünüyor,” dedi Douglas.

Cole ayağa kalktı. Gerindi, bira şişesini yere koydu, sonra basamaklardan indi.

“Sanırım şimdi Eleanor’u getirmeye gideceğim. Hortlak, neden şu anda Eleanor’u izlemiyorsun?” dedi.

Beyaz saçlı adam evin önündeki açıklığa ulaştı ve başını iki yana salladı. “Daha fazla dayanamadım. Bu paraya değmez. Henry bütün bu gürültüyü duyup şöyle bir bakmaya geldi. Bir süre kızın başında durması için ona üç dolar verdim. Artık sana iyilik yapmayacağım Dooley.”

Cole ahıra yöneldi. “Harrison, daha önce hiç halat kullandın mı?” diye seslendi omzunun üstünden.

“Ona az önce gösterdim,” diye seslendi Douglas. “Alistırma yapıyordu.”

“Ben Eleanor’la döndükten hemen sonra gidip şu danalaları bağlayacağız,” diye bağırdı Cole.

Harrison ayağa kalktı. “Douglas, benim için yalan söylemene gerek yoktu.”

“Git ve şimdi alıştırma yap,” diye öneride bulundu Douglas. “O zaman yalan olmaz. Hadi. Sana nasıl yapıldığını göstereceğim.”

“Harrison, önce bir şeyler yesen iyi olur,” diye önerdi Adam.

Harrison onayladı. Douglas’ın birkaç halat getirmek için gittiği sırada Harrison da Adam’a mutfağa kadar eşlik etti. Mutfak masasında bir şeyler yerken sıradan şeylerden bahsettiler. Mary Rose mutfağa girdi, masada ikisini görünce hemen arkasını dönüp çıktı.

“Benimle silahlı düelloyu konuşmayacak mıydın?” diye sordu Harrison. “Mary Rose’un ispiyonladığını anladım.”

Kapıya bakıp gülümsedi.

“Evet,” dedi Adam. “Kız kardeşim adamı bilerek bir çatışma için kışkırtmış olabileceğini düşünüyor.”

“Öyle oldu zaten,” diye kabul etti Harrison.

Sözlerine devam etmesini bekledi ama Adam tek kelime etmedi. Sessizlik içindeki birkaç dakikadan sonra Harrison ona hatırlattı.

“Ve?”

“Ve ne?”

“Bunun hakkında benimle konuşmayacak mıydın?”

“Konuştum ya.”

Harrison güldü.

Diğer yandan Cole kesinlikle gülmüyordu. Eleanor planları arasında yoktu. Onun kendisine doğru geldiğini gören Eleanor büyükçe bir taş alıp fırlattı.

Cole, genç kızın kurtarıcısına böyle davranmaması gerektiğini düşünüyordu. Minnettar olmalıydı, öfkeli değil.

Eleanor’un hali görülmeye değerdi. Yanakları büsbütün pembeleşmişti ve gözleri öfkeyle tutuşuyor gibiydi.

“Hâlâ kendine gelemedin mi?” diye sordu ona. “Bir şeyler fırlatmayı kes, lanet olsun.”

Cole bir tehlikeyi daha ucuz atlattı ve atını yaklaştırdı. Eleanor yolun ortasında duruyordu. Uzun bir mesafe yürümüştü. Cole onun ayakkabılarına baktı ve ayaklarının su toplamış olabileceğini düşündü.

Bu Eleanor’un umrunda değildi sanki. Onun yanından geçip gitti.

“Nereye gidiyorsun?”

“Eşyalarımı toplamak için çiftliğe gidiyorum. Harrison’ı vuracağım, çünkü beni orada bir başıma bıraktı. Sonra da kasabaya geri döneceğim.”

“Mary Rose, Harrison’ı vurmana izin vermez. Onu seviyor.”

“Umrunda değil.”

“Bunu tahmin edebiliyorum. Sen kendinden başka kimseyi umursamazsın.”

Sesi bıkkın çıkıyordu. Eleanor, Cole onu kızdırmaya mı çalışıyor yoksa söylediklerine gerçekten inanıyor mu, anlamak için dönüp onun yüzüne baktı.

Cole içten görünüyordu. Eleanor omuzlarını dikleştirdi. “Bu doğru değil. Mary Rose’un ona bakacak dört güçlü ağabeyi var. Benim kimsem yok. Kendi başımın çaresine bakmak zorundayım.”

“Sen tanıdığım en bencil yaratıksın.”

Eleanor gözyaşlarına boğuldu. Zorlama değildi ağlaması. Hep yara almıştı ve şimdi de Cole bilerek gururunu incitiyordu.

“Zor bir hayatım oldu,” diye bağırdı.

“Kimin olmadı ki?”

“Harrison beni orada yalnız bıraktı.”

“Yalnız değildin.”

Eleanor’un omuzları düştü. “Biliyorum.” Çalılıklara döndü. “Artık gidebilirsin Henry. Cole burada.”

“Teşekkür ederim Bayan Eleanor,” dedi Henry.

Eleanor derin bir nefes aldı. “Bana eşlik ettiğin için ben teşekkür ederim.”

“Benim için de size eşlik etmek bir sorun yaratmadı, tabii çığlık atmadığınız zamanlarda. Başımı ağrıttınız Bayan Eleanor.”

“Üzgünüm.”

Eleanor yola geri döndü ve tekrar yürümeye başladı. Cole atını onun yanında sürüyordu. “Bu o kadar da zor değildi, değil mi?”

“Ne zor değildi?” Genç kız sivri bir şeye basmamak için adımlarını dikkatle atıyordu. Ayakları acıyordu.

Kendini zavallı hissediyordu ve çok kötü görüldüğünün farkındaydı. Saçlarını düzene sokmak için parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi ve yürümeye devam etti. Cole’un onun nasıl görüldüğü hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu. Hem de hiç. Üç düğmesinin açık olduğunu fark edince onları hemen ilikledi.

“Kibar olmak zor değildi,” dedi Cole.

“Hayır, zordu.”

Cole gülümsedi çünkü o da öyle hissetmişti. “Neden zordu?”

“Sen anlamazsın.”

“Bir dene.”

“Bu benim kendimi zayıf hissetme neden oluyor.”

Cole bu sözleri neredeyse başıyla onaylıyordu. İkisi birbirlerine düşündüğünden daha çok benziyorlardı.

“Kendine nasıl davranılmasını istiyorsan başkalarına da öyle davranmalısın,” dedi Cole. Kim bilir Adam kaç kere bu altın kuralı hatırlatmıştı ona?

“Neden böyle bir şey yapmak isteyeyim ki?”

Cole’un gerçekten hiçbir fikri yoktu. Eleanor sorusuna kendi cevap verdi. “Sence o zaman bana daha mı iyi davranırlar?”

“Bazıları evet.”

“Peki ya iyi davranmayanlar?”

“Onlara da sen kötü davranırsın.”

Eleanor kahkahalara boğuldu. Şu halinde bile eğlenecek bir şeyler bulmasına şaşıırıyordu.

Cole’un sözleri mantıklı geliyordu ama bunu kabul etmeye pek de hazır değildi. Bir kez daha kendini acınacak halde göstermeye karar verdi.

“Herkes beni terk ediyor,” dedi. “Babam bile benden kaçtı. Yalnız kaldım.”

“Eee?”

“Korkuyorum.”

“Kim arada bir korkmaz ki?”

Eleanor son bir kez daha denedi. “Beş parasızım.”

“Ne kötü. Biraz para kazanmayı dene.”

“Nasıl? Bir şeyler yapmak için yeteri kadar eğitimim yok. Belki de sadece bir adam bulup evlenmeliyim.”

“Hiçbir erkek seni istemez. Yıllarca senin kadar güzel bir kız görmemiş olan çaresizler bile.”

Cole’un öylesine dile getirdiği övgü üzerine genç kızın gözleri açıldı. Gerçekten onun güzel bir kız olduğuna inanıyor muydu?

“Mary Rose beni sevmiyor. O bana sadece acıyor.”

“O zaman sen de ona öyle davran.”

“Onun bana acımasını istemiyorum,” diye bağırdı Eleanor.

“O zaman neler hissettiğini ona anlat, fakat kibar bir şekilde. Onu başından savmadığın sürece Mary Rose sana iyi bir arkadaş olabilir.”

“Artık çok geç. Her şeyi mahvettim. Herkes oyunu kullandı. Gitmem gerekiyor. Harrison böyle söyledi. Gerçekten benim güzel bir kız olduğumu düşünüyor musun?”

“Tabii. Bahse girerim gülümsediğinde çok sevimli oluyorsundur.”

“Travis benden nefret ediyor. Gülümsemek bunu değiştirmeyecek.”

“Ona çocuk demekten vazgeçmelisin.”

“İsmi unuttum.”

“Hayır, unutmadın. Onu rahatsız etmek istedin. Ve başarılı da oldun. Artık bundan vazgeç.”

Eleanor başını salladı. Cole öğüt vermeyi bitirmemişti yine de. “İsmimi söyle,” diye emretti.

“Cole.”

“Güzel. Benim adım Cole. Oradaki ya da çocuk değil.”

“Herkes iyi davranmak zorunda mıyım?”

Bu soruyu sadece Eleanor sorabilirdi.

“Evet.”

Genç kız yeniden güldü. “Sadece dalga geçiyordum.”

“Haklıydım.”

“Hangi konuda haklıydın?”

“Gülümsediğinde çok sevimli oluyorsun.”

Eleanor arkasını döndü. “Teşekkür ederim. Adam’a iyi davranıyordum. Harrison, onun benim lehimde oy kullanmadığını söyledi. Elbette kullanamadı.”

“Neden kullanamadı?”

“Çünkü o evin lideri. Geri planda durmak zorundaydı... Değil mi?”

“Unuttum.”

“Sence Adam beni kovmak yönünde oy kullanmış mıdır?”

“Hayır.”

“Ben de öyle düşünmedim. O çok kibar bir beyefendi. Neredeyse her şeye tahammül edebiliyor, bana bile.”

“Ben de kibarım.”

“Hayır, değilsin.”

Cole gülümsedi. Eleanor haklıydı. O kibar değildi.

“Yürümeye devam edecek misin?”

“Başka bir seçeneğim var mı?”

Cole eğildi, elini genç kızın beline koyup onu yukarı çekti. Eleanor bir yastık kadar hafıftı. Sıcak ve terliydi ama yine de yeni yıkanmış gibi kokuyordu.

Onca yolu yürümekten çok yorulmuştu. Dağ havası aynı zamanda onu sersemletmişti. Eleanor, Cole ile beraber ata binip gittiği için memnundu ve ona teşekkür etmesi gerektiğini biliyordu. Uygun sözcükleri bulmaya çalışıyordu. Bu kadar zor olmaması gerekirdi ama öyleydi. Yıllarca insanlara zorba gibi davranmıştı. Emirler yağdırarak ve hiçbir şekilde minnet duymayarak.

Birkaç dakika boyunca hiç konuşmadılar. Cole sessizlikten memnundu. Eleanor ise değildi. Cole’un kucağında sürekli kımlıyordu ve her hareket edişinde onun karnına bir baskı uyguluyordu. Cole bağırmmamak için dişlerini sıkıyordu.

Sonunda dayanamadı. “Kımldamayı kes.”

“Kımldamıyorum. Teşekkür ederim.”

İşte, kelimeler ağzından çıkıvermişti. Hemen rahatladı. Hiç de zor olmamıştı. Cole onunla alay etmediği sürece tabii. Bu fikirle gerildi.

“Neden Bayan Morrison’a şişko inek dedin?”

“Mary Rose’a yardım ediyordum.”

“Nasıl?”

“Bayan Morrison, Harrison’ın kızıyla flört edeceğini bana söyleme cesaretinde bulundu. Ben de ona yanıldığını söyledim. Benimle tartışmaya devam etti ve böylece laf lafı açtı.”

Cole konuyu değiştirdi. "Okulda yararlı bir şey öğrenmedin mi?"

"Öğretmenlik yapabilirdim."

"Neden yapmıyorsun?"

"Çocuklar beni sevmez."

Cole buna hiç şaşırmamıştı. "Sen çocukları sever misin?"

"Bilmem. Yakınlarımda hiç çocuk olmadı."

"O zaman seni sevip sevmediklerini nereden bilebilirsin?"

"Kimse sevmiyor."

Cole iç geçirdi. "Çiftlikte bize yardım edebilir misin?"

"Ne yaparak?"

"Bilmiyorum. Sanırım danaları bağlamak ya da vahşi atları eğitmek sana pek uygun değil. Çok narinsin."

"Öyle miyim?" Eleanor dönüp ona bakmaya çalıştı.

Cole, kıpırdamaması için belini sıkıca kavradı.

"Peki bulaşık yıkamak, yemek yapmak ya da dikiş dikmeye ne dersin?"

"Dikiş dikmek! Bunu yapabilirim."

"Tamam."

"Ama artık çok geç. Kovuldum, unuttun mu?"

"Eğer uyumlu olmaya çalışacağına dair söz verirsen herkesle konuşacağım. Birkaç gün bekleyip sonra tekrar oylama yaparız. Küstah olmamalısın Eleanor. Eğer herkesle iyi geçirirsen seni yollamaktan vazgeçerler."

"Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

"Çünkü sen tanıdığım en sevimli, en tatlı ve en kaba kızsın."

"Kimse aynı anda hem kaba hem de tatlı olamaz."

Cole omuz silkti.

"Sen de mi bana karşı oy kullandın Cole?" diye sordu Eleanor.

"Geçmişte kaldı."

"Bu kural benim için de geçerli mi?"

"Elbette geçerli. Yeni bir başlangıç yapacağız."

Eleanor ona teşekkür etmek için döndü. Gözlerine baktığında ise ne diyeceğini unuttu.

Cole dikkatini genç kızın dudaklarına çevirdi. Kendini ona bakmaktan alamıyordu. Atın evin yolunu bilmesine minnettardı, çünkü onu yönlendiremeyecek kadar dalgındı.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı.

Ne olmuştu? Neden özür diliyordu? Eleanor onun gözlerindeki sıcaklığı ve nahifliği görüp şaşırdı. Daha önce hiçbir erkek ona Cole’un baktığı gibi bakmamıştı. Neredeyse onu öpeceğini düşünecekti.

Ve sonra Cole onu öptü. Ağzı onunkinin üzerine yerleşti. Dudakları yumuşak ve sıcaktı. Onu kibar dokunuşuyla elde etmeye çalışıyordu. Eleanor karşılık vermek konusunda kararsızdı. Cole onu öpen ilk erkekti ve tecrübesizliği Eleanor’u kuşkulu, utangaç kılıyordu.

Tek bildiği, durmasını istemediğiydi. Cole geri çekilir gibi olduğunda Eleanor ona yaklaştı ve kollarını onun boynuna doladı. Cole da onu sıkı sıkı tutup yeniden öptü.

Genç kıza dudaklarını aralamasını söyleyecek kadar kısa bir süre durdu. Eleanor bunun nedenini sormadı. Onun göstermesine izin verdi. Kalbi göğsünden fırlayacak kadar hızlı çarpıyordu. Dilleri birleşmişti ve bundan çok zevk almıştı.

Hızlı öğreniyordu. Tecrübesizliği herhangi bir kısıtlama yaratmıyordu. Merakı onu daha da cesaretlendiriyordu. Cole’un her hareketini tekrarladı, onun kendisine verdiği zevki, o da genç adama vermek istiyordu.

Cole geri çekildiğinde ikisi de titriyordu. Genç adamın ne zaman duracağını bilecek kadar akli vardı. Fakat Eleanor’un yoktu. En azından Cole, olmadığına inanıyordu. Eğer akli ve mantığı olsaydı, onu tekrar kendisine çekmeye çalışmazdı.

Cole onun önüne dönmesini sağladı. Sonra daha hızlı gitmeye başladı, çünkü olabildiğince çabuk evc ulaşmak istiyordu. Eleanor’dan uzaklaşmak istiyordu.

“Beni öpmek hoşuna gitti mi?”

“Neden kadınlar böyle şeyleri konuşmak ister ki?”

Eleanor omuz silkti. Cole'un sert ses tonundan rahatsız olmamıştı. "Nedenini bilmiyorum. Yapıyoruz işte. Sen beni öpen ilk erkeksin. Doğal olarak bundan hoşlanıp hoşlanmadığını da merak ediyorum."

Cole hemen yumuşadı. "Daha önce hiç öpülmedin mi?"

Eleanor, onun sesindeki alaycı tınıyı hissetti. "Seni eğlendirmek için söylemedim."

"Sana gülüyorum. Beni tekrar öperek gerçekten iyi bir iş çıkardın."

"Teşekkür ederim. Neden durdun?"

"Tanrı aşkına. Şimdi gerçekten oturup bunu mu tartışacağız?"

Eleanor başını salladı. Cole iç geçirdi.

"Eğer seni yiyip bitirmesini istemiyorsan, bir boz ayıyı kışkırtma."

Eleanor tamamen cahil de değildi. Yatakta neler olduğuna dair çeşitli hikâyeler duymuştu. Birçoğu ona mümkün geliyordu. Bazıları ise imkânsız gibiydi. Yine de az önce Cole'un ona söylediği şeyi anlayabilecek bilgiye sahipti.

Cole durmak istememişti.

Eleanor yol boyunca gülümsedi.

"Adam ve Harrison ağлда şu çirkin atla birlikteler."

"Adam MacHugh'ya binmeye çalışacak," dedi Cole. "Onlara selam ver, Eleanor."

Eleanor onlara seslendiğinde Adam dönüp baktı. Onun selamına tebessümle karşılık verdi.

"Planın işe yarıyor gibi görünüyor. Eleanor'un sesi neredeyse mutlu çıkıyor," dedi Adam, Harrison'a dönerek.

Harrison başını salladı, koltukları kabarmıştı. Eleanor terbiyeli davrandığı sürece hayat, onlar için daha çekilir bir hale gelecekti. Neler yaptığını duyarsa, Mary Rose onu öldürürdü elbette. Onun kalpsiz bir alçak olduğunu düşünürdü.

Onun ne düşündüğü ne gibi bir sorun yaratabilirdi ki? Niyetini anladığı zaman ondan nefret etmeye son verecekti nasıl olsa.

Danaları bağlamak, kafasını dağıtmak için iyi bir yol gibi görünmüştü. Düşünemeyecek kadar meşgul olursa endişelenecek zamanı da olmayacaktı. Ancak her yeri ağrıyordu. Yemek masasına oturduğunda vücudundaki bütün kaslar sızlıyordu. Bağlanıp çamurda sürüklenen kendisiymiş gibi hissediyordu. Sol eli yanıyordu adeta.

Mary Rose sevgi doluydu. Dualarını ettikten sonra Harrison'a yakın oturabilmek için Eleanor'la yer değiştirdi. Bu, onun etini bölme işini daha da kolaylaştırmıştı.

"Merhem işe yaradı mı?" diye sordu Adam masanın diğer ucundan.

"Evet, teşekkür ederim."

"Neden eldivenlerini çıkardın?" diye sordu Douglas.

Harrison cevap vermeden önce Travis tahminde bulundu. "Belki de fazla heveslenmiştir."

Adam Cole'a döndü. Kardeşinin gülümsemesini fark etti ve başını iki yana salladı. "Güya ona dikkat edecektin," dedi.

"Benim hatam değildi. Birazcık akli olan biri o halatı serbest bırakabilirdi."

Adam, gözünde canlandırdığı görüntünün üzerine yüzünü buruşturdu.

"Çok uzağa sürüklendin mi?"

Yeterince uzağa, diye düşündü Harrison. "Önemli değil," dedi. "Cole haklı. Onun suçu değildi. Ne yaptığımı bildiğimi sanmıştım ama bilmiyordum. Bugün önemli bir ders aldım."

Mary Rose, Harrison'ın çatalını onun yüzüne doğru salladı. Harrison sabrını yitirdi. Çatalı genç kızın elinden kaptı ve ondan kendisini rahat bırakmasını istedi.

Bu durum Mary Rose'un cesaretini kırmadı. "Bir lokma bile almamışsın," dedi.

"Hasta değilim. Kendi başıma yiyebilirim."

"Onun için endişelenmeyi bırak," dedi Douglas. "Bahse girerim ipin acısı yemeği düşünemeyeceği kadar fazladır. Sadece sol elin olduğu için şanslısın."

“Bize neler öğrendiğini anlat,” dedi Adam.

“Eldivenleri çıkarmaması gerektiğini,” diye cevap verdi Travis sırtarak.

“İpi serbest bırakmayı,” diye atıldı Cole. Masanın ucundan Eleanor’a göz kırptı. Eleanor kızarak tepki verdi.

Adam ikisinin arasında olanları fark edip gözlerini devirdi.

“Tamamen beceriksiz olduğumu öğrendim,” dedi Harrison.

Mary Rose’a döndü. “Mutlu musun şimdi?”

Genç kız mutlu olduğunu kabul etmeyecek kadar akıllıydı. Harrison kavga çıkarmak istiyor gibiydi. Mary Rose ona bu ortamı sağlamayacaktı. Eğer Harrison’ın ruh hali daha iyi olsaydı ona bundan çok mutlu olduğunu söylebilirdi. Harrison sonunda kibrini gömüp öğrenmeye başlamaya karar vermişti. Uzun bir yaşam sürme şansı oldukça yükselmisti. Mary Rose bundan mutlu muydu? Elbette.

Masadaki sohbet daha az hassas bir konuya döndü. Harrison Clayborne’ların neden büyükbaş hayvanlara yatırım yaptığını merak etmişti. Travis açıkladı.

“Eskiden büyükbaş hayvanımız vardı ama iki sert kış üst üste geçirdikten sonra onları satmak zorunda kaldık, çünkü nakit paraya ihtiyaç duyduk. Şimdi daha iyi bir durumdayız. Her şeye baştan başladığımızı düşünüyor olabilirsin.”

“Boğamızı kaybettiğimizde işler tersine gitti. Douglas onu hasta eden şeye çare bulamıyordu. Ama zorluklara geçecek kadar ilerleme kaydettik bir süre.”

“İki taneyle başladık, onları sattığımızda sayıları dört yüze yakındı,” diye ekledi Adam. “Danalar açık alanda otluyorlar. Travis buna engel oluyor, çünkü onların hepsini bir arada tutmak istiyor. Kamu arazisini çitle çeviremez gerçi. Bütün çiftçiler yıllık toplantı için baharda bir araya gelirler. Bütün hareketlenmeyi kaçırdın. Travis ve Cole Salt Lake’e büyükbaş hayvanları götürmüştü. Sen ortaya çıktığında onlar eve daha yeni ulaşmışlardı.”

Harrison'a göre kardeşler, istediklerini elde edebilmek için sabretmiş ve kendi başlarına idare edebilmişlerdi. Görünüşe göre onlar zengin adamlardı. Yine de hiçbiri bunun farkında değil gibiydi. Bütün kardeşler, daha birikime yeni başladıkları konusunda ısrarcıydılar. Travis işlerinde parayla en fazla ilgilenen insandı. Cole'un takıntısı güvenlikti. Eğer mümkün olsaydı herkesi güvende tutmak için bütün çiftliğe on metre uzunluğunda bir duvar inşa ederdi.

Mary Rose masadan kalkana kadar maddi durumları hakkında konuşmaya devam ettiler.

"Adam, senin bizimle bir şey konuşmak istediğini söyledi," dedi Douglas. "Nedir?"

Mary Rose kapıdan çıkıyordu. Kardeşini duyduğunda arkasını dönüp aceleyle tekrar içeri girdi.

"Kız kardeşimizin bu konuşmadan haberdar olmaması gerekiyor," diye hatırlattı kardeşine Cole.

"Unuttum," dedi Douglas. "Kusura bakma Harrison."

"Neyi bilmemem gerekiyormuş?"

Mary Rose endişelenmeye başladı. Acaba Harrison, ağabeylerine gitmeye karar verdiğini mi söyleyecekti? Çiftlikteki işler ona çok mu ağır gelmişti? Pes mi ediyordu?

Neredeyse paniğe kapılmıştı. Kendini sakin olmaya zorladı.

Harrison kolay pes eden biri değildi, asla vazgeçmezdi. Eğer gidiyorsa kendini huzursuz hissediyor olabilirdi. Yine de bu doğru olsa bile, neden bu duyurudan mahrum kalıyordu ki?

"Ne konuşacaksın?" Yerine oturdu ve Harrison'dan gelecek cevabı bekledi.

Harrison uzanıp onun elini tuttu. "Sabırlı olmalısın."

Mary Rose başını salladı. Harrison'a bakıp onun yüz ifadesini okumaya çalıştı ama Harrison hiçbir şeyi belli etmiyordu. Kapalı bir kutu gibiydi.

"Bulaşık yıkama sırası sende değil miydi Mary Rose?" diye sordu Douglas.

“Evet, elbette,” diye cevap verdi genç kız.

Cole masanın altından Eleanor’un dizini dürttü. Eleanor ona baktığında, Cole başıyla kız kardeşini işaret etti.

Eleanor onun ne demek istediğini anlayıp hemen ayağa kalktı. “Bulaşıklarda sana yardım edebilir miyim?”

Travis durumu geç anladı. Doğru duymadığından emin-di. Eleanor yardım teklifinde mi bulunuyordu? Bu mümkün olamazdı. Bir şeyler söyleyecek oldu, sonra Cole’un ifadesini fark etti ve çenesini kapattı. Adam Mary Rose’un Eleanor’a cevap vermesini bekledi. Kız kardeşi şaşırmış görünüyordu, bu yüzden sonunda Adam onun yerine cevap verdi.

“Bundan memnun olacağından eminim. Bunu önermen ne güzel bir incelik.”

Birkaç dakika sonra masa boşaldı. Mary Rose yemek odasına her girişinde elinden geldiğince oyalandı. Ne konuşacaklarını öğrenmek istedi ama kimse ona tek bir ipucu bile vermedi.

Eleanor lavabonun önünde durmuş, tabakları yıkıyordu.

Mary Rose bir havlu alıp Eleanor’un yıkadıklarını kurulamaya başladı.

“Mary Rose, sana önemli bir şey söylemem gerek.”

“Biraz bekleyemez misin Eleanor?”

“Hayır.”

“Tamam o zaman. Nedir?”

“Sabırsızlanmasan sevinirim.”

“Üzgünüm. Harrison için endişeleniyorum. Bana ne söylemek istemiştin?”

“Sana davranışlarım konusunda üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Biliyorum, size hayatı zorlaştırdım. Sen bütün dünyada sahip olduğum tek arkadaşsın. Lütfen beni affet.”

Mary Rose gülümsedi. “Bir saat önce aynı konuşmayı yapmıştık. Fikrim değişmedi. Elbette seni affediyorum.”

“Sadece tekrar söyleme gereği duydum. Ne kadar içten olduğumu fark etmeni istiyorum. Bana anlayış göstermeni istiyorum.”

“Seni anlıyorum.”

“Sana bulaşıklara yardım ederek düşünceli bir davranışta bulunmadım mı?”

“Evet bulundun,” dedi Mary Rose. “Arkadaşım olduğun için çok şanslı olacağım.”

Eleanor başıyla onayladı. “Evet, şanslı olacağına inanıyorum. Kibir olarak algılama. Sadece dürüst davranıyorum. Nefretim içtendi değil mi? Şimdi arkadaşlığın değerini öğrendiğime göre, sadakatimle de bir o kadar içten olurum. Sen de böyle olacağını düşünmüyor musun?”

“Evet.”

“Güzel. Şimdi bana neden Harrison için endişelendiğini anlat. Yine ne yaptın?”

“Yine ne mi yaptın? Ne demek istiyorsun?”

Eleanor yaşananları Mary Rose’a anlatmayacağına dair verdiği sözü hatırladı, bu yüzden dağın tepesinde bırakılma olayından arkadaşına bahsetmedi.

“Beni kızdırdı,” dedi Eleanor. “Ayrıca her zaman başımı belaya sokuyor. Yaralarına bak, Mary Rose. Yine seni endişelendirecek ne yaptığını merak ettim.”

“Ne yapacağından endişeliyim. Sanırım gitmeye hazırlanıyor. Şu anda da muhtemelen ağabeylerime veda ediyor.”

“Eğer o giderse üzüleceğini mi söylüyorsun?”

Mary Rose bağırma isteği duydu. Onun yerine, “Evet,” diye fısıldadı.

“Ondan hoşlanıyorsun.”

“Evet.”

“Onun gidişiyle ilgili ağabeylerinle konuştuğunu düşünmüyorum. Seni bunun dışında bırakmazdı. Sana da veda ederdi.”

“Peki o zaman ne...”

“Belki de sadece resmi olarak seninle flört etmek için izin istiyordur. Bu ihtimali düşündün mü?”

“Öyle mi dersin?”

“Kulağa mantıklı geliyor, değil mi? Harrison’ın seninle ilgilendiğini biliyorum. Adam onun kasabada sana zarar veren adamların peşinden gittiğini söyledi. Ayrıca sana hep gülümsüyor. Fark ettim. Evet, izin istiyor olma ihtimali yüksek. Konuşmaya dahil olamazsın bu durumda. Senin önünde yapamaz bunu.”

Mary Rose’un neşesi yerine gelmişti. Çaresizce Eleanor’un varsayımının doğru çıkmasını istiyordu. “Heveslenmemeliyim,” diye fısıldadı.

Kapıya yaklaşıp konuşmaya kulak misafiri olmaya karar verdi. Koridora çıktığında Adam’a çarptı.

“Nereye gidiyorsun? Bulaşıkları bu kadar çabuk mu bitirdin?” diye sordu Adam.

“Masa örtüsünü toplamaya gidiyordum,” diyerek yalan söyledi Mary Rose. “Sen nereye gidiyorsun?”

“Hepimiz bu akşam konuşamayacak kadar yorgunuz. Harrison yarına kadar beklemeye karar verdi.”

Mary Rose hayal kırıklığını gizleyemedi. “O zaman yarına kadar merakımdan çatlayacağım,” dedi.

“Endişelenmeni gerektirecek bir durum olduğunu sanmıyorum,” dedi Adam. “İşini bitir ve yat. Yorgun görünüyorsun.”

Mary Rose ağabeyinin tavsiyesine uydu ve mutfaktaki işi biter bitmez yatak odasına gitti. Endişeleri yüzünden uyuyamayacağından emindi. Ama uzun ve yorucu bir gün geçirmişti, bu yüzden kafasını yastığa koyar koymaz uykuya daldı.

Harrison bundan sonraki bir saati odasında volta atarak geçirdi. Genç kızın ağabeyleriyle yapacağı konuşmayı düşünmüyordu nedense. Akı, hayatında yapacağı bütün o değişikliklerdeydi - Mary Rose sayesinde. Kaçınılmaz olanla mücadele ediyordu.

Cep saatine baktı ve eve geri gitti. Yemek odasına giren ilk kişi oldu.

Travis içeri elinde bir şişe konyakla girdi. Cole onu ta-

kip etti. Travis şişeyi masaya bırakıp yerini aldı. Cole küçük kadehleri toplayıp masaya koydu ve sonra oturdu. Ardından Adam içeri girdi. Onun ardından da Douglas.

“Mary Rose’a baktım. Derin bir uykuda. Eğer çok ses çıkarmazsak öyle kalmaya devam edecek,” dedi Douglas kapıyı arkasından kapatırken. Son sözlerini Cole’a yöneltmişti.

Herkes gergindi. Cole silahlı çatışmaya hazır gibi görünüyordu. Dudaklarını kenetleyerek şişeye uzandı, kendine bir içki doldurdu ve şişeyi Adam’a verdi.

Harrison içlerinde içkiyi reddeden tek kişiydi. Adam her-kes yerine yerleşene kadar bekledi.

“Evet, Harrison. Neden bize gerçekten niye burada olduğunu anlatmıyorsun?”

“Başka bir sebepimin olduğunu biliyordunuz...”

“Elbette.”

“O zaman neden bana bir şey söylemediniz...”

“Hazır olduğunda ne istediğini bize bildireceğini düşündüm. Sana acele ettirmek istedik. Dikkatimiz üzerinde olduğu sürece endişelenmedik. Bir şeyleri anlamaya çalışıyor gibi görünüyordun. Belki de şimdi bize canını neyin sıktığını anlattırın.”

Harrison buna biraz şaşırmıştı. “Sabrınızı takdir ediyorum,” dedi. “Bir şeyleri çözmeye çalışıyordum. Bunu yapmak adına bana zaman tanıdığınız için size minnettarım.”

“Bir şeyleri açıklığa kavuşturalım, Harrison,” dedi Cole. “Seni sevmiş olabiliriz ama onu bizden almana izin vermeyeceğiz. Anladın mı? Eğer gerekirse seni öldürürüz.”

“Ya da burada kalıp yaşlanabilirsin,” dedi Travis.

“Adam’ı götürmeye çalışmayacağım. Buraya gelme sebepim o değil.”

“Bir dakika. Cole’un Adam’dan bahsettiğini nereden biliyorsun?” diye sordu Travis.

Harrison uzun bir açıklama yaparak zaman kaybetmedi. “Avukat olduğumu anladığınızdan beri hepiniz Adam’ı koruyorsunuz. Ve hepiniz onun zayıf biri olduğunu düşünmemi

sağladınız. Bunu fark ettirmediğinize inanmış olabilirsiniz. Ama fark ettirdiniz.”

“Biz de senin gibi kurnazca mı davrandık?”

“Evet,” diye kabul etti Harrison. “Sanırım ben de en az sizin kadar açık verdim.”

“Hepimizin geçmişten izleri var,” dedi Cole. “Gerçek şu ki her birimizin suçunu ispat edebilmek için buraya gelmiş olabilirdin. Hiçbir şeyden pişman değiliz. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaptık. Senin anlamını beklemiyoruz. Biz neyse oyuz.”

“Hiç kimseye bahaneler üretmiyoruz,” dedi Adam yavaşça.

“Ve size kimse yardım etmedi, bu doğru değil mi?” diye sordu Harrison.

“Elbette doğru, bize kimse yardımda bulunmadı. Hiç kimseden hiçbir şey istemedik.”

Harrison başını salladı. Şimdi anlıyordu. Bu önemli gerçeği, uzun zaman önce fark etmiş olması gerekirdi.

“Size bir hikâye anlatmak istiyorum. Hepiniz sabırlı olup söyleyeceklerimi dinlerseniz sevinirim.”

Herkes başıyla onaylayana kadar bekledi, sonra sandalyesine yaslanıp konuşmaya başladı.

“Şu anki patronum, babamın çok yakın bir arkadaşıydı. Bundan size daha önce de bahsetmiş olabilirim, tam olarak hatırlamıyorum. Adı Lord William Elliott. Karısının adı ise Agatha’ydı. İyi kalpli, kibar bir kadındı. Elliott ondan daha iyisini bulamazdı. Agatha’yı en az Agatha’nın onu sevdiği kadar tutkuyla seviyordu. Sağlam ve mutlu bir evlilikleri vardı.”

“Onların bizimle ne alakası var?” diye sordu Travis.

“Bırak da anlatsın,” dedi Adam.

“Elliott mükemmel bir adamdı, hâlâ öyle. Hızla bir servetin sahibi oldu. İngiltere’de bazı şirketler kurdu, sonra Amerika’ya yayılmaya karar verdi. Şehrin dışındaki bir fabrikanın açılışı için karısıyla New York’a geldi. Eğer çocuğunu

taşıdığını bilseydi Agatha'nın kendisine eşlik etmesine asla izin vermezdi. Onun için karısının sağlığı, maddi sorunlardan çok daha önemliydi. Açılış ertelendi, çünkü binalardan biri Elliott'ın standartlarına uymuyordu. Yangın riski olduğunu düşünüyordu. İşçilerin başında durduğu sırada eşiy-le birlikte Amerika'da kaldı. Birkaç ay sonra Agatha ilk ve tek çocuğunu doğurdu. Kızlarına Victoria adını verdiler, bu Elliott'ın annesinin adıydı.”

Harrison düşüncelerini toparlamak için durdu. Konunun nereye yöneldiğini tahmin etmeye başladılar mı diye kardeş-lere şöyle bir baktı. Yüzlerde sadece hafif bir merak görebil-di.

“Felaket yaşandığında ikisi de neredeyse bir yıldır New York'taydı. Fabrika sonunda açılışa hazırды. Elliott ve karısı kutlamaya katıldılar. Agatha bebeği beraberinde götürmek is-tedi, fakat Elliott buna izin vermedi. Bebeğin henüz dört ay-lık bile olmadığını, bu yüzden de serin bir sonbahar havasın-da dışarı çıkarılamayacak kadar hassas olduğunu öne sürdü. Minik Victoria'yı bakıcısına ve hizmetlilere bıraktılar. Sadece iki günlüğüne gitmişlerdi ama şehre geri döndüklerinde yet-kili kişileri kapılarında beklerken buldular. Bakıcı, bebeği ka-çırmişti. Onun fidye talep ettiği not ellerine bir sonraki gün ulaştı. Elliott'ın kişisel sekreteri George MacPherson, haber-ci-yi gitmeden önce yakalayıp sorguya çekti. Çocuk ona kay-da değer bir şey anlatamadı. Elliott hemen parayı topladı ve nereye götüreceğine dair komutların ona gelmesini bekledi. Fakat başka bir not geçmedi ellerine. Elliott, kızının sağ salım geri dönmesi umuduna tutundu.”

“Ona ne oldu?” diye sordu Travis.

“Ortadan kayboldu.”

Bu sözleri sessizlik izledi. Harrison elinde içki dolu bir kadeh olduğunu fark etti ama ona uzandığını bile hatırlamı-yordu. Kadehi masaya geri koydu.

“Bayan Agatha bu kâbusu hiç atlatamadı. Çok hastalan-dı ve altı aylık çılgınca bir arayıştan sonra Elliott karısını

İngiltere'ye geri götürmek zorunda kaldı. İncelemelerine devam etmesi için MacPherson'ı New York'ta bıraktı. Bütün izler takip edildi ancak Elliott'ın kiraladığı dedektifler ve yetkililer bir sonuca ulaşamadılar. Tam altı ay sonra bakıcı bulundu.”

“Bebek de onunla mıydı?” diye sordu Cole.

“Hayır. Kiraladığı odada Victoria'nın nerede olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu. Kadının bebeği şehir dışında bir yerlere saklayıp sonra da belli bir nedenden dolayı geri döndüğü tahmin edildi. Bunu sadece Tanrı bilir. Yetkililer ona ulaştığında kadın ölmüştü. Boğularak öldürülmüştü. Elliott ve karısı pes etmediler. Ancak Agatha gücünü bir türlü geri kazanamıyordu. Bir yıl kadar sonra öldü. Doktorlar ölüm nedeninin verem olduğunu söyledi ama Elliott asıl nedenini anlamıştı. Bana onun, bebeğinin alındığı gün yaşamaktan vazgeçtiğini söyledi. Kahrından öldü.”

“Bebekçi evde bıraktırdığı için kocasını suçladı mı?” diye sordu Travis.

“Hayır, sanmam. Fakat Elliott kendini suçladı tabii ki.”

“Bunların hepsi yaşanırken sen kaç yaşındaydın?”

“Ben on yaşlarımda bir çocuktum daha,” diye cevapladı Harrison. “Babam öldüğünde Elliott beni yanına aldı. Bana öz babammış gibi davrandı, iyi eğitim gördüğümünden emin oldu ve hayatına devam etmeye çalıştı. İngiltere'deki herkes neler yaşandığını biliyordu. Elliott mecliste güçlü bir yere sahipti. Eve geri döndüğünde emekli oldu, fabrikalarını sattı ve arayışından hiç vazgeçmedi. Üniversiteden her dönüşümde bana olası tariflerde bulunduğunu hatırlıyorum.”

“Tarif?”

“Victoria'nın şimdi nasıl görünebileceği ile ilgili,” diye açıkladı.

“Her yolu deniyordu galiba,” diye araya girdi Cole.

“Çaresizmiş,” dedi Adam.

“Evet,” diye onayladı Harrison. “Çaresizdi. Birkaç yıl önceye kadar pes etmemişti. Sonra işi ben devraldım. Victoria'yı bulmak takıntım haline geldi.”

“Ve şimdi?” diye sordu Adam.
Harrison derin bir nefes aldı. “Onu buldum.”

23 Ağustos 1866

Sevgili Rose Anne,

Cole’un silahıyla oynadım. Sadece eğleniyordum ama bana çok kötü bağırdı. Beni döveceğini de söyledi. Sonra çok ağladım ve fikrini değiştirdi. Silahlar kötüdür anne. Adam böyle dedi. Artık silahlarla oynamayacağım. Asla. Cole’a bana bağırmasını söyler misin? Ben uslu bir kızım. Adam dedi bunu.

Seni seviyorum,

Uslu kızın Mary Rose

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu

Düzenleme:buk@

12. BÖLÜM

Ona inanmak istemediler. Cole bunu ısrarcı bir şekilde reddetti. Mary Rose, Victoria değildi. Olamazdı. Adam konuya daha mantıklı yaklaştı. Bir tutarsızlık bulmak için sorular sordu. Travis, Harrison'ın her açıklamasını sertçe eleştirdi. Douglas sessiz kalmayı tercih etti. Bakışlarını kadehinden çekmedi ve ikide bir başını iki yana salladı. Konuşmayacak kadar afallamış görünüyordu.

“Rastlantı,” dedi Cole. Düşüncesini vurgulamak için yumruğunu masaya indirdi.

“Victoria ne zaman doğdu?” diye sordu Adam titreyen bir sesle.

Harrison bu soruyu zaten üç kez cevaplamıştı. Sabırla bir kere daha söyledi: “2 Ocak 1860.”

“Yüce Tanrım,” diye fısıldadı Adam.

“Birçok insan 2 Ocak'ta doğmuş olabilir,” diye öne sürdü Travis.

“Mantıklı düşün,” dedi Harrison.

“Mary Rose'un aradığın kız olduğu sonucuna nasıl vardığını anlat.”

“Bunu zaten açıkladım, Travis.”

“Umrumda değil Harrison. Tekrar açıkla.”

“Tamam,” dedi Harrison. “Mary Rose'u yatılı okulda gören kadın bu konuyu Elliott'ın adamlarına anlattı. O zamanlar iş için Şikago'daydım. Kadın o kadar da uzakta yaşamıyordu, ben de onunla konuşmak için evine gittim.”

“Bu kadından nasıl haberin oldu? Elliott’ın Amerika’da kendisi için çalışan adamları mı var?” diye sordu Travis.

“Evet ama bu yolla bulmadım. Elime Londra’dan bir telgraf ulaştı. Bilgilendirilmem istenmişti. Elliott pes etmişti.”

“Ama sen etmedin,” dedi Travis. Harrison’ın inatçılığına öfkelenmiş gibiydi.

“Evet, ben pes etmedim ve tabii onun için çalışanlar da öyle. Bana haber gönderdiler. Mary Rose’la konuşması için St. Louis’e bir avukat gönderdim.”

“Avukatlar pirc ve sülükler gibi birbirlerine yapışıyorlar, öyle değil mi?” dedi Cole.

Harrison, Cole’un sözlerine karşılık vermedi. “Avukatın buldukları beni daha da meraklandırdı.”

“Mary Rose ona hiçbir şey anlatmadı,” dedi Cole. “Anlatmazdı.”

“Haklısın. Ona hiçbir şey anlatmadı. Benim ilgimi çeken de avukatın bulamadığıydı zaten. Müdire, Mary Rose’un annesinin güneyde yaşadığını söyledi. Nedenini merak ettim, fakat peşinde koşacak kadar sıra dışı bulmadım bunu. Kız kardeşler ya ağabeyleriyle övünürler ya da onlar hakkında şikâyet ederler. En azından ben öyle olduğunu düşünüyordum, ancak Mary Rose siz dördünüz hakkında tek kelime etmedi. Avukat, onun tetikte olduğunu, korkmuş görüldüğünü ve heyecanlandığını söyledi.”

“O da avukatlara bizim gibi güven duymuyor,” dedi Travis ona.

“Evet, anlıyorum,” dedi Harrison. “Avukat olduğumu öğrendiğinizdeki tepkiniz de içinizden birinin başının belada olduğunu gösteren bir ipucuydu.”

“Mary Rose’a hakkımızda hiçbir şey anlatmamasını söyledik. İnsanların onları ilgilendirmeyen konulara burunlarını sokmalarını istemedik.”

“Daha önce de dediğim gibi, sizi şimdi anlıyorum. Bir süre önce bunu anlamamıştım.”

“Neyi anlamamıştın?” diye sordu Cole.

“Geçmişte hepinizin kanunlara karşı geldiğinizi. Her neyse, kız kardeşinizin sessizliği beni daha da meraklandırdı.”

“Ve sonra?” diye sordu Travis.

Harrison sabırlı olmaya çalıştı. Onların sürekli olarak açıklamalarını tekrarlatmalarının nedenini biliyordu. Bir hata arıyorlardı. Bu konuda onları suçlayamazdı. Onların yerinde olsa, kendi de aynısını yapardı.

“Yıllar süresince Victoria’nın annesine, teyzesine, kuzinine veya uzak bir akrabasına benzeyen hanımlar hakkında yüzlerce rapor aldık. Mary Rose’u gören kadının görünüşteki benzerlik konusundaki ısrarcılığına rağmen Montana’ya sırf bu yüzden gelemezdim. Kız kardeşinizle yapılan konuşmayı göz önüne alarak geldim buraya.”

Harrison kadehine uzanıp içkisinden bir yudum aldı. Aslında içmek istemiyordu ama boğazı çok kuruydu.

“Elliott’ın kütüphanesinde asılı bir portre var,” diye devam etti sözlerine.

“Ne? Daha önce portreden bahsetmemiştin,” dedi Travis.

Harrison bahsetmediğini tahmin etmişti. “Elliott, Agatha ile evlendikten hemen sonra ünlü bir ressamı karısının portresini resmetmek üzere görevlendirdi. Mary Rose, Morrison’ların dükkânından çıktığında bir an için Agatha’nın yağlıboya tablodan dışarı adım atıp beni selamlamaya geldiğini düşündüm. Kız kardeşinizin Agatha’ya olan benzerliği hayret verici. Gerisini biliyorsunuz. Hiçbiriniz işimi kolaylaştırmadınız.”

“Doğru bir şey yaptığımızı bilmekten memnunum,” dedi Cole.

“Hepiniz sorularıma tuhaf ve saçma cevaplar verdiniz. Direnciniz bende merak uyandırdı. Sadece sırrı olan insanlar öyle davranır. Bana defalarca buralarda soru sormanın tehlikeli olduğunu söylediniz ama yine de beni yüzlerce soruyu boğdunuz. Ayrıca kanunla alakalı olan herkese karşı bir güvensizliğiniz vardı. İster inanın ister inanmayın, avukatlar bir

amaç uğruna hizmet ederler. Biz sizin düşmanınız değiliz, fakat siz buna inanıyormuş gibi davrandınız. Bir şeyler sakladığınız her halinizden belliydi. Benim hatam ise sizin benden kaçırılma olayı ile ilgili detayları sakladığınızı sanmamdı. Hırsızlığı planladığınızı hiç düşünmedim ama onu alan kadın ya da adamı koruduğunuzu düşündüm. Şimdi hepinizi tanıdığımı göre, buraya kendi başınıza ulaştığınızın farkındayım. Hep birbirinize güvündünüz.”

Harrison düşüncelerini toparlamak için durdu. Kardeşler sabırsızca onun devam etmesini beklediler.

“Bir araya gelip bir aile oluşturmaya karar verdiniz. Sonra bebeği alıp batıya yöneldiniz. Mary Rose aslında Bayan Victoria, değil mi?”

Adam gözlerini kapattı. Sarsılmış görünüyordu. “Tanrım, öyle olmalı.”

Travis şişeye uzandı. Harrison onun elinin titrediğini fark etti. Kadchi zaten doluydu ama o bunun farkında değil gibiydi.

Cole Harrison’a bakıyordu. Kederli görünüyordu.

Harrison, bakışlarını Adam’a çevirdi. “Kardeşlerinin, kız kardeşinin ve kendi adına bana bir dolar ver.”

Bu rica, hiçbirine bir anlam ifade etmemişti. Adam hareketsiz kaldı. Harrison ise sözlerini tekrarladı, bu sefer daha yüksek bir ses tonuyla.

Adam ceketine uzandı ve gümüş bir para çıkarıp Harrison’a fırlattı. Harrison parayı havada yakaladı.

“Bu ne içindi?” diye sordu Travis.

“Bu bir avanstı. Avukatlardan hoşlanıp hoşlanmamanız umrumda değil, artık sizi temsil ediyorum. Herkes onaylıyor mu?”

Devam etmeden önce hepsinin sözlü onayını aldı. Sonra konumunu değiştirdi, dinleyicilerini inceledi ve “Açıklamaya kim başlayacak?” diye sordu.

“Onu çaldığımızı mı düşünüyorsun?” diye sordu Cole.

“Biz yapmadık,” dedi Travis. “Bir başkası yaptı. Her kimse korkuyor olmalıydı.”

“Onu bulduk,” dedi Cole.

“Nerede?” diye sordu Harrison.

“Çöpte,” diye cevap verdi Cole.

“Nerede, nasıl yani?” Harrison sesini yükseltmek istemiş olsa da şaşkınlığı fazla tepki vermesine neden olmuştu.

“Beni duydun. Onu sokağımızdaki bir çöp yığınının içinde bulduk. Dördümüz çetemizi oluşturmuştuk. Genç ve aptaldık o zamanlar.”

“Çocuktunuz,” dedi Harrison.

“Evet,” dedi Cole bitkin bir halde. Adam’a döndü. “Ne olduğunu ona sen anlat.”

Adam başıyla onayladı. “Bir tür çete oluşturmuştuk. Hepimiz sokakta yaşıyorduk. Gizli bir çete yardımıyla New York’a gittim, fakat orada kalmayacaktım. Anneme, batıya gideceğime dair söz vermiştim. Orada daha güvende olacağımı düşünmüştü, en azından bazı şeyler değişene kadar.”

“Ne gibi şeyler?” diye sordu Harrison.

“Annem bütün haberleri takip ediyordu. Lincoln köleliğe son vermekten bahsediyordu. Kuzeydeki hareketlenme büyüyordu ve annem savaşın başlayacağını sezmışti. Eğer her şey istediğimiz gibi giderse özgür olacaktık. Bu bir umuttu ve ben de ona tutundum. Kardeşlerim ve ben dar bir sokakta yaşıyorduk. Isınmak için birbirimize yakın uyuyorduk. Mayıs ayıydı, o sene geceleri hâlâ soğuktu ve yeteri kadar battaniyemiz bile yoktu.”

“1860’da mı?”

“Evet, 1860 yılıydı,” dedi Adam. “Sokaklarda yiyecek ve bela arayan başka evsiz çocuk çeteleri de vardı. O sokak bizim evimizdi ve biz de onu korumaya kararlıydık. Girişte sırayla hepimiz nöbet tutardık. O gece Douglas’ın sırasıydı. Travis, Cole ve ben uyuyorduk. Douglas bize ısıklık çalıp çöp yığınının işaret etti. Bir şey onun merakını çekmişti ve araştırmak istiyordu. Bir ses duydum. Douglas onun içinde bir kedi olduğunu düşündüğünü söyledi sonra. Hatırlıyorum, Travis de yılan olmasından endişelenmişti.”

“Neyin içinde?” diye sordu Harrison.

“Bir sepetin,” diye cevapladı Adam. “Neyse, ben de içinde bir hayvan olduğunu düşünmüştüm. Daha iyi bakabilmek için yanına gittim. Sonra sıçanları gördüm.”

“Aman Tanrım...”

“Hepsi sepetin üzerindeydi. Onları kovmak için meşaleyi yaktım. Bir tanesi sepetin tepesindeydi ve kapağı kemiriyordu. Eğer bir dakika daha bekleseydim, ona ulaşmış olurdu.”

Harrison, Mary Rose’a ne olabileceğini gözünde canlandırdı ve bu düşünce karşısında bembeyaz kesildi.

“Ona zamanında ulaştım, önemli olan da bu zaten. Erkek olduğunu düşündük ve ona Sidney adını verdik.”

“O her şeyi biliyor, öyle değil mi?” diye sordu Harrison.

“Evet, onu nasıl bulduğumuzu biliyor. Ondan hiçbir şey saklamadık. O da bizim hakkımızda her şeyi biliyor.”

Harrison gülümsedi. “Cole ona Sidney dediğinde, neden kızdığını şimdi anlıyorum.”

“Evet,” dedi Cole. “Bu ona kimseden üstün olmadığını belirten bir hatırlatma. Aslında üstün. Onun saf bir kalbi var, asil ve...”

Cole’un sesi, sert yüz ifadesiyle çelişiyordu.

Adam boğazını temizleyip sözlerine devam etti. “O gece en doğru kararı vermek için bir anlaşma yaptık. Eğer onu şehirden bir yetimhaneye götürürsek, orada yapamayacağını düşündük. Travis, birinin onun peşinde olmadığından emin olan tek kişiydi aramızda. Hepimiz Clayborne soyadını aldık ve batıya yöneldik. Buraya ulaşip bir ev inşa etmek çok uzun zamanımızı aldı.”

“Ama başardık,” dedi Cole. “Şimdi düşünüyorum da, sanırım Mary Rose’un babası bize yardım etti.”

“Nasıl?” diye sordu Harrison.

“Douglas parayı, sepeti bırakan kadından aldı. O, yanke-sicilikte gerçekten iyiydi. O para bizi uzun süre idare etti. Bebeği her kim aldıysa, o kişi de parayı çalmış olmalı.”

“O zamanlar kaç yaşındaydınız?”

Travis cevap verdi. "Aslında dokuz yaşındaydım, on olacaktım ama herkese on birce yaklaştığımı söylemiştim. Çok küçük olduğum için beni aralarına almamalarından korkuyordum. Bir kavgada kendimi koruyabileceğimi düşünmelerini istiyordum. Douglas ve ben yetimhanede yaşamamın nasıl bir duygu olduğunu biliyorduk. Geri dönmeyecektik. Sanırım korumaya ihtiyacım olduğunu anlayacak kadar zeki-ydim. Adam bana büyük ve kötü bakışlı biri gibi gelmişti; sonunda onunla kalmama izin verene kadar gece gündüz peşinde dolaştım. O, on üç yaşındaydı. Douglas ve Cole da on bir yaşındalardı."

"Çocuktunuz," dedi Harrison. "Buna rağmen bebeğin çalınmış olabileceği hiç mi aklınıza gelmedi?"

"Neden böyle bir düşünce aklımıza gelsin ki?" diye sordu Cole. "Sadece annesinin ya da babasının onu artık istemediğini düşündük."

"Onu başlarından attıklarına mı inandınız? Böyle bir şeye nasıl inanmış olabilirsiniz?"

Cole ve Douglas birbirlerine bakıp sonra tekrar Harrison'a döndüler.

"Neden olmasın?" diye sordu Douglas.

Cole, Harrison'ın bu kadar kuşkucu olmasına bir anlam veremiyordu. "Şehrin neden bu kadar fazla çocukla dolu olduğunu hiç düşünmedin mi? Gerçekten onların hepsinin kaybolmuş olduğunu mu düşünüyorsun? Polisler gerçeği biliyorlardı. Arada sırada mümkün olduğu kadar çok çocuğu bir araya toplayıp, onları trenlere yerleştirip yolluyorlardı. İçlerinden hiçbiri trenlerin nereye gittiğini bilmiyordu."

Douglas iç geçirdi. "Kimse onları istemiyordu," dedi. "Ve kimse üçümüzü de istemiyordu. Adam farklıydı. Annesi onu güvende tutmak için yollamıştı. Onu terk etmedi."

"Annemin beni başından atmış olup olmadığını bilmiyorum," diye belirtti Cole. Şimdi sesinde duygudan eser yoktu. "Onun iyi biri olduğunu duymuştum. Beni doğurduktan sonra ölmüş. Adı Mary'ydi ve onun adını Mary Rose'a vere-

rek hakkını ödeyebileceğimi düşündüm. Adam da aynı şeyi Rose Anne için düşünüyordu. Douglas, isimleri birleştirmemiz gerektiğine karar verdi.”

“Peki ya baban Cole? Onun hakkında bir şeyler biliyor musun?” diye sordu Harrison.

“Beni bir süre yanında tuttu. Sonunda viski ve votkayı tercih etmeye başladı. Beni satmaya çalıştı. Onu iki şişe için pazarlık yaparken duydum ve kaçtım.”

Harrison şaşkınlığından konuşamıyordu. Bu kadar kötü hayatları hayal bile edemezdi. Sonra hepsinin içindeki iyiliği görmeye başladı.

Kardeşleri tamamen farklı bir ıııkta görüyordu. Takdir ve saygısı ifadesinden belliydi.

İmkânsızı başarmış ve engellere rağmen gelişme göstermişlerdi.

“Hepiniz cesur adamlarsınız.”

Douglas, Harrison’ın övgüsünü kabul etmedi. Başını iki yana salladı.

“Hayır, sadece elinden geleni yapan adamlarız. Hepimiz Mary Rose ile ilgilenen korkak küçük çocuklardık. Hiçbiri onun hayatta kalabileceğini düşünmüyorduk. Yine de hayatta kalmayı hak ediyordu, öyle değil mi?”

“Bu kolay olamaz.”

“Bezini değiştirmek gerçekten iğrenç bir işti.” Cole bu yorumundan sonra gülümsedi.

“Onun gerçek doğum tarihini nereden biliyordunuz? Mary Rose, belgeleri olduğunu söyledi. Nedir onlar?”

“Zarfa parayla birlikte iki parça kâğıt sıkıştırılmıştı,” diye açıkladı Douglas.

“Adam onları kütüphanede saklıyor. Kâğıtlardan birine bir sürü sayı karalanmış. Diğeri de bir kitabın sayfası gibi görünüyor. Üstte bebeğin doğduğu gün yazıyordu. Ağırlığı ve ölçüleri de belirtilmişti.”

“O sayfa ailenin İncil’indendi.”

“Öyle mi?”

“Evet,” dedi Harrison. “İki sayfası yırtılmıştı. Biri, fidiye notuyla birlikte geldi. Bu, Victoria’nın gerçekten onlarda olduğunun kanıtıydı. Aşağıda da tam adı yazılıydı.”

“Kardeşlerime o kâğıtlardan bahsetmiştim ama o zamanlar parayla daha çok ilgileniyorduk. Adam içimizde okuma bilen tek kişiydi. Kâğıtları inceleyip kelimelerin ne anlama geldiğini bize söyledi. Kâğıtları sepetle beraber senelerce sakladık. Onları sadece Mary Rose’un geçmişinden bir şeye sahip olması için sakladık.”

“Size okumayı kim öğretti?” diye sordu Harrison Douglas’a.

“Hepimize Adam öğretti.”

“Bakıcıyı kimin boğduğunu biliyor musun?” diye sordu Cole.

“Hayır,” dedi Harrison. “Ama Elliott onun yalnız hareket ettiğine asla inanmadı. Kadın bir kaçırmayı planlayacak kadar zeki değildi. Ayrıca oldukça çekingendi. Bir suç ortağı bulmak zorunda kalmış olmalı.”

“Belki de adam şimdiye kadar ölmüştür,” dedi Douglas.

“Bir kadın da olabilir,” diye tahminde bulundu Harrison.

“Adamdı.”

“Nereden biliyorsun?”

“Onu gördüm.”

Harrison kadehini parmakları arasında çevirdi. Ne yaptığını fark etmemişti bile.

“Onu gördün mü?” Sesi titriyordu.

Douglas başıyla onayladı. “Sanırım anlatma sırası bende, değil mi?” dedi. “Bir adam lüks görünümlü bir at arabasından indi. Siyah bir pelerini vardı. Zengin adamların operaya giderken giydikleri türden. Alnını kaplayan bir şapka takmıştı. Yine de yüzünü gördüm. Sokak lambasının altında duruyordu ve benim olduğum yöne doğru dönmüştü. Beni görmedi gerçi. Bir ses duyduğunu düşünmüş, bu yüzden dönmüş olabilir. Neyse, onu iyice gördüm. Benden onu tarif etmemi de istiyor musun?”

“Nasıl hatırlayabilirsin ki? On iki yaşındaydın Douglas. Yıllar geçtikçe anılarımız değişip karışabilir. Uzun zaman önceydi.”

“Ona kesiğinden bahset Cole,” diye önerdi Douglas:

Cole gülümsedi. “On beş yaşlarındaydık değil mi Douglas? O zamanlar hâlâ aptaldım. Hayvan derisi araklamak umuduyla başkalarının işine girdim. Kışın paltolara ihtiyacımız oluyordu. Biraz almam gerektiğini düşündüm. Gerçekten sessizdim, değil mi Douglas?”

“Yeteri kadar değil, Cole.”

“Kamplarında yirmi hain insan vardı. Etrafa zarar veriyorlardı, çalıp çırpıyorlardı ve insanları öldürüyorlardı. Herkes onlardan korkuyordu, ben de dahil. Fakat ben derileri istiyordum ve almam gerektiğini düşünüyordum, her ne kadar korkmuş olsam bile. Her biri peşime düştü. Karnımdan bir yara aldım. Cehennem ateşindeymişim gibi canım yandı. O acıyı çok iyi hatırlıyorum. Adam bana dikiş atmak zorunda kaldı. O bunu yaparken Mary Rose ağladı.”

“Elini tutuyordu hatırladın mı?” dedi Travis.

Cole gülümsedi. Hatırlıyordu. “Elini tutmamın işe yaracağını düşünüyordu. O zamanlar üç dört yaşlarındaydı ve çok tatlıydı.”

“Kızılderililerden nasıl kaçabildin?” diye sordu Harrison.

“Bunu kendi kendime yapmadım. Kaçıp hayatımı kurtarmakla meşguldüm ve beni yaralayanın kim olduğuna bile bakmadım. Douglas görmüş ama. Atının üzerinde tüfeğiyle bana doğru geliyordu. Tam zamanında ateş etmeye başladı, onlar da silahlarını almak üzere kaçıştılar.”

Cole sözlerine devam etmeden önce durup olayı düşündü. Harrison hikâyeden çok etkilenmişti ama bunun Mary Rose’un kaçırılmasıyla ne alakası olduğunu çözemiyordu. Anlamak için bekledi.

“Geri döndük. Kış bastırınca beklemek durumunda kaldık. Unutmadık tabii, karlar eridikten sonra onların peşine düştük.”

“Onlara suçlarını itiraf ettirdik.”

“Nasıl? İngilizce konuşuyorlar mıydı?”

“Bir tanesi az da olsa biliyordu. Bu sorun olmadı gerçi. Douglas hiçbir zaman gördüğü bir yüzü unutmaz.”

“Seni bıçakladıkları için övündüler, değil mi Cole?”

“Arkadaşlarının bizi yakalayacaklarını düşündüler.”

“Yapamayacaklarından emin olduk,” dedi Travis.

Harrison, Kızılderililere ne olduğunu sormadı. Zaten biliyordu.

“Bu duyulduktan sonra kabile, suçluları içine almadı. O zamandan beri de bizden uzak dururlar,” diye açıkladı Cole. “Şimdi Douglas’ın açıklamasını duymak istiyor musun?”

Harrison başıyla onayladı. “Evet.”

“New York’ta gördüğüm adamın açık renkte bıyığı vardı. Göz rengini göremedim. Boyu iki metreye yakındı ve çok zayıftı. Yanakları bir iskelet gibi içine göçmüştü. Burnu sivri gibiydi ve dudakları da inceydi. Parlak siyah ayakkabılar giymişti, çizme değildi. Ayakkabıları fark ettim, çünkü onları çalacak bir yol düşünüyordum. Adam siyahlar içindeydi. Kadının sepeti ondan almak istemiyordu. Kafasını iki yana salladı. Birbirlerine ne söylediklerini duyabilecek kadar yakın değildim onlara. Adam zarfı cebinden çıkarıp kadına verdi. Kadın zarfı hemen kaptı, sonra da sepeti aldı.”

“Adam at arabasından sepetle mi çıkmıştı?”

“Evet.”

“Kadın köşede durmuş onu mu bekliyordu?”

“Evet.”

“Peki ya şoför? Onu görebildin mi?”

“Hayır. Zarfı görünce tüm dikkatimi ona verdim. Kadın zarfı cebine koydu. Adam tekrar arabaya binip oradan uzaklaştı. Kadın, o gözden kaybolana kadar bekledi, sonra Mary Rose’dan kurtulacağı bir yer aramaya başladı. Bizim sokağımızı seçti. Hemen koşarak geldi, sepeti attı ve uzaklaştı. O tekrar köşeye ulaşana kadar bekledim, Adam’ın dikkatini çekmek için ısıklık çaldım, böylece o da sepeti fark etti. Sonra

da kadını takip ettim. Tam gece yarısı trenine binerken cebinden zarfı aldım.”

Harrison sandalyesine yaslandı. Öfkesi gözlerinden okunabiliyordu.

Cole onu yakından izledi. “Adamın kim olduğunu biliyor musun?”

Harrison yavaşça başını salladı. “Sanırım. Ama önce emin olmalıyım.”

“Hâlâ yaşıyor mu?” diye sordu Douglas.

“Evet... Eğer gerçekten oysa evet, hâlâ yaşıyor.”

“Sen de bizim yaptığımız gibi kendi Kızılderilinin peşinden gidecek misin?” diye sordu Cole.

Harrison, Cole’un sorduğu şeyi anladı. Cole, intikam almak için Harrison’ın ne kadar ileri gidebileceğini öğrenmek istemişti. Harrison da düşmanlarından, kardeşlerin kullandığı yöntemi kullanarak mı öç alacaktı?

Cevabı hızlıydı. “Evet.”

“Avukat olduğunu unuttun mu?” diye sordu Adam.

“Unutmadım. Bir şekilde adalet yerine gelecek. Douglas, ne olduğunu bana bir kez daha anlat. Baştan başla.”

Douglas onayladı. Harrison o açıklamasını bitirene kadar bekledi, sonra da ona daha çok soru sordu. Sonunda ona bildikleri her şeyi anlattıklarından emin olmuştu.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Travis. “Ona ne zaman anlatacaksın?”

“Ona anlatmayacağım,” diye cevap verdi Harrison.

“Bence...” Travis onun devam etmesine müsaade etmedi. “Neden sana inanalım ki? Başından beri bize yalan söylemekten başka bir şey yapmadın. Aslında gerçekten çiftçiliği öğrenmek istemiyordun, değil mi?”

“Hayır, öğrenmek istiyordum,” diye cevap verdi Harrison. “Eninde sonunda İskoçya’ya gideceğimi düşünmüştüm ama şimdi hayatımın geri kalanını geçirmek için nercye yerleşeceğimi biliyorum. Sonunda kendime ait bir çiftliğim olacak. Yasal işler beni zor zamanlarımda idare edecek. Bü-

t n planlarımı değişti. Buraya ilk geldiğimde Mary Rose'un Victoria olduğundan emin bile değildim. Evet, benzerliği gördüm ancak bu yeterli değildi. O biraz da sana benziyor Cole. Mavi gözler, sarı sağlar. Mary Rose çok daha tatlı tabii ki. Edindiğim her bilgide kafam da o kadar çok karıştı. Bana karşı bu kadar suskun olması için hiçbir nedeni olmaması gerekiyordu. Hepiniz benden bir şeyler gizlediniz. Daha önce de dediğim gibi, avukat olduğumu öğrendiğiniz zaman verdiğiniz tepki merakımı uyandırdı. Bir akşam Mary Rose bana akşam stlerini neden Adam'la konuşarak geçirdiğimi sordu. Endişeli görünüyordu, bana ona geçmişiyle ilgili bir şey sorup sormadığımı sordu. Bilmemem gereken bir şeyler olduğu sonucuna vardım. Akşamlarımı Travis, Cole ya da Douglas'la ge irseydim yine bu kadar endişelenecekti değil mi?"

"Büyük ihtimalle," diye cevapladı Cole. "Yaptığımız her şeyi ona anlattık. Bütün günahlarımızı biliyor."

"Evet," diye onayladı Harrison. "Bu yüzden bana anlattınız. Kendi ailenizi oluşturmak için bir araya gelmenizi anlamak benim için o kadar da zor olmadı, fakat Montana bölgesine kendi imk nlarınızla gelmiş olmanızı kabul edemedim. Hi birinize güvenmek için bir nedenim yoktu, tıpkı sizin de bana güvenmek için bir nedeniniz olmaması gibi. Hepimizin sebepleri vardı. Yoldayken bazı hatalarım oldu. İki tanesi beni inanılmaz derecede şaşırttı."

"Hataların neydi?" diye sordu Douglas.

"Birincisi, oyalandım.  ğrenmem gereken şeyleri çok daha önce öğrenebilirdim ama kendimi tuttum. Fırsatlardan yararlanamadım ve bu gördüğünüz gibi bana göre bir davranış değil. Hiçbir zaman bir şeyleri erteleyen biri olmadım..."

"O kadar uzun zamandır burada değilsin. Daha altı ya da yedi hafta oldu," diye hatırlattı ona Cole.

"Bana çok daha uzun gibi geliyor. Son zamanlarda ağırdan aldığımı hiç fark etmemiştim. Ama gerçekten kendimi çok geliştirdim, gerçek bir ailenin nasıl bir şey olduğunu hiçbir

zaman tam olarak görememiştim. Hepiniz bir diğerinizi güvende tutmak için hayatınızı tehlikeye atıyorsunuz. Bu kadar sevgi ve sadakat bana yabancı kavramlardı. Babamı severdim ve ona karşı sadıktım. Sadakatim Elliott'a da geçti. Geçirdiğimiz zorluklardan kaynaklanan bir bağ oluşmuştu aramızda. Fakat bunlar aynı şey değil elbette."

"Ne ile aynı?" diye sordu Cole anlamaya çalışarak.

"Kardeşler arasındaki bağ," diye açıkladı Harrison. "Beni sürekli şaşırttınız. Birbirinizi kırıyorsunuz. Yüksek sesli ve katı olabiliyorsunuz. Sık sık kavga edebiliyorsunuz ve dürüst olmak gerekirse size çok imrendim. Bunca yıl Bayan Victoria'yı bir mağdur olarak canlandırmıştım gözümde. Tanrı onun yanındaymış meğer. Ona dördünüzü birden vermiş."

Harrison nefes almak için durdu. "Cole, Travis ve Douglas'la nasıl itişip kakıştıysan bana da aynısını yaptın. Ve beni her tehdit ettiğinde ya da bana gülüşünde kendimi ailenizin bir üyesi gibi hissettim."

Kardeşler, Harrison'ın dürüstlüğüne karşılık kımıldanmaya başladılar. Fakat Cole, Harrison'ın ne demek istediğini diğerlerinden çok daha iyi anlıyordu. Adam kendisini kanatları altına almadan önce yaşadığı yalnızlığı ve kederi hâlâ hatırlayabiliyordu.

"Diğer büyük hatan neydi?" diye sordu Adam. "Yol boyunca birçok hata yaptığını ama ikisinin seni gerçekten şaşırttığını söyledin."

Harrison başıyla onayladı. Ne söylediğini hatırlıyordu. "Kız kardeşinize âşık oldum."

Cole başını iki yana salladı. "Onu kandırdığın için senden nefret edecek."

"Kısa bir süreliğine evet," diye onayladı Harrison. "Yine de sorun olmaz. Şu an burada hepinizin niyetimi anlamamızı istiyorum. O, benim olacak."

Sözlerindeki vurgu kardeşlerin dikkatini çekti. Onun bu coşkulu sözlerine anlam veremiyorlardı.

“Tam olarak ne demek istiyorsun?” diye sordu Cole.

“Ben onurlu bir adamım,” diye söze başladı Harrison.
“Yani en azından buna inanmayı seviyorum.”

“Eee?” diye üsteledi Cole.

“Size niyetimi anlatıyorum.”

“Bize tam olarak neden bahsediyorsun?” diye sordu Travis.

“Kız kardeşinizi korudum ve aynı zamanda onu çok yalnız bıraktım. Onu korumaya devam edeceğim ama şu zamandan sonra onu yalnız bırakmak gibi bir niyetim olmadığını belirtmek istiyorum. Kendime ona layık olmadığımı dair türlü sebepler söylüyorum, fakat artık hiçbir bir sorun oluşturmuyor. Hiçbir zaman yeteri kadar param olmayacak. Travis, bence bu gerçeği bir gün sen de anlayacaksın. Elliott onu çok daha yüksek düzeyde biriyle evlendirmek isteyecektir, benimle değil. Kimse onu benim sevdiğim gibi sevemez. O bana ait olacak.”

Cole’un ağzı açık kaldı. Harrison’ı bu kadar tutkulu bir şekilde konuşurken hiç duymamıştı. Douglas da onun gibi şaşkınlık içerisindeydi. “Kız kardeşimizi baştan çıkaracağımı mı söylüyorsun?”

“Evet.”

“Ciddi olamazsın...” diye söze başladı Travis.

“Biraz önce söylediğim her şeyde ciddiydim. Benim olacak. Sonsuza kadar. Benim soyadımı taşıyacak ve çocuklarımı dünyaya getirecek.”

Travis başını iki yana salladı. “Planladığın şeyleri bize söyleyecek kadar cesaretin olmasına inanmıyorum.”

“Ona dokunmaya çalışmana gerçekten izin vereceğimizi mi düşünüyorsun?” diye sordu Cole.

Harrison sabrını yitirdi. “Çalışmak mı? Hiçbir şeye çalışmayacağım. Ne diyorsam onu yapacağım.”

Douglas gülümsedi. “Mary Rose’un senin onu ayartmanla ilgili ne diyeceğini düşünmüyor musun? Onu zorlayamayacağını hepimiz biliyoruz.”

“Hayır, onu istemediği bir şeye zorlamayacağım. Beni seviyor ama bundan tam olarak emin değil. Fakat emin olacak. O çok zeki bir kadın. Onunla yatmam için önce bana izin verecek.”

“Eminsin yani,” dedi Cole. “Adam, sen ne düşünüyorsun bu konuda?”

“Mary Rose onu seviyor,” diye cevap verdi Adam. “Harrison bu konuda haklı.”

“Harrison, sen zaten...” Travis onun Mary Rose’u baştan çıkarıp çıkarmadığını soracaktı ama kendine engel oldu. Harrison’ın bakışları tüylerini diken diken etmişti.

Cole güldü. “Travis, eğer onunla yatmış olsaydı bu kadar kötü bir ruh halinde olmazdı.”

“Kız kardeşimizden bahsediyorsun, hatırlatırım,” diye mırıldandı Travis.

“Peki ya Lord Elliott?” diye sordu Adam. “Onun, kızını daha iyi biriyle evlendireceğini söyledin. Bu ona kızını bulduğunu anlatmayı planladığın anlamına mı geliyor?”

“Tabii ki ona anlatacağım,” diye cevap verdi Harrison. “Bilmeye hakkı var Adam. Sonunda çilesi sona erecek. Adamcağız yeterince acı çekti.”

Bir süre sessizlik hâkim oldu. Kardeşler, Mary Rose’un babasını düşünüyorlar ve kızını kaybetmenin onun için nasıl bir duygu olabileceğini hayal etmeye çalışıyorlardı.

Adam sonunda sessizliği bozdu. “Evet, yeteri kadar acı çekti. Onun yerinde olsam ben de kızımı aramaya devam ederdim. Ben de en az Elliott kadar onu bulmak konusunda takıntılı olurdum. Tanrım, karısıyla kim bilir ne çileler çekmiştir. Bunu düşünmek bile içimi acıtıyor. Onun acısı bizim neşemiz oldu bilmeden.” Başını salladı. “Umarım anlayış gösterir.”

“Onun anlamasını sağlayacağım,” diye güvence verdi Harrison Adam’a. “Sizi suçlayıp peşinize düşmeyecek. Mary Rose’un İngiltere’de bir ailesi var. Sayılamayacak kadar çok teyzeleri, amcaları ve kuzenleri var. Kız kardeşinizin bir un-

vanı ve serveti var. Elliott onu görmek için buraya gelmeyecek. Buna gerek yok. Mary Rose ona gidecek.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye sordu Douglas. “Birkaç dakika önce ona anlatmayacağımı söyledin. Fikrini mi değiştirdin?”

“Hayır, fikrimi değiştirmedim.”

“Peki o zaman?” diye sordu Cole.

“Ona ben anlatmayacağım. Siz anlatacaksınız.”

Bir süre bir sessizlik oldu. Harrison, kardeşlerin vicdanlarıyla savaş vermekle meşgul olduklarını düşündü.

Sonunda doğru olanı yapacaklardı. Onurlu davranacaklarını bilecek kadar uzun bir süre onlarla yaşamıştı Harrison.

Adam herkes adına karar verdi. “Evet, ona anlatacağız.”

“Gitmek istemeyecek,” diye öne sürdü Cole.

“Orada yaşamak zorunda değil,” diyerek araya girdi Adam. “Ama yine de bir zorunluluğu var.”

“O böyle düşünmeyecek,” dedi Travis.

“Kız kardeşinizi en az benim kadar iyi tanıyorsunuz. Onun Elliott’ın daha fazla acı çekmesine dayanabileceğini mi düşünüyorsunuz?”

“Lanet olsun, onu tanımıyor bile,” dedi Douglas.

“Gidip onunla tanışmak zorunda. Elliott’ın yüreğine su serpmek isteyecektir. Birazcık ısrarla Mary Rose doğru olanı yapacaktır. Belki biraz ertelemek isteyecek ama biz buna izin vermeyeceğiz. Haklı olduğumu biliyorsun Douglas. Bu durumdan ben de en az senin kadar hoşlanmıyorum.”

Harrison anlayışlıydı. “Kendinizden başka kimseyi suçlayamazsınız,” dedi. “Onu çok kibar yetiştirdiniz.”

“Ne zaman gidiyorsun?” diye sordu Douglas.

“Yakında,” diye cevap verdi Harrison. “Gerektiğinden fazla bile kaldım,” diye ekledi. “Bir şirket birleştirme işlemi için Elliott bana bağlı durumda.”

“Ne kadar erken gidersen o kadar iyi,” dedi Travis. “Bize Elliott’dan bahsetmek zorunda değildin biliyorsun. O yaşlı bir adam, değil mi? Ve çoktan pes etmiş durumda. Neden onun işini bizzat üstlendin ki?”

“Çünkü bu işi üstlenmenin görevim olduğunu hissettim. Eğer onu tanısaydın, anlardın.”

“Sanırım biz Mary Rose’a anlatmadan önce buradan gitmelisin,” dedi Adam.

“Neden?”

“Bu herkes için daha kolay olur,” diye cevap verdi Adam.

“Tam olarak nasıl daha kolay olur ki?” diye sordu Harrison.

Adam açıklamak istemedi. Yüz ifadesi, tartışmanın yararsız olduğunu anlatıyordu Harrison’a.

“Ona ne zaman anlatacaksınız?” diye sordu.

“Hazır olduğumuzda. İlk önce kardeşlerim ve ben durumu konuşacağız. Ne zaman ne yapılacağına karar vereceğiz. Henüz gitmeni istemiyorum yine de. Mary Rose bir şeyleri anlamadan önce sana sormak istediğim sorular olabilir.”

Harrison sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. “Büyük şok yaşadığınızın farkındayım. Eğer bir şeyleri değiştirebilseydim, değiştirirdim. Ona yeterince sahip oldunuz. Onun büyümesine tanık oldunuz. Babası onun çocukluğuna tanık olma zevkini bile yaşayamadı. Şimdi en azından onunla tanışmasına izin verin. Kızının iyi olduğundan emin olmak için onu görmesi gerekiyor.”

“Mary Rose’un da onu görmek isteyeceğini açıklamıştım zaten,” diye cevap verdi Adam.

“Ertelemeyin,” dedi Harrison. “Size bir iki hafta veriyorum, tabii o kadar bekleyebilirsem. Umarım ona en yakın zamanda anlatırsınız. Onunla konuşmadan önce gitmemi istemeniz bana yanlış geldi ama karar sizin ve ben buna saygı duyacağım. On dört gün bekleyeceğim. Eğer o zamana kadar sorularını sormazsan çok geç olacak. Bir daha bana sormaya cüret etme Cole,” diye ekledi Cole’un yüzündeki ifadeyi görünce. “Sana söz verdim. Şimdilik Mary Rose’a babasından bahsetmeyeceğim ve on dört gün boyunca ona hiçbir şey anlatmayacağım. Doğruca gideceğim. Londra’ya geri gideceğim ve Elliott’ı gördüğüm an ona her şeyi anlatacağım.”

Harrison odadan çıkmaya hazırlandı. “Konuşmak için bolca zamanınız var. Gerisini size bırakıyorum.”

“Bekle bir dakika,” diye seslendi Cole. “Kız kardeşimize babasından bahsetmeden önce mi yoksa sonra mı onu baştan çıkarmayı planlıyorsun?”

“Beklemem lazım aslında, fakat beklemeyeceğim.”

“Pislik...” diye fısıldadı Cole.

Cole küfrünü tamamlayamadan Harrison onun sözünü kesti. “Sana niyetimi ve koşullarımı açıkladım. Onları kabul etmeni öneririm.”

Kapıyı arkasından kapattı.

Kardeşlerin hepsi Adam’a döndü.

“Ne yapacağız?” diye sordu Cole.

“Bir şey yapmak durumunda değiliz,” diye öne sürdü Douglass. “Harrison’ı duydun. Elliott’ın buraya gelmeyeceğini söyledi.”

“Elliott’ın gelmesine gerek olmadığını da söyledi,” diyerek araya girdi Travis. “Mary Rose ona gidecek.”

“Ondan nefret etmek istiyorum,” diye fısıldadı Cole. Sesi endişeyle sert bir hal almıştı.

“Elliott’tan nasıl nefret etmek isteyebilirsin ki?” diye sordu Adam.

“Harrison’dan bahsediyordum,” dedi Cole. “Ailemizi parçalamaya çalışıyor.”

“Şu anda çalışmıyor. Bunu yaptı zaten,” dedi Travis.

“Doğru olanı yapmak zorundayız,” diye fısıldadı Douglass. Bunu kabul etmekten nasıl da nefret ediyordu.

“Gidip onunla tanışmalı.”

Travis ve Cole’un bakışları endişeliydi. Dört kardeş içinde en hassas ve ürkek olanlar onlardı. Gelecek, bilinmeyenlerle doluydu ve hepsi bununla tek başlarına yüzleşeceklerini düşünüyorlardı.

Bir araya toplanıp bir aile oluşturmak için Mary Rose onların sebebi olmuştu. Mary Rose, onları bir arada tutan gücü. O gittiğinde, bir aile olma amaçları da bitmeyecek miydi?

Cole onun evlenip uzaklara gideceği günün geleceğini biliyordu. İnatla bunu düşünmek istemiyordu. İngiltere onlara bir okyanus uzaklığındaydı ve kız kardeşini bir daha hiç göremeyecek olma ihtimali onu kedere boğuyordu.

“Kız kardeşimiz büyüdü,” dedi. “Hem de bir gecede, değil mi? Bir gün gideceğini biliyordum ama...” Cümlesini yarım bıraktı. “Hayatımızı değiştirme zamanı gelmedi mi?”

“Bu tür planları düşünmek için henüz çok erken,” dedi Douglas. “Cole, tepenin yanında bizim alanımıza katılan o araziye almak istemiştin. Orada kendi yerini inşa etmeyi düşünmüyor musun?”

“İstedikimi biliyorsun,” dedi Cole.

“Değişim kaçınılmaz. Hem Travis de çok fazla seyahat ediyor ve genelde evde olmuyor. Aile bölünse bile hâlâ birlikte işin içindeyiz.”

Adam, kardeşlerinin bir süre endişelenmelerine izin verdi. Sonunda daha fazla kendilerine acımalarına dayanamadı ve onları sorunlarına geri dönmeye zorladı.

“Gelecek planlarımızı konuşmak biraz daha bekleyebilir. Şu anki kaygımız Mary Rose. Bütün bunlara üzülecek. Buna üzülme için boşa zaman harcaması gerektiğine inanmıyorum. İngiltere’de bir babası olduğu fikrine alışmalı.”

“Mümkün olduğu kadar çabuk gitmesi gerektiğini mi söylüyorsun?” diye sordu Travis.

Adam başını salladı. “Evet.”

Cole isteksizce onayladı. “Ne kadar çabuk giderse, o kadar çabuk geri döner.”

“Tabii eğer geri gelirse,” dedi Travis.

Herkes bu ihtimal üzerine bir kez daha endişe duydu. Sonra Adam, “Harrison’ın Elliott’ın çok zengin bir adam olduğunu söylediğini duydunuz,” dedi. “Mary Rose burada çok korunaklı bir yaşam sürdü.”

“St. Louis’e okumaya gitti,” diyerek araya girdi Douglas. “Dünyanın bir bölümünü gördü.”

“Yatılı okul şehirden uzaktaydı. Orada da kapalıydı,” dedi Adam.

“Ne için endişeleniyorsunuz?” diye sordu Cole. “Bütün o ışıltının başını döndüreceğini mi düşünüyorsunuz?”

“Hayır,” diye cevap verdi Adam. “Sadece değişikliklerle nasıl başa çıkacağını bilmiyorum. Onun kendini zorda hissetmesini istemiyorum.”

“Kolay arkadaş ediniyor,” dedi Douglas.

“Birinin onun duygularını incittiği düşüncesinden hoşlanmıyorum. Yetersiz olduğunu düşünmesini istemiyorum,” dedi Adam.

“Onunla kim gidecek?” diye sordu Travis.

“Hepimiz,” diye cevapladı Cole.

“Aklını kullan,” dedi Douglas. “Gidemeyiz. Burada sorumluluklarımız var.”

“Biz onun geçmişine aidız,” dedi Adam. “Bunu söylemek her ne kadar içimi acıtsa da hiçbirimiz onunla gidemeyiz.”

“Onu yalnız başına göndermemizi mi söylüyorsun?” diye sordu Travis. Bu düşünce karşısında afallamıştı.

“Harrison onu götürebilir,” dedi Travis.

Diğer kardeşler bu öneriden hoşlanmamışlardı. Adam sonunda diğerlerinin de daha makul bulduğu bir öneri ortaya attı.

“Eleanor onunla gidebilir. Birbirlerine dikkat edebilirler. Şimdi iyi anlaşıyorlar, değil mi? Mary Rose zeki. Doğru olanı yapacaktır. Bu konuda hiçbir kuşku yok.”

“St. Louis’ten tek başına geldi,” dedi Cole. “Yabancıların içinde kendi başının çaresine bakmasını biliyor. Silah kullanmayı bildiğinden de eminim. Adam haklı. O iyi olacak.”

“Cohen’ler bir tür aile kutlaması için doğuya gidiyorlar. O iki atı satmak için Hammond’a tekrar gitmem gerek. Oraya uğrayıp detayları inceleyeceğim. Belki işe yarar ve Eleanor’la Mary Rose onlarla beraber gidebilirler.”

“Eğer işe yararsa çok iyi olur elbette. John Cohen’e güveniyorum,” dedi Cole.

“Parayı geri vermek zorundayız.”

Bunu söyleyen Douglas’tı. Herkes ona döndü.

“Ne parası?” diye sordu Cole.

“Elliott’ın parası,” diye açıkladı Douglas. “Mary Rose’u kim kaçırdıysa parayı da o almış olmalı. Zarfın içinde ne varsa harcadık ve şimdi onu geri vermek zorundayız. Adam, yeterince birikmiş paramız var mı?”

“Evet,” dedi Adam. “Sana katılıyorum. Para büyük ihtimalle Elliott’tan çalınmıştır ve biz onu geri vermeliyiz. Bir süreliğine sıkışacağız. Şu anda hayvanları satın aldığımıza pişmanım ama parayı çoktan verdik ve geri almak için de artık çok geç.”

Kardeşler gece boyunca endişelerini tartışmaya devam ettiler. Sonunda Adam yatmaya karar verdi. “Ona birlikte anlatacağız,” dedi.

“Ne zaman?” diye sordu Cole. Ayağa kalkıp gerindi.

“Zamanını yarın düşünelim,” diye önerdi Adam. Travis ve Cole idam cezaları ertelenmiş mahkûmlar gibi davranıyorlardı. En azından hiçbir şey yokmuş gibi davranabilecekleri yirmi dört saatleri vardı.

“Peki Harrison konusunda ne yapacağız? Neden onun biz Mary Rose’la konuşana kadar kalmasını istemiyorsun?” diye sordu Douglas Adam’a.

“Ona Elliott’la ilgili sorular sormam lazım,” diye açıkladı Adam. “Mary Rose’un nasıl bir yere gideceğini öğrenmek istiyorum. Elliott hakkındaki her şeyi ve nasıl bir hayat sürdüğünü öğrenmek istiyorum. Mary Rose’u hazırlamam gerekecek. Harrison, bana gerekli bilgiyi verebilecek tek kişi.”

“Kız kardeşimizden uzak durduğundan da emin olmamız gerekiyor,” diye üsteledi Travis.

Cole başını iki yana salladı. “Lanet olsun, bir adam eşini istemeden önce yemin etmek zorunda.”

Adam sandalyesine yaslandı. “Sanırım biraz önce Harrison’ın yaptığı şey tam olarak buydu.”

7 Şubat 1867

Sevgili Rose Anne,

Sana bir sürprizimiz var. Ben ve kardeşlerim bir süredir para biriktiriyorduk. Cole ve Douglas'ın gelip seni alabileceği kadar paramız olduğuna inanıyoruz. Başını iki yana sallamadan önce beni dinle anne. Öncelikle eğer bedelini merak ediyorsan için rahat olsun. Her şeyi hesapladık, buraya yerleştğinde iyi olduğumuzu göreceksin. Burada mevsim hâlâ kış ve kardeşlerim bahara kadar sürü toplama-ya gidemeyecekler. Sürümüz güllünç durumda. Yavrulayan iki inekle başladık ve şimdi on tane var. Yavruladıktan sonra beş tane daha olacak. Sürüyü toparlamak çok da zamanımızı almaz ama komşu komşuya yardım eder, bu yüzden Pearlman ailesine de yardım eli uzatacağız. Şimdi seksen kadar danaları var. Onlar bize inanılmaz derecede cömert davrandılar. Boğalarından yararlanmamız için bizden ücret talep etmiyorlar. Kendimiz için bir tane almaya söz verdik ve aldığımız zaman nezaketlerine karşılık vereceğiz.

Livonia için endişeleniyorsun değil mi? Onun kör olduğunu biliyorum anne, en küçük bir şey için sana bağlı olduğunu da. Fakat bizim de sana ihtiyacımız var. Eğer işleri devralması için başka birini tutarsan Livonia gayet iyi olacak. Bakımını üstlenmesi gereken iki oğlu var. Onların kötü huylu olduklarını biliyorum ancak onlar onun oğulları, bu yüzden annelerine karşı bir sorumlulukları var. Livonia anlayış gösterecektir. Lütfen bizimle tartışma. Yeterince bekle-
ledik, tabii sen de. Kararımızı verdik. Senden haber alamazsak Cole ve Douglas Haziran'ın biri gibi kapını çalacaklar.

Sevgiler,

John Quincy Adam Clayborne

Tarama:miuwmiu

Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu

Düzenleme:buk@

13. BÖLÜM

Mary Rose'un gözlerinin önünden kaybolmasına izin vermeyeceklerdi. Travis, Douglas ve Cole, Mary Rose'u ya da Harrison'ı takip etme sırasının kimde olduğunu belirlemek için bir program hazırlamak zorunda kaldılar. Delirmiş gibiydiler. Harrison sabahtan akşama kadar kendini meşgul edecek bir şeyler buluyor ve genç kızı neredeyse hiç görmüyordu. Ağabeylerin davranışlarının üzerinde ise fazla durmuyor ve işinin başına dönüyordu.

Adam, kardeşlerinin çocuk gibi davrandıklarını düşünüyordu. Onlara, Mary Rose'u kendini çoktan ona adanmış bir adamdan korumaya çalıştıklarını söyledi. Harrison dört şahit önünde Mary Rose'u sevip koruyacağına dair söz vermişti. 'Sonsuza kadar' ifadesini kullanmıştı ve Adam bunun ölüm onları ayırana kadar anlamına geldiğini anlamıştı. Aklında, bağlılık sağlanmıştı.

Travis ona onun deli olduğunu söyledi. Mary Rose herhangi bir söz vermemişti.

"Çünkü böyle bir şey söylemesi için Harrison'la onu yeteri kadar yalnız bırakmadınız," diye cevap verdi Adam. "Buralarda hiç vaiz yok. Getirmek için Salt Lake'e kadar gidecek misin? Rose annem babamla, ailesinin önünde kendi babası olmadan evlendi. Yeminini de bir ay sonra etti."

"Sırtına dayadıkları bir tabanca yok muydu?" diye sordu Travis.

“Hayır, yoktu. Kendini ona adamak istedi. Harrison ve Mary Rose’u rahat bırak.”

Eğer Mary Rose onun küçük kız kardeşi olmasaydı Travis, Adam’ın açıklamasını akla uygun bulabilirdi. Ama o, Travis’in kız kardeşiydi ve bu her şeyi değiştirirdi. Kimin ne söz verdiği umrunda bile değildi. Kız kardeşinin bir erkekle yakınlaşma düşüncesi ona hiç de uygun gelmiyordu. Midesi bulanmadan bu konuyu düşünemiyordu bile.

Mary Rose bir şeylerin ters gittiğini anlıyordu ama kimse ona bunun ne olduğunu söylemiyordu. Ortamda müthiş bir gerginlik seziliyordu. Ağabeylerinden üçü de oldukça garip davranıyordu. Onların yanında olması hoşuna gitse de neden her saniye yanında olma gereği duymalarına bir anlam veremiyordu.

Harrison’la zaman geçirmesine ise hiç izin vermiyorlardı. Cole’a neden herkesin gergin olduğunu sordu. Cole maddi sıkıntılarla ilgili bir şeyler uydurdu. Genç kız ona, Tanrı’ya ve kendisine inanması gerektiğini söyledi. Daha kötü zamanların üstesinden gelmişlerdi ve bunu bir kez daha yapabilirlerdi.

Harrison’ın ağabeyleriyle yaptığı konuşmanın hayal kırıklığını yaşıyordu hâlâ. Eleanor, tahmininde yanılmıştı. Travis ona Harrison’ın iş meselelerinden bahsettiğini söylemişti. Fakat ona neden Harrison’ın konuşmada Mary Rose’un olmasını istemediğine dair bir sebep gösterememişti. Bu yüzden Eleanor, arkadaşının o konuşmada neden olmadığını Harrison’dan bizzat öğrenmeye karar verdi. Harrison ondan kaçıyor gibiydi. Arada sırada yanından geçerken ona göz kırpıyordu ama neredeyse bütün hafta boyunca onunla on kelimeden fazla konuşmamıştı. İçi içini yiyordu, sonunda onu yalnız yakalamak için bir yol aramaya karar verdi. Eleanor ona yardım edecekti. Bu aileye karşı davranışlarını yumuşatmasına ve sevgisini gösterdiğine göre iyi bir arkadaş olacaktı.

Mary Rose hafta boyunca üç kez Corrie’yi görmeye gitti. Gezintisini gerektiğinden sık yapmıştı, çünkü ağabey-

lerinin ona eşlik edemeyecek kadar meşgul olacaklarını ve Harrison'ın peşine takılacağını ummuştu. Planı işe yaramadı. Yine de pes etmeyecekti.

Ziyaretten her dönüşünde aileye anlatacak güzel haberleri oldu. Pazartesi günü Corrie'nin kulübesine ulaştığında sallanan bir sandalyeyi bahçenin ortasına yerleştirilmiş halde buldu. Corrie'nin onun rahatını düşünerek oldukça düşünceli bir davranış sergilediğini düşündü. Çarşamba günü sandalyeyi basamakların yanındaki pencerenin karşısında buldu. Her ziyaretinde Corrie onun daha fazla yaklaşmasına izin veriyordu. Artık ziyaret esnasında Mary Rose'un her kelimeyi bağırarak söylemesine gerek kalmamıştı.

En güzel geçen ziyaret günü ise Cuma'ydı. Sandalye verandada, pencerenin hemen yanındaydı ve bahçeye dönüktü. Mary Rose basamakları çıkarken gerildiğini itiraf etmekte. Pencerede görünürde bir tüfek yoktu gerçi ama Mary Rose, Corrie'nin onu sınamak amacıyla böyle bir yola başvurmuş olabileceğini düşünmeden edememişti. Belki de Mary Rose'un sırtı dönük bir şekilde o sandalyeye oturacak kadar cesareti olup olmadığını ölçmek istemişti.

Mary Rose herkese olanları anlattığında Harrison'ın sessizliği sona erdi. Kalbi neredeyse duracaktı. Birden gürlmeye başladı.

“Sen aklını mı kaçırdın? Travis sen onunlaydın, değil mi? Buna nasıl izin verebildin...”

“Sakin ol,” dedi Travis. “Tüfegim yanımdaydı. Verandaya ulaşmak hiç zamanımı almazdı.”

“O zamana kadar ölmüş olabilirdi,” diye bağırdı Harrison. Öfkesi sınır tanımıyor gibiydi.

Travis onun ne yapacağını fark edemedi Harrison uzandı ve onu sıkıca tutup havaya kaldırdı. Sandalye arkaya yuvarlandı. Cole aşağıya baktı, Travis'in ayaklarının yere değmediğini gördü, sonra tekrar Harrison'a baktı.

Cole, Harrison'ın gücünü takdir etmişti. Travis hiç de hafif biri değildi ama Harrison'da en ufak bir zorlama belirtisi dahi yoktu.

“Harrison, bu sence yemek sofrasında uygun olan bir davranış mı?” dedi Cole ağır ağır.

Harrison onu umursamadı. Bakışları Travis’in üzerindeydi. “Corrie onun sırtına bıçak dayayabilir ya da boğazını kesebilirdi ya da kim bilir ne yapardı, artık Tanrı bilir. O lanet tüfeğin yanındaiken bu ihtimallerden birini düşündün mü Travis?”

“Bırak onu, Harrison,” diye emretti Adam.

Harrison sonunda ne yaptığının farkına vardı ve Travis’i bıraktı. Travis bunu mesele haline getirmedi. Hâlâ Harrison’ın vahşi tepkisinden dolayı şaşkıındı.

Cole onun için sandalyeyi yerden kaldırdı. Travis’in tekrar oturmasını bekledi, sonra sandalyeyi altından çekmeye çalıştı. Travis bu eski şakaya alışıkı. Cole’u omzundan sertçe itti ve tekrar yerleşti.

“Mary Rose’un güvenliği için endişelendiğinden sana vurmama gerek yok. Gömleğimi yırtmadığın için şanslısın,” diye mırıldandı. “O zaman sana vurmak zorunda kalırdım.”

“Eğer Harrison gömleğini yırtsaydı onu senin için dikmekten memnun olurum,” dedi Eleanor. “Değil mi Mary Rose?”

Eleanor’a cevap verirken genç kızın bakışları Harrison’daydı. “Evet, elbette.”

Harrison bunu yine yapıyordu. Mary Rose ona bir anlam veremiyordu. Çevresinde olmasını sevdiği tatlı ve kibar adam yine ilkel bir canlıya dönüşmüştü. Bugünlerde bu durumun daha sık olduğunu fark etti. Mary Rose onun tuhaflıklarına şimdiye kadar alışmış olmalıydı. Ama alışmamıştı. En azından Harrison onu sadece korkutmuyor, aynı zamanda nefesini kesiyordu.

Mary Rose onun bu dengesizliğinden hiç hoşlanmıyordu. Gitgide daha öfkeli bir hale geliyordu. Bu değişime neden olan şey neydi?

Masada suçlayacak birini aradı. Bakışları Cole’a odaklandı.

Cole ona göz kırptı. "Harrison mutlaka dikkatini çekmiştir," dedi. "Hayrete düşmüş görünüyorsun."

Mary Rose bu espriden hoşlanmadı. Memnuniyetsizlikle kaşlarını çattı ve eliyle Harrison'ı işaret etti. "Hepsi senin suçun Cole Clayborne. Buraya geldiği günden beri Harrison üzerinde kötü bir etki yarattın. Son zamanlarda mükemmel bir centilmendi. Şimdi bir daha bak ona. Eğer onu değiştirdiysen, seni asla affetmeyeceğim."

"Mary Rose, kimseyi parmağınla gösterme," dedi Adam. Kardeşinin davranışlarını isteksizce düzeltiyordu. Ona gülmek için elinden geleni yapıyordu, çünkü onun duygularını incitmek istemiyordu. Eğer Mary Rose Cole'un Harrison'ı değiştirdiğine gerçekten inansaydı, Adam kız kardeşinin fikrini değiştirmeye çalışmazdı.

Cole kız kardeşinin duygularına karşı o kadar da hassas değildi. Kahkahalara boğuldu.

"O sadece centilmen taklidi yapıyordu. Hepimiz gibi, Mary Rose."

"Adam gibi olabilir ama kesinlikle sen, Douglas ya da Travis gibi değil."

"Bizim neyimiz var?" diye sordu Douglas.

Mary Rose onun sorusunu duymazdan geldi. Harrison'a döndü.

"Sanırım artık Cole'dan uzak durmalısın. Huyu sana geçiriyor Harrison. Bazı kötü alışkanlıklar edindin."

"Ne gibi?" diye sordu Harrison.

"Kabalık gibi," diye cevap verdi Mary Rose.

"Buraya gel Mary Rose."

Mary Rose iç geçirdi. Gözlerindeki ifade tartışmanın yararsız olduğunu işaret ediyordu. Peçetesini bırakıp sandalyesinden kalktı ve ona doğru yürüdü.

Genç kız elini onun kolunun üzerine koydu. "Travis'e o şekilde davranman saygısızcaydı."

"Evet," diye onayladı Harrison. "Kabalık ettim."

Mary Rose onun bunu fark etmesinden ötürü memnun-

du. “Ve üzgünsün,” dedi özür dilemesine yardımcı olmak için.

“Hayır, hiç de üzgün değilim.”

“Tanrı aşkına Harrison. Bu hallerini üzerinden atmanı umuyorum. Çok rahatsızlık veriyor.”

“Sadece normal bir erkek gibi davranıyor, Mary Rose,” dedi Douglas. “Bence canlanıyor.”

“Kentli özelliklerinden kurtulmasına yardım ediyorum,” diye ekledi Cole. “Bana teşekkür etmelisin sevgili kardeşim.”

“Corrie hakkında,” diyerek söze başladı Harrison öfkesiyle ilgili konuşmaları duymazdan gelerek.

Mary Rose onun kolunu sıktı. “Umarım tavsiyeme uyar-sın Harrison. Burada işine yarayacak.”

“Bu iyi olur,” diye fısıldadı Travis herkesin duyabileceği bir şekilde.

“Kendi işine bak Travis,” dedi Mary Rose.

“Corrie hakkında konuştuktan sonra bana öğüt verebilirsin,” diye üsteledi Harrison.

Mary Rose iç geçirdi. “Ne istediğini biliyorum. O merdivenleri çıktığım için özür dilememi istiyorsun, değil mi?”

“Tanrı’nın sana verdiği aklı kullanmanı istiyorum. Bir daha böyle risklere girme.”

Mary Rose onunla tartışmadı. “Dikkatli olacağım.”

Harrison’ın omuzlarındaki gerginlik yerini rahatlığa bıraktı. “Teşekkür ederim.” Eğilip Mary Rose’u öptü. Tatlı, narin ve basit bir öpücüktü. Mary Rose tepki veremeden sonlanacak kadar kısaydı.

“Kız kardeşimizi öpmeyi kes,” diye emretti Douglas. Sesi sertlikten yoksundu.

Harrison buna Mary Rose’u tekrar öperek karşılık verdi. Sonra kolunu genç kızın omzuna attı ve onu kendine doğru çekti. Bu şekilde onu belirgin olarak sahiplendiğini gösteriyordu.

Dikkatini Travis’e yöneltti. “Eğer onu koruyacağına inanmazsam...”

“Eğer bana inanmazsan mı?”

“Bırak Travis,” dedi Adam. “Harrison, otur. Mary Rose, sen de sandalyene geç.”

Mary Rose kuşku dolu bir dalgınlıkla yerine geçti. Harrison’a ne olmuştu böyle? Daha önce ağabeylerinin yanında ona hiç bu kadar içten bir şefkat göstermemişti.

“Bu kurabiyeleri kim yaptı?” diye sordu Travis.

“Ben yaptım,” diye cevap verdi Eleanor. “Niye sordun? Yoksa beğenmedin mi?”

“Beğendim elbette. Gayet güzeller.”

Eleanor keyifle gülümsedi. “Beğenmene sevindim. Eğer istersen yarın daha fazlasını yapabilirim. Kek bile pişirebilirim. Oldukça hamaratımdır. Değil mi Mary Rose?”

“Evet, öylesin,” diye cevapladı Mary Rose.

“Oldukça uyumlu davranıyorsun,” dedi Douglas.

“Buna çalışıyorum,” diye karşılık verdi Eleanor.

“Harrison’a vereceğin öğüt neydi?” diye sordu Cole kız kardeşine.

“Ne? Öğüt? Ah, tamam, hatırladım şimdi.” Mary Rose hâlâ Harrison’ın öpücüğünün şaşkınlığındaydı ve kontrolünü geri kazanmaya çalışıyordu. “Harrison’a tavsiyeme uymasını önerecektim.”

“Her ne haltsa söyler misin?” dedi Cole.

“Kelimelerine dikkat et Cole,” dedi Mary Rose. “Bir konuda hareket etmeden önce düşünmesi gerekiyor. İlk önce aklıyla, sonra da kalbiyle.”

Cole, Harrison’a döndü. “Bunu daha önce nerede duydum?”

Harrison sert bir şeyle onun kafasına vurmak istemiş gibi görünüyordu.

“Büyük ihtimalle kız kardeşinizden,” dedi duygusuzca. “Mary Rose?”

“Evet?”

“Beni deli ediyorsun.”

Adam gülmeye başladı. “Kızma Mary Rose. Harrison seni kırmak istemedi. Sadece yine üzerine bir haller geldi.”

Eleanor, Mary Rose'un elini tuttu. "Hâlâ kaba, değil mi?"

Mary Rose ona cevap vermedi. Ağabeylerinin gülmelerine izin verdikten sonra konuyu değiştirmeye karar verdi.

"Corrie'yi ziyaretimin geri kalan kısmını da dinlemek istiyor musunuz?" diye sordu.

"Harrison'ın daha fazla dinlemeye tahammülü olduğunu sanmıyorum," dedi Cole.

"Devam et, geri kalanını da anlat," dedi Adam.

"Corrie bana dokundu. Sandalyesinde bir ileri bir geri giderek ona bütün yeni haberleri anlatıyordum, sonra birden elini omzumda hissettim. Bir kelebeğin kanatları kadar hafifti. Beni okşadı bile. Ayrıca beni çimdikledi ama sadece bir kez."

Douglas güldü. "Neden böyle bir şey yaptı?"

"Nereden bilebilir ki?" dedi Travis. "Kadın hâlâ onunla konuşmuyor."

"Sanırım beni niye çimdiklediğini biliyorum ama sizi detaylarla sıkmak istemiyorum. Eleanor, kurabiyeleri uzat lütfen. Lezzetli görünüyorlar."

"Tatları da güzel. Travis öyle dedi," dedi Eleanor. Tabakayı Mary Rose'a uzattı.

"Bizi sıkmazsın," dedi Cole. "Neden seni çimdiklediğini anlat."

"Tamam," diye onayladı Mary Rose. Ağabeylerinin o anlatana kadar peşini bırakmayacaklarını biliyordu. "Biraz şikâyetle bulunuyordum, sanırım dinlemekten yoruldu. Beni çimdiklediği an dırdır etmeyi kestim."

"Seni seneler önce çimdiklemeye başlamalıydık," diye dalga geçti Adam. "Eğer bunun etkili olacağını bilseydik."

"Gerçekten de dırdır etmemelisin," dedi Eleanor. "İnsanlar bundan hoşlanmıyorlar."

"Bunu ne zaman anladın?"

"Sürekli söylenmeyi artık bıraktığımı mutlaka fark etmişsindir."

"Evet, fark ettim tabii," dedi Mary Rose arkadaşına.

“Kasabadan eve yürürken davranışlarımın ne kadar yorucu olduğunu fark ettim. Ayaklarımdaki kabarıklıkları hatırlamıyor musun? Tamamen yalnız kaldığımda davranışlarımı da düşünmek için bolca zamanım oldu.”

“Seni gülerken görmek emin ol hoşuma gitti Eleanor. İyi ki şimdi yanımızdasın ve bize yardımcı oluyorsun. Sen olmadan nasıl idare ettiğimizi merak etmeye başladım.”

“Teşekkürler Adam.”

“Ne zaman tamamen yalnız kaldın?” diye sordu Mary Rose.

Cole’a baktı ve onun gülümsememek için kendini zor tuttuğunu fark etti.

“Tamamen yalnız kaldığımı mı söyledim? Değildim,” dedi Eleanor hemen. “Söylediğimi unut Mary Rose.”

Genç kız böyle bir şey yapmayacaktı. Blue Belle dönüşünde bir şeyler olmuştu ve bunun ne olduğunu bulmaya kararlıydı.

“Eleanor masayı toplayıp kahve yapmama yardım edebilir misin?”

“Elbette,” dedi Eleanor. “Yardımcı olmaya çalışıyorum. Umarım bunu hatırlarsın.”

Mary Rose tabakların bir bölümünü toplayıp mutfığa gitti. Eleanor bir dakika sonra onu elinde bulaşıklarla takip etti. Tabakları tezgâha koydu, sonra dönüp kahve demliğini aldı.

Mary Rose onun gitmesine izin vermedi. Aceleyle kapıdan çıkmasını engelledi, sonra dönüp kolunu tuttu. “Konuşmaya başla Eleanor. Kasabadan eve dönerken ne oldu? Bir şeyler döndüğünden eminim.”

“Hayır, gerçekten,” diye reddetti Eleanor. “Yalnız değilim. İçtenlikle söylüyorum. Lütfen kötü bir şey yapma.”

“Ne gibi?”

“Beni gönderme. Lütfen gitmem için oy verme.”

“Tanrı aşkına, ne diyorsun?”

Eleanor arkadaşına her şeyi anlatmaya başladı.

Mary Rose öfkелendi. Harrison ve Cole Eleanor’u kor-

kutarak çok acımasız ve kalpsizce davranmışlardı. Arkadaşını rahatlatmak için on dakika harcadı. Bu sırada kızgınlığı içten içe kaynıyordu. Eleanor, Mary Rose ona anlayış ve sevgiyle yaklaştığı için mutluydu. Ayrıntıları da ekleyince korkunç deneyimini bir kez daha hatırladı. Bitirdiğinde tekrar öfkelenmişti.

Douglas, kız kardeşi odadan çıktığı için memnundu, çünkü Corrie hakkında kesinti olmadan konuşmak istiyordu.

“Harrison’ın söyledikleri hakkında düşünecek vaktim oldu,” dedi Mary Rose’un duyamayacağı kadar kısık bir sesle. “Deli Corrie, Mary Rose’a zarar verebilirdi. Onun verandaya kadar gitmesine asla izin vermemeliydin Travis.”

“Tehlikede değildi. Corrie, Mary Rose’u seviyor. Hem o yorganı sığınağa Mary Rose için bıraktı, öyle değil mi?”

“O yorganın Corrie’ye ait olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu Douglas.

“Tanrı aşkına Douglas, eğer bir şeyler başlatmak istiyorsan yap gitsin. Saçma sapan yargılarda bulunma.”

“O deli,” diyerek araya girdi Cole.

“Bunu nereden anladın?” diye sordu Travis.

“Normal insanlar ziyaretçilerini pencerelerinden bir tüfek uzatarak karşılamazlar. Douglas’la hemfikirim. O haklı...”

“Hayır, ben yanıldım,” dedi Harrison.

Herkes ona döndü. Harrison iç geçirdi. “Aşırı tepki verdim. Yine de Mary Rose’un oraya çıkmasına izin vermezdim. Fakat bu kadar öfkelenmemeliydim.”

“O zaman neden öyle oldu?”

Harrison omuz silkti. “Son zamanlarda biraz gerginim.”

Adam sandalyesine yaslandı. “Bunu merak uyandırıcı buluyorum,” diye belirtti.

“Nedir merak uyandırıcı olan?” diye sordu Cole.

“Sizler istediğiniz zaman sessiz olabiliyorsunuz, fakat Harrison senin onun eşyalarını karıştırdığını biliyordu. Uyuduğunu düşünmeni sağladı.”

“Yani?” dedi Cole.

“Harrison uykudayken Corrie’nin sığınağa girip, Mary Rose’un üzerini örtüp sonra da oradan gitmesini merak uyandırıcı buluyorum,” diye ekledi Adam gülümseyerek. “Çok meraklandım.”

Cole, Harrison’a döndü. “Onu gördün, değil mi?”

“Evet, onu gördüm.”

“Neden bize söylemedin?” diye sordu Travis.

“Bir şey söylemedim çünkü Mary Rose’un bilmesini istemiyordum. O uyuyordu. Corrie o gece deli değildi. Mary Rose’un başında durup ona baktığında gözlerinde şefkatli bir ifade vardı. Ruh hali değişip tehlikeli bir hale gelir mi bilmem. Kendisini sadece birkaç dakika gördüğüm için henüz Mary Rose’un hayatını onun ellerine bırakamam. Hâlâ kız kardeşinizin dikkatli olması gerektiğini düşünüyorum.”

“Nasıl görünüyordu?” diye sordu Douglas.

“Sanki biri ona baltayla vurmuş gibi.”

Travis ürperdi. “Zavallı,” diye fısıldadı.

“Nasıl oluyor da konuşmuyor?” diye sordu Cole.

“Konuşabildiğinden emin değilim.”

“Yani diyorsun ki onun boğazı...” Travis sözlerine devam edemedi. Gözünde canlandırdıkları üzerine hayrete düşmüştü.

Aralarında her şeyi doğal karşılayan tek kişi Cole’du. “Neden Mary Rose’a Corrie’yi gördüğünü söylemedin?”

“Bunun uygun olmayacağını hissettim. Corrie onun arkadaşı. Onu gören ilk kişi Mary Rose olmalı.”

“Corrie’nin buna izin vereceğini düşünüyor musun?”

“Bundan şüpheliyim ama verebilir,” diye açıkladı Harrison.

“Mary Rose büyük ihtimalle bayılır ya da çılgılık atar,” dedi Travis. “Ben olsam öyle yapardım.”

Harrison başını iki yana salladı. “Hayır, kardeşiniz her şeyi normal karşılayacaktır.”

Adam başıyla onayladı. “Onu iyi tanıyorsun Harrison.”

“Fırtına yaklaşıyor,” diye belirtti Douglas.

“Gök gürültüsünü duydun mu?” diye sordu Cole.

“Lanet olsun. MacHugh gök gürültüsünden nefret eder.”

Dört kardeş güldüler. “O her şeyden nefret ediyor,” dedi Travis.

“Adam’ı kesinlikle seviyor,” dedi Douglas. “Ona tüm gün bindikten sonra seni köpek yavrusu gibi takip etmesi için ne yaptın?”

“Harrison’ın tavsiyesine uydum ve onu övdüm. Ne kadar hoş olduğunu duymayı seviyor. Biz kafa dengiyiz, Douglas.”

“Ben gittiğimde ona göz kulak olabilir misin?” diye sordu Harrison, Adam’a.

“Onu beraberinde götürmüyor musun?” diye sordu Douglas.

“Okyanusun ötesine yolculuk etmek ona çok ağır gelebilir.”

“Dur tahmin edeyim,” diyerek araya girdi Cole. “MacHugh sudan nefret ediyor, değil mi?”

Harrison’ın ifadesi ciddileşti. “Bana bir konuda söz ver, Adam. Ne olursa olsun onu satma. Eğer buraya geri dönmeysem ona siz bakın.”

Adam onayladı. “Geri geleceğini düşünüyor musun?”

Harrison soruyu cevaplayamadan Travis ona bir soru daha sordu. “Hâlâ haftaya gitmeyi düşünüyorsun, değil mi?”

“Hayır,” diye cevapladı Harrison. “Yarımdan sonraki gün gitmeye karar verdim.”

“Neden fikrini değiştirdin?” diye sordu Cole.

“Mary Rose.”

Harrison daha fazla konuşma gereği duymadı ama Douglas buna izin vermedi. Daha çok detay istiyordu.

“Ona daha yakın bir zamanda anlatmamızı mı sağlama-ya çalışıyorsun? Bu bizim sorunumuz Harrison, senin değil. Neden daha fazla bekleyemiyorsun?”

“Bence yakın zamanda gitmeli,” diyerek araya girdi Travis. “Mary Rose’un peşine düşmekten yoruldum. O gittiğinde güvende olacak.”

“İzin verin de gitme gününü neden öne aldığını anlatsın,” diye üsteledi Douglas.

Harrison dürüst olmaya karar verdi. “Gayet basit, beyler. Dayanma sınırımın sonuna ulaştım. Mary Rose ile aynı odada bulunup, onu...”

“Ayrıntıya girmek zorunda değilsin,” dedi Cole aceleyle. “Kafamızda canlandırabiliyoruz.”

“Ve bu biraz da iğrenç olabiliyor,” diye mırıldandı Travis.

“Ah yine mi...” dedi Douglas.

“Ne?” diye sordu Travis.

“Fırtına,” diye cevapladı Douglas. “Mutfaktan geliyor.”

“Lanet olsun, neden bahsediyorsun sen?” diye sordu Cole.

Douglas’ın açıklama yapmasına gerek kalmadı. Harrison mutfğa çağrıldı. Mary Rose ona bağıarak seslendi. Eleanor da Cole’a sesleniyordu.

Çağrılan iki adam birbirlerine baktılar.

“Belki olayları konuşmuşlardır,” dedi Cole.

“Belki mi?” diye karşılık verdi Harrison duygusuzca.

Cole hareket etmek konusunda isteksizdi. Harrison peçetesini bıkkın bir ifadeyle masaya bırakıp ayağa kalktı.

“Oraya gidecek misin?” diye sordu Travis.

“Tabii,” diye cevapladı Harrison.

“Ne diye gideceksin?”

“Azar ıstirmek için,” dedi Harrison. “Hadi kalk, Cole. Benimle geliyorsun.”

Cole peçetesini Travis’e attı ve Harrison’ı mutfğa kadar takip etti. Mary Rose hemen atıldı.

“Nasıl bu kadar acımasız olabildin? Eleanor’u bu kadar korkutman senin hissiz ve acımasız biri olduğunu gösteriyor. Onu ıssız bir yerde yolun ortasına attığına inanamıyorum. Aklından ne geçiyordu?”

Harrison’a kendini savunma fırsatı tanınmadı. Eleanor hemen Mary Rose’un yanına geçip kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Ayaklarım su topladı. Ayrıca kanadı. Cole da mı bu işin içindeydi? Öyleydi değil mi?” Dönüp Cole’a dik dik baktı. “Seni asla affetmeyeceğim.”

“Siz ikiniz onu yalnız bıraktınız. Başına her şey gelebilirdi. Dağlarda yaşayan vahşi hayvanlar var. Unuttunuz mu onları? Eleanor’a... Bir şey olabilirdi. Tabancan yanında mıydı?” diye sordu Mary Rose arkadaşına.

Eleanor başını iki yana salladı. “Hayır, yoktu. Mary Rose, eğer yanımda tabancam olsaydı Harrison’ı vururdum.”

“Eğer başıma kötü bir şeyler gelseydi ne hissederdin?” diye sordu Eleanor, Cole’a.

Cole yürüyüp mutfak masasına yaslandı. “Sana hiçbir şey olmadı,” dedi sakın bir ses tonuyla.

“Hiçbir zaman oylama olmayacaktı,” diye bağırdı Eleanor. “İyi olmak için hiçbir sebebim yoktu. Kurabiye bile yaptım, lanet olsun.”

Cole omuz silkti. “Kurabiyeler güzeldi,” dedi. “İyi olmak sana bir zarar vermedi Eleanor, yani zarar vermiş gibi davranmayı kesebilirsin.”

“Eleanor’u izleyen birileri hep vardı,” diyerek araya girdi Harrison. Onun da sesi sakindi.

“Ona kim göz kulak oluyordu?” diye sordu Mary Rose.

“İlk olarak Dooley baktı, sonra görevi Hortlak devraldı, ardından da Henry,” diye açıkladı Cole.

“Hortlak? Tanrım, Hortlak olamaz. İçiyor muydu?”

“Evet,” diye cevapladı Eleanor. “Belirgin bir şekilde sarhoştı.”

“Neydi?” diye sordu Cole.

“Sarhoş,” dedi Eleanor. “Eğer başım belaya girseydi yardıma koşamazdı.”

“Bunu bilemezsin,” dedi Cole.

“Tanrı aşkına, benim bir melek olduğumu düşünüyor-du.”

“Sarhoştı.” Cole kahkahalara boğuldu. Harrison daha ciddiydi. Sadece tebessüm etti.

Eleanor, eğer ölseydi, Cole'un yas tutacağını kabul etmesini istiyordu çaresizce. Aşırı duygusal davrandığını bilmesine rağmen bu umrunda değildi. Sonuçta Cole onu öpmüştü. Onun için bir şeyler hissetmeliydi, öyle değil mi?

"Eğer öldürülseydim ne yapardın?"

"Böyle bir şey olmadı. Yanakların kızardığında çok hoş oluyorsun."

"Soruma cevap ver," diye üsteledi Eleanor.

"Tamam, cevap vereyim. Sanırım seni gömerdim."

"Sen beni gömerdin?"

Eleanor tatmin olmuşa benzemiyordu. Cole bunun onun beklediği cevap olmadığını düşündü. "Güzel bir yer seçerdim."

Harrison kollarıyla Mary Rose'u sardı. "Ben de senin için aynısını yapardım."

Mary Rose, onun gözlerinde beliren alaycı ifadeyi görebiliyordu. "Ne kadar da düşüncelisin," diye fısıldadı.

Eleanor, Cole'a yaklaştı. "Sonra ne yapardın?"

"Sesini öyle yükseltmek zorunda mısın? Başımı ağrıttıyorsun."

Eleanor yaptığıının farkına varmadan özür diledi. "Üzgünüm. Lütfen beni güzel bir yere gömdükten sonra ne yapacağını söyle."

Cole bunun üzerine düşünüyormuş gibi yaptı.

"Hmmm... Hayvanların sana ulaşmaması için seni derin bir yere gömmek zorunda kalırdım. Ayrıca yılın bu zamanları buralar çok sıcak olur," dedi.

"Evet," diye onayladı Eleanor. "Sıcak."

"Sanırım eve gelip Mary Rose'a olanları anlattırdım. Gerçekten de kendini çok kötü hissedirdi, değil mi Harrison?"

"Evet, kötü hissedirdi," diye onayladı Harrison.

Ne Eleanor ne de Mary Rose sinirlerine hâkim olabiliyordu. Cole'un bir kovboy misali ağır ağır konuşması her ikisinin de gülmemek için kendilerini zor tutmalarına neden oluyordu.

“Peki ya sonra ne yapardın?” diye sordu Eleanor.

“Sanırım bir bira açardım.”

Eleanor arkasını dönüp mutfaktan çıktı. Güleceğini biliyor ve Cole’un bunu görmesini istemiyordu.

Yemek odasına girmek için kapıyı açacağı sırada Cole koridorda ona yetişti.

Onu tutup arkasına dönmeye zorladı. “Tam olarak ne yapacağımı söylememi bekliyordun?”

“Ölümüne üzüleceğini söylemeni bekledim. Herhangi bir şekilde yas tutmak senin gibi bir adama ağır gelirdi.”

“Elbette yas tutardım.”

“Bana yalan söylediğin için hiç mi üzgün değilsin?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Çünkü tam bir baş belası gibi davranıyordun Eleanor. Şimdi seni daha çok seviyorum. Sürekli bağırmadığın zaman çok daha tatlı oluyorsun. Bu arada, seni öpmeliyim. Eğer Harrison seni yolda öyle bırakmasaydı, öyle bir şey yapmazdım. Bütün plan ondan çıktı. Seni tekrar öpmemi ister misin?”

“Evet, lütfen.”

Cole genç kıızı sertçe kendine doğru çekti.

“İçinde tutuşan bir ateş var, Ellie. Bu sıcaklık, bir erkeğin yanına yaklaşmayı istemesine neden oluyor. Gerçekten yaklaşmak... Bütün hafta boyunca seni tekrar öpmeyi düşündüm.”

“Cole?” Eleanor’un sesi fısıltı halinde çıkıyordu.

“Evet?”

“Lütfen devam eder misin?”

Cole dudaklarını dudaklarına bastırduğında Eleanor gülüyordu. Bir öpücük yeterli değildi. Daha fazlasını istediğine karar verdi. O kadar güzel vakit geçiriyordu ki Mary Rose’u mutfakta Harrison’la baş başa bıraktığını bile unuttu.

Mary Rose ise biraz da olsa ailesinden uzaklaştığı için memnundu. Harrison’la konuşup neden ondan kaçtığını an-

lamak istiyordu. Evet, bir şeyler ters gidiyordu ve artık bu konuyu kafasına takmak istemiyordu.

Cole dışarı çıktığında Harrison arka kapıya gitti ve geceyi seyre daldı.

İçeri scrinlik doldu. "Neye bakıyorsun?" diye sordu Mary Rose.

"Cennet'e."

Arkasını döndüğünde, Mary Rose'u çok yakınında buldu. Ona tek kelime etmedi. Elini tuttu ve birlikte dışarı çıktılar.

Mary Rose uysalca onu takip etti. Arka verandada duracağını umuyordu ama Harrison merdivenlerden inip bahçeye doğru yürümeye devam etti. Adımları uzun ve kararlıydı. Konuşabilmek için Mary Rose ve ağabeylerinin arasına bir mesafe koymak istiyordu. Bahçeye geldiklerinde genç kızın elini bıraktı ve ağıla doğru ilerledi. Sonra ona doğru döndü, kollarını göğsünde kavuşturdu ve tahta tırabzana yaslandı.

Mary Rose ondan en az beş metre uzakta duruyordu. Ona koşup kollarıyla onu sarmalamak istiyordu. Bunun yerine olduğu yerde durup bekledi.

Harrison ona uzun uzun bakmaktan memnun gibiydi. Mary Rose onun bakışlarından rahatsızlık duymuyordu. Genç adamın bakışları sıcacık ve o kadar yumuşaktı ki okşandığını sandı bir an için. İlgüdüsel olarak ona yaklaştı, gözleri onunkilere kilitlenmişti. Ona olan tepkisiyle mücadele etmeye bile çalışmıyordu. Harrison ona dokunmamıştı ama Mary Rose nefesi kesilmiş ve tutuşmuş hissediyordu kendini.

Onun dokunuşlarını özlemişti. Montana'ya geldiğinden beri ne kadar değiştiğini Harrison'ın fark edip etmediğini merak ediyordu. Harrison'ın da artık vahşi bir tarafı, onunla tanıştığı ilk günden beri farkına varmadığı bir dayanıklılığı vardı. Her zaman uzun boylu ve kaslı olmuştu ama artık Mary Rose'a Herkül gibi geliyordu. Güneş onun tenine daha koyu ve bronz bir renk vermişti. Mümkün olmamasına rağmen gözleri de daha koyuydu sanki. Saçları daha uzundu, neredeyse omuzlarına ulaşıyordu, hâlâ renk olarak koyuydu

ancak ay ışığında aralarında altın çizgiler varmış gibi görünüyordu.

Ona ne kadar uzun süre bakarsa nefes alması da o kadar güçleşiyordu.

Harrison onda hemen göze çarpmayan değişikliği fark etmişti. Mary Rose'un gözleri koyu mavi bir renge bürünmüştü. Yüzünde dalgın bir ifade vardı ve bu onu harekete geçiriyordu.

Harrison bu bakışı tanıdı. Onu öptüğünde gözleri hep bu rengi alıyordu. Sebebi tutkuydu. Şimdiki sebebi neydi?

Bildiğini düşündü ama yine de ona bunun sebebini soracaktı.

"Ne düşünüyorsun?" Sesi kısık ve derinden geliyordu.

"Ne kadar güzel olduğunu," diye fısıldadı Mary Rose. "Öylesin, biliyorsun. Seninle ilk tanıştığımda yakışıklı olduğunu düşünmüştüm ama şimdi sana bakmak bile nefesimi kesiyor."

Mary Rose ona doğruyu söyleyecek cesareti kendinde bulmasına inanamıyordu, özellikle hafta boyunca Harrison'ın ondan kaçtığı gerçeği düşünüldüğünde.

"Bir de benden kaçtığını düşünüyordum. Benden bıktın mı?"

Bu soru Harrison'ı çok şaşırttı. Genç kızın böyle bir imkânsızlık için endişelenmesine bir anlam veremiyordu.

"Senden asla sıkılamam. Sabah uyandığım andan gece uykuya daldığım ana kadar seni düşünüyorum. Rüyamda bile seni görüyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Harrison'ın şefkati sesine yansımıştı. Mary Rose bir adım daha yaklaştı. "Bahse girerim aynı şeyleri düşünüyorsunuzdur. Öpüşüp birbirimize sıkıca sarılmak ve rüyalarımızı paylaşmak gibi."

Harrison'ın gülüşü alaycıydı. "Bundan şüpheliyim. Erkekler hakkında pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?"

“Dört ağabeyim var ve çoğunlukla ne düşündüklerini biliririm.”

“Bu doğru mu? Tam şu an ne düşündüğümü gerçekten öğrenmek istiyor musun?”

Genç kız yavaşça başını salladı, sonra ona doğru bir adım daha attı. “Evet lütfen. Beni çok meraklandırдын.”

“Seninle seviştiğimde ne kadar ateşli olacağımı düşünüyorum. Yatağında uzanışını, yumuşacık tenini, dağınık saçlarını ve öpücüklerimden şişip kızaracak dudaklarını hayal ediyorum. Gözlerin tam şu anki renginde olacak. Beni deli eden o boğazından yükselen kısık sesi ve o an içinde olabilmek için yanıp tutuştuğumu düşünüyorum. Sevişmemizin ne kadar vahşi olacağını düşünüyorum. Birbirimize mühürlenmişken tırnaklarını omuzlarıma batırmanı ve ne kadar sıkı, ıslak olacağımı düşünüyorum. İşte düşüncelerim bunlar.”

Mary Rose nefes alamıyor gibiydi. Hâlâ ayakta durabilmesine şaşırmıştı. Hakkında düşünülenler dizlerini zayıf düşürmüştü.

Harrison açıklamalarını bitirmemişti. Yavaşça kollarını açtı. “Hassas olmayacağım. Öyle olmamı istemeyeceksin. Anla beni Mary Rose. Sana sahip olacağım, hem de defalarca. Devam etmemi istiyor musun?”

Genç kız ona cevap veremedi. Harrison tarafından ateşe atılmış gibi hissediyordu kendini. Yüzü yanıyordu; birden yelpazesine ya da buz gibi bir suya ihtiyaç duydu. Harrison’ın yüzünün ne kadar kızardığını görmemesi için başını öne eğdi. Utandığını düşünebilirdi. Hiç utanmamıştı gerçi ve bu da onu her şeyden çok şaşırtmıştı.

Harrison’ın kesinlikle kelimelerle arası iyiydi. Ona karşı oldukça dürüst konuşmuştu. Karşılık olarak Mary Rose’un dürüstlüğünü hak ediyordu. Genç kız duyduklarından hoşlanmamış gibi yapmayacaktı. Bir hanımefendi muhtemelen şimdi arkasını dönüp koşarak eve giderdi. Belki de bu yüzden Harrison onu tutmuyordu. Ona karar verme özgürlüğü tanıyordu. Onun kelimeleri bir sevgilinin kelimeleriydi.

Dalga geçilmemeli, aksine sahiplenilmeliydi ve o da tam olarak bunu yaptı.

Harrison'ın gözlerinin içine baktı. "İşte tam da bunu düşünüyordum," diye fısıldadı.

Harrison halinden memnun gibiydi. Mary Rose aralarındaki uzaklığı aştı, kollarını beline sarıp ona yaslandı.

"Hayallerimde ve düşüncelerimde kıyafetlerim üzerimde olur genelde. Peki ya seninkilerde ne giyiyorum?" diye sordu.

"Beni."

Bu tek kelime genç kızın aklını erotik düşüncelerle doldurmaya yetti. İkisini yatakta üzerlerinde tek bir kumaş parçası bile olmadan düşündüğünde nefesi kesildi.

"Harrison böyle şeyler söylediğinde... Beni..."

"Ateşlendiriyorum?"

"Evet," diye fısıldadı Mary Rose. "Ateşlendiriyorsun. Bunu kabullenerek çok utanmazca davranıyorum, değil mi? Eğer bir başka erkek bana senin söylediklerini söyleseydi bu tepkiyi vereceğimi sanmıyorum."

"Umarım kimse böyle bir şey yapmaz."

"Kendimi güzel hissetmemi sağlıyorsun," diye fısıldadı Mary Rose.

"Zaten güzelsin," dedi Harrison. "Utanmaz değilsin tatlım. Bana karşı dürüst oluyorsun. Sen de benim gibi düşündüğünü söyleyerek doğruyu söylemedin ama."

"Söylemediğimi nereden biliyorsun?" Mary Rose onun sert ses tonunu ne kadar da çok seviyordu. Bu ses arzuyla ürpermesine neden oluyordu.

"Böyle düşüncelere sahip olmak için yeteri kadar tecrüben yok. Aramızda ne kadar güzel şeyler yaşanacağı hakkında hiçbir fikrin yok."

Mary Rose onun gözlerine bakabilmek için geriye çekildi. "Tam olarak ne kadar tecrübe edindin?"

"Yeteri kadar."

Harrison detaylandırmayacaktı, bu yüzden Mary Rose

durumu fazla kurcalamamaya karar verdi. Eski eskide kalmıştı. Şimdi ise ona aitti. Ayrıca hiçbir acı ve kıskançlık duygusu duymadan Harrison'ın başka bir kadınla seviştiğini hayal edemiyordu.

"Seni başka bir kadınla düşünmek canımı yakıyor."

"Geçmişimi senin için değiştiremem. Yatağıma aldığım hiçbir kadını sevmedim, kuşkusuz onlar da beni sevmediler. Aynı şeyleri istediğimiz için birbirimizi kullandık."

"Ne istiyordun?"

"Bedensel doyum," diye cevapladı Harrison. "Davranışım la gurur duymuyorum. Birini o şekilde kullanmak yanlış. Fakat bir şekilde bunları aşmam gerekti."

Mary Rose, anladığını belirtmek için başını salladı. "Cole, Travis ve Douglas hâlâ aşamadı bunları."

"Aşamadıklarını nereden biliyorsun?"

"Hammond'a yaptıkları gezintilerin sıklığından."

Harrison gülümsedi. "Şu kasabanın dışındaki evi biliyor musun?"

"Şu kadınların olduğu mu? Tabii ki. Uzun zamandır biliyorum. Adam bana her şeyi anlattı. Sen de bana yatakta ikimizin yaşayabileceklerimizi açıkladığına göre sanırım ben de senin hayallerine ve düşüncelerine sahip olabilirim. Adam'a bunlardan bahsetmeyeceğim elbette."

"Yatakta neler yaşayabileceğimiz değil, neler yaşayacağımız. Benim olmanı istiyorum, Mary Rose."

"Öyle mi?"

"Seni seviyorum hayatım."

Mary Rose'un sevinçten içi içine sığmıyordu. Gözleri yaşlarla doldu; tek yapmak istediği kendini Harrison'ın kollarına atıp hayatının geri kalanını ona sarılarak geçirmekti. Bu kelimeleri duymayı ne kadar çok arzuladığını şimdiye dek hiç fark etmemişti.

Harrison, onun kendisine sarılmasına izin vermedi. Söylediklerini dikkatle dinlemesi için onu omuzlarından tuttu.

"Beni dikkatlice dinlemeni istiyorum. Seni seviyorum ve

ölene kadar da seveceğim. Hayatımın geri kalanını seni koruyarak ve sevgimi göstererek geçirmek istiyorum. Sana inanıyorum. Öfken dindiği zaman birbirimize ait olduğumuzu fark edeceksin. Bu kaçınılmaz. Hiçbir erkek seni benim sevdiğim kadar sevemez. Benden nefret ettiğinde bunları hatırlamamı istiyorum. Bir şeyi daha hatırlamamı istiyorum. Seni asla incitmek istemedim.”

“Bana ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum. Senden asla nefret edemem.”

“Biliyorum, benden nefret edeceksin,” dedi Harrison. “Keşke dayanman gereken o acıyı engelleyebilseydim ama yapamam. Bu elimde değil.”

Mary Rose onun bu karanlık öngörüsünden korkmamıştı. Harrison onu seviyordu. Gerisi onun için önemli değildi.

“Bana inancın olduğunu söylüyorsun ama senden nefret edeceğimi öne sürerek kendinle çelişiyorsun. Senin bana duyduğun güvenden çok daha fazlasını duyuyorum sana karşı Harrison. Yaptığın ya da yapacağın hiçbir şey senden nefret etmeme neden olamaz. Seni seviyorum, hem de tahmin ettiğimden de fazla. Seni sevmem sana güvenmeme de neden oluyor. Seni kolay kolay bırakmam. Yatağına seni severek geleceğim. Bir an sevip bir an nefret edecek kadar iradesiz değilim. Beni nasıl bir derdin beklediği umrumda değil. Eğer sen benim yanımdaysan, her şeye dayanabilirim.”

Harrison genç kızın omuzlarını sıkıca tuttu. “Bana aşk sözünü vermeden önce iyice düşün. Biraz önce söylediğin her kelimeyi anla ve hatırla. Sonra gidip ağabeylerinle konuş. Bana beni sevdiğini söylemeden önce onların söyleyeceklerini dinle.”

Mary Rose başını iki yana salladı. “Onlarla konuşmama gerek yok. Kalbimdekini zaten biliyorum. Söyleyecekleri hiçbir şey sana olan duygularımı değiştiremez.”

Harrison genç kızın kendisine güvenmesinden ötürü oldukça şaşkındı. “Sonuçların umrumda olmamasını istiyorsun. Sana ihtiyacım var Mary Rose ve daha fazla bekleyecek

gücüm yok. Seni asla zorlamayacağım. Sen istekli bir şekilde bana geleceksin. Bana yeniden beni sevdiğini söylemeye cesaret etme, çünkü eğer bunu yaparsan o andan itibaren bana ait olursun. Fikrini değiştirmene izin vermeyeceğim.”

Genç kızın yanaklarını okşadı. Sert teni, Mary Rose’un yumuşaklığında aralarındaki muhteşem farklığı vurguluyordu. Mary Rose ondan yayılan güçten zevk alıyordu. Elleriindeki kuvvetten, vücudunun sağlamlığından ve uzun boylarından. Kendini yetersiz hissetmiyordu, çünkü aralarındaki bütün şaşırtıcı farklılıklardan zevk duyuyordu. İkisi için de önemli olan her şeyde Mary Rose onun dengiydi. Aklında ve kalbinde.

“Seni seviyorum Mary Rose.”

Harrison’ın sesindeki hassasiyet, kalbinden konuştuğunun kanıtıydı.

Başparmağıyla genç kızın alt dudağını okşadı. Mary Rose onun sıcak şefkatini ayak ucuna kadar hissetti.

“Sen bir eşte isteyeceğimden çok daha fazlasına sahipsin. Kibarlığından, gücünden ve saf kalbinden büyüledim. Şimdi verdiğim sözü unutmadan içeri gir.”

Harrison’ın elleri iki yana düştü. Mary Rose ondan yapmasını beklediği şeyi anlamıştı. Harrison ona seçim şansı vermişti, çünkü emin olmasını istiyordu. Ona olan bağlılığını ifade ettiğinde artık geri dönüş olmayacaktı.

Ah, evet, Mary Rose anlamıştı. Ama Harrison anlamamıştı. Artık çok geçti, çünkü genç kız kalbini çoktan ona vermişti.

“Seni seviyorum Harrison.”

Harrison öylece kaldı. Mary Rose sözünü tekrarladı.

“Aman Tanrım, Mary Rose. Anlıyor musun...”

“Seni seviyorum.”

Harrison onu kollarına aldı ve sımsıkı sardı.

Mary Rose kollarını Harrison’ın boynuna doladı. Beklentiyle ürpermeye başladı, çünkü genç adamın sıcaklığı ve gücü artık her yanını sarıyordu. Onun kokusunu ve hislerini

seviyordu ve eğer hemen Harrison onu öpmezse aklını kaçıracaktı.

Harrison hissettiği arzu onu yakana kadar bekledi. Sonra eğilip dudaklarını genç kızın kollarıyla birleştirdi. Diliyle onun dudaklarını okşadı, sonra derine inip dilini dilinin üzerinde gezdirdi.

Mary Rose'un tadı onu kendinden geçiriyordu. Dudakları daha istekli bir hale gelip sarsıcı bir ihtiyaçla vahşileşti. Hayatının tutkusuyla, sonsuzluğun aşkıyla, Mary Rose'la baş başaydı. Kendini onun yumuşaklığına bıraktı ve cennete ulaştığına inandı.

Sıcak, ıslak ve açgözlü öpücükler daha ısrarcı bir hale geldi, çünkü Mary Rose'un sınır tanımayan karşılıkları Harrison'ı daha da cesaretlendiriyordu.

Mary Rose ona doyamıyor gibiydi. Ona dokunmak ve onu okşamak istiyordu. Bacaklarının arasına baskı uygulayan erkekliğini hissedebiliyor ve kendini durduramıyordu.

Tutkuları alevlendikçe düşüncelerini ele geçiriyordu. Harrison birden içinde bulundukları tehlikeyi sezdi. Eğer şimdi durmazsa arka bahçede genç kızın bekâretini alabilirdi. Tanrı ona yardım etsin, bu olmamalıydı.

Birden ondan uzaklaştı. Nefesi düzensizdi. Vücudundaki her bir sinir yarım kalan işi tamamlamak için çılgın atıyor gibiydi. Üzerine gelen ateşli ihtiyaç uyarılarına tepki olarak ürperdi ve ondan her anlamda çaresizce uzaklaşmaya çalışırken dişlerini sıktı.

Mary Rose sanki dayanak noktası ondan uzaklaşmış gibi hissediyordu kendini. Gücü tükenmişti ve bedeni ihtiyaçla titriyordu.

Mary Rose yeniden onun kollarında olmak istiyordu.

“İçeri gir.”

Komutundaki sertlik genç kızın arzusunu yerle bir etti. Anlamaya çalıştı. “İçeri mi? Seni bırakmak istemiyorum. Lütfen beni yine öp. Seni seviyorum Harrison. Bana sarılmanı istiyorum.”

“İçeri gir.”

Harrison gitmesini rica etmiyor, emrediyordu. Mary Rose derin bir nefes aldı ve kollarını onun üzerinden çekti.

Harrison’daki ani değişimden dolayı kafası karışmıştı. Yanlış bir şey mi yapmıştı? Eğer yaptıysa bu neydi?

Şu an hiçbir şeyi anlamaya çalışacak durumda değildi. Beklemek zorunda kalacaktı. Kalbi delice atmayı kesip nefes alış veriş düzenli hale gelene kadar. Sonra da olaylar üzerine düşünebilecekti.

Harrison ona yeniden gitmesini söylemeye gerek duymayacaktı. Mary Rose her ne kadar sersemlemiş de olsa bir emirle gölgelenen ‘hayır’ kelimesinin ne anlama geldiğini tam olarak anlayabiliyordu.

Arkasını dönüp eve doğru yürümeye başladı. Yolu yarılana dek öfke ve şaşkınlık onu ele geçirmemişti.

Harrison’ın bu kadar ani bir şekilde ondan uzaklaşması oldukça kaba bir davranıştı. Sevdığı kadına neden ondan aceleyle uzaklaştığını anlatsa ölür müydü?

Harrison’ın peşinden geldiğini sandı. “Atın kadar denge-sizsin,” diye mırıldandı onun duyabileceği şekilde.

Harrison onun ıgneli sözüne cevap vermedi. Mary Rose sözünü tekrarlamak için arkasını döndüğünde ise onun bu sözleri duymadığını fark etti. Harrison ters yöne doğru gidiyordu.

“Nereye gidiyorsun?” diye seslendi.

“Yatmaya.”

Geç olmuştu ama o kadar da geç değildi. “Bu gece eve geri gelmeyecek misin?”

“Hayır.”

“İyi geceler o zaman.”

Harrison buna cevap vermedi. Genç kız bir dakika daha bekledi ve Harrison odasının girişine ulaşp kapıyı ittiğinde sabrı iyice taşı.

“İyi geceler,” diye bağırdı. Bu sözlere sessizce ‘lanet olsun’ kelimelerini de ekledi.

Harrison sonunda dönüp ona baktı. “Mary Rose?”
Sesi genç kızın ayaklarını yerden kesecek kadar güçlüydü.
Bu imkânsız düşünce üzerine gülümsedi. “Evet?”
“Beni sakın bekletme.”

4 Mayıs 1867

Sevgili Rose Anne,

Mektubunu okuduktan sonra hepimiz üzüldük. Sana soracak yüzlerce sorumuz var. Son zamanlarda Livonia’nın sana yaptıklarını neden anlatmadın? Tek başına endişelenmemeliydin. Biz senin aileniz ve bizden hiçbir şey saklamamalısn.

Livonia ne kadar zamandır onunla kalman için sana şantaj yapıyor? Tamam, yaşlı kadının ne kadar korktuğunun farkındayız ve onu anlıyoruz. Kör olmak korkunç bir şey elbette ve elindeki her şeyi satmaya çalışan iki bencil oğla sahip olmak da en az o kadar korkutucu olmalı. Fakat Rose Anne, onun göğüs germek zorunda olduğu hiçbir şey sana yaptıklarının gerekçesi olamaz.

Livonia’nın oğullarına babalarını Adam’ın öldürdüğünü gerçekten söyleyebileceğine inanıyor musun yoksa blöf yapıyor olabilir mi? Adam’ın seni ve Livonia’yı onun öfkesinden korumaya çalıştığını tamamen unuttu mu? Ondan dayak yediği zamanları hatırlıyor mu? Livonia kesinlikle çok acı çekti ama ona yapılan hiçbir şey sana yaptığına dayanabilmemizi kolaylaştırmıyor. Lincoln özgürlüğünüze kavuşmanızı istedi ve binlerce insan da özgürlüğünüzü güvence altına alabilmek için canını feda etti.

Şimdi ise Bayan Livonia seni yine köleliğe mahkûm ediyor...

Tanrı hepimizi korusun,

Sevgili oğlun, Douglas

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu

Düzenleme:buk@

14. BÖLÜM

Cole ve Eleanor uzun bir süre boyunca koridorda öpüşüp birbirlerine sarıldılar ve birbirlerine tatlı sözler söylediler. Cole kontrolünü kaybettiğini hissettiğinde bu aşk oyununa küçük bir ara verdi. İsteddiği zaman istediğini elde etmeye alıştı ama Eleanor daha önce yattığı diğer kadınlar gibi değildi. Onunla yatmadan önce birbirlerine vermeleri gereken bir söz vardı ve Cole böyle bir yükü üzerinde taşımaya henüz hazır değildi.

Eleanor’u yemek odasına kadar takip ederken onu bir daha asla öpmemeye karar verdi. İlk başta onun için sandalyesini tuttu, ardından masanın diğer ucundaki yerini aldı. Kardeşlerinin onu izlediğinin farkında değil gibiydi. Şu an karşısında oturan utangaç bakireden uzak durma nedenlerini kafasında listelemekle meşguldü.

“Bir şey unutmadın mı?” diye sordu Douglas, Cole’a.

Cevap vermesi için Travis, Cole’u dürtmek zorunda kaldı.

“Ne gibi?” diye sordu Cole.

“Kız kardeşin gibi. O hâlâ mutfakta Harrison’la beraber.”

Cole ayağa kalkacak oldu ama sonra fikrini değiştirdi.

“Mary Rose kocaman bir kız artık. Harrison’ın yanında kendine dikkat edebilir. Eğer Harrison özgürlüğünden vazgeçmek istiyorsa, bu onun sorunu, benim değil.”

“Özgürlüğü?” diye sordu Douglas gülmek için ken-

dini tutarak. Harrison'la ilgili yorumunu yaparken Cole'un Eleanor'a baktığını fark etmişti.

"Evet, özgürlüğü," diye mırıldandı Cole. Çenesinin aldığı hal, tartışmaya artık devam etmek istemediğini gösteriyordu.

"Harrison'ın olaya senin gibi baktığını sanmıyorum," diyerek araya girdi Travis.

Eleanor, Cole'daki değişimin farkında değildi. Ona gü-lümsedi ve "Mary Rose çok yetenekli. Okuldaki öğretmenlerimiz de böyle düşünüyorlardı. Korkunç bir matematik dersini geçmeme yardım etti. Onsuz başarısız olurum," dedi.

Travis, Cole'a baktı, sonra Mary Rose'u getirmek için aya-ğa kalkıp mutfığa gitti. Kız kardeşinin ne kadar akıllı olduğu umrunda bile değildi. Harrison'ı biliyordu ve onun asıl niye-tini anlıyordu. Cole ilgisiz bir tavır takınmış olabilirdi ama o kesinlikle öyle değildi.

Kız kardeşini mutfak masasında oturmuş, boşluğa bakar-ken buldu. Yüzü kızarmış gibiydi.

"Neyin var?"

"Yok bir şeyim."

"Bir sorun var. Ne zaman hasta ya da kızgın olsan telaş-lanmış görünürsün. Hangisi?"

"Hiçbiri."

"Harrison nerede?"

"Yatmaya gitti."

Mary Rose ona daha fazla ayrıntı vermeyecekti. Bu yüz-den ona Harrison'ın beklediğinden bahsetmedi.

Beni sakın bekletme. İşte tam da bu sözleri onu resmen kendisinden iterek uzaklaştırdıktan dakikalar sonra söyleme-miş miydi?

"Kızgınsın değil mi?"

"Kızgın değilim."

"Beni geçiştirmek zorunda değilsin. Canını neyin sıkı-ttığını anlat. Belki çözebilirim."

Mary Rose, merakı giderilmediği sürece Travis'in üstele-

meyi kesmeyeceğini biliyordu. Sadece yarı gerçek bile olsa ona bir şeyler anlatmak durumundaydı.

“Kibirli adamlar canımı sıkıyor. Bunu çözebilir misin?”

Travis hafifçe sırttı. “Harrison seni kızdırdı değil mi?”

“Lütfen beni yalnız bırak. Düşünmek için zamana ihtiyacım var.”

Travis kahve demliğini almak için tezgâha geçti. “O...”

Sormak istediği hassas soruyu dile getirmek için hangi kelimeleri kullanacağını bilemiyordu.

“O ne?”

Travis omuz silkti. “Seni yapmak istemediğin bir şeye mi zorluyor?”

“O beni yapmak istemediğim bir şey için asla zorlamaz.”

Travis başını salladı. “Yapacağını düşünmemiştim ama yine de bunu senden duymak istedim. Bir soruma daha cevap ver, ondan sonra söz veriyorum seni endişelenmene devam etmen için yalnız bırakacağım.”

“Endişelenmiyorum.”

“Onu seviyor musun?”

“Evet, onu seviyorum.”

“Emin misin?”

Mary Rose gülümsedi. “Eminim. Harrison kaba, sert, kibirli ve inatçı.”

“Bir kadın bir erkekten bundan daha fazlasını isteyemez.”

“Ayrıca kibar, nazik ve sevgi dolu.”

Gözleri yaşlarla doldu. Travis bunu hemen fark etti. “Bunun için ağlayacak mısın Mary Rose?”

“Hayır tabii ki.”

Sonunda onun sözlerini kafasında canlandırabiliyordu. Harrison onu ölene kadar sevecekti. Kalbindekileri ona anlattığında işte tam da bu sözleri söylememiş miydi?

Derin bir iç geçirdi. Travis dönüp ona baktığında, genç kızın yanağından bir damla yaş süzüldü.

“Uzun süredir Harrison’ı seviyorum Travis.”

Sesi melankolik bir hal almıştı.

“Tanrı aşkına, tam bir kadın gibi davranmaya başlıyorsun. Bunun olacağını biliyordum ama yine de hazır değildim. Bence buna bir son vermelisin, Mary Rose.”

“Tam bir kadın nasıl olur?”

“Bir an kızgın, hemen ardından gülümseyen, aynı anda surat asıp gülen, yani tam da şu an senin yaptığın gibi. Canım kardeşim, sen hiçbir zaman bu kadar duygusal değildin. Bundan hiç hoşlanmadım.”

Mary Rose özür dilemesi gerekip gerekmediğinden emin değildi. Travis kardeşine baktı ve onu tamamen farklı bir ışıқта gördü. Artık o dizini sürekli yaralayan kızdan eser yoktu. Mary Rose artık güzel bir genç hanımdı.

“Göz açıp kapayıncaya kadar büyüdün değil mi?” diye fısıldadı.

Mary Rose ağabeyinin söylediklerine dikkat etmiyordu. Düşünecek daha önemli sorunları vardı.

“Ona tam olarak ne zaman âşık olduğumu bilmek ister misin? Tam o dakika...”

Travis aceleyle onun sözünü kesti. “Hayır, bilmek istemiyorum,” diye mırıldandı. “Erkekler böyle şeyleri umursamaz. Tanrı aşkına, ben hâlâ senin ağabeyimim. Aranızda yaşanmış olabilecek hiçbir şeyle ilgili detay duymak istemiyorum.”

“Sana söyleyemeyeceğim hiçbir şey olmadı aramızda.”

“Tanrı’ya şükür. Öyle bir şeyler olduğunda bunu duymak istemiyorum. Anladın mı Mary Rose?”

Bir şeyler ne zaman olur? Mary Rose sandalyesine yaslanıp ağabeyine baktı. “Çok küstahça davranıyorsun,” dedi.

“Hayır hiç sanmıyorum. Sadece dürüst oluyorum.”

“Evet, sen de öylesin,” diye öne sürdü. “Sen de en az Harrison kadar küstahsın.”

Travis bu söze kulak asmadı, çünkü küstah olmanın o kadar da kötü bir şey olduğuna inanmıyordu, kız kardeşi bunu öyleymiş gibi gösterse de.

Demliği alıp yemek odasına gitmek için döndü. Sonra birden durup kız kardeşine baktı.

“Eğer senin canını yakacak olursa, bunu öğrenen ilk kişi olmak istiyorum. Bana anlattırısın değil mi?”

“Evet, elbette.”

Travis hoşnutlukla başını salladı. “Seni seviyorum, arsız kız.”

“Ben de seni seviyorum. Harrison’ı seviyorsun değil mi?”

“Onu sevmemek zor. Sadece buraya geliş nedenini sevmiyorum. Seninle konuştuktan sonra sen de bundan hoşlanmayacaksın.”

“Ah evet, o konuşma,” diye fısıldadı Mary Rose.

“Sana bir şey anlattı...”

Mary Rose onun sözünü kesti. “Bana sizin bir şeyler anlatacağınızı söyledi. Konusundan bahsetmedi. Şimdi anlatabilirsin.”

Travis başını iki yana salladı. “Yarın akşama kadar bekle. Kızmak yok. Tamam mı?”

“Travis, bana ne anlattırsanız anlatın ondan nefret etmeyeceğim. Nefret edeceğimi düşünüyor musun?”

Travis, kardeşinin herhangi birinden nefret edebileceğini sanmıyordu. Mary Rose o noktada kalbinin kırılmasına bile izin verebilirdi. Travis bundan emindi.

“Hayır, ondan nefret etmeyeceksin,” dedi. “Benim için fincanları getir Mary Rose.”

Kardeşinin aklını bu konudan uzak tutmak için söylemişti bu sözleri. Mümkün olduğu kadar uzun süre rahat ve mutlu kalmasını istiyordu.

Düşüncelerini başka yöne çekip ona Cole ve Eleanor’dan bahsetti.

“Onunla dalga geçemeyeceğini fark etmeye başladı. Eleanor evlenilecek bir insan. Ama Cole öyle değil.”

“Evet, Cole da öyle,” dedi Mary Rose. “Sadece henüz bunun farkında değil. Sen de öylesin Travis. Doğru kadını bulduğunda evlenmek için düşünmeyeceksin. Senden çok iyi bir koca ve baba olur.”

“Peki ya özgürlüğüm? Aklını mı kaçırdın sen?”

Mary Rose güldü. İşte bu Travis’in beklediği tepkiydi.

“Adam gibi konuşuyorsun. Neden erkekler evliliğin özgürlüklerini sonlandırdığını düşünürler?”

“Çünkü öyle olur,” diye cevap verdi Travis.

Mutfaktan çıkarken, Mary Rose ona seslendi. “Travis?”

“Yine ne oldu?”

“MacHugh.”

“Ne?”

“İşte o zaman Harrison’a âşık oldum.”

Travis gözlerini devirdi. “Anlıyorum. Atına âşık oldun ve Harrison’ın da onun bir parçası olduğunu anladın.”

Mary Rose onu düzeltmeden önce Travis mutfaktan çıktı. Genç kız bunu umursamadı. Tekrar yalnız kaldığı için mutluydu, çünkü hayatının aşkının ona söylediği bütün o mükemmel sözleri düşünebilecekti. Harrison hayatının geri kalanını onunla geçirmek istiyordu. Ve Mary Rose bundan daha güzel bir şey hayal edemiyordu.

Travis ona seslenene kadar birkaç dakika daha masada durdu. Fincanları yemek odasına götürdü, herkese dağıttı ve bu gecelik onlardan izin istedi.

Her şeyi bir kere daha düşünmek için odasına gidip yatağının kenarına oturdu. Harrison’ın onu beklediğini unutmaya çalıştı. Yapamadı tabii. Pencereden bakıp onun odasındaki ışığı her gördüğünde midesi düğümleniyordu sanki.

Harrison onu bekliyordu. Mary Rose’un bedensel ihtiyaçlarını fark etmesini sağlamıştı ve şimdi genç kız ondan daha fazlasını istemiyormuş gibi davranamazdı.

Harrison’ı istiyordu çünkü onu seviyordu. Yine de hâlâ korkutucu bir şekilde kibirliydi. Mary Rose ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. Harrison’ın ona verdiği komutu söyleme şeklini düşünüyordu. Ona sormaya zahmet bile etmemişti. Bütün erkekler Harrison gibi miydi? Bu ihtimalden kurtulmak için başını iki yana salladı. Onu daha önce kimse bu kadar sahiplenmemişti ya da karşısındaki kimse bu kadar

kibirli davranmamıştı. Harrison çok inatçı ve bencildi ama aynı zamanda tatlı, mükemmel ve cömertti. Hayır, dünyada Harrison Stanford MacDonald gibisi yoktu. İşte tam da bu yüzden âşık olmuştu ona.

Harrison ona evlenme teklifi etmemişti. Mary Rose onun dizleri üzerine çöküp ellerini tutarak evlilik teklifinde bulunmasını hayal etmeye çalıştı. Bu düşüncenin üzerine gülümserken buldu kendini. Harrison bunu istemez, sadece emrederdi. Çok küstahtı elbette ama Mary Rose bunu hiç umursamıyordu.

Harrison ayrıca duruma çok basit bir yaklaşımda bulunuyordu. Şu an resmi olarak evlenmeleri mümkün değildi. Blue Belle'in bir kilisesi bile yoktu ve bölgedeki rahipler konserve şeftaliler kadar nadirdi. Yargıç Burns töreni yürütebilirdi ama o da yılda ancak üç dört kez müsait oluyordu. Geri kalan zamanda diğer işleriyle ilgilenmesi gerekiyordu.

Harrison bu akşam Tanrı'nın şahitliğinde ona sözünü vermişti. Ve o da aynısını yapmıştı. Şimdi her şey değişecekti.

Geleceğini düşünerek odada kaç tur attığı hakkında Mary Rose'un hiçbir fikri yoktu. Sonunda hayatında yaşayacağı tüm değişimleri düşünmeye bir son verdiğinde ev karanlık ve sessiz bir hal almıştı. Tüm zamanını vücudunun her bir yerini gül kokulu sabunla yıkamakla harcadıktan sonra beyaz geceliğini üzerine geçirdi. Douglas'ın ona geçen yılbaşısı hediye ettiği pembe, dantelli sabahlığı da giydi. Sonra da kullanışsız ama sevimli saten terliklerini arayarak gardırobunu karıştırdı.

Yaşanacaklar konusunda hâlâ gergindi ve bir tür korku duyuyor gibiydi. Yine de endişelenmenin bir faydası olmayacağını biliyordu. Harrison'ı sevmek onu korkutmuyordu. Fakat sevişmek tamamen farklı bir şeydi. Erkeklerin bundan hoşlandığını biliyordu. Ağabeylerinin iki haftada bir Hammond'a koşarak gidip kıyafetlerine ucuz parfüm sinmiş bir şekilde ve aptalca ifadelerle eve gelmelerinden biliyordu bunu. Belki de bu işi o kadınlar da seviyorlardı. Hiçbiriyle

konuşmadığı için kafasında bir düşünce oluşturamıyordu. Sadece doğru tahmin ettiğini umabiliyordu. Blue Belle tecrübeliydi ancak Mary Rose'a karşı hep titiz bir teyze gibi davranmış ve asla ona işinden bahsetmemişti.

Mary Rose masasına oturdu, fırçasını aldı ve bilinçsiz bir şekilde saçlarını taramaya başladı. Bu sıradan işle sakinleşeceğini umuyordu.

Sonunda yeteri kadar oyalandığını düşündü. Fırçasını bıraktı, sabahlığının kuşağını sıkılaştırdı ve aşağı indi.

Kapının eşiğine ulaştığında tepeden tırnağa titriyordu. Eli kapı kolunu açmaya hazır bir halde ne kadar süre durduğunu bilmiyordu ama içeri girmeye yetecek cesareti toplaması beş dakikayı bulmuş olmalıydı.

Harrison onu nasıl hayal ettiğini tarif ederken çoğu ayrıntıdan kaçınmıştı. Mary Rose'un ona sormak istediği en az yüz kadar soru vardı, fakat onun kendisine dokunmasına izin vermeden önce sadece tek bir soru sormakta karar kıldı.

Derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve kapıyı açtı.

Bir şeyi yapmaya karar verdiğinde onu adamakıllı yapardı. Kapı hızla duvara çarpıp geri geldi, onu neredeyse yere düşürüyordu. Mary Rose bunun üzerine daha hafif bir kuvvetle kapıyı tekrar itti.

On iki dakika. Genç kızın kapıyı açıp açmama konusunda bir karara varması tam on iki dakikasını almıştı. Harrison gülecek gibi hissetti kendini ama yüzünde en ufak bir gülümseme belirtisi bile yoktu, çünkü herhangi bir keyif alma belirtisi gösterirse Mary Rose'un kaçıp eve geri dönmesine neden olabilirdi. Hayatının aşkı kaçmaya hazır gibi görünüyordu. Harrison onun kapının eşğinde mırıldandığını duydu ve konuyu hâlâ düşündüğünü fark etti.

Gidip onu almak için yatağından kalkmamıştı. Mary Rose'un kendi başına karar vermesini istiyordu. Cep saatini kontrol etti. Bir iki dakika geçmemişti ki genç kız karşısında belirdi.

Harrison onun kılığını görür görmez, ağabeylerinin ona

babası ile ilgili bir şey anlatmadığını anladı. Eğer anlatmış olsalardı, cvet Mary Rose ona yine gelecekti ama günlük kıyafetleri üzerinde olacaktı. Sorularını cevaplamasını isteyecekti ondan. Kırgın, kızgın ve kafası karışmış bir görünümü olacaktı. Bir süre Harrison'ın onu kandırıp ona ihanet ettiğini düşünecekti ve Harrison'ın onun çekmek zorunda olduğu acıya engel olmak için yapabileceği hiçbir şey olmayacaktı. Harrison'ın genç kıza inancı tamdı ve onun eninde sonunda durumu anlayacağını biliyordu. Onu korumanın kendisinin görevi olduğunu biliyordu ve Mary Rose'un hoşuna gitse de gitmese de İngiltere'ye gittiğinde ona ihtiyacı olacaktı. Harrison ona neler olacağını gayet iyi biliyordu, çünkü Elliott ailesini iyi tanıyordu. Genç kızın kimliğini üzerinden atıp kendi kimliklerini ona aşılama çalışacaklardı. Harrison bunun olmasına izin veremezdi. Mary Rose'u olduğu gibi seviyordu, olması gereken kişi olduğu için değil.

Ve işte tam da bu yüzden ona sözünü vermişti.

Mary Rose kalbi deli gibi atıp dizleri titrerken çaresizce nefes almaya çalışıyordu.

Harrison'a bakmak onu sakinleştirmede. Genç adam yatağına oturmuş, sırtını da karyolaya dayamıştı.

Üzerinde uyku kıyafetleri yoktu. Yarı çıplak sayılırdı, yalınayaktı ve yarım yamalak da olsa pantolonu üzerindeydi. Pantolonun düğmeleri kapalı değildi. Onun bu görünümü Mary Rose'un kalp atışlarının daha da hızlanmasına neden oldu. Birden nereye baktığının farkına vardı ve hemen bakışlarını Harrison'ın kasiğinden çekti.

Onun elinde duran açık kitabı fark etti. Tepki olarak gözleri büyüdü. Onu beklerken kitap mı okuyordu yani? Bunun üzerine ne hissedeceğini bilemiyordu. O korkuyla ve gerginlikle titreyip odasında turlarken, Harrison sakin bir şekilde kitabını okuyordu.

Şaşkınlığını üzerinden attığında ona vurabileceğini düşündü.

Harrison yerinden kılmıdamadı. İçeri girdiğinde genç

kızın gözlerindeki korkuyu görmüştü ve ona dokunmadan önce onu sakinleştirmenin bir yolunu bulması gerektiğini biliyordu.

Mary Rose’u hiçbir şeye zorlamayacağını söylerken ciddi-di. Eğer Mary Rose aniden fikrini değiştirip eve gitmek isterse, onu durdurmayacaktı. Genç kızın kendisinden uzaklaşmasını izlemek onu öldürebilirdi, fakat onun kararına müdahale edeceğine gönüllü olarak ölmeyi tercih ederdi.

Şu anda sadece düşünceli davrandığının farkındaydı, çünkü kalbinde onun kalacağını biliyordu. Mary Rose ona gele-rek büyük bir cesaret göstermişti. Harrison ondan daha azını beklememişti.

“Kitap okuyordun.”

Mary Rose’un sesi onu suçlar gibi çıkıyordu. Harrison bunun üzerine bir yorum yapmadı. Başıyla onayladı ve ona bakmaya devam etti. Hazır olduğunu belirtmesi için ondan bir işaret bekliyordu. Gözlerindeki korkunun kaybolduğunu fark etti. Artık sadece canı sıkkın görünüyordu.

Nedenini anlayamadı. “Kapıyı kapatmak ister misin?”

“Hayır.”

Mary Rose bunu bağırarak söylememişi ve sesinde panikten eser yoktu. Harrison kitabını masaya bıraktı, ayaklarını yataktan aşağı uzatıp ayağa kalkmak üzere harekete geçti. Mary Rose’un kapıyı onun yerine kapatmasını istediğini varsaydı.

Genç kız sessiz bir komutla, eliyle ona durmasını işaret ederek, hareket etmesini engelledi.

“Hareket etmeden önce sana sormam gereken bir soru var. Neden uyku kıyafetlerini giymedin? Soru bu değildi,” diye ekledi aceleyle. Sesi bir budala gibi çıkıyordu. Omuz silkti. “Sadece merak ettim.”

“Uyurken hiçbir şey giymem.”

Mary Rose, dizlerinin tutmadığını hissetti. Onu çıplak düşünmeden edemiyordu. “Sanırım bundan... Bahsetmemeliydin.”

“Yakında anlayacaksın ne de olsa. Bu gece benimle kalacak mısın?”

Mary Rose onun bu kadar sakin olmasına inanamıyordu. “Henüz kararımı vermedim.” Gülümsemeden yalan söylemeyi başarabilmişti.

Kararını kendi yatak odasında vermişti ama bunu ona bildirmek için kendini henüz hazır hissetmiyordu.

İnatçı olduğunun farkında olmasına rağmen bunu umursamadı, çünkü hâlâ kendisi gergin saniyeler geçirirken onun sakince kitap okumasına tepki gösteriyordu.

Akşamüstünü nasıl da o mükemmel farklılıklarını özetleyerek geçirmişlerdi. Kendisi acı çekerken Harrison kitap okumuştı.

“Sen tanıdığım en kararlı ve düzenli adamsın ki bunlar bir eşte hiç hoşlanmayacağım özellikler. Ben tatlı ve hassas birini istemiştim, çünkü böyle birinin bana her zaman ihtiyacı olacağına inanmıştım. Seni nereden buldum ben böyle?”

Sesindeki merak Harrison’ı gülümsetti. “Çünkü sana ihtiyacım var, bütün o diğer erkeklerden daha fazla. Senin de bana ihtiyacın var Mary Rose. Bunu kabul ettiğini duymak güzel olurdu.”

“Evet, sana ihtiyacım var. Fakat kibirli adamları sevmem, özellikle de bana emir verilmesini. Yerinde olsam bunu aklımda tutardım.”

“Tatlım, kararını vermen ne kadar zaman alacak? Sana dokunmam lazım.”

Harrison’ın sesindeki telaş genç kızı sakinleştirdi. Onun ayağa kalkmasını izledi, sonra hemen onu yeniden durdurdu.

“Olduğun yerde kal Harrison. Henüz sorumu sormadım. Eğer cevabı beğenmezsem gideceğim.”

Mary Rose’un gözlerindeki ışıltı, Harrison’a endişelenmemesi gerektiğini gösteriyordu. “Burası çok soğumaya başladı. Bana ne sormak istiyorsun?”

Mary Rose ona doğru bir adım atarak beklentisinin büyümesine izin verdi. Şimdi onu öpme ihtiyacıyla titriyordu.

Ah, ne kadar da seviyordu onu. Bir anda gözüne çapkın biriymiş gibi göründü. Alnına düşen birkaç tutam saç ve şeytani gülümsemesi böyle düşünmesine neden olmuştu. O güçlü, kibirli, gururlu, sağlam ve akıllıydı. Mary Rose hayatının geri kalanını ona hayran kalarak geçirecekti.

Ona dokunmak için bir dakika daha bekleyemeyecekti. “Bana düşündüklerini söylediğinde, beni yatağında hayal ettiğinde... Ve seviştığımızı söylediğinde...”

“Evet?”

“Gülümsüyor muydum?”

Harrison onu kollarına alıp sarıldığında gülüyordu. Çenesini genç kızın başına dayadı ve yumuşak, sevgi dolu bir sesle ona onunla ilgili tüm hayallerini ve erotik fantezilerini anlattı. Mary Rose çok mutlu olmuş, etkilenmişti; neşeliydi, minnettardı ve tamamen büyülenmişti. Artık Harrison’ın bunun üzerine düşünme fırsatı olduğuna göre bu gerçekten de mükemmel bir cinsel deneyim olabilirdi.

“Bana bundan daha iyi bir şekilde teşekkür edemezdin herhalde,” diye bitirdi Harrison sözlerini.

Mary Rose geri çekilip onun gözlerinin içine baktı. “Benimle seviştiğin için sana teşekkür mü ettim?”

“Bu benim hayalimdi tatlım, senin değil.”

Mary Rose kollarını onun beline doladı. “Tanrı bana yardım etsin, hayal kurarken bile kibirlisin. Ne yapacağım ben seninle?”

Harrison’ın aklına birkaç öneri geldi ama şimdi bunları onunla paylaşmanın sırası değildi. Bütün düşünceleri onun dudaklarını, dilini ve ellerini içeriyordu.

“Ellerin buz gibi,” dedi bunun yerine.

“Kapıyı açık bıraktın. Kapatmalısın. Burası buz gibi.”

Harrison genç kızın arkasından uzanıp kapıyı itti ve elini tutup onu yatağın kenarına yönlendirdi.

Uzun bir süre boyunca birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. İhtiyaç ve beklentilerin içlerinde büyümesine izin verdiler.

Mary Rose loş lamba ışığında bir melek gibi görünüyordu. Saçları omuzlarına dökülüyordu ve soluk, ince sabahlığı dizlerine kadar uzanıyordu.

Harrison mavi gözlerine baktıkça onun yaratılmış en güzel şeylerden biri olduğuna ikna oluyordu.

Mary Rose ondan önce hareket etti. Bakışlarını onun çene hizasına kaydırıp ve kuşağı çözüp sabahlığı yavaşça üzerinden çıkardı. Ellerinin titrediği belli oluyordu.

Giysiyi Harrison'a uzattı. Harrison sabahlığı arkaya atarken bakışlarını onun üzerinden hiç çekmedi.

Mary Rose'un geceliğinin düğmelerini çözmesine engel oldu. "Bana bırak," diye fısıldadı derinden gelen bir ses tonuyla.

Genç kızın elleri iki yanına düştü. Harrison geceliğin ince kumaşının altından ipeksi tenine dokunduğunda, onun ürperdiğini hissetti.

Acele ediyormuş gibi görünmemek adına onu soyamak için uzun zaman harcaması gerekiyormuş gibi yaptı ki bunun için iradeli bir tavır sergilemesi gerekiyordu. Giysiyi hemen çekip indirmek istiyordu ama sabrını yitirmeyecekti. Bu gecenin Mary Rose için olabildiğince mükemmel olmasını istiyordu.

Her bir açılışta onu okşamak için durarak düğmeleri yavaşça beline kadar çözdü ve bütün düğmeleri çözdüğünde uzanıp geceliği tamamen açtı.

Kusursuzluğu nefesini kesmişti. Çok güzeldi. Teni pürüzsüz ve yumuşacıktı, göğüsleri dolgundu ve yumuşak, kadınsı hatları zarif olduğu kadar orantılıydı.

Elleri onu kollarına alıp sıkıca sarma isteğiyle titreyen Harrison bu isteğine bir dakika daha direndi ve geceliği yavaşça aşağıya çekti. Avuç içleri genç kızın ince belinde gezindi ve teninin pürüzsüz, yumuşak hissi anında zevkten ürpermesine neden oldu.

Gecelik genç kızın ayaklarının dibine düştü. Harrison geri adım atıp Mary Rose'a baktı.

“Hayal edebildiğimden çok daha güzelsin.”

Bu övgüyle beraber Mary Rose’un utangaçlığı kayboldu. Harrison’ın gözlerinde belirmiş olan zevk dolu ifade ona utangaçlığını unutturmuştu. Harrison onun güzel olduğunu düşünüyordu ve kendisine olan aşkı karşısında Mary Rose da buna inanıyordu.

Genç kız artık yerinde duramıyordu. Terliklerini çıkarıp ona doğru uzandı. “Soyunmana yardım etmemi ister misin?”

“Henüz değil,” diye cevap verdi Harrison. “Bunun uzun sürmesini istiyorum. Eğer pantolonumu çıkarırsam çok hızlı giderim. Bunun olmasını istemiyorum. Senin için mükemmel olmalı.”

“Hızlı gitmek yanlış bir şey mi?”

Harrison başını iki yana salladı. “Beraber yaptığımız hiçbir şey yanlış olmayacak.”

Bu sözleri düşünmesine zaman tanımadan onu kollarıyla sıkıca sardı. Mary Rose ellerini onun göğsüne yaslayıp parmaklarını tüylerin arasında gezdirdi. Parmakları gıdıklandı, geri çekildiğinde göğüslerinde de aynı etkiyi hissedeceğinden emindi.

Harrison yüzünü onun boynuna gömüp kokusunu içine çekti ve göğüslerinin yumuşaklığının verdiği zevki hissetti.

Mary Rose’un nefes alış veriş, onun da aynı şeyleri hissettiğini gösteriyordu.

“Bunun böylesine güzel olacağını biliyordum.”

Mary Rose bunun güzelden de öte olduğunu düşündü, fakat o anki duygularını tarif etmek için kelimeler yetersiz kalıyordu. Harrison’ın nefesinin kesik kesik çıkmaya başladığını fark etti. Bedenleri birbirine her değdiğinde duyguları daha da yoğunlaştı ve vücudundaki her bir hücresi sıcaklıkla erimeye başladı. Bu mükemmel bir histi.

Harrison onun boynuna ıslak öpücükler kondurup kulak memesini diliyle okşarken kulağına da onunla ne yapmak istediğine dair ateşli sözler fısıldıyordu.

Sözleri de en az erkekliğinin baskısı kadar ateşliydi. Genç kız onun her yerine dokunmak istiyordu. Onun göğsünü, omuzlarını, boynunu okşadı, parmak uçlarını kaslarının üzerinde gezdirdi ve bedenini kaygısızca onun sıcaklığına daha da bastırdı.

Mary Rose'un bu sınır tanımayan tepkisi Harrison'ı kendinden geçirdi. Onunla ilgili her şey içindeki tutkuyu daha da alevlendiriyordu. İpeksi saçlarının parmaklarının arasından kayıp gitme hissine, boğazından yükselen erotik iniltilere bayılıyordu. Ah, vücudunun vücuduna değmesinden ne kadar da çok zevk alıyordu.

Onu tek koluyla belinden tuttu ve öpmek için eğildi. Dudakları artık aç bir kurdunki gibiydi, onu memnun etme ihtiyacıyla içinde vahşi bir istek uyanıyordu. Dili içeri doğru hareket etti ve öpüşü giderek daha da tutku dolu bir hal aldı. Harrison onun boynunu okşadı ve parmakları göğüslerine doğru kaydı, göğüslerinden birini okşamaya başladığında Mary Rose eğer buna devam ederse öleceğinden emindi. Başparmağını göğüs ucuna usulca sürttü. Mary Rose bundan çok hoşlandığını ona belirtmek istercesine istemsizce ona doğru kıvrıldı. Harrison buna devam ettiğinde de gözlerini sıkıca yumup zevkle inledi.

"Aklımı alıyorsun," diye fısıldadı onun kulağına.

"Dahası var," dedi Harrison.

Genç kız daha fazlasına dayanabileceğine inanmıyordu. İçinde yapılanan baskı giderek yoğunlaşıyordu.

Harrison'ın eli genç kızın bacakları arasına kayarken, dudakları da Mary Rose'un dudaklarının üzerine yerleşti yeniden.

Harrison parmaklarıyla onunla sevişmeye başladığında, Mary Rose bu dokunuşun getirdiği saf zevkten öleceğini düşündü. Tutku dayanamayacağı kadar yoğunlaştığında kalçaları Harrison'ın elinin altında oynamaya başladı. Genç kız onun elini üzerinden çekmeye çalıştı.

Harrison ihtiyaçla titriyordu. Parmaklarını saran nemli

sıcaklık sonunda kontrolünü elinden almıştı. Mary Rose'u tekrar öptü. Bu uzun, nemli, ateşli bir öpücüktü ve sonunda geri çekildiğinde genç kızın bileğini kavradığını gördü. Mary Rose, Harrison'ın en çok sahip olmak istediği sıcaklıktan onu uzaklaştırmak için elinden geleni yapıyordu.

Harrison onu kollarına alıp örtüleri çekerek yatağa yatırdı. Sonra pantolonunu çıkardı. Çaresiz bir şekilde dayanma sınırını aşmamış gibi davranıyordu. Onun içine girme ihtiyacıyla kendinden geçmişti. Ama ilk başta onun desteğini kazanmaya çalışması gerektiğini biliyordu. Mary Rose kararından vazgeçmeye başlıyor gibiydi. Harrison ondaki değişime neyin sebep olduğunu biliyordu. Tam olarak ne düşündüğünü de biliyordu.

Mary Rose onun erkeklğine bakıyordu.

“Her şey güzel olacak,” diye söz verdi. Sesi tutkuyla ağırlaşmıştı. “Biz birbirimize uyacak şekilde yaratılmışız, bebeğim.”

Genç kız başını iki yana salladı ve yerinden doğrulmak için harekete geçti. Nefesi düzensizleşmişti, korkusu ise paniğe kapılmasına neden oluyordu.

Harrison ona korkusunu bastırmak için zaman tanımadı. Üzerine uzanıp bacağıyla sıkıştırarak onu yatağa hapsetti. Uzaklaşmaya çalışmasına engel olmak için ellerini kavrayıp zorla boynuna götürdü, sonra onu öpmek için eğildi.

Dudaklarının tadına varamadan genç kız başını çevirip yastığa dayadı, fakat sarf ettiği rahatlatıcı sözleri duyunca Harrison'a yeniden baktı.

Gözleri hâlâ tutkudan buğulu görünüyordu ve Harrison onun içindeki duyguyu alevlendirmesinin çok uzun sürmeyeceğini biliyordu.

“Bana güvenecek misin sevgilim? Seni bir kez daha öpmeme izin ver. Eğer hâlâ durmak istersen duracağımıza söz veriyorum.”

Mücadele etmediği sürece onun derinlerine gömülene kadar durmayacağı gerçeğine değinmedi. Tanrı yardımcısı

olsun, Harrison o zaman duracaktı, bu onu öldürse bile. Birdenbire kendini bunun olmaması için dua ederken buldu.

Teklifini kabul etmeden önce Mary Rose'un bir süre düşünmesi gerekti. Bu kadar acı içinde olmasaydı Harrison bu can sıkıcı ifadeleri komik bulabilirdi. İhtiyacıyla kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu şu an ve tek düşünebildiği şey onun derinlerine inmekti.

"Bir öpücük," diye fısıldadı Mary Rose.

"Bir öpücük," diye söz verdi Harrison tekrar.

"Bundan hoşlanacaksın tatlım. Yemin ederim hoşlanacaksın."

Genç kız ona inanmış gibi görünmüyordu. Harrison'ın yine de cesareti kırılmadı.

"Benim için dudaklarını arala bebeğim," diye fısıldadı onu tamamen kontrolü altına almadan önce. Mary Rose tutuşunu sıkılaştırdı ve onu kendine doğru çekip tutkulu bir şekilde öpmeden önce Harrison genç kızın korkusunu üzerinden attığını anladı.

Harrison birkaç dakika süren öpücükler ve dokunuşlarla ona karşılık verdi. Genç kız huzursuz bir şekilde yeniden uzaklaşmaya çalışırken, Harrison onun içinde büyüyen gerilimi hissedebiliyordu.

Hazır olabilmesi için elini bacaklarının arasına doğru kaydırды. Parmak uçlarındaki nemi hissettiğinde zevkle ürperdi. İpeksi kıvrımları okşadı, ardından yavaşça içeri doğru sokuldu. Genç kızın kollarında kendinden geçmesi için tam olarak nereye dokunacağını biliyordu.

Mary Rose onun üzerinde yarattığı baskıyla mücadele edemiyordu. Kıvrınarak ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Harrison tatlı ışkencesine hâlâ devam ediyordu. Genç kız tırnaklarını onun omzuna batırdı ve alçak sesle inledi.

Harrison daha fazla bekleyemedi. Dudaklarını onunkilerin üzerinde tutarken bacaklarının arasında hafifçe kıvıldamaya başladı. Kalçalarını kavradı ve yavaşça içine doğru kaydırды. Zarı hissedince durdu, teslimiyetle gözlerini yumdu ve derinlere indi.

Az önce ölmüş ve cennete gitmiş gibi hissetti kendini.

Mary Rose ise parçalanıyormuş gibi hissetti kendini. Dağlanan acı içine işliyordu. Bağırды ve ondan uzaklaşmaya çalıştı. Harrison kımıldamadı. Bilerek ağırlığıyla onu kendine bağlıyordu.

“Hareket etmemeye çalış tatlım. Acı geçene kadar bana sarıl. Gececek bebeğim. Kendini daha iyi hissedeceksin. Seni seviyorum Mary Rose. Aman Tanrım, bebeğim ağlama lütfen.”

Sesi, genç kızın canını yaktığı için harap olmuş gibi çıkıyordu ve bu farkındalık Mary Rose’un acısının hafiflemesine yardımcı oldu. Artık tamamen dayanılmayacak gibi değildi ama yine de yarattığı histen hoşlanmıyordu.

Hissettiği arzu rahatsızlık hissiyle mücadele ediyordu. Mary Rose şu an hiçbir şeye anlam veremiyordu. Bundan hoşlanıyor olması mı gerekiyordu?

Harrison onun çektiği bu dayanılmaz acıyı anlamıyordu. Çaresizce kabul edilmek için ona zaman tanıyordu ama onun içinde hareket etme isteği dayanılmaz bir hale geliyordu. Bu gerçekten acı vericiydi. Erkekliğini saran dar duvarları hissedebiliyordu. Bu mükemmel bir duyguydu ve eğer çabuk hareket etmezse çok geç olacaktı.

Arzularının esiri olmaya karşı geldi. Ne kadar sürerse sürsün Mary Rose da aynı deneyimi yaşayacaktı.

Alın ter damlacıklarıyla kaphıdı, çenesi gergindi ve kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpıyordu. Yüzünü onun boynuna gömdü ve kulağını hafifçe dişlemeye başladı. “Kendini daha iyi hissediyor musun tatlım?”

Mary Rose, Harrison’ın sesindeki endişeyi duyabiliyordu. Ölmediğini ve daha iyi olacağını söyleyerek onu rahatlatmak istedi içten içe.

“Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum,” diye fısıldadı söylediği yalanla alay eder gibi bir ses tonuyla.

Söylediğini ispat edercesine kollarını tekrar ona doladı ve sırtını okşamaya başladı. Harrison buna karşılık ürperdi ve

kısıp sesle inledi. Ve Mary Rose onu tekrar okşadı. Ne kadar gergin olduğunun ve kontrolünü elden bırakmamak için büyük çaba sarf ettiğinin farkındaydı. Harrison'ın ona karşı gösterdiği anlayış, acısını ve rahatsızlığını önemsiz hale getiriyordu. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

Harrison ağırlığını kollarına verdi ve ona bakmak için yerinden hafifçe doğruldu. "Beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın. Seni seviyorum hayatım."

Mary Rose onun inceliği karşısında etkilenmişti. "Şimdi biraz daha iyiyim. Dayanabiliyorum. Daha fazla beklemek zorunda değilsin."

Harrison gülümseyerek onu şaşırttı. "Dayanmak mı?" diye sordu. "Göreceğiz bakalım."

Mary Rose onu kendine çekip öptü. Harrison kafasını kaldırdı ve genç kızın tutku dolu bakışlarını görünce çok sevindi.

Onun derinliklerine inmesinin üzerinden çok da fazla bir zaman geçmemiş olsa da Harrison duyduğu ihtiyaçla aradan sonsuz bir zaman geçmiş gibi hissediyordu.

Yüz ifadesinin yoğunluğu Mary Rose'un içindeki arzuyu ortaya çıkardı.

"Bana ne yapacağımı söyle. Seni memnun etmek istiyorum."

"Beni memnun ediyorsun. Yavaşça bacaklarını yukarı kaldır..." İnlemesi Harrison'ın konuşmasını imkânsız kıldı. Mary Rose hareket etmeye başladığında, aldığı zevk kontrolünü kaybetmesine neden oldu.

Genç kız acı çekeceğini beklemişti ama bacaklarını dikleştirdiğinde tamamen farklı bir hisle yüzleşti.

Bu his genç adamı daha fazla istemesine neden oldu. Bir zevk dalgası daha hissederek tekrar hareket etti ve ona sıkıca sarıldı. Bu gerçekten iyiydi.

"Bu iyi geliyor değil mi? Bu sefer doğruyu söyle."

Sesi acı içindeymiş gibiydi.

"Evet," diye fısıldadı Mary Rose. "Yine de sana teşekkür edecek gibi hissetmiyorum kendimi."

Ne kadar da çok seviyordu onu.

Harrison ondan bacaklarını beline dolamasını istedi, sonra da pozisyonunu değiştirip onun daha da derinlerine indi.

İkisi de konuşamadı. Harrison geri çekilip yeniden onun derinlerine gömüldü. Mary Rose'un zevkten kendinden geçmesi için ağırdan almak istiyordu. Fakat Mary Rosa inanılmaz derecede sıkı ve ateşliydi ve içinde kalmak çok güzel bir histi. Adımlarını hızlandırma ihtiyacı hareketlerinin kontrolünü ele geçirdi ve kibar olmayı düşünmek Harrison için imkânsız bir hale geldi. Düşünemiyordu bile. Sadece hissedebiliyordu.

Mary Rose'un iniltileri ve yakarışları onu daha da çok uyarıyordu. Genç kız kontrolünü kaybetmiş, daha da talepkâr bir hal almıştı. Tırnakları sırtına batıyor, kalçaları ona uyum sağlayacak şekilde hareket ediyordu. Ne istediğini bilmiyordu. Sadece bunu şimdi istediğini biliyordu.

Aralarındaki tutku vahşileşti ve Mary Rose'un doyum anına ulaşması çok da uzun sürmedi. Genç kız rahatladı, kutsandığını hissetti ve Harrison'ın adını haykırarak onu derinlerinde tuttu. Harrison onun titremelerini hissedince teslim oldu ve tatmin olmuş bir şekilde tohumlarını genç kızın derinlerine boşalttı.

Bu şimdiye dek deneyimlediğı en inanılmaz andı.

Hepsi onu sevdiği içindi.

Genç kızın üzerine yığıldı. Mary Rose onun bütün gücünü almıştı ve kendine gelmesi gerekiyordu. Onunla uyumak ve uyandığında bir kez daha onun aşkıyla kendini kaybetmek istiyordu.

Mary Rose'un kendine gelmesi uzun dakikalar aldı. Biraz önce başına gelenlerden dolayı kendinden geçmişti. Aklının, kalbinin ve ruhunun o an erkeğinkilerle birleştiğini hissetmişti. Harrison'la yaşadıkları, hayatında yaşadığı en büyüğü ve en mükemmel deneyim olmuştu.

Harrison her şeyi mükemmelleştirmişti. Mary Rose'un ona kalbini verdiğı andan itibaren bütün dünyası değışmişti.

Sıradan günler bile büyüleydi, çünkü o günleri Harrison'la paylaşıyordu. Onsuz bir hayat düşünemiyordu. Sevgi dolu, centilmen, şefkatli ve kibardı Harrison. Tutkulu, şehvetli, sert ve kibirliydi aynı zamanda.

O mükemmele yakındı. Ve hepsi onu sevdiği içindi.

“İyi misin Mary Rose?”

Harrison onun gözlerinin içine bakabilmek için yerinden biraz doğruldu. Hâlâ Mary Rose'un yaşadığı tutkunun etkisindeydiler. Genç kızın dudakları şişmişti ve yüzünde sakal izleri vardı. Onun üzerinde kendi izlerini görmek Harrison'a büyük bir zevk verdi. Mary Rose ona aitti fakat onu böyle görmekten hiç hoşlanmıyordu.

“Canını yaktım, değil mi?”

Soruyu içten bir şekilde sormuştu ama yüzünde beliren hafif tebessüm genç kızın kafasını karıştırmıştı.

“Evet canımı acıttın ama acı çok fazla sürmedi. Sadece kısa bir süre ağladım.”

“İlkinde,” dedi Harrison.

“Neden gülümsüyorsun? Canımı acıtmış olman umrun-da değil mi yoksa?”

“Tabii ki umurumda. Seni seviyorum Mary Rose. Bakışlarına gülümsüyorum.”

Sesi, Mary Rose'un çok sevdiği hassas bir tınıdaydı.

“Nasıl görünüyorsun?” Sesi nefesi kesilmiş gibi çıkıyordu.

“Sanki biraz önce içindeymişim ve seni memnun etmişim gibi. Şu an gerçekten kendimi çok sahiplenici hissediyorum.”

Mary Rose inanılmaz bir şekilde sıcak, sevgi dolu ve güvende hissetti kendini.

“Sen her zaman sahiplenici oldun.”

“Şimdi her şey farklı tatlım. Uzun süredir seni yatağında görmek istiyordum.”

Mary Rose uzanıp onun yüzünü okşadı. “Ve şimdi burada olduğuma göre?”

Harrison'ın gülümsemesi soldu. "Benimsin."

Bu gerçeği reddetmeyecekti. "Evet, seninim."

Harrison memnuniyetle başını salladı. Sonra eğilip onu öptü.

Yine o coşku dolu arzusun içinde kabardığını hissetti ama tutku onu ele geçirmeden önce durması gerektiğini biliyordu. Ona tekrardan dokunmadan önce Mary Rose'un kendine gelmesi için zamana ihtiyacı vardı.

Uzaklaşıp onun yanına uzandı.

"Konuşmamız gerekiyor Mary Rose."

Ciddi ses tonu genç kızı endişelendirdi. İçinde bulunduğu hassas durum Harrison'ın duymak istemeyeceği bir şey söyleyeceğini düşünmesine neden oluyordu.

Birkaç dakika sessizlik içerisinde geçti. Harrison, geleceklerini tartışmak için çeşitli yollar ararken tavana bakıyordu.

Mary Rose zamanını endişelenerek geçiriyordu.

Sessizliğe daha fazla dayanamadı. "İşini kolaylaştırayım Harrison. Sen..."

Harrison onun sözlerini tamamlamasına izin vermedi.

Genç kızın belini sıkıca kavradı. "Ne diyeceğimi bilemezsin. Akıl okuyamıyorsun hayatım."

"Hayır, aklını okuyamıyorum," diye onayladı Mary Rose. "Yine de bazı sonuçlara varabiliyorum. Ses tonunun ciddiyetinden, söyleyeceğin şeyin önemini kavradım. Tereddüdün de bunu anlatmak için doğru kelimeleri bulamadığını gösteriyor. Buraya kadar doğru mu?"

"Evet," diye cevapladı Harrison. "Sana söylemem gereken şey ciddi ve evet, bunu sana aktarmak için doğru kelimeleri bulmam lazım."

"Çünkü sen bir avukatsın."

"Hayır, çünkü anladığından emin olmak istiyorum. Seni duyacaklarına hazırlamak istiyorum."

Mary Rose onun göğsünü okşamaya başladı. Dikkatini dağıttığının farkında değildi. Harrison birden onunla tekrar sevişmek istemişti.

İlk önce onunla konuşacaktı. Genç kızın elini kavradı, sonra da sımsıkı tuttu.

Mary Rose eğilip onun boynunu öptü.

“Beni ayartmayı kes.” Sert ve doğrudan bir sesle emretmişti.

Mary Rose bu sözleri duymazdan geldi ve onu yeniden öptü.

“Seni ayartmıyorum. Rahatlatıyorum. Arada fark var.”

“Yanı başımda çıplaksın Mary Rose. Bu yüzden...”

“Seni baştan çıkarıyorum.”

“Evet.”

Mary Rose iç geçirdi ve yüzünü onun sıcak tenine yasladı.

“Sana neler olduğunu anlıyorum. Şimdi pişmanlık duyuyorsun. Anlıyorum Harrison ve bu yüzden seni rahatlatmak istedim. Kendini artık suçlu hissetmek zorunda değilsin.

Harrison’ın yüzü ifadesizleşti. “Ne için pişmanlık duyacağım ki?”

“Bizim... Akılsızlığımızdan.”

“Bizim neyimizden?”

Harrison’ın sesindeki sakinlik öfkesini saklıyordu. Az önce duyduklarına inanmak istemiyordu.

Mary Rose onu ikna etmek için söylediğini tekrarlamak durumunda kaldı.

“Akılsızlığımız.”

Genç kız derin bir nefes aldı. Tepkisi, öfkesinin yaklaştığını gösteriyor olabilirdi.

Hâlâ hazır değildi.

“Tanrı aşkına, senin aklın nasıl çalışıyor? Herkes kadar zeki olduğunu biliyorum. Hatta herkesten daha zekisin. Nasıl olur da bu gecenin akılsızlık olduğunu düşünürsün? Cevap ver.”

Harrison onun konuşması için zaman tanımadı. “Birbiri-mize bir söz verip bağlılığımızı bildirdik. Anladın mı?”

Mary Rose onun öfkesi karşısında afalladı. Yine de hiç

korkmuyordu. Bu farkındalık gülünsemesine neden oldu. Harrison yaralı bir ayı gibi kükrüyordu ama Mary Rose kendini her zamanki gibi güvende hissediyordu.

Yine de Mary Rose onun tepkisine bir anlam verememişti. Sanki genç kız onu aşağılamış gibi davranıyordu.

Harrison sonunda ona konuşması için izin verdiğinde, Mary Rose tebessümünü sesine yansıtmamaya çalıştı.

“Düşüncesizce davrandığımıza inandığımı söylemedim ki. Düşündüm ki sen...”

Harrison tekrar onun sözünü kesti. “Beni dinle. Hâlâ gerçekten idrak ettiğini düşünmüyorum.”

“İdrak etmek? O da ne demek?”

“Demek oluyor ki sana benimsin dediğimde beni anlamamışsın. Bu gece için benim olduğumu söylemek istemedim. Sonsuza kadar demek istedim.”

“Bence bu konuya mantıklı yaklaşmalısın. Eğer...”

“Benden mantıklı olmamı mı istiyorsun?”

Belki de bunu ona söylemeliydi. Yüzünü görmediği için memnundu, çünkü şakağındaki bir kasın muhtemelen deli gibi hareket ettiğini biliyordu. Bu, dişlerini ne zaman sıkısa ve ne zaman öfkelenirse ortaya çıkıyordu. Bu bir fırtınanın habercisiydi.

“Seni yatıştırmak için doğru şeyi söyleyemiyorum sanırım.”

Harrison onun yorumu üzerine düşüncelerini belirtcekti, sonra da bundan vazgeçti. Çünkü eğer devam etseydi tekrar öfkelenenecekti. Akılsızlık mı? Onun bu geceyi tarif etmek için bu kelimeyi kullandığına hâlâ inanamıyordu. Bunun üstesinden gelmek koca bir haftasını alabilirdi.

Harrison’ın sessizliği, Mary Rose’dan mantıklı bir sebep beklediğini ifade ediyordu. “Daha yeniyim. Bana karşı biraz sabırlı olmalısın. Bu seni öldürmez, bu şekilde nefes almaya bir son ver. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Kendimi hassas hissediyorum ve buna engel olamıyorum.”

Mary Rose bu açıklamanın Harrison’ın anlayış ve sempatisini kazanacağından emindi. Ancak beklentileri boşa çıktı.

“Kendini hassas hissetmen çok saçma. Ayrıca bu benim için oldukça aşağılayıcı, küçük hanım.”

Mary Rose sabrını yitirmeye başlıyordu. Harrison onun söylediği her söze itiraz ediyordu. Genç adam gerçekten en az atı kadar huysuzdu. Bunu ona söylemeyi düşündü ama sonra fikrini değiştirdi. Bu karşılaştırma muhtemelen onu yine öfkeliendirirdi.

“Bu kadar değişken değildin.”

“Bir zamanlar sana âşık değildim.”

Mary Rose parmaklarını onun göğsünde gezdirdi. “Cole ne zaman bir konu hakkında kendini suçlu hissetse huysuzlaşır.”

“Kendimi hiçbir halt için suçlu hissetmiyorum. Peki ya sen?”

Harrison, Mary Rose’un elini tutup sıkmaya başladı. Sözsüz bir şekilde ondan duymak istediği cevabı vermesini istiyordu.

“Hayır, kendimi suçlu hissetmiyorum. Mutlu oldun mu şimdi?”

Harrison ona cevap vermedi. Tutuşunu gevşettiğinde, Mary Rose ona doğru cevabı vermiş olduğunu varsaydı.

“Bence bu tartışmayı sonlandırmalıyız. Çünkü eğer devam edersek büyük bir sözlü çatışmaya gireceğiz. Sonra da benden özür dilemek zorunda kalacaksın. Zamanını daha eğlenceli şeylerle geçirebilecekken kendini affettirmekle geçirmek mi istiyorsun?”

Harrison rahatsızlığına rağmen gülümsedi. “Özür dileyeceğimi de nereden çıkardın?”

“Çünkü senden daha uzun süre bekleyebiliyorum. Ben pes etmeden önce sen edeceksin.”

“Başka bir deyişle, kin tutacaksın. Ağabeylerin bu kusura bundan bana bahsetmişlerdi.”

“Bazen tutarım.”

Harrison gülmeye başladı. “Mary Rose, seni aynı anda hem sarımsak hem de öpmek istiyorum. Bir gün aklımı kaçırmama neden olacaksın.”

Mary Rose tekrar onun göğsünü okşamaya başladı. Parmaklarının ucunda kıvrılan tüyler çok hoş bir his bırakıyordu. Genç kız Harrison'ın onu yeniden öpmesini istiyordu. Bunu düşündüğünde bile içi kıpır kıpır oluyordu. Yavaşça iç geçirdi ve bacağına ona yasladı.

Harrison homurdandı. Genç kız o an bacağının nerede durduğunu fark etti ama Harrison'ın bacağından yayılan sıcaklığa karşı koyamıyordu.

Eğer Harrison bundan hoşlanmasaydı onu iterdi. Ama itmedi. Elini dizinin üzerine koyup okşadı.

"Harrison?"

"Evet?"

"Bu gece hayalindeki gibi güzel miydi?"

"Çok daha iyiydi. Hayallerim bu kadar güzel bile değildi. Beni ısıtmaya yetiyordu sadece. Bu gece sen beni yaktın. Anladın mı?"

"Memnun kaldın mı?"

Harrison onun sesindeki alaycı tınıyı hissedebiliyor ve genç kızın bir şey söyleyeceğini biliyordu. Beklentiyle gülümsedi. Ne diyeceğini sadece Tanrı bilirdi.

"Evet, memnun kaldım."

"Minnettar kalmış gibi konuşuyorsun. Öyle misin?"

Mary Rose parmak uçlarıyla genç adamın göğsünde daireler çiziyordu ve bu Harrison'ın dikkatini dağıtıyordu.

"Evet," diye cevap verdi Harrison kısık bir sesle.

"Sanırım seni mutlu ettim."

"Evet. Beni çok mutlu ettin."

Mary Rose gülümsedi. Harrison onun böylesine bir güvenceye ihtiyaç duymasına şaşırılmıştı. Sevişirken Harrison'ın ona verdiği karşılıklar aslında Mary Rose'un ne kadar iyi olduğunu anlatabilirdi. Belki de bu onun için yeni bir tecrübe olduğundan kendini hassas hissetmişti.

"Ve bana yeterince teşekkür edemezsin."

Genç kızın bu sözleri Harrison'ın gülümsemesine neden oldu. "Sanırım hayalimin bu kısmını dinlemeyi sevmedin, değil mi hayatım?"

Mary Rose ona karşılık veremeyecek kadar mutluydu. Anı bir düşünce dikkatini dağıttı. "Ağladığımı söylediğimde neden ilkinde dedin? Sonra yeniden ağladım mı?"

"Evet. Ve o daha uzun sürdü."

"Ne zaman?"

"Kontrolünü kaybettiğinde."

Bu düşünce genç kızın utançtan yüzü kızardı. Doruğa eriştiğinde gerçekten kontrolünü kaybetmişti. Ağladığını hatırlamıyordu bile.

"Şimdi söyleyeceğim şeyi dinleyecek misin?"

"Eğer senden nefret edeceğimi söyleyecekse, hayır, dinlemeyeceğim."

"Geleceğimiz hakkında konuşmak istiyorum."

"Tamam."

"Önümüzdeki altı ay senin için zor olacak."

"Zor olmayı mı planlıyorsun?"

"Hayır, onu demek istemedim."

"Seni seviyorum Harrison."

"Ben de seni seviyorum. İngiltere'ye geri dönmem lazım hayatım. Benimle gelmeni istiyorum."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Neden geri dönmek zorundasın?"

"Başladığım bir işi bitirmem gerekiyor."

"Uzun süre orada kalmak isteyecek misin?"

"Bu sana bağlı."

Mary Rose anlamamıştı. "Memleketini hâlâ özleyiyor musun?"

"Seninle olmaya özlem duyuyorum. Nerede yaşadığım önemli değil."

"Bir zamanlar önemliydi."

Harrison gülümsedi. Mary Rose bu konuda haklıydı. Memleketine geri dönmek onun için bir takıntıydı. Bütün planları Mary Rose sayesinde tamamen değişmişti. O yanında olduğu sürece Harrison dünyanın her yerinde mutlu olabilirdi.

“Ne zaman gitmek istiyorsun?”

“Öbür gün gitmeyi düşünmüştüm. Benimle mümkün olan en yakın zamanda gelmeni istiyorum.”

Yapmak istediği bütün bu değişikliklerle Mary Rose’u etkilemişti. Mary Rose, ağabeylerini nasıl bırakırdı? İngiltere bir okyanus uzaklığındaydı. Tanrım, neden bu kadar uzaktaydı ki!

Şehirde mi yaşayacaklardı? Orada nasıl yaşardı? Nefes alamayacaktı. Kalabalık onu deli edecekti. Pencereden baktığında binaları ve kaldırımları mı görecekti? Cennetini nasıl terk edebilirdi?

Ya Harrison’ın onu bırakmasına nasıl izin verebilirdi? Onsuz hayat çekilmez olurdu.

Kafası sorularla doldu.

“Bunu düşünmek için zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum tatlım.”

“Evet,” diye cevap verdi Mary Rose. “Keşke... Harrison burada yaşamayı düşünür müydün?”

“Eğer mümkün olsaydı, elbette.”

“Gerçekten mi?”

“Henüz bilmiyorum.”

“Ya sana eşlik edemezsem?”

“Seni almak için geri dönerim.”

“Şu anda gelecek hakkında düşünmek istemiyorum. Yarın planlarımız ve kararlarımız üzerine kafa yorarsın. Lütfen beni yine öp.”

Mary Rose dirseğinden destek alıp doğruldu ve Harrison’ın gözlerinin içine baktı.

“Seni yine içimde hissetmek istiyorum,” diye fısıldadı.

“Yapamayız,” diye fısıldadı Harrison. “Daha çok erken hayatım. Canın yanar.”

Mary Rose eğilip onu öptü. Canının acıyıp acımamasını umursamıyordu. Ona ihtiyacı vardı.

“Lütfen,” diye fısıldadı. “Bir öpücük sevgilim. Seni bir kez öpmeme izin ver. Eğer durmamı istersen, sana söz veriyorum duracağım.”

“Benim cümlelerimi bana satmana bayılıyorum,” dedi Harrison ve kollarını genç kızın bedenine dolayıp onu üzerine oturttu.

“İçine girene dek beni öpmeye devam etmeyi planlıyor musun?”

“Ah, evet.”

Bunlar her ikisinin de anlaşılır son sözleriydi.

Bacakları ve kolları birbirlerine dolanmış halde uykuya daldılar.

Ve aşkları.

5 Nisan 1868

Sevgili Rose Anne,

Adam dün bir kavgaya girdi. Benim hatamdı, çünkü Kızılderililer sevimli saçlarımı çok seviyorlar. Ne kadar tatlı olduklarını görmem için bir tutamını zarfa koyuyorum. Ama saçlarım sarı, anne, bu yüzden Kızılderililer onları o kadar çok sevdiler ki hepsini birden kafamdan almaya çalıştılar. İçlerinden biri beni saçlarımla birlikte alacağını söyledi ve işte tam o an Adam çılgına döndü. Cole ve Douglas gitmişti, Travis ambardan çıktığı sırada Adam onları çok sert yumrukladı. Oğlun onları çok kötü hırpaladı, fakat onlarla işi bitince Kızılderililer bahçemizde uyuyorlardı.

Kavgaya girmek iyi değil anne. Adam bile böyle söyledi. Yine de şimdi Kızılderililerin saçlarımı rahat bırakacağını düşünüyor.

Ben de böyle umuyorum.

Kızın Mary Rose

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu Düzenleme:buk@

15. BÖLÜM

Mary Rose gün ağarmadan biraz önce yatak odasına geri döndü. Dışarı çıkarken, Harrison'ın uyuyor olmasına şaşır-mıştı. Genellikle uykusu hafif olan biriydi ama Mary Rose yataktan kalktığına hiç hareket etmemişti. Genç kız onu yormuş olduğunu tahmin etti ve bu ihtimal ona oldukça büyük bir zevk verdi.

Güne başlamaya hazır değildi henüz. Başını yastığa koyar koymaz uykuya daldı ve saat neredeyse ona gelene kadar hiç uyanmadı.

Akşam yemeğine kadar Harrison'ı görmedi. Travis bu arada ona Dooley'in erkenden bir telgraf bıraktığını söyledi.

Ağabeyi ona telgraftan bahsederken arka kapıya yöneldi. Mary Rose ayrıntıları almak için onu takip etti.

“Telgraf kimeymiş?”

“Harrison'a tabii ki. Eğer bizden birine olsaydı onu mut-fak masasının üzerinde görürdün.”

“Kim yollamış?”

“Bilmiyorum.”

“Travis, lütfen yavaşla. Harrison sana bundan bahsetti mi? Onu sana okudu mu?”

Travis arkasını döndü. “Hayır, bana bundan bahsetmedi, ben de bir şey sormadım. Aldığı haberler karşısında çok da mutlu görünmüyordu gerçi. Aslında biraz suratı asıktı.”

“Ah, Tanrım, umarım kimse ölmemiştir.”

“Neden şimdi birilerinin öldüğünü düşünüyorsun ki?”

“Telgraflar hep kötü haberler için yollar Travis. Bunu herkes bilir. Mesajı okuduktan sonra Harrison ne yaptı?”

Travis iç geçirdi. “Kâğıdı cebine koydu ve toplanmak için odasına gitti. Eşyalarını İngiltere’ye yollamak için bir bavula ihtiyacı vardı. Bunun için de kasabaya gidecekti ama Adam ona eski bir tane verdi. Bavulu onun için yollayacağıma dair söz verdim.”

“Harrison gidiyor. Gideceğini biliyordum,” dedi Mary Rose. “Bana anlattı.”

“Onunla konuşana kadar üzülme.”

“Üzgün değilim.”

“O zaman kolumu bırak. Beni çimdikliyorsun.”

Genç kız Travis’in kolunu sıktığını fark etmemişti. Hemen onun kolunu bıraktı. “Onun gitmesini istemiyorum.”

Travis’in ifadesi yumuşadı. “İstemediğini biliyorum. Biri ni sevmek her zaman yetmez değil mi? Bu durum seni hassaslaştırdı.”

Mary Rose onun değerlendirmesine karşı çıkamadı. Tam da şu an çok çaresizdi.

“Hayır, bu durum pek hoşnut edici değil. Harrison ne zaman gidiyor?”

“Bir şey söylemedi.”

“Şu anda nerede?”

“Bir saat önce Adam’la çıktı. Bana nereye gittiklerini söylemediler. Adam’ın onunla özel bir konuşma yapmak istediğini biliyordum gerçi. Cowan’ın yerinde balık tutmaya gitmiş olabilirler. Gününü endişelenerek geçirme Mary Rose. Eminim Harrison bu akşam planlarını açıklayacaktır.”

Mary Rose eve geri döndü. Kendine gününün geri kalanını değerlendireceği bir iş bulacaktı. Keşke sabırlı biri olabilsem, diye düşündü. Beklemekten nefret ediyordu, yüzleşeceği kötü bir haber olsa bile.

Eleanor bugün ona pek eşlik edemedi. Evin içinde oradan oraya sürüklendi ve pek bir şey yapmak istemedi. Mary Rose

oturma odasını iyice temizlemeye karar verdi. Bir şeylerle meşgul olmak günün çabuk geçmesine neden olacaktı ya da o buna inanıyordu.

Mary Rose sadece oturma odasını temizlemekle kalmadı. Yerleri süpürdü, çarşafı değiştirdi, pencereleri temizledi, sonra bahçe ile uğraşmak için dışarı çıktı. Öğleden sonra bitkin düşmüştü. Akşam yemeğini hazırlamak için mutfığa gittiğinde aşçı ondan yolundan çekilmesini istedi. Samuel ya da Douglas ve Cole'un deyişiyle Kırışık Surat, yarı Kızılderili yarı İrlandalıydı. Adam'ın düşüncesiyle bu, onun yapısı bakımından ilginç bir birleşimdi. Samuel'in tipik bir İrlandalı yapısı vardı.

Mary Rose onun mükemmel olduğunu düşünüyordu. Gerçi düşüncesini onunla paylaşmaya cesareti yoktu, çünkü Kırışık Surat hiçbir tür övgüden hoşlanmazdı.

"Samuel, geldiğin günden beri huysuzsun," dedi Mary Rose.

Adamın koyu kahverengi gözlerindeki bakış, genç kızın düşüncesini duymaktan keyif aldığını belirtiyordu. Ona yemeğine zehir katacağını söyledi, sonra da ona bir kez daha gitmesini belirtti.

Mary Rose kahrkaha boğuldu. Samuel arkasını döndü ama Mary Rose onun yüzündeki gülümsemeyi çoktan fark etmişti.

Adam tahtaya günün kelimesini yazmadığından Mary Rose tebeşiri aldı ve onun için bir kelime yazdı. Büyük ve kalın harflerle 'övgü' yazdı.

"Samuel bak, adını yazdım," diye alay etti.

Onunla birkaç dakika konuşarak aşçıya işkence etmeye devam etti. Ardından yemek için masayı kurdu. İş bittiğinde temiz kıyafet, sabun ve havlu almak için yukarı çıktı. Eleanor'u nehirde yıkanmaya sürükledi.

Harrison'ı tekrar görmek için sabırsızlanıyordu ama yine de masada beraberlerken ona bakmaktan kaçındı. Bir gece önce yaşadıkları anlardan dolayı utanıp kızarmaya başlamak-

tan korkuyordu. Sevişmelerini her düşündüğünde kızarıyor ve nefesi kesiliyordu.

Ağabeyleri anlayabilirlerdi, bu yüzden bakışlarını tabağına çevirdi. Yaptığı şeyden kesinlikle utanç duymuyordu ancak ilişkilerini ağabeyleriyle tartışmaya henüz hazır değildi.

Onların da bu konuda konuşmak için bir aceleleri yok gibiydi ve Mary Rose içlerinden en az ikisinin gece boyunca evde olmadığını bildiklerinden neredeyse emindi. Adam onun merdivenlerden inişini duymuş olabilir ve Mary Rose yatak odasının kapısını açtığı an Cole uyanmış olabilir. Fakat onun davranışı hakkında hiçbir bir şey söylemedi, belki de genç kız bu yüzden hiçbirinin yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu.

Mary Rose onların bildiğini biliyordu, peki o zaman neden kendini suçlu hissediyordu? Bunların hepsini çözüme kavuşturmak için zamana ihtiyacı olacağına karar verdi.

Mary Rose, Harrison'ın bu duruma alışmakta zorluk çektiğine inanmıyordu. Pişman olunacak hiçbir şey yapmadıklarına inandığını gayet iyi biliyordu. Aklında ona olan bağlılığını oluşturmuştu ve aynı şekilde Mary Rose da ona. Muhtemelen Harrison evli bir çift gibi davranmaya başlamaları gerektiğini düşünüyordu.

Evli değillerdi gerçi, en azından yasal olarak, bu yüzden Mary Rose birliktelikleri bir rahip tarafından kutsanana kadar ağabeylerinin duyguları için endişelenecekti.

Masada pek sohbet edilmiyordu. Herkes bu akşam dalgın görünüyordu ve bu bastırılmış atmosferde Mary Rose daha da geriliyordu.

Eleanor bile garip davranıyordu. Bardağından bir yudum su almıştı ama yemeğine dokunmamıştı. Mary Rose'un yaptığı gibi yemek yemiş görünmeye bile çalışmıyordu.

Douglas, Eleanor'un hasta olduğunu fark eden ilk kişi oldu. "Kendini pek iyi hissetmiyorsun, değil mi Eleanor?" diye sordu.

"Bu akşam biraz yorgunum sadece. Nedenini bilmiyo-

rum. Kendimi yoracak hiçbir şey yapmadım. Burası çok soğuk, değil mi?”

Douglas Adam’a baktı. “Ateşi var. Yanaklarının ne kadar kızarmış olduğu ortada.”

Mary Rose çatalını bırakıp arkadaşına döndü. “Hasta mısın?” diye fısıldadı.

Douglas sandalyesinden kalkıp masanın çevresinden dolaştı. Elini onun alınına koyup sıcaklığı hissetmeye çalıştı.

“Evet, ateşi var. Hem de epeyce yüksek. Benimle gel Eleanor. Seni yatağına götüreyim.” Eleanor’un kalkmasına yardım etti.

Mary Rose arkadaşının zavallı durumundan ve kendi bencil davranışı yüzünden dehşete kapıldı. Eleanor’un hasta olduğunu fark etmeliydi. Eğer kendi hakkında düşüncelere dalmakla meşgul olmasaydı mutlaka fark ederdi.

Düşüncesizce davranmıştı. “Ah, Eleanor, kendini kötü hissettiğin için çok üzgünüm. Bana niye bir şey söylemedin?”

“Şikâyetle bulunmak istemedim.”

Cole başını iki yana salladı. “Bir kahraman gibi davranmak zorunda değilsin Ellie. Ne kadar zamandır kendini hasta hissediyorsun?”

“Bu sabahdan beri,” diye cevap verdi Eleanor. “Mary Rose bu akşamüstü zorla beni nehire götürdü yıkanmam için. Su oldukça soğuktu ama şikâyet etmek istemedim. Adam? Sessizlik içinde acı çekmem hoş bir davranıştı, öyle değil mi?”

Adam onun gözlerindeki yaşları gördü ve kendini suçlu hissetti. Belli ki zavallı kız hâlâ cvden atılma endişesi taşıyordu.

Uzanıp onun elini okşadı. “Şikâyet etmeliydin,” dedi ona. “Sen artık ailemizin bir üyesisin Eleanor. Hasta olduğunda sana bakabilmek için hepimizin bunu bilmesi gerek.”

“Öyle mi?” Genç kız bu sözlerle şaşırılmış gibiydi.

Adam gülümsedi. “Evet, elbette,” dedi. “Douglas seni hemen iyileştirecek. Onunla yukarı çık. Ben de hemen sana çay

yapıp getireceğim. Mary Rose, neden onun yatağına yerleşmesine yardım etmiyorsun?”

Cole, Douglas ve Mary Rose’un Eleanor’u yemek odasından çıkarmasını bekledi.

“İşte şimdi yandık.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Adam.

“Şikâyet etmesi gerektiğini söylediğinde yüzünün aldığı ifadeyi görmedin mi? Eleanor’un bunu duymaktan keyif aldığı hissine kapılmadan edemiyorum.”

“Saçmalama,” diye karşılık verdi Adam. “O, hasta. Bunu görebiliyorsun.”

“Bırakın şu konuyu,” dedi Travis. “Adam’ın Eleanor’a söylediği başka bir şey ilgimi çekti. Onun ailemizin bir parçası olduğunu söyleyerek ne demek istedin?”

Cole başıyla onayladı. “Evet Adam, ne demek istedin?”

“Onun sadece kendini evinde hissetmesini istedim. Onu rahatlatmanın bir sakıncası yok, değil mi?”

“Ne zaman gitmeyi düşünüyor?” diye sordu Travis.

“Sanırım bu ona bağlı, değil mi?”

Travis ve Cole birbirlerine baktılar. “Lanet olsun, hiç gitmeyecek değil mi?” diye mırıldandı Travis.

Cole somurttu. “Keşke bunu bana ben onu öpmeden önce söylemiş olsaydın. Burada temelli kalacağımı bilseydim onunla asla cilveleşmezdim. Lanet olsun,” diye mırıldandı. “Şimdi onunla niyetlerimle ilgili konuşmak zorunda kalacağım.”

Douglas, tam zamanında yemek odasına girip Cole’un son sözlerini duymuştu. “Niyet yoksunluğundan demek istedin herhalde?”

Cole başıyla onayladı. Douglas başını iki yana salladı. “Eleanor’la oynadığın için kendinden utanmalısın. Adam, şu özel tozundan getirene kadar ona çay götürme. Fincana ondan bir çay kaşığı dolusu koymak istiyorum. Keşke ona dırdır etmesinin uygun olduğunu söylemeseydin. Mary Rose çok üzülüyor. Eleanor’un ateşlenmesi yüzünden kendisini suç-

luyor ve bencilliği için ondan kendisini affetmesini isteyip duruyor.” Harrison’ın olduğu yere imalı bir şekilde bakarak sözlerini sürdürdü. “Kız kardeşimiz son zamanlarda aşırı duygusallaştı. Belki aynı hastalık onda da vardır. Yemeğinden bir lokma bile almadı ve Harrison’a bir kez bile bakmadı. Fark ettim.”

“Ben de fark ettim,” diyerek araya girdi Cole.

“Belki de Mary Rose kendini iyi hissedene kadar konuşmayı ertelemeliyiz,” diye önerdi Travis.

“Hayır,” diye atıldı Harrison kesin bir sesle.

Adam başıyla onayladı. “Korktuğumuz şeyleri erteleriz,” dedi kardeşine. “Bunu erteleyemeyiz. En yakın zamanda ona anlatmalıyız. Tüm günü, Harrison’ı Elliott ailesi hakkında sorgulayarak geçirdim. Harrison kız kardeşimize göz kulak olacağı güvencesini verdi bana. Yine de onun Harrison’la gitmesi konusunda ikna olmuş değilim nedense. İngiltere’de bir ailesi olduğu fikrine alışana dek burada kalması daha doğru olabilir.”

Harrison, Adam’la münakaşa etmek istiyordu ama sessiz kalmaya karar verdi. İzin isteyip masadan kalktı ve verandada oturmak için dışarı çıktı.

Adam onu takip etti. Harrison’ın yanındaki sandalyeye oturdu.

“Bu önerim hoşuna gitmedi, değil mi?”

“Hayır, hoşuma gitmedi,” dedi Harrison. “Kaçınılmaz olanı erteliyorsunuz. Bu fikre İngiltere yolunda da alışabilir, Adam.”

“Onun üzerine yük yükleyip sonra da onu aceleye getirmek yapıma aykırı. Hayır, onun... Mary Rose, sen ne zamandır orada duruyorsun?”

“Çok olmadı,” diye cevap verdi genç kız. İç kapıyı itip dışarı çıktı.

“Size katılabilir miyim?”

“Hayır,” diye cevap verdi Adam. Buna bir sebep göstermedi.

“Kalmasına izin ver,” diye önerdi Harrison. “Onunla konuşmam gerekiyor.”

Adam başıyla onayladı. Mary Rose tırazbana yaslandı, ellerini dua eder gibi kenetledi ve ağabeyine baktı.

“İkinizden biri bana neler olduğunu anlatabilir mi? Neden her ikiniz de tuhaf görünüyorsunuz?”

“Tuhaf görünmüyoruz,” dedi Adam.

“Kaşlarınızı çatıyorsunuz.” Mary Rose daha fazla bir şey söylemeye gerek duymadı.

“Ciddi meseleler tartışıyorduk Mary Rose. Bunlar seni henüz ilgilendirmiyor.”

“Lanet olsun tabii ki ilgilendiriyor. Mantıklı düşün Adam,” dedi Harrison.

“Zamanı geldiğinde mantıklı düşüneceğim. Sanırım gidip Eleanor’un çayını demlemeliyim. Dışarıda fazla durma Mary Rose.”

Mary Rose, ağabeyini kapıya kadar izledi. “Şu beni aceleye getirdiğiniz şey de nedir?”

“Bizi dinliyordun değil mi?”

Mary Rose başını salladı. “Lütfen açıkla mısın?”

“Yarın,” diye söz verdi Adam. “Yarın her şeyi açıklayacağım.”

Mary Rose, Adam gözden kaybolana kadar bekleyip sonra Harrison’ın yanına gitti. Onun yanında durdu ve sakın görünmeye çalıştı. Harrison’ın, paniklediğini düşünmesini istemiyordu. Tüm gün boyunca çaresizce sakın görünmeye çalışmıştı ama Travis, Harrison’ın toparlandığını söylediği andan itibaren endişeyle dolmuştu.

Harrison, Mary Rose’dan önce davrandı. “Bana kızgın mısın?”

Mary Rose onun çenesine bakıyordu. “Hayır, kızgın değilim.”

“Yemek boyunca ne bana baktın ne de konuştun. Ben de sandım ki...”

Genç kız onun sözlerini bitirmesine izin vermedi. “Yakında gidiyormuşsun. Travis söyledi.”

“Evet.”

Mary Rose onun bu kadar ani gidişine bir sebep sunmasını onu bekledi ama Harrison tek kelime bile etmedi.

Harrison onu uyarmıştı. Bu gerçeği kendisine bir kez daha hatırlatsa da bu ona fayda etmiyordu.

Bakışlarını ondan ayıramıyordu. Ay ışığı Harrison’ın ciddi ifadesini yumuşatmıştı. Mary Rose, Harrison’ın kendisini kollarına alıp rahatlatmasını istiyordu. Şu an çok çaresizdi ve her an ağlayabileceğini biliyordu, fakat acısı o kadar fazlaydı ki gözyaşlarını umursayacak halde değildi.

“Beni hazırlamaya çalıştın, öyle değil mi? Gitmek zorunda olduğunu söyledin bana. Yine de bu kadar erken olmayacağını ummuştum. Aldığın telgraf yüzünden mi gidiyorsun?”

Harrison başını iki yana salladı. “Hayır, telgraf maddi meseleler ile ilgili. Mary Rose, yaklaş.”

Harrison bu tatlı komutu verdikten sonra ona uzandı. Genç kızı kucağına çekti ve kollarını beline doladı.

“İyi misin?” diye fısıldadı.

Hemen cevap vermedi Mary Rose. Nasıl iyi olabilirdi ki? Harrison onun kalbini de beraberinde götürdüğünü fark etmiyor muydu?

“Biliyorum, dün gece canımı acıttım.”

“Bugün sadece biraz hassasım,” diye fısıldadı Mary Rose. “Yaşadıklarımız için pişman mısın?”

Bu soru Harrison’ı rahatsız etti. Çenesinden tutup onu kendisine doğru çevirerek Mary Rose’un gözlerinin içine baktı.

“Hayır tatlım, pişman değilim, hem de hiç. Eğer mümkün olsaydı şu an seninle yine sevişirdim. Seni istiyorum.”

Mary Rose’un gözleri doldu. “Ben de seni istiyorum,” diye fısıldadı. “Keşke bu konuda daha geniş görüşlü olabilseydim. Olanlarla ilgili suçluluk duymuyorum. Sadece kendimi hassas hissetmekten hoşlanmıyorum Harrison.” Ya da terk edilmiş hissetmekten, diye ekledi içinden.

“Neden kendini hassas hissediyorsun ki?”

“Gidiyorsun, lanet olsun.”

“İngiltere’ye geleceksin Mary Rose. Bu sadece kısa bir ayrılık olacak. Dün akşam beni dinlemiyor muydun? Seni asla bırakmayacağım. Sen bana aitsin artık.”

Uzanıp genç kızın dudaklarına uzun ve ateşli bir öpücük kondurdu. Mary Rose kollarını onun boynuna doladı ve içinde hissettiği sevgiyle bu öpücüğe karşılık verdi.

Öpüşmeleri sonlandığında soluk soluğa kalmışlardı. Mary Rose başını Harrison’ın çenesinin altına yerleştirdi ve onun düzensiz nefes alışlarını dinledi.

“Seni seviyorum Harrison.”

“Sevdiğini biliyorum bebeğim.” Harrison genç kızın sırtını okşadı.

“Bu gece bizim. Yine sevişelim, lütfen?”

“Ama canın yanar.”

Harrison dayanamayarak onu kollarına aldı ve odasına doğru yürümeye başladı.

Mary Rose aynı anda hem onun gömleğini çıkarmaya hem de onu öpmeye çalışıyordu.

Odaya ulaştıklarında ikisi de yavaşlayamayacak kadar heyecanlıydı.

Mary Rose’un elleri eteğini çıkaramayacak kadar titriyordu. Bu işi Harrison üstlendi. Kancalar o kadar minikti ki iri elleriyle açmakta zorlanıyordu.

Kıyafetleri yerde bir yığın oluşturdu. Kendilerini yatağa bıraktılar. Harrison Mary Rose’un üzerine yerleşirken ağırlığını ellerine vermeye çalıştı ve genç kızın sıcacık tenini teniden hissedince ürperdi.

Mary Rose’un karnının ortasında hissettiği sızı tüm bedenine yayılmaya başladı. Harrison’ın yüzünü avuçlarının arasına alıp dudaklarına ıslak bir öpücük kondurdu.

Harrison pozisyonunu değiştirdi ve onun içindeki ateşi hissettirmeye başladı. Sol eli genç kızın karnına doğru kayd. Mary Rose zevk beklentisiyle derin bir nefes aldı, fakat Harrison’ın parmakları bacaklarının arasına uzanıp kadınlığını okşamaya başladığı sırada keskin bir ağrı hissetti.

Harrison'ın elini kavradı ve onu durdurmaya çalıştı.

“Tahmin ettiğimden daha çok acıyor. Durmamız gerek Harrison. Tanrım, durmak istemiyorum. Ben...”

Harrison dudaklarıyla onun isyanını bastırdı. Onu sıkıca tuttu ve öpücükleriyle, tutkulu sözleriyle onu kendinden geçirdi.

Ona yavaş yavaş acısını unutturdu.

Dudakları boynunda gezinirken, Mary Rose ihtiyaçla titriyordu. Harrison kulağına tutku dolu kelimeler fısıldarken, genç kızın nefesinin sıcaklığıyla adeta eridiğini hissediyordu.

Çok geçmeden Harrison aşağıya kaydığını ve onun göğüslerini öpmeye başladı. Sonra da karnını. Dudakları daha da aşağılara kaydığında, genç kız nefesi kesilerek onu durdurmaya çalıştı.

Harrison durmadı. Genç kızın tadı karşı konulmazdı.

Mary Rose ona tutunup daha fazlası için yalvardı. Tırnakları Harrison'ın omzuna batarken, doyum anının ilk sarıntılarının geldiğini fark etti, Harrison'ın adını haykırdı ve hissettiği duygu yoğunluğuyla ağlamaya başladı.

Harrison onun kendinden geçtiğini hissedebiliyor ve daha fazla bekleyemiyordu. Eğer onu derinlerinde hissetmezse aklını kaçırabilirdi. Pozisyonunu aldı ve Mary Rose'un derinlerine doğru hareket etti.

Acı arzuya karıştı. Harrison'ın içinde uyguladığı basınç dağılmış gibiydi. Mary Rose mutluluğa teslim oldu, çünkü sevdiği adamın kollarında güvendeydi.

Harrison kendi doyum anının yaklaştığının farkındaydı. İnanılmaz bir zevk alarak haykırdı ve tohumlarını genç kızın derinlerine bıraktı. Geri çekilmek istedi ama onun içindeyken ve bacakları onu sıkıştırırken bu pek de mümkün değildi. Mary Rose kontrolünü yeniden kaybetmesine neden oldu ve onu daha da derinlerine çekti. Tanrı Harrison'a yardım etsin!

Harrison defalarca ona onu sevdiğini mırıldandı ve ak-

lının bir köşesinde onun ağladığını algıladı. Mary Rose'un canını yakmadığını umuyor ve hâlâ ondan uzaklaşmıyordu.

Başını göğsüne gömdü. Gerçeği yavaş da olsa anladı ve endişeyle sarsıldı. İlkelce hareket etmişti. Acaba yine onun canını acıtmış mıydı?

"İyi misin?" diye fısıldadı Mary Rose. Harrison bu soruya bir anlam vermeye çalıştı. "Harrison, lütfen nefes al. Beni endişelendirmeye başlıyorsun. Aman Tanrım, yoksa seni öldürdüm mü?"

Harrison kahkahalara boğuldu. Bu enerjisini neye borçlu olduğunu bilmiyordu. Zevkten ötürü halsiz düşmüştü ve hâlâ mantıklı düşünemiyordu. "Sen iyi misin? Canını yaktığım için endişelenmiştim."

Onun sesindeki kısıklık üzerine Mary Rose ürperdi. Şu an o sesle gazete okusa bile bedenini harekete geçirebileceğini düşündü. Bu şimdiye dek duyduğu en hisli sestti. "Hâlâ yaşıyorum," diye fısıldadı. "Tekrar beni sevdiğini söyle."

"Seni seviyorum."

"Bu işe yarayacak eğer..." diye fısıldadı Mary Rose.

Harrison doğrulup onu kendine doğru çekti. "Eğer ne be-beğim?"

"Eğer hamile kalırsam ve sen gidersen."

"Umarım hamilesindir. En az yirmi çocuk istiyorum."

"Tanrı yardımcım olsun," diye fısıldadı Mary Rose.

Harrison elini onun karnına götürdü. Bu sahiplenici bir hareketti. Mary Rose tepeden tırnağa ürperdi. "Çok güzel bir anne olacaksın."

"Şişman olacağım."

"Şişmanları severim."

"Gitme."

"Gitmem gerekiyor. Bana geleceksin hayatım. Uzun süre ayrı kalmayacağız."

"Ya bir şey olur da sana katılamazsam?"

"O zaman buraya gelip seni alacağımı, bunu önceden de söylemiştim."

“Peki ya sonra?”

“Eğer gerekirse seni İngiltere’ye sürükleyeceğim,” diye söz verdi Harrison. “Dooley bana Yargıç Burns’ün Blue Belle yolunda olduğunu söyledi. Belle’in eve geri dönmesine eşlik ediyormuş. Ona tutulmuş gibi görünüyor.”

“Tutulmuş?”

“Bunlar Dooley’in sözleri, benim değil,” diye açıkladı Harrison esneyerek. “Bence ben gitmeden önce bu işi resmileştirmeliyiz. Yarın evlenmek ister misin hayatım?”

“Bekleyip bir rahip ya da papaz tarafından evlendirilmeyi tercih ederim. Bir idam yargıcı tarafından evlendirilmek kulağa hiç romantik gelmiyor.”

“Beklemek istemiyorum.”

“Sen uzaktayken kararımın değişeceğinden mi endişeleniyorsun?”

“Kararını değiştirmek için artık çok geç. Dün gece o kapıdan içeri girerek bana bir söz vermiş oldun. Seviştikten sonra neden odana geri gittin?”

“Ağabeylerim yüzünden.” Mary Rose parmaklarını onun göğsünde gezdirdi. “Artık onları küçük düşürecek daha fazla şey yapmak istemiyorum.”

“Onları küçük düşürecek derken?”

Harrison sesini yükseltmek istememişti ama genç kızın son sözleri öfkelenmesine neden olmuştu. Bu yüzden de kontrolünü kaybetmişti. “Lanet olsun, böyle mi hissediyorsun? Benimle birlikte olarak kendini küçük düşürdüğünü mü düşünüyorsun?”

Mary Rose onu sakinleştirmeye çalıştı. “Lütfen anla Harrison. Şu anda evlenmemizin mümkün olmadığını biliyorum ve henüz gerçek anlamda evli olmadığımızdan... Ağabeylerimin duygularını düşünmek zorundayım. Eğer bizi yatakta yakalasalardı, çok üzülürlerdi.”

Harrison bu sözleri anlamlı bulmadı. Yataktan kalktı ve pantolonuna uzanırken, “Giyin,” dedi genç kıza.

Harrison bu emri sert ve tartışma kabul etmez bir sesle

söylemişti. Mary Rose bunu duymazlıktan geldi. “Yatağa geri gel. Açıklamama izin ver...”

“Giyin, Mary Rose, yoksa yemin ederim seni eve battaniyeyle taşıyım. Ağabeylerinin seni görmesini...” Sözlerine devam etmek zorunda kalmadı. Mary Rose yataktan fırlayıp giyinmeye başladı.

Harrison ondan önce hazırlanmıştı. Genç kızın bluzunu giymesine yardımcı oldu ve düşünceli bir şekilde ona eteğini uzattı.

“Lütfen bana niye bu kadar acele ettiğini açıklar mısın?” diye sordu. Harrison, Mary Rose ona küfredmiş gibi davranıyor olsa da genç kız mantıklı bir soru sorduğuna inanıyordu.

“Küçük düşürme kelimesi bana hiç uymuyor,” dedi. “Ağabeylerinle küçük bir konuşma yapacağız. Hadi acele et.”

Mary Rose ayakkabılarını bulmak için döndü. Çarşafı fark edince nefesi kesildi. Odanın diğer ucundan bile kan lekesi seçilebiliyordu.

Yüzü kıpkırmızı oldu. Ayakkabılarını unutup çarşafı değiştirmek için harekete geçti.

Harrison elini beline koyup onu durdurdu. Yüzündeki ifade, onun Mary Rose’un aklını kaçırdığını düşündüğüne işaret ediyordu.

“Beni kanattın.”

“Kanayacaktın zaten.”

“Bu konuda bu kadar hissiz olmak zorunda değilsin. Ya ağabeylerim buraya gelmiş olsalardı? Hiçbir açıklama dinlemeden seni vurmuş olurlardı.”

“Niyetimi biliyorlar. Şu lanet çarşafı bırak Mary Rose. Adam uyumadan önce onunla konuşmak istiyorum.”

Genç kızın çarşafı toplayıp Harrison’a dik dik baktı.

“Adam’la konuşmayacağız. Eve yalnız gidiyorum. Eğer ağabeyime az önce yaptıklarımızı anlatmayı düşünüyorsan bence unut bunu. Utanıp küçük düşürülmeyeceğim Harrison. Anlıyor musun beni?”

Mary Rose çarşafı yere bırakıp ayakkabılarını giydi. Akşamın böyle bittiğine inanamıyordu. Harrison önceden çok düşünceli ve centilmen bir sevgiliydi. Ama şimdi kibirli bir zorba gibi davranıyordu. Neden böyle hareket ettiğini anlamamıştı ama onu sakinleştirecek durumda değildi. Adam'ın yaşananları öğrenmesi düşüncesi bile midesini bulandırıyor-du. Kimsenin onu bu şekilde küçük düşürmesinc izin ver-meyecekti, sevdiği adamın bile.

Harrison'ın yanından geçmeye çalıştı. Harrison onun eli-ni kavradı ve geçmesine izin vermedi. Sonra onu arkasından bahçe boyunca sürükledi. Ardından merdivenlerden ve evin içinden.

Girişte Cole'un yanından geçtiler. Cole, Mary Rose'a bir bakış attı. "Ne oldu size böyle?" dedi.

Cole onun saçlarına bakıyordu. Mary Rose lülelerini dü-zeltmek için serbest elini kullandı.

"Hiçbir şey olmadı," diye seslendi Harrison onu çekişti-rince.

Harrison kütüphanenin kapısını vurmadı. Hızlıca kapıyı açıp Mary Rose'u içeri sürükledi.

Adam onlara şaşkınlıkla bakıyordu. Okuduğu kitabı ka-pattı ve ayağa kalkmak için harekete geçti.

Harrison ona kalkmamasını söyledi. Mary Rose'a da diğer koltuğa oturmasını işaret etti.

Mary Rose başını iki yana salladı. "Ölçüyü aştın, Harri-son," diye fısıldadı. "Eğer tek bir kelime daha edersen yemin ederim kötü bir şey yaparım."

Harrison kollarıyla onun omzunu sardı ve bakışlarını Adam'a çevirdi.

"Adam, Mary Rose ve ben en yakın zamanda evlenmeli-yiz. Yargıç Burns yarın Blue Belle'de olacak. Hepimiz kasa-baya gidip..."

"Bir idam yargıçı tarafından evlendirilmek istemiyorum. Bu, prensiplerime aykırı," diyerek araya girdi Mary Rose.

"Harrison, kapıyı kapat," diye önerdi Adam. "Ve ikiniz de lütfen alçak sesle konuşun. Bu evlenme konusu da nedir?"

“Harrison’a bir şeyler oluyor yine,” dedi Mary Rose. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve Adam’a omzunun üzerinden baktı. Gözlerinin içine bakmaya cesaret edemiyordu. “Onun söylediği hiçbir şeye kulak asma. Sadece gitmek zorunda olduğun için kendini kötü hissediyor.”

Harrison’ın kolu tekrar onun omzuna gitti. Bu sefer tutuşu daha sertti. Mary Rose susması gerektiği için onun böyle bir baskı uyguladığını düşündü.

Onu umursamamaya çalıştı. “Sanırım bir tartışma yaşıyoruz. Bunu çözeceğiz ve seni buna katmayacağız, Adam. Şimdi bize biraz izin ver.”

Kibar bir izin isteme olsa da bir işe yaramadı, çünkü Harrison buna izin vermedi.

“Adam, Mary Rose’un anladığını düşünmüştüm, fakat görüyorum ki anlamamış. Benimle birlikte olarak ağabeylerinin onurunu kırdığını düşünüyor. O bu şekilde düşündüğüne göre bence en yakın zamanda evlenmeliyiz. Aramızda olanlardan dolayı onun utanç duymasına izin verirsem kahrolurum. Siz ona açıklama yapmadan önce kendimi beklemeye zorlamıştım ancak artık yapmak istediğim şey, yaptığım şeye yenik düştü ve zamanlama artık benim için hiç önemli değil. Onu seviyorum ve o da beni seviyor.”

Adam anladığını Harrison’a belirtmek için başını salladı, fakat bakışları kız kardeşine yöneldi. Şu an kesinlikle âşık bir kadın gibi görünmüyordu. Aslında müstakbel kocasını öldürmek istiyormuş gibiydi.

“Yargıç Burns yarın töreni gerçekleştirmekten mutluluk duyacaktır.”

“Adam, ben...”

“Kendini küçük düşmüş gibi hissediyor musun Mary Rose?”

Mary Rose çenesini kapattı. Evet cevabı verirse yarın evlenecekti, hayır derse de ağabeyine yalan söylemiş olacaktı.

“Mary Rose benim kadar geniş görüşlü olabilmeyi çok istediğini söyledim bana.”

Harrison sözü aldı. “Birkaç dakika önceye kadar ne dediğini anlayamamıştım. Yarın gidip yargıcı getireyim mi?”

“Düğünü çiftlikte yapmak hoş olabilir ve ben onun buraya gelmeyi kabul edeceğine inanıyorum. Belle’i de çağırdığından emin ol. Mary Rose’un büyümesinde onun da katkısı oldu. Onu evlenirken görmek isteyecektir. Onunla birlikte olduğundan bahsetmesen iyi olur. Gitmek zorunda olman bu acele tören için geçerli bir sebep olacaktır zaten.”

“Benimle gelmesini istiyorum.”

“Bu ona bağlı. Konuşmamızdan sonra kararını vermek zorunda kalacak.”

“Bence onunla şimdi konuşmalıyız.”

Cole bu sözleri kapının eşliğinden söylemişti. Travis onun tam arkasında duruyordu.

Mary Rose yerin dibine girmek istedi. Konuşulanların ayrıntısını duymuşlarsa utançtan ölebilirdi.

“Bir seferde bir sorun yeterli,” diye önerdi Adam. “Olan oldu. Yarın düğünümüz var. Bu konuda hemfikir miyiz?”

Cole ve Travis başlarıyla onayladılar. “Burada boşanmak kolay,” dedi Cole kız kardeşine. “Tören boyunca bunu aklında tut.”

Harrison onun kara mizahından hiç hoşlanmamıştı. “İşler bu şekilde yürümüyor. Bir kere evlenen hep evli kalır. Anladın mı Mary Rose?”

Genç kız Harrison’ın elini itip arkasını döndü. “Bu nasıl bir evlenme teklifiydi? Anladın mı’yı benimle evlenir misin olarak mı kabul edeceğim? Kelimelerle aranda tuhaf bir ilişki var Harrison MacDonald ve eğer seni bu kadar sevmeseydim, seni vururdum. İyi geceler.”

Kütüphaneden çıkarken kimse onu durdurmamıştı. Mary Rose odasına koştu ve kapıyı arkasından kapatana kadar göz yaşlarını bastırdı.

Harrison’ı sevmek artık başına bela açmaya başlıyordu. Her ne olursa olsun bir idam yargıcı tarafından evlendirilmeyecekti. Hayır, asla, diye düşündü kendi kendine.

Kararını da verdiğine göre artık kendini daha iyi hissediyordu. Bu sözler aklında yankılanarak uykuya daldı. Hayır, asla.

18 Ağustos 1869

Sevgili Rose Anne,

Travis, Douglas, Cole ve ben Adam'a gönderdiğin mektubun sert bir dille yazılmasından memnun olduk. Hiçbirimiz seni o kadar kızgın bir halde görmemiştik, fakat onun yerinde durmasını sağlamak için ancak böyle bir şey gerekirdi.

Cole sürekli olarak bu bataktan kurtulmanın çözümlerini arıyor ve Livonia'ya olan şefkatine bir anlam veremiyor. Ondan neden nefret etmediğini merak ediyor ama Adam her seferinde senin nefret duygusunu içinde barındırmadığını söylüyor. Neden gelip seni görmemize izin vermiyorsun? Livonia'nın oğulları bize bir şey yapamaz anne.

Sana sarılmak isterdim.

Kızın, Mary Rose

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu

Düzenleme:buk@

16. BÖLÜM

Mary Rose kendi düğününde silahlıydı. Yargıç Burns evlilik salonunda silah olması düşüncesine sıcak bakmadı, bu yüzden de ona altı mermilik silahını cebinden çıkarması için ısrar etti. Adam izin vermemiş olsaydı, Mary Rose'un üzerini arayacaktı.

Burns tamamen itici biri değildi. Bir yargıça göre gençti ya da Mary Rose öyle olduğuna inanıyordu, çünkü pek de elli yaşında gibi göstermiyordu ve yaklaşık on beş yıldır idam yargıçlığı yapıyordu.

Yakışıklı bir görünümü vardı. Uzun boyluydu, yaşından dolayı biraz düşük omuzluydu ve mükemmel yeşil gözleri vardı. Şeytanın göz rengine sahip olduğuna inanılıyordu. Yargıcın boynuzları yoktu gerçi. Koyu kumral saçlıydı. Bir İrlandalı'nın mizacına ve bir İngilizin pratikliliğine sahipti.

O ve Harrison tanıştıkları günden beri iyi anlaşıyorlardı. Burns'ün Canterbury dışında yaşayan uzak akrabaları vardı, bundan dolayı Harrison'la arasında kanun haricinde ortak olan bir şeyler olduğunu hissediyordu.

Müstakbel damadın Belle'e olan tavırları da yargıcın kalbini yumuşatmıştı, çünkü Harrison kadına saygıyla yaklaşıyordu. Belle'in Mary Rose'a çok emeği geçmişti ve Harrison da tıpkı diğerleri gibi ona minnettardı. Onun ne işle meşgul olduğuyla ilgilenmiyordu. Kadının iyi bir kalbi vardı ve onun

için asıl önemli olan da buydu. Bell'in Mary Rose'a olan sevgisi belliydi, öyle ki nedime ve şahit olarak ayağa kalkması istendiğinde gözyaşlarına boğuldu.

Belle maviler içindeydi. Yargıç Burns, Harrison'a onu tanıdığından beri onu maviden başka bir rengin içinde görmemiş olduğunu söyledi. Dantelli iç çamaşırları bile mavi, diye fısıldadı Yargıç Harrison'a, Mary Rose'un onlara katılmasını beklerken.

Belle geline yardım etmek için yukarı çıktı. İleri yaşı ve işi, görüntüsünden bir şey kaybetmesine neden olmamıştı. Griye çalan kahverengi saçları ve sıcacık bakan kahverengi gözleriyle çok sevimli bir kadındı. Kolunda Mary Rose'la salona indiğinde kasabanın gururu ve neşesi gelinden bile daha parlak görünüyordu.

Mary Rose zavallı görünüyordu. Ve güzel, diye düşündü Harrison.

"Eleanor bize katılamayacak, üzgünüm," diye açıkladı Adam. "Douglas dünden daha iyi olduğuna emin olsa bile hâlâ ateşler içinde yanıyor."

"Belle, piyano çalabilir misin?" diye sordu yargıç.

"Hayır tatlım çalamam."

"Ben çalarım," diye önerdi Mary Rose.

"Bu şu anda kulağa pek de mantıklı gelmiyor," dedi Belle gülerek. "Yeminini etmek zorundasın. John, neden bizi olmamız gereken yere yerleştirip töreni gerçekleştirmiyorsun? Çocuklar, kız kardeşinizin arkasında sıralanın. Onu hanginiz damada teslim edecek?"

Belle Mary Rose'a bir demet kır çiçeği uzattı. Sonra da genç kızın elini Harrison'ın eliyle birleştirdi.

"Hepimiz," dedi Adam yargıca.

"Tamam o zaman."

"Bekleyin. Yargıç Burns, bu hafta birini astınız mı?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır, Mary Rose."

Mary Rose iç geçirdi. "Tamam o zaman. Harrison, hâlâ bana evlenme teklif etmedin. Yargıç, gerçekten etmedi. Bana sadece evleneceğimizi söyledi. Hiçbir şey sormadı."

Sesi çok tuhaf çıkmıştı. Kimsenin bunu fark etmemiş olmasını umdu. Çiçekler de elleriyle beraber titriyordu. Demeti daha sıkı tuttu ve normal davranmaya çalıştı.

“Tatlım, ona nazik bir şekilde evlilik teklifi edebilir misin?” diye üsteledi Belle.

Harrison gelinine döndü. “Benimle evlenir misin Mary Rose?”

“Hayır.”

“Evet demek istiyor,” dedi Harrison yargıca.

“O kelimeleri söylemek zorunda.”

Harrison bir kez daha Mary Rose’a baktı. “Beni seviyor musun?”

“Evet.”

“Hayatının geri kalanını benimle geçirmek istiyor musun?”

“Eğer evet dersem şu huylarından vazgeçmeye çalışacak mısın?”

“Evet.”

“O zaman evet, geri kalan günlerimi seninle geçirmek istiyorum.”

“Kabul ediyor gibi geldi bana John, tatlım,” dedi Belle.

Yargıç boğazını temizledi, kitabını açtı ve okumaya başladı.

Beş dakikadan daha az bir süre içinde Harrison ve Mary Rose karı koca oldular.

Her şey bittiğinde Harrison rahatlamış görünüyordu. Mary Rose ise afallamış gibiydi.

Harrison onu yavaşça kollarına alıp öptü. Genç kız da ona içtenlikle karşılık verdi.

“Şimdi gidebilirsin,” diye fısıldadı Mary Rose. “Artık ağabeylerim için bir utanç kaynağı değilim.”

“Bu komik değil,” diye fısıldadı Harrison onun dudağına doğru. Sonra onu tekrar öpüp ellerini omzuna koydu.

Douglas ve Travis’in gözleri dolmuştu. Cole nedense halden memnun görünüyordu. Bu Harrison’ı şaşırttı.

“Buna sevindin mi?” diye sordu.

“Eğer hamileyse, o evli. Burada kalmak isteyebilir Harrison. İngiltere’ye giderken bunu düşünmelisin.”

“O benimle gelecek.”

Cole kaşlarını çatı. Harrison, kendinden emin görünüyordu.

Öğleden sonrası kutlamayla geçti. Mary Rose kocasıyla baş başa zaman geçirememiştir gerçi. Elinde Samuel’in hazırladığı pastayla yukarıya çıktı, fakat Eleanor’un henüz iştahı yoktu. Birkaç dakika boyunca düğünü kaçırdığı için ağladuktan sonra hemen uyuyakaldı. Mary Rose pastayı komodinin üzerine bıraktı, ardından Belle ve yargıca teşekkür etmek için aşağı indi.

Harrison merdivenlerde onu bekliyordu. Onu kollarına alıp sarıldı.

“Sana söz veriyorum, en yakın zamanda birlikteliğimizi kutsamak için bir de rahip bulacağım. Bu kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak mı?”

“Evet, teşekkür ederim.”

“Seni seviyorum tatlım.”

“Ben de seni seviyorum.”

“Harrison, geceyi gelininle geçirmek istediğinin farkındayım ama bir sorun hakkında senin fikrini almam gerekiyor. Ne de olsa sen bir avukatsın. Bana kütüphanede birkaç dakikanı ayırabilir misin?”

Yargıç Burns bu ricayı merdivenlerin başından yapmıştı. Harrison bu ricayı reddedemedi elbette. Dürüst olması gerekirse, şu anda yapmak istediği son şey yasal konular hakkında konuşmaktı zira Mary Rose ile yine çıplak olmak istiyordu.

Mary Rose beklemek durumunda kaldı. Harrison ona göz kırptı ve yargıcı kütüphaneye kadar takip etti.

Yargıç bir pipo tiryakisiydi. Piposunu yakmak için uzun zaman harcadı, sonra Adam’ın sandalyesine yaslanıp Harrison’a gülümsedi. Ona diğer sandalyeye geçmesi için işaret etti.

“Bu benim karşılaştığım en garip aile. Artık onlardan biri

olduğuna göre sanırım sen de garip biri olmalısın. Öyle misin Harrison?”

“Sanırım öyleyim,” diye onayladı Harrison. “Hepsi iyi insanlar ve onlar kesinlikle bir aile. Ağabeyler, kız kardeşleri için ellerinden geleni yapmışlar.”

“Bunda tatlı Belle’in de katkısı oldu. Mary Rose için elbiseler dıktı. Küçüklüğünü pek hatırlamıyorum. Lüleri hâlâ aklımda gerçi. Mary Rose’u çok seviyorsun, olması gerektiği gibi yani, değil mi?”

“Evet efendim, aynen öyle.”

“Ertesi gün Hammond’da bir mahkemeye girmem lazımdır,” diye belirtti yargıç. Sandalyesindeki konumunu değiştirdi, bacak bacak üzerine attı ve sözlerine devam etti. “Bu, heyetle yapılan bir dava olacak ve kasabadaki herkes davalı kişiye karşı. Adil bir duruşma olmayacak. Yasadışı çete tarafından davalıya baskı yapıldığı hissine kapılıyorum. Bickley denen adamı duydun mu hiç?”

“O pisliği asla unutmayacağım,” dedi Harrison. Onunla nasıl tanıştığını ve ona neler yaptığını anlattı.

Yargıç, Harrison’ın bu itirafından pek de etkilenmiş görünmüyordu. “Onu öldürmek istedin, çünkü Mary Rose’una zarar verdi, fakat onu öldürmedin. İşte bu da uygar ve barbar arasındaki fark. Sen cahil bir avukat mısın yoksa kanunun nasıl işlediğini biliyor musun gerçekten?”

“Kanunun nasıl işlediğini biliyorum.”

“Bunu bana kanıtlamanı istiyorum. Yarın benimle Hammond’a kadar gelip George Madden’la konuşabilir misin? Mahkûm edecekleri adam o.”

“Ne ile suçlanıyor?”

“At çalmakla. Buralarda hırsızlığı hiç hoş karşılamayız ancak birinin atı çalındığında insanlar en uygun cezanın idam cezası olacağını düşünürler. Bu davayı çözmek için fazla zamanın olmayacak, üzgünüm, fakat sen Madden’la konuştuktan sonra atı kimin çalmış olduğunu anlayabilirsin. Aklını daha fazla bulandırmayacağım ama adamın adil bir şekilde

açıklama yapmaya hakkı var ve eğer benimle Hammond'a gelmezsen böyle bir hakkı olmayacak. Karını beraberinde getiremezsin, çünkü kasaba çok karışık bir durumda. Yasadışı çete herkesi bir araya topluyor linç girişimi için. Kasaba şerifi şu an düzeni korumakla meşgul. Dava gününü erteleyemem, bu yüzden benden herhangi bir kolaylık isteme. Eğer bir şeyleri erteleseydim, kasaba şerifi odama sızıp beni uykumda vururdu.”

“Sana idam yargıcı diyorlar,” diye belirtti Harrison.

“Bunu duymak güzel.”

Harrison güldü. “Sen adil bir adamsın, değil mi?”

“Öyle olduğumu düşünmek istiyorum. Eğer bir adamın asılması gerekiyorsa, bu konuda asla hassas davranmam. Her zaman neyin doğru olduğu önemli değildir, özellikle de dava bir kurul tarafından toplanırsa. Onun gibiler çoğunlukla cahil adamlardır.”

“Ne zaman gitmek istiyorsun?”

Yargıç memnuniyetle gülümsedi. “Öğlene ne dersin? Belle’in yatağından kalkacak gücü bulmam o saati bulabilir. Yarın onun yerinde seninle buluşalım o zaman, eğer senin için de uygun olursa.”

“Evet,” dedi Harrison ayağa kalkarken. “Şimdi eğer izin verirsen beni bekleyen bir karım var.”

Yargıç onu kapının eşiğinde durdurdu. “Düğününe neden tabanca getirdi acaba öğrenebilir miyim? Çok merak ettim.”

“Tam olarak emin değilim ama sanırım istemediği bir şeyi yapmak zorunda bırakılmak istemediğini belirtmek istiyordu bana. Aykırı olmayı bile deniyordu. Ağabeyleri ile birlikte ona karşıt düşüncedeydik. O ayrıca bir rahip tarafından evlendirilmeyi ummuştuk. Birlikteliğimizin kutsanmasını istiyordu.”

“Onu buraya getirsene. Onu kutsamaktan memnuniyet duyarım. Rahip olmamam sorun yaratır mı?”

“Sanırım evet, Sayın Yargıç.”

Yargıç kahkahalara boğuldu. Mary Rose Belle ile yukarı

kattaydı. İki kadın Eleanor'un başındaydı. Mary Rose saat neredeyse üçü gösterene kadar aşağı inmedi. Harrison onun ağabeyleriyle verandada oturup bira içiyordu. Mary Rose girişe indiğinde Harrison ona Hammond'daki davadan bahsetti.

Bir saat sonra yargıç Belle ile oradan ayrıldı. Mary Rose akşam yemeğine yardım etmek için mutfağa gitti.

Ağabeyleri Mary Rose adına oldukça mutlu olmuş görünüyorlardı ve Harrison bunun nedenini anlayamıyordu. Onların bu değişik tavrı aklını karıştırmıştı. Bu evliliği istemelerinin bir nedeni olduğunu biliyor, fakat bunun ne olduğunu bir türlü çözemiyordu.

Cole, Harrison'ın yanındaki sandalyeye oturdu. Harrison ilk olarak ona yöneldi.

"Nasıl oldu da bu düğüne razı oldun?"

"Douglas'ın dediği gibi," dedi Cole ağır ağır. "İş işten geçtikten sonra ne yapsaydım? O seni seviyor, sen de onu seviyorsun."

"Ve?"

"Onu eve geri getireceksin, ait olduğu yere."

"Burayı mı kastediyorsun? Yani sizin çiftliği?"

"En azından yakınlarla. O Montana'ya ait. Bu topraklar onun bir parçası. Bunu ondan alamazsın."

"Nerede yaşadığımız onun elinde," dedi Harrison. "Elliott'la tanıştıktan sonra fikrini değiştirebilir."

Cole ve Douglas, Harrison'ın pek de çözemeyeceği bir şekilde baktılar.

"Yani?" diye üsteledi Harrison onların gerçek düşüncelerini öğrenmeye çalışarak.

"Onu tutamaz değil mi?" diye sordu Cole yumuşak bir sesle.

Harrison sandalyesinde doğruldu. "O da ne demek Cole?"

Douglas cevap verdi. "Elliott onu İngiltere'de tutamaz ya da onu zengin bir lordla evlendirmeye çalışıp hayatının geri

kalanını İngiltere’de geçirmeye zorlayamaz, değil mi? O zaten seninle evli. Seni bir tür güvence olarak görüyoruz.”

“Onunla burada tanıştın,” diye hatırlattı ona Cole. “İster kabullen ister kabullenme ama sen de onun geçmişinin bir parçasısın. Sen hepimizi tanıyorsun ama Elliott tanımıyor. Mary Rose senin gücüne ve onuruna güvenme ihtiyacı duyacak, bu yüzden hepimiz senin onu eve geri getireceğini umuyoruz. Evet, düşündüğümüz şeyler bunlar.”

“Elliott sizin düşmanınız değil. Eğer onu benim tanıdığım gibi tanısaydınız, Mary Rose’u asla istemediği bir yerde kalmaya zorlamayacağınızı anlardınız.”

“Sen öyle diyorsan,” diye cevap verdi Douglas. “Yine de kız kardeşimiz için biraz güvence istemiştik.”

“Onun benimle evlenmesine izin verdiniz. Kardeşinizi İskoçya’da tutmak isteyeceğimi düşünmediniz mi hiç?”

Cole gülümsedi. “Senin sorunun ne biliyor musun? Sadece kendini düşünüyorsun. Eğer Montana’ya geri dönmek isterse onu getireceksin. Eğer onu mutsuz edersen kendi kendine yaşayamazsın. Bu gerçekten büyük bir ayıp olur. Sevginin de bir bedeli var. Mary Rose’u memnun etmek zor olacak ama bunu deneyeceksin.”

“Sadece ona göz kulak ol,” diye emretti Douglas. “Bizi peşinden sürükleme. Tamam, Elliott’ın iyi biri olduğunu düşünüyor olabilirsin ama biz onu tanımıyoruz, değil mi?”

Mary Rose bu tartışmayı böldü. Genç kız verandaya çıktığında Harrison ayağa kalktı.

Kıyafetlerini değiştirmişti. Tören için fildişi renginde bir elbise giymişti ama şu anda üzerinde beyaz işlemeli, soluk pembe renkli bir elbise vardı. Saçlarını başının arkasında toplayıp tokayla tutturmuştu. Birden gözüne çok resmi ve düzgün görününce, Harrison onun saçlarını çözmek, kıyafetlerini çıkarmak ve onunla sevişmek istedi.

Genç kız düşünceliydi. Elinde beyaz bir önlük vardı, Harrison onu izlerken önlüğünü beline bağladı.

“Sanırım Harrison sonunda evimizin ikinci katını görebilecek,” diye belirtti Cole.

“Hayır,” deyiverdi Mary Rose. “Tabii eğer isterse görebilir fakat ben bu gece ikimizin de onun odasında kalmamızın daha uygun olacağını düşündüm. Bir sorun olur mu Harrison?”

“Hayır,” diye cevap verdi Harrison. Genç kızın yanaklarını kaplayan ani kızarıklığın nedenini merak etmişti. Neden utandığını anlayamıyordu ama onu neyin sıktığını öğrenmek için beklemeye karar verdi.

“Neden önlük taktın?” diye sordu Harrison.

“Akşam yemeği için yardım ediyordum.”

Harrison onun ellerinin titrediğini fark etti. Ağabeyleri de fark etmiş olmalıydılar. Douglas endişeyle ona bakıyordu. “İyi misin Mary Rose? Eleanor’un hastalığı sana geçmedi değil mi?”

“Hayır, ben iyiyim.”

Harrison artık bunun nedenini öğrenmek için daha fazla beklememeye karar verdi. Karısının elini tuttu ve onu verandanın diğer tarafına doğru sürükledi.

“Senin neyin var?”

“Hiçbir şey,” diye fısıldadı Mary Rose. “Sadece biraz gerginim.”

“Neden?”

“Daha yeni evlendim.”

Harrison onu kollarına almaya çalıştı. Mary Rose omzunun üzerinden ağabeylerine baktıktan sonra ondan uzaklaştı.

Belli ki konuklar onu utandırmıştı. Harrison, sabrını elden bırakmadı.

“Ben de yeni evlendim.”

“Evet, tabii ki,” diye onayladı Mary Rose. “Çok hızlı oldu, değil mi?”

“Neden bu gece yatak odanda uyumak istemiyorsun?”

Mary Rose korkmuş görünüyordu. “Duyarlar Harrison. Ağabeylerim en küçük sesi bile duyarlar,” dedi fısıldayarak.

Harrison başını salladı. Sonunda anlamıştı. “Doğru düzgün bir balayına ihtiyacımız var.”

Mary Rose ona bezgin bir bakış attı. "Yarın Hammond'a gitmen gerekiyor."

Harrison kafasını salladı. Unutmamıştı. "Ne yapmamız gerektiğini düşündüğümü biliyor musun?"

Harrison ona doğru eğildi. Mary Rose ona biraz yaklaşp başını arkaya eğdi. "Ne yapmamız gerekiyor?"

"Git Corrie'ye söyle."

"Ona neyi söyleyeyim?"

"Evli bir kadın olduğunu," diye açıkladı Harrison. "Geceyi mağarada geçirelim. Orayı tekrar bulabileceğini düşünüyor musun?"

"Evet, elbette bulabilirim. Harrison, bu gece gerçekten taştan bir yerde mi uyumak istiyorsun?"

"Seninle yalnız kalmak istiyorum Mary Rose. Daha iyi bir fikrin var mı?" Harrison, onun yüz ifadesinden bu fikre ısındığını anlayabiliyordu. "O mağarayı çok düşündüm," diye fısıldadı. "Tekrar gitmek istiyorum oraya, fakat bu sefer kıyafetlerini çıkarmaya başladığında seni durdurmayacağım."

Mary Rose daha da kızardı ve duymadıklarından emin olmak için omzunun üzerinden aceleyle ağabeylerine baktı.

"Gidip eşyalarını topla," diye fısıldadı Harrison. "Adam'a nereye gittiğimizi söyleyeceğim."

"Samuel bizim için bir yiyecek sepeti hazırlamaktan memnuniyet duyabilir," dedi Mary Rose. "Bırak Adam ona sorsun. Samuel'in senden kaçacağına eminim."

Harrison hâlâ bir aşçıları olduğuna inanmıyordu ama ona inanmış gibi yapmaya devam etti.

Bir saat sonra yola çıktılar. Mary Rose Corrie'ye bir başka hediye sepeti götürme konusunda ısrar edince, Adam onun Mark Twain adlı popüler birinin kitabını da sepete dahil etmesine izin verdi, tabii bitirdiğinde Corrie'nin kitabı geri vermesi şartıyla. O zaman ona bir başkasını daha ödünç verebilirdi.

Mary Rose, Corrie'yle bir saatten az bir süre konuştuktan sonra hava kararmadan mağaraya ulaştılar.

Mary Rose kalın bir yorgan almıştı yanına, bunu döşek olarak kullandılar. O gece fazladan bir battaniyeye gerek duymadılar, çünkü birbirine değen vücutlarının sıcaklığı onları ısıtmaya yetti.

O gece, ikisinin de yaşadığı en romantik geceydi. Ayrıca Mary Rose için oldukça eğiticiydi. Herhangi bir sınırlamaları yoktu, bu yüzden dünyanın geri kalanından soyutlandıkları için genç kız istediğini yapmak konusunda kendini fazlasıyla özgür hissetti. Harrison ona kendisine nasıl zevk verebileceğini öğretti, o da öğrenmeye hevesliydi. Mary Rose başlarda beceriksiz ve çekingendi ama Harrison'ın dokunuşlarına verdiği tepkiyi görünce daha da cesaretlenip kendinden emin bir hale geldi.

Günün ilk ışıklarıyla beraber yeni evli çift kıpırdayamayacak kadar bitkindi. Hemen hemen saat sekize kadar birbirlerinin kollarında uyudular, sonra biraz daha seviştiler ve isteksizce çiftliğe geri döndüler.

Harrison yargıyla buluşmak için Blue Belle'in yolunu tuttu. Mary Rose ona bir veda öpücüğü verdi, sonra odasına gidip biraz daha uyudu.

Günün geri kalanında büyük bir mutlulukla etrafta dolaştı. Eleanor yine her şeyden şikâyet etmeye başlamıştı, fakat Mary Rose onun tavırlarından rahatsız olamayacak kadar mutluydu.

Cole yemek için Eleanor'u aşağı taşıdı. Genç kızın sonunda ateşi düşmüştü ve solgun görünmesine rağmen iştahı yerine gelmişti.

Yemeğini yedikten sonra Cole onu odasına taşıdı. Cole onun odasında gerektiğinden fazla kaldı. Douglas'a Eleanor'la asıl amacı hakkında bir konuşma yapacağını söylemişti.

Eleanor, Cole'un evlenme niyetinde olmadığı haberini hiç hoş karşılamadı. Yakında gideceğini varsayan Cole'un onunla sadece oynadığını duymak da hiç hoşuna gitmedi. Ve Cole odayı terk ettikten sonra aklına gelen her türlü kötü söz söyleyip bağırdı. Ardından porselen bir vazo bile fırlattı.

Mary Rose yukarı çıkıp onu teselli etmeden önce arkadaşına biraz zaman tanımaya karar verdi. Douglas'a buluşıklarda yardım etti. Ağabeylerinin masada oturmaya devam etmelerini tuhaf buldu ve çok geçmeden mutfaktaki işlerini bitirdikten sonra onlara katılması söylendi.

Adam konuşmaları gereken önemli bir konu olduğunu belirtti.

Mary Rose, Adam'ı görebilecek şekilde Harrison'ın sandalyesine oturdu. Ellerini kucığında kenetledi. Arkasına yaslanıp gülümsedi, kendini rahatlamış hissediyordu, çünkü sorunun aile hesaplarıyla ilgili olduğunu düşünüyordu. Maddi sıkıntılar hakkında endişelendiklerinde ağabeylerinin yüzünde her zaman asık bir ifade olurdu.

Cole konuşmaya başladı. "Harrison buraya aklında iki amaçla geldi Mary Rose. Çiftçiliği öğrenmek istiyordu, çünkü eninde sonunda avukatlıktan emekli olup kendi çiftliğini kurmak istiyor... Ya kendi memleketinde veya belki de buralarda."

"Evet, aklında olan şeyi biliyordum," diye onayladı Mary Rose. "Ama onun bir amacı daha olduğunu söyledin?"

"Birini arıyordu," diye açıkladı Douglas. "İşte bu da onun diğer amacıydı... Ve bence bu Montana'ya gelmesinin asıl nedeniydi."

Mary Rose ağabeyinin sözlerine devam edemeyeceğini fark etmeden önce bir süre bekledi. Sonra da Travis'e döndü.

"Kimi arıyordu?" diye sordu.

"Seni," deyiverdi Travis.

Daha fazla açıklama yapamadı.

Açıklama işi Adam'ın üzerine düştü. Boğazını temizleyip ona Victoria adındaki bebekten bahsetmeye başladı.

Mary Rose, Adam ona hikâyeyi anlatırken tek bir kelime bile etmedi. Birkaç kere başını iki yana salladı, içten içe aslında Bayan Victoria olma ihtimalini reddediyordu, fakat ağabeyini açık bir zihinle dinledi ve onun kendisine anlattıklarına bir anlam vermeye çalıştı.

Tüm hikâyeyi baştan sona anlatmak Adam'ın yirmi dakikasını aldı. Sonunda bitirdiğinde hepsi Mary Rose'un bir tepki vermesini bekliyordu.

Cole onun kızacağını umuyordu. Mary Rose'un meraklandığını görünce şaşırıldı.

Douglas daha akıllıca yaklaştı. Mary Rose'un Elliott'ın uzun zamandır kayıp olan kızı olduğuna ikna olmadığı sonucuna vardı.

"Bize inanmıyor musun?" diye sordu.

"Benim Victoria olduğuma inanıyor musunuz?" diye karşılık verdi genç kız.

Dördü de aynı anda başlarını salladılar. "Somut kanıt var elimizde," diye açıkladı Adam. Sonra gerçekleri ona bir kez daha özetledi.

"Babanla tanışma konusunda kendini nasıl hissediyorsun?"

"Benim bir babam yok. Dört tane ağabeyim var."

"İnatçı olma Mary Rose," dedi Adam. "Bunları iyice bir düşün. Biliyorum, bu çok etkisi yarattı. İngiltere'de bir ailen var. Onlar yokmuş gibi davranamazsın. Baban seni her yerde aramış."

"Gidip onunla tanışmak istemez misin?" diye sordu Travis.

Mary Rose başını eğdi ve kenetlemiş olduğu ellerine baktı. Düşünmesi gereken o kadar çok şey vardı ki nereden başlaması gerektiğini bilmiyordu.

"Onun için merhamet duyuyorum. O ve karısı için küçük kızlarını kaybetmenin nasıl bir duygu olduğunu tahmin bile edemiyorum."

"Onların küçük kızı sendin," diye hatırlattı ona Douglas.

"Evet, öyle diyorsan," diye fısıldadı. Mary Rose kollarını kavuşturup rahat görünmeye çalıştı. "Ama onu tanımiyorum Douglas. Onun için üzüntü duyuyorum ama kalbimde ona karşı bir sevgi yok. O benim ailem değil. Benim ailem sizsiniz. Baştan başlamak için artık çok geç."

“Onu merak etmiyor musun?” diye sordu Travis.

Mary Rose omuz silkti. “Pek değil,” diye kabul etti.

“Harrison’ın bu işle ne alakası var onu anlamıyorum. Elliott için çalışıyor değil mi?”

“Evet,” dedi Adam.

Gerçek, yavaş yavaş zihnine yerleşiyordu. Midesinde bir ağrı hissetmeye başladı. “St. Louis’teki avukatla aramda geçenler yüzünden mi Montana’ya gelmiş yani? Bütün bunlar bir kadın Elliott’ın karısına benzediğimi düşünüyor diye mi başlamış?”

“Evet.”

“O zaman... Aman Tanrım, o zaman Harrison’ın bana söylediği her şey yalandı. Başından beri amacı buydu. Bana tek kelime bile etmedi. Tek kelime. Eğer ben Victoria’ysam, ki hepiniz buna inanıyor gibisiniz, neden Harrison bana bunu söylemedi?”

Cole, kız kardeşinin sesinde duyduğu acı üzerine yüzünü buruşturdu. “O, uzun bir süre boyunca hiçbirimize güvenmedi,” diye açıkladı.

“Hayır, o hiçbir zaman hiçbirimize güvenmedi,” dedi Mary Rose.

Genç kızın rengi solmuştu. Yüzündeki acılı ifadeden dolayı ağabeyleri onun için üzüntü duydular.

“Mary Rose, beni dinle,” diye emretti Adam. “Kaçırılmıştın. Harrison, seni Elliott’tan almak için bizim de plana dahil olup olmadığımızı bilmiyordu. Evet, o zamanlar çocuktuk, bu yüzden kaçırılmayı bizim planladığımızı düşünmekten vazgeçti, fakat bu olayın arkasındaki kişiyi bulana kadar sessiz kalmak zorundaydı. Dikkatli olmaya çalışıyordu.”

“Bana ihanet etti, değil mi? Artık onun karısı olmama rağmen bunu benden sakladı mı yani?”

Kardeşleri Adam’a baktılar. Onun, kız kardeşlerini sakinleştireceğini umuyorlardı.

“Sen ve Harrison bunu beraber çözmek zorundasınız,” diye öğütledi Adam. “Babanla tanışmak için İngiltere’ye git-

me konusuna nasıl baktığını öğrenmek istiyorum. Harrison yakında gitmek zorunda ama bence gitmeden önce orada bir ailen olduğu düşüncesine alışman senin için daha iyi olacaktır. Eleanor seninle gelebilir. Mary Rose, başını öyle sallama. Mantıklı düşünmeye çalış. O adama bunu borçlusun. En azından onunla tanışabilirsin. Hayatını acı çekerek geçirdi. Seni görmesine izin ver ki en azından iyi olduğunu bilsin.”

“Bence ona bütün bunları düşünmesi için zaman vermemeliyiz,” diye önerdi Travis. “Afallamış görünüyor.”

Mary Rose, Cole’a öfkeyle baktı. Cole, Harrison’ın tavrının onun üzülmesinin nedeni olduğunu biliyordu. Genç kız bunu biliyor ve Harrison’ı seviyordu. Diğer yandan, babası onun için tamamen yabancı bir kavramdı ve bu duruma yavaşça alışıp onunla ilgili ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu.

“Sabret Mary Rose,” dedi Cole. “Hazır olmadan hiçbir şey yapmak zorunda değilsin.”

Mary Rose kendini herhangi bir şey düşünemeyecek kadar yorgun hissetti. Midesi yanıyor gibiydi ve tek yapmak istediği odasına gidip yatağına girmek, duyduğu hiçbir şey doğru değilmiş gibi davranmaktı. Bir keresinde kitapta okuduğu deve kuşu gibi kafasını kuma gömmek istiyordu.

Gözlerinden yaşlar süzüldü. O daha istemeden Cole onun için mendilini uzatmıştı. Kim bilir ağabeyleri kaç kez onu ağlarken görmüşlerdi. Onlardan hiçbir şey saklamak veya olmadığı biri gibi davranmak zorunda değildi.

“Londra’ya gidip yabancılarla dolu bir ailenin üyesi mi olmam gerekiyor? Benden ne bekliyorsunuz? Yapacağımın emin olduğunuz doğru şeyi söyleyin bana,” diye sordu.

“Yarın bu konuyu daha ayrıntılı konuşuruz, sen iyice dinlendikten sonra,” diye önerdi Adam.

“Harrison şimdi senin ailen, Mary Rose. Onunla evlendin, unuttun mu? Ondan nefret etmiyorsun değil mi?” diye sordu Douglas.

Mary Rose cevap vermeden önce bu soru üzerine dü-

şünmek durumunda kaldı. “Hayır ondan nefret etmiyorum. Nasıl edebilirim ki? Bu adamı tanımıyorum bile. Aman Tanrım, Douglas ben bir yabancıyla evlendim. Onunla ilgili gerçekleri ve yalanları bilmiyorum. Her şey bir oyun muydu?”

“Aslında evet, Harrison’ın gizli bir amacı vardı,” dedi Douglas. “Ama durumu biraz düşündükten sonra eminim ki...”

Mary Rose onun sözünü kesti. “Bana hiçbir zaman güven duymadığımı fark edeceğim ve eminim ben de ona artık güvenemem. Beni kandırdı. Olmadığı biri gibi tanıttı kendini.”

Birden devam edemeyecek kadar öfkелendi. Cole’un mendilini alıp yanaklarındaki yaşları silmeye başladı.

Onu seviyormuş gibi mi yapıyordu? Ah, Tanrım, yoksa bu da mı bir yalandı?

“Harrison her zaman olmadığı biri gibi davranmıyordu,” diye üsteledi Cole.

“Gerçekten beceriksiz olduğu ortaya çıktı, değil mi?”

“Fazla tepki vermemeye çalış Mary Rose,” diye önerdi Travis.

“Neden hepiniz onu savunuyorsunuz?” diye sordu Mary Rose.

“Bu kadar yavaş ilerlemesinin sebeplerini düşünmek için zamanımız oldu,” diye açıkladı Adam.

Travis kız kardeşine değişik bir bakış açısı kazandırmak için uygun bir hikâye ya da karşılaştırma bulmaya çalıştı. Tartışmanın durulmasını bekledi. “Sana anlattığımız orta çağda yaşamış olan şövalyelerin hikâyelerini hatırlıyor musun? Baron bazen kötü haber getiren habercileri öldürüyordu. Harrison da bir tür haberci sayılır. Olanların hiçbirisi onun suçu değildi. Seni beşiğinden alıp çöpe o atmadı. Bence bunu unutmamalısın.”

Cole Travis’in bu karşılaştırmasını beğendi. Bir çocuğun yasaklanmış bir şekerle tutunduğu gibi bağlandı bu fikre.

“Orta çağda yaşıyor olsaydın, o haberciyi öldürür müydün?”

Mary Rose ona dik dik baktı. Sorusunun aşırı saçma olduğunu düşündü.

“Hayır, haberciyi öldürmezdim, fakat lanet olsun, emim onunla birlikte de olmazdım.”

İçlerinden hiçbiri onun bu uygunsuz sözlerini düzeltme gereği duymadı. Onun ne kadar üzgün olduğunu anlıyorlardı. Eğer küfretmek kardeşlerini rahatlatacaksa onu durduramazlardı. Mary Rose sarsılmış ve şoke olmuş görünüyordu.

“Peki ya baban?” diye sordu Adam bir kez daha.

“Bunu yarın konuşacağımızı söylemiştin,” diye hatırlattı ona Mary Rose. “Eğer İngiltere’ye gitmeye karar verirsem hepiniz benimle gelir misiniz?”

Adam, diğerleri yerine de cevap verdi. Sandalyesine yaslanıp başını iki yana salladı. Birden kendini seksen yaşındaki biri kadar yorgun hissetti.

“Seninle gelemeyiz. Biz senin geçmişinin bir parçasıyız.”

“Siz benim ailemsiniz,” diye bağırdı Mary Rose.

“Evet tabii ki öyleyiz,” diye onayladı Adam aceleyle. “Bu hiçbir zaman değişmeyecek.”

“Gitmen için sana baskı yapmıyoruz,” dedi Cole. “Seni seviyoruz Mary Rose. Seni asla bir kenara atmayız.”

“O zaman neden kendimi beni bir kenara atmışsınız gibi hissediyorum? Hepiniz İngiltere’ye gitmem gerektiğini savunuyorsunuz, değil mi?”

“Başka bir ailen daha olduğu düşüncesine alışman için kendine biraz zaman tanı,” dedi Travis.

Mary Rose başıyla onayladı. Evet, zamana ihtiyacı vardı. Doğrulup izin istedikten sonra odasına koştu. Bir saatini yatağının kenarında oturup hayatına bir anlam vermeye çalışarak geçirdi.

Düşünceleri hep Harrison’a dönüyordu. Şimdi burada olmamasına şükreliyordu, çünkü henüz onunla yüzleşmek istemiyordu. Ona ne diyeceğini bilmiyordu.

Harrison ona nefret edeceğini söylemişti. Mary Rose, Harrison’ın yaptığı uyarıyı düşündü ve yine öfkelendi.

Tanrı aşkına, şimdi ne yapacaktı?

Sonunda ayağa kalktı, geceliğini ve terliklerini giyip kütüphaneye indi.

Adam onu bekliyordu. Hayatları altüst olsa da bazı şeyler hiç değişmiyordu.

Teselli edilmesi gereken küçük kız kardeşler gibi.

İşte aileyi oluşturan da buydu.

Ertesi sabah kendini iyi hissetmiyordu. Hatta dün gecedен çok daha kötü hissediyordu. Acı çekerek Douglas'ın yanına gitti. O, Mary Rose'un bütün ağrılarına, acılarına, kesik ve yaralarına her zaman bir çare bulurdu, göremediklerine bile.

Douglas onun bir süreliğine uzaklaşma isteğini anlıyordu. Korkakça davrandığına inanmıyordu, çünkü Mary Rose Harrison'ı görmek istemiyordu, bu yüzden onu Hammond'daki Cohen'lerin evine götürdü. Eleanor, arkadaşıyla beraber gitmek için ısrar etti ve Douglas tamamen iyileştiği için onun da gelmesine izin verdi.

Eleanor Douglas'ı şaşırttı. Mary Rose için gerçekten endişelenmiş görünüyordu. Genç kız kendi sorunlarını bir kenara bırakıp Mary Rose'u rahatlatmaya çalışmış, onun elini tutup her şeyin iyi olacağına dair söz vermişti.

Harrison çiftliğe geri döndüğünde Mary Rose'un nerede olduğunu öğrenmek istedi. Adam, Cole ve Travis dürüstçe onun yerini bilmediklerini söylediler. Douglas, Harrison'ın ne kadar endişeli ve üzgün olduğunu görünce ona biraz daha bilgi vermeye karar verdi. Mary Rose'un duygularından emin olmak adına zamana ihtiyaç duyduğunu söyledi, güvende ve iyi olduğunu ısrarla yineledi ve Harrison'a planına uyup İngiltere'ye geri dönmesini önerdi.

Mary Rose'un ona eşlik edeceğine dair söz veremedi. Harrison karısından böyle bir tepki beklemişti ama hâlâ genç kızın acısından ötürü sarsılmış durumdaydı. Çaresiz bir halde ondan anlayış bekliyordu ancak hiç anlamadığını da biliyordu.

Yine de genç kız İngiltere'ye gelecekti. Bundan emindi.

Douglas'a, Mary Rose ve Eleanor yola çıktıklarında kendisine telgraf göndermesini söyledi. Sonra veda etti, Adam'a MacHugh'ya iyi bakmasını söyledi ve İngiltere'ye uzun yolculuğuna başladı.

Sevdiği kadından uzaklaşmak, şimdiye kadar yaptığı en zor şeydi ve bu ayrılık geçici olmasına rağmen acı duyuyordu. Kalbi parçalara ayrılmış gibi geliyordu.

Mary Rose ona gelecekti. Bu düşünceyi defalarca kendi kendine tekrarlardı.

Ve bundan asla şüphe etmedi. İnancı, en az ona olan sevgisi kadar güçlüydü. Mary Rose doğru olanı yapacaktı. O asil ve iyi kalpli bir kızdı.

Ve onu seviyordu.

Hayır bundan hiç şüphesi yoktu.

Mary Rose, Harrison gittiğinde hem rahatladığını hem de hayal kırıklığına kapıldığını hissetti. Mantıklı düşünmediğini biliyordu, fakat doğru dürüst düşünemeyecek kadar öfkeliydi.

Bir hafta boyunca babası hakkında tartışmak istemedi. Nedense ona dair düşünceler aklını meşgul ediyordu. Üzüntüsünü atlattığında kendini suçlu hissetmeye başladı, çünkü ona karşı çok duygusuz davranmıştı.

Gidip onunla tanışma kararına varmak bir haftasını daha aldı. Bu yapılacak en doğru şeydi, kararını ağabeylerine bildirdiğinde İngiltere'de fazla kalmak niyetinde olmadığını da söyledi. Mary Rose babasını ziyaret etmeyi, akrabalarıyla tanışmayı, sonra da çiftliğe geri dönmeyi planlıyordu. Ait olduğu yere.

Harrison'la olan geleceklerinden bahsetmiyordu, bu yüzden ağabeyleri onu sonradan pişman olacağı bir karar almaya itmemeleri gerektiğine karar verdiler.

Mary Rose, Corrie'ye veda etme konusunda ısrar etti. Kendisine eşlik etmesi konusunda Travis'i zorladı ve yokluğunda Corrie'ye haftada bir uğrayıp ihtiyaçlarını götüreceği konusunda söz vermesini istedi. Corrie'nin Travis'in nasıl

biri olduğunu öğrenip onu vurmaya çalışmaması için de ziyaretleri sırasında ağabeyini onunla tanıştıracaktı.

Hafta ortası olduğu için Corrie onu bekliyordu. Mary Rose açıklığın ortasından ona seslendi, sonra yavaşça ilerledi. Sandalye verandadaydı; Mary Rose basamakları çıkmaya başladığında açık pencerede silah görmemesine sevindi.

Mary Rose sepeti pencere önüne bırakıp yerine oturdu. Corrie onun omzuna dokundu, sonra ödünç aldığı kitabı Mary Rose'un kucağına bıraktı.

Mary Rose, Corrie'nin okuma bildiğinden hâlâ emin değildi ama ona bunu sorarak onu küçük düşürmek de istemedi.

Sepet pencereden kayboldu. Mary Rose bir dakika bekledi. "Sepette bir kitap daha var Corrie. Eğer okumak istemezsen onu pencereden uzat," dedi.

Corrie bir kez daha onun omzuna dokundu. Mary Rose onun bu hareketinden okuma bildiği ve kitabın kalmasını istediği sonucuna vardı.

İngiltere'ye gideceğini arkadaşına söylemek için cesaretini toplaması uzun zaman aldı.

"Montana bölgesine nasıl geldiğimi bilmek ister misin?" diye başladı sözlerine.

Ondan bir cevap beklemiyordu, bu yüzden ağabeylerinin onu New York'ta bir sepette bulduklarını anlatmak için hazırlandı. Gereksiz detaylara girmede ve babası hakkında konuşmaya başlayıp onunla tanışmak için İngiltere'ye gitmek zorunda olduğunu söylediğinde ağlamaya başladı.

Corrie yavaşça onun omzunu okşarken Mary Rose tüm korkularını anlatıp kadına içini döktü.

"O adama karşı acıma duygusundan başka bir şey hissetmediğim için neden kendimi suçlu hissediyorum? Gidip onunla tanışmak istemiyorum ama tanışmak zorunda olduğumu biliyorum Corrie. Aşırı derecede bencil davranıyorum, fakat şu anki hayatımdan memnunum. Hayatımın alt üst olmasından nefret ediyorum. Ayrıca benim zaten bir

ailem var. Yenisini istemiyorum. Böyle hissetmemin yanlış olduğunu biliyorum ve aslında çok korkuyorum. Ya hiçbiri beni sevmezse? Ya babamı hayal kırıklığına uğrattıysam? Nasıl düzgün bir İngiliz kadını olunacağını bilmiyorum. Aslında adımın Victoria olduğunu söylüyorlar. Ben Victoria değilim gerçi, ben Mary Rose'um. Ve Harrison'la nasıl devam edeceğim? Birbirimize güvenimiz olmadan nasıl bir evliliği yürütebiliriz? Corrie, keşke burada kalabilseydim. Gitmek istemiyorum.”

Mary Rose birkaç dakika daha ağlamaya devam ettikten sonra yüzündeki yaşları sildi.

Corrie onun elini sımsıkı tuttu. Onun teselli edişi genç kızı daha da çok ağlatıyordu. Corrie'nin çektiği korkunç acıyı ve ıstırapı düşündü, onları kendininkiyile karşılaştırınca kendi sorunlarının ne kadar saçma olduğu sonucuna vardı. Corrie'nin kocası ve oğlu onun gözleri önünde ölmüştü. Ve kadın yine de buna dayanmıştı.

“Bana güç veriyorsun Corrie,” diye fısıldadı.

Bu boş bir söz değildi, çünkü kadının çektiği acıları düşündükçe kendi hayatına mantıklı bir şekilde bakabiliyordu. Mary Rose ne gerekiyorsa yapacağını biliyordu ve sonucu ne olursa olsun buna dayanacaktı.

“Arkadaşım olduğun için çok şanslıyım Corrie.”

Travis tiz bir ıslık çaldı. Mary Rose'a gitme zamanlarının geldiğini bildiriyordu.

“Yarından sonraki gün Eleanor ve ben Cohen'lerin Hammond'daki evine gideceğiz,” dedi arkadaşına. “Bir aile toplantısı için Boston'a gidiyorlar ve biz de onlarla seyahat edeceğiz. Bay Cohen İngiltere'ye gitmek için doğru gemiye bindiğimizden emin olacak ve eğer işler planladığım gibi giderse kış gelmeden cvde olacağım. Ben yokken Travis gelip ihtiyacın olan şeyleri getirecek.” Arkadaşı elini sıkıca tuttuğunda ekledi: “Sana ağabeylerim hakkında her şeyi anlattım. Travis açıklığın ortasından daha ileri geçmeyecek. Şimdi ona seslenebilir miyim? Ağaçların yanında duracak, böylece ona

iyice bakabileceksin. O buraya geldiğinde korkmanı istemiyorum.”

Corrie sonunda rahatlamış gibiydi. Mary Rose ağabeyine seslendi. Travis uzakta belirdi ve kız kardeşine el salladı. Perde, Corrie’yi görmesini engelliyordu ama kadının Mary Rose’un elini tuttuğunu fark etmişti.

“Fırtına geliyor Mary Rose. Şimdi gitmeliyiz,” diye seslendi. “İyi günler Corrie,” diye ekledi arkasını dönüp uzaklaşmadan önce.

Mary Rose sonunda arkadaşına veda etti. Dönüp Corrie’nin elini öptü, sonra ayağa kalktı.

“Seni özleyeceğim,” diye fısıldadı. “Tanrı ve Travis sana iyi bakacaktır Corrie. Her ikisine de inancın olsun.”

Mary Rose kitabı kavradı ve yavaşça oradan uzaklaştı. Yükselen ani rüzgârın sesi kulübenin içinde ağlayan kadının sesini bastırıyordu.

2 Ocak 1870

Sevgili Rose Anne,

Bugün on yaşına girdim. Adam’ın sana beni sepette kâğıtlarla bulduklarını yazdığını hatırlıyor musun? Bütün ağabeylerim kâğıtta bebeğin Ocak ayının ikisinde doğduğunu okuduklarında o bebeğin ben olduğumu düşünmüşlerdi. Bu kadar iyi bir ailem olduğu için çok şanslıyım. Travis benim için bir doğum günü pastası hazırlıyor ve bütün ağabeylerim benim için hediyeler hazırladılar. Adam önmüzdeki sene bana bir şeyler alabileceklerini söyledi. Bu ne kadar hoş olur, öyle değil mi?

Sence neden annemle babam beni sokağa attılar? Nerede yanlış yaptığımı merak ediyorum.

Kızın, Mary Rose

Tarama:miuwmiu

Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu

Düzenleme:buk@

17. BÖLÜM

Bir salı günü öğleden sonrasında Harrison Londra'ya vardı ama patronuyla konuşmak için ertesi günün akşamına kadar beklemek zorunda kaldı. Lord Elliott şehre iki saat uzaklıktaki köy evinde kalıyordu ve çarşamba sabahına kadar şehre dönmeyi planlamıyordu.

Harrison geldiğini bildirmek için bir haberci gönderdi. Özel bir görüşme talebinde bulundu, çünkü onunla konuşacağı konu kişiseldi. Yasal bir sorun olduğunu ima etti. Bu sayede Elliott kişisel asistanı olan George MacPherson'ı yanında bulundurmuyacaktı.

Harrison'ın hatırladığı kadarıyla Elliott'ın kâhyası olan Murphy kapıyı açtı. Harrison'ı görür görmez güvenilir hizmetçinin gözleri ışıldadı.

“Sizi tekrar aramızda görmek ne kadar güzel efendim,” dedi Murphy.

“Geri dönmek güzel,” diye karşılık verdi Harrison. “Herkes nasıl?”

“Davalarınızdaki skandalları özledik efendim. Gittiğinizden beri kayda değer bir olay olmadı. Lord Elliott beni endişelendirmeye devam ediyor. Çok çalışıyor ve ne kadar mantıksız ve inatçı olabileceğini biliyorsunuz. Ona ne kadar söylenip durursam durayım hiç hızını kesmiyor. Kalbi durana kadar koşuşturmaya devam edeceğinden endişeleni-

yorum. Ancak siz onun neşesini yerine getirirsiniz. Sizi çok özlediğini de söylemeliyim.”

“Yukarıda mı?”

“Evet efendim, kütüphanede.”

“Yalnız mı?”

“Evet ve sizi tekrar görmek için sabırsızlanıyor. Neden hemen onun yanına gitmiyorsunuz?”

Harrison merdivenleri çıkmaya başladı ama birden durdu. “Murphy, onun biraz içkiye ihtiyacı olacak.”

“Getirdiğiniz haberler kötü öyleyse?” diye sordu kâhya kaşlarını çatarak.

Harrison gülümsedi. “Tam tersi. Yine de biraz konyağa ihtiyacı olacağından eminim. Kütüphanede bir şişe var mı?”

“Evet efendim ama yine de size bir tane daha getireyim. Birlikte sarhoş olabilirsiniz.”

Harrison güldü. Elliott’la yaşadığı yıllar boyunca onu hiç sarhoş görmemişti. Onu ayyaş bir halde hayal bile edemiyordu. Elliott kontrolünü ve erdemini kaybedeceği bir davranış sergilemekten kaçınacak kadar asıldı. Sarhoş olmak, bu iki şeyi de elinden alabilirdi.

Hemen merdivenlerden çıktı, köşeyi döndü ve kütüphaneye girdi. Elliott şöminenin önünde duruyordu. Harrison’ı görür görmez ona sarıldı.

“Sonunda evindesin,” diye selamladı onu ve şefkatle sırtını okşadı.

“Görüşmeyeli ne kadar da uzun zaman oldu,” diye fısıldadı. “Şimdi otur ve bana Amerika maceranızı anlat. Her bir ayrıntıyı duymak istiyorum.”

Harrison kendine bir sandalye çekip oturmadan önce Elliott’ın yerini almasını bekledi. Elliott’ın ne kadar yorgun görüldüğünü fark etti. Kasaba havası yaşlı adama iyi gelmemişti, çünkü yüzü soluk gri bir renk almış, gözaltlarında da karanlık halkalar belirmişti. Kederi onu yıpratmıştı.

Elliott yeniden evlenmemişti ama Londra’daki soylu ve kararlı kadınlar hâlâ onun ilgisini çekmeye çalışıyorlardı. O

sadece zengin bir adam değildi, aynı zamanda yakışıklıydı. Griye kaçan saçları ve soylu bir yapısı vardı. Varlıklı bir aileden geliyordu, dolayısıyla eğitimi ve davranışları kusursuzdu. En önemlisi de iyi bir kalbi vardı. Tıpkı kızı gibi, diye düşündü Harrison. Belki de genç kız kibarlığını ondan almıştı ve bu asil özelliği ağabeyleri tarafından geliştirilmişti.

Ayrıca Elliott da kararlı biriydi. Pek çok insan tek çocuğun kendisinden alınması dehşetiyle kendini harap ederdi, fakat Elliott kederiyle savaşmış ve bütün dünyanın karşısında cesur bir duruş sergilemişti. Hükümetteki aktif pozisyonundan emekli olduktan sonra çalışmalarına devam etmişti. O da en az Harrison kadar ezilenlerin yanındaydı ve her insanın eşit haklara sahip olması taraftarıydı. Harrison sıradan insanları savunmak gibi rağbet görmeyen davalarla uğraştığında onu tüm kalbiyle destekliyordu.

“Amerika sana yaramış gibi görünüyor. Ceket giymemek yeni moda mı oğlum?”

Harrison gülümsedi. “Hiçbir ceketim üzerime olmuyor. Sanırım omuzlarım genişledi. İnsan içine çıkmadan önce bir terzi bulmam lazım.”

“Bana da öyle geldi,” dedi Elliott. “Ama seninle ilgili değişik bir şeyler var.” Harrison’a bakmaya devam etti, sonra başını iki yana salladı. “Seni ait olduğun yerde tekrar gördüğüm için çok mutluyum.” Bunu alçak bir sesle söylemişti. “Şimdi bana bir söz ver Harrison. Artık daha fazla araştırma yapılmayacak. Yasal sorunlarını tartışmadan önce bana söz ver.”

“Araştırma yok,” diyerek onayladı Harrison.

Elliott hoşnut bir şekilde başını salladı. Koltuğuna yaslandı, bir bacağına diğerinin üzerine attı ve “Şimdi başla bakalım,” dedi. “Her şeyi anlat bana. Şu yasal sorun neyse beraber halledelim.”

“Efendim, aslında ortada yasal bir sorun yok. Sadece özel bir görüşme yapacağımızdan emin olmak istedim. Size söylemem gerekenleri asistanınızın duymasını istemiyordum.”

Elliott tek kaşını kaldırarak ona baktı. “George’u burada

istemiyor musun? Tanrı aşkına, neden? MacPherson'ı seviyorsun, yanılıyor muyum? O yıllardır benimle. Canını sıkan şey nedir, anlat bana."

"Size iyi haberler getirmiş efendim."

Murphy bunu kapı eşiğinden söyledikten sonra elinde bir konyak şişesiyle içeri geldi. Şişeyi masaya koyduktan sonra patronuna döndü.

"Anlatacaklarını dinlerken sert bir içkiye ihtiyaç duyacağınızı söyledi," diye açıkladı Murphy. "İkiniz için de doldurayım mı?"

"Eğer Harrison bunu uygun görüyorsa doldur Murphy."

Harrison onun araya girmesine sevinmişti. Birden boğazı düğümlenmiş gibi hissetmişti. Haberleri birdenbire Elliott'a vermek iyi bir fikir değildi. Olayın şoku, onda kalp çarpıntısına neden olabilirdi, fakat Harrison haberleri vermenin daha kolay bir yolunu düşünemiyordu.

Murphy bir dakika kadar sonra kütüphaneden çıktı. Elliott içkisinden bir yudum aldı ve bir kez daha Harrison'a döndü.

"Ben evlendim."

Elliott neredeyse kadehini düşürüyordu. "Sen ne?"

"Evlendim."

Neden ona buradan anlatmaya başlamıştı ki? Harrison da en az Elliott kadar şaşkındı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Elliott. "Ne zaman evlendin?"

"Birkaç hafta önce," diye cevapladı Harrison. "Aslında bununla başlamak istememiştim. Size anlatacağım daha önemli haberler var. Bildiğiniz gibi ben..."

Elliott onun sözünü kesti. "Hiçbir şey senin evlendiğini duymaktan daha önemli olamaz oğlum. Evlendiğin genç kız Amerikalı olduğunu varsaymalıyım sanırım?"

"Evet efendim ama..."

"Adı ne?"

"Mary Rose."

“Mary Rose,” diye tekrarladı Elliott. “O aşağıda mı? İtiraf etmeliyim ki kilise töreninde bulunamadığım için hayal kırıklığına uğradım. Yemin ederken yanında olmak isterdim.”

“Efendim, aslında biz kilisede evlenmedik.”

“Nasıl yani? Kim evlendirdi sizi?”

“İdam yargıcı Burns.”

Elliott bunu anlamakta güçlük çekiyormuş gibi görünüyordu.

Harrison iç geçirdi. “Sanırım... Biraz tuhaf geliyor kulağa.”

“Bir ‘idam yargıcı’ sizi evlendirdi. Bunun neden tuhaf olduğunu düşünüyem ki Harrison?”

Harrison gülümsedi. “Burns’ü tanısanız severdiniz. Neyin doğru ve neyin yanlış olduğuyla ilgili sağlam düşüncelere sahip bir adamdır. Hukuka olan bağlılığı da takdir edilecek cinstendir. Talebi üzerine mahkemesinde bir davaya girdim.”

“Davayı kazandın mı?”

“Evet efendim.”

Elliott başıyla onayladı. “Senden daha azını beklemezdim. Evlenmek zorunda mı kaldın?”

“Evet. Aslında onu benimle evlenmeye zorladım. Gerçekten cazibesiyle mücadele ettim efendim. Onun peşinde koşmaya hakkım olmadığını hissediyordum ama sonunda...”

“Elbett onun peşinden koşmaya hakkın var. O seninle olduğu için şanslı Harrison. Babanın kim olduğunu hatırla. Her kadın seninle evli olmaktan gurur duyar. Karının ailesi senin yeterince iyi olmadığını mı düşünüyordu yoksa? Ne kadar saçma.”

“Hayır efendim, söylemek istediğim bu değildi. Görüyorsunuz...”

“Karın nerede? Hâlâ durumu kavrayamıyor gibiyim. Defalarca asla evlenmeyeceğini söylediğini hatırlıyorum ve şimdi sanırım karınla tanışacağım. Edwina’yla olan olaylı nişandan sonra evlilikten soğuduğunu düşünmüştüm. Yanlış

düşündüğümü gördüğüme memnun oldum. Doğru kadın bir adamın düşüncesini değiştirebilir.”

“Efendim, Mary Rose benimle değil. O hâlâ Amerika’da.”

“Seninle buraya gelmedi mi? Neden?”

“Şartlar bana eşlik etmesini engelliyordu.”

“Ne gibi şartlar?”

“Ailesi.”

“Ailesi nerede?”

“Montana bölgesindeki Blue Belle kasabasında bir çiftlikte dört ağabeyiyle beraber yaşıyor.”

Elliott gülümsedi. Kasabanın adı ilgisini çekmişti. “Amerika’nın batısında bulunan karmaşık kasabalarla ilgili birkaç şey okumuştum, fakat itiraf etmeliyim ki bir çiçeğin adını alan kasaba hiç duymamıştım.”

“Efendim, aslında kasaya bir hayat kadınının adını verilmiş. Kadının adı Belle.”

Elliott gülmeye başladı. “Sen ciddi misin?”

“Evet efendim. Belle, Mary Rose’un evlilik hazırlıkları için çok uğraştı.”

“Ah öyle mi?” Elliott kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. “O zaman kasabanın adı niye sadece Belle değil de Blue Belle?”

“Belle yapmak zorunda olduğu işi sevmiyor.”

Elliott kendine hâkim olamadı. Gözlerinden yaşlar gelene dek güldü. Ciddiyetini geri kazanmaya çalışırken cebinden mendilini çıkarıp gözlerinin kenarını sildi.

“Ne işlere girmişsin oğlum. Hiç kendin gibi değilsin. Bana hazmedemeyeceğim kadar çok haber verdin. Karınla tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

“Aklımı kaçırdığımı düşünüyorsunuz değil mi efendim?”

Elliott gülümsedi. “Sanırım değişmişsin,” diye kabul etti. “Seninle ilgili değişik bir şeyler olduğunu biliyordum ama orada bir kızla evleneceğini tahmin bile edemezdim. Evleneceğin kadının daha... Zarif biri olacağını düşünürdüm hep.”

“Mary Rose oldukça zariftir,” dedi Harrison. “Onda, isteyebileceğim her şey var.”

“Onda bunun eksik olduğunu söylemek istememiştim, oğlum. Eğer hatırlarsan ben de kasabadan bir kızla evlenmiştim. Agatha’m senin memleketindendi. Şımarık olmamasını bir çiftlikte büyümesine bağlıyordum hep. Tabii ki iyi bir ailesi vardı.”

“Efendim, ben Montana’ya sizin kızınızı aramak için gittim ve bu kez başarısız olmadım.”

“Hayır, elbette olmadın. Umutsuz bir arayışın sonunda mutlu sona ulaştın. Mary Rose’unla tanıştın ve evlendin. Karının ne kadar tatlı bir ismi var. Onu seviyorsun değil mi?”

“Ah evet efendim, onu çok seviyorum. Siz de onu çok seveceksiniz.”

“Evet, tabii ki seveceğim.”

Harrison sandalyesinde öne doğru eğildi. “Daha önce de dediğim gibi, bu sefer umutsuz vaka değildi. Bilmeniz gereken önemli bir şey daha var.”

“Evet?”

“Kızınızla evlendim.”

Mary Rose ve Eleanor Temmuz’un yirmi birinde İngiltere’ye ulaştılar. Sıcak, nemli ve yağmura hazır bir gündü.

Harrison, Mary Rose’un öfkesini yenip yanına gelmesini sabırsızlıkla beklemişti. John Cohen adlı bir adamdan Mary Rose’un Boston’dan yola çıkış ve İngiltere’ye tahmini varış tarihini içeren telgrafını almadan önce de Amerika’ya geri dönmeye karar vermişti.

Genç kız gemiden dışarı bir iki adım attığında, Harrison onun altın sarısı saçlarını fark etti. Kalabalığın içinden karısına ulaştı ve ona sarıldı. Ona dokunur dokunmaz bir rahatlık hissetti. Mary Rose sonunda ait olduğu yerdeydi.

“Neden bu kadar oyalandın?”

Mary Rose ona cevap veremedi. Harrison cevap verme fırsatı bile tanımadan genç kızın dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Mary Rose ona karşı koyamadı. Kollarını onun boynuna doladı, parmak ucunda yükseldi ve kocasına tutkuyla karşılık verdi.

“Tanrı aşkına Mary Rose. İnsanlar bize bakıyorlar. Kes şunu,” diye fısıldadı Eleanor arkadaşının arkasından. Arkadaşını dürttü ve bir adım attı. Öpüşmeyi kesmezlerse, onlarla değilmiş gibi davranacaktı. Mary Rose’un görgüsüne ne olmuştu?

Harrison’ın umutsuz vaka olduğuna karar verdi. Onda mantık aramak genç kıza hiçbir fayda sağlamayacaktı. Mary Rose’a uzanırken, Harrison’ın gözlerindeki aşkı ve özlemi görmüştü.

Eleanor birden gülümsedi. Harrison kesinlikle karısını özlemişti. Bir gün Eleanor da kendisine bu kadar sevgi duyan bir adam bulmaya kararlıydı.

Harrison sonunda öpücüğüne son verdi. Mary Rose’un da öpüşmeden en az onun kadar etkilenmesine sevinmişti.

“Seni özledim hayatım,” diye fısıldadı Harrison.

“Ben de seni özledim,” diye fısıldadı Mary Rose. “En yakın zamanda seninle uzun bir konuşma yapmalıyız. Yeniden başlamamız gerekecek. Bunun üstesinden gelmeye çalışacağım ama çok zor olacak.”

Harrison henüz konuşmak istemiyordu. “Sorunlarını sonra konuşacağız,” diye söz verdi dudaklarını yeniden dudaklarına bastırmadan önce.

“Ah, Tanrı aşkına.”

Eleanor’un mırıldanmaları sonunda Harrison’ın dikkatini çekti. Karısıyla öpüşmeleri sona erdiğinde onu bırakmakta güçlük çekti ve ona sıkı sıkı sarıldı. Bu sırada Mary Rose’un huysuzlanan arkadaşını selamladı.

“Yolculuk nasıldı Eleanor?”

“İyiymiş, teşekkürler. Harrison, kızın suratını ceketine öyle bir bastırmışsın ki Mary Rose nefes alamıyor. Onu bırak da yolumuza bakalım. Yağmur yağmak üzere. Yol yorgunuyuz ve hava kararmadan yerleşmek istiyoruz. Doğruca babasının evine mi gideceğiz?”

Mary Rose, Harrison'ı bir kenara itti. "Onunla tanışmak için yarını beklemeyi tercih ederim. Beni bu gece göreceğini mi umuyordu? Nerdeyse hava kararmak üzere ve kendimi buna hazırlamak için biraz zamana ihtiyacım var."

"Hazırlanmak için iki uzun ayın vardı Mary Rose," dedi Harrison.

"Bir geceye daha ihtiyacım var," diye üsteledi Mary Rose.

"Baban seni yarına kadar görmeyi ummuyordu zaten, yani sakinleşebilirsin. Yol yorgunu olacağını biliyordu. Eleanor'la birlikte bu akşam benimle kalacaksınız."

"Ben oldukça sakinim. Neden öyle olmadığımı düşündün ki?"

"Bağırıyordun," dedi ona Eleanor.

"Sadece düşüncemi duyurmaya çalışmıştım."

"Umarım yeteri kadar odan vardır Harrison," dedi Eleanor. "Mary Rose bana ayrı bir odada kalmak istediğini söylemişti. Bana kalırsa sana hâlâ kırgın."

"Eleanor, aslında kendi adıma konuşabilirim," dedi Mary Rose. Tekrar Harrison'a döndü. "Sana kırgınım, daha önce de dediğim gibi artık her şey farklı. Baştan başlamamız gerekecek."

Harrison ona sertçe baktı, sonra kolunu tutup ana caddeye doğru yürümeye başladı.

"Benimle kalacaksın, benim yatağında uyuyacaksın," dedi ona sert bir fısıltıyla. "Lanet olsun, tamı tamına iki ay bekledim. Artık daha fazla bekleyemem."

"Peki ya valizlerimiz ne olacak?" dedi Eleanor.

"Hallolacak," diye cevap verdi Harrison. "Bana öyle bakmayı kes Mary Rose. Söylediklerimde ciddiye dim."

Mary Rose onunla insanların içinde tartışmayacaktı. Aldığı kararları ona açıklamak için yalnız kalmalarını bekleyecekti. Harrison akıllı bir adamdı. Onun neler hissettiğini anlardı.

"İki ay olmadı," dedi Eleanor. Harrison'ı hizaya getirmeye kararlıydı. "Siz ikiniz sadece beş haftadır ayrısınız. Mary Rose aslında buraya gelmek için Eylül sonunu beklemek istedi ama Adam o kadar oyalanmasına izin vermedi."

Harrison birden duraksadı. "Eylül sonuna kadar beklemek mi istedin?"

"Yaptığını beğendin mi Eleanor? Harrison, eğer acele etmezsek hepimiz ıslanacağız. Eve ulaştığımızda konuşacağız bunları."

Uzun bir süre ne Harrison ne de Mary Rose tek bir kelime etti. Yağmur onları köşede yakaladı ve at arabasına yerleşene kadar sıırılsıklam oldular.

Yarım saat sonra Harrison'ın evine ulaştılar. Tuğlalı cephesiyle etkileyici bir evdi. Kapıyı siyah ceket ve pantolonlu genç bir adam açtı. Adı Edward'dı ve geçici bir süreliğine Harrison'a kâhyalık yapması için Lord Elliott'tan ödünç alınmıştı.

Eleanor hizmet eden birinin varlığıyla şaşkına döndü. Aceleyle içeri girdi. Edward onu gülümseyerek selamladı ama Mary Rose'a merhaba demek için arkasını döndüğünde yüz ifadesi şaşkın bir hal aldı.

"Annesinin tablosundaki haline çok benziyor," diye fısıldadı Harrison'a. "Elliott efendimiz onu görür görmez inanmak durumunda kalacak. Bayan Agatha'nın adeta bir kopyası."

Mary Rose, Edward'ın yorumunu duymuştu. "Lord Elliott benim onun kızı olduğuma inanmıyor mu?"

Edward utanmış görünüyordu. "İnanmak istiyor efendim ama onun hayatında o kadar çok hayal kırıklığı oldu ki sizin gerçek Victoria olmama ihtimaliniz üzerine korkuyor."

Harrison ıslak ceketini çıkarıp genç adama uzattı. Edward'ın yorumlarına daha fazlasını eklemesine gerek yoktu.

"Kesinlikle sıcak bir banyo yapmaya ihtiyacım var," diye üsteledi Eleanor. "Edward, bana odamı gösterebilir misin? Şu ıslak elbisemi üzerimden çıkarmazsam hastalanacağım."

"Temmuz ayında hastalanmazsın," dedi ona Mary Rose. "Hava çok sıcak."

"Sen hiç yaz gribi diye bir şey duymadın mı?" diye öne sürdü Eleanor. Merdivenlerden çıkarken ağırlarını ve acıla-

rını sıralamaya başladı. Mary Rose dikkatlerin dağılmasından ötürü memnundu. Harrison'a her bakışında kalbi yerinden çıkacakmış gibi hissediyordu. Bir yandan ona bağışlamak, diğer yandan ise özlemine dindirmek için onu öpmek istiyordu.

Edward, Eleanor'a rahatlık sağlamak için aceleyle yukarı kata çıktı. Harrison, Mary Rose'un elini tutup onu karşı holdeki yatak odasına yönlendirdi.

Oda kocamandı. Kahverengi ve altın sarısı tonlarla sıcacık görünüyordu. Sonbaharda Montana'nın aldığı renkler gibi, diye düşündü Mary Rose.

Yatağı fark etmemek imkânsızdı. Oldukça asil görünüyordu, dört direkliydi ve dört kişinin rahatça sığabileceği büyüklükteydi. Daha önce hiç bu kadar büyüğünü görmemişti.

Birden heyecanladı. Harrison'ı yatakta uyurken hayal etmekten kendini alamıyordu ve uyurken üzerine hiçbir şey giymediği için bu görüntüler oldukça kışkırtıcıydı.

Kızardığını hissedebiliyor, kontrolünü kaybetmeden önce Harrison'la şimdi konuşması gerektiğini biliyordu. Yatağa bakmak iradesini kırıyordu.

"Harrison, konuşmamız lazım. Şimdi lütfen."

"Odadan çıktı efendim. Banyonuzu hazırlaması için Carolinc'i çağırمامı ister misiniz?"

Mary Rose arkasını döndüğünde Edward'ı kapıda dururken gördü.

"Harrison nereye gitti?"

"Aşağı indi. Sizin için onu buraya getirmemi ister misiniz?"

Mary Rose başını iki yana salladı. "Banyo yapmak istiyorum, teşekkür ederim. Neden bana sürekli 'efendim' diyor-sun?"

"Çünkü siz Bayan Victoria'sınız. Bu size en uygun hitap şekli efendim."

Mary Rose konuyu daha fazla uzatmadı. Edward ona aşçının atıştırarak bir şeyler hazırlamasını isteyip istemediğini sordu ve Eleanor'un banyo yaptıktan sonra odasına yemek olarak hafif bir şeyler getirilmesini istediğini söyledi.

Mary Rose yiyecek bir şey istemedi. Yemek yemeyi düşünemeyecek kadar sinirliydi.

Bir saat boyunca hizmetçi tarafından şımartıldı. Genç kızın saygısı Mary Rose'u utandırdı. Caroline, ona her 'efendim' deyişinde kendini tahta çıkıyormuş gibi hissetti ve bu şımartılmadan hoşnut olması gerekirken daha da gerildi.

Sıcak banyo rahatlamasına yardımcı oldu. Saçlarını saran tokaları çıkarması da kendini daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Su neredeyse soğuyana kadar küvetin içinde oyalandı, sonra bornozunu giyip Harrison'ın yatak odasına geri döndü.

Caroline çok az İngilizce konuşabiliyordu. Mary Rose'un saçlarını taramak istediğini belirtmek için mimik ve kesik sözcükler kullandı. Koyu renk saçlı kadın en az Mary Rose kadar gergindi ve anlaşılmaya çalışırken elleri titriyordu.

Fransız aksanı oldukça belirgindi, bu yüzden Mary Rose saçlarını bizzat taramak istediğini söylerken onunla Fransızca konuştu. Yine de Caroline, onun yardımını reddetmesine izin vermedi. Mary Rose'dan bile daha kararlıydı.

Hizmetçi Mary Rose'u sandalyeye götürürken bir yandan da sürekli çene çalışıyordu. Mary Rose oturdu ve Caroline saçlarına uzanırken, bornozuna sıkıca sarındı.

En son küçük bir kızken biri saçlarını taramıştı ki o zaman da saçına nane şekeri yapışmıştı. Cole yapışkan yeri saçından çıkarmak için büyük uğraş vermişti. Mary Rose da o gün birkaç yeni küfür öğrenmişti.

O zamandan sonra kimsenin saçlarını taramasına gerek kalmamıştı. Caroline bu işi yaparken, prensesler gibi oturması aptalca geliyordu Mary Rose'a.

Sandalye yatağı görecektir şekilde duruyordu. Mary Rose geceliklerinden birinin çarşafın üzerine yayılmış olduğunu fark etti. Yastıkların birinin üzerinde tek bir uzun kırmızı gül vardı.

"Neden yatakta bir gül var?" diye sordu Caroline'a.

"Eşiniz onun oraya yerleştirilmesini emretti efendim. Ne kadar da düşünceli bir davranış, öyle değil mi?"

Düşünceli ve şaşırtıcı bir davranıştı. Oldukça romantik bir hareketti. Bu kadar düşünceli olma gibi bir huyu yoktu Harrison'ın. O kesinlikle romantik biri değildi. Bir şeyi istediğinde elinden geldiğince o onun peşine düşerdi. Bu yönüyle ağabeylerine çok benziyordu.

“Gülü isterken eşinizin Edward’a ne dediğini biliyor musunuz? Size hatırlatacağını düşündüğü için onu istediğini söyledi.”

“Bana neyi hatırlatacağını?”

Caroline güldü. “Sizi sevdiğini,” dedi. “Çiçeğin başka ne gibi bir anlamı olabilir ki efendim?”

Mary Rose omuz silkti. Uzanıp tarağı aldı. Yeteri kadar şımartılmıştı.

Yardımcı olduğu için hizmetçiye teşekkür etti ve onu yolladı. Caroline odadan çıkmadan önce başını eğip reverans yaptı. Mary Rose bunun ne anlama geldiğini bilemedi.

Geceliğini almak için yatağa doğru ilerlemeye başladı ama kapının açıldığını duyunca durdu. Harrison içeri girerken, arkasını döndü.

Kocası da banyo yapmıştı. Saçları hâlâ nemliydi. Yalın ayaktı ve üzerinde sadece pantolonu vardı.

Mary Rose onun düzgün bir kıyafeti olduğundan bile endişeliydi. Ortalıkta yarı çıplak dolaşmayı seviyordu ve bu durum Montana’da bir sorun yaratmazken Londra’da sorun haline geliyordu. Ortalıkta dolaşan hizmetçi kızlar vardı ve Mary Rose o kızların Harrison’ı bu halde görme düşüncesinden hoşlanmıyordu.

Bu konuyla ilgili ona bir şeyler diyecek oldu ama sonra fikrini değiştirdi. Bununla daha sonra ilgilenebilirdi. Şimdi konuşacağı daha önemli bir konu vardı.

Harrison kapıyı arkasından kapattı, kolu çevirip kilitledi ve karısına döndü.

Yüzünde kararlı bir ifade vardı. Mary Rose geri adım atmaya başladı. “Konuşmamız gerekiyor,” diye söze başladı. Onu uzağında tutmak için elini kaldırdı. “Beni dinle Harrison. Olduğun yerde dur.”

Harrison onun sözlerini duymazdan geldi. Mary Rose yatağın kenarına varana dek geriledi.

“Tamam,” dedi Harrison. Genç kızın kuşağına uzandı ve onu çözmeye çalıştı. “Konuş.”

Mary Rose onun ellerini itmeye çalıştı. Fakat Harrison’ın cesareti kırılmamıştı yine de.

Genç kız doğru düzgün nefes alamadan, kuşağı çözüvermişti.

“Sana kızmamak için kendimi zor tutuyorum Mary Rose.”

Mary Rose’un gözleri büyüdü. “Bana kızacak neyin varmış?”

“Eylül,” diye cevap verdi neredeyse bağırarak. “İngiltere’ye gelmek için gerçekten eylül sonunu mu bekleyecektin?”

Mary Rose savunmaya yapmak zorunda kalmak istemedi. “Bana bilerek yalan söyledin. Bırak şu üstümdekini.”

“Lanet olsun, o zaman çıkar onu.”

“Seninle yatacağımı mı sanıyorsun?”

“Uyumamı falan ummuyorum. Seninle bütün gece sevişerek seni uyanık tutacağım. Seni istiyorum ve senin de beni istediğini gayet iyi biliyorum.”

Mary Rose’un gözleri doldu. “Sana güvenmiyorum.”

“Evet güveniyorsun.”

Mary Rose çaresizlikten birden ellerini havaya kaldırarak gibi hissetti kendini. Harrison onunla tartışmasını imkânsız kılıyordu. Bilerek mantıklı davranmayı reddediyordu. Pantolonunu çıkarmakta olan bir adamla düzgün bir tartışma yapamazdı.

“Durumumuzu düşünmek için uzun zamanım oldu,” diye başladı sözlerine. “Biz evliyiz ve sana bir bağlılığım olduğu için öylece arkamı dönüp gitmemin uygun olmayacağını hissediyorum. Her şeye baştan başlamak zorunda kalacağız Harrison.”

“Nasıl böyle bir şey önerebilirsin?”

“Gözüme girmeye çalışabilirsin ve inanıyorum ki zaman-

la sana yeniden güvenmeye başlayabilirim. Seni tanıyamıyorum Harrison. Sevdiğim adam kalbimi kırdı.”

Harrison onun söylediklerinin çoğunu duydu. Dikkat de etmişti üstelik, tekrar gözüne girme konusunu duyana kadar. Lanet olsun, diye düşündü. O dönemleri çoktan geride bırakmışlardı oysa ki.

Pantolonunu bir kenara atıp genç kıza uzandığında tutkusunu da artmıştı.

“Seninle sevişmenin ne anlama geldiğini unutabilir miyim sanıyorsun? Sen benim oldun unuttun mu? Seni kollarımda hissettim Mary Rose. Adımı sayıklamamı duydum, beni sımsıkı sarmanamı hissettim. Eğer bütün bu anıları bir kenara atıp her şeye yeniden başlayabileceğime inanıyorsan aklını kaçırmış olmalısın.”

Harrison sözlerini bitirdiğinde, Mary Rose zorlukla ayakta durabiliyordu. Sesinin tutkulu tonu, genç kızın zevkten ürpermesine neden olmuştu.

“Ne yapmamızı öneriyorsun?”

“Buraya gel de göstereyim.”

Mary Rose başını iki yana salladı. Eğer onun kollarına gidersen ne olacağını çok iyi biliyordu. Kendi ihtiyaçlarına yenilmeden önce bir tür anlayışa ulaşmayı istiyordu.

Onun yüzüne baktı. “Söyle bakalım.”

Harrison onun omuzlarını tuttu. “Hayır, ilk sen söyle. Beni hâlâ seviyor musun?”

Mary Rose bakışlarını onun göğsüne indirdi. Ona yalan söylemek istemiyordu, gerçeğin tartışmayı kaybetmeye neden olacağını bilse de.

“Sen kalbimi kırdın,” dedi ona bir kez daha.

“Seni uyardım hatırladın mı?”

“Bana babamdan bahsetmeliydin.”

“Hayır, bu görev ağabeylerine aitti. Sana bunu benim söylemem yanlış olurdu.”

“O zaman bana söylediklerinde neden yanlarında değildin? Bu benim için daha kolay olurdu.”

“Ağabeylerinin sonunda sana bu konuyu anlattıkları sırada ben Hammond’da bir adamı savunuyordum mahkemede. Çiftliğe geri döndüğümde sen ortalarda yoktun. Lanet olsun Mary Rose, benden kaçmamalıydın. Ben senin kocamım.”

Onu öldürmeyi bile düşündüğü göz önünde bulundurulduğunda, kaçmak evliliğin kurallarına daha az zarar veren bir suçtu.

“Sana aşırı kızgındım.”

Harrison omuz silkti. Bu Mary Rose’un beklediği tepki değildi.

“Nereye gittin?” diye sordu Harrison.

“Douglas beni Cohen’lerin evine götürdü. Aileyle iki hafta kaldım. Beni kırdığın için üzgün müsün?”

Bir özür beklentisi içindeydi. Bu acısını dindirmeye yardımcı olur mu bilmiyordu ama olabileceğine inanıyordu.

“O koşullarda ne gerekiyorsa onu yaptım. Zamanla bunu fark edeceksin.”

“Beni seviyor musun?”

“Evet seni seviyorum.”

Harrison onu kendine doğru çekti. “Şimdi birbirimize sarılabilir miyiz lütfen?”

Kollarıyla genç kızı sardı ve eğildi. Alnını öptü, sonra da burnunun kenarını. Bu sırada kulağına onu ne kadar çok özlediğini fısıldıyordu.

Geri çekildi, genç kızın bornozunu çıkardı, sonra da onu kollarına alıp yatağa yatırdı.

Ağırlığıyla onu ezmeye özen gösterdi ve vücudu tamamen onunkini kapladığı sırada Mary Rose’un gözlerinin içine baktı.

Genç kızın yanaklarından yaşlar süzülüyordu. “Seni terk etmemi mi istiyorsun Mary Rose?”

Mary Rose başını iki yana sallayınca, Harrison tekrar rahat bir nefes almaya başladı. Genç kız uzanıp onu öptü.

Harrison dudaklarını onun dudaklarına bastırdı, ancak Mary Rose’un dili çoktan keşfe başlamış gibiydi. Bu cesur

hareket Harrison'ı harekete geçirdi. Genç kız onun sırtını ve omuzlarını okşadı, bu da Harrison'ın kalp atışlarının hızlanmasını sağladı.

Harrison onun da zevk alması için yavaş ilerlemek istiyordu ama genç kızın dokunuşları buna izin vermiyordu. Mary Rose son derece talepkârdı ve Harrison onu ne kadar çok seviyordu!

Harrison öpücüğünü sonlandırdı ve başını onun göğüslerine indirip diliyle göğüs uçlarını okşamaya başladı. Mary Rose zevk iniltileri çıkarıyor ve onu daha da uyarıyordu. Harrison'ın ilgisi yoğunlaştıkça iniltiler çıgıllara dönüştü.

Dokunuşları daha istekli ve daha kontrolsüzdü. Eli sahip olmak istediğı şeye ulaşana kadar genç kızın belinden aşağı doğru hafifçe kaydı. O nemli sıcaklığı hissettiğinde ise kontrolünü tamamen yitirdi.

Mary Rose bu işkenceden kurtulup artık onunla tamamen birleşmek istiyordu. Tırnakları onun omzuna batıyordu.

Artık daha fazla bekleyemezlerdi. Harrison konumunu aldı ve kendini genç kızın derinliklerine bıraktı.

Çenesi gergindi, çünkü aldığı zevk dayanamayacağı kadar yoğundu.

“Kendimi çok iyi hissetmeme neden oluyorsun,” diye fısıldadı. “Kıpırdama. İzin ver, ah, tatlım, beni...”

Devam edemedi. Mary Rose konuşma yeteneğinden bile mahrum bırakmıştı onu. Düşüncelerin ötesindeydi ve sadece onu hissediyordu. Genç kız sıkıca sarılarak onu daha da derinlerine çekti. Tepeden tırnağa zevkle ürperdi ve doyum anının yaklaşmasıyla titremeye başladı. İnemeleri artarken, Harrison da kendini bıraktı.

Mary Rose onun aldığı zevki hissedebiliyordu. Kocasına tutunuyor ve Harrison'ın yanındayken güvende olacağına kalpten inanıyordu.

Genç kızın gerçekliğe dönmesi uzun dakikalar aldı. Harrison sarılıp onu okşadı, kulağına anlamsız ama sevgi dolu sözler fısıldadı. Kuşkusuz onu ne kadar özlediğini belirtiyordu ona.

Mary Rose kocasının kollarında uykuya daldı ama bir saat sonra onun dokunuşlarıyla yeniden uyandı. Gecenin karanlık saatleri boyunca bir kez daha seviştiler, güneş gökyüzünde yükselmeye başladığında bir kez daha.

Genç kız onun kolları arasındayken kontrolünü kaybettiğinde kendini çok mutlu hissediyordu, çünkü onun yanında tamamen güvencedeydi.

Harrison'ı tüm kalbiyle seviyordu. Anlayışlı bir eş olacak ve onu affetmeyi öğrenecekti. Zamanla ona tekrar güvenebilecekti.

Bunun doğru olması için dua ederek uyuyakaldı.

24 Şubat 1871

Sevgili Anne,

Bugün bebeklerin nasıl yapıldığını öğrendim. Adam bir kadın ve bir erkeğin arasında tam olarak ne olduğunu anlattı. Yüzümü buruşturup iğrenmiş gibi görünmemem gerektiğini söyledi, fakat midemin bulanmaması imkânsız anne. Bir adamın üzerime tırmanışını hayal ettiğimde kusma hissi duyuyorum.

Travis ve Douglas da çocuk yapmanın iğrenç olduğunu düşünüyorlar. Bunu açıkça söylemediler ama neler olduğunu bana anlatmaya çalışırken yüzüme bakmakta zorlandılar. İkisinin de yüzü kızdı. Onların da kadınların üzerine tırmanmak isteyeceklerini hiç düşünmüyorum. Cole'un bu konuda ne düşündüğünü bilmiyorum gerçi. Açıklaması için bunu ona sormama sinirlendi, sonra da beni Adam'a yolladı.

Oğlun bir kadınla bir erkeğin birleşmesinin çok güzel bir şey olduğunu söyledi. Bence benimle alay ediyordu. Peki sen çocuk yapmak hakkında ne düşünüyorsun anne? Adam'ı dünyaya getirdiğine göre onun babası en azından bir kere üzerine çıkmıştır. Berbat mıydı?

Cole güzel evimizin kütüphanesinin tavanı için son düzeltmeleri yapıyor. Neredeyse her gece çalışıyor, gündüzleri de ev üzerine çalışmak istediğini biliyorum, fakat bunu yapamaz, çünkü Douglas'ın atları eğitmek için onun yardımına ihtiyacı var.

Kızılderililere bir tutam saçımı daha vermek zorunda kaldım.

Şimdi bana çok iyi davranıyorlar ve beni kaçırmaya çalışmıyorlar. Hâlâ Adam'dan korkuyorlar. Adam onlara yiyecek verip kibar davranmaya çalışıyor ancak onlara güvendiğini sanmıyorum. O hainler beni almaya çalıştığında neler olduğunu hâlâ unutmadı.

Kızılderililer onlara şans getirdiğime inanıyorlar. Bu saçma değil mi anne?

Livonia'dan neden nefret etmiyorsun? Bazen nefret etmen gerektiğini düşünüyorum. Korktuğunu ve sana bağlı olduğunu biliyorum, fakat düşünüyorum da belki ona kötü davranırsan seni rahat bırakır.

*Seni çok özledim,
Mary Rose*

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu Düzenleme:buk@

18. BÖLÜM

Mary Rose babasıyla tanışma konusunda çok gergindi. Gösterdiği bu tepkiye anlam veremiyordu. Ondan korkması için hiçbir sebep yoktu. Sonuçta o bir yabancıydı ve ona karşı kibar, aynı zamanda merhametli olmalıydı. Lord Elliott'ın yeteri kadar acı çektiğini hatırlattı kendi kendine ve tıpkı ağabeylerinin de ona dediği gibi onu rahatlatmak Mary Rose'un göreviydi.

Harrison onu yeni haberlerle uyandırdı. Elliott'ın belirsiz bir süre boyunca onları kasabadaki evine davet ettiğini söyledi.

Mary Rose endişelenmeye başladı ve korkusunun babası hakkında hiçbir şey bilmemesinden kaynaklandığını düşündü. Harrison ona Elliott'ın zengin ve akıllı bir adam olduğunu söylemişti, ama yine de Mary Rose onun nasıl biri olduğuna dair bir fikir oluşturmuyordu kafasında. Zenginlik onun için pek bir şey ifade etmiyordu ve babasının akıllı biri olduğunu duyduğunda sevinmişti. Fakat onun değer ve tavırlarıyla ilgili hiçbirşey bilmiyordu.

Elliott'ın malikânesine giderken, Mary Rose Harrison'ı sorulara boğdu.

“Yaz aylarında şehir dışına çıkanlardan bahsettin ama nedenini söylemedin,” diye başladı.

“Şehir çok sıcak oluyor. Bir anlamda hayat Eylül'e kadar duruyor.”

Mary Rose ellerini kucağında kenetledi. "Eleanor'u neden beklemediğimizi anlamıyorum. Bugün ondan bize eşlik etmesini istemedin mi?"

"Tatlım, o yataktan kalkamaz, hatırladın mı? Bize yarın katılacak, Edward ve geri kalan çalışanlarla birlikte."

"Lord Elliott onunla ne kadar süre kalmamızı bekliyor?"

"Ne kadar kalmak istersen."

Harrison bacaklarını uzattı ve rahat görünmeye çalıştı. Mary Rose'un gergin olduğunu biliyordu. Genç kız ellerini büküyordu ve Harrison onun ne yaptığını bildiğinden emin değildi.

Mary Rose giyeceği kıyafeti seçmekte de zorlanmıştı ve böyle bir davranış aslında hiç ona göre değildi. Dış görünüşüyle fazla ilgilenen türden biri değildi ama bu sabah fazlasıyla ilgilenmişti ve Harrison bunun nedenini tahmin edebiliyordu.

Mary Rose babasını hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. "O seni sevecek hayatım."

Genç kız omuzlarını dikleştirdi. "Peki ben onu sevecek miyim?" diye sordu.

Harrison bu soruya şaşırmış gibiydi. Birden öne eğilip karısının ellerini tuttu. "Evet onu seveceksin. Ama şey... Yapmak zorundasın."

Mary Rose onun devam etmesini bekledi, devam etmeyince de onu dürttü. "Ne yapmak zorundayım?"

Harrison iç geçirdi. "Bana güvenmeni söyleyecektim, fakat bu senin için hassas bir konu, öyle değil mi?"

Mary Rose ellerine baktı. "Şu anda güven konusunu konuşmak istemiyorum. Kalbimi kırdın Harrison."

"Bunu daha önce de söylemiştin," diye cevap verdi Harrison kuru bir ses tonuyla.

Mary Rose yukarı baktığında, Harrison onun yüz ifadesini görebildi.

Harrison başını iki yana salladı. "Gerçekten kin besliyorsun değil mi? Mantığını kullanırsan, fark edeceksin ki..."

“Fark edeceğim şu... Bana anlatabilirdin ama anlatmama-yı seçtin,” diye fısıldadı. Ellerini ellerinden çekti. “Bu mavi elbiseyi giymemeliydim. Soluk gösteriyor.”

“Güzel görünüyorsun.”

“Güzel görünmek istemiyorum.”

“İngiltere güzel, değil mi?” dedi Harrison konuyu değış-meyi umarak.

“Evet öyle,” diye onayladı Mary Rose. “Kırsal yerleri güzel. Yine de evim gibi değil.”

“Değişimlere alışman için kendine zaman ver Mary Rose.”

“Ağabeylerimi özliyorum.”

“Ben gittikten sonra beni de özledin mi?”

Genç kız ona cevap vermeyecekti. Harrison yeniden arkasına yaslandı ve pencereden dışarı baktı. Şehri terk ettiklerinde yağmur çiseliyordu ama şimdi güneş çıkmıştı ve gün mükemmelleşiyordu.

“Erkenden varacağız,” dedi Harrison. “Baban bizi saat dörde kadar beklemiyor. Malikânesine öğleden önce varmış oluruz.”

“Herkesin geç uyanıp gece yarısına kadar uyanık kaldığı doğru mu?”

Harrison başıyla onayladı. “Doğru. Yorgun musun? Gece epeyce uyanık kalmanı sağladım.”

Mary Rose hemen kızardı. “Hayır, yorgun değilim.”

Harrison sırttı. “Ben yorgunum. Vücudun beni affetti.”

“Anlamsızca konuşuyorsun Harrison.”

Mary Rose telaşlanmış görünüyordu. Harrison bunun bir tür tepki olduğunu düşündü. “Bana tepki verme şekline müdahale edemiyorsun değil mi? Hatırlıyor musun nasıl da...”

“Oradaydım,” deyiverdi Mary Rose. “Aramızda olanları bana hatırlatmana gerek yok. Şimdi lütfen bana Lord Elliott’ın benden bahsedildiğinde ne tepki verdiğini anlat. En çok bunu merak ediyorum.”

“Bilerek konuyu değıştiriyorsun. Dün gece kollarımda neler hissettiğini konuşmayı tercih ederim.”

“Tanrı aşkına, şu sevişme konusunu kapatıp soruma cevap verecek misin?”

“Bana inanmadı.”

“Kim?”

Harrison güldü. Mary Rose kızmıştı ve bunu görmek ona büyük bir zevk veriyordu.

“Baban,” diye açıkladı.

Mary Rose iç geçirdi. Sonra yelpazesine uzanıp açtı ve yüzüne doğru sallamaya başladı.

“Birkaç saatimi onu ikna etmekle geçirdim,” dedi ona Harrison. “İnanmaya korkuyor Mary Rose. Kucağıma oturmak ister misin?”

“Hayır, kucağına oturmak istemiyorum.”

“Seni öpmek istiyorum.”

“Olmaz.”

Harrison aklına geleni yaptı ve Mary Rose kendisini itemedi, onu kaldırıp kucağına oturttu. Mary Rose, dik dik baksa da bir kolunu Harrison’ın omzuna attı.

“Saçlarını tokalarla toplamayı sevimiyorum.”

“Saçlarını kesmediğin için neden memnunum biliyor musun?”

“Neden?”

Mary Rose onun boynunu okşamaya başladı, yumuşak saçlarının parmaklarının arasından kaydığını hissedebiliyordu.

“Şimdi düzgün bir İngiliz erkeği gibi değil de daha çok bir dağ adamı gibi görünüyorsun.”

Harrison onun boynunu öptü. Mary Rose ayakucuna dek ürperdiğini hissetti. Yavaşça iç geçirdi ve onun daha rahat ulaşabilmesi için başını geriye attı.

Harrison’ın neden bu kadar tutkulu olduğunu anladığını düşündü: Harrison onun endişeli olduğunu tahmin ediyor, bu yüzden de düşüncelerini babasından uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Bu kesinlikle işe yarıyordu. Kulak memesine değen sıcak

nefesini hissederken tek düşünebildiği ondan güzel bir öpücük almaktı.

Yine de idare edilmeyi sevmiyordu ve öpüştükten sonra bunu ona kesinlikle söyleyecekti.

“Nasıl oluyor da her zaman bu kadar güzel kokabiliyorsun hayatım?”

“Banyo yapıyorum,” diye cevap verdi Mary Rose.

Harrison gülümseyerek genç kızın çenesini tutup kendisine doğru çevirdi.

Ve sonra onu öptü. Dudakları sıcak, dokunuşu sahipleniydi. Tadını alabilmek için dili dudaklarının üzerinde gezindikten sonra Mary Rose’un tek endişesi ona karşılık vermek olmuştı.

Harrison bu masum aşk oyununu daha fazla sürdüremedi, çünkü bir öpücük onun daha fazlasını istemesine neden olmuştı.

Geri çekildi ve alnını onunkine dayadı. “Dürüst olmam gerekirse, kıyafetlerini çıkarıp seninle sevişmek istemeden seni öpebilmem mümkün değil, Mary Rose. Şimdi dur hayatım. Beni kışkırtma.”

Mary Rose onun boynunu öptü ve Harrison’ın erkekliğinin gücünü hissetti. Kocasının nefes alıp verişini düzensizleşmiş, bedeni ürpermiş gibiydi.

Genç kız yeniden iç geçirdi. Uzanıp onun çenesini öptü. Harrison ona durmasını söylemişti. Mary Rose onun önerisini umursamadı ve dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi.

Harrison homurdandı ve genç kızın belini sıkıca sardı. Artık bir centilmen gibi davranmaya çalışmayı kesmişti. Ona sıcak ve nemli öpücükler kondurdu. Kısa sürede Mary Rose nerede olduklarını unuttu. Harrison’a daha fazla yaklaşmaya çalıştı ve kucığındaki hareketleri Harrison’ın kontrolünü kaybetmesine neden oldu.

Karısıyla sevişmek Harrison’a iyi bir fikir gibi geldi. Hareket halindeki bir aracın içinde olmaları umrunda bile değildi. İkisi de birbirini istiyordu. Bunun dışında hiçbir şey sorun olamazdı.

Mary Rose uyluklarının arasında onun elini hissettiğinde sonunda kendine geldi. Harrison'ın eteğinin altına nasıl ulaşabildiği ise onun için merak konusuydu.

“Ne yapıyoruz biz Tanrı aşkına?” diye fısıldadı titreyen bir sesle. “Arabadayız Harrison. Aklından neler geçiyor?”

“Biz evliyiz. Her şey yolunda. İstedığımız yerde sevişebiliriz.”

Bu Harrison'a akla uygun geliyordu. Mary Rose onun ellerini üzerinden çekti ve karşı koltuğa geçti. Tokalarını düzeltmek için uzandığında elleri titriyordu ve o an lülelerinin omuzlarından sarktığını fark etti.

Bu darmadağın halinin sorumlusu Harrison'dı. Saçlarını düzeltmeye çalışırken Harrison'a saçlarını çatarak baktı.

“Güzel görünüyorsun.”

Harrison'ın bakışları onu güzel bulduğunu ortaya koyuyordu. Mary Rose o an görüntüsünü düzeltmeyi bıraktı.

“Arzu seni kör etmiş,” dedi ona.

“İşte geldik. Az önce geçtiğimiz kapı, babanın malikânesinin girişiydi. Yüz hektardan fazla alana sahip.”

Mary Rose derin bir nefes aldı. “Benimle evlendiğini duyduğuna memnun oldu mu?”

“Evet oldu,” diye cevap verdi. “Ama töreni kaçırdığı için hayal kırıklığına uğradı aynı zamanda. Başka bir tane daha düzenlenmesini istiyor.”

Mary Rose'un gözleri büyüdü. “Bunun gerekli olduğunu düşünmüyorum.”

“O öyle düşünüyor ama,” dedi Harrison. “Onu tanıma-ya başladıktan sonra bu konuyu kendisiyle konuşabilirsin. Tatlım, rahat ol. Her şey güzel olacak. Eğer korkarsan bana güvenebilirsin.”

“Kendi ayaklarım üstünde durabilirim. Babam beni korkutmuyor.”

Kendi çapında atıp tutuyordu. Harrison karısıyla tartışmayacaktı yine de. Korkmadığına inanmasını istiyorsa, o da buna inanıyormuş gibi yapacaktı.

“Akrabalar da orada olacak mı? Ah Tanrım, Harrison, evi ne kadar da büyük. Kaç odası var?”

“On iki sanırım. Emin değilim. Akrabalar bugün geç bir saatte gelmek için programlarını yaptılar.”

“Şu anda saat kaç?”

“On bire geliyor,” diye cevap verdi Harrison cep saatini kontrol ettikten sonra.

At arabası köşeyi döndü, sonra dönen bir yolu tırmanmaya başladı. Önlerinde Mary Rose’un saraya benzettği geniş beyaz bir ev duruyordu. Her yerde çiçekler vardı ve yeşillikler mükemmel bir şekilde bakımlı görünüyordu.

Ön kapıya uzanan merdivenlerin iki yanında aslan heykelleri dikkat çekiyordu. Basamaklar kırmızı tuğladandı. Mary Rose bu taşların İngiltere’ye getirilirken epeyce masraf çıkarmış olabileceğini düşündü. Yine de babasının evi en yakın şehrin çok da uzağında sayılmazdı. Burada her şey tamamen farklıydı. Bunu aklından çıkarmamalıydı.

Harrison onun arabadan inmesine yardım etti. Basamaklardan yan yana çıktılar. Ön kapı siyahtı ve tam ortasında uzun, altın bir kapı tokmağı vardı. Girişin iki yanında duran geniş saksıların içine gökkuşağı renginde çiçekler ekilmişti. Kalın yeşil sarmaşıklar da iki taraftan dolanıyordu.

Harrison uzanıp kapıyı çaldığında Mary Rose ona yaklaştı. Kapı beş saniyeden daha az bir süre içinde Russell adında bir adam tarafından açıldı. Adam önlerinde eğildi, sonra da geçmeleri için geri adım attı.

Mary Rose’u gördüğünde verdiği tepki, Harrison’ın evindeki kâhyanın tepkisiyle aynıydı. Russell da tıpkı Edward kadar şaşırılmış görünüyordu.

“Evet Russell, karım Bayan Agatha’ya benziyor,” dedi Harrison hizmetli yorumunu yapmadan önce.

Yaşlı adamın gözleri bir gülüşle kısıldı. “Beni çok korkuttu efendim,” diye kabul etti bir fısıltıyla.

Mary Rose konuşmaya neredeyse hiç dikkat etmiyordu. Girişin ortasında duruyordu. Evin girişi de en az dışarıdan

görüldüğü kadar etkileyiciydi. Yerler kare şeklinde siyah beyaz mermerle döşeliydi ve alan Mary Rose'un bütün evi kadardı. Az ileride geniş döner bir merdiven uzanıyordu. Tavandan sarkan kristal şamdanlar en az üç kat yüksekliğindeydi. Üzerlerinde elliye aşkın mum vardı ve Mary Rose o mumları yakmak için o yüksekliğe nasıl çıkıldığını hayal bile edemiyordu.

"Lord Elliott nerede?" diye sordu Harrison. "Bugün aşağı indi mi yoksa kütüphanede mi çalışıyor?"

"Şu anda nerede olduğundan emin değilim efendim. Sizi bu kadar erken beklemiyordu. Ben onu ararken yukarı çıkıp kütüphanede beklemek ister misiniz?"

Harrison başını iki yana salladı. "İçeride durulmayacak kadar güzel bir gün. Bahçede bekleyeceğiz."

Mary Rose'u peşinden sürükledi. Genç kızın salon ya da yemek odası olduğunu düşündüğü bir başka büyük odaya girdiler. İçeride birbirine bakan iki geniş kanep, kocaman bir şömine, birkaç tane yuvarlak arkalıklı sandalye ve üstü cam kaplı küçük tahta masalar vardı.

Eşyaların tümü fildişi renginde bir kumaşla kaplıydı. Mary Rose durup odaya hayranlıkla baktı. Daha önce hiç böylesine abartılı bir şey görmemişti.

Harrison onu izledi. "Ne düşünüyorsun? Bir şeylere kafan takılmış gibi görünüyorsun," dedi.

"Kullanışlı değil," diye fısıldadı Mary Rose hizmetçiler tarafından duyulmayacak bir sesle. "Pencerelerden gelen toz kumaşları mahvedebilir. Kim sandalyesini beyaz seçer ki?"

"Sevdin mi?"

"Evet ama bu kadar mükemmel sandalyelere oturmaya cüret edemem. Birini lekeleyebilirim."

Harrison birden onu öpmek istedi. Mary Rose inanılmaz mütevazıydı.

"Dışarı çıkalım mı?" Elini yeniden tutup onu camlı bir kapıya doğru peşinden sürükledi. Önlerinde yüksek duvarlarla çevrili geniş, taş bir avlu vardı. Mary Rose'un fotoğraflarda

gördüğü, kralların sahip olduğu bahçelerle yarışacak türden bir bahçe gözler önündeydi.

Harrison kapıyı iterek açtı ve genç kızı takip etti. “Baban çiçekleri çok sever,” diye belirtti. “Bir keresinde ne zaman çözmesi gereken bir sorun olsa dışarı çıkıp otları temizlediğini söylemişti bana. Dizleri üzerine çöktüğünde birçok davayı nasıl kazanabileceğinin yolunu bulmuştu. Çevresinde hep zengin insanlar olsa da babanın keyif aldığı şeyler çok basit.”

Mary Rose başıyla onayladı ama Harrison’ın açıklamasına bir yorum getirmede. Harrison onu sarı yastıkları olan bir sandalye topluluğunun olduğu yere doğru götürdü ve Russell’la birlikte Elliott’ın yerini tespit edene dek ona burada oturup rahatlamasını önerdi.

“Valizlerimizi yukarı çıkarıp kıyafetlerimizi yerleştirmem daha iyi olmaz mıydı? Kıyafetlerimi hemen asmazsam kırısacaklar.”

“Hizmetçiler valizlerimizle ilgilenecekler.”

Mary Rose oturup ellerini kucığında kenetledi. “Evet, elbette,” dedi.

Lord Elliott’ın görevlendirdiği hizmetçileri unutmuştu bir an için. Harrison ona babası için çalışan kadın ve adamların isimlerini saymıştı bir keresinde. Bu kadar insanın onun ihtiyaçları için çaba harcadığını hayal bile edemiyordu. Her işini kendisi yapmaya alışık ve bu değişime ayak uydurabileceğinden emin değildi.

Harrison içeri girmeden önce eğilip onun alnını öptü. Mary Rose orada tek başına uzun süre oturamayacak kadar gergindi. Babasıyla yüz yüze geldiğinde ona ilk olarak ne diyeceği hakkında en ufak bir fikri dahi yoktu ve doğru kelimeleri bulabilmek onun için çok önemliydi. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Neredeyse hayatı boyunca onu arayıp durmuştu ve basit bir şekilde “Tanıştığıma memnun oldum” demek uygun görünmüyordu.

Mary Rose bahçeye uzanan taş yolda yürümeye karar verdi. Bunun düşüncelerini düzene sokacağını ve kalp atışlarını normale döndüreceğini umuyordu.

İlk köşeyi döndü ve birden ilkbahar kokularıyla çevrelendiğini fark etti. Her tarafında çiçekler vardı. Kokuların birbiri ile karışımı ona kendi evindeki vadiyi anımsatmıştı. Bu ona çok da mantıklı gelmese de kendini biraz olsun rahatlamış hissediyordu. Derin bir nefes aldı, ellerini arkasında kenetledi ve devam etti. Birkaç kez durup daha önce görmemiş olduğu bir çiçeği yakından incelemek için yere eğildi. Bir çiçeği çok ilginç buldu. Çiçeğin ona gülü hatırlatan kırmızı ve pembe yaprakları vardı ama kokusunu aldığı anda ağır leylak aromasının belirginliğine çok şaşırdı.

Bu güzel bahçede yalnız olmak onu hafifletmişti. Lord Elliott'ın dışarısını daha çok sevdiğini bilmek memnun ediciydi, bu yüzden konuşacakları ortak bir şey olacağını düşündü. Ona evindeki bahçeyi anlatabilirdi ve o da Mary Rose'a bahçesindeki bütün çiçeklerin adlarını sayabilirdi.

Doğruldu ve yol boyunca yürümeye devam etti. Diğer köşeyi döndüğünde tek dizi üzerine çökmüş, bir çiçeği dikkatlice inceleyen yaşlıca bir adam gözüne ilişti. Adam bahçıvan gibi giyinmemişti, çünkü üzerinde koyu renk bir pantolon ile ışıldayan beyaz bir gömlek vardı. Manşetlerini dirseklerine kadar sıyırmıştı. Mary Rose onun yüzünü göremiyordu, çünkü kenarı alnını kapatan hasır bir şapka takmıştı.

Onun babası olabileceğini düşündü ama emin olamadı ve tam olarak nasıl hareket edeceğini bilmiyordu. Avluya geri dönmek için neredeyse aceleyle arkasını dönüyordu ki son anda fikrini değiştirip devam etti.

Elliott arka taraftan gelen etek hışırtılarını duydu ve hizmetçilerinden birinin yardımına gelmiş olabileceğini düşündü. İçini çiçeklerle doldurduğu sepete uzanıp hizmetçinin alması için ona doğru uzattı.

“Kızım odasında bir vazodan fazla taze çiçek bulundurmamak isteyebilir,” dedi.

Hâlâ başını kaldırıp ona bakmamıştı. Mary Rose sol eliyle sepeti kavradı, koluna astı ve orada öylece durmaya devam etti. Dili tutulmuştu ve kendini aptal gibi hissediyordu.

Elliott, onun sepetin içindeki çiçekleri almamış olduğunu fark etmemiş gibiydi. Mary Rose sabırla Elliott'ın ona bakmasını bekledi. Konuşmaya kendini tanıtarak girmenin daha iyi olacağını düşündü ve Tanrı'ya sesindeki gerginliğin belli olmaması için dua etti.

“Victoria'm çiçekleri sever mi acaba?” dedi.

Mary Rose derin bir nefes aldı. “Çok severim baba.”

Elliott, Mary Rose'a sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca kımıldamadan durdu, sonra yavaşça dönüp ona baktı.

Nefesi kesilmişti ve kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpıyordu. Victoria'yı ilk görüşü ona ağır gelmişti. Güneş ışığı onun altın sarısı saçlarına vuruyordu ve bu ona gizemli bir hava veriyordu. Bir an için sevgili Agatha'sının onunla tekrar birlikte olmak için cennetten indiğini düşündü.

Tıpkı annesine benziyordu. Victoria sonunda evine gelmişti. Elliott ne dengesini koruyabiliyordu ne de nefesini. Dengesini kaybettiğini hissetti, Mary Rose elini uzatmamış olsaydı yere düşebilirdi.

Elliott onun elini hayata tutunuyormuşçasına sıkıca kavradı. Ve merak dolu bir ifadeyle ona bakmaya devam etti.

Mary Rose ona gülümsedi. Bu, annesininkine çok benzeyen yumuşak ve çekici bir gülümsemediydi. Sonra Mary Rose'un görünüşü bulanıklaşmaya başlayınca Elliott, sessizce ağladığını fark etti.

Mary Rose onun ayağa kalkmasına yardım etti. Genç kız onun sabit durabilmesi için elini beline koymak istemişti ama Elliott onun elini bırakmadı.

Hasır şapkası yere düştü. Mary Rose babasına baktı ve ilerlemiş yaşına rağmen aslında yakışıklı bir erkek olduğunu düşündü. Gün ışığında saçları gümüş gibi ışıldıyordu. Çıkık elmacık kemikleri ve hoş, düz bir burnu vardı. Devlet lideri ya da konuşmacı gibi asil ve gururlu duruşu ona ağabeyi Adam'ı hatırlatmıştı ve eğer ten renkleri biraz daha birbirine yakın olsaydı insanlar onları akraba sanabilirdi. Kanında atalarından kalan kabile reisliği olduğundan ağabeyi bu kadar

gururluydu. Lord Elliott da bu kadar asil bir soydan geliyor muydu? Bir gün bunu ona sormayı unutmamalıydı. Şimdi uygun değildi.

Baba kız bir süre daha birbirlerine bakmaya devam ettiler. Elliott kendini toplamaya çalıştı. Cebinden kumaş bir mendil çıkardı ve yüzündeki yaşları sildi.

Sonra canlı bir şekilde başını salladı, Mary Rose'un elini sımsıkı tuttu ve bir kez daha başını salladı.

İkisi birlikte dönüp eve el ele yürüdüler. Sonunda onunla konuştuğunda sesi sert ve duyguluydu.

“Seni tekrar evimde görmekten ötürü çok mutluyum.”

Mary Rose anladığını belirtmek adına başını salladı, sonra ona nasıl bir cevap vereceğini düşündü.

Ona karşı tamamen dürüst olmak istiyordu ama aynı zamanda kibar olması gerektiğini de biliyordu, bu yüzden kalbinden geçeni söyledi.

“Baba?”

“Evet Victoria?”

“Beni sokağa atmadığınızı bilmek beni çok mutlu etti.”

Lord Elliott'ın kız kardeşi Lillian, Victoria ile olan buluşmaya ilk gelen aile üyesiydi.

Bütün akrabaların içinde, Elliott'ın kızını bulduğuna en zor ikna olan kişi Lillian olmuştu. Lord Elliott'ın yanında olup onunla beraber acı çekmişti, her bir umudun daha da acı verdiği tanık olmuştu ve bunun da başarısızlıkla sonuçlanacağından endişeliydi.

Kanıt tabii ki tartışılmazdı ama yine de Lillian bir değerlendirmeye yapacaktı. Kendi kendine Mary Rose Clayborne'un Victoria mı yoksa maddi kazanç arayan bir dolandırıcı mı olduğuna karar verecekti.

“William bu sıcakta orada oturup ne yapıyorsun?” diye sordu yanlarına gelirken. “Dikkatli olmazsan hasta olacaksın.”

Lillian onlara doğru yürürken Harrison, Lord Elliott ve Mary Rose ayağa kalktı. Halası bakışlarını Mary Rose'a çevirmişti.

“Tıpkı Agatha’ya benziyor,” dedi. “Benzerlik oldukça göze çarpıyor.”

Elliott resmi olarak kızını kız kardeşiyle tanıştırdı. Mary Rose gültümsedi. Eğilecek miydi yoksa başını mı sallaması gerekiyordu bilemiyordu. Orada öylece durdu ve Lillian’ın uygun davranış konusunda ona bir ipucu vermesini bekledi.

Lillian ağabeyine benzemiyordu. Boyu Elliott’ın omuzlarına güçlkle ulaşyordu. Koyu kahverengi saçlı, sivri burunlu, zayıf bir kadındı. Yine de elmacık kemikleri ağabeyininkiler gibi belirgindi. Bu kadar donuk renkli kıyafetler giymeseydi daha çekici bir kadın olabilirdi. Yüzünü berbat derecede soluk gösteren koyu gri bir elbise giymişti. Yanaklarını çimdikleseydi yüzüne biraz olsun renk getirebilirdi.

Ayrıca somurtkan ifadesine bir son vermeliydi. Mary Rose’a adeta dik dik bakıyordu.

“Adın nedir çocuğum?” diye sordu. Onun cevabını beklerken ellerini dua eder gibi kenetledi.

“Adım Mary Rose Clayborne.”

“Kendine Leydi Victoria demiyor,” dedi Lillian ağabeyine. “Nedenini merak ettim.”

Mary Rose ona cevap verdi. “Kendimi bildim bileli bana Mary Rose derler, hanımefendi. Victoria adının benim için hiçbir anlamı yok.”

Lillian genç kızın açık sözlülüğüne şaşırılmıştı. Yüzü daha da asıldı. “Ağabeyimin eski karısına benziyorsun, fakat hâlâ onun kızı olduğuna ikna olmuş değilim. Beni ikna etmeye çalışmaya istekli misin çocuğum?”

Mary Rose her ne kadar kaba durursa dursun dürüst olmaya karar verdi.

“Hayır, hanımefendi, sizi ikna etmeye çalışmak gibi bir niyetim yok. Ama bana kesinlikle çocuk dememenizi diliyorum. Biliyorsunuz ki değilim.”

“William, bu kız ne kadar da küstah.”

Mary Rose ne diyeceğini bilemiyordu. Babası onun yardımına yetişti. “O küstah değil, gerçekçi.”

Lillian başını salladı. "Planların nedir?" diye sordu.

"Ah, Tanrı aşkına Lillian, kızım daha yeni geldi. Şimdi planları konuşmamıza gerek yok. Otur ve onu rahatsız etmeye bir son ver."

"Sadece mümkün olan en çabuk şekilde bu durumun özüne inmek istemişim."

"Neyin özü hanımefendi?" diye sordu Mary Rose.

Lillian ona doğru bir adım attı. "Senin gerçek Victoria olup olmadığını bulmak için. Bırak da lafımı bitireyim William, sonra ne yaparsan yap susacağım. Sen Leydi Victoria mısın?" diye sordu yeniden.

"Öyle olduğumu söylüyorlar," diye cevap verdi Mary Rose. "Babam açısından bunun doğru olmasını istiyorum. Onun biraz olsun rahatlamasını diliyorum, çünkü çok uzun zamandır beni arıyor."

"Peki kendi açından?"

Mary Rose onun ne sorduğunu anlamadı. Harrison'a baktıktan sonra dikkatini Lillian'a çevirdi. "Birkaç haftamı babamla geçirmek istiyorum, sonra da evime geri döneceğim."

"Plan yapmak için henüz çok erken," diyerek araya girdi babası. Mary Rose'un eline dokundu. "Burada benimle kalmak isteyebilirsin."

Mary Rose onu umutlandırmak istemedi. "Evimde dört ağabeyim var. Geri dönmek zorundayım, baba."

"Bunu sonra tartışırız," diye karar verdi. "İlk önce hepimizi tanımak için zamana ihtiyacın olacak. Lillian ailenin en zor üyesi tatlım. Nutkunun tutulduğunu görebiliyorsun. İtiraf etmeliyim ki kimsenin kız kardeşimi kızdırabileceğine inanmıyordum ama görülüyor ki sen bunu başardın."

Mary Rose'un kafası tamamen karışmıştı. "Sizi kızdırmak istemedim, hanımefendi."

"Harrison, bu kız babasının değerini anlayamıyor mu?" diye sordu Lillian.

"Hayır anlayamıyor," diye cevap verdi. "Onun değerleri İngiltere'deki diğer genç kızinkinden farklı."

“Misafir odasına geçelim mi?” diye önerdi Elliott. “Kız kardeşimin biraz ferahlamaya ihtiyacı var gibi görünüyor.”

“Siz Harrison’la gidebilirsiniz. Yeğenimle özel bir konuşma yapmak istiyorum.”

“Onu rahatsız etmene izin veremem Lillian.”

“Beni rahatsız etmeyecek baba.”

Harrison da karısını Lillian’la baş başa bırakmak istemiyordu. Elliott’ın kız kardeşinin ne kadar rahatsız edici olabileceğini biliyordu. Mary Rose’un üzülmelerini istemiyordu ve eğer zamanı olsaydı onu bir kenara çekip Lillian’ın sadece gözdağı verdiğini açıklardı. İyi kalpli bir kadındı ancak bunu kimsenin bilmemesine özen gösterirdi.

“Kızım ve ben yeterince birbirimizden uzak kaldık. Üzgünüm Lillian ama beraber içeri girmemiz için ısrar edeceğim.”

“Bir dakika içinde yanınızda oluruz baba,” dedi Mary Rose.

“Ben de halamla özel bir konuşma yapmak istiyorum.”

Onların iznini beklemedi. Yerine oturdu ve Lillian’ın da oturmasını önerdi.

Yalnız kalana kadar beklediler. “Ben mi başlayayım yoksa sen mi istersin, Lillian Hala?”

“İlk olarak ben başlayayım,” diye ısrar etti halası. “Yaşım kendine göre bir ayrıcalığı var,” diye ekledi gülümseyerek. “Niyetine güvenmek istiyorum canım, fakat bu çok zor. Evet, kocanın topladığı bütün kanıtları inceledim ve bu durumda senin Victoria olma olasılığın yüksek olduğu halde hâlâ kuşkuluyum. Neden ağabeyimin mirasçısı olmak istediğini gayet iyi anlıyorum.”

“Öyle mi? Victoria olmak istediğime neden inandığınızı bana anlatabilir misiniz?”

“Konum, servet...”

Mary Rose’un sorusuna o kadar çok şaşırmıştı ki sözlerini zor toparlıyordu.

“Ben de size sizin yeğeniniz olmak istemediğime dair bir o kadar neden sayabilirim. Başka biri olmak kesinlikle hayatı-

mı altüst eder hanımefendi. Montana’da bir ailem var. Evimi özlemem yeterli değil mi sizce?”

“Zengin bir aileden mi geliyorsun?”

“Evet, öyle olduğuna inanıyorum. İsteyebileceğim her şeye sahibim.”

“Ailcnin üyeleri de baban kadar zengin mi?”

“Emin değilim,” diye cevap verdi Mary Rose. “Bu farklı bir yaşam şekli, farklı türden bir zenginlik,” diye açıklamaya çalıştı. “Neden benim Victoria olmamı istemiyorsunuz?”

Lillian bir süre Mary Rose’a baktı. “Büyükanneinin gözlerini almışsın,” diye fısıldadı.

“Büyükannem mi?”

Lillian başıyla onayladı. Gülüşü ifadesini yumuşattı. “Agatha’nın kendi annesi dışında kimseye uygunsuz laflar ettiğini duymadım. Büyükanne acımasız ihtiyarın tekiydi ama sevimli mavi gözleri vardı. Agatha’nın mezarında kemikleri sızlıyordur muhtemelen, çünkü annesi hakkında kötü konuşuyorum. Fakat ben sadece gerçekleri söylüyorum. O gerekten çok çekilmez biriydi.”

Mary Rose kahkahaya boğuldu. Lillian oldukça ciddi görünüyordu ama yorumları görüntüsüyle çelişiyordu.

“Ağabeyimi artık üzgün görmek istemiyorum.”

“Onu üzmemeye çalışacağım,” diye söz verdi Mary Rose. “Sadece onu tanımak, sonra da evime geri dönmek istiyorum. Tabii ki onunla mektuplaşacağım ve bir gün gelip beni görmesini, ağabeylerimle tanışmasını da çok isterim.”

Lillian buna bir anlam veremiyordu. “Babanın sana verebileceklerini fark edemiyor musun?”

“Evet, bana verebileceği şeyi biliyorum. Sevgisini. Onun kalbini koruyacağım. Ve bir kızın babasını sevmesi gerektiği gibi sevmeye çalışacağım onu. Bir tecrübem yok ama öğreneceğim.”

“Tatlım, sen artık evli bir kadınsın, bu yüzden de eşinin kontrolü altındasın. Harrison’ın evi İngiltere’de. Onunla burada kalacağının farkına varmadın sanırım.”

Marky Rose böyle bir şeyin farkına varmamıştı. Görüşlerini Lillian'la paylaşmayacaktı yine de.

“Sen evli misin peki Lillian Hala?”

“Evliydim. Sevgili Kenneth beş yıl önce hayatını kaybetti. Çocuğumuz yoktu.”

“Kaybınız için üzgünüm,” dedi Mary Rose.

“Kendimi meşgul etmeye çalışıyorum. Hayır işleri projelerim var ve elbette ailemin benim zamanıma, ilgime ihtiyacı var. Robert'ın yedi çocuğu var. Başlarını hep belaya sokuyorlar. Barbara tatlı bir kadın ama çocuklarını kontrol edemiyor. Onların altı kızları ve bir oğulları var. Birkaç saat içinde hepsiyle tanışacaksın.”

“Robert ve Barbara kim?”

“Onlar senin amcan ve yengen. William, yani baban en büyüğümüz, sonra ben geliyorum, sonra Daniel ve en küçüğümüz de Robert. Barbara onun karısı. Yemeğe oturmadan önce giyebileceğin daha uygun bir elbise var mı canım?”

Mary Rose üzerine baktı. Göze çarpan herhangi bir leke ya da kırıksıklık göremedi.

“Elbisemle ilgili bir sorun mu var?”

“Aşırı derecede demode.”

“Bunun için lanet olası bir servet ödedim,” diye öne sürdü genç kız.

Lillian seslice iç geçirdi. Eli boğazına gitti. “O şekilde konuşmamalısın Victoria. ‘Lanet olası’ ifadesini burada kimse kullanmaz. Derhal hareketlerini düzeltmek için çalışmalara başlamalıyız. İnsan içine çıkmadan önce yapman gereken çok şey var. Babanın kim olduğunu unutmamalısın.”

Mary Rose halasının söylediklerini anlayamıyordu ama suratındaki ifade önemli bir şeyler olduğunu gösteriyordu.

“Tamam, babamın kim olduğunu unutmayacağım,” dedi. “Neden yeniden evlenmedin Lillian Hala? Gayet güzel bir kadınsın. Eğer Montana'da yaşıyor olsaydın rahmetli hayatayken bile en az on tane talibin olurdu.”

“Aman Tanrım. Küstahlık yapma kızım.”

“Küstahlık yapmıyorum,” dedi Mary Rose. “Sadece dü-rüstüm.”

Lillian topuzunun düzgün olduğundan emin olmak için uzandı, sonra ayağa kalktı.

“Düşüncelerini kendine saklamayı öğrenmelisin Victoria. Eğer aklındakileri söylersen insanları rahatlıkla şoke edebi-lirsin.”

Mary Rose birdenbire Lillian’ın onu kabullenmeye başla-dığını fark etti.

“Fikrinizi bu kadar çabuk değiştirmiş olamazsınız hanı-mefendi,” diye belirtti.

“Kanıtın tartışılması zor ama değerlendirmemi sonraya bırakabilirim. Sana kuşkularımın avantajını sağlıyorum tat-lım.”

“Neden?”

“Bu kadar soru sormak kabalıktır Victoria. İçeri gel. Ba-ban ve eşin seni yeterince beklediler.”

“İlk önce sizden bir iyilik isteyeceğim.”

Lillian yeğenine döndü tekrar. “Evet?”

“Lütfen bana Mary Rose deyin.”

“Ama sen artık Mary Rose değilsin, öyle değil mi? Sen ar-tık Victoria’sın. Buna alışman gerekecek.” Genç kızın kolunu kavradı. “Sana yarın katılacak olan arkadaşının adı nedir?”

“Eleanor,” diye açıkladı Mary Rose. “Onu seveceğinize inanıyorum Lillian Hala. Onun davranışları benimkilerden daha iyidir.”

“Göreceğiz,” diye cevap verdi Lillian.

Mary Rose halasını salona kadar takip etti. Ne Harrison ne de babası onu fark etmişti. Ateşli bir tartışmanın ortasın-daydılar.

“Bu parayı almanızı istiyorlar efendim. Almanız gerekti-ğine inanıyorum,” dedi Harrison.

Harrison Mary Rose’a arkası dönük olacak şekilde şömi-nenin önünde duruyordu. Mary Rose eşinin yanına doğru yürüdü ve onun yanında durdu.

“Almayacağım,” dedi Lord Elliott üçüncü kez. “Onu geri gönder Harrison.”

Harrison başını iki yana salladı. Mary Rose kolunu onun-
kine değdirdi. Harrison hemen onun elini tuttu.

“Ağabeylerimin gönderdiği para hakkında mı konuşuyor-
sunuz?” diye sordu.

“Evet,” diye cevap verdi Harrison. “Baban o parayı iste-
miyor.”

Lord Elliott şöminenin yanında duran yüksek bir koltukta
oturuyordu. Mary Rose ona döndü.

“Parayı alırsan ağabeylerimi memnun etmiş olursun
baba.”

Elliott’ın yüzündeki ifade, kararından vazgeçmeyeceğini
işaret ediyordu. Kızına bir şey söyleyecek oldu, sonra fikrini
değiştirip kız kardeşine döndü.

Lillian hemen öne atıldı. “Bu konuşmaya dahil olmama-
lısın Victoria. Bırak da beyler kendi aralarında halletsinler.
Yukarı çıkıp kıyafetlerine bakalım mı? Bu gece giyebileceğin
daha güzel bir şey vardır mutlaka.”

Mary Rose, Harrison’ın iç geçirdiğini duydu. Harrison
elini sıkıp ona baktı.

“Gidebilirsin hayatım. Bunu sonra konuşuruz.”

Uygun bir dille kovulmuştu. Eğer kendi evinde olsaydı
‘erkeklerin kendi aralarında konuşması’na dahil edilmeme
konusunu hararetli bir şekilde tartışırdı ama şu anda evinde
değildi. İngiltere’deydi. Kurallar hiç de oradakilerle benze-
miyordu, birden kendini güvende hissetmedi. Ağabeylerine
bütün akrabalarıyla anlaşmaya çalışacağına dair söz vermiş-
ti ve şimdi halasını uysalca takip ediyordu. Dahil edilmeme
konusundaki düşüncesini Harrison’a bildirmek üzere girişte
durup ona kaşlarını çatarak baktı, fakat kocasının tepkisi hiç
de olumlu değildi. Göz kırıp onun sinirini daha da artırmış-
tı. Mary Rose iç geçirip merdivenlere yöneldi. Harrison’la bu
konuyu konuşmak için uygun zamanı bekleyecekti.

Mary Rose bir saat boyunca halasıyla gardırobu hakkında

tartıştı. Kadın kıyafetlere takıntılı gibiydi. Mary Rose onun bu davranışını tuhaf buldu. Lillian'ın koca dolapta uygun bir şeyler bulamaması çok saçmaydı. Genç kız ona sekiz tane mükemmel elbise göstermişti. Lillian ise onları inceleyip başını iki yana salladıktan sonra kibirli bir ses tonuyla hiçbirini beğenmediğini belirtmişti.

Mary Rose duygularının karışmasına izin vermedi. Burada her şey farklı, diye hatırlattı kendine. Yine de halasının zevksiz bulunduğu iki elbisenin modelini ve kumaşını bizzat seçmişti. İstemese de utanç duyuyordu.

Sonunda üzerindeki mavi elbisede karar kıldı. Lillian terziye bir haberci göndermek üzere harekete geçti.

Kapı eşiğinde durdu. "Yarın ağabeyimin getireceği iki hekimin muayenesinden geçtikten sonra seninle kumaş seçip dolabımı oluşturmaya başlayacağız."

"Doktor kontrolüne ihtiyacım yok," diye isyan etti Mary Rose. "Kendimi gerçekten iyi hissediyorum."

"İşleri zorlaştırma Victoria. Bu senin iyiliğin için. Bu akşam yemekte yanımda oturduğundan emin olmalıyım, çünkü masadaki hal ve hareketlerine yardımcı olmak istiyorum. Şimdi bir saatliğine dinlenebilirsin, sonra aşağıya gel. O zamana kadar Robert ve ailesi burada olmuş olur."

"Lillian Hala? Daniel adında başka bir kardeşin daha olduğunu söylemiştin. O da gelecek mi?"

"Daniel ve karısı Fransa'nın güneyindeler. Bir iki hafta içinde eve dönmüş olurlar. O zaman onlarla tanışırın. Karısının adı Johanna. Üç çocukları var, hepsi de erkek. Şimdi git ve biraz kestir Victoria. Sana eşlik etmesi için Ann Marie'yi yollarım."

Mary Rose dinlenmesine yardımcı olmak adına neden bir hizmetçiye ihtiyaç duyduğunu sormadı. Sorsaydı, Lillian ona yeniden saygısız olduğunu söylerdi. İstirahat etme konusunda da fazla tartışma yaratmak istemedi ama bir insanın neden gün içinde uyumak isteyeceğini anlamamıştı. Hiç yorgun değildi, sadece bıkkındı. Hatırlaması gereken çok fazla isim ve uyması gereken çok fazla kural vardı.

Nasıl olacaktı da insanların beklentilerini karşılayacaktı? Mary Rose şimdiye dek sorumluluktan asla kaçmamıştı. Ak-rabalarını memnun etmek için ne gerekiyorsa yapmaya karar verdi.

Ann Marie elbisesini çıkarmasına yardım etmek için oda-ya girdi, sonra yatağın örtüsünü açtı. Genç hizmetçi perde-leri çektiğinde Mary Rose, istirahat etmesinin uygun görül-düğünü düşündü.

Oda oldukça büyüktü ve altın tonlarındaydı. Genç kız bunu oldukça rahatlatıcı buldu. Üzerinde sadece iç çamaşı-ryla yatağa uzandı ve ellerini başının arkasına aldı. Duygula-rını anlamlandırmaya çalışırken tavana bakıyordu.

Babasını ve onun ne kadar kibar bir insan olduğunu dü-şündü. Onun gülümsemesini sevmişti. Sesini de. Yumuşak ama buyurgandı. Ağabeylerine mektup yazdığı zaman Lord Elliott'ın çok iyi bir adam olduğunu da ekleyecekti.

Harrison birkaç dakika sonra içeri girdi.

"Baban inat ediyor," dedi ona. "Ağabeylerinin gönderdiği paranın onlara geri gitmesi gerektiğini düşünüyor. Onlarla yaşamana izin verdikleri için bunu bir tür ödeme olarak ka-bul ediyor. Hiçbir şeyi anlamıyor."

Mary Rose kocasına bakabilmek için yerinden doğruldu. "Ağabeylerimden bahsettiğimde bundan hoşlanmadı. Bunu bana bakışından anladım. Hayal kırıklığına uğramış gibi gö-rünüyordu."

"Başka bir ailen daha olduğu fikrine alışması için ona bi-raz zaman tanı," diye önerdi Harrison.

"Yarın iki hekim tarafından muayene edileceğimi biliyor muydun?"

Harrison ceketini çıkarıp yakındaki bir sandalyenin üzeri-ne attı, sonra yatağın kenarına oturdu. Ayakkabılarını ve ço-raplarını çıkarmak için eğildi. "Baban bana bahsetti bundan," diye belirtti.

"Neden muayene edileyim ki? Kendimi iyi hissediyor-um."

“Doktorlar sadece babana senin iyi olduğuna dair bir güvence verecekler. Bunun bir zararı olmaz değil mi? Eğer gerçekten fazla yoklanmak istemezsen buna bir son verdiririm.”

Mary Rose bir süre bunu düşündü, sonra babasını yatıştırmaya karar verdi. Harrison’ın haklı olduğunu tahmin etti. Muayene edilmenin bir zararı olamazdı.

“Büyük miktarda para israfı oluyor,” dedi. “Ama onun planlarına uyacağım. Babam hakkında ne düşündüğümü sormadın. Merak etmiyor musun?”

Harrison dönüp ona gülümsedi. “Ne düşündüğünü biliyorum zaten. Onun hakkında merak ettiğin pek çok şey var elbette. O sana bakmadığı zamanlar ona olan bakışını gördüm. Onu çoktan gözün tuttu ve zamanla kendisini seveceksin.”

Mary Rose başıyla onayladı. Harrison hiç olmadığı kadar iyi bir gözlem yapmıştı. “Ben onun kızıyım. Onu sevmem gerekir, öyle değil mi?”

“Evet.”

“Ona güvenebilir miyim?”

Harrison bu soruyu şaşkınlıkla karşıladı. “Evet,” diye cevap verdi. “Ona güvenebilirsin. Biliyorsun bana da güvenebilirsin.”

Mary Rose bu konuda konuşmak istemiyordu. Konuyu değiştirmek istedi ama Harrison buna izin vermedi.

“Sanırım senden bana güvenmeni istememeliydim. Belki de biraz kibirli davranmışımdır.”

“Belki mi?”

“Henüz her şeyi anlayamadın, değil mi?”

“Neyi anlayamadım?”

“Sevgi ve güvenin beraber yürüdüğünü. Eğer bana güvenmeseydin beni sevemezdin. Ve sen de beni seviyorsun, öyle değil mi?”

Mary Rose ona cevap vermedi. Güven, onun için hâlâ hassas bir konuydu. Harrison bilerek onu incitmişti. Baş-

larda onun neden çiftliğe gelişiyle ilgili sessiz kaldığını anlamıştı. Evet, onun niyetini anlamıştı, fakat birbirlerine olan aşklarını açıkladıktan sonra sessiz kalmaya devam etmesi ayrı bir şeydi. Harrison ona bir babasının olduğunu söylemenin ağabeylerinin görevi olduğunu açıklamıştı. Genç kız bu gerçeği de anlıyordu.

Ama yine de Harrison onu kandırmıştı ve korkusunu dile getirmeye çekinse de Harrison'ın aynı şeyi yapıp yapmayacağından emin olamıyordu.

Aralarındaki güvenin yeniden oluşturulması gerekiyordu ve Harrison, Mary Rose korkularının üstesinden gelene kadar sabırlı olmak zorundaydı.

“Seninle bunu tartışmaya hazır değilim,” dedi. “İster beğen ister beğenme, her şeyi çözüme kavuşturmak için bana biraz zaman vermek zorunda kalacaksın.” Harrison'ın kışkırtıcı çatması üzerine ekledi: “Ve evet, seni seviyorum. Bekle-yişin boyunca sana nasıl güvenebileceğimi bana gösterebilirsin.”

“Beni kızdırıyorsun Mary Rose.”

“Ama beni seviyorsun değil mi?”

“Evet, seviyorum.”

Sesi pek de mutlu gelmiyordu. Mary Rose onun bu tavrına üzülmemişti.

Harrison ise mantıklı davrandığını düşünüyor ve karısının da tamamen aynı şekilde düşünüp davranmasını istiyordu.

“Umarım bu akşam herkesin ismini hatırlayabilirim.”

Bilerek konuyu değiştiriyordu. Harrison pantolonunu çıkarmaya başladı.

“Hatırlamana yardım edeceğim. George MacPherson hakkında konuşmamız gerek hayatım. O babanın kişisel asistanı. Bu akşam burada olamayacak, tatilinden henüz dönmedi. Ona Douglas'ın sokağın köşesinde gördüklerini anlatmanı istemiyorum. O geceyle ilgili hiçbir şey bilmiyormuş gibi yap.”

“Beni alan o muydu?”

“Öyle zannediyorum ama bunu henüz kanıtlayamadım. Eski defterleri inceliyorum. MacPherson suç ortağına vermek için milyonlarca doları kendi başına biriktirmiş olamaz, yani parayı Elliott’ın hesaplarından birinden almış olmalı. Henüz bu çelişkiyi çözemedim. Ama çözeceğim.”

“Kaçırılma zamanlarında MacPherson sorgulanmamış mıydı?”

“Evet, sorgulanmıştı. Fakat yetkililerin ellerinden geleni yaptıklarına inanmıyorum.”

“Sana yardım edebilir miyim?”

Harrison bu teklifi reddedecek oldu ama sonra fikrini değiştirdi. Mary Rose artık onun eşiydi ve Harrison yalnız çalışmaya alışık olmasına rağmen onun da bu olaya dahil olmasını istiyordu. Beraber çalışmak ilginç bir deneyim olacaktı.

“Evet, yardım edebilirsin.”

“Eğer Douglas’a İngiltere’ye gelmesini söyleseydik, MacPherson’ı direkt suçlu olarak gösterebilirdi.”

“Anılar da görüntüler de seneler geçtikçe değişir,” diye cevap verdi Harrison. “Savunması Douglas’ın iddiasını çürütecektir. Destekleyici bir kanıt olmadan bu iddia güvenilir olamaz.”

“Babama MacPherson’dan bahsettin mi?”

“Henüz değil,” diye cevap verdi Harrison. “Her şeyi anlattığımda, onun o adamla çalışabileceğini düşünmüyorum, tabii yakın zamanda kanıt bulabilirsem. Ona şimdi anlatmamı ister misin?”

“Bunu istesem yapar mıydın?”

“Evet.”

Harrison’ın, istediği şeyi yapacak olmasına sevinmişti. Sorunu iyice düşündü, sonra beklemelerinin daha iyi olacağına karar verdi.

“Renk vermemek onun için zor olacaktır, bu durumda MacPherson gerçekten şüphelenebilir. Bize izini kaybettirebilir ama bunu iddia edemeyiz, öyle değil mi? Hayır, bence ona anlatmak için sabretmeliyiz.”

“Montana’ya gelme sebepimi sana anlatmak için sabretmemi senin anlayışla karşıladığın gibi mi?”

“Bu farklı ama,” diye öne sürdü. “Babamı pek iyi tanımıyorum ancak onun bir pokerci yüzüne sahip olduğuna inanmıyorum.”

Harrison kaşını kaldırdı. “Pokerci yüzü mü?”

“O duygularını açığa vurabilecek biri. İyi bir poker oyuncusu başkalarının onun ne düşündüğünü öğrenmesine izin vermez. Bahse girerim birçok şans oyunu kazanmışlığın vardır, değil mi? Ne düşündüğünü nadiren açığa vurursun. Öğlenleri herkes dinlenir mi?”

Konulardaki sapma onun cesaretini kırmamıştı. Karısının aklının işleyişine giderek alışıyordu.

“Çoğu kadın dinlenir.”

“Peki ya erkekler?”

Harrison Mary Rose’un cevap vermeden önce geri kalan kıyafetlerini çıkardı. “Bazı erkekler dinlenir ama ben dinlenmeyeceğim. Seni istiyorum. Konuşman bitiyor mu hayatım?”

Mary Rose ayağa kalktı. Kollarını onun boynuna doladı ve gözlerinin içine baktı. “Kıyafetlerimi seviyor musun?”

“Ah hayır. Kıyafetlerinden nefret ediyorum. Seni kıyafetsizken seviyorum.”

Harrison Mary Rose’un onun istediği yorumları yapmıyordu. Mary Rose gardırobu hakkında artık endişelenmemeye karar verdi. Şimdi yapacağı çok daha önemli bir şey vardı. Kocasıyla sevişecekti ve onun aklını tamamen başından almaya kararlıydı.

“Ne kadar süreyle odamızda dinlenme izniniz var?”

Harrison ona cevap verirken genç kızın boynuna öpücükler kondurdu. “Birkaç saat. Neden sordun?”

“Bu yeterince uzun. Lütfen biraz çekil.”

Harrison başını kaldırdı. “Yoksa istemiyor musun...”

“Ah evet,” diye cevap verdi Mary Rose nefes nefese. “İstiyorum ama sıra bende.”

“Az önce söylediklerinle ilgili en ufak bir şey anlamadım.”

“Anlatmamı mı yoksa göstermemi mi tercih edersin?”

“Göster bana.”

Mary Rose bir bakire misali kızarıyordu ama davranışları baştan çıkarıcıydı. Harrison ellerini başının arkasına alıp onun ne yapacağını görmeyi bekledi.

Mary Rose oturdu, sonra dizleri üzerinde eğildi. Kocasının bakışları utangaçlığını yenmesine yardımcı oluyordu. Yavaşça iç çamaşırını bir arada tutan saten kurdeleyi çözdü.

Harrison’ın nefesinin düzensizleştiğini duymak onu memnun etmişti. İç çamaşırını tamamen çıkardığında öne, onun göğsüne doğru eğildi. Saçları onun omuzlarına dökülüyordu.

“Gıdıklanır mısın?” diye sordu Mary Rose parmaklarını onun üzerinde gezdirirken.

Harrison onun kokusunu içine çekti. “Hayır.”

Mary Rose o sırada aşağılara doğru hareket etti. Harrison, genç kızın aldığı cevabın doğruluğunu kendince ispat edeceğini umdu.

Tahmin ettiği şey oldu. Mary Rose erkekliğini öpmeye başladığında, Harrison neredeyse yataktan düşecekti. Çenesini sıkıp gözlerini yumdu. Mary Rose onu parmak uçları ve dudaklarıyla okşuyordu. Harrison bu tatlı işkenceye dayanamıyordu. Sonunda dayanamayıp onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı.

Harrison ona karşı pek de nazik değildi. Baştan çıkmaya hazır olsa da önce ona zevk vermeye kararlıydı. Genç kızın bacaklarını ayırıp üzerine oturttu.

“Al beni içine,” diye mırıldadı boğuk bir ses tonuyla.

Mary Rose başını iki yana salladı. “Henüz değil,” diye fısıldadı. Öne eğilip ellerini onun omuzlarına koydu, sonra onu tatlı tatlı öpmeye başladı. Dilinin ucu Harrison’ın dudaklarına sürtünüyordu. Harrison onu boynundan kavrayıp kendine doğru çekti ve öpücüğünü derinleştirmeye çalıştı. Sonra da genç kızın dili damağını okşamaya başladı.

Harrison daha fazla hareketsiz kalamadı. Elleri, göğüslerini okşamak için harekete geçti. Mary Rose ona doğru kıvrılarak ona dokunuşunun hoşuna gittiğini bildiriyordu.

Karnını okşadıktan sonra elleri bacaklarına doğru ilerledi. Nemli sıcaklığını hissettiğinde ise onu kalçalarından kavrayarak yavaşça derinlerine çekti.

Mary Rose ne yapacağından emin olmasa da kalçalarını hareket ettirmeye karar verdi.

Harrison kısık sesle inledi ve onun kalçalarını sıkıca kavradı. Bu Mary Rose'un ihtiyacı olan cesaretti. Bütün dikkatini zevk alırken ona da zevk vermeye odakladı. Hareketleri artık içgüdüsel oldu ve bu oldukça tuhaf olsa da Harrison'ın umrunda değildi.

Çok geçmeden her ikisi de kontrolünü kaybettiğinde Mary Rose neredeyse bağırarak onun adını sayıkladı ve Harrison'ın üzerine yığıldı. Harrison'ın kalbi en az kendinkine gibi hızla çarpıyordu.

Harrison'ın kendine gelmesi biraz uzun sürdü. Onu kollarında tutuyordu ve gücünü geri kazanmaya çalışırken ona şefkat göstermekten kendini alamıyordu.

Sonunda konuşabildi. "Neydi o öyle?"

Mary Rose birden utandığını hissetti. "Sevmedin mi?" diye fısıldadı.

Harrison genç kızın sesindeki endişeyi hissedip gülmeye başladı. Sevmemek mi? Onun tatlı ve nemli dudaklarını görmek bile tekrar sevişmek istemesine neden oluyordu.

Saçlarını parmaklarına dolayıp genç kızın yukarı kaldırdı.

"Evet, sevdim. Anlayamadın mı bunu?"

Mary Rose memnuniyetle gülümsedi. "Hissetmiştim. Tatdını seviyorum."

Harrison onu kendine çekip uzun uzun öptü.

İkinci kez seviştiler, daha ağırdan alarak. Harrison kontrolün onda olmasını istemedi ve yaşadığı o tatlı acıyı karısına bizzat yaşattı. İkisi de tam anlamıyla tatmin olmuştu.

Sonunda giyinme zamanları geldiğinde Mary Rose esni-

yordu. Harrison'ın da tıpkı kendisi gibi yorgun görünmesine sevinmişti.

Ann Marie, Mary Rose'un saçlarını başının arkasında toplamak için ısrar etti. Hizmetçi Bayan Lillian'ın komutlarına uyduğunu söylediğinde, Mary Rose pes etti.

Harrison ona güzel göründüğünü söyledi. Mary Rose üç saat boyunca iyi niyetli kalabalık bir akraba topluluğu tarafından incelenip sorgulandıktan sonra nasıl görüldüğünden emin olamadı. Herkesin onun konuşma ve yürüme şekliyle ilgili bir fikri var gibiydi. Akşam yemeği, üzerinde bir gerginlik yaratmıştı, çünkü ilgi odağı olmaya alışık değildi ama gülümsemeye devam etti ve insanların meraklı tavırlarını anlayışla karşılamaya çalıştı.

Barbara'nın tavrı görülmeye değerdi. Uzun boylu ve iri bir kadındı. Mary Rose'u gördüğü andan itibaren onu yeğeni olarak kabullendi. Onu kollarına alıp sarıldı ve sanki sakinleşmesi gereken bir bebekmiş gibi sırtını sıvazladı.

"Ah zavallı çocuğum," diye tekrarladı defalarca. "Artık her şey yolunda. Ailenle beraber evindesin. Her şey güzel olacak. Hepimiz seni sevmek ve ilgilenmek için buradayız."

Barbara onu bırakmadı. Sonunda Robert genç kızın imdadına yetişti. "Onu boğacaksın Barbara," dedi.

Mary Rose böylesi bir ilgiye maruz kaldığı sırada Harrison'a baktı ve onun neşesini gördü. Misafir odasında babasıyla durmuş onun üç tarafa birden aynı anda çekıştırilmesini izliyordu.

Genç kız ona gülümsedikten sonra dikkatini şefkat dolu amcasına ve onun eşine çevirdi. Yorumları şaşırtıcı olsa da onu kabullenmeleri aşağılayıcıydı. Barbara onun senelerce acınası bir haksığa maruz kaldığını düşünüyor gibiydi. O bir mağdur değildi ama akşamın sonlarına doğru bütün akrabalarının onun öyle olduğunu düşündüğünü fark etti.

Onlara kızmamaya çalıştı. Ağabeyleriyle beraber nasıl bir yaşam geçirdiğini anlamıyorlar, bu yüzden onun birçok şeyden mahrum kaldığını düşünüyorlardı.

Kuzenleriyle tanıştırdı ve hepsinin zeki olduğunu fark etti. En büyüğü sadece on dört yaşındaydı ve cemiyet içine çıkmaya hazırlanıyordu. Kız kardeşler yaş ve görüntü bakımından merdiven basamaklarını andırıyorlardı. En küçükleri Robert adında bir oğlandı. Yedi yaşındaydı ve kuzeniyle tanışmaya pek de hevesli değildi. Misafir odasına koştuğu an Harrison'ı gördü ve o andan itibaren onun yanından ayrılmadı. Belli ki çocuk Harrison'a hayran kalmıştı.

Çocukların yetişkinlerle yemek yemesine izin verilmedi, bu yüzden yemeğin hazır olduğu söylendiğinde aşağı kata yollandılar.

Mary Rose çocukların dahil edilmemesini tuhaf buldu ama düşüncesini belirtmeyecekti, çünkü Lillian Halası onu söylediklerine dikkat etmesi konusunda uyarmıştı.

Barbara ve Lillian'ın arasına oturdu. Harrison ise masanın karşı ucundaydı.

Genç kız yemeğin kutsal bir merasim olduğunu kısa süre içinde fark etti. Kimse fısıltıdan yüksek bir sesle konuşmuyordu ve hizmetçiler yemekleri hoş gümüş tabaklarda servis ederken etrafta usulca dolanıyorlardı.

Yemeğe başlamadan önce Mary Rose ilk hatasını yaptı. Halasına dua edip etmeyeceklerini sordu. Babası onun bu sorusunu duyup masadakileri bir şükran günü duasıyla onurlandırmasını önerdi.

Mary Rose bunu yaptı ama duasını bitiremedi. Lillian'ın saldırgan bir Kızılderili gibi tiz bir sesle feryat etmesi göz önüne alındığında, kimse Mary Rose'u duymuş olamazdı.

"Aman Tanrım, William, onu Katolik olarak yetiştirmişler. Ne yapacağız şimdi?"

"Zavallı çocuğum," dedi Barbara. "Ah zavallı çocuk."

"Henüz Katolik değilim," dedi Mary Rose. "Hangi dine inanacağıma henüz karar veremedim."

"Kararını veremedin mi? Victoria, Elliott ailesi uzun yıllardan beri İngiliz Kilisesi'nin inançlı üyeleridir. Sen de bir Elliott'sun tatlım," diye açıkladı Lillian.

“Aynı anda hem Katolik hem de Elliott olamaz mıyım? Ya da Yahudi ya da...”

Lillian derin bir nefes aldı, bu onaylamama belirtisi genç kızı durdurdu. Halası su bardağını devirdiğinde ise Mary Rose onun öfkelenişini düşündü.

“Sizi üzmemek istememiştim,” dedi Mary Rose. “Ağabeylerim ve ben kararlarımızı vermeden önce farklı dinleri araştırmaya karar vermiştik.”

“İşimiz zor, Lillian,” dedi Barbara.

Lillian başıyla onayladı. “Nereden başlayacağımızı bilmek çok güç. Değiştirmemiz gereken çok şey var.”

Yeğenine döndü. “Eğer annen ve büyükannen diğer dinler hakkında konuştuğunu duysalardı ikisi de korkudan ölerdi.”

“Onlar zaten öldü,” dedi Elliott. “Victoria’nın diğer dinler hakkında da bir şeyler öğrenmek istemesini takdir ediyorum. İngiliz Kilisesi’ne katılmaya karar vereceğinden eminim.”

Mary Rose onunla tartışmadı. Öyle bir şey yapacağından emin değildi, yine de masada uzun bir tartışmaya girmek istemiyordu.

Harrison, Elliott’ın kararından rahatsız olmuştu. “Karar onun, değil mi efendim?”

Elliott omuz silkti ve konuyu değiştirmeye karar verdi. Lillian’ın yüzü parlak kırmızı bir renk almıştı. Bir akşam içinde yeteri kadar şoka uğramıştı.

“Victoria, adını büyükannenden aldığını biliyor muydun?”

Mary Rose’un gözleri büyüdü. Eğilip halasına fısıldadı: “Huysuz ihtiyarın adını mı aldım?”

Lord Elliott kızını duymuştu. Gülmemek için kendini zor tuttu. Lillian yüksek sesle sızlandı ve eli tekrar boğazına gitti. Mary Rose yersiz konuştuğunun farkına varmıştı ve kendini kurtarmak için bir şeyler düşünmeye başladı.

Babası her şeyi normal karşılıyor gibiydi. “Hayır, Victoria huysuz ihtiyar olan değil, diğer büyükannen,” derken gülümsedi.

Sonra da gülümsemeye devam ederek yemeye devam etmelerini önerdi.

Yemeğin geri kalanı diken üstünde geçti. Mary Rose masaya oturduğunda açtı ama şu anda yemek yemeyi düşünecek halde değildi. Midesi altüst olmuştu. Yemeğini yiyormuş gibi yaptı ve neşçeliymiş gibi davrandı.

Resmiyet umrunda bile değildi. Yemek toplantıları sesli ve düzensiz olmalıydı. Ağabeyleri yemek sırasında tartışıp birbirleriyle alay ederdi ve her zaman gülecekleri bir şeyler olurdu.

Şu anda ise kendini bir cenazede gibi hissediyordu. Yukarı çıkıp yatağına uzanmak istedi ancak izin istemeye cesaret edemedi ve Lillian Halası'nın komutlarına yemek boyunca sürdü gitti.

Babası onun eve geri dönüşü ve Harrison'la evliliği şerefine güzel bir kutlama yapmıştı. Fakat Barbara eylül sonunda düzenlenecek bir davetin kutlamayı mükemmelleştireceğini öne sürdü. Lillian bu fikri hemen benimsedi.

Sakin fısıltılar halinde planlarını yapmaya başladılar. Mary Rose çok geçmeden yarı uykulu bir hale geldi.

Bir saat sonra yatma izni aldığı anda o kadar bitkindi ki merdivenleri güçlükle çıkabildi.

Ann Marie onu bekliyordu. Gül de öyle. Kırmızı çiçek bir kez daha yastığına yerleştirilmişti. Mary Rose gülü görür görmez gülümsedi.

Harrison ona katıldığında, genç kız çoktan uykuya dalmıştı. Harrison ona iyi geceler öpücüğü vermek için eğildi ve Mary Rose'un elinde çiçekle uyuduğunu görünce çok sevindi. Gülü aldı, yatağına girdi ve genç kızın çiçek yerine kendisine sarılmasını sağladı.

Bu akşam Mary Rose için zor olmuştu. Harrison onun kafasının ne kadar karıştığının farkındaydı ve gördüğü ilgiden bunaldığından da emindi.

Yemeğinden bir lokma bile almamıştı. Sürekli eleştirilmek iştahını kaçırmış olmalıydı ki Harrison da onunla aynı durumdaydı.

Mary Rose iyi idare etmişti. Tüm bu olup bitenlere Harrison'dan daha iyi bir tepki vermişti. Harrison akrabaların düşüncesizce yorumlarına karşılık öfkeyle titremişti ama Mary Rose hepsine karşı oldukça güleryüzlü olmuştu.

Harrison, karısı için endişelenirken uykuya daldı. Evet, bu akşam zor olmuştu.

Ve daha da kötüye gidecekti.

3 Ekim 1872

Sevgili Rose Anne,

Lütfen beni evlenmeye zorlamaya bir son verir misin? Biliyorsun, evliliği düşünecek durumda bile değilim. Hapse atılabilirim ya da bir ağaca asılabilirim ve ne bir kadını dul bırakmak istiyorum ne de birini benim yaşamam gereken hayata uymaya zorlamak.

Ayrıca, şu anki hayatımdan memnunum. Kendi halimde yaşıyorum ve kimseye bir hesap vermiyorum. İhtiyacım olan en son şey bana baskı yapan bir kadın.

İçinde bir bayanın adet dönemini açıkladığın mektubun zamanında ulaştı. Mary Rose berbat ağrılar çekti ve iki gün boyunca odasından çıkmadı. Hâlâ bu konuda konuşmuyor olsa da ona açıklamalarda bulunduğu mektubun epeyce işe yaradı. Bu durumdan hiç hoşlanmıyor anne, yine de günün birinde fikrini değiştireceğinden eminiz. Erkekleri yumruklamaya son vermesi gerektiğini eninde sonunda öğrenmek zorunda kalacak.

Hâlâ ne kadar tatlı olduğunun farkında değil. Hiçbirimiz onun aksinin olacağını düşünmüyoruz. Ona sürekli söylenen dört tane ağabeyi sayesinde onun kendini beğenmesi pek de mümkün değil. Kasabadaki erkeklerin bakışları hep ona dönük. Onu görene kadar bekle anne. O zeki ve zarif, dahası o mavi gözleri çok canlar yakacağı benziyor.

Tanrım, onun büyümesine şahit olmaktan nasıl da nefret ediyorum.

Sevgiler,

Adam

Tarama:miuwmiu

Düzenleme:buk@

19. BÖLÜM

Mary Rose ertesi gün muayene edildi. Dr. Thomas Wells ve Dr. Harold Kendleton sabah saat on birde geldiler ve iki saat boyunca Mary Rose'la ilgilendiler. Fiziksel muayene pek zamanlarını almadı ve geri kalan vakitlerini genç kızın geçmişinden bahsederek geçirdiler.

Mary Rose onların sorularını cevaplamaktan mutlu oldu, çünkü ailesi hakkında ve Montana'daki hayatı hakkında konuşmak ona zevk veriyordu. Ağabeyleriyle gurur duyuyordu ve onların ne kadar mükemmel olduklarını herkesin bilmesini istiyordu.

Doktorlar odasından çıktığı sırada terzi ve beraberindeki üç yardımcı Mary Rose'un yeni gardırobu üzerinde çalışmalar yapmak için içeri girdi.

Doktorlar uzman görüşlerini bildirmek üzere Lord Elliott'ı aradılar. Mary Rose'un babası toplantıya kız kardeşlerini ve onların kocalarını da davet etti, çok geçmeden Harrison'ı da dahil etmeye karar verdi.

Dr. Wells kır sakallı, iri yarı bir adamdı. Fikirlerini açığa vurmaktan çekinmiyordu. Harrison onu biraz gösterişli bulmuştu. Çok bilmiş düşünceleri de tamamen yanlıştı.

Toplantı ikinci kattaki kütüphanede yapılıyordu. Harrison içeri girdiğinde Wells Victoria'nın yeni hayatına yavaşça geçiş yapmasına yardımcı olmanın önemli olduğunu düşündüğü-

nü söylüyordu. Harrison kapıyı ardından kapattıktan sonra kollarını göğsünde kavuşturarak kapıya yaslanmıştı.

“Onun, geçmişinin üzerinde fazla durmasına izin verilmemeli,” dedi Wells. “Kendleton’la beraber onun birlikte yaşadığı adamlara ne kadar sadık olduğunu fark ettik. Görüldüğü gibi Victoria onları ağabeyleri olarak kabul etmiş durumda ve şu an için onlarla akraba olmadıklarını kabullenmesi imkânsız.”

Dr. Kendleton başıyla onayladı. Dinleyicilerine kalın camlı gözlüklerinin arkasından bakıyordu. “Başına gelenlerle ilgili onun konuşmasına izin vermenin iyi bir fikir olduğuna inanmıyorum. Ona yardımcı olmalısınız. Buradaki yeni hayatına başladığında zamanla geçmişini de unutacaktır. Kızınız çok zeki Lord Elliott. O adamlara karşı hissettiği tuhaf sadakati aştığında buradaki hayatına uyum sağlama süreci de bitmiş olacak.”

Harrison uzmanları dinledi ve onların hiçbir önerisini onaylamadı. Fark ettiği kadarıyla Elliott onların her kelimesine bağlı kalıyordu. Birilerinin ona rehberlik etmesini istiyordu, fakat Harrison’ın tahminine göre Elliott yanlış insanları dinliyordu.

Daha fazla sessiz kalamadı. “Neden kızınızla endişelerinizi paylaşmıyorsunuz efendim? Eğer onun buradaki yaşama uyum sağlamakta zorluk çekeceğini düşünüyorsanız, o zaman ona nasıl yardım edebileceğinizi sorun.”

“Az önce bana onun geçmişini deşmemem yönünde tavsiyede bulunuldu Harrison. Hepimiz artık onun geleceğe bakmasına yardımcı olmak istiyoruz. Geçen akşam onu duydum mı? Burada sadece bir süreliğine kalıp sonra Amerika’ya döneceğine inanıyor. O dört adama inanılmaz bir sadakat hissediyor.” Son yorumlarıyla Dr. Wells’e atıfta bulundu. “Bu konuda haklısınız.”

“Onun başına gelenleri geri alamazsınız,” dedi Dr. Kendleton. “Ama sabırla çalışırsanız, kızınızın dolu dolu ve parlak bir geleceği olacaktır.”

Harrison öfkesini açığa vurmamak için kendini zor tutuyordu. “Neden hepimiz onun senelerce büyük çileler çektiğine inanıyorsunuz? Büyüdüğü zamana dek o bir mahkûm değildi. İyi bir hayatı vardı. Ona ihtiyaç duyduğu her şey sağlandı ve kesinlikle çok sevildi. Onun ağabeyleri hakkında konuşmasına izin vermeyerek büyük bir hata yapıyorsunuz efendim. Ağabeyleri onun ailesi. Tabii ki onlara karşı sadık olacak.”

“Uzmanları dinlemeliyiz,” diye üsteledi Lord Elliott. “Onlar Victoria’ya yardım etme konusunda senden ve benden daha çok şey biliyorlar.”

Harrison ona daha fazla ne diyebileceğini bilmiyordu. Elliott’ın davranışları hayretler içinde kalmasına yetmişti. Kendinden emin olmama duygusu Elliott’a ait bir davranış olamazdı. Çoğu zaman çok disiplinli ve sistemli çalışan bir adamdı ve kesinlikle mantıklı düşünürdü. Biraz kafa yormuş olsaydı Mary Rose’u olduğu gibi kabul ederdi.

Baş başa olsalardı, neden korktuğunu ona anlatmasını istebilirdi.

Elliott onun ne düşündüğünü tahmin etmiş olmalıydı, çünkü birden, “Onu kaybetmeyeceğim oğlum. Onu mutlu etmek için elimden geleni yapacağım,” dedi.

“Hepimiz onun için en iyisini istiyoruz,” diyerek araya girdi Lillian.

Harrison sesli bir şekilde iç geçirdi. “Hepinizden istediğim şey, eşimin ne kadar sevimli bir genç kız olduğunu fark etmeniz. Onun değişmeye ihtiyacı yok. Onun geçmişini söylemezsiniz ve eğer büyüdüğü yılları anlatmasını dinlemiş olsaydınız, onun hiçbir şey olmamış gibi davranmasını sağlamanın ne kadar büyük bir hata olduğunu anlardınız.”

“Biz onu değiştirmek istemiyoruz,” dedi Barbara. “Sadece onun eğitimini ve tecrübesini genişletmek istiyoruz.”

Dr. Kendleton Victoria ile ‘başa çıkma’ ile ilgili daha fazla öneride bulunmak için söz aldı.

Harrison onların saçma konuşmalarını daha fazla din-

leyemedi. Tek kelime etmeden kütüphaneyi terk etti. Eşini neredeyse toplayıp Montana'ya geri götürme isteği uyanmıştı içinde. Onu mükemmellik yolunda geliştirmeye çalışma düşüncesi Harrison'ı dehşete düşürmüştü.

Lord Elliott'la konuşmadan önce birkaç gün beklemeye karar verdi. Bir kızı olduğu fikrine ve onu çevresinde görmeye alışması için ona zaman vercekti, sonra da onu bir kenara çekip ona unutmış olduğu bir gerçeği hatırlatacaktı: Bir babanın sevgisi karşılıksız olmalıydı. Mary Rose'un değişmeye ihtiyacı yoktu. Olduğu gibi kabul edilip sevmeye ihtiyacı vardı. Harrison, Elliott'ın kısa sürede mantıklı davranmaya başlayacağını umuyordu.

Mary Rose'un iyi olduğundan emin olmak için ona baktı. Mary Rose odanın ortasında kolları iki yana açık bir şekilde bir taburenin üzerinde duruyordu. Bu sırada iki kadın onun ölçülerini alıyordu. Mary Rose tavana bakıyor ve etrafındaki telaştan dolayı bıkkın görünüyordu.

Harrison onun dikkatini çekmek için ıslık çaldı ve tam o anda Lillian aceleyle içeri daldı.

"Dikkat çekmek için ıslık çalınmaz. Senin görgün bu mu?"

"Harrison'ın davranışları mükemmeldir," diye seslendi Mary Rose. "Şimdi lütfen bu tabureden inebilir miyim? Eşimle konuşmak istiyorum."

"Hayır tatlım, olduğun yerde kal," diye emretti Lillian. "Harrison'la sonra da konuşabilirsin. İşimiz var."

"Hayatım, birkaç belgeyi toparlamak için Londra'ya gitmem lazım. Karanlık çökmeden burada olurum."

Mary Rose onunla gitmek istedi ama ricası Lillian tarafından reddedildi.

"Harrison'a veda öpücüğü vermek istiyorum," dedi genç kız.

"Hayır canım," diye cevap verdi Lillian.

Harrison onu umursamadı. Odanın karşısına geçti, karısının çenesini kavrayıp onu öptü. Harrison bu iş için uzun

zaman harcadı, fakat bu Mary Rose'un umrundaymış gibi görünmüyordu. Genç kız kollarını kocasına dolayıp ona hareketle karşılık verdiğinde halası hayrete düşmüştü.

Harrison birkaç dakika sonra gitti. Öğlenin büyük bölümünü Londra'daki ofisinde geçirdi. Masasının üzerinde evrak kalabalığı vardı ve en az bir aylık işin onu bekliyor olduğunu biliyordu. Kutularca eski defter ve yazışmayı ayıkladığı sırada asistanı iş meseleleri ile ilgili soru listesini ona sıraladı.

Harrison, Elliott'ın evine ancak akşam dönebildi. Ev, akrabalarla ve yakın arkadaşlarla doluydu.

Mary Rose onu görünce rahatlamış göründü. Uzun koltukların birinde babası ve arkadaşı Eleanor'un arasında oturuyordu. Harrison misafir odasına girer girmez, aceleyle ayağa kalktı.

Misafirlerin önünde ona şefkat göstermek uygun bir davranış olarak kabul edilmiyordu ama ne bunları iyi bilen Harrison ne de bir fikri olmayan Mary Rose görgü kurallarını umursuyordu. Birbirlerine ulaşmak için bir grup arkadaş ve akrabayı aştılar. Mary Rose kendini onun kollarına atıp ona sıkıca sarıldı.

"Seni özledim," diye fısıldadı.

Harrison eğilip onu alnından öptü. "Günün nasıl geçti hayatım?"

"Hareketli," diye cevap verdi Mary Rose. "Lillian bize kötü kötü bakıyor. Acaba nerede yanlış yaptım?"

"Birbirimize dokunmayı ne kadar çok sevdiğimizi başkalarına göstermememiz gerekiyordu," diye açıkladı Harrison.

"Bu katı bir kural mı?"

Harrison omuz silkti. Sonunda onu bıraktı ama sonra kolunu onun omzuna attı ve genç kızı kendine doğru çekti.

Lord Elliott hayretler içinde kalmış bir halde ona bakıyordu. Harrison bir kez daha ne kadar değiştiğini duyacağını tahmin etti.

İkisi birden Elliott'a doğru yürüdüler. Lillian memnuniyetsizlikle baktı onlara.

“Bu kadar garip davranışlar pek senin huyun değildi Harrison. Karını serbest bırak.”

“Bırak onu Lillian. Artık o emir verebileceğin bir çocuk değil. Gelip bize katılsana oğlum. Eleanor da tam bize İngiltere’de olmaktan ne kadar memnun olduğunu anlatıyordu.”

Mary Rose ve Harrison Eleanor ve Elliott’ın karşısındaki kanepeye oturdular. Lillian ise koltukların yanında duran yuvarlak bir sandalyede oturuyordu.

“Burayı seviyorum,” dedi Eleanor heyecanlı bir şekilde. “Kendime ait bir hizmetçim var ve herkes bana karşı oldukça nazik.”

“Şımartılmayı sever,” diye fısıldadı Mary Rose Harrison’a.

“Victoria, bir kadın başkaları ile beraberken fısıldaşmaz,” dedi Lillian.

“Evet, Lillian Hala.”

Yine de yeğenini hizaya sokamamıştı. “Koltukta öyle oturmaya bir son ver tatlım. Gururla, sırtın dimdik otur. Hatırlatırım, sen bir Elliott’sın.”

“O bir MacDonald,” diyerek araya girdi Harrison durumu düzeltmek için.

“Ama aynı zamanda bir Elliott,” diye üsteledi Lillian.

Mary Rose halası gibi oturmaya çalıştı ve bunu rahatsız edici buldu. Lillian ona bir generali hatırlatıyordu. Sırtı bir çubuk gibi dümdüzdü. Bir anda çatlayacakmış gibi görünüyordu. Lillian ellerini kucağında kenetlemişti. Mary Rose da onun hareketini taklit etti ve halası tarafından başıyla onaylanarak ve bir gülümsemeyle ödüllendirildi.

“Burada bir kadının davranışlarını bilmek çok zor,” diyerek araya girdi Eleanor. “Görgü ve davranış kuralları Amerika’dakinden çok farklı. Leydi Barbara bana asıl bir kadının asla gözlerini kısarak bakmayacağını anlatıyordu. Bu kuralı biliyor muydun Mary Rose?”

“Hayır, bilmiyordum.”

“Onun adı Victoria. Lütfen ona gerçek adıyla hitap edin,” dedi Lillian. “Kurallar farklı olmamalı,” diye devam etti sözlerine. “Her zaman hatırla, bir hanım nerede yaşarsa yaşasın bir hanımdır. Jane Carlyle kendi mutfağına yedi yıl boyunca ayak basmamış birini kadın olarak tanımladı. Haklı olduğuna inanıyorum.”

Mary Rose çaresizlikle ellerini havaya kaldırmayı düşündü. Bu kadar saçma bir şeyi duymamıştı daha önce. Eleanor’un Lillian Hala’nın düşünceleri karşısında şoke olduğunu fark etti. Belli ki bu tanımlamayı ciddiye almıştı. Eleanor yelpazesini açıp Mary Rose’un yönünde sallamaya başladı.

“Eskiden ben de öyleydim, yani Mary Rose... Yani Victoria beni evinde mutfağına sokmaya kalkışmasaydı. Yemek yapmak zorunda bile kaldım Bayan Lillian. Şimdi tekrar asil bir hanım olarak görülmeden önce yedi yıl beklemek mi zorundayım?”

Lillian Eleanor’un itirafı karşısında hayrete düşmüş gibiydi. “Yemek mi yaptın?”

Mary Rose babasına baktı. Konuşmanın yön değiştirmesine kızmış gibiydi.

Konuyu değiştirmeye karar verdi. “Harrison’ın evini görmek isterdim,” dedi. “Highland’daki evinin en az benim vadedeki evim kadar güzel olduğunu söyleyerek övündü, bu yüzden ben de kendi gözlerimle görmek istiyorum ki...”

Babasının yüzündeki ifade onu devam etmekten alıkoydu. Öfkeli görünüyordu. Şimdi neyi yanlış söylemişti?

“Seni üzdüm mü yoksa baba?”

“Elbette hayır,” diye cevap verdi Elliott. “Başka bir şey düşünüyordum canım,” diye ekledi. “Highland güzeldir. Harrison bu konuda haklı.”

“Montana’ya geri dönmeden önce onun evini görmek istiyorum. Zaman yaratabilir miyiz?”

Bu soruyu kocasına yöneltmişti. Harrison başıyla onayladı.

“Zaman yaratırız.”

“Bu gitme saçmalığı da nereden çıktı? Daha buraya yeni geldin,” dedi Lillian. “Victoria, burası senin evin.”

“Onu sıkıstırmayı bırak Lillian. Kızımın yerleşmesi için... Zamana ihtiyacı var.”

Elliott kız kardeşine sertçe baktı. Lillian hemen çenesini kapattı.

Mary Rose ortamdaki gerginliği hissedebiliyordu, fakat bu değişimi neyin yarattığına dair bir fikri yoktu. Babası ve halasının canını bir şey sıkıyor gibiydi.

Mary Rose özür dileme gereği duydu. Önce ne yapmış olduğunu anlaması gerekeceğini düşündü. Bir şekilde bu ani sessizlikten sorumlu olduğunu biliyordu.

Neredeyse yüksek sesle iç geçiriyordu ki tam zamanında kendine hâkim oldu. Tekrar halası tarafından eleştirilmek istemiyordu, bu yüzden sessiz kaldı.

Harrison birden uzanıp onun elini tuttu. O an ellerinin birbirine kenetlediğinin farkına vardı. Bu dokunuşla rahatladı.

Harrison’a tutundu ve ona biraz daha yaklaştı. Konuşma kadın giyim modasındaki yeni stillere geldi. Mary Rose bunun yerine babasının işi ile ilgili konuşmak istiyordu. Harrison ona Lord Elliott’ın bir zamanlar meclis üyesi olduğunu ama karısı öldüğünde bu görevden emekli olduğunu anlatmıştı. Elliott hâlâ işin iç yüzüne dahil olarak çalışmalarına devam ediyordu ve hükümete önemli değişiklikler getirmişti. Mary Rose bu değişiklikleri merak ediyordu.

Yersiz konuşmasından dolayı bir kere daha dışlanacağı korkusuyla sormaya korkuyordu. Halasının elbise kuşaklarının modasının geçmek üzere olduğu haberinin üzerine yaptığı konuşmayı dinledi. Lillian şu anda moda olan dar kahlıplı kıyafetlerle ilgilenmiyordu, çünkü bir kadının kalçasını gereğinden fazla ortaya çıkarabilirdi. Bu genç ve dar kalçalı kadınlar için uygun ve güzeldi, fakat yaşlı ve asil kadınlar için hiç uygun değildi.

Barbara ve kocası Robert konuşmaya katıldılar. Yemeğin

başlamasına en az bir saat vardı, bu da altmış dakika boyunca kıyafet konusu konuşulacak demektir. Erkekler sıkılmıyor muydu? Mary Rose bunu anlamak için Harrison'a baktı. Kocasının yüz ifadesi hiçbir şeyi belli etmiyordu. Çok geçmeden onun Lillian'ın omzunun arkasına baktığını fark etti. Bunu Harrison'ın başka bir şey düşündüğü ve çevresindeki konuşmayı dinliyormuş gibi yaptığı yönünde yorumladı.

Mary Rose kocasını örnek almaya karar verdi ama sonra bunun bir hata olduğunu farkında vardı, çünkü düşünceleri hemen evine ve ailesine kaymıştı. Ağabeylerinin o an ne yaptığını gözünde canlandırdı ve birden vadisine özlem duydu.

"Ya sen Victoria?" diye sordu Eleanor.

Arkadaşının tiz sesiyle gerçekliğe döndü. "Ben ne?"

"Tenis oynamak," diye açıkladı Eleanor. "Dinlemiyor muydun?"

Hayır, dinlemiyordu. "Hayır, tenis oynamıyorum."

"Sana nasıl oynandığını öğretmek zorunda kalacağız canım," diye üsteledi Robert.

"O piyano çalışıyor," diye bilgilendirdi grubu Harrison. Sesi gururlu gibiydi.

Mary Rose onun elini sıktı. "Hayır, çalmıyorum," dedi.

Harrison tek kaşını kaldırarak ona doğru eğildi. "Çalmıyor musun?"

"Hayır, İngiltere'de piyano çalmıyorum," diye açıkladı Mary Rose. Tekrar onun elini sıktı, kendisiyle aynı düşünce-
de olması için adeta yalvarıyordu.

Harrison ona neler olduğunu anlayamadı. Bir sorunu olduğunu tahmin etmişti ama nedenini bilemiyordu. Başarılarıyla gurur duymalı, onları saklamamalıydı. Sorununun ne olduğunu öğrenmek için biraz daha beklemeye karar verdi. Şimdilik onu destekleyecekti. "Tamam," diye onayladı. "İngiltere'de piyano çalmıyorsun."

Mary Rose elini gevşetti. Yalnız olduklarında niyetini açıklamak zorunda kalacağını biliyordu, fakat duygularını nasıl açıklayabileceğinden emin değildi.

Adam'la beraber piyanonun başına oturup beraber yaptıkları düetleri hatırladı. İkisinden biri nota kaçırdığında diğerleri gülerdi ve Mary Rose bazen adımlarını hızlandırıp parçayı Adam'dan önce bitirmeye çalışırdı. Eğlenceli zamanlardı. İngiltere'deki akrabalarından biri onun tekniğiyle ya da yeteneğiyle alay ederse, Adam'la da alay ediyor olacaktı. Genç kız bunun olmasına izin vermeyecekti. Şimdiye kadar Lillian onunla ilgili her şeyde bir kusur bulmuştu. Mary Rose hoşgörülü olmaya ve eleştirilere dayanıklı olmaya çalışmıştı, çünkü babasını ve halasını mutlu etmek istiyordu. Onu piyano çalarken duymazlarsa, onun yeteneğinde de bir kusur bulamazlardı, öyle değil mi?

Bir haftadan daha kısa bir süre içinde davranışları köklü olarak değişmişti. İlk geldiğinde babasına ağabeyleriyle ilgili her şeyi anlatmak istemişti. Şimdi ise hiçbir akrabasının ailesiyle ilgili en ufak şey bilmesini istemiyordu. Bu sayede ağabeylerini acımasız yorumlardan korumaya çalışıyordu.

Mantıklı düşünmediğinin farkındaydı. Ağabeyleri, onlarla ilgili konuşan hiçbir şeyi bilemezlerdi. Gerçi asıl sorun bu değildi. Mary Rose sevdiği insanlar hakkında herhangi bir olumsuz eleştiri duymak istemiyor, duyduğunda üzüleceğini biliyordu.

Birden yukarıya çıkıp ağabeylerine uzun bir mektup yazmak istedi. Yine de odayı terk edemeyeceğini biliyordu. Yemek bitene kadar beklemek zorundaydı.

Mary Rose günlük programındaki değişikliğe tam olarak uyum sağlayamamıştı. Her gün sabahın köründe uyanmaya, akşamları da saat dokuzda ya da onda yatakta olmaya alışıkta.

İngiltere'de kimse yemeğini yatağa girmeden önce yemek istemiyor gibi görünüyordu. Sonunda hizmetçi zili çaldığında saat dokuz buçuktu. Mary Rose neredeyse masada uyuyakalacaktı. Tabii Lillian ona bu davranışı hakkında da oldukça fazla şey söylemişti. Mary Rose'u dirseğiyle o kadar çok dürtmüştü ki genç kız kolunun morardığından emindi.

Erkekler kahvelerini içerek yemek odasında zaman geçi-

rirlerken, kadınlar da yemekten sonra çaylarını içmek için misafir odasının yolunu tutmak üzere harekete geçtiler. Mary Rose o kadar uykuluydu ki ne yaptığının farkında bile değildi. Lillian ayağa kalktığı anda o da kalktı, sonra mutfığa götürmek için tabağını eline aldı. Tam Barbara'nın tabağına uzanıyordu ki o an ne yaptığını idrak etti.

Lillian hayrete düşmüş görünüyordu. Mary Rose kendini budala gibi hissediyordu. Hemen tabağı yerine koyup yerinden doğruldu ve yavaşça masanın çevresinden dolandı.

Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Eleanor anlayışlıydı. Kolunu Mary Rose'unkine dolayarak fısıldadı: "Utanma. Gerçekten iyi gidiyorsun. Gülümse Mary Rose... Yani şey Victoria. Herkes bize bakıyor. Lillian mükemmel, değil mi? O sadece senin için her şeyin en iyisini istiyor Victoria. Mutlaka biliyorsundur bunu."

"Neden onun mükemmel olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Mary Rose.

Eleanor neşeliydi. "Sevgili halan benim de yeni bir gardırobum olması gerektiğine karar verdi. Şehirde sana paçavra kıyafetlerle eşlik edemeyeceğimi söyledi. Yarın ölçülerim alınacak."

Mary Rose odadan çıkarken dönüp kocasına baktı. Harrison ona gülümsedi ve her şey yolundaymış gibi yaptı, fakat hizmetçi yemek odasının kapılarını kapatınca yüz ifadesi kararlık bir ifadeye büründü.

O sözüne başlamadan Lord Elliott araya girdi. "Bana öyle somurtarak bakma Harrison. Biliyorum, kız kardeşlerimin Victoria'ya baskı yapmasından hoşlanmıyorsun. Onlar sadece yardım etmeye çalışıyorlar. Onların ne kadar iyi niyetle yaklaştıklarını mutlaka fark etmişsindir. Karın insan içine çıktığında rezil olmasını istemezsin, öyle değil mi?"

Harrison'a konuşması için zaman tanımadan sözlerine devam etti. "Senin yardımını rica etmiştim, şimdi de bunun için yalvarıyorum."

Harrison'ın amcası sayılan Robert içeri girip konuşmayı

böldü. Oğlunu akşama hazırlamak için üçüncü kez yukarı çıkmıştı. Çocuğun çok zor bir karakteri olduğunu söyledi yerine otururken.

“Ne kaçırdım?” diye sordu.

“Lord Elliott benden işbirliği yapmamı rica ediyordu,” diye cevap verdi Harrison.

“Evet,” diye onayladı Elliott. Bakışlarını masa örtüsüne çevirdi, düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu.

“Bu konuda inat edeceğim,” dedi Elliott. “Kızımın mutluluğu söz konusu. Sen mükemmel bir şey yaptın oğlum. Sen benim Victoria’mı bulup eve getirdin. Şimdi bırak ona babalığını yapayım. Onun için doğru olanı yapmama izin ver. Onu yeni hayatına yönlendirmek istiyorum. Aileyle çatışma. Hepimiz senin desteğine ihtiyaç duyuyoruz. Victoria onay konusunda sana bağlı ve eğer sen de onu geçmişini atlatması konusunda cesaretlendirirsen inanıyorum ki kısa sürede uyum sağlayacaktır. Kim olduğu gerçeğine direnmiyor. İkinciz bir aradayken ona Mary Rose diye mi hitap ediyorsun?”

“Evet.”

“Onun adı Victoria,” diye hatırlattı ona Robert. “Bunu duymaya alışmalı.”

“O çocuk değil,” diye öne sürdü Harrison. “Kim olduğunu biliyor.”

“Dün akşam onun dediğini duymadın mı?” diye sordu Robert. “Amerika’ya geri dönmeyi umuyor.”

Elliott başını salladı. “Kızım daha buraya yerleşmedi bile ve şimdiden Amerika’ya geri dönmekten bahsediyor. Onu tekrar kaybetmeyeceğim. Lütfen yardım et bana.”

Harrison Elliott’ın duygusal ricasından etkilenmişti. Onun ricasını geri çeviremeyecek kadar zor durumdaydı. Onu desteklemenin akıllıca olduğunu gördü ve kızı için en iyisini istediği gerçeğine yoğunlaştığında Elliott’ın haklı olduğunu düşündü. Yine de bu ricayı kabullenmek çok zordu, çünkü bütün akrabalar Mary Rose’u değiştirmeye kararlı görünüyordu.

“Karımı mutlu etmek için elimden geleni yaparım,” diye söz verdi. “Ama ağabeyleriyle ilgili konuşmasına izin vermeniz için sizi bir kez daha uyaracağım. Onlarla bağlantı kurmaya ihtiyacı var efendim. Kendini nasıl hissettiğini mutlaka anlıyorsunuzdur.”

Elliott anlamıyordu. “Neden uzmanların tavsiyelerinden şüphe duyuyorsun? Bu kadar mantıksız değildin sen eskiden. Kendleton ve Wells uzmanlık alanlarında tecrübesiz değiller. İkisi de bize Victoria’nın geleceği düşünmesine yardımcı olmamızı tavsiye etti. Daha fazla karşıt görüş duymak istemiyorum ve eğer sen de kızımı burada bir yaşam planlamaya itersen memnun olurum.”

Harrison kendini kararsız hissediyordu. İçgüdülerini Elliott’ın izlediği yolun yanlış olduğunu söylüyordu ama uzmanlara nasıl karşı gelebilirdi? Değerlendirmeleri doğru muydu?

Sonunda gerçeği kabullendi. Mary Rose’u olduğu gibi seviyordu. Onun değişmesini istemiyordu ve bu isteği de onu Elliott’la karşı karşıya getiriyordu. Her şey çok karışıktı ve Harrison Mary Rose’un yaşadıklarını hayal bile edemiyordu.

Mary Rose iki dünyanın arasında kalmış gibiydi. Kocasını olarak bu geçişi sağlamak onun görevi değil miydi?

Masadaki konuşma başka konulara döndü ve erkekler uzun bir süre hanımlara katılmadı. Mary Rose sürekli esniyordu. Sonunda gece yarısından önce yatağa gitmesine izin verildi.

Mary Rose ağabeyleri ve Rose Anne’sine mektup yazmadan uyumayacaktı, bu yüzden hizmetçi üstünü değiştirmesine yardım ettikten sonra oturup iki uzun mektup yazdı. Ağabeyine Corrie’ye okuması için uzunca bir not da ekledi.

Yastığının üzerinde bir gül daha duruyordu. Mary Rose bunun arkasındaki niyeti hâlâ anlamamış olsa da kocasının tutumunda memnundu. Ona neden birden romantikleştiğini sormamıştı, çünkü Harrison’ın her zaman düşünceli ve narin biri olduğunu iddia edeceğini biliyordu.

Harrison'ın yaptığı en küçük şeyde bile bir neden vardı. Mary Rose zamanla onun amacının ne olduğunu anlayacaktı. Harrison çiçeği istediğinde ne demişti? Evet, hatırlıyordu. Ona önemli bir şeyleri hatırlatmak istemişti. Mary Rose yüksek sesle ve tamamen kaba bir şekilde esnedi, ardından yatağa girdi. İki değerli hediyesini eline aldıktan birkaç dakika sonra uykuya daldı. Bir elinde Rose Anne'sinin gönderdiği madalyon, diğerinde ise Harrison'ın verdiği çiçek vardı.

Bir saat sonra Harrison yatmaya geldi. Madalyonla çiçeği yatağın yanındaki masanın üzerine koyduktan sonra karısını kollarına alıp uykuya daldı. Gecenin karanlık saatlerinde onu uyandırmaya çalıştı, fakat narin karısı deliksiz bir uykudaydı ve uyanmıyordu. Sonunda pes edip tekrar uyudu. Şafak vaktinde Mary Rose onu öperek uyandırdı ve ona tam olarak ihtiyacı olan şeyi verdi. Aldığı haz onu tatmin etmiş olsa gerek ki çok geçmeden yeniden uyuyakaldı.

Mary Rose Harrison'ı uyandırmamak için sessizce yataktan kalktı. Yüzünü yıkayıp giyindi, sonra da kahvaltı yapma beklentisiyle aşağıya indi.

Hizmetçiler bu kadar erken kalkanlara alışkın değillerdi, bu yüzden Leydi Victoria mutfaktan içeri girdiğinde karışıklığa neden oldu. Edward genç kızı hemen yemek odasına götürdü ve onun için bir sandalye çekip oturması için yalvardı.

Mary Rose baharatlı sucuklu yumurta teklifini geri çevirip iki parça kızarmış ekmek ve bir fincan çay rica etti. Kahvaltısını çok geçmeden bitirdi, sonra da kâhyaya babasının kütüphanesine gidip gidemeyeceğini sordu.

Hizmetçi bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü. "Annelerin portresini henüz görmediniz, değil mi Bayan Victoria? Babanız onu dün Londra'daki malikânesinden getirtti. Yakınında olması ona rahatlık veriyor. Size yolu göstereyim mi?"

Mary Rose merdivenlerden ikinci kata dek hizmetliyi takip etti. Ev sessizdi, çünkü herkes uykudaydı.

"Genelde babam saat kaçta kalkar?" diye sordu kimseyi rahatsız etmeyecek kadar kısık bir sesle.

“Neredeyse benim kadar erken, efendim. İşte geldik,” dedi hizmetçi kütüphaneye ulaştıklarında. Onun için kapıyı iterek açtı, sonra eğildi. “Başka bir arzunuz var mı?”

Mary Rose başını iki yana salladı, eşlik ettiği için ona teşekkür edip içeri girdi. Kütüphane karanlıktı. Pencereleere doğru giderken etrafını eski kitap ve yeni deri kokuları sardı. Ağır perdeleri çekip şömine rafına döndü.

Annesinin portresi çok güzeldi. Uzun bir süre ona baktıktan sonra onun nasıl görüldüğünü hayal etti.

“Tanrım, Victoria. Bu saatte burada ne yapıyorsun?”

Babası kapıda duruyordu. Şaşkın görünüyordu. Kızına gülümsedi. Saçlarının dağınık olduğunu fark etti. Belli ki yataktan yeni kalkmıştı. Üzerinde siyah renkli uzun bir sabahlık ve kahverengi deri terlikler vardı.

“Erken kalkmaya alışığım baba. Burada bulunmam bir sorun yaratır mı?”

“Hayır, tabii ki hayır.” Elliot aceleyle masasına geçip oturdu. Sonra kâğıt yığınlarını düzenlemeye başladı.

Yalnız kaldıkları için gergindi. Mary Rose onun tepkisine ne anlam vereceğini bilmiyordu. Onu sakinleştirmek istiyordu ama nasıl olacağından emin değildi.

Dikkati portreye döndü. “Nasıl biriydi?”

Elliott kâğıtlarını karıştırmayı bırakıp arkasına yaslandı. İfadesi yumuşadı. “O mükemmel bir kadındı. Nasıl tanıştığımızı bilmek ister misin?”

“Evet lütfen.”

Mary Rose bir sandalyeye oturup ellerini kucağında kenetledi. Bir saat boyunca babasının Agatha hakkındaki konuşmasını dinledi. Agatha’yı merak etmişti elbette ve onun hakkında olabildiğince çok şey öğrenmek istiyordu, fakat babası konuşmasını bitirdiğinde hâlâ Agatha’yla arasında bir bağ kuramadı. Bir kez daha baktı portreye.

“Onu tanıyamadığım için üzgünüm. Onu bir azize ilan etmişsin baba. Mutlaka kusurları vardı. Ne olduklarını anlat.”

Lord Elliott ona annesinin mantıksızca inat etme huyunu anlattı.

Mary Rose ona sık sık soru sordu ve bir saat daha hoş bir konuşmayla geçtikten sonra babasının heyecanını aştığına, kendini biraz daha rahat hissettiğine inandı. Hiç tanıyamadığı annesi, ikisini bir araya getirmişti.

O sabahtan sonra babası ona katılana kadar kütüphaneye girip bir şeyler okumak Mary Rose için bir rutin haline geldi. Kahvaltılarını hizmetçilerin taşıdığı gümüş tepsilerde yapıyorlardı ve çoğu sabahı bir arada geçiriyorlardı. Mary Rose asla geçmiş hakkında konuşmuyordu, çünkü ağabeyleri hakkında konuştuğunda babasının ne kadar üzüldüğü ona birkaç kez halaları tarafından anlatılmıştı. Bu yüzden Mary Rose babasını kendi ailesi hakkında konuşması için cesaretlendirdi. Onların zamanını bir tarih dersindeymiş gibi düşündü, yine de oldukça hoş buldu.

Mary Rose birkaç haftasını babasını tanımakla geçirdikten sonra sonunda onu ne kadar sevdiğinin farkına vardı. Bir sabah onu bırakıp günün programını konuşmak için Lillian Hala'sının yanına gitmek üzere harekete geçtiğinde babasını alnından öptü.

Elliott kızının bu ani şefkatinden çok etkilendi. Acemice kızının omzunu okşayıp ona halasını bekletmemesini söyledi.

Elliott o akşam kız kardeşlerine Victoria'nın oldukça iyi bir şekilde uyum sağladığını söyledi.

Aslında tam aksi geçerliydi. Mary Rose giderek daha da başarılı bir oyuncuya dönüşüyordu ve Harrison dahil hiç kimse onun ne kadar çaresiz olduğunun farkında değildi. O kadar çok ev özlemi çekiyordu ki neredeyse her gece ağlayarak elindeki madalyonla uykuya dalıyordu.

Harrison onu teselli etmek için yanında değildi. Lord Elliott için tamamlaması gereken bir yığın işi vardı, bu yüzden gecesini gündüzünü şehirde geçirmek zorundaydı. Onu sadece hafta sonları görebiliyordu, sonrasında kasabadaki ev

hep arkadaş ve akrabalarla dolup taşıdığından nadiren yalnız kalabiliyorlardı.

Harrison George MacPherson'ın suçlu olduğu kanıtına ulaşmak için elinden geleni yapıyordu. Boş zamanı olduğunda odalarına çıkıp Londra'dan getirdiği eski defterleri karıştırıyordu. Douglas parayı bakıcıdan çalmıştı ve bakıcı da onu MacPherson'dan almış olmalıydı. Bu parayı hangi cehennemden bulmuş olabilir, diyordu Harrison kendi kendine. Ve bunu bulamamak onu deli ediyordu.

Mary Rose hâlâ babasının asistanıyla tanışmamıştı. Ona MacPherson'ın Mary Rose İngiltere'ye geleceği zaman tatile çıktığı söylenmişti. MacPherson daha fazla vakit talebinde bulunmuş ve işinin başına hâlâ dönmemişti.

Genç kız Harrison'a onunla asla tanışamayacağını söylemişti, çünkü kış gelmeden önce Montana'ya geri dönmeyi umuyordu. MacPherson da yakın zamanda İngiltere'ye dönecek gibi görünmüyordu.

Zaman geçtikçe Mary Rose daha çok içine kapandı. Defalarca ağabeylerine mektup yazmıştı ama onlardan hâlâ bir haber alamamıştı. Harrison'ı bu konuda bunaltmak istemese de kötü bir şeyler olduğu ve ağabeylerinin de bunu ondan sakladığını düşünmekten kendini alamıyordu. Annesinden de haber alamamıştı. Cole'un ona adresini yolladığından emindi. Ona bir şey mi olmuştu?

Ya annesinin ona ihtiyacı varsa ve o, annesine gidemiyorsa?

Ailesi için endişelenmesi ona rahatsızlık veriyordu. Lillian Hala ile arasındaki ilişki oldukça hassaslaşmıştı. Eleanor kısa sürede Lillian'ın gözdesi haline gelmişti ve Lillian iki kızı sürekli karşılaştırıyordu. Eleanor uyum sağlıyordu ama Mary Rose öyle değildi. Eleanor, ailenin onun için yaptıklarının değerini biliyordu. Yeni kıyafetlerine hayran kalmıştı ve şık giyinmenin önemini anlıyordu. Mary Rose'un ondan öğrenecek çok şeyi vardı. Kimse Eleanor'un elbisesinde bir leke ya da saçında bir dağınıklık göremezdi. O asla bir yere koş-

mazdı. Peki ya Lord Elliott'ın kızı? Eğer o onları utandırırsa, buna tahammül edebilirler miydi?

Mary Rose halasının yüzeysel meselelere bu kadar takıntılı olmasını anlayamıyordu. Yüksek sosyetenin davranışlarına bir anlam veremiyordu. Görünüşe bakılırsa kadınlar vakitlerinin çoğunu kıyafet değiştirmeye harcıyorlardı. Mary Rose'dan sabahları binici kıyafeti giymesi bekleniyordu, sonra günlük bir elbise giymeliydi, sonra çay saati elbisesi, en sonunda da hoş bir akşam yemeği elbisesi. Sürekli olarak üzerine değişik bir şeyler giymek için merdivenleri çıkıyormuş gibi geliyordu ona.

Kadınlar erkeklerin politik konular hakkındaki konuşmalarına da dahil olmamalıydı. Bu bir bayana yakışır bir davranış olarak düşünülmezdi. Eşitmiş gibi davranarak Harrison'ı utandırmak ister miydi? Hayır, hayır, elbette istemezsin, diyordu halası. Mary Rose aile ve ev hakkında konuşmayı öğrenmeliydi. Yüzünde bir gülümseme olmalıydı ve tartışmak ya da eleştirmek istediğinde bunu hizmetçiler üzerinde uygulamalıydı. Hizmetçilerde hata bulmak kesinlikle kabul edilebilirdi.

Mary Rose halasına bu düşünceler hakkında ne düşündüğünü söylemedi. Akrabalarını hayal kırıklığına uğrattığını biliyordu. Halasını ve babasını memnun etmek istiyor, herkesin beklentisini karşılamak için her gün biraz daha çaba sarf ediyordu.

Barbara'nın desteğiyle ağustos ve eylül ayının çoğunu onu sosyete ortamına hazırlamakla geçirdiler. Mary Rose unvanı olan bay ve bayanların hiyerarşisini, kimin neden hoşlandığını, kimlere karşı özellikle daha kıbar davranması gerektiği ilgili her şeyi öğrendi. Akli unutmaması gereken önemsiz detaylarla karmakarışık.

Öğle vakitlerini kuzenleriyle beraber oturup evde dikiş dersleri alarak geçirdi.

Lord Elliott Harrison'a iş yüklemeye devam ediyordu. Harrison iş meseleleri için İngiltere'nin diğer ucuna gön-

derilmişti ve karısının yanına döndüğü o nadir zamanlarda Mary Rose kaçınılmaz olarak ona eve gitme konusunu açıyordu. Harrison ise ona kararını vermeden önce biraz daha düşünmesi gerektiğini söyleyerek onu reddediyordu.

Ayrıca ona sürekli övgüler yağdırıyordu, öyle ki Mary Rose artık onun neden bu şekilde davrandığını merak eder olmuştu.

Mary Rose'un son isyanı ilk balosuna katılmadan önceki gün gerçekleşti. Lillian Hala'yı odasındaki kıyafetleri gözden geçirirken buldu.

"Ne yapıyorsun Lillian Hala?"

"Ann Marie hâlâ bu kabarık etekleri giydiğini söyledi bana Victoria. Bunların modası geçti. Hatırlamıyor musun canım? Dar etekler moda şimdi. Bunları atmayı düşünmüyor musun?"

Mary Rose hayrete düştü. Mükemmel bir eteği atmak günah sayılırdı. Hararetli bir şekilde halasıyla tartıştı.

Bir mücadele yaşandı. Halasının elinden almaya çalıştığı ve Mary Rose'un tutmaya çalıştığı etek ortadan yırtıldı. Mücadelenin ortasında yere bir miktar saçma döküldü.

"Bunlar da ne Tanrı aşkına?" dedi Lillian.

"Saçma, Lillian Hala. Arkadaşım Blue Belle eteğime ağırlık vermesi için bunları astara dikmemi önermişti. Batı'da bazen rüzgâr kadınların eteğini uçurabilecek kadar kuvvetli esebiliyor."

Lillian bu açıklama karşısında hayrete düşmüş gibiydi, oturdu. Ann Marie'den amonyak tuzu getirmesini istedi, sonra da koltuğu yanına çekip Mary Rose'a uzun, hoş bir sohbet yapmalarını teklif etti.

Mary Rose bunun arkasından neyin geleceğini zaten biliyordu. Halası belki de yüzüncü kez onun zevk sahibi bir bayan olduğundan emin olmak istedi. Ayrıca eteğinin astarına o şeylerden bir daha dikmemesini söyledi.

Aile o öğlen Londra'daki evlerine taşındı ve beklendiği üzere ertesi akşam Mary Rose evliliğinin şerefine resmi bir baloda babasının arkadaşlarıyla tanıştırıldı.

Mary Rose fildişi renginde güzel bir gece elbisesi giymiş ve elbisesine uyumlu bir eldivenler takmıştı. Saçları sıkıca taranıp lüleleri görünecek şekilde arkadan toplanmış ve safir tokalarla tutturulmuştu. Elbisenin kesimi oldukça dardı, modaya uyum sağlamak için böyle bir kıyafet seçilmişti. Hizmetçi dar elbisenin yırtılmadığından emin olmak için birkaç kez onu kontrol etmek durumunda kalmıştı.

“Leydi Victoria gibi görünüyorsunuz,” diye fısıldadı Mary Rose’un lülelerini düzeltirken.

Harrison neredeyse kendi kutlamasını kaçırıyordu. İki saat önce Londra’ya dönmüştü. Mary Rose’un gözüne yorgun görünmüştü. Harrison, babasıyla girişte durup onun merdivenlerden inişini seyrediyordu. Elliott kızından adeta büyülenmişti. Harrison’ı kolundan tuttu. “Victoria’ya baktığımda Agatha’mı görüyorum,” diye fısıldadı.

Mary Rose babasının ne kadar mutlu olduğunu görebiliyordu. Merdivenlerin sonuna ulaştı ve ona mükemmel bir reverans yaptı. Halaları ve amcası durmuş, onu izliyorlardı. Yeğenini izlediği sırada Lillian’ın gözleri dolmuştu.

“Aferin Victoria,” diye övdü. “Aferin sana.”

Harrison, gördüğüne memnun olmayan tek kişiydi. Karısının yukarı çıkıp üzerine hatlarını daha az belli eden bir şeyler giymesini söylemek istiyordu.

“Hasta olacak,” dedi.

“Saçmalık,” diye dudak büzdü Lillian. “Yeni ceketini giyerse hiçbir şey olmaz.”

Eleanor onları on beş dakika daha bekletti. Sonunda üzerinde soluk yeşil renkli bir gece elbisesiyle merdivenlerden indi. Onaylama beklentisiyle Lillian Hala’ya baktı ve kadın onu başıyla onaylayıp gülümsediğinde Eleanor’un mutluktan gözleri parladı.

Lillian Hala Mary Rose’un altın zincirini fark ettiğinde, Harrison Mary Rose’un kürk ceketini giymesine yardım ediyordu.

“Safirlerin nerede?” diye sordu Lillian.

“Yukarıda,” diye cevap verdi Mary Rose. “Madalyonumu takmak istedim ve Ann Marie bana ikisini birden takamaya-
cağımı söyledi.”

“Bu yeterli değil tatlım. Zincir kararmış gibi duruyor. Hemen çıkar onu. Edward, yukarı koşup safirleri getir.”

“Madalyonunu takmak istiyor,” dedi Harrison. “Bunun onun için özel bir anlamı var, benim için de.”

Babası da Mary Rose’un tarafındaydı ve iki erkeğe karşı bir kadın olması onların isteğini yerine getirebilirdi. Ama öyle olmadı. Lillian Hala hesaba katılması gereken bir güçtü. Eğer Mary Rose hoşgörülü bir şekilde razı göstermeseydi, aralarında kesinlikle bir mücadele meydana gelecekti.

Mary Rose hizmetçiden madalyonunu yukarıya çıkarıp masasının üzerine koymasını istedi. Ricasına ona dikkat etmesini de ekledi.

Safir kolye Mary Rose’un boynuna takıldığı an Lillian Hala kaşlarını çatmayı bıraktı.

“İstediyini yaptırmak için fazla üstelemedi mi sence?” diye sordu Harrison kapıdan çıkarken.

“Hayır ama bu önemli değil,” diye cevap verdi Mary Rose. “Halam benim iyiliğimi düşünüyor.”

Harrison, Lillian Hala’nın niyetinden tam olarak emin olmasa da Mary Rose bu durumdan rahatsızlık duymadığı için kolyeyi sorun etmemeye karar verdi.

Mary Rose heyecan doluydu. Kendini bir peri masasında prenses gibi hissediyordu. Babasının onunla gurur duymasını sağlamaya kararlıydı ve akrabalarını rezil edecek bir şey yapmamak için dua ediyordu.

Balo Montrouse Malikânesi’nde gerçekleşiyordu. Mary Rose davetlilerle tanıştırıldığı sırada kocası ve babasının ortasında duruyordu. Tremont Dükü ve Düşesi ile tanıştı ve ikisini de hoş buldu. Dük oldukça yaşlı ve şaşkındı, çünkü ona sürekli Leydi Agatha diye hitap ediyor ve bunun ne büyük bir mucize olduğunu fısıldıyordu.

Kimse onu düzeltmedi. Mary Rose ne düşündüğünü anlamak için Harrison’a baktı. Harrison ona göz kırptı.

Mary Rose çok da fazla hata yaptığına inanmıyordu. Babası ve halaları onun performansından memnun görünüyordular. Herkesin meraklı bakışlarına maruz kalmak ağır bir yükü gerçi. Favorisi neredeyse ağzına varan bir baron onu dansa kaldırmak için yalvardı ve dans ederlerken genç kıza savaştı Kızılderilileri görüp görmediğini sordu. Cevap vermesi için zaman tanımadan Mary Rose'un öyle bir şey görmemiş olduğunu sandığı yorumunda bulundu. Genç kızın St. Louis'te dindar bir ailede yetiştiğine inanarak o yorumda bulunmuştu.

Mary Rose baronun yanlışını düzeltmedi. Dans bittiğinde kocasını aramaya başladı. Onu balkona açılan kapıların önünde dururken buldu. Henüz kendisinin tanışmadığı bir adamla derin bir sohbete girişmişti. Konu her neyse Harrison'ı rahatsız etmiş gibiydi, çünkü çenesini sıkıyordu ve bakışlarında bir donukluk vardı.

Lillian Hala onu alıkoydu. "Daniel amcan ve eşi geldi. Gelip onlarla tanış tatlım."

"Evet tabii ki," diye onayladı. "Lillian Hala? Biraz önce dans ettiğim barona benim bir zamanlar St. Louis'te yaşadığımı mı söyledin?"

Halası ona hemen cevap vermedi. Mary Rose'un kolunu kavrayıp onu dans eden çiftlerin olduğu yere yönlendirdi. Mary Rose ise bunun üzerine daha da meraklandı, halasının sorumlu olduğunu düşündü ve neden yalan söylediğini anlatması için onu sıkıştırdı.

"Bu bir yalan değildi tatlım, sadece küçük bir uydurmaydı. Seni daha kolay kabullenmelerine yardımcı olacak. St. Louis ilkel bir yer değil ve orada yaşayanlar görgüsüz insanlar değiller. Hatta oldukça kültürlü olduklarını duymuştum. Kimsenin seni ezmesine izin veremem Victoria. Bu geceden sonra kimse buna cesaret edemez elbette. Buradaki en zarif genç bayan sensin. Seninle gurur duyuyoruz. Annen mutlaka sana gururla gülümsüyordur. İşte bu da Daniel. Babana hiç benzemiyor, öyle değil mi?"

Mary Rose, halasının anlaşılması güç niyetlerinden bir anlam çıkarmaya çalışmayı bıraktı. Büyüdüğü yerden utanç duymuyordu ama halası utanç duyması gerektiğini düşünüyor gibiydi. Lillian onun ne kadar mükemmel bir hayat sürmüş olduğunu elbette anlamayacaktı. Nasıl anlayabilirdi ki zaten? Mary Rose'un bu konularda konuşmasına izin bile verilmiyordu.

Babasının kardeşi onunla tanıştığına çok mutlu olmuş görünüyordu. Karısı da yanında duruyordu. Yaşadığı şoku atlatıp herkesin dediği gibi Mary Rose'un annesine çok benzediği yorumunu yaptıktan sonra yeğenine sarılıp onu içtenlikle karşıladı.

Mary Rose Daniel'ı sevmiştii ama Leydi Johanna hakkında bir fikir oluşturmada önce biraz daha beklemeye karar verdi. Eğer o da diğerlerine katılıp onu iğnelemeye başlarsa onu hiç sevmeyecekti.

Ne zaman kendini gergin hissetse uzanıp madalyonuna dokunurdu. Bu onun alışkanlığı haline gelmişti. Ailesiyle olan bağlantı onu teselli ediyordu. Mücevher kolyeye dokunduğunda ise anlık bir panik yaşadı, sonra derin bir nefes alıp aptalca davrandığını söyledi kendi kendine.

Mary Rose'un bakışları Harrison'a yöneldi. Sonunda kocasının yanına gidebilecekti. Kaşlarını çatmasına bir son vermesini söylemek istiyordu ancak yanında başkaları da olduğu için onu yabancıların önünde eleştirmenin doğru olmayacağını düşündü.

Harrison'ın arkadaşı Nicholas ona katıldı. Kendini tanıtip selam verdi, sonra ona gülümsedi. Koyu renk saçları ve gözleriyle oldukça yakışıklı bir adamdı. Neredeyse Harrison kadar uzun boylu ve zayıftı.

"Tebrikler Bayan Victoria. Siz ve Harrison için her şeyin en iyisini diliyorum."

"Teşekkür ederim efendim," diye cevap verdi genç kız.

"Gidip kocanı Londra'daki en büyük dedikoducudan kurtarmaya ne dersin?"

Elini onun koluna koyup yanından yürümeye başladı. “Adı nedir?”

“Sıkıntı,” diye cevap verdi Nicholas.

Mary Rose güldü. Neşeli kahkahası birkaç kafanın kendisine dönmesine neden oldu. Hemen ifadesini düzeltti. “O Harrison’ı sıkımlıyor.”

“Hayır sıkımlıyor,” diye onayladı Nicholas. “Kocan sinirlerine hâkim olmaya çalışıyor.”

Mary Rose çok geçmeden Sidney Madison’la tanıştırdı. Söylentileri hemen yayan biri olduğunu duyduğu için onu en baştan sevmemişti ve davranışları da düşüncesini kanıtlar nitelikteydi. Adam onu görse onun gösteriş düşkününü olduğunu düşünürdü ve Sidney Madison Blue Belle’de beş dakika bile kalamazdı. O, Mary Rose’un çirkin olduğunu düşündüğü aşırı uzun tırnaklarıyla kadınsı bir erkekti. Davranışları da yapmacıktı.

Genç kız elini Harrison’ın koluna koydu ve onun yanında durdu. Bu sırada Madison New York’taki son macerasını anlatıyordu. Nicholas Mary Rose’un diğer yanında ellerini arkasına kenetlemiş bir şekilde duruyordu. Gözlerindeki ışıltının söndüğünü fark etti Mary Rose. Nicholas da en az Harrison kadar çaresiz görünüyordu. Harrison sağ eliyle kadchini sıkıca tutuyordu ve Mary Rose diğer elinin yan tarafında yumruk olduğunu fark etti.

Şimdiye kadar mükemmel bir akşam olmuştu ve Mary Rose bunun kocası ya da babası için mahvolmasını istemiyordu. Harrison onur konuğuydu ve Sıkıntı’nın varlığını bir dakika bile çekmek zorunda değildi.

Mary Rose ikisini ayırmaya karar verdi. “Özel bir şey konuşabilir miyiz?” diye sordu kocasına.

“Kocanızın çok zamanını aldım, değil mi?” diye sordu Madison. Bir kez daha Harrison’a döndü. “Tebrik ederim. O anlamadan önce Victoria’yla Amerika’da evlenmen akıllıcaydı. Çok akıllıca. Takdir ederim.”

Harrison o pislik tarafından kışkırtıldığının farkındaydı.

Sessizce ona kadar saydı ve tek bir kelime etmemeye yemin etti.

Nicholas öne eğildi. "Victoria neyi anlamadan Madison?"

"Ne kadar kıymetli olduğunu elbette." Bu sözlerinden sonra gülümsedi.

Mary Rose Nicholas'ın iç geçirmesini duyduktan sonra Harrison yine o garip hallerinden birine teslim olmuştu. Bakışları çevresindeki kalabalığa yoğunlaştı ama Mary Rose onun gözlerindeki kıvılcımı görebiliyordu. Harrison ona birden Cole'u hatırlatmıştı. Ne zaman bir şeyler yapacak olsa Cole'un bakışlarında da o garip kıvılcım belirirdi.

"Yapma," diye fısıldadı kocasına.

Artık çok geçti. Eğer onu bu kadar yakından izlemiyor olsaydı, onun İngilize saldırısını kaçırmış olabilirdi. Harrison ılık hızıyla yumruğunu Madison'ın yüzüne indirdi. Adam kapıların olduğu yere kadar uçtu, her iki elini de burnuna götürüp acıyla inledi.

Harrison gözünü bile kırpmadı. Gülümsüyordu ve az önce sıra dışı hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Sebep olduğu zararı görmek için Madison'a bakmaya bile zahmet etmiyordu.

Nicholas'ın ağzı açık kalmıştı.

Madison dengesini toparlarken, Nicholas fısıldadı: "Ne yaptın sen?"

"Bunu."

Ve sonra Madison'a bir kez daha vurdu. Adam tekrar sersemledi. Mary Rose dehşete düşmüştü. Harrison dönüp ona gülümsedi.

"Dans edelim mi hayatım?"

Ve dans ettiler. Nicholas'ın kıkıltısı onları dans pistine kadar takip etti.

"Yine üzerine bir haller geldi, değil mi Harrison?"

Harrison onu kollarına alıp ritme kaptırdı kendini. "Tam zamanı değil mi? Nasıl gidiyor? Seninle konuşmayı özlemişim. İyi misin?"

“İyiyyim,” diye cevap verdi. “Babam yaptığın şeyi gördü mü?”

“Yüz ifadesine bakılırsa, gördüğü sonucuna varabilirim. Az önce kadehini düşürdü.”

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Mary Rose. “Eğer onun ve kız kardeşlerinin yüzünden mahvettiysen, bunun bedeli ağır olacak.”

Harrison onu yakınına çekti. “Neyi mahvettiysen?”

“Gecelerini tabii ki.”

“Gece sana ait hayatım, akrabalarına değil. Seni utandırdım mı?”

Mary Rose gerçeği kabullenmeden önce uzun bir süre düşündü. “Hayır, beni utandırmadın. Zevk almayı bırak Harrison ve pişman görünmeye çalış. Babam bize doğru geliyor.”

Elliott onların yolunu kesti. “Tanrı aşkına, sen ne yaptın oğlum?”

Mary Rose kocasının elini kavradı. “Ona sorma. Göstermek isteyebilir. Galiba bir büyüünün etkisinde baba. Sanırım biraz temiz hava alması için onu dışarı çıkarmalıyım.”

Mary Rose, Harrison’la ona düzgün davranmasını emretmek için onunla yalnız kalmak istiyordu. Şu anda Batı’da değil Londra’dalardı.

O gece babasının Londra’daki evine döndükten sonra Mary Rose kocasıyla baş başa kalma fırsatı bulamadı.

Ann Marie ona yatmaya hazırlanması için yardım etti ve yorganı açarken Harrison içeri girdi.

Mary Rose onu azarladı. “O adamın burnunu mu kırdın?”

“Muhtemelen.”

“Pişman değil misin?”

“Hayır, değilim. Benimle alay etti. Ne yapsaydım?”

“Tepki vermeden önce iyice düşünmen gerekiyordu.”

Harrison olayı umursamayarak omuz silkti. “Bir sonraki gün Almanya’ya gitmem lazım.”

“Neden?”

“Babanın bir işi için. Onun için her şeyi düzene sokmaya çalışıyorum. Biliyorum, bu senin için zor oluyor. Keşke burada kalıp...”

“Seninle gelebilir miyim?”

“Hayır, baban seni gözünün önünden ayırmak istemiyor hayatım. O önümüzdeki dört aylık programını çoktan ayarladı bile. O seni tanıtmak istiyor. Ben de onun keyfine bakmasını, iş meselelerince kafasını yormamasını istiyorum ve bunun için çalışıyorum. İlgilenmemiz gereken önemli davalar var. Anlamaya çalış.”

“Bu yüzden mi senin değil de onun şehirdeki evine taşındık?”

“Baban ben yokken senin yalnız olmanı istemiyor.”

Harrison ona ondan uzak kalacağı zamanı net olarak belirtmemişti. Mary Rose kendini terk edilmiş hissetmemeye çalıştı. Karısı olarak onu destekleyip cesaretlendirmenin görevi olduğunu biliyordu.

“Anlayışlı olacağım,” diye söz verdi.

Harrison yatağın kenarına oturdu ve onu kollarına aldı. “İsterdim ki...”

“Ne isterdin ki?”

Mary Rose ona yaslandı. “Birlikte daha fazla zaman geçirmeyi. Memleketini ne zaman göreceğim?”

“Yakında,” diye söz verdi Harrison. “Babana karşı sabırlı olmaya çalış tamam mı? O hâlâ seni tekrar görmenin şokunu atlatamadı. Seni tanımak için zamana ihtiyacı var.”

Mary Rose Harrison’la tartışmadı. Kendi isteklerini bir kenara itmeye çalıştı. Babası uzun seneler boyunca acı çekmişti ve elinden geldiğince ona huzur, mutluluk vermek onun göreviydi. Ev hasretine biraz daha katlanabilirdi, öyle değil mi?

Gelecek bahara kadar eve geri dönmek onun için mümkün olmayacaktı. Kar yakın zamanda yolları kapatacaktı. Kendisine güçlü bir kadın olduğunu hatırlattı. Babasının hatırına birkaç ay daha yalnızlığa katlanabilirdi.

Ve Harrison'ın hatırına. "Bir kccresinde bana Montana'da yaşamayı sevdiğini söylemiştin. Orada mutlu olabileceğini de. Abartıyor muydun?"

Mary Rose I Harrison ona gerçeğı mi söylemişti yoksa yalan mı söylemişti merak ediyordu. Harrison kızmamaya çalıştı. Karısının güvensizliği için kendinden başka suçlayacak kimsesi yoktu.

"Beni iyi dinle. Olanlar geride kaldı. Biliyorum bana güvenmeni istemem yanlıştı ama sana bir kez daha söz veriyorum ki bir daha sana asla yalan söylemeyeceğim. Bana inanıyor musun?"

"Evet, inanıyorum."

Harrison yavaşça onun sırtını okşamaya başladı. "Akrabalarına alışman için kendine biraz daha zaman ver ve şimdilik başka bir değişiklik yapmamaya çalış. Eve daha yeni geldin."

Harrison mantıklı ve akla uygun düşünmeye çalışıyordu. Mary Rose nasıl onun anlamasını sağlayabilirdi ki? Onun evi ağabeylerinin yanıydı. İngiliz akrabalarının arasında kendini soyutlanmış hissediyordu, çünkü onların beklentilerini karşılamıyordu. Hepsi de onun için en iyisini istiyordu ve Mary Rose ne zaman ev hasreti hissetse bu gerçeğı hatırlamaya çalışıyordu.

Harrison bitkindi ama yine de karısıyla sevişecek gücü kendinde buldu. Birbirlerinin kollarında uykuya daldılar.

Mary Rose seviliyor ve el üstünde tutuluyordu. Ve korkuyordu.

28 Nisan 1873

Sevgili Anne,

Ceza olarak öğlenimi odamda geçirmek zorundayım, çünkü Peter Jenkins'in karnına yumruk attım. Beni sürekli rahatsız ettiğini söylemiş miydim? Peki bugün beni öpmeye cüret ettiğini? O kadar öğrendim ki tükürüp ağzımı sildim. Biliyorum hoş değildi ama tükürmek kusmaktan iyidir, öyle değil mi?

Ağabeylerimin beni yatılı okula göndermekten bahsettiklerini

duydum. Lütfen şimdi hepsine yazıp onlara evde durmama izin vermelerini söyler misin? Zarif olmama gerek yok. Gerçekten ihtiyacım yok. Giderek daha da sevimli bir genç bayana dönüşüyorum. Bunu bana sen söylemiştin, unuttun mu?

Seni seviyorum,

Mary Rose

Not: Göğüslerim belirginleşmeye başlıyor. Bu lanet bir durum anne ve kız olmayı hiç sevmiyorum.

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu

Düzenleme:buk@

20. BÖLÜM

George MacPherson Mary Rose’a bir dedektifi andırıyordu. O sivri burunlu, uzun boylu ve zayıf bir adamdı. Genç kız onun evcil bir hayvan gibi göründüğünü düşündüğü için kendini biraz suçlu hissetmişti, çünkü MacPherson ona karşı oldukça nazik ve ilgiliydi. MacPherson onunla tanışmak için oldukça heyecanlı görünüyordu ve Mary Rose karşılaştıkları an adamın gözlerinin yaşlarla dolduğuna yemin edebilirdi.

Douglas olsa MacPherson’a açığöz diyebilirdi, fakat bunu alaycı bir ses tonuyla dile getirirdi.

Babasının kişisel asistanı kahverengi takımıyla oldukça şık görünüyordu. Ceketinin üzerinde altın bir cep saati vardı ve kahverengi ayakkabıları o kadar parlak duruyordu ki Mary Rose ayaklarına bakarsa yansımasını görebileceğinden neredeyse emindi. Bir elinde kâğıtlarla dolu bir dosya vardı, diğer elinde ise siyah bir şemsiye asılıydı.

Elliott onu tanıttı, sonra aylık belgelere bakarken Mary Rose’un da onlarla beraber oturmasını önerdi.

“Babanız çok cömert bir insan Leydi Victoria. Bu belgeler onun İngiltere’de bazı hayır kuruluşlarına yaptığı bağışlara ait. Ayda bir hesapların üzerinden geçeriz.”

Mary Rose başıyla onayladıktan sonra onu geçmişle ilgili bir konuşmaya çekmeye karar verdi.

“Bay MacPherson, benimle tanıştığınıza memnun oldu-

ğunuzu söylediniz ama biz önceden de tanışıyorduk değil mi? O zaman küçücük bir bebektim.”

“Lütfen bana George diye hitap edin,” diye üsteledi. Genç kız karşısındaki koltuğa oturdu ve ceketini düzeltti. “Evet, aslında önceden tanışıklığımız var. Güzel bir bebektiniz.”

“Keldim.”

MacPherson gülümsedi. “Evet öyleydiniz.”

“Baba, kaçırıldığım gece hakkında konuşmak seni üzer mi? Çok merak ediyorum da.”

“Ne bilmek istiyordun?” diye sordu Elliott. İfadesi sertleşmeye başlamıştı.

Mary Rose tekrar MacPherson’a döndü. “Bana bakıcının beni aldığı söylendi.”

MacPherson başıyla onayladı. “Ailen yeni bir fabrikanın açılışına gitmişti. Ertesi güne kadar gelmeleri beklenmiyordu. Lydia bu işi nasıl yaptı hâlâ bilmiyoruz. Ev hizmetçilerle doluydu. Seni arka kapıdan çıkarmış olduğunu sanıyoruz.”

“Lydia bakıcının adı mıydı?”

“Evet,” diye cevap verdi babası. “George sonunda sorgudan sorumlu oldu. Annen hastalanmıştı, bu yüzden onu İngiltere’deki özel doktoruna götürmek istedim. Annen ona güvendi.”

“Araştırmacılar altı ay yoğun bir şekilde araştırdıktan sonra pes ettiler, fakat baban çoktan kendi araştırmacı grubunu oluşturmuştu. Onların görevlerini ben yönettim.”

“Araştırmacılar senin için ne kadar süre çalıştılar baba?”

“Dört beş yıl öncesine kadar. Sonunda razı oldum ve kaybolduğunu kabullenmeye çalıştım. Harrison benim pes etmeme izin vermedi ama. İş üzerine aldı. Önümüze çıkan tüm ipuçlarını takip etti.” Uzanıp kızının elini okşadı. “Seni bulması bir mucize.”

“Babanızın söylediklerinden anladığım kadarıyla dar bir sokakta bir grup haydut tarafından bulunmuşsunuz Bayan Victoria,” dedi MacPherson.

Mary Rose onun kelime seçiminden oldukça rahatsız ol-

muş görünüyordu. “Onlar haydut değillerdi. İyi niyetli dört çocuktuk ve hayatta kalmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.” Sert bir ses tonuyla ekledi: “Onlar haydut değillerdi.”

“Evet,” diye onayladı babası. “Şu anda o adamlardan konuşmak zorunda değiliz değil mi? Sonunda evindesin. En önemlisi de bu.”

Mary Rose konuyu kapatmak istemiyordu. Tekrar MacPherson’a döndü. “Bakıcı bunu planlamış mıydı?” diye sordu.

George cevap vermeden önce Elliott’a baktı. Lord Elliott’ın canının sıkın olduğu görülebiliyordu.

“Efendim, bu soruyu cevaplamam sorun olur mu?” diye sordu.

“Hayır sorun olmaz. Merak ediyor ve bu gayet normal.”

“Başta bir ya da iki kişinin bu işe karıştığını düşündük, fakat zaman geçtikçe onun tek başına hareket ettiğine ikna olduk. Keşke sizi daha çok bilgilendirebilseydim Leydi Victoria ama bu kadar yıldan sonra bile hâlâ bir bilgimiz yok. Sanırım bu bir sır olarak kalacak. Eğer Lydia yaşıyor olsaydı bize anlatmak için ikna olabilirdi.”

“Kadının kaynakları güçlüydü,” dedi babası. İhaneti düşündüğünde yüzündeki ifade daha da sertleşmişti.

“Sizden bir şekilde kurtulduğunu biliyoruz leydim. Son anda korkmuş olmalı. Bir işi olmadığından geçinebilecek parası yoktu. Araştırmacılar onu harap bir binada buldular. Boğarak öldürülmüş. Eve girip soyguna kalkıştığına inanıyor.”

Elliott birden ayağa kalktı. “Bu kadar konuşma yeter. George, bu belgeleri yarın imzalayacağım.”

Mary Rose, babasının ne kadar sıkıntılı bir hale geldiğini görebiliyordu.

“Bugün ata binmeye gitmek için zamanın olacak mı baba?” diye sordu dikkatini dağıtmak için.

Elliott bunun harika bir fikir olduğunu düşündü. Mary Rose izin isteyip binici kıyafetini giyinmek için yukarı çıktı.

Harrison'ı masanın üzerine eğilmiş, belgeleri karıştırırken buldu.

“MacPherson'la tanıştım,” dedi ona kapıyı ardından kapattıktan sonra. “Kaçırılmanın arkasındaki ismin o olduğundan emin misin? Böyle bir şey yapmaya cüret etmeyecek kadar saf ve iyi niyetli birine benziyor.”

Harrison boynunu ovdu ve omuzlarını esnetip ayağa kalktı. “Lanet olsun artık hiçbir şey bilmiyorum. Douglas bana gördüğü adamın üzerinde gece kıyafeti olduğunu söylemişti ve MacPherson'ın da arkadaşlarıyla tiyatroya gittiği sanılıyordu.”

“Herkes gece için başka bir şeyler giyer.”

“Personel değil.”

Mary Rose iç geçirdi. “Bağışlardan birinde bir çelişki arıyorsun, değil mi? Bir şeyler bulabildin mi?”

“Adını duymadığım neredeyse düzinelerce kurum var,” diye cevap verdi. “Gerçekten var olup olmadıklarını bulabilmek için hepsini araştıracağım.”

“Peki ya hepsi gerçekten varsa?”

“Başka bir yerlere bakmaya başlayacağım.”

“Bunu bulmak neden senin için bu kadar önemli?”

“Sen ciddi misin?”

“Bu konuya takıntılı gibisin Harrison. Bu yıllar önce oldu... Araştırmacılar MacPherson ve bakıcı arasında bir bağlantı bulamadıysa sen neden bulabileceğini düşünüyorsun?”

“Hiç kimse Douglas'la konuşmadı,” dedi. “Ağabeyinin gördüğü adamın tarifi MacPherson'a uyuyor, değil mi?”

“Binlerce farklı adamı tarif ediyor olabilir. Son zamanlarda kendine aynada baktın mı? Bitkinsin. Buna daha fazla devam edemezsin. Her boş zamanında eski belgeleri karıştırıyorsun. Neden bu senin için bu kadar önemli?”

Harrison onun bu durumu anlamasını nasıl sağlayacağını bilmiyordu. “Bu işi halletmem lazım,” dedi. Böyle davranmasının sebebi halsiz olmasıydı.

“Yarın gitmek zorunda mısın?” diye sordu Mary Rose.

“Evet.”

“Şimdi nereye gidiyorsun?” diye sordu ceketine uzandığını görünce.

“Ofise hayatım. Benim için endişelenme artık.”

“Seninle geleceğimiz hakkında konuşmak istiyorum. Bu akşam zamanın olacak mı?”

“Zaman yaratacağım,” diye söz verdi. “Şimdi lütfen benim için endişelenme.”

Harrison da babası kadar altüst olmuş bir haldeydi.

Ona veda edip odadan çıktı. Kendi kişisel takıntıları da onu takip etti. Ödeyeceği bir borcu olduğunu hissediyordu. Suçun arkasındakinin kesin olarak MacPherson olduğuna anlayana kadar rahatlayamayacaktı. En azından Elliott’ın, babasına gösterdiği nezaketin hatırına bu gizemi çözmeliydi.

Borç hissi onu yiyip bitiriyordu.

Ertesi gün öğleden sonra postalar dağıtıldığında Mary Rose girişten geçiyordu. Belki ağabeylerinden mektup gelmişti diye o kadar heveslendi ki kâhyanın elindeki bütün mektupları hızla kaptı.

Adam’ın el yazısını hemen tanıdı tabii ki ve o an neşeyle çığlık attı. Sonra mektubunu özel olarak okumak için yukarı koştu. Ağlayacağını biliyor ve bunu kimsenin görmesini istemiyordu.

Adam onun neden hiç yazmadığını merak ediyordu. Onun meşgul olduğunu anladığını ama düşüncesizce davranmanın ona ait bir alışkanlık olmadığını belirtiyordu. Onlara bir not yazmak için birkaç dakika zamanını ayıramaz mıydı?

Mary Rose ağabeylerinin yaşadığı acıya karşılık dehşete düştü. Hayal kırıklığına da uğramıştı. Neden mektupları ağabeylerine ulaşmamıştı?

Evi terk etmeden önce onların mektup göndermesi engellenmiş miydi yoksa? Hayır, engellenmiş olamazdı. Akraları bilerek bu kadar acımasızca davranamazlardı ve bunu onlara sormak çok büyük bir ayıp olurdu.

Mary Rose derhal bir mektup yazdı, zarfı mühürledi ve onu ceketinin cebine tıktırdı. Ann Marie tam o sırada odasına girdi.

“Nereye gidiyorsunuz efendim? Derslerinizi unuttunuz mu?”

Mary Rose gülümsedi. “Ev idare etmekle ilgili derslerden birini bir öğlenliğine kaçırmam halamı çok da üzmez herhalde, değil mi? Bana Eleanor’u gönderebilir misin?”

“Halanızın davetiyeleri düzenlemesine yardımcı oluyor. İşini bölmemi ister miydiniz?”

“Hayır,” diye cevap verdi Mary Rose. Zaten derslerini kaçırdığı için Lillian Hala’nın öfkesini yeteri kadar çekecekti. Gururunu ve neşesini kaybetmek onu sadece tedirgin ederdi. Eleanor, kendisini Lillian’ın vazgeçilmezi haline getiriyordu. Mary Rose ikisinin birbiriyle iyi anlaşmasından memnundu, çünkü halası Eleanor’a emirler yağdırmakla meşgulken Mary Rose’u rahat bırakıyordu.

“Güzel ve enerjik bir yürüyüş yapmak için tam havamdayım. Benimle gelmek ister misin?”

Hizmetçi hevesle başını sallayıp ceketini almak için çıktı. Mary Rose’un hizmetçiden kendisine eşlik etmek istemesinde gizli bir amaç vardı. Genç kız ağabeylerine iyi olduğunu ve kendisi için meraklanmamaları gerektiğini bildiren bir telgraf yollamak istiyordu ve postaneyi bulabilmesi için de Ann Marie’nin yardımına ihtiyacı vardı.

Mary Rose’un ondan bir isteği daha vardı. “Çarşamba öğlenlerin boş, değil mi?”

“Evet efendim,” diye cevap verdi Ann Marie. “İki haftada bir cumartesi sabahlarım da öyle.”

“Evden uzak olduğun zamanlarda yazdığım mektupları benim için postalayabilir misin? Yardım edebilirsen çok memnun kahrım Ann Marie.”

Hizmetçi bu rica karşısında şaşırılmış görünüyordu ama onunla tartışmadı. Kendisinden istenen şeyi yapmayı kabul etti ve aileden kimseye bu yapacağı iyilikten bahsetmeyeceğine dair söz verdi.

“Lütfen bir telgraf yollayacağımdan da kimseye bahsetme,” diye rica etti Mary Rose.

“Personele güvenmemek için bir nedeniniz mi var efendim?”

“Elbette hayır. Ben sadece mektuplarımın... Kaybolmasını istemiyorum. Montana’daki ailemden bahsettiğimde babam üzülüyor. Koridordaki masanın üzerinde mektuplarımı görmek onu üzmekten başka bir işe yaramaz.”

“Ve halalarınızı da üzer elbette,” diye ekledi Ann Marie kafasını sallayarak. Mary Rose planlarını açıkladıktan sonra kendisini çok daha iyi hissetti. Günün geri kalanı boyunca Adam’ın mektubu onu gülümsetti.

Kış ayları boyunca günler geceleri kovaladı. Mary Rose mektuplarının yanlış yönlendirilmediğinden emin olmak için postası ona ulaşana kadar hep giriş salonunda oyalandı ve haftada iki kez mektuplarını postalaması için Ann Marie’ye verdi.

Uyku alışkanlıkları da büyük ölçüde değişime uğradı. Gece boyunca dans edip sabahın köründe kalkmak onun için artık mümkün değildi.

Görünürde onunla ilgili başka değişimler de oldu. Oldukça sessiz ve heyecanlı bir hale geldi; en ufak bir imadan hareketleniyor ve sözlerini tartmadan asla bir konuda yorumda bulunmuyordu. Akrabaları onunlayken daha ne kadar mutlu olabilirlerdi ki? Belli ki onun içinde olduğu bunalımın farkında bile değillerdi. Onun yeni yaşamına tamamen Leydi Victoria olarak bir geçiş yaptığını inanıyorlardı. Londra sosyetesine ona hayrandı. Tanıdık çevresi genişledi ve bazı günler aynı gecede düzenlenen üç partiye birden davet edildiği bile oldu. Sürekli hareket halindeydi ve hep üzerini değiştiriyordu. Bazı günler düşünecek zamanı bile olmuyordu. En çok da hiçbir şey düşünemeyecek kadar meşgul olduğu günleri seviyordu, çünkü kendisine olan değişimler için endişelenecek vakti olmuyordu.

Keyif alacağı pek çok güzel şey vardı ve birden sahip ol-

duğu gösterişli hayatı seviyordu. Lillian Hala'sına olan davranışlarını da yumuşatmaya başlamıştı. Huysuz kadın, buyurgan ve kibirli ruh hallerinden birinde olmadığı zamanlarda aslında sevilebilecek biriydi. Tuhaf bir mizah anlayışı da vardı. Çocukken yaptığı yaramazlıkları yeğeniyle paylaşıyordu ve bu bazı olaylar Mary Rose'u epeyce güldürüyordu.

Ama Mary Rose kendi çocukluk anılarını onunla paylaşmamayı yeğliyordu, çünkü bu eski yaşamıyla ilgili hiçbir şey konuşmaması gerektiği kuralına karşı olurdu.

Halası onu seviyordu. Bütün akrabaları da öyle, özellikle de babası. İçindeki boşluk onu rahatsız etmeye başladığı zamanlar Mary Rose bu önemli faktörü hatırlamaya çalışıyor ve buna artık dayanamayacağını hissediyordu.

Evet, herkes onu seviyordu. Ama buna rağmen kimse onu aslında tanımıyordu. Harrison onun için hayatı kolaylaştırmıyordu. Onu rahatlatmak ve onun doğru şeyi yaptığına dair ona güvence vermek için nadiren eve geliyordu. Mary Rose'un her şeyi onunla konuşmaya nasıl da ihtiyacı vardı. Babası, Harriott'ı sürekli şehirden şehre gönderiyordu. Genç kız geceleri onu kollarında hissedemediği zamanlar, elinde madalyonuyla uykuya dalıyordu. Annesiyle ve ağabeyleriyle olan bağlantı ise bir battaniyenin bir bebeği rahatlattığı gibi rahatlık hissi veriyordu ona.

Bu durumda Harrison'ı suçlamak en kolayıydı. Hayatının altüst olması hep onun suçuydu, öyle değil mi? Lanet olsun, Montana'ya gelip onu bulmuştu.

Ama aynı zamanda Mary Rose da Harrison'ı bulmuştu. Genç kız onsuz bir hayat düşünemiyordu ve âşık olduğu adamı çok özliyordu. Kocasını da büyük bir yük altındaydı. Bunu bakışından anlayabiliyordu. İyi bir eşin anlayışlı olabileceğini kendisine defalarca hatırlatıyordu. Harrison ondan akrabalarını tanımaya çalışması için kendine zaman vermesini istemişti ve ona her zaman aynı sebebi gösteriyordu. Bu işi bitirmesi gerekiyordu. Daha fazla açıklama yapmıyordu. Yeterli zaman hiç olmuyor gibiydi.

Pazartesi günü annesinin mektubu ulaştı ve ertesi gün Travis'in notu geldi. Ağabeyi ona bahar hazırlıkları yaptıklarını söylüyordu, çünkü kar bu sene erken erimişti ve toprak neredeyse tamamen çıplaktı. Corrie'nin iyi olduğunu, yani en azından onun iyi olduğunu düşündüğünü de belirtmişti. Bahçeye bıraktığı dolu sepet geri döndüğünde onu hep boş olarak karşılıyordu. Kadın yine de hâlâ onun kulübeye yaklaşmasına izin vermiyordu ve Mary Rose'un mektuplarını ona neredeyse bağırarak okumak Travis'in kendini aptal gibi hissetmesine neden oluyordu.

Ağabeyleri yıllık toparlanmalarına hazırlanırken, Mary Rose'un akrabaları bahar ve yaz aylarını geçirip dinlenecekleri Lord Elliott'ın şehir dışındaki evine gitmek için hazırlık yapıyorlardı. Lillian Hala ve gözdesi Eleanor da onlara katılmaları için davet edilmişti. Mary Rose'un ise Harrison'ın onlara ne zaman katılacağı hakkında en ufak fikri yoktu.

Mary Rose başına gelen şeylerden giderek daha da korkmaya başladı. Corrie'nin evine yakın bir mağarada Harrison'la geçirdikleri gecede onun kendisine söylediklerini sürekli hatırlıyordu. O an onur ve bütünlükten bahsediyorlardı ve Mary Rose kocasının tüm sözcüklerini hatırlıyordu: Eğer az da olsa kendinden ödün vermeye başlarsan, eninde sonunda tamamen değişirsin. Ve kendini kaybettiğinde her şeyini kaybetmiş olmaz mısın?

Bu kelimeler aklından çıkmıyordu.

Sahte kimliğiyle hayatını sürdürmesi artık mümkün değildi. İki olay genç kızın dünyasını sarstı.

Birincisi tamamen kazara oldu. Girişte postanın dağıtılması için volta atarken, Eleanor aceleyle merdivenlerden indi.

“Sana müthiş haberlerim var Victoria,” diye bağırdı. “Bayan Lillian benden onun asistanı olmamı istiyor. O beni seviyor, evet gerçekten seviyor ve organizasyon yeteneğime ihtiyaç duyduğunu düşünüyor. Bana başka ne dedi biliyor musun? Benim koca bulmama yardım edecekmış. Bulacak

da. Lillian Halan aklına koyduğu her şeyi yapar. Bana onun için bir evlat gibi olduğumu söyledi. Evet, aynen böyle dedi. Hepsi de ne kadar mükemmel haberler değil mi?”

Mary Rose bu haberlere şaşırmadı. Arkadaşı için mutlu olmak istiyordu. Eleanor’un zor bir geçmişi olmuştu. Kendi annesini hiç tanıyamamıştı ve Lillian Hala’nın da hiç çocuğu olmamıştı. Onlar birbirlerine destek olabilecek iki yalnız insandı.

“Evet, gerçekten çok sevindirici haberler,” dedi arkadaşına. “Bu bir daha Amerika’ya geri dönmek istemeyeceğin anlamına mı geliyor?” Neredeyse Montana’ya dönme kararını verip vermediğini ona soracaktı ama hemen fikrini değiştirdi.

“Amerika’da ilgimi çeken hiçbir şey yok Victoria.”

“Peki ya Cole? Onun için bir şeyler hissetmiyor musun?”

Eleanor Mary Rose’un elini tutup ona gülümsedi. “Onu asla unutmayacağım. Nasıl yapabilirim ki? O beni ilk öpen erkek. Yine de benimle hiçbir zaman evlenmeyecek ve kalbimi ona vermeden önce onun evlenilecek biri olmadığını öğrendiğime memnunum. Ayrıca gerçekten ortak bir noktamız yok. Buradaki yaşama uyum sağladım Victoria. Sen de öyle.”

Mary Rose onun son yorumunu duymazlıktan geldi. “Seni özleyeceğim.”

Eleanor yüzünü buruşturdu. “Özlemek mi? Sen hiçbir yere gitmiyorsun ve biz her zaman en yakın arkadaşlar olarak kalacağız. Sen Leydi Victoria olduğun için arkadaşların tarafından da kabul gördüğümü biliyor muydun? Tanrı aşkına, sen Leydi Victoria’sın. Aynada kendine bir bak. Babanın kızı haline geldin. Burada büyümediğini hiç kimse bilemez. Seninle gurur duyuyorum. Halan da seninle gurur duyuyor. O seni tüm kalbiyle seviyor. Gerçekten. Şimdi gitmeliyim. Taşınma hazırlıklarımız için yapılması gereken çok iş var.”

Mary Rose arkadaşının aceleyle merdivenlere yönelmesini izledi. Sonra Edward girişte belirdi. Genç kız, babasının di-

ğer 'adam'ının değil de daha genç olan kâhyanın bugün orada olmasına minnettardı. Russell personelin en yaşlı üyesiydi ve uzun süredir Elliott'ın emrindeydi, bu yüzden ondan bilgi almak pek de kolay sayılmazdı.

"Edward seninle biraz konuşabilir miyiz? Özel olarak," dedi adamın kimseye bir şey söylemeyeceğinden emin olmak için. "Bir şey bilmem gerckiyor. Lillian Halam mektuplarımın eve gelmesine engel mi oluyordu?"

Edward'ın yüzü soldu. "Hayır, Bayan Victoria, o engel olmuyordu."

Adamın söylediklerini doğru olarak kabul etmek zorunda kalacaktı. Başıyla onayladıktan sonra merdivenlere yöneldi. Edward birden konuşmaya başladığında aniden durdu. "Onlar sizin için en iyisini istiyorlar efendim, özellikle de Lord Elliott."

Mary Rose yavaşça döndü. "Mektuplarımı babam alıyordu, öyle mi?"

Edward cevap vermek yerine bakışlarını yere çevirdi. Mary Rose onun sessizliğini kahredici buldu. "Halam olduğunu düşünmüştüm," diye fısıldadı. Sesinden afalladığı belli oluyordu. "Neden bilmiyorum ama babamın böyle bir şey yapacağını asla düşünmedim... Bu ne kadar zamandır sürüyordu?"

"Başından beri," diye cevap verdi kâhya kısık bir sesle.

"Peki ya ağabeylerime yazmış olduğum ve koridordaki masada postalanmasını beklediğim mektuplar? Onları da mı engelledi?"

Edward birilerinin onları dinlemediğinden emin olmak için misafir odasına göz attuktan sonra cevap verdi. "Evet, fakat siz çoktan her şeyi anlamıştınız değil mi? Şüphelerinizi doğrulayarak sadakatsizlik yapmadım, değil mi?"

"Hayır, sadakatsizlik yapmadın."

"Babanız sadece hekimlerin tavsiyesine uyuyordu efendim. O adamlara yazmayı bıraktığınızı fark ettiğinde çok mutlu oldu. Onu tavsiyenin işe yaradığını söylerken duydum."

“İlekimler mi geçmişimi unutmamı tavsiye ettiler?”

“Öyle zannediyorum Leydi Victoria.”

Belli ki personel onun sahip olduğundan daha fazla bilgiye sahipti. Edward’a gelecekte soru sormayı unutmamalıydı. Ondan gerçek bilgiyi edinebilirdi.

Konuşmayı devam ettiremeyecek kadar ümidi kırılmıştı. Ona bir kez daha teşekkür edip odasına ıktı.

Babası onun geçmişinin - ağabeylerinin - etkisinden çıktığına inanıyordu. Mary Rose elbette geçmişini unutmamış ve yazmaktan vazgeçmemişti. Adam’ın ona mektubunda söylediklerini okuduktan sonra birilerinin mektuplarının gönderilmesini engellediğini anlamıştı. Ann Marie’ye şükürler olsun. Tatlı hizmetçi, ona mektuplarının gönderildiğine dair güvence veriyordu.

O kadar öfkeliydi ki kafasında belirgin bir düşünce oluşturamıyordu. Babasıyla konuşmaya çalışıp ona neden bu kadar acımasız bir yol denediğini sormak için ilk önce öfkesinin dinmesini beklemesi gerektiğini biliyordu. Bir saat boyunca volta atıp düşündükten sonra onunla hiç konuşmamaya karar verdi. Babası ona sadece onun iyiliğı için en iyisini yaptığını söyleyecekti ve Mary Rose o kelimeleri bir kez daha duyarsa bağırmaya başlayıp bir daha hiç susmayacağını tahmin ediyordu.

Öfkesi dinmeyecekti. O akşam yorgun olduğunu bahane ederek ailesiyle beraber tiyatroya gitme davetini geri çevirdi.

Sıcak banyo bile sinirlerini gevşetemedi. Geceliğini giyip madalyonuna uzandı. Onu masasının üzerindeki süslü ve oymalı bir kutunun içinde saklıyordu. Madalyonu yatarken takmak istemişti. Belki de iyi bir uyku onun anlayışlı olması için gereken direnci sağılayacak ve her şeyi düzene koyabilecekti.

Kutu boştu. Mary Rose paniklemedi, en azından hemen değıl. Dikkatli bir şekilde odanın etrafına bakındı. O sabah kolyeyi yataktan kalktıktan hemen sonra çıkardığını hatırladı. Evet, bunu yaptığundan emindi. Ve güvende olmasını sağılamak adına onu her zaman kutunun içine koyardı.

Madalyon yok olmuştu. Bir saat sonra Harrison eve geldiğinde, onu dizlerinin üzerine çökmüş yataklarının altını kontrol ederken buldu. En yakınındaki sandalyeye çöktü, dizlerini uzattı ve eğer biraz uyuyamazsa bayılacağını düşündü.

Aklı hâlâ MacPherson'ı mahkûm etmek için gerekli olan bilgiye kayıyordu. Aynı zamanda büyük bir öfke duyuyor ve yarım kalmış bütün işleri tamamlamaya yakınken içindeki gerginlik gittikçe artıyordu. Kafese konmuş bir ayı kadar huzursuzdu. Uyku sorunu bunun başlıca nedeniydi. Geçen hafta boyunca üç saatten daha fazla uyumamıştı.

MacPherson Harrison'ın düşüncelerinden hiç çıkmıyordu. Bunca yıl onun Elliott'ın yanında sessizce çalıştığını düşündükçe öfkesine hâkim olamıyordu. Elliott ona tamamen güvenmişti ve bunca yıl boyunca MacPherson onun çaresizliğine, acısına şahit olmuştu.

Harrison bu düşünceleri engellemek için büyük çaba sarf etti. Doğruca yatağa gidemeyecek kadar tedirgindi ve karısına bulduğu şeyi anlatmaya karar verdi.

Mary Rose henüz onu fark etmemişti. "Onu buldum hayatım," diye seslendi Harrison.

Genç kız doğrulup ona baktı. "Nerede? Her yere baktım. Tanrım, sana şükürler olsun. Kaybettiğimi düşünüyordum."

Harrison onun sesindeki paniği duyar duymaz genç kızın yüzüne baktı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Sanırım aynı şeyden bahsetmiyoruz. Aradığım çelişkiyi bulduğumu söylemeye çalışıyordum sana. Sen ne kaybettin?"

"Madalyonumu," diye bağırdı Mary Rose. "Kayboldu."

"Onu bulacağız. Aramana yardım edeceğim. Biraz soluklanayım." Harrison sözünü verdikten sonra yüksek sesle esnedi.

"Ya atılmışsa?"

Harrison gözlerini kapatıp alınını ovmaya başladı. "Atılmıştır, eminim. Gel de öp beni."

Mary Rose onun bu kadar düşüncesiz olmasına inanamıyordu. “Annemin madalyonunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Bence onlar aldılar. Eğer aldılarsa onları asla affetmem. Asla.”

Mary Rose bağırıyordu. Harrison sandalyesinde doğruldu, dirseklerini dizine koyup ona dik dik baktı. Yorgunluğunun sabrını taşımasına izin vermemeye kararlıydı.

“Güzel bir uykudan sonra...”

“Onu bulmadan uyuyamayız.”

Harrison onun doğru düzgün düşünmesini sağlamaya kararlıydı. Evet, madalyon onun için önemliydi, fakat onu nasıl olsa bulacaklardı.

“Sakinleşecek misin? Kimse senin madalyonunu almadı. Sadece yerini değiştirmişsin. İşte hepsi bu.”

“Alıp almadıklarını nereden biliyorsun? Burada olan şeylerden haberin olamayacak kadar uzaktaydın.”

“Meşguldüm,” diye bağırdı Harrison. “Sana anlatmaya çalıştığım şey...” MacPherson’la ilgili açıklamalarına başlamadan önce durdu. Şimdi zamanı değildi. Mary Rose, söylediği hiçbir kelimeyi duyamayacak kadar çıldırmıştı.

Derin bir nefes alıp, “Biraz daha anlayışlı olabilirdin,” dedi karısına.

Mary Rose ayağa kalkarken yalpaladı. O kadar öfkeliydi ki elleri iki yanında yumruk olmuştu. Artık sabrı taşmıştı, çünkü tahammül edemiyordu. Aylarca olmadığı biri gibi olmaya çalışmak sonunda sabrını taşırmıştı.

“Anlayışlı mı? Onların yaptığı sinsiliğe karşılık benden sabırlı olmamı mı bekliyorsun? Babam mektuplarımı postalanmadan alıyor ve benim sabırlı olmam bekleniyor öyle mi? Ne kadar daha anlayışlı olmamı istiyorsun Harrison? Sonsuza kadar mı? Gece gündüz çalışmadığın günlerde MacPherson’ı suçlu duruma düşürmek için kanıt aramaya koyuluyorsun. Aylardır yanlış kapıdasın. Ah, akrabalarımın zevksiz bulduğu bir ifade daha kullandım.”

“Neden bahsediyorsun? Zevksiz olan nedir?”

Mary Rose ona cevap vermedi. Anlamayacaktı çünkü. Kimse anlamıyordu. Sırtını ona dönüp geceye uzun uzun baktı.

“Hepsi seni seviyor,” diye güvence verdi Harrison ona sakin bir ses tonuyla.

Mary Rose tekrar döndü. “Hayır sevmiyorlar. Hepsi kafalarında yarattığı kadını seviyor. Barbara Hala bana ne dedi biliyor musun? Ben kendimi boş bir kumaş parçası olarak düşünmeliymişim ve onların benden bir şaheser yaratmalarına izin vermeliymişim. Onlar beni sevmiyorlar. Nasıl sevebilirler ki? Beni tanımıyorlar bile. Victoria’nın geri döndüğü fikrini seviyorlar ve şimdi herkes hayatım boyunca burada yaşamışım gibi davranıyor. Peki ya sen Harrison? Beni mi seviyorsun yoksa onların şaheserini mi?”

Bu sorunun üzerine Harrison ayağa fırladı. “Seni seviyorum,” diye haykırdı.

Tartışma burada bitmedi, üstelik daha da hararetlendi. Mary Rose başına gelenlerden ötürü öfkeli ve çılgına dönmüş gibiydi. Harrison ise etrafıca düşünemeyecek kadar bitkindi. Ve bu birleşim patlayıcı bir etki yaratmıştı.

Tanrı aşkına, kumaş diyerek ne demeye çalışmıştı? Açıklama istediğinde tekrar bağırmaya başladı. Hiçbiri affedilemeyecek kadar ağır olmamasına rağmen birbirlerine uygunsuz kelimeler sarf ettiler ve Mary Rose tekrar ağlayacağını sezdiği an kapıyı işaret edip onun dışarı çıkmasını istedi.

Harrison onun istediğini yerine getirdi. Sonra Mary Rose yatağa girip uyumaya çalıştı.

Kocasının özüyle uyandırıldı.

“Özür dilerim bebeğim. Üzgünüm,” dedi Harrison defalarca.

Mary Rose, o ne yaparsa yapsın onu affedeceğini düşünüyordu. Onu seviyordu ve evliliklerini korumak için her şeyi yapacaktı.

İkisi de çaresiz bir şekilde birbirinde teselli arıyordu ve Harrison uykuya dalmadan önce Mary Rose’un fısıltısını duydu. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum Victoria.”
Aman Tanrım, ona Victoria demişti.
Mary Rose iki gün sonra evine gitti.

14 Ağustos 1874

Sevgili Rose Anne,

Ceza olarak günümün geri kalanını odamda geçirmek zorundayım, çünkü bugün bir kıza yakışır davranışlar göstermedim. Tommy Bonnersmith’in burnuna vurdum ve burnu kanadı. Bunu o istedi Anne. Cole beni Blue Belle’e götürmüştü ve tam marketten dışarı çıkarken Tommy beni tutup peltem gibi dudaklarını benimkilerin üzerine bastırdı.

Cole’a Tommy’nin bana ne yaptığını anlatmadım. Dışarı çıktığında Tommy’i burnunu tutup yerde bebekler gibi ağlarken gördü. Neler olduğunu bilse Cole Tommy’i vururdu ve ben onun kimseyi vurmasını istemiyorum. İtibarı kötüleşiyor.

Davranışından hiç pişman değilim. Adam ve Cole hiçbir adamın bana saygısızlık etmesine izin vermemem gerektiğini söylüyorlar hep. Tommy de bana tam da bunu yaptı işte, değil mi?

Seni hayal kırıklığına uğratmamışumdır umarım.

Sevgili kızın

Mary Rose

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu Düzenleme:buk@

21. BÖLÜM

Mary Rose Amerika yolundayken Harrison Lord Elliott'ın evine geri döndü. Elbette karısının gittiğini bilmiyordu. Kimse bilmiyordu.

Harrison seraya girdiğinde Elliott'ı asistanıyla hesapları kontrol ederken gördü.

“Eşim nerede?” diye sordu.

Elliott Harrison'a bakıp gülümsedi. “Hizmetçisiyle beraber alışverişe çıktı,” diye cevap verdi.

“Bize biraz izin verir misin MacPherson?” diye sordu Harrison. Ellerini arkasında kenetleyip normal görünmeye çalıştı. Yaptıklarından dolayı MacPherson'ın boğazına yapışmak istiyor ve bu isteğine yenilmemek için kendini zor tutuyordu.

“Damadımla konuşurken gidip bize biraz çay getirmelerini söyler misin?”

MacPherson patronuna başıyla selam verdikten sonra dışarı çıktı. Harrison onun arkasından kapıları kapattı.

“Kimse bizim konuşmamızı duymayacaktır Harrison. Herkes bugün dışarı çıktı ve personel de toplanmakla meşgul. Bir sorun var galiba, değil mi? Gözlerinde öyle bir bakış seziyorum.”

“Misafirimiz var efendim. Yetkililer koridorda MacPherson'ı tutuklamak için bekliyorlar. Onun her şeyi itiraf etmesini sağlayacaklar. Onu yolsuzluk suçundan mahkûm

edecek yeteri kadar kanıt var ve bir şekilde o pislik hapse girecek. Kaçırma olayını planlayan kişi oydu.”

Elliott elinde tuttuğu kâğıtları düşürdü. Akli Harrison’ın ona verdiği bilgiye ayak uydurmaya çalışıyordu.

Her şeyi anlıyormuş gibi görünmüyordu. “George... George benim Victoria’mı elimden mi aldı? Hayır, hayır, olmaz. Sorgulanmıştı ve onun kızımın kaçırılmasıyla bağlantısı olabilecek hiçbir kanıt bulunmamıştı. Şimdi sen diyorsun ki...”

“Douglas onu arabadan dışarı çıkarken ve sepeti bir kadına verirken görmüş.”

“Douglas mı? O da kim?”

Harrison buna şaşırmıştı. Aman Tanrım, Elliott Mary Rose’un ağabeylerinin isimlerini bile bilmiyordu.

“Kızınızı büyüten adamlardan biri,” diye cevap verdi. “Douglas onun ağabeylerinden biri. Çok geç olmadan bu gerçeği kabullenmeniz sizin için iyi olur.”

Elliott Harrison’ın ona MacPherson’la ilgili söylediklerinden o kadar etkilenmişti ki başka bir şey düşünemiyordu. Harrison’ın ne kadar sinirlendiğine bile dikkat etmemişti.

“Yolsuzluk mu vardı?”

“Var olmayan bir yetimhaneye bağış yapıyordunuz. Victoria’nın alındığı zamanlarda böyle bir yer vardı tabii ama birkaç yıl sonra kapandı. Paramızın bir bölümünün MacPherson’ın cebine geçmesinden kuşulanıyorum.”

“Ama yolsuzluk ve kaçırma iki farklı...”

“MacPherson bu olayın arkasındaydı efendim. Şüphe yok.”

Elliott acıyla iki büklüm olmuştu. Gerçek, onu öylesine rahatsız etmişti ki kusacağını düşündü. Çaresizce kendini toparlamaya çalıştı.

“Bana bir dakika ver oğlum, sadece bir dakika,” diye fısıldadı.

Harrison onun yanına oturup elini Elliott’ın omzuna koydu. Tek kelime etmeyip onun her şeyi kafasında çözüme kavuşturmasını sabırla bekledi.

Elliott kısa sürede sakinleşip her şeyi öğrenmek istedi.

“Baştan başla ve bana her şeyi anlat.”

“Kızınızın kaçırıldığı günden bir gün önce MacPherson’ın hesaplarınızdan birinden yüksek miktarda para aldığını biliyoruz. Ertesi gece Victoria’yı alıp onu bakıcıya bıraktı. Sanırım çaldığı para kadının çocuğu beslemesi içindi. Tabii bu sırada MacPherson sizden elinden geldiği kadar fidye aldı. İncil’den aldığı sayfalar muhtemelen kızınızın onda olduğunu belirtmek için size geri yollanacaktı.”

“Ama ne oldu? Biz hiçbir zaman bir fidye isteği almadık... Sadece o ilk not...”

“Hepsi buydu efendim. Douglas kadının sepeti almak istemediğini söyledi. Ama MacPherson ona parayla dolu zarfı uzattığında kadının fikri değişti.”

“Sonra?”

“Bakıcı cesaret edemedi ve MacPherson gittikten sonra en yakın dar sokağa gidip oradaki bir çöp yığınına bıraktı Victoria’yı. Sonra da kaçtı.”

“Bunların hepsini kanıtlayabilir misin Harrison?”

“Yolsuzluğu kanıtlayabilirim efendim. Hayatının geri kalanını hapiste geçirmesine yeter. Douglas ısrarla MacPherson’ı günümüzde bile tanıyabileceğini söylüyor. Kendim o kadar emin değilim ama asistanınızın yetkililerle konuşmaya ikna olacağını düşünüyorum.”

“Eğer bakıcının tereddütleri olmasaydı kızınızı geri alabilecek miydim? Hayır, tabii ki. Alamayacaktım. Onu öldürmüş olurdu değil mi?”

“Muhtemelen,” dedi Harrison.

Elliott öfkeden titremeye başladı. “Aradan geçen onca yıl boyunca o yaratık yanımda sakince oturup...”

Sözlerine devam edemedi. Harrison anlayışla başını salladı. “Efendim, o lanet olası kurnazlığını kullandı. Bakıcı ve bebek kaybolduğunda gerçekten paniğe kapılmış olmalı. Yine de hiç renk vermedi. Olduğu yerde durdu. Soruşturmanın tam ortasında olmak yerine bunu kontrol etmek ne kadar da

güzeldi. Sizinle çalıştığı süre boyunca masanıza gelen dosyaları sizden önce görebildi.”

Elliott birden ayaklanıp aceleyle kapıya yürüdü. “Şimdi gidip...”

Harrison kolundan tutarak onu durdurdu. “Hayır, hiçbir yere gitmiyorsunuz. Onu çoktan götürdüler. Yapmak istediğiniz şeyi anlıyorum ve bunu düşünmekte haklısınız, fakat onu öldüremezsiniz.”

Yavaşça Elliott’ı kanepeye yönlendirip oturmasına yardım etti. Elliott’ın kontrol altında olduğundan ve pişman olacağı bir şey yapmadığından emin olmak için uzun bir süre onun yanından ayrılmadı.

Harrison ona gelecekteki planlarından bahsetmek istiyordu, fakat şimdilik ona daha fazla yük yüklemenin zamanı olmadığını fark etti. İstifasını bildirmek için biraz daha beklemek zorunda kalacaktı.

Tam olarak karısına ne söyleyeceğini düşünebilmek için odasına çıktı. Eğer istemeden de olsa sebep olduğu acı yüzünden ondan af dilemesi gerekiyorsa, karısının ayaklarına bile kapanabilirdi.

Elliott kızının ağabeylerinin adlarını bilmiyordu. Bunu fark etmek Harrison’ı hayrete düşürmüştü. Sevgi ve babalık adı altında genç kızını bilerek geçmişi silmeye ve olmasını istediği biri haline gelmeye sürüklemişti. Mary Rose şu anda ne hissediyordu ve onların tüm bu katlanılmaz hallerine nasıl tahammül etmişti?

Mary Rose’un yazdığı not masasının üzerinde Harrison’ı bekliyordu. Onu görür görmez Harrison’ın üzerine kötü bir his çöktü ve neredeyse ona dokunmaya dahi korktu.

Bir tepki vermeden önce karısının veda cümlelerini üç kez okudu. Ve sonra daha önce hiç hissetmediği türden bir acı içini doldurdu. Başını eğip acıya teslim oldu, çünkü kendisinden başka suçlayacak kimse yoktu ve artık her şey için çok geçti.

Onu kaybetmişti.

Harrison elinde o notla ne kadar süre orada durduğunu bilmiyordu ama sonunda kımıldadığında odada gölgesini fark etti. Edward kapıya vurup onun acilen aşağı inmesi gerektiğini söylüyordu yüksek sesle. Lord Elliott'ın ona ihtiyacı vardı.

Çağrılara neredeyse hiç cevap vermedi ve sonra Elliott'a söyleyeceği pek çok şey olduğunu fark etti. Anlayıp anlamaması umrunda değildi. Kızıyla ilgili onunla konuşması gerekiyordu.

Elliott şöminenin önünde duruyor ve elindeki kâğıda bakıyordu.

“Karım size veda etti mi?”

Elliott yavaşça başını salladı. “Her şeye sahipti,” diye fısıldadı. “Niye mutlu değildi? Gitme planı yaptığını biliyor muydun? Harrison, anlamıyorum. Burada... Diyor ki... Dur okuyayım. Son satır... Evet işte burada. Seni seviyorum baba ve eğer beni tanımış olsaydın sen de beni severdin.”

Elliott tekrar başını kaldırdı. “Onu seviyorum.”

“Evet, seviyorsunuz ama ona sarıldığınız ilk andan beri onu değiştirmeye çalıştınız. Kaybettiğiniz şeyin farkında mısınız? Size kızınızı tanıtırken oturmanızı öneririm. Sanırım Corrie'yle başlayacağım. Deli Corrie. Onu daha önce hiç duymadınız değil mi efendim? Hayır, elbette duymadınız. Dinlemezsiniz ki. Ama şimdi dinleyeceksiniz. Sizin anlamanızı sağlamaya kararlıyım.”

Elliott kanepeye doğru yürüyüp oturdu. Kızının ona veda notunu elinden bırakamadı.

Harrison Mary Rose ve Corrie arasındaki arkadaşlıktan bahsetti. Corrie'nin nasıl görüldüğüne dair açıklamayı duyduğunda Elliott'ın rengi soldu. Harrison, Corrie'nin açık pencereden genç kızın omzunu okşamak için uzandığını anlatırken, gözleri doldu.

“Onun, acı çekenlere karşı gösterdiği şefkat beni gururlandırıyor,” diye ekledi Harrison. “Belki de bize bu yüzden bu kadar uzun süre katlandı. Tanrım, ona sürekli anlayışlı

olmasını söyleyip durdum. Onu kabullenmeniz için size zaman tanınması konusunda. Onun olduğu kişiyi hiçbir zaman kabullenmeyecektiniz değil mi? Ev özlemini gideremediniz efendim. O adamlar onun ailesi. Kızınız piyano çalıyor ve akıcı Fransızca konuşuyor. Onunla gurur duymanız gerekir.”

Harrison’ın planlarını uygulaması için artık çok geçti. Elliott’la gece boyunca oturup Mary Rose’un geçmişiyile ilgili bildiği her şeyi ona anlattı.

Baş başa konuşuyorlardı. Lillian aralarına katılmaya çalıştığında, Elliott’ın sert emriyle geri çekilmişti.

“Bir babanın sevgisi karşılıksız olmalı,” diye fısıldadı Elliott. “Ama ben...”

Sözlerine devam edemedi. Yüzünü ellerinin arasına alıp ağlamaya başladı. Harrison ona mendilini uzattı.

“Her sabah benimle oturup benim aile üyeleriyle ilgili konuşmalarını dinlerdi. Hiç arkadaşlarından bahsetmedi.”

“Ona izin vermediniz.”

Elliott başını eğdi. “Hayır, ona izin vermedim. Aman Tanrım ben ne yaptım? Ne yaptım?”

Harrison kendini hem fiziksel hem de duygusal olarak güçsüz hissediyordu. Elliott’a ihtiyacı olan şefkati gösteremedi.

“İşi bırakıyorum.”

“Ne?”

“İstifa ediyorum efendim. Bana verdiğiniz tüm işleri bitirdim. Kasıtlıydı, öyle değil mi? Kızınızla yalnız vakit geçirmek için beni oradan oraya koşturdunuz. Sizi suçlamıyorum. Size olan borcumu ödemekle o kadar meşguldüm ki bunun olmasına izin verdim. İşte bu yüzden MacPherson’a bu kadar takıntılıydım. Ama artık bitti. Şimdi izin verirseniz yukarı çıkıp toplanacağım.”

“Nereye gidiyorsun?”

Harrison kapılara ulaşana kadar ona cevap vermedi. “Eve gidiyorum.”

Adam Clayborne cinayet suçundan yargılanacaktı. Harrison ahıra ulaştığında bu acımasız gerçeği öğrendi. Eşyalarını Blue Belle'e taşımak için bir at arabası ve iki de at satın almayı planlıyordu, fakat ahırını işleten yaşlı adam ona neler olduğunu anlatmaya başlayınca Harrison'ın planları birden değişti.

"Evet bayım, bir idam gerçekleşecek. İyi giyimli iki günceli çocuk avukatlarıyla birlikte geldi. İdam Yargıci Burns'ün Adam'ı geldiği yerde yargılanması için onlara teslim etmesi bekleniyor, yine de buradaki insanlar yargıcın bu düşünceye katılmayacağına inanıyorlar. Adam'ı kendi yargılamak isteyecektir. İşte bu yüzden burası yarı terk edilmiş gibi. Ahırım bu nedenle yarın kapalı olacak. İnsanlar Blue Belle'de bunu tatil günü olarak görecekle. Bazıları piknik yapacak bazıları da tezahürat. Bence en çok kadınlar üzülecek. Her neyse dans güneş batana kadar başlamaz. Büyük bir danslı eğlence olacak, bunu kaçırmamalısın."

Harrison bilmesi gereken her şeyi duymuştu. Hemen bir at satın aldı, adama yirmi dolar verdi ve eşyalarını taşınması için birini bulmasını rica etti.

Siyah atı eyerlerken yaşlı adam, "Bunu kaçırmak istemediğini acelden anlayabiliyorum. Zamanın var," dedi. "Birkaç saat daha buradayım. Eşyalarını senin için getiririm."

"Adam Clayborne masum," yorumunu yaptıktan sonra Harrison hemen eyere atladı.

"Bunun pek faydası yok. O bir zenci ve onu suçlayanlar da beyaz. Clayborne asılacak."

Yaşlı adam arkasını döndüğünde boşuna konuştuğunu fark etti. Harrison çoktan yola koyulmuştu.

Harrison hızla Blue Belle'e doğru ilerledi, çünkü duydukları ona dehşet vermişti. Adam'ı kurtarmak için ne yapması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Tanrı'nın yardımıyla bir çözüm bulacaktı. Yasal olsun ya da olmasın.

Harrison, Mary Rose'un içinde olduğu durumu düşünmek bile istemiyordu. Kendini, düşüncelerini Adam'ın üzerinde yoğunlaştırmaya zorladı. Geçmişinde sakladığı bir şey-

ler olduğunu biliyordu ama Adam ona bunun ne olduğunu söylememiştir.

Cinayet? O tatlı dilli adamın geçerli bir nedeni olmadan birini öldürebileceğini hayal bile edemiyordu Harrison.

Harrison çok dindar biri olmamasına rağmen Tanrı'ya yardım etmesi için yalvardı. Çok korkmuş görünüyordu.

Çok geç olmasına izin verme. Çok geç olmasına izin verme.

Duruşma, Morrison'ların dükkânının önündeki boş yolda gerçekleşiyordu. Mary Rose bir masada ağabeyinin yanında oturuyordu. Travis hemen karşısındaydı. Douglas ve Cole dışarıdaydı. Onların içeride olmasına izin verilmemiştir, çünkü yargıç kontrol edilemeyen öfkeden de sorumluydu.

Adam'ı suçlayanlar Clayborne'ların karşı masasında oturuyorlardı. Toplamda üç kişiydiler. Bir avukat ve kendilerini Livonia'nın oğulları olarak tanıtan iki kötü, iğrenç yaratık. Mary Rose ikisine de bakmaya tahammül edemiyordu.

Yargıç Burns tokmağını vuruyor ve herkesten susmasını istiyordu, aksi takdirde izleyicilerin hepsinin gitmesini sağlayacaktı. Mary Rose o kadar hayretler içerisindeydi ki yargıcın söylediği neredeyse hiçbir şeyi anlamıyordu.

Blue Belle dışındaki herkes Adam'a düşman olmuştu. Hepsi. Göz açıp kapayınca kadar hepsi sadık tanıdıklardan bir grup düşmana dönüşmüştü. Adam çoğuna mahkemede yardım etmişti. Şimdi ise cömertliği ve nezaketi onlar için hiçbir şey ifade etmiyordu. Zenciydi ve öldürdüğü adam beyazdı. Hiç kimsenin daha fazla bir şey duymaya ihtiyacı yoktu. Şartlara bakılmaksızın Adam suçlu bulunmuştu.

Mary Rose bunu nasıl durduracağını bilmiyordu. Adam çok etkin ve ağırbaşlıydı. Ona ne olacağını bildiği halde yüzündeki ifade sadece meraklandığını gösteriyordu. İçinden mi öfkeleniyordu? Mary Rose uzanıp elini onun elinin üzerine koydu. Ona nasıl yardım edebilirdi?

Yargıç tokmağını bir kez daha vurdu. Adam'ın güneye götürülmesiyle ilgili kararını açıklamaya hazırdı.

“Belgelerinizi inceledim, yasal olduğu görülüyor.”

Livonia’nın oğullarının getirdiği avukat aceleyle ayağa kalktı. Adı Floyd Manning’di ve kendini yargıca tanıtırken ailesinin yüz yılı aşkın bir süre boyunca Güney Carolina’da yaşadığı faktörünü de eklemeyi unutmadı. Bu durumun onu bir şekilde işinde uzman yaptığını düşünüyor gibiydi.

“Elbette yasal,” dedi Manning. “Şimdi Clayborne’u götürrebilir miyiz? Kurallara uymaktan başka seçeneğiniz yok.”

“Onun onu almasına izin vermeyin, Sayın Yargıç,” diye bağırdı biri mahkeme salonunun arkasından. “Bu adil değil. Ailem dışarıda beni bekliyor. Onlara söz verdim...”

“Kes sesini,” diye emretti yargıç şikâyetçiye. “Ne diyordum, Floyd Manning, yasal belgede çok az hata var. Kanun kanundur ama bana başka seçeneğim olmamasını söylemek dışarıdan gelen biri için büyük cesaret ister. Seni düzelteyim. Burada kanun benim. Benim söylediğim geçerlidir ve şimdi ben Adam Clayborne’u sana teslim etmeyeceğimi söylüyorum. Onun asılmasını görmek istiyorsan biraz bekleyip onun suçlu olup olmadığının belli olmasını bekleyeceksin.”

“Ama Yargıç, Güney Carolina’da...” diye başladı Manning.

“Güney Carolina’da değiliz,” diye bağırdı biri arka taraftan. “Onu yargılamaya devam et, Yargıç. Akşam oluyor.”

Yargıç birilerini vurmak istiyormuş gibi görünüyordu. Mahkeme salonunda silahı olan tek kişi o olduğu için yakın zamanda insanlar yerleşmezse bunu yapabileceğini düşündü.

Kalabalığa dik dik baktıktan sonra avukata döndü. “Biz bir bölgedeyiz, eyalette değil ve sana önceden de dediğim gibi burada benim dediğim geçerlidir.”

Mary Rose başını eğdi. Çaresizce ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Öfkesi o kadar fazla titremesine neden oluyordu ki tüyleri diken diken olmuştu. Bu kâbus bitecek miydi? Ağabeyleri Yargıç Burns’ün Adam’ı güncyllilere teslim etmesini umuyorlardı. Geleceğe dair planlar yapılabileceği kadar onu alıp dağlara kaçırmayı planlamışlardı.

Kalabalık çıldırmış gibi yargıcın Adam'la ilgili kararını hemen orada vermesini bekliyordu. Ancak Burns davanın kontrolden çıkmasına izin vermeyecekti. Uzanıp silahını çıkardı. Herkesin dikkatini çekmek için tavana birkaç kez ateş edecekti.

Bu taktiğe gerek kalmadı. Tam tabancasını havaya kaldırıyor ki kalabalığın üzerine derin bir sessizlik çöktü. Burns baktığında Harrison'ın öfkeli adamların arasından sertçe geçtiğini gördü.

Mary Rose sessizliği fark edince ellerini kenetledi. Ne olmuş olabilirdi? Douglas ve Cole'u mu getiriyorlardı? Bakmaya korkuyordu.

Harrison onun yanından geçti. Yargıç Burns'ün oturduğu masaya doğru giderken ona ve ağabeylerine göz ucuyla bile bakmadı.

"Bu davaya ben de dahilim."

Mary Rose başını kaldırdı. Gözlerini kırıştırdı. Harrison? Harrison Blue Belle'de miydi? Genç kızın nefesi kesilmiş gibiydi.

"Görevini belirt," diye emretti yargıç.

"Adım Harrison Stanford MacDonald..."

Burns onun sözlerine devam etmesine izin vermedi. "Neden bana ismini söylüyorsun? Kim olduğunu zaten biliyorum."

"Kayıtlara göre, Sayın Yargıç."

"Ne kaydı? Burada kayıt tutmayız, yani çok sık değil. Bölgede daha rahatız. Görevini belirt."

"Adam Clayborne'u temsil ediyorum."

Yargıcın gözlerinde bir ışıltı belirdi. Sandalyesine yaslanıp çenesini ovdu.

"Öyle mi?"

"Evet, Sayın Yargıç."

"O zaman sen de buraya gelip onu temsil edebilirsin. Onu cinayet suçundan yargılamak üzereyim."

"Birinin bu bölgede adil bir dava hakkı var mı?" diye sordu Harrison.

Yargıç Harrison'ı küçük düşürücü bir şey söylemediğini ya da onu kışkırtmaya çalışmayacağını anlayacak kadar tanıyordu.

“Evet, elbette hakkı var.”

“O halde müvekkilimle görüşebilmek için zaman rica ediyorum.”

“Ne kadarlık bir zaman?”

“Bir ay.”

Salonda huzursuzluk uğultusu baş gösterdi. Yargıç yavaşça havaya ateş etti. “Koca bir ay beklememiz mümkün değil, Harrison.”

“Sayın Yargıç, kanıtları toparlamam için yeterli zamanımın olması gerek.”

“Kanıtları toparlayana kadar onu nerede tutacağız?”

“Benim gözetimimde olmalı,” dedi Harrison.

“Kaçacak Yargıç. Bu zenci kaçır. Bekleyin de görün.”

Yargıç Burns Harrison'ın arkasını görebilmek için eğildi. “Mahkememi aksatan sen misin Bickley? Eğer çeneni kapamazsan kafana ateş ederim, yemin ediyorum bunu yaparım. Hazırlanmak için iki hafta var, Harrison. Adam'ın kaçına durumunda ortaya para koymaya razı mısın?”

“Sahip olduğum her şeyi.”

“Yüz dolar şimdilik işimizi görür. Kaçarsa, gerisini iki hafta içinde ödersin.”

“Evet, Sayın Yargıç.”

Yargıç tokmağını bir kez daha vurdu. “Adam mahkeme gününe dek ev hapsinde tutulacak. Bu karardan hoşlanmayanlar Adam'ın Clayborne sınırından çıkmadığından emin olmak için evi gözleyebilirler. Hepiniz dediklerimi duyuyor musunuz? Bickley, anladın mı? Eğer içinizden biri Clayborne'ların bölgesine adım atarsa, sizi vurmaları yasaldir. İki hafta içinde mahkeme gerçekleşecek. Dava ertelenmiştir.”

Yargıç son bir kez daha tokmağı masaya vurdu. “Zor bir görevin var Harrison,” dedi kısık bir sesle. “Elimde Adam aleyhinde bir dosya dolusu belge var. Ben balığa çıkana kadar

göz atabilirsin. Gelecek pazar gününe kadar Belle'in yerinde olacağım. Yüz dolarını oraya getir."

Floyd Manning, Harrison'a doğru yürüdü. "Zenci yanlısı," diye homurdandı.

Yargıç onu duydu. "Burada artık işin yok Manning. Evine git. Ben kendi davamla ilgilenebilirim. Jürili bir mahkeme olacak ve jüri üyelerinin on ikisini de ben seçeceğim."

Manning kaşlarını çatarak ona baktı. "O adam adil bir mahkemeyi hak etmiyor. Hepsi buradan götürülüp asılmalı."

Avukatın suratı kıpkırmızı oldu. İşlerin yolunda gitmesine öfkelenmişti.

Yargıç Burns Harrison'a baktı. "Tam olarak kimi asmamızı düşünüyor? Kasabalıları mı yoksa Clayborne'ları mı?"

Manning hevesle cevapladı. "Clayborne'lar, elbette, özellikle de o zenciyle aynı çatı altında yaşayan beyaz kıızı. O beş para etmez."

"Bununla ilgili söyleyecek bir şeyin var mı Harrison?" diye sordu yargıç.

Harrison yargıca cevap vermeden önce içinden ona kadar saydı. Ertelemek onun fikrini değiştirmesine yardımcı olmadı. "Saldırı bedeli nedir Sayın Yargıç?"

Burns'ün gözleri neşeyle parladı. "Beş dolar, özel koşullar altında."

Harrison cebine uzandı, beş dolar çıkardı ve parayı masanın üzerine koydu.

Bu gerçekleşen şey güneyli avukatı o kadar çok şaşırtmıştı ki kendini koruyacak fırsatı bile olmadı. Harrison onun yüzünün ortasına çok fena vurmuştu.

Manning yere düşüp bayıldı. Yargıç adama daha iyi bakabilmek için masasından uzandı, sonra Harrison'a döndü.

Gülmek için kendini zor tutuyordu. "Bu önceden planlandığı için sana bir dolara daha patlar."

Harrison yargıca parayı uzattıktan sonra karısının ve onun ağabeylerinin yanına gitti.

Dikkatini kalabalığa çevirdi. İnsanlar yavaş yavaş gidiyorlardı ve Harrison da bu sayede onların suratlarına dikkatlice bakabiliyordu. Hiçbirini tanıyamadı.

Travis ayağa kalkmak için harekete geçti. Harrison ona olduğu yerde durmasını emretti. "Mary Rose kalk ve bana doğru gel. Beni gördüğüne çok mutlu ol."

Genç kız tereddüt etmedi. Hızla kalkıp masanın çevresinden dolandı. Harrison onu kollarına aldı, eğilip alnını öptü, sonra da ona sımsıkı sarıldı.

"Tekrar hoş geldin Harrison," diye fısıldadı Adam.

"Ne ara gerçekleşti bütün bunlar?" diye sordu Harrison.

"Dün beni uyandırdılar," diye cevap verdi Adam. "Ve işte buradayım. Tam zamanında yetiştin. Bir saat sonra çok geç olabilirdi. Beni asmak için yarına kadar bekleyebilirlerdi, fakat bir kez karar verildiğinde kimse bir şey yapamaz."

Son yabancı grup da tek sıra halinde dışarı çıktı. Douglas ve Cole içeri daldılar.

"Kapıyı kapat," diye seslendi Harrison.

"Şu lanet yerden çıkalım," dedi Cole. Silahını Travis'e uzattı. "Adam, iyi misin?"

"Evet," dedi Adam.

Harrison sonunda Mary Rose'ı bırakabildi. Ama genç kız Harrison'dan uzaklaşmayıp ona dayanmaya devam etti. Şimdi neredeyse şiddetle titriyordu. Bir gün içinde yeteri kadar bela yaşamıştı ve Harrison bunun daha da iyiye gitmeyeceğini biliyordu.

Ona söyleyeceği çok şey vardı ama şu an yeri ve zamanı değildi. Herkesin tek derdi Adam'ı çiftliğe sağ salım götürmekti.

"Kaçmamız lazım," dedi Cole.

"Eğer buna cüret edersek sırtımıza kurşunu yeriz," diye önc sürdü Travis.

"Haklı," diye onayladı Douglas. "Şimdi gitmenin sırası değil."

"Evden başka hiçbir yere gitmeyeceğim," dedi Adam.

Sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. “Harrison, sana teşekkür mü edeyim yoksa seni vurayım mı bilmiyorum. Boynumdan geçecek o halatı düşünmem için bana iki hafta verdin.”

“Avukatına hiç mi inancın yok?” diye sordu Harrison düz bir ses tonuyla.

“Sana inancım tam. Sorunum dünyanın geri kalanıyla. Sen şerefli bir adamsın Harrison ama bu özellik günümüzde çok nadir bulunuyor. Mary Rose’a geri döneceğini söylemiştim ancak o bana inanmamıştı. Sanırım artık inanıyor, öyle değil mi?”

Harrison hayrete düştü. Karısı, onun İngiltere’de kalıp işlerine devam edebileceğini mi düşünmüştü? Kalbini de beraberinde götürdüğünü fark etmiyor muydu?

“Harrison, bizimle eve mi geliyorsun yoksa kanıtı incelemek için Belle’e mi gideceksin?” diye sordu Travis.

“Eve,” diye cevap verdi Harrison. “Bir şeyler yapmadan önce Adam’la konuşmak istiyorum.”

Yerliler Adam’ı selamlamak ve onu cesaretlendirmek için oradaldı. Blue Belle’in insanların ona düşman olmadıklarını görmek güzeldi.

Harrison’a eve giderken aileyi kontrol altında tutma görevi verilmişti. Ailenin arkasında duruyor ve onların güvende olmasını sağlıyordu.

Mary Rose yemek masasına ağabeyleriyle birlikte oturdu. Herkes fısıldaşüyor ve iki haftalık erteleme kararı hakkında konuşuyordu.

Genç kız Harrison’ı düşünüyordu. Onu yeniden görmek içini inanılmaz bir özlem duygusuyla doldurmuştu. Neden geri gelmişti? Mary Rose İngiltere’deki akrabalarının olmasını istediği gibi bir leydi olamamıştı. Harrison bunu anlamamış mıydı? Mary Rose ne yapacaktı? Onu terk ettiği günden beri çok çaresizdi. İçten içe ölüyormuş gibi hissediyordu ve kocası sakın bir şekilde mahkeme salonuna girip deliliğin ortasında mantıklı davrandığında tekrar yaşamaya başlamıştı.

Harrison’ın içeri girip merdivenlerden çıktığını duydu.

Kapılar gıcırdayarak açıldı ve kapandı. Odamı mı arıyor, diye düşündü Mary Rose kendi kendine. Ve bu onunla kalmayı umduğu anlamına mı geliyordu?

Harrison sonunda aileye katıldı. “Adam, kütüphanede seninle yalnız konuşmak istiyorum.”

Mary Rose’a bakmadı bile.

“Kardeşlerim her şeyi biliyorlar,” diye cevap verdi Adam.

“Baş başa,” diye önerdi Harrison.

Kimse tarafından rahatsız edilmediler ve iki saat boyunca kütüphanede kaldılar. Harrison, Adam’dan çiftlikteki eski hayatı ve annesiyle onun sahibi olan aileyle ilgili hatırladığı her şeyi anlatmasını istedi.

“Bayan Livonia, Walter Adderley ile evliydi. İki oğulları vardı. Her ikisini de bugün mahkemede gördün. Reginald küçük olan. O benden birkaç yaş küçük. Lionel ise daha büyük. Babasına benziyor. Walter alkolikti. Her gün öğlen olmadan içmeye başlardı ve akşam saatlerinde yatağa taşınması gerekirdi. İçtiği zamanlar çok acımasızlaşırdı, yani bu da çoğu zaman acımasız olduğu anlamına geliyor. Karısıyla kavga ederdi. Aralarında bir şey olmuş olmalıydı, çünkü içkili olduğu zamanlar karısını görmeye tahammül bile edemezdi.”

“Ona vurur muydu?”

“Evet, yumruklarını kullanırdı. Karısı onun dengi değildi. Adderley yapılı ve iriydi, karısı ise küçücük bir şeydi. Walter anneme de vururdu. Livonia’nın arkadaşı olduğu için annem de ondan nasibini alırdı. Bir cuma günü öğle yemeği zamanına doğru evin önünden geçiyordum ve Bayan Livonia’nın çığlıklarını duydum. Adderley ikisini de dövüyordu. Sahibim ve Livonia’nın arasına girdim, çünkü odaya girdiğimde Walter Livonia’yı dövüyordu. Öfkesini benden çıkarırsa, annem ve Bayan Livonia güvende olacaktı. Annemin burnu kanıyordu ve tek gözü şişmişti. Livonia daha kötü bir haldeydi. Ayağa kalkmaya çalışıyordu ve Walter ona tekrar vurmasaydı ayağa kalkmış olacaktı. Yere yığıldı. Sürekli kocasına durması

için yalvarıyor ve dua ediyordu. Bana ona yardım etmem için yalvarıyordu... Ve ben de ona yardım ettim.”

Adam sözlerine devam etmeden önce derin ve güçsüz bir nefes aldı. “Kollarımı adamın beline dolayıp onu geriye ittim. Bu sırada annem Livonia’nın ayağa kalkmasına yardım ediyordu. Adderley deliye döndü, Livonia’ya onu öldüreceğini söyledi, silkinip beni kendinden uzaklaştırdı ve tekrar karısına yöneldi. İşte tam o anda ona vurdum. Geriye doğru tökezledi, sonra beni suçlamaya başladı. Sonra da dengesini kaybedip şöminenin kenarına hızla çarptı. Yere düşmeden önce öldüğünü düşünüyorum.”

“Neresine vurdun?”

“Çenesine.”

“Arkasından değil yani? Senden kurtulduğunu söylemiş-tin...”

“Evet ama ondan daha hızlıydım. Bayan Livonia’yı korumak için bir kez daha onun önüne geçtim ve Adderley ona tekme atmaya çalıştığında ona vurdum.”

“Sonra ne oldu?”

“Bayan Livonia bana para verip kaçmamı söyledi. Annemle birlikte yetkililere satıldığımı söyleyecekti. Yetkililer geldiğinde Livonia onlara bir kaza olduğunu açıkladı. İkisi de benden bahsetmedi. Yumruğumla Adderley’in yüzüne hiç zarar vermemiştim. Sadece on üç yaşındaydım ve nasıl dövüşüleceğini bile bilmiyordum. Çevredeki herkes Adderley’in bir alkolik olduğunu biliyordu. Kimse Livonia’dan şüphelenmedi. Onlara kocasının dengesini kaybedip şöminenin kenarına düştüğü anlatıldı. Walter kazara öldüğü yönünde kayıtlara geçti.”

“Ne olduğunu kimse görmedi mi?”

“Hayır.”

“Neden oğulları senin peşinden geldi? Elllerinde ne gibi bir kanıt var?”

“Anneme yazdığım mektuplar. Annem hepsini saklamış. Adderley’in oğulları onları bulmuş olmalı. Bazı mektupla-

rımda geçmişten bahsetmiştim ve anneme onun için endişelendiğimi söylemiştim.”

Harrison yorgun bir halde iç çekti. “Sen suçlu değilsin Adam.”

“Ben bir köleydim ve sahibime el kaldırmaya cüret ettim. Ona dokundum. Oğulları bu yüzden öldürülmem gerektiğini düşünüyorlar.”

“Sence Adderley’in oğulları, annelerine gidip ona her şeyi anlatması için baskı yapmışlar mıdır?”

“Evet. Lionel giderek babasına benziyor. Annem mektuplarında Livonia ile ilgili endişelerine de yer veriyordu. Hiçbirinin bir önemi yok, değil mi? Eğer iki beyaz adam beni cinayetten suçluyorsa, ikimiz de benim mahkûm olacağımı biliyoruz.”

“Tabii mücadele edilmezse,” dedi Harrison. “Sana başka bir şey sormam gerek. Burada kalıp bununla savaşmak mı yoksa kaçmak mı istiyorsun?”

“Eğer isteseydim kaçmama izin verir miydin? Kaçmayacağımdan emin olmak için sahip olduğun her şeyi ortaya koydun.”

“En kıymetli varlığımı koymadım,” diye cevap verdi. “Mary Rose hâlâ benim, eğer burada kalmama izin verirse.”

“Ne tavsiye edersin?”

“Kız kardeşinle evlendiğim günden beri ağabeyim gibi oldun Adam. Sana bir şey olmasına tanık olmak istemiyorum. Avukatın olarak kalıp savaş vermeni tavsiye ederim.”

“Yani içindeki kardeş kaçmamı, avukat ise yüzleşmemi istiyor.”

“Öyle bir şey,” diye onayladı Harrison. Adam’ın duvara asmış olduğu sözleri fark etti. Adam’ın bu paragrafı çok sevdiğini düşününce tüm bunlar daha da anlamlı gelmeye başlamıştı.

“Bana bir söz ver Adam.”

“Ne gibi?”

“Bütün bunlar geçtiğinde ve davayı kazandığımızda o metni oradan çıkarıp bir kenara koyacaksın.”

Adam ayağa kalktı ve gerindi. “Bütün hayatımı saklanıp bekleyerek geçirdim. Artık bu şekilde yaşamak istemiyorum. Bugünün geleceğini biliyordum ve şimdi o gün geldiğine göre burada kalıp yüzleşeceğim.” Fısıldayarak ekledi: “Çanlar kimin için çalıyor... Senin için çalıyor.”

“Kahretsin, bu çok acımasızca.”

“Kendimi acımasız hissediyorum. Bu gece buna yetkim var. Konuşmamız bitti mi?”

Harrison gülümsedi. “Daha yeni başladık. Oradayken neler söyleyeceğin hakkında konuşacağız. Otur, Adam. Uzun bir gece olacak.”

Harrison not almaya başladı. Cole elinde peynir, bisküvi ve bira ile dolu bir tepsiyle içeri girdi. Ondan gitmesi istenmediği için kütüphanede durup masanın kenarına yaslandı. Bu sırada Harrison’ın, ağabeyini sorgulamasını dinliyordu.

Travis ve Douglas bir saat sonra onlara katıldı, fakat Mary Rose geri planda kalmayı tercih etti. Eğer Adam onun için endişelenmezse özgürce konuşabilirdi.

Mary Rose hiçbir şey yiyemedi. Midesi altüst olmuştu. Yalnız başına masada oturup Adam’ı düşündükten sonra sonunda kalkıp odasına gitti.

Düşünceleri sürekli Harrison’a kayıyordu. Tanrı aşkına ne yapacaktı? Ona Victoria demişti. Kimi seviyordu? Ona o isimle hitap ederek kalbini kırdığını bilmiyor muydu? Neden onu olduğu gibi sevememişti?

Yastığının üstünde bir çiçek vardı. Bu bir gül değil, mü-kemmel bir kırmızı yakı otuydu.

İngiltere’deyken yastığın üzerine gül yerleştirerek Harrison’ın ona neyi hatırlatmak istediğini sonunda anladı Mary Rose. Harrison, İngiltere’de olmanın onun için nasıl bir duygu olduğunu biliyordu, yapacağı geçişin onun için ne kadar zorlayıcı olacağını da. Herkes gayretle onunla ilgili her şeyi değiştirmeye çalışırken, Harrison ona sessizce onu olduğu gibi sevdiğini hatırlatmıştı. Onu kusurlarıyla bile kabullenmişti.

O Harrison'ın Rose'uydu.

Mary Rose kocasından etkileniyordu. Ondan nasıl şüphe edebilmmişti?

Yatağın kenarına oturdu ve çiçeği yavaşça kalbine bastır-
ğında başını eğip ağlamaya başladı.

“Çiçek seni üzgün değil, mutlu etmiş olmalıydı.”

Harrison kapının eşiğinde duruyordu. Genç kız kalbinin yerinden çıkacakmış gibi hızla çarptığını hissetti. Kocasını en-
dişeli, bitkin ve hassas görünüyordu.

“Beni seviyorsun.”

“Evet.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı genç kız.

“Seni sevdiğim için mi?”

Mary Rose başını iki yana salladı. “Güvensizliğime ta-
hammül ettiğin için. Seni çok seviyorum ve içimde büyük
bir korku var.” Harrison yanına doğru ilerlemeye başlayınca
ekledi: “Bekle. İlk önce senden af dileyeceğim.”

Hafif bir şekilde gülümsemesi şaşırtıcıydı. Şu anda gü-
lümsemiyor olması gerekiyordu. Kocasına artık ondan şüphe
etmeyeceğini söylerken ciddi olmalıydı.

“İnanılmaz derecede sabırlısın,” diye söze başladı. “Bunca
zamandır anlamamı bekliyardın, değil mi?”

“Hayır, sen hep anladın. Sadece sana hatırlatıyordum.”

“Bana Victoria dedin.”

“Öyle mi dedim?” derken hayrete düşmüş gibiydi.

“Kalbimi kırdın.”

Harrison kapıyı kapatıp onun yanına gitti. Biraz uzağında
durdu.

“Seni seviyorum Mary Rose MacDonald. Hangi ismi
kullandığın umrumda değil. İsmi sürekli değiştirmek is-
tesen bile bu benim için sorun değil. Sen her zaman benim
Rose'um olacaksın.”

Mary Rose artık çiçek yerine kocasına sarılmak istiyordu.
Çiçeği yandaki masaya koydu ve ayağa kalktı. “Ben de seni
seviyorum,” dedi. “Senden şüphelendiğim için üzgünüm.
Beni affedebilecek misin?”

“Orada yanında olmalıydım. Başından geçenleri biliyordum ve babanla çalışmayı uzun süre önce bırakmalıydım. Önceden her şeyi bitirmek istemeliydim. Sen de beni affedebilecek misin?”

“İşi bıraktın mı?” diye fısıldadı Mary Rose.

“Buraya döndüğünde çılgınca bir şeyler yapmadın, değil mi hayatım?”

“Çılgınca mı? Ne gibi?”

“Burada daha kolay olduğunu okuduğum boşanma davaları gibi.”

“Beni öpene kadar cevap vermeyeceğim. Harrison, bunca karmaşanın arasında yakıtunu gül sanmamı hatırladın. Lütfen öp beni.”

“Boşansan bile seninle tekrar evlenirim. Sonsuza kadar Mary Rose. Ciddiydim bu konuda.”

Harrison genç kızı kendine doğru çekip kollarına aldı ve sahip olduğu tüm aşk ve hassasiyetle onu öptü. Ayrılıkları sırasında çektiği acı dinmişti ve artık yine kendini tamamlanmış hissediyordu.

Mary Rose onun yüzüne ateşli öpücükler kondurdu. “Bana gelmek için neden bu kadar uzun süre bekleddin?”

“Hayatım, gemideyken arkana bakmış olsaydın sana el sallayabilirdim,” diye abarttı Harrison. “Mümkün olan en hızlı şekilde geldim buraya. İzin ver seni bir daha öpeyim.”

İkisi de birbirlerine olan ihtiyaçla titriyordu. Mary Rose yüzünü kocasının göğsüne yasladı. Kalbinin kulaklarında çarpışının verdiği hisse bayılıyordu. Onun her şeyine bayılıyordu. Kibirli ve inatçı olduğu zamanlarda bile seviyordu onu.

Mary Rose onun ne kadar mükemmel olduğunun farkında olup olmadığını merak ediyordu.

“Burada boşanmak o kadar da kolay değil. Çok fazla ucuz dergi okumuşsun Harrison. Ve hayır, senden boşanmadım. Evliliğimiz sonsuza kadardı, unuttun mu?”

Harrison çenesini onun başının üzerine yasladı. Tanrım,

ne kadar da mutluydu. Yeniden kendini bütün ve tamamlanmış hissediyordu ve hepsi Mary Rose'un büyüğü aşkı sayesindeydi.

"İngiltere'ye dönecek miyiz? Sen olduğun sürece her yere giderim. Beraber olduğumuz sürece mutlu olacağım."

Harrison bu sözlerden çok etkilenmişti. Genç kız onun için bu cenneti bile bırakmaya razıydı ve bunu severek yapardı çünkü onu seviyordu.

"İlayır geri dönmeyeceğiz. Burada yaşayacağız. Yakınlar da bir arazi satın alıp ev kuracağım."

Mary Rose tekrar ağlamaya başladı. Bunlar mutluluk göz yaşlarıydı elbette. Ve sonra geri çekilip üzerindeki kışkırtıcıya kadar tek kelime edemedi. Harrison da ona ayak uydurdu, kıyafetlerini çıkarıp yatak örtüsünü açtı, ardından karısıyla birlikte yatağa uzandı.

Mary Rose'u yavaş yavaş öpmeye başladı. Ağrıdan almaya ve ihtiyacına hızla yenilmemeye kararlıydı ancak genç kız durumu zorlaştırıyordu. Elleri bedeninde geziniyor, erkekliğini okşuyordu.

Harrison daha fazla dayanamadı ve elini genç kızın hassas kıvrımlarına doğru kaydırdı. Tek bir hamleyle içine girdi. Onu hissetmek tutkusunu daha da yoğunlaştırdı.

Mary Rose en az onun kadar zevk alıyordu. Kontrolünü kaybederek bacaklarını kaldırdı ve onu derinlerine çekti. Tatmin olmaktan başka hiçbir şey düşünemiyordu.

Harrison'ın direnci onunkinden fazlaydı. Öncelikle genç kızın doyum anına yaklaşmasını kolaylaştırdı, ardından kendini hazırladı.

Her şey mükemmeldi.

Harrison uzun bir süre boyunca karısından uzaklaşamadı. Onu ezmediğini umuyordu.

Mary Rose bu kez ağlamamıştı. Gülümsedi. Çıkardığı ses bulaşıcı gibiydi, çünkü Harrison da kendini gülümserken buldu.

Sonunda genç kızın güzel gözlerine bakabilmek için yerinden doğruldu.

“İyiymi, değil mi?”

Mary Rose yavaşça başını salladı. “İyiden de öteydi.”

“Bir hayvan gibi davrandım.”

Genç kızın tekrar gülümsedi. “Ben de öyle. Neler olduğunu pek hatırlamıyorum. Bana tekrar hatırlatabileceğini düşünüyor musun?”

“Beni öldürüyorsun Mary Rose.”

Ve genç kız bunu neredeyse yaptı. Harrison bir saat sonra mutlu bir adam olarak öldüğüne inanarak uykuya daldı.

2 Ocak 1876

Sevgili Anne,

Bugün benim on altıncı doğum günüüm ve sonunda ilk kez güzel madalyonumu takmama izin verildi. Çok uzun süredir bekliyordum bunu. Teşekkür ederim anne, bana bu değerli eşyayı verdiğin için. Bunu sonsuza kadar saklayacağım. İyi ki varsın. Adam beni sokakta buldukları günden beri Tanrı'nın bizi koruduğunu söylüyor. O haklı, anne. Tanrı bana beni sevip korumaları için dört tane ağabey ve seni verdi.

Carolina'ya gitmek için gereken paranın yarısını topladım. Eğer her şey yolunda giderse seneye gelip seninle kalabileceğim. Bu benim hayalim anne. Lütfen izin ver. Sana sarılmaya ihtiyacım var.

Kızın Mary Rose

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu

Düzenleme:buk@

22. BÖLÜM

Mary Rose yavaşça yataktan kalkmaya çalışırken Harrison'ı uyandırdı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Harrison uyukulu bir şekilde fısıldayarak.

“Aşağıya. Midem kazınıyor. Seni uyandırmak istememiş-
tim. Uyumaya devam et.”

Harrison da acıkmış olduğuna karar verdi. Pantolonunu giyerken ayağını çarptı ve lanetler ederek odanın içinde zıpladı.

“Yavaş,” diye fısıldadı Mary Rose gülerek. “Ağabeylerimi rahatsız etmek istemiyorum.”

Artık çok geçti. Harrison o kadar fazla gürültü çıkarmıştı ki herkesi uyandırmıştı.

İlk olarak mutfak masasında onlara Cole katıldı. Mary Rose peynir dilimliyordu.

Genç kız ağabeyi içeri girer girmez sandalyesine oturdu.

“Uyuyamadım,” dedi Cole. Harrison'ın karşısındaki sandalyeye oturup ona sertçe baktı. “Bu durumu düzeltebilecek misin?”

“İstediğin garantiye, sana bunu rahatlıkla verebilirim, Cole.”

“O zaman Adam'ı kaçırmaya ikna etmem için bana yardım etmelisin.”

“Bunu yapamam. Karar onun. Ona destek ol, Cole. O da senin için aynısını yapardı.”

Cole başını iki yana salladı. “O kenara çekilip benim ölmemi seyretmezdi. Sana bunu şimdi burada söylüyorum. Mahkûm edilirse, onu kaçıracağım.”

Mary Rose’un iştahı hızla kaçırıyordu. Korkudan midesini düğümlemiş gibiydi. “Bence Harrison’a inanmak zorundayız Cole. Adam’ı kurtarmak için onun elinden gelen her şeyi yapabileceğine inan.”

Harrison uzanıp onun ellerini tuttu. “Ben mucize yaratan biri değilim ama inandığın için teşekkür ederim.”

“İnançmış! Cami cehennemle!” diye mırıldandı Cole.

Douglas içeri girerken kardeşinin yaptığı yorumu duymuştu. Üzerinde pantolon ve uzun kollu bir gömlek vardı. Düğmelerini yanlış iliklemişti. Mary Rose bunu fark edince gülümsedi.

“Bir plan yapabildin mi?” diye sordu Harrison’a.

“Yarın St. Louis’te kullandığım avukata telgraf çekeceğim. O büyük bir firmayla çalışıyor. Bana Güney Carolina’daki bir avukatın ismini verebilir. Oraya kendi başuma gitmek zorunda olsam bile gider bulurum.”

“Ne amaçla?”

“Livonia ve Rose’dan yeminli ifade alabilmek için. Şimdi durum kritik. Yine de işe yarayacak. İşe yaramasını sağlayacağım.”

“Onların ifadesi ne işe yarayacak?” diye sordu Douglas.

“Adam’ın bana söylediklerini onaylayacaklar. Tam şu an ikiye bir durumdayız. Eşit şans istiyorum. Umarım Livonia işbirliği yapar. Çok korkuyor olabilir.”

İki kardeş başlarıyla onayladılar. “Adam bunu yapmaman konusunda diretecektir. Oğulları eve geri döndüğünde, o kadına ne olacağını biliyor. Yeminli bir ifade için Livonia’nın peşine düşmenc izin vereceğini hiç sanmıyorum.”

Harrison onlarla tartışmadı. Adam’ı kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

“Başka şeyler konuşalım. Mary Rose üzülüyor.”

“Hayır üzölmüyorum.”

“Yemiyorsun ama.”

Genç kız omuz silkti. “Ne konuşmak istiyorsun?”

Travis içeri girip Harrison’ın yerine cevap verdi. “Mary Rose Londra’dan ayrıldıktan sonra ne oldu? Kıyameti kopardılar, değil mi? Halası ona nankör mü dedi? Mary Rose bunların olduğunu düşünüyor.”

Mary Rose tabağına bakıyordu. “Babamı üzdüm, değil mi?”

Harrison gerçeğı yumuşatmadı. “Evet.”

“Keşke anlayabilseydi,” diye fısıldadı genç kız.

“Hayatım bunun için bolca zamanı vardı. Sana hiç şans vermedi. Sanırım onunla mantıklı bir konuşma yaptım. Konuşma sona erdiğinde anlamış gibi bir hali vardı, yine de emin değilim.”

“Kız kardeşimizi neden sevmедiler?” diye sordu Cole.

“Victoria’yı geri istiyorlardı. Hiçbiri bunca yıl boyunca Mary Rose’un mağdur bir halde yaşamadığı gerçeğini kabullenmedi. Akıllarınca, çevresinde zenginler olmadığı için onun mahrum bir hayat sürdüğüne inandılar. Hiçbiri onu tammak için zaman harcamadı. Başka birini yaratmakla meşgullerdi. Bu tamamen saçmalıktı. Onu, olmasını istediklerini insana çevirmeye çalışıyorlardı.”

“Kendi şaheserlerine,” dedi Mary Rose.

“Halan sana kendini boş bir kumaş olarak düşünmen gerektiğini söylediğinde neden ona vurmadın?” diye sordu Harrison.

Bu kadar sıra dışı bir şey yapmak onun için çok garip kaçardı. Sadece düşünmek bile onu kahkahalara boğdu.

“Ona vuramazdım. Benim için en iyisini istiyordu.”

“Onu tekrar İngiltere’ye götüreceksin Harrison?” diye sordu Douglas.

“Hayır.”

Kardeşler gülümsediler. Bir saatlerini masada oturup ko-

nuşarak geçirdiler. Konuşma yine Adam'a dönmüştü ama o sırada Mary Rose yemeğini bitirmişti.

"Yardım etmek için ne yapmalıyız?"

"Birçok şey," dedi Harrison. "Zaman ilerledikçe size tüm ayrıntıları vereceğim. Mahkeme salonundayken Mary Rose'un Adam'ın yanında oturmasını istemiyorum. Cole sen Adam'ın sağ tarafında oturacaksın, ben de solunda. Travis ve Douglas masanın arkasındaki ilk sırada Mary Rose'u aralarına alacak şekilde oturacaklar. Ara verildikten sonra da aynı yerlere geçeceksiniz."

"Neden Adam'ın yanına oturamıyorum?" diye sordu genç kız.

"Mümkün olduğunca seni ondan ayrı tutmaya çalışıyorum," diye cevap verdi Harrison.

Açık sözlülüğü herkesi şaşırttı. Hiçbiri öfkeli görünmüyordu. Nedenini öğrenmek için meraklanmışlardı.

"Eğer onun elini tutarsan ya da ona sarılırsan herkesin göreceği şey, beyaz bir kızın zenci bir adama dokunması olacak. İnsanlar ailenle ilgili her şeyi biliyorlar ve bir şekilde Adam'ı kabul ediyorlar. Onları itme Mary Rose. Adam'ın senin ağabeyin olduğunu kimsenin unutmasını istemiyorum. Şu anda sadece bir cinayet davasıyla savaşıyoruz. Kahretsin, bu daha kolay olurdu. Biz aynı zamanda önyargılarla da savaşıyoruz." Mary Rose'un aynı fikirde olmadığını bakışlarından sezincedi: "Bu konuda tartışma duymak istemiyorum. Hepiniz Adam'a bir aile olarak destek olacaksınız, birey olarak değil."

"Neden Adam'ın yanına oturması için Cole'u seçtin?" diye sordu Douglas.

"Gözdağı amacıyla. Cole insanları tedirgin ediyor."

Cole gülümsedi. "Ediyorum, değil mi?"

"Evet, ediyorsun. Jüri bütün kanıtları dinlediği sırada Cole da on iki yüzün her birine dikkatle bakacak. Sanki her tepkiyi ezberliyormuş gibi."

"Bu ters tepmez mi?" diye sordu Douglas.

"Daha gelişmiş bir mahkemede bu muhtemelen ters te-

perdi ama burada değil. Bir keresinde Mary Rose buradaki insanların kimin ne yaptığına değil hayatta kalma konusuna daha çok önem verdiklerini söylemişti. Eğer jüridekiler önyargıya kapılırlarsa, Cole'un gazabını düşünmelerini istiyorum."

"Güzel taktik," dedi Cole. "Sevdim bunu."

"Hepinize hatırlatmak isterim ki söylediklerimin hepsi gizli bilgilerdir. Anlaşıldı mı?"

Mary Rose esnedi. Harrison onu hemen yatak odalarına çıkardı.

"Sana bir sürprizim var. Yatağa otur ve gözlerini kapa."

Genç kız denileni yerine getirdi. Gizlice baktı ve Harrison'ın kıyafetlerini çantasından çıkardığını gördü.

"Kapalı mı gözlerin?" diye sordu Harrison.

Mary Rose gözlerini sımsıkı yumdu. Harrison'ın, saçlarını topladığını hissetti, sonra da boynunda soğuk bir şeyin varlığını.

Gözlerini açmadan önce ne olduğunu anlamıştı.

"Annemin madalyonu," diye bağırdı. "Bunu nereden..."

Sözlerine devam edemedi. Tekrar ağlamaya başlamıştı.

"Karyola başlığı ile şiltenin arasına sıkışmıştı."

Genç kız kocasının kollarına atılıp ona defalarca teşekkür etti. Onu yeniden istemesi Harrison'ın fazla zamanını almıdı. Örtülerin arasına yuvarlanıp tutku dolu ve vahşi bir şekilde seviştiler.

Harrison bu keyifli kaçamağın onları uzun bir süre idare etmesi gerektiğini biliyordu.

Fırtına yaklaşıyordu.

Mary Rose ertesi hafta Harrison'ı çok az gördü. Kocasının günlerinin çoğunu Belle'in evinde geçirdi. Adderley kardeşlerin almış olduğu mektupları inceledi. Akşamları kütüphanede oturup annelerinin onlara yazmış olduğu mektupları okudu. Sayfa sayfa not aldı ve çalışmadığı zamanlarda da verandada oturup planına kafa yordu.

Mary Rose'un ona ne gibi bir ilerleme kaydettiğini sor-

masına gerek yoktu. Harrison'ın asık suratı ona bilmesi gerekenleri anlatıyordu. Genç kız kendini tamamen yararsız ve güçsüz hissediyordu. Her sabah ona yardım edebileceği küçük bir şeylerin olup olmadığını sorsa da kocasının cevabı hep aynıydı: Yardım edebileceği bir şey çıkarsa, ona söyleyecekti.

Mahkeme günü yaklaştıkça Harrison daha da meşgul bir hale geldi. İyi geceler demeden yattığında bile bu Mary Rose'un kendini önemsiz hissetmesine yol açmadı. Harrison davayı düşünüyordu ve genç kızın ondan tek istediği şey de buydu zaten.

Pazar günü akşam yemeğinde aile olarak bir araya geldiler. Mary Rose ne olursa olsun yemeğin güzel geçmesini istiyordu bu yüzden biri dava ile ilgili bir şey söyleyecek olduğunda hemen konuyu değiştirdi.

Herkes Mary Rose'a ayak uydurdu. Hatta Travis, kız kardeşinin söylediği bir şey üzerine kahkahalarla güldü.

"Cole, bana hiç Elcanor'u sormadın. Ona ne olduğunu merak etmiyor musun?"

Cole omuz silkti. "Mutlu mu?"

"Evet," dedi Mary Rose. "Lillian Hala'm için çalışıyor."

"General olan mı? Elcanor düşündüğümünden daha cesaretliymiş. Ne mutlu ona."

Harrison gülümsedi. "Halana general mi diyorsun?"

"Öyleymiş gibi davranıyor," dedi Mary Rose. "Corrie dün bana bir not bırakmış. Onu size okumamı ister misiniz?"

Dört kardeş aynı anda, "Hayır," diye bağırdı. Sonra kahkahaya boğuldular.

Mary Rose onların kabalığından rahatsız olmamıştı. "Sana bunu zevkle okuyacağım Harrison."

"Hayatım, bunu zaten üç kez dinledim. Corrie senden ona başka bir kitap daha götürmeni istiyor."

"Ve?"

"Eve geldiğin için çok mutlu. Kızardığında çok tatlı oluyorsun."

“Kızarmıyorum. Ağabeylerimin bana gülmesi umrumda değil. Masada medeniyetsiz olmaları ellerinde değil. Onları görmezden gel.”

“Sanırım İngiltere’de geçirdiğimiz o uzun zaman zarfında medeniyetsiz olmayı özledim.”

“Ah, Tanrım. Ağabeylerim gibi biriyle mi evlendim yoksa?”

“Öyle olduğunu umuyorum. Bu bana söyleyebileceğin en hoş övgü olurdu.”

“Size bizi sevdiğini söylemiştim,” diye atıldı Cole. Harrison’ın övgüsüne verdiği tepkiden utanmıştı.

“Biri eve doğru geliyor,” dedi Douglas. “Takım elbiseli ve bir at arabasının içinde.”

Harrison ayağa kalktı. “Alfred Mitchell olmalı,” diye tahmin yürüttü. “O bizimle çalışması için kiraladığımız avukat. Burada bekleyin,” dedi hepsi birden ayaklanmaya başlayınca. “Önce onunla yalnız konuşmak istiyorum. Onunla sonra tanışırız.”

Adam ona Mitchell’in onlar için ne gibi bir iş yapacağını sormadan önce Harrison odadan çıktı. Bu yüzden sorusunu Cole’a yöneltti.

“Harrison Livonia’nın oğulları hakkında bilgi edinmek istiyordu. Tavsiye almak için St. Louis’teki bir avukata telgraf yolladı ve Mitchell önerildi. Adamın buraya bu kadar hızlı gelebilmesi için gece gündüz ata binmesi gerek. Bunu nasıl yaptığını anlayamıyorum,” diye açıkladı Cole

“Kapıyı dinleyelim mi?” diye sordu Travis.

“Böyle bir şey yapmayacağız,” dedi Adam. “Harrison’a izin vereceğiz.”

Kapının bir kez daha açıldığını duydular. Birkaç saniye sonra Harrison yemek odasına geri gelmişti.

Şaşırmış görünüyordu.

Sebebi ise tam arkasında duruyordu.

Mary Rose scndeledi. “Baba?”

Bütün ağabeyleri ayağa kalktı. Dikkatleri Lord Elliott’ın üzerindeydi.

Harrison eğini izliyordu. Mary Rose'un yüzü bembeyaz kesilmişti, bu yüzden onun bayılacağını düşündü.

Hemen yanına koşup onu kolundan tuttu.

Elliott girişte durmuş aileyi inceliyordu. Onlara ne söyleyeceğini hâlâ bilmiyordu. Yol boyunca bunu dşnmşti. Ağabeylere onları ailesinin bir parçası olarak gördüğünü ve onlardan da kendisini kabul etmelerini umduğunu nasıl söyleyecekti?

Harrison Lord Elliott'ın gözlerinde beliren endişeyi gördü ve ailenin bir araya gelmesine yardımcı olmak istedi. Karısının kulağına eğilip fısıldadı: "Baban çok gergin."

Harrison daha fazla bir şey söylemesine gerek olmadığını biliyordu. Mary Rose babasının yanına koştu ve parmak ucunda yükselerek onu yanağından öptü.

"Seni tekrar görebildiğim için çok memnunum."

Lord Elliott şaşkınlığından sıyrıldı ve kızının elini tuttu. "Beni affedebilecek misin kızım? Sana acı çektirdiğim için çok zgnm."

Mary Rose'un gözleri doldu. Babası o kadar şefkatli bir sesle konuşmuştu ki genç kız bunların içtenlikle ifade edilmiş kelimeler olduğunu anladı.

"Ah, baba, seni seviyorum. Elbette seni affedeceğim. Harrison'ı seviyorum ve onu sürekli affetmek zorunda kalıyorum. O da aynı şekilde beni. İşte aile budur. Gidişimle seni zdğm için özür dilerim."

"Hayır, hayır, kendime gelmemi sağladın. Doğru olanı yaptın."

Ağabeyleri Elliott'ın özrünü duymuş ama hiçbir tepki vermemişti. Harrison onların donup kaldığını düşündü.

"Baba, burada bana Mary Rose diyorlar."

"Peki tamam."

"Tamam o zaman." Kendini onun kollarına atıp babasına sarıldı.

"İngiltere'ye beni ziyarete geldiğinde sana Victoria diye hitap edebilirim. Bu sorun olur mu?"

“Hayır, hayır, sorun değil.”

Elliott kızının omzunu okşadı. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Endişesi yok olmuştu. Doğru olanı yapmıştı.

Mary Rose sonunda kendine geldi. Babasından uzaklaşıp ona gülümsedi.

“Baba, seni ağabeylerimle tanıştırmak istiyorum,” dedi gurur dolu bir sesle.

Elliott hepsini iyice inceledi. Harrison onların yanında durmak üzere harekete geçti. Elliott onun bunu neden yaptığını anladı. Damadı, Mary Rose’un kalbindeki sıralamayı hatırlamasına yardımcı oluyordu. İlk olarak kocası geliyordu, sonra ağabeyleri, en sonunda da babası. Elliott bu sıralamada sonuncu olmasını umursamıyordu, çünkü Mary Rose’un kalbinde herkese yetecek kadar sevgi barındırdığını biliyordu.

Nihayet onları ailesi olarak kabul etme vakti gelmişti. Aceleye gelmiş gibi hissetmiyordu. İri yarı genç adamlara uzun uzun bakarken, kendini birden devlerin arasındaymış gibi hissetti. Onlara saygı ve farkındalıkla baktı.

Onlar, dualarına karşılık Tanrı’nın ona cevabıydı. Acı içinde geçen onca yıl boyunca, yalnızlığın onu ele geçirdiği karanlık gecelerde bir mucize olması için dua etmişti.

Ve Tanrı ona çoktan dört tane vermişti.

Tamamen kutsanmıştı. Mükemmel bir kızı vardı, aynı zamanda asil bir damadı ve şimdi de...

“Görünüşe bakılırsa dört oğula sahibim.”

28 Kasım 1877

Sevgili Rose Anne,

Oylama sonucu bu mektubu sana ben yazıyorum. Artık bu işe bir son vermen gerektiğini düşündüğümüz için yazıyorum. Anne, bize evlenmemiz için baskı yapmanın yanlış olduğunu düşünüyoruz. En büyüğümüz olduğu için ilk olarak Adam’ın evlenmesi gerektiğini düşündüğünü biliyoruz, fakat o bunu yapmayacak ve gerçek bu. Adam şu anki halinden memnun ve biz de aynı şekilde. Bu yüzden lütfen torun hayalini bir kenara bırak.

Hepimiz Mary Rose'un bir gün evleneceğini umuyoruz. Şimdi o okulda olduğuna göre sıkı korumamızı biraz gevşatabiliriz. Buradaki erkekler sürekli onun ilgisini çekmeye çalışıyorlar. Onu çok özledik, düşündüğümüzden daha da fazla. Onun için endişelenmene hiç gerek yok. St. Louis'teki adamlardan biri onu rahatsız etmeye çalışırsa kendini nasıl koruması gerektiğini öğrettim ona. Yanına altı mermilik silahını ve iki kutu mermi aldı. Bu yeterli olmalı.

Sana bu kadar açık konuşmak zorunda olduğum için umarım bana kızmamışsındır.

Hepimiz seni seviyoruz ve buraya gelip bizimle yaşamayı umuyoruz.

Cole

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu

Düzenleme:buk@

23. BÖLÜM

Tanrı'nın kesinlikle bir espri anlayışı vardı. Elliott onların davranışlarını bir iki saat inceledikten sonra bu sonuca varmıştı. Mary Rose'un koruyucu melekleri sert, kaba, tartışmacı, aynı zamanda tedbirli ve gürültücüydü. Tanrım, oldukça gürültücülerdi. Aynı anda konuşmak gibi tuhaf bir alışkanlıkları vardı, yine de herkes birbirinin dediklerini duyabiliyordu. Elliott kendini bir yarışın ortasındaymiş gibi hissetti.

Hayatının en eğlenceli anlarını yaşıyordu.

Elliott onlarla konuştuğundan sonra kardeşler onun elini sıkmak için harekete geçtiler. Onu ailelerine kabul etmek için tereddütlü davrandılar elbette ama Elliott'ın cesareti kırılmadı. Zamanla bunu anlayacaklardı. Tanrı hepsini bir araya getirmişti ve beraber kalacaklardı.

İlk olarak Adam'la tanıştı. "Sen şu tartışmayı seversin, değil mi?" dedi Elliott onun elini sıkarken.

Adam hemen Harrison'a döndü. "Ona böyle mi söyledin?"

"Konuşmayı sevdiğini söyledim," diye açıkladı Harrison.

Elliott başıyla onayladı. "Aynı şey," dedi. "Ben de tartışmayı severim evlat. Her zaman da kazanırım."

Adam'ın gözleri parıldadı. "Öyle mi?"

"Yunanlıların niyetleri hakkında yanıliyordun. Yanlışını düzeltmem gerek."

“Tartışmaya açığım,” diye cevap verdi Adam.
Elliott sonra Travis’le tanıştı. “Sen bir avukat olacaksın,” dedi.

“Ben mi?”

“Evet sen. Harrison çıkmazları çözme gibi doğuştan gelen bir yeteneğin olduğunu söylüyor.”

Travis sırtıttı. “Az önce bir önceki günün kelimesini kullandınız efendim. Ben her zaman avukatları vurmak istemişimdir, bir avukat olmak değil.”

Sonra Douglas onun elini sıktı. “Harrison benim hakkımda ne anlattı?” diye sordu.

“Atlarla harikalar yarattığını. Safkan atlar üzerinde çalışıp İngiltere’de bir servet kazanabilirdin. Hayvanlar sana güven duyuyor ve bu da sende şefkat duygusu olduğunu gösteriyor. Kızımın bu özelliğini nereden aldığını merak etmiştim. Şimdi biliyorum.”

Cole sırasını bekledi. Kardeşleri kadar kolay teslim olma kararı almıştı. Elliott Mary Rose’u üzmüştü. Ona karşı misafirperver olmadan önce adam bunun bedelini ödemişti.

“Kaba olan nerede?” diye sordu Elliott.

“İşte burada efendim,” diye cevap verdi Cole. Sonra gülmüştü. “Harrison size benim kaba olduğumu mu söyledi?”

“Seninle ilgili çok şey duydum. Bazı yorumlar Eleanor adında genç bir bayan tarafından yapıldı. Beni vurmaya çalışacağına inanıyor gibiydi ve bana senin çevrendeyken dikkatli olmamı söyledi. Eleanor’a göre... Merak ediyordum da...”

Cole kaşını kaldırdı. “Neyi efendim?”

“Onu yanınıza almanız sizin için bir sorun yaratır mı?”

Kardeşler aynı anda hayır diye bağırdılar. Elliott güldü. Cole da öyle. “O sizin başınıza kaldı efendim,” dedi.

“O orada mutlu,” diye üsteledi Mary Rose. “Baba, aç olmalısın. Biz yemeğimizi yedik ama yemeğini yerken sana eşlik edebiliriz. Kendine bir sandalye çek. Yol yorgunusundur.”

Lord Elliott'ın cevabını beklemeden aceleyle mutfağa doğru fırladı. Gülümsemeden edemiyordu. Neredeyse dizleri üzerine çöküp Tanrı'ya babasına yardım ettiği için teşekkür edecekti.

Harrison onu belinden yakalayıp kendine doğru çekti. Eğilip onun kulağını öptü.

“Seni tekrar mutlu görmek çok güzel,” diye fısıldadı. “Arkamı dön de beni mutlu et. Seni öpmem lazım.”

Genç kız kollarını kocasının boynuna dolayıp ona ateşli ve uzun bir öpücük verdi.

Bu elbette yeterli olmamıştı ama eğer şimdi durmazlarsa hiçbir zaman duramayacaklarının farkındalardı.

Mary Rose geri çekildiğinde nefessiz kalmış ve telaşlanmıştı. Tam Harrison'ın istediği haldeydi.

“Onun anlamasını sen sağladın, değil mi? Teşekkür ederim Harrison.”

“Hayır, gittiğinde onun anlamasını sen sağladın. Her şeyi bırakıp gittiğinde ve senin için değerli olan şeyleri anladığında seni tanımaya başladı. O burada olduğu için mutluyum hayatım. Desteğe ihtiyacım vardı.”

“Adam için mi?”

Harrison başıyla onayladı. “Elliott bir şeyleri kaybetmeme izin vermez. Aradığım destek o.”

“Ona Adam'ın durumundan bahsetmeden önce bırak yemeğini yesin. Aksi takdirde iştahının kalacağını pek sanmıyorum.”

Harrison kardeşlerin bu durumdan Elliott'a bahsetmeyeceklerini biliyordu. Masaya geri gitti ve Cole'un yanına oturdu. Adam Lord Elliot'ın yanında oturuyordu. Yatma düzenlerinden bahsediyorlardı.

Cole ona sırtıttı. Harrison bir şeyler olduğunu anlamalıydı. Bundan hoşlanmayacağı hissine kapılmıştı, çünkü Cole sadece kötü haberler verirken gülümserdi.

“Karar çoktan verildi Harrison. O, Mary Rose'un odasında kalacak. Siz ikiniz de senin odanda uyuyabilirsiniz. Orada daha çok özeliniz olur.”

“Siz odadan çıktığımızda,” dedi Travis ona. “Oyladık.”

Harrison karısıyla birlikte orada uyumayacaktı. Tam tartışmaya başlıyordu ki Mary Rose içeri girdi. Mutlu görünüyordu.

“Cole, Samuel yine kasap bıçağını bana doğru sallıyor. Babama yiyecek bir şeyler hazırlamıyor. Tanrı aşkına bir şeyler yap.”

“Ben hallederim,” diye bağırdı Harrison. Ayağa kalkmak üzere harekete geçti. Cole tekrar oturması için onu dürttü.

“Harrison, oraya gidersen sana zarar verir. Seni sevmeye tam olarak hazır değil. Ben giderim.”

Elliott hayrete düşmüş görünüyordu. “Mutfakta elinde bıçakla birileri... Kızımı tehdit mi ediyor?”

“Evet efendim,” diye cevap verdi Cole kapıya doğru giderken. Silahını çıkarmak için duraksadı, sonra kapıyı iterek açtı.

“Samuel, sen kesinlikle sabrımı sınıyorsun,” diye bağırdı.

“Aman Tanrım.” Elliott bunun üzerine diyecek bir şey bulamadı.

Harrison rahatladı. Elliott’a dönüp gülümsedi. Lordun kafası tamamen karışmış görünüyordu.

“Bir de ona para ödüyorlar. Bu durum kafanızı sert bir yere vurma isteği uyandırıyor, öyle değil mi efendim?”

Elliott başını salladı. Harrison kahkahalara boğuldu. Çiftlikte sıkıcı geçen tek bir dakika bile olmamıştı.

Başını iki yana sallayan Adam’ın yüzünde sıkkın bir ifade belirdi. Yabancıların, Samuel’e katlanmanın delilik olduğunu düşündüklerini tahmin etti. “Samuel bizim aşçımız,” diye açıkladı.

Mary Rose beklerken ayağını yere vuruyordu. Cole sonunda ona seslenince, iç geçirip mutfığa gitti.

Birkaç dakika sonra babasına uygun bir yemek hazırlanmıştı. Onun yemeğini yemesini beklerken erkekler de kahvelerini yudumluyorlardı. Mary Rose babasının boşalan tabağını mutfığa götürdü.

“Samuel’le aramı düzeltmeliyim. Beni yalvartacak. Biliyorum.”

“Ona anlatacak mısın?” diye sordu Cole Harrison’a başıyla Elliott’a işaret ederek.

“Evet. Efendim bugünlerde hepimiz biraz huzursuzuz. Gelecek cuma günü...”

Adam onun sözünü kesti. “Cinayet suçundan yargılanacağım.”

Elliott gözlerini kırptırdı ama bu sadece dışarıdan görünen bir tepkiydi. “Yaptın mı?”

“Evet efendim.”

“Adam bu, suçunu son kez kabul edişin,” dedi Harrison.

“Hafifletici nedenler mi vardı?”

Adam başıyla onayladı, sonra ona açıklama yaptı. Elliott sözünü bir kez bile kesmeden onu dikkatle dinledi.

“Harrison onu savunmaya hazır mısın?”

“Tam olarak değil efendim ama olacağım. Hâlâ yapacağım çok iş var.”

Elliott ona keskin bir bakış attı. “Özel bir hareket planın var mı?”

“Evet.”

“Edineceğin yaklaşım hoşuma gidecek mi?”

Harrison ona cevap verirken gözlerinin içine baktı. “Hayır, efendim, bundan hiç hoşlanmayacaksınız.”

Elliott başıyla onayladı. “Kâğıt, kalem ve mürekkebe ihtiyacım var. Her şeye baştan başlayacağız Adam. Harrison, notlarını görmek istiyorum.”

Sandalyesine yaslanıp Harrison’ın yazılı kaynakları ve notları getirmesini bekledi.

Kimseden çıt çıkmıyordu. Herkes Elliott’ın dava hakkında düşündüğünü biliyor ve kimse onun düşüncelerini bölmek istemiyordu. Mary Rose odaya girip masada tekrar onlara katıldı.

Sessizlik devam etti. Beklentiyle dolmuşlardı. Kardeşler, Elliott’ın düşüncelerini duymayı dört gözle bekliyorlardı. Bir

şeylerin olacağını hissediyorlar ama nedenini açıklayamıyorlardı.

Elliott sonunda konuştuğunda Adam'a hitap etti. Sesi yumuşak ve rahatlatıcıydı.

"Harrison buraların en iyisi biliyorsunuz. Seni suçlayanlara neredeyse acıyorum. O ne mahkeme salonunda ne de ailesine yapılan ağır hatadan sonra merhamet gösterir. Ah, evet, onlara neredeyse acıyorum."

Mary Rose'un tüyleri diken diken oldu. "Onu sen eğitmedin mi baba?" diye sordu.

"Ona hukuku öğrettim. Bunu kendi yöntemleriyle tartışma yolları var. O kusursuz evet ama aynı zamanda acımasız. Mahkemeye girdiğinde vahşileşiyor. Onu görüp izledim ve size söylemek isterim ki ondan gerçek anlamda korktuğum zamanlar oldu. Görüyorsunuz, ne yapacağına dair sadece tahminde bulunuyorum ve işi bittiğinde seni suçlayanlar bu kasabadan canlı olarak çıkamayacaklar."

Harrison birkaç dakika sonra elinde notları ve yazılı kaynaklarıyla yemek odasına girdi. Sessizliği hemen fark etti. Hepsi ona bakıyordu ve önemli bir şeyler olduğunu anlamıştı. Harrison içlerinden birinin ona olup biteni anlatmasını bekledi.

Kimse tek kelime etmedi. Ve sonra Harrison başka bir şeyi fark etti. Bunu Adam'ın gözlerinde gördü.

Umut.

Mary Rose ertesi hafta Harrison'ı çok az görebildi. Harrison, Douglas ile birlikte pazartesi günü kasabaya indi ve alacakaranlığa kadar da eve dönmedi. Beraberlerinde kasabanın ahırından kiraladıkları beş at getirmişlerdi. Ancak ne Harrison ne de Douglas atları neden aldıklarını açıkladı.

Salı günü Travis Harrison'a Blue Belle'e kadar eşlik etti. Eve döndüklerinde ikisinin de suratı asıktı. Harrison o gece Mary Rose'la sevişti. Normalden çok daha istekliydi. Ona, genç kızın mümkün bile olamayacağını düşündüğü şeyler yaptı.

Çarşamba günü Harrison gününü notlarının üzerinde zaman harcayarak geçirdi. Ertesi sabah Dooley çiftliğe gelip Yargıç Burns'ün balığa gitmekten sıkılıp tekrar Belle'in evine gittiği haberini verdi. Elliott Adam'ın aleyhine olan kanıtı okumak için sabırsızlanıyordu, fakat Harrison onu saat on bire kadar kasabaya götürmedi, çünkü hasta karısının bakımıyla meşguldü tamamen.

Mary Rose saat ondan beri kusuyordu. İyi olduğunu söyleyerek onu dışarı çıkarmaya çalışıyordu ama Harrison paniğe kapılmıştı bir kere.

Genç kız bir saat sonra kendini daha iyi hissetmeye başladı. Berbat göründüğünü biliyordu. Yatağın üzerine kıvrılmıştı, saçları darmadağınaktı. Harrison onun yanına çömeldi, bu sırada alnını soğuk bir bezle siliyordu.

"Hepsi benim hatam hayatım. Geçen gece canımı acıttım ve şimdi..."

"Hayır acıtmadın... Tamam, acıttın ama hoş bir acıydı. Birkaç gündür midem bulanıyordu zaten. Bu senin hatan değil. Mahkeme yüzünden. Sürekli bunu düşünüyorum."

Douglas kız kardeşini kontrol etmek için içeri girdi.

"Neredeydin sen?" diye sordu Harrison. "Bir saatten beri hasta. Bir şeyler yap Tanrı aşkına."

Douglas Harrison'ın öfkeli ses tonu üzerine şaşırıp kaldı. "Seni korkuttu, değil mi? Çok sık hastalanmaz. Onunla ilgileneneğim. Yüzüne renk gelmiş biraz. Sanırım iyileşiyor. Dooley gitmek için hazırlanıyor. Onunla konuşmak istemiyor muydun?"

"Kız kardeşin ben eve geri dönene dek yataktan çıkmayacağına dair söz vermek zorunda kalacak. Bana söz ver Mary Rose, yoksa hiçbir yere gitmeyeceğim."

Mary Rose iç geçirdi. "Tamam. Yatağымda olacağım."

Harrison onu öpebilmek için genç kızın yüzüne düşen saçları geri itti.

Douglas hassas bir konuyu açmadan önce Harrison'ın dışarı çıkmasını bekledi.

“Bunun neden kaynaklandığını biliyor musun?” diye sordu kardeşine.

“Hastayım. Olan bu.”

Douglas yatağın kenarına oturdu. “Nasıl bir hastalık? Seni hasta edecek bir şeyler mi yedin?”

“Hayır. Sadece dava için endişeleniyorum Douglas.”

“Hamile olabilir misin?”

Bu soru genç kızı hayrete düşürdü. Bunun üzerine uzun bir süre düşündü.

“Adetin gecikti mi?”

Mary Rose’un yüzü bir anda pancar gibi kızardı. “Beni utandırıyorsun. Tanrı aşkına, sen benim ağabeyimsin. Bu kadar kişisel sorular sormamalısın.”

“Gecikti mi?”

“Evet.”

“Ne zamandır?”

“İki... Hayır, üç.”

Mary Rose başını yastıktan kaldırdı. “Sence...”

Sözlerinc devam edemedi. Bebek. Gerçekten hamile olabilirdi. Birden içi neşeyle doldu.

“Sanırım amca olacağım,” dedi Douglas. Kardeşinin omzunu okşadı ve gülümsedi.

“Harrison’a söyleyemeyiz. Emin olmadan kimseye söyleme Douglas. Kocamın düşüneceği yeterince şey var. Bu habere sevinebilir ama kafası dağılabilir. Bunu yapamayız.”

Douglas onayladı. Harrison bir saat sonra Elliott’ın Adam’ın aleyhine olan kanıtları görebilmesi için onu Belle’in evine götürdü. Sonra tekrar kasabaya gitti. Gününü orada geçirdi ve yemek vaktine kadar da çiftliğe geri dönmedi.

Mary Rose’un bıraktığı yerde olup olmadığından emin olmak için direkt olarak onun yanına gitti. Tek bir bakışla genç kızın yataktan kalmış olduğunu anlamıştı.

Ve genç kız bunu kabul etmeyecekti.

“Tüm gün dinlendin mi hayatım?”

“Evet dinlendim.”

Harrison gülümsedi. "Yataktaydın değil mi?"

Mary Rose da gülümsedi. "Benden memnun olmalısın," dedi ki bu hiç de uygun bir yanıt değildi. "Beni yatakta bulamayacağını düşündün, öyle değil mi? Şaşırmış olmanı anlayabiliyorum. Günün nasıl geçti?"

Harrison onu bariz bir yalan söylemeye zorladı. Mary Rose henüz suçunu itiraf etmemişti. Sorulardan kaçıyor ve kendisiyle gurur duyuyormuş gibi görünüyordu.

"Tüm gün yatakta dinlendin mi?"

Mary Rose tereddüt etmedi. "Neden bana bunu tekrar soruyorsun? Bana inanmıyor musun Harrison? Bana inanmak zorundasın."

Harrison başını iki yana salladı. Tatlı karısı komutlarına tamamen karşı gelmişti. Bu konuda ne yapacağını bilmiyordu. Yüksek sesle iç geçirdi. Yapabileceği bir şey yoktu. Mary Rose inatçıydı ve yatağa bağlanmadıkça kendi istediğini yapacaktı.

"Söz ver bana, kendini hasta hissettiğinde dinleneceksin. Tamam mı?"

Genç kız yerinden doğrulup oturdu. "Neden bana inanmıyorsun?"

Harrison ona cevap vermedi. "Eve gidiyorum. Bana katılmadan önce yüzüne bir şeyler sürmek isteyebilirsin hayatım."

Nedenini sormayacağını biliyor ve ona söylemek için sabırsızlanıyordu. Kapıyı açtığı sırada içinden ona kadar saydı.

"Bekle," diye seslendi Mary Rose. "Yüzümde ne var?"

"Güneş yanığı olmuş."

Genç kız hiç suçluluk duymuyordu ama düşünceliydi. Gülmeye başlamadan önce Harrison'ın kapıyı arkasından kapatmasını bekledi.

Alfred Mitchell yokuştan indiği sırada herkes yemeğini bitirmişti.

"Yabancı geliyor. Bir bakın efendim. Akrabalarımızdan biri mi?"

Elliott gözlerini kısarak pencereden baktı. “Bu uzaklıktan anlayamıyorum ama onu tanıdığımı sanmıyorum.”

“Alfred Mitchell olmalı. Harrison sen onunla konuşurken bizim içeride durmamızı ister misin?”

“Evet.”

“Ona içecek bir şeyler ikram et,” diye seslendi Mary Rose.

Harrison’ın bu sözleri duyup duymadığından emin değildi. Kocasını çoktan dışarı çıkmıştı. Genç adam avukatı avluda beklemedi. Basamaklardan inip yürümeye devam etti. İki adam çayırılığın ortasında buluştular.

Mitchell attan indiğinde sızlandı. İki adam el sıkışıp tanıştılar.

“Bitkin görünüyorsunuz,” dedi Harrison.

Mitchell başıyla onayladı. Harrison’a bakmak için başını kaldırdı, çünkü boyu oldukça kısaydı. Aynı zamanda ondan birkaç yaş küçük görünüyordu.

“Bitkinim,” dedi ağır ağır. “İstedığınız şeyi getirdim, fakat bazı kötü haberler var. Yürürken konuşabilir miyiz? Kalacağım yere dönmmeden önce sırtımdaki krampların geçmesini istiyorum.”

“Geceyi burada geçirebilirsin Alfred.”

“Eğer kalırsam neler olduğu ile ilgili sessizliğimi koruyamam. Kasabaya yakın bir yerde kamp kurdum, bu gece orada kalacağım.”

“Yarın tanıklık edeceksin,” diye hatırlattı ona Harrison.

“Evet biliyorum. Bunu yapmak için hevesliyim bayım. Ne olduğunu anlatmak için çok hevesliyim.”

Harrison ve Alfred dağlara doğru yürümeye başladılar. Mary Rose kapıdan onları izliyordu.

Harrison birkaç dakika boyunca ellerini arkasında kenetlemiş bir şekilde yürüdükten sonra birden Mitchell’a döndü.

“Buradan bir şey duyamazsın,” diye fısıldadı Douglas Mary Rose’un arkasından.

Mary Rose irkildi. "Harrison, Mitchell'in ona anlattığı şeyden hoşlanmıyor. İkisinin de ne kadar ciddi görüldüğüne baksana. Haberlerin iyi olduğunu sanmıyorum Douglas. Haberler kötü."

"Kötü olabilecek tek şey Mitchell'in imzalı belgeleri almadığı olurdu. Harrison'ın elinde bir şeyler tuttuğunu görebiliyorsun. Benim tahminim ise Mitchell'in o belgeleri Livonia'ya imzalatamadığı yönünde."

Harrison ve Alfred yirmi dakika boyunca konuşmaya devam ettiler. Dönüp yürümeye başladıklarında Mary Rose konuşmalarının bittiğini düşündü. Dışarı çıkıp verandada bekledi.

Alfred Harrison'ın elini sıktı ve tekrar atına tırmandı. Mary Rose neredeyse seslenip ona akşam yemeğine kalmasını söyleyecekti. Ancak Harrison ona doğru döndüğünde, kocasının yüz ifadesi onu şoke etti. Harrison açıkça şaşkın görünüyordu.

Harrison yaklaştı, sonra durup ona baktı.

Belli ki karısının yanına gelmesini bekliyordu.

Mary Rose tereddüt etmeden ona doğru koştu.

Harrison tek kelime etmeksizin genç kızın elini tuttu ve beraberce açıklıkta biraz yürüdüler.

"Yarın yalan söyleyeceğim," dedi Harrison durarak.

Mary Rose'un gözleri kocaman açıldı. "Mahkemede yalan mı söyleyeceksin?"

Harrison ona cevap vermedi. "Sen bana izin vermedikçe yalan söyleyemem."

Mary Rose ne diyeceğini bilemiyordu. Tekrar yürümeye başladılar ve yarını düşünerek başlarını eğdiler.

Genç kızın durumu anlaması sadece birkaç dakika sürdü. "Sen mahkemede asla yalan söylemezsin. Hayır, bunu asla yapmazsın. Bu etik değil. Ağabeylerime de yalan söyleyeceksin. Bana da yalan söyleyecektin ama..."

"Sana bir daha asla yalan söylemeyeceğime dair söz verdim. Asla sözümünden vazgeçmem."

“Ben sana izin vermedikçe.”

“Evet.”

“Tamam.”

Mary Rose dönüp ona gülümsedi. “Sana güveniyorum. Ne gerekiyorsa yap. Şimdi benim için endişelenmenin zamanı değil.”

Harrison gözlerini kapatıp yavaşça başını salladı. “Sağ ol.”

“Sana güvendiğim için mi?”

“Ve beni sevdiğin için... Ve kendin olduğun için.”

“Beni öpersen bunu anlayabilirim.”

Harrison denileni yaptı.

Sessizlik içinde eve geri yürüdüler. “Biraz gezintiye çıkacağım. Benimle gelmek ister misin?”

“Düşünmek için zamana ihtiyacın olabilir. Yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu düşünmüştüm.”

Harrison onu tekrar öptü, sonra da ahıra doğru gitti. Mary Rose verandanın direğine yaslanıp onu izledi.

Genç adam tam bir dakika sonra ahırdan dışarı çıktı. MacHugh yanındaydı. Atın üzerinde ne eyer ne de dizgin vardı.

Çayırılığı yan yana yürüyerek geçtiler, sonra Harrison birden atın yelesini tuttu ve onun üzerine atladı. MacHugh dörtnala koşmaya başladı.

“Kızılderili gibi ata biniyor,” dedi Travis. “Nereye gidiyor?”

“Düşünmeye.”

“Baban piyano çalmanı istiyor. Çalacak gibi hissediyor musun kendini?”

“İyiyim,” dedi Mary Rose bu doğru olmamasına rağmen.

Piyano çalmanın endişelerinden sıyrılmasını sağlayacağını düşündü ve içeri girip piyano sandalyesine oturdu.

Babası yakında duruyor ve hevesle onu bekliyordu.

“Ne çalacaksın kızım?”

Ağabeyleri, salondan içeri girdiğinde onun yüz ifadesini görmüşlerdi. Ne çalacağını çok iyi biliyorlardı.

“Beşinci Senfoni,” dedi hepsi bir ağızdan.

Ve Mary Rose Beşinci Senfoni’yi çaldı, hem de defalarca.

Güneşli ve parlak bir cuma sabahıydı. Genç kız masma-
vi gökyüzünü görünce hayal kırıklığına uğradı. Şimşek ve
fırtınayla yağmurlu bir hava dilemişti, çünkü kötü havanın
meraklıların evlerinden dışarı çıkmamasını sağlayacağını dü-
şünmüştü.

Mary Rose babasıyla beraber üzeri kapalı olan at arabasına
bindi. İkisi de sohbet edecek ruh halinde değildi. Genç kız
zamanını Adam ve Harrison’a dua ederek geçirdi. Ağabeyi-
nin kâbusu sonunda gerçekleşiyordu ve Mary Rose’un bunu
durdurmaya gücü yetmiyordu.

Her şey Harrison’a bağlıydı. Tanrı onun yardımcısı olsun.
Gece yatağa geldiğinde çok ciddi görünüyordu. Gece boyun-
ca Mary Rose’a sarılmıştı.

Giyinmeden önce Mary Rose onunla konuşmaya çalış-
mıştı ama Harrison buna engel olmuştu. Genç kız kocası-
na onu sevip ona güvendiğini ve bugün ne olursa olsun onu
sevmeye ve inanmaya devam edeceğini söyleyecekti. Fakat
Harrison sert ve mesafeliydi. Mary Rose gerçekten kork-
muştu. Dahası genç adam giderken dönmüş ve ona şimdiye
dek duyduğu en kaba sözleri sarf etmişti. Eğer kendimi iyi
hissetmem için bir şeyler söyler ya da yaparsan ağzına tıkaç
tıklarım, demişti.

“Başka bir deyişle kafanın dağılmasını istemiyorsun,” diye
karşılık vermişti genç kız.

Harrison başıyla onaylamıştı. Bir saat sonra da Blue Belle’e
gitmek için dışarı çıkmışlardı.

Harrison aileyi yönetiyordu ve Travis ön koltukta oturu-
yordu. Harrison kasabanın dışında onları durdurdu.

“Mary Rose? İyi misin? Mahkemede kusmanı istemiyo-
rum.”

“Kusmayacağım,” diye söz verdi ona Mary Rose.

“Adam, bir yerlerde kölelerin onlara aksi söylenmedikçe
sahiplerinin gözlerine direkt olarak bakamayacaklarını oku-
muştum. Bu doğru mu?”

“Evet. Bu küstahlık olarak görülürdü. Bunu bana neden sordun?”

“Çünkü sana dün gece sormayı unutmuştum,” dedi Harrison. “Mahkemede masada otururken Livonia’nın oğullarına bakmanı istiyorum. İfaden ağırbaşlı olsun ama onlara baktığını belli et. Gözlerinin tam içine bak Adam. Sana başımla işaret ettiğimde, alaycı ifadeni görmelerine izin ver.”

“Bundan hiç hoşlanmayacaklar,” diye uyardı onu Adam.

Harrison başını salladı. “Umarım. Herkes söylediklerimi hatırlıyor mu?”

Herkes başıyla onaylayana kadar bekledi, sonra da onlara son bir bilgi daha verdi.

“Mahkemedeysen kimsenin dediği hiçbir şeye inanmayın.”

“Sana bile mi?” diye sordu Mary Rose.

Harrison az önce verdiği bilgiyi tekrarlardı. Yalan söylemeyi planladığını onlara anlatmayacaktı. Jüri, Yargıç Burns tarafından seçilene kadar onların kötü haberleri duymalarını istemiyordu.

“Ne yaparsam ya da ne söylersem söyleyeyim, şaşırmış ya da öfkeli görünmeyin. Duyuyor musun Cole?”

“Duyuyorum.”

“Hadi halledelim şu işi.”

Harrison kasabaya girdi. Ana yolda yavaş ilerliyorlardı, çünkü bir grup kalabalık çoktan toplanmıştı bile. Yargıç Burns kapıyı onlar için açana kadar kalabalıktan hiç kimsenin içeri girmesine izin verilmeyecekti.

Bekleyen karışık gruplar vardı. Bazıları cesaretlendirici sözler bağırırken, bazıları kaba küfürler ederek onları bastırmak istiyordu. Mary Rose onları duymuyormuş gibi yaptı ama bu oldukça zordu.

İlerleyebilmeleri için kalabalık ayrıldı. Mary Rose, babasının koluna tutundu.

Yargıç Burns salonun ucunda bulunan masadaki yerini almıştı bile. Kapıyı görececek şekilde oturmuştu. Aile üyelerine

öne gelmelerini işaret etti. Blue Belle çevresindeki evlerden türlü türlü sandalyeler taşınmış ve yargıcı görecektir şekilde sıralar halinde dizilmişti. Ortada ise geniş bir boşluk bırakılmıştı.

Yargıcın masasından biraz uzakta, sağ tarafta jüri için iki sıra sandalye dizilmişti.

“Şimdi yerlerinize geçebilirsiniz. Merhaba William,” diye seslendi Mary Rose’un babasına. “Bütün o uzun boylu oğlanların arkasında senin durduğunu göremedim. Bugün büyük gün, öyle değil mi?”

“Evet Sayın Yargıç. Kesinlikle öyle.”

“Harrison, dün bana yaptığın öneri mantıklı geldi. Burada bir grup yabancı istemiyorum. Dikkatimi dağıtmaktan başka bir işe yaramayacaklar ve bu durumda ateş etmeye başlayabilirim. Mahkememde karışıklığa tahammül edemem. Cole, buraya gelip silahlarını bırak. Onlara senin için göz kulak olurum. Siz de çocuklar, aynısını yapın. Mary Rose? Tabanca var mı yanında?”

“Hayır, Sayın Yargıç.”

“Tamam o zaman.”

Yargıç, bütün Clayborne’ların silahları masasının üzerine dizilene kadar bekledi.

“Harrison, Morrison kimin Blue Belle ve çevresinde yaşadığını belirleyebilmek için bana yardımcı olmayı kabul etti. Başka kimse içeri giremeyecek, özellikle de Hammond’daki o çete. Öncelikle jüri üyelerine bir itirazınız olup olmadığını sormak isterim. Bir iki tane kadın üyenin de olması bir sorun olur mu?”

Harrison gülümsedi. “Jüri arasında kadınların da olmasına herhangi bir itirazım yok, Sayın Yargıç. Kararlarınıza uyarım.”

“Güzel, bu gayet uyumlu. Hoşlanmadığın başka bir şey?”

“Hayır, Sayın Yargıç. Blue Belle ve çevresinde yaşayanların listesini bizzat hazırladım. Güneyden gelenleri yanına da işaret koydum.”

Yargıç sırtıttı. “Listende hile ile yer alan biri var mı?”

“Affedersiniz Sayın Yargıç?”

“Boş ver. Yersiz konuştum. Hammond’daki mahkememde ahkâm kestiğini gördüğüme göre nasıl çalıştığını biliyorum. Kimseye rüşvet teklif etmeye tenezzül etmezsin sen. Memnuniyetle listeni kullanacağım. Herkesi seçip ayırarak işimi daha da kolaylaştıracam. John Morrison’ı jüri başkanı seçiyorum. Buna bir itirazın var mı?”

Harrison durumu düşünüyormuş gibi yaptı. Yargıç Burns’ün bunun yerinde bir karar olduğunu bilmesini istemiyordu. Dükkânının çatısı çöktüğünde Adam, Morrison’ın yardımına yetişmişti. Tanrı’ya Morrison’ın bunu hatırlaması için dua etti.

“Hayır Sayın Yargıç. İtirazım yok. Morrison dürüst bir insandır.”

“Eğer herkes hazırsa insanları içeri alacağım.”

“Sayın Yargıç, biri dışarıdakileri kontrol etmek için kapının önünde durabilir mi?”

“Ben icabına bakarım,” diye cevap verdi yargıç.

“Önemli bir telgraf bekliyorum da. Eğer gelirse...”

“Tamam, eline geçecek. İşini kısa kesmek istiyorsun, değil mi Harrison?”

“Telgraf yardımcı olacak ama bu davayı temsil etmem için gerekmiyor.”

Burns ayağa kalktı. “O güneyli çocukları en son içeri alacağım. Adam aleyhinde şahitlik edeceklerine göre onları davalının diğer tarafına oturtacağım. İki sandalyeyi de onları daha iyi görebilmeleri için jürinin ve kalabalığın görebileceği bir yere koyacağım.”

Harrison yargıç açıklık alandan geçene kadar bekledi. Sonra masada Adam’a katıldı. Oturup ona yaklaştı ve kulağına bir şey fısıldadı.

Mary Rose kocasının ne dediğini duyamadı ama ağabeyinin tepkisini görebildi. Adam hayrete düşmüş görünüyordu. Sonra gülümsedi. Haftalardır ilk kez bir neşe belirtisi gösteriyordu. Genç kız kocasının ona ne dediğini anlayamıyordu.

Harrison sandalyesine yaslandı. Bir kez daha ona iyi olup olmadığını sorduğunda ona bakmadı.

“Evet,” diye fısıldadı Mary Rose.

Harrison hepsinden dava boyunca sessiz durmalarını istemişti ve jüri yerlerini alırken herkes sessizliğe gömüldü.

Jüri arasında tek bir kadın bile yoktu. Mary Rose çoğunu tanıyordu ama bazılarının ismini hatırlayamadı. On iki jüriden hiçbiri gülümsemiyordu. Ciddi ifadeler takınmışlardı. Davanın ciddiyetine göre bunun oldukça uygun olduğunu düşündü Mary Rose.

Lionel ve Reginald Adderley içeri giren son iki kişiydi. Öncü doğru ağır ağır yürüyüp yerlerini aldılar.

Her iki adam da sarışındı. Reginald kardeşinden birkaç yaş büyüktü. Kısa kesilmiş sakallarında gri teller göze çarpıyordu. Gözleri elaydı. Mary Rose’a bir kertenkeleyi anımsatıyordu.

Kardeşi de onun kadar çirkindi. Gözleri kahverengiydi. Teni ağabeyinininki gibi solgundu, bu da ikisinin de hayatları boyunca hiç dışarıda çalışmadığına bir işaretti.

Dooley’e kapıda bekçilik yapma görevi verilmişti.

Burns yerine doğru ilerlerken, Harrison hemen ayağa kalktı. Adam da öyle.

Başka kimse hareket etmedi. Yargıç, Harrison ve Adam’ın ona gösterdiği saygıdan memnun görünüyordu.

“Sayın Yargıç, izninizle.”

Burns onun söyleyeceği şeyi tahmin etti. İstekle başını salladı. “Ben depoya gidene kadar bekle,” diye fısıldadı. “Bu bir ilk olacak ve her dakikanın keyfini çıkarmak istiyorum.”

Adam oturmaya yeltendi. Harrison ona izin vermedi. “Kalk,” diye fısıldadı.

Harrison, yargıç depoya girene dek bekledi, sonra yüksek bir sesle, “Hepiniz dinleyin,” dedi. “Kalkın. Duruşma başlamak üzeredir. Duruşmaya Yargıç John Burns başkanlık edecektir.”

Kalabalık hızla ayağa kalktı. Yargıç herkesin ayakta oldu-

ğundan emin olduktan sonra depodan çıktı. Bir tavus kuşu kadar halinden memnun ve gururlu görünüyordu. Belli ki resmiyeti seviyordu.

Masasına doğru ilerleyip yerini aldı.

“Tamam. Oturun. Sadece bir kez söyleyeceğim, bu yüzden hepiniz beni iyi dinleyin. Dava süresince bağırmaya, tezahürata ya da herhangi bir sese tahammül etmeyeceğim. İlk önce jüriye Adam aleyhindeki kanıtı açıklayacağım. Sonra da iki şahit çağıracağım.”

Yargıç bir yudum su içmek için duraksadı.

“John Quincy Adam Clayborne, Walter Adderley’i öldürmekle suçlanıyor. Adderley kölelik yıllarında Adam’ın sahibiydi. Adderley’in oğulları, Clayborne ailesinden Adam’ın annesi Rose’a yazmış olduğu mektupları getirdi. Rose şu anda hâlâ güneydeki çiftlikte Adderley’in karısı Livonia ile beraber yaşıyor. Kadın kör olduğu için ona Rose bakıyor. Mektupların altı ya da yedisinde Adderley’in ölümünün bahsi geçiyor. Adam’ın aleyhinde bir şey yazmıyor gerçi. Adam yazılarında Adderley’i öldürdüğünü kabul etmiyor, fakat Adderley öldüğünde evin içinde olduğunu, sonrasında ise kaçtığını kabul ediyor. Sırası geldiğinde Adam’a bununla ilgili her şeyi soracağım. O fikrini söyleyecek, değil mi Harrison?”

“Evet, Sayın Yargıç, söyleyecek.”

“Güzel. Şimdi jüriye söylemek istediğim bir şey daha var. Burada bugün adil olunmasını istiyorum. Eğer daha şimdiden Adam’ın suçlu olduğuna karar verdiyseniz sandalyenizden kalkıp buradan derhal çıkın. Birinin suçlu olduğu kanıtlanmadıkça o kişi masumdur ve kimsenin onu zorlamasına izin vermeyeceğim. Harrison, şimdi sıra sende. Jüriye söylemek istediğin bir şey var mı?”

“Evet, Sayın Yargıç,” diye cevap verdi Harrison.

Ayağa kalktı ve jüriyi görebileceği bir yerde durdu.

“Müvekkilim işlemediği bir suçtan yargılanıyor. Bütün kanıtları dinlerseniz, Adam’a özgürlüğünü verirsiniz. Kalbinizi ve aklınızı iyice açın, ten rengine bağlı olabilecek bütün

önyargalarınızdan kurtulun ve onu adilce dinleyin. Abraham Lincoln eşitliğe inanıyordu. Köleliğin kaldırılması için istekle canlarını veren binlerce cesur genç adam da öyle. Bu cesur yiğitlerin anılarını hafife almayın. Onların nasıl ve neden öldüklerini hatırlayın. Adam'ın hayatı sizin elinizde baylar ve kuşkunuz olmasın ki size onun masum olduğunu kanıtlayacağım.”

Harrison döndü ve yavaşça masaya doğru yürüdü. Mary Rose onun işini bitirdiğini düşündü. Gülümsemek için kendini zor tutuyordu. Kocasıyla gurur duyuyordu. Konuşması onu etkilemişti, fakat Harrison sözlerine devam ederken bu etki daha da güçlendi. Derin İskoç aksanına çok küçük miktarda batılı aksanı karışmıştı. Genç kız bu değişimi başkasının fark edeceğini düşünmüyor ve onun bunu neden yaptığını biliyordu. Jürinin kendisini onlardanmış gibi düşünmesini istiyordu.

“Size John Quincy Adams hakkında bir şeyler anlatacağım. Annesinin ona neden bu ismi verdiğiyle başlayacağım. Bazılarınız John Quincy Adams'ın Amerika'nın altıncı başkanı olduğunu zaten biliyordur. Tabii Adam'ın annesi onu takdir ettiği için koymadı bu ismi. O başkan Adams hakkında bir hikâye duydu ve sonra bunun doğru olduğunu anladı. Adams iyi bir başkan olarak emekli olduktan sonra güzel ve huzurlu bir hayat sürme umuduyla evine geri döndü ve tam o sırada bizim ülkemizde olan tatsız bir olayı duydu. 1835'de bazı İspanyol korsanlar elli iki Afrikalıyı kaçırdı ve Küba'ya yöneldi. İki Kübalı, Afrikalıların hepsini satın aldı ve onları satmak için şeker tarlalarının yolunu tuttu. Afrikalılar köle olma düşüncesini hiç sevmedikleri için baş kaldırdılar. Mürettebattan birini de öldürdüler. Gemi Long Island'a ulaştığında Kübalılar onları hapse atıp isyan ve cinayet suçundan mahkûm ettiler. Şimdi sizce bu olay neden Başkan Adams'ın canını bu kadar sıktı? Kölelik tekrar yasal olduğu için değil mi?”

Bazı jüri üyeleri başlarını sallayarak onay verdi.

Harrison'ın batılı konuşması sözlerine devam ederken daha da belirginleşti. "Kafam karıştı, bu yüzden konuyu iyice araştırdım ve ne olduğunu anladım. Başka ülkelerle köle ticareti yapmak 1835'den önce zaten yasaklanmıştı. Başka birçok ülkede de aynı yasa yürürlüğe konmuştu. İşte kanun. 1835'te Amerika'da doğan zenci bir adam köle olacaktı ama dışarıdan bizim ülkemize köle getirmek yasaktı. Başkan Adams bu duruma öfkeleniyordu. Herkesin yasalara uyması gerektiğine inanıyordu. Düşüncesiyle ilgili sessiz kalmadı. Arkadaşları bir zenciyi savunmanın çok popüler olmadığı gerekçesiyle onun bu konudan uzak durması gerektiğini söylediler. Tabii bu Adams'ı daha da öfkeliendirdi. Peki ne dediğini biliyor musunuz?"

Birkaç jüri üyesi başını iki yana salladı. "Dedi ki: 'Bu ve bu gibi olaylarda hiçbir görevden kaçmadan, hiç kimseyi hiçbir düşünceye zorlamadan, düşüncelerimin özgürce ifade edilmesine hakaret edilse bile bu durumu metanetle karşılayarak alçak gönüllülükle ve dimdik yürüyeceğim.' Onun burada demek istediği, kanunun kanun olduğudur ki ülkesinin gururunu korumak için birkaç kış tekmelesi gerekseydi bunu yapabilirdi. Kanun her zaman kanundur. Eğer bir iki kişi kanuna aldırılmazlık ederse ve kimse bunun için bir şey yapmazsa, o zaman yakın zamanda onlara uyum sağlamak için daha fazla insan kuralları çiğneyecektir. Farkına bile varılmadan, atalarımızın bize Anayasa'da vermiş olduğu haklar tamamen görmezden gelinecektir... Sizininki bile."

Harrison jüri üyelerine tek tek bakmak için duraksadı. "Adams yetmiş dört yaşındaydı ama hasta bünyesi ve yaşı onun Yüksek Mahkeme'ye gidip söyleyeceklerini söylemesine engel olmadı. Adams o zencileri savundu ve konuşması bittiğinde Afrikalılar ait oldukları yere gönderildiler. Kanun her zaman geçerlidir. Adams bunu hiç unutmadı. Sizin de bunu unutmamanızı istiyorum. Adam'ın annesi kesinlikle Başkan Adams'ın girişkenliğini takdir ediyordu, bu yüzden de oğluna onun ismini verdi. Müvekkilim bir köle olarak

doğdu. İlk nefesini aldığı andan itibaren kanun ona ne olduğunu söylüyordu. Adderley'in tarlasında yaşadı ve çalıştı. Walter Adderley kölelerini düşünmüyordu. Karısı Livonia'yı da umursamıyordu. Dediklerimi kanıtlayabilirim. Onun Livonia'yı dövdüğünü gören güneyli beyaz adamlara belgeler imzalattım. Adderley içki içiyordu ve içtiği zamanlarda da vahşileşiyordu. O iri bir adamdı. Karısı ise küçücüktü. Sevgili kocasına karşı kendini savunamıyordu..." Sevgili kocası ifadesini dudaklarını büzerek dile getirmişti. "Topladığım kayıtlara göre Walter Adderley onu sık sık dövüyordu. Onun hep kafasına vuruyordu. Livonia şu anda kör ve doktorlar bu durumu kocasından aldığı darbelere bağlıyor. İçinizde annenizin ya da karınızın dövülmesinin normal bir şey olduğunu düşünen var mı?"

Harrison soru sormaması gerektiğinin farkındaydı ve yargıç tarafından azarlanmadan önce elini çabuk tuttu. "Hayır, bunu düşünmek bile sizi fenalaştırıyor değil mi?"

Her bir jüri üyesi başlarıyla onayladı. Harrison onları avcunun içinde tutuyordu. Onları bırakmaya da hiç niyeti yoktu.

"Bu Adam Clayborne'u da fenalaştırdı. Düzenli olarak dövülen tek kadın Livonia değildi. Adam'ın annesi de bundan payını alıyordu, hatta ev sahibesini bir gün korumak isterken olaya karıştığı için burnu kırıldı. Adam on üç yaşındayken evin içinden yükselen korkunç bir çığlık sesi duydu. Livonia yardım istiyordu. Adam neler olduğunu anlamak için içeri girdi. Karşılaştığı şeyden hiç hoşlanmadı. Livonia yerde yatıyordu. Sevgili kocası da onu tekmiyordu. Adam'ın bütün bunları sizlere anlatmasını dinleyeceksiniz tabii ki. Adderley'in içkili olduğunu biliyordu, çünkü nefesi içki kokuyordu. Sonra kollarını sahibinin beline dolayarak onu geriye çekti. Adam yaşına göre iri değildi, bu nedenle Adderley ondan rahatça kurtulabildi. Tekrar Livonia'nın üzerine yürümeye başladığı sırada Adam onu tekrar geriye çekti. Adderley dengesini kaybetti. Sendeleyip yere düştü ve başını şömineye

çarptı. Adam onu öldürmedi. İçki ve vahşet Walter Adderley'i yok etti. Adam neden kaçtı? Çünkü Livonia ona kaçması için yalvardı, işte bu yüzden. Oğulları bunu anladığı zaman neler olacağını biliyordu. Hatırlayın, Adam bir köleydi ve kölelerin sahiplerine dokunması yasaktı. O, iki oğul tarafından nezaket gösterip annelerini kurtardığı için öldürülecekti."

Harrison'ın sesi birden sertleşti. "Eğer birinin öldürülmesi gerekiyorsa bu kişi Walter Adderley'dir. Bir kadını döven bir adam ölmelidir. Adam onu öldürmedi gerçi. Topladığım ve size göstereceğim kanıtlar onun masum olduğunu ortaya koyacaktır. Size bir şey daha söyleyeceğim. Onun yerinde olseydim, kendi babam bile olsa, eğer annemi dövüyorsa onurlu davranacağıma inanmıyorum. Eğer o anneme el kaldırmış olsaydı sanırım onu öldürmek zorunda kalırdım. Evet, bunu yapardım."

John Morrison ve iki diğer üye başlarıyla onayladılar.

Tüm jüri üyeleri kendi annelerini hatırladı. Çoğu zaman anneler oğullar için kutsaldır. Şimdi hiçbir Walter Adderley'i pek sevmiyordu.

Bu sadece başlangıçtı. Harrison onlardan Adderley'den nefret etmelerini istiyordu, sonra da bu nefreti yavaşça iki oğula çevirecekti.

Hâlâ iki beyaz adama karşı bir zenciydi. Diğerleri henüz Adam'ın tarafında değillerdi. Harrison dikkati başka yöne çekecekti. İnsanlar kendilerinden farklı olanlardan nefret etmeye meyilli olduklarından, jüri üyeleri Adam'a karşı sempati duydukları halde yine de onu asabilirlerdi.

Tabii daha çok nefret edecekleri biri olmazsa.

Bir sonraki görevi hepsinin Adam'ı sevmesini sağlamaktı. Sesi hikâye okur gibi bir ton almıştı. "Sadece bir dakikanızı daha alacağım. Sanırım biraz Adam Clayborne hakkında bilgi sahibi olmalısınız. Clayborne'lar kendileri hakkında konuşulmasını pek sevmezler. Onlar tıpkı sizler gibi özelliklerini saklı tutarlar, fakat ben hepsinin nasıl bir araya gelip kendi ailelerini oluşturduğunu duymanız gerektiğini düşünüyorum.

Walter Adderley öldükten sonra Adam New York'a gitti. Dar bir sokakta üç çocukla beraber yaşıyordu. Douglas, Travis ve Cole Adam'dan daha küçüktü, bu yüzden Adam'a bağlıydılar. Bu görevi üstlenmek, on üç yaşındaki bir çocuk için oldukça büyük bir sorumluluk, sizce de öyle değil mi? Adam her birini neredeyse ölümün eşiğinden kurtardı ve yakalanıp güneşe tekrar götürülene kadar da buna devam etmeye kararlıydı. Korkuyordu ancak Walter Adderley öldüğü için değil. Walter Adderley'in başına gelen bir kazaydı, Adam'ın yaptığı bir şey değil. Adam korkuyordu, çünkü kollarını onun beline dolayarak sahibine dokunmuştu. Küstahlığı yüzünden öldürüleceğini biliyordu. Evet, bir anneyi kurtarmaya çalışmak küstahlık sayılacaktı."

Harrison duraksadı. "Bir gece birinin çöpe atmış olduğu bir sepet buldular. Sepetin üzerini fareler sarmıştı ama Adam sepeti farelerden kurtarmayı başardı. Küçük Mary Rose o sepetin içindeydi. Travis, Douglas ve Cole gibi o da öylece bırakılmıştı. Aileleri tarafından istenmeyen pek çok çocuk sokaklarda dolaşıyordu. Bazıları toplanıp trenlere koyuluyordu ve batıya gönderiliyordu. Diğerleri de açlıktan ölüyordu. Küçük Mary Rose sadece dört aylıktı. Çocuklar onu bir yetimhaneye götürmek istemediler, çünkü o gibi yerlerde neler olduğunu gayet iyi biliyorlardı ve hiçbiri onun buna dayanabileceğine inanmıyordu. Onun bir yaşama şansının olmasını arzu etti hepsi. Ve hepsi Clayborne soyadını alıp batıya doğru hareket etmeye karar verdi. Orada insanların değerleri ve niyetleri gayet iyiydi. Uzun süre yolculuk ettiler ve sonunda Blue Belle'e ulaştılar. Adam içlerinde okuma bilen tek kişiydi, annesi öğretmişti ona okumayı. O da kardeşlerine öğretti. Kardeşlerin hepsi küçük kız kardeşleri için eğitim almak istediler. Kız kardeşlerinin iyi bir hayatı olmasını arzu ediyorlardı. Yardımlarına koşanlar da oldu. Belle ona elbiseler dikti ve ona küçük bir kız olmayı öğretti. Sonra aileler buraya yerleşmeye başladı ve yakın zamanda Mary Rose'un oyun arkadaşları oldu. Ve ailesi. Herkesin hak ettiği gibi onun da bir

ailesi vardı. Çocuklar ucu ucuna geçinip Mary Rose'a piyano dersleri aldirmek için ellerinden geleni yaptılar. Yeterince büyüdüğünde ise onu St. Louis'te bir yatılı okula gönderdiler. Hiçbiri kolay bir hayat sürmedi. Fakat yardımsever komşuları vardı ve ne zaman arkadaşlarından birinin başı belada olsa Clayborne'lar onların yardımına koşardı. Mary Rose nasıl bulunduğu ile ilgili her şeyi biliyor. Ağabeylerinden biri ona Sidney dediğinde delirir. Onun bir kız olduğunu anlayan kadar ona o ismi vermişlerdi. Keldi, bu yüzden çocuklar da onun erkek olduğunu düşünmüşlerdi.”

Jüri üyeleri şimdi gülümsüyordu. Harrison gerekenleri söylediğini düşünüyordu.

“Şimdi onların nasıl bir aile oluşturduğunu biliyorsunuz. Sanıldığı gibi onları bir arada tutan bağ Mary Rose değildi. Onları Adam bir arada tuttu. O şerefli, dürüst ve iyi kalpli bir insan. Eğer birini öldürseydi, bunu kabul eden ilk kişi o olurdu. Bunu unutmayın beyler. Dürüst bir insanı yargılıyorsunuz. Diyeceklerini dinleyin. Teşekkürler.”

Harrison yerini aldığı anda gürleyen bir alkış koptu. Yargıç Burns bile onu alkışladı. Harrison'a başını salladı, sonra suyundan bir yudum aldı ve John Quincy Adam Clayborne'a kalkması için seslendi.

Adam yargıcın masasının yanındaki sandalyeye doğru ilerledi ve bir general kadar dik bir şekilde o sandalyeye oturdu.

“Walter Adderley'i öldürdün mü Adam?” diye sordu yargıç.

“Hayır efendim öldürmedim.”

“O günden hatırladıklarını anlat.”

Adam denileni yerine getirdi. Alçak bir sesle konuştu. Salon, boş bir katedral kadar sessizdi ve arka sıradakiler onun sesini duymakta zorlanıyorlardı.

Adam Adderley'in çenesine vurduğu gerçeğini açıklamalarına eklemeydi. Vuruşu herhangi bir zarara sebep olmamıştı. O iri adam Adam ona vurduğunda hareket bile etmemişti. Ayrıca Harrison ona bu bilgiyi gizli tutmasını söylemişti.

“Yerine geçmeden önce sana sormak istediğim bir soru daha var Adam. Savaş bittikten ve bütün köleler özgürlüğüne kavuştuktan sonra neden annen sizinle yaşamak için buraya gelmedi?”

“Bayan Livonia görmüyordu ve en küçük şeyde bile anneye bağlıydı. Eğer annemi tanısaydınız, onun zavallı kadına sırtını dönmeyeceğini anlardınız. Onun bakımını üstlenmek için onunla kalmaya devam etti.”

“Livonia Adderley’in burada oturan iki oğlu var. Onlar annelerine yardım etmediler mi?”

“Hayır efendim, yardım etmediler.”

“Tamam. Şimdi yerine geçebilirsin.”

Yargıç bir sonraki şahidi çağırmadan önce Adam’ın yerine oturmasını bekledi.

“Lionel Adderley, konuşma sırası sende. Sandalyeye geç. Sana bazı sorular soracağım ve konuşmam bittiğinde soru sorma sırası Harrison’a geçecek. Bütün bu kapıdaki gürültü nedir Dooley?”

“Bayan Blue Belle, Sayın Yargıç. Sizin ona içeri girebileceğini söylediğinizi açıklıyor.”

“Onu içeri al öyleyse,” diye seslendi yargıç. “Travis’in yanına sıkışabilir.”

Herkes Blue Belle’in açıklık alandan geçişini izledi. Blue Belle yargıca gülümsedi ve kendisine gösterilen yere oturdu.

“Teşekkür ederim, Sayın Yargıç,” diye seslendi.

“Bir şey değil Blue Belle. Mavi elbisenin içinde çok sevimli görünüyorsun.”

“Yargıç, tatlım, biliyorsun ben her zaman mavi giyerim. Beğendiğime sevindim.”

Yargıç Lionel’a döndü. O da Harrison da güneylinin yüzündeki iğrenme ifadesini fark etmişlerdi. Lionel yüzünü buruşturarak Blue Belle’e bakıyordu.

“Bildiklerini anlat Lionel. Hızlı ol.”

“Kardeşim ve ben zencinin annesine yolladığı mektupları

bulduk. Onları okuduğumuzda Adam'ın babamızı öldürmüş olduğunu öğrendik.”

“Bir dakika. Aynı mektupları ben de okudum ve öyle bir hisse kapılmadım.”

“Zenci kaçtığını kabul ediyor, öyle değil mi? Ayrıca zavallı babama dokundu, değil mi? Beyaz bir adama dokunmanın cezasının ne olduğunu bilmesine rağmen bunu yaptı. İşlediği cinayet ve küstahlığı sebebiyle öldürülmeli ki ben de onun öldürülmesini görmek için buradayım. Babamı öldürdüğünü yazmadığını kabul ediyorum. Neler olduğunu öğrenmek için kardeşimle birlikte annemin yanına gittik. Onun gerçekleri söylediği belge size ulaştı. Onun eline bir kalem verdik ve annemiz o belgeyi imzaladı. Belge, zencinin babamı öldürdüğünü söylüyor. İşte bu, ihtiyacınız olan kanıt.”

“Evet bu onun aleyhinde bir kanıt,” diye onayladı yargıç. “Annenizin itirafına şahit olan var mı?”

“Evet kardeşim Reginald oradaydı... Ve zencinin annesi. O bunu kabul etmiyor gerçi. Bir güneyle bir zencinin sözüne kesinlikle güvenmez.”

Harrison, adamın içindeki nefreti görebiliyordu. Nasıl tepki verdiklerini görmek için jüriye baktı. Huzursuz görünüyorlardı, çünkü sandalyelerinde iki büküm olmuşlardı, yine de Lionel Adderley'den nefret etmemişlerdi. Henüz.

Konuşma sırası ondaydı.

“Sıra sende Harrison.”

Harrison Adam'a yaklaştı. “Diyeceğim hiçbir söze inanma. Eğer başımla işaret edersem anla ki yalan söylüyorum. Kardeşlerine ve kız kardeşine de söyle ama başka kimsenin seni duymasına izin verme.”

Harrison, Adam'ın ailesiyle yapacağı konuşmayı kimsenin duymaması için sandalyesini gürültülü bir şekilde itip dikkatleri dağıttı.

Yargıcın masasına doğru yürüdü. “Pekâlâ, bu Adam'ın aleyhinde bir kanıt gibi görünüyor, ama belki de öyle değildir. Bunu görüp anlayacağız, değil mi?”

“Evet kesinlikle.”

Harrison Lionel’a döndü. Bir süre boyunca ona pis pis baktı. Jürinin, yüzünde beliren antipatik ifadeyi görmesini istiyordu.

Sorgusuna başladığında sesi hafif ve keyifliydi. “Babama benzediğimi düşünmeyi severim. Huzur içinde yatsın. İyi bir insandı. Sen de babana benzer misin Lionel?”

“Sanırım evet. Onun oğlu olduğum için gurur duyuyorum.”

“O halde onu takdir ediyorsun?”

“Evet. Herkes babamı takdir ederdi.”

“Öldükten sonra ne oldu? Tarlada değişen bir şeyler oldu mu?”

“Savaş başladı.”

“Bahse girerim hayatta olsaydı babanın savaşı durdurabileceğini düşündün. Babasıyla gurur duyan bir oğul olarak bunu düşünmüştündür, değil mi?”

“Asla bilemeyiz, öyle değil mi?” dedi Lionel küçümseyen bir sesle. “Savaşı durdurabilirdi. Hayatlarımızda değişiklik yaratabilirdi. Her şeyi kaybettik ve babam hayatta olsaydı buna asla izin vermezdi.”

“Baban öldüğünde kaç yaşındaydın?”

“On yedi.”

“Peki ya küçük kardeşin? O kaç yaşındaydı?”

“On iki.”

“On yedi, savaşmak için uygun bir yaş. Savaşa katıldın mı Lionel?”

“Hayır, fiziksel bir hastalık ordumuza hizmet etmemi engelledi.”

“Bu hastalık nedir Lionel?”

“Söylemek zorunda mıyım, Sayın Yargıç?”

“Evet.”

“Ayağım,” dedi. “Topalım. Topuk kemiğimi kırdım. Uzun mesafe yürüyemiyorum.”

“Orduya katılmana topal ayağın mı engel oldu?”

“Evet.”

Harrison ona inanmadı. Mahkeme salonundaki kimsenin ona inanmadığını biliyordu.

“Baban sana vurdu mu hiç?”

“Hayır asla.”

Tekrar yalan söylüyordu. Harrison masaya yöneldi, İncil’i eline aldı ve Lionel’ın görmesi için elinde tuttu.

Yemin etme formalitesine uymamak yargıcı rahatsız etmemişti, fakat Harrison bunun bir hata olduğundan emindi.

“Bu duruşma başladığında ve Saygıdeğer John Burns içeri girdiğinde ona hak ettiği saygı gösterildi. O andan itibaren burada söylenen her şeyin doğruyu yansıtması gerekiyordu. Yalancı şahitliğe sabrım yok. Jürinin ve yargıcın değerli zamanını boşa harcıyorsun. Şimdi sana bir kez daha soruyorum, baban sana hiç vurdu mu?”

Lionel omuz silkti. “Arada sırada belki bir tokat. Çok fazla...”

Harrison hemen atıldı. “Annene yaptığı kadar fazla değildi?”

“Annem onu kışkırtıyordu,” diye bağırdı Lionel. “Bir adamın karısı uysal olmalıdır. Annem bunu biliyor ve onunla kavga etmeyi seviyordu, hem de ne kadar öfkeli olduğunu bilmesine rağmen.”

“Bazı kavgalar sizin yüzünüzden kaynaklanıyor olabilir miydi çocuklar?”

“Belki de. Bunu bilemem.”

“Bilemez misin? Pekâlâ, bir gün evinizde yaşanan bir olaya komşularınızdan biri şahit olmuş. İnzalı bir belge var elimde. Reginald ile senin, annenizin eteklerinin arasına saklandığınızı görmüş. Bu sırada babanız annenizi dövüyormuş. Anneniz sizi korumak için kendini feda etmiş.”

“Çok küçüktüm.”

“On altı yaşındaydın. Neredeyse bir adamdın. Annenden daha iriydın.”

“Gerçekleri çarpıtıyorsun.”

Lionel yargıca döndü. “Babamın davranışları davanın konusu değil. O zenci çocuk söz konusu şu anda. İşini yap ve bunu avukatına hatırlat.”

“Bana işimi öğretme,” diye gürledi Burns. “Harrison?” diye seslendi ardından. “Sanırım nereye yöneldiğini biliyordun.”

Lionel gergindi. Harrison ona son darbeyi vurmadan önce onun biraz sakinleşmesini beklemeye karar verdi. Şahide dönmeden önce yargıca başıyla işaret yaptı.

“Sana katılıyorum Lionel. Babanın davranışı davanın konusu değil. Dürüst bir adam mısındır?”

“Bütün güneyli beyefendiler dürüştür.”

“Livonia’nın itirafı zorlama mıydı? Onu kâğıdı imzalama ya mı zorladınız?”

“Kesinlikle öyle bir şey yapmadım. Kendisi anlatmak istedi. Uzun zamandır içinde tutuyordu. Korkuyordu.”

“Neden korkuyordu?”

“Ona bakan zenciden. Annem eğer anlatsaydı o zenci kadının onu öldüreceğini biliyordu.”

“Son söylediği aptalca yoruma aldırmanın jüri üyeleri. Emin olamadığımız bir şeyden bahsediyor,” diye belirtti yargıç.

“Eğer Rose senin onu betimlediğin kadar vahşi bir insan sa, neden anneni çok daha önceden öldürüp kaçmadı?”

“Cüreti yoktu böyle bir şeye çünkü. Fırsatı vardı ama bunu anlayamayacak kadar aptaldı.”

“Baban öldükten sonra annenin yanında olmadın, değil mi?”

“Görüşünü kaybetmesine tanık olmak çok zordu. Kardeşimle birlikte ana binada kalıyorduk. O ve zenci kadın bir kulübeye taşındılar.”

“Babanın işlerini devraldın mı?”

“Denedim.”

Harrison başıyla onayladı. Jüriye doğru yürüdü ve onlara baktı. “Lionel annesinin itirafının zorlama olmadığını söylü-

yor ve hepinizin ona inanmasını bekliyor. Her şeyden önce o bir beyaz sonuçta. Adam ycrinc ona inanmalısınız, değil mi? Pekâlâ, şimdi Lionel'ın doğruyu söyleyip söylemediğini anlayacağım. Eğer bir şey hakkında yalan söylerse başka bir tanesi hakkında da yalan söyleyecektir, öyle değil mi? Göreceğiz. Lionel, küçük kasabamız hakkında ne düşünüyorsun?"

"Sevdim burayı."

"Buradaki insanları sevdin mi?"

"Evet. Çok cana yakınlar."

"Geçtiğimiz hafta kasabada bolca vakit geçirdin mi?"

"Kardeşimle birlikte kalmak zorundaydık. Dağlara gidip ata binmek istedik ama kiralayacak uygun at yoktu, bu yüzden at arabasıyla buraya geldik."

"Morrison'ın güzel dükkânında vakit geçirdin mi?"

"Evet."

"Barda vakit geçirdin mi peki?"

"Evet."

"O halde bir sürü iyi insanla tanışmışsındır, değil mi?"

"Evet."

"Sevmediğin biriyle tanıştın mı hiç?"

Lionel düşünüyormuş gibi yaptı. "Hayır, herkesi çok sevdim."

"Blue Belle'imizi de mi? Onu da sevdin mi?"

Lionel nereye yöneltildiğini fark etmiş olmalıydı. Yargıca hızlıca baktı ve çenesini kapattı.

"Sorusuna cevap ver Lionel," diye emretti yargıç.

"Evet onu da herkesi sevdiğim kadar sevdim."

Harrison'ın sesi değişti. Öfkesi ve alaycılığı sesinden belli oluyordu.

"İyi ve kötü olanla ilgili değişik bir düşünce yapın var. Gerçek şu ki yalan söylüyorsun değil mi Lionel? Hepimizden nefret ediyorsun."

"Bu doğru değil."

"Peki Belle?" dedi Harrison bir kez daha.

"Belle'i de sevdim."

“Yalan söylüyor, Sayın Yargıç,” diye bağırdı Blue Belle. “O bana iğrenç, beş para etmez fahişe dedi. Bunu Billic’nin önünde söyledi.”

“O bir fahişe,” diyerek savunmaya geçti Lionel.

Harrison gülümsedi. Arkasına döndü. “Teşekkürler Blue Belle,” dedi. “Yardım ederek incelik gösterdin. Şimdi başka bir sorunumuz var, Sayın Yargıç. Görünüyor ki bizim güzel olarak düşündüğümüz şeyler ile güneyli çocukların güzel olarak düşündükleri tamamen farklı. Lionel, belki size iğrenç gelen ve bizim güzel olarak gördüğümüz başka şeyler de vardır?”

Lionel ona cevap vermedi. Harrison baskı yapmaya devam etti. “Peki ya kasabadaki diğer hanımlar hakkında ne düşünüyorsun? Mesela Mary Rose?”

“Beş para etmez. Bir zenciyle yaşıyor, öyle değil mi?”

Harrison kontrolünü kaybetmedi. Karısını küçük düşürdüğü için o pislği yumruklamak istiyordu tabii ki. Fakat bunun yerine onu yok edecekti.

“Harrison, nedir bu böyle? Neden onu kasabadaki insanlar hakkında sorguluyorsun?” diye sordu yargıç.

“Bu karakterini yansıtıyor, Sayın Yargıç,” diye cevap verdi Harrison. “Eğer bir insan doğruyu söylediğini iddia ediyorsa, ona inanıp inanmayacağımı öğrenmem gerek.”

Yargıç onayladı.

“Peki ya Catherine Morrison? Dooley ve Henry’ye onunla ilgili ne gibi tatlı şeyler söyledin?”

“Hatırlamıyorum.”

“Peki, ben hatırlıyorum. Henry’ye bunu yazdırıp imzalat-tım da. Gerekirse onu buraya çıkarıp neler olduğunu anlatt-masını isteyebiliriz.”

Harrison masaya geri yürüdü ve en üstteki kâğıdı alıp. yargıca uzattı.

“Lionel Catherine’imize erkek delisi fahişe dedi ve Blue Belle’deki birçok erkeği ayarttığını söyledi. Henry’ye onun Belle ile beraber çalıştığından emin olduğunu söyledi. Anne-

si için de bir şeyler dedi. Söylediklerini tekrar etmeyeceğim. Oldukça edepsiz şeyler. Eğer isterseniz onları jüriye okuyabilirsiniz.”

Yargıç öyle yaptı. Harrison bilerek John Morrison’dan gözlerini kaçırıyordu. Masaya geri gidip imzalı dört kâğıdı daha aldı ve yargıç Henry’nin yazmış olduklarını okumayı bitirdiğinde Harrison ona başka bir belge uzattı.

Tekrar Lionel’o doğru gitti. “Gerçek, hepimizin anlayabileceği kadar basit. Sen hepimizi hor görüyorsun, değil mi Lionel? Şehirli değiliz ve muhtemelen güneyli standartlarına göre gelişmiş değiliz, bu yüzden de senin için yılanlardan daha aşağılıgız, öyle değil mi? Geçen haftayı hepimize gülüp alay ederek geçirdin. Kasabanın yarısı seni duydu.”

Lionel sandalyesinde doğrulup Harrison’a dik dik baktı. Nefreti şimdi oldukça belirgindi. “Öyle olduğunuzu düşünmem neyi değiştirir ki? Adaletin yerini bulduğunu görebilmek için geçen hafta çekilmez koşullara katlandım. Evet, kardeşim ve ben sizin kirli ve gelişmemiş domuzlar olduğunuzu düşünüyoruz. Bizim düşündüklerimiz bir şey değiştirmez. Annem, zencinin suçlu olduğunu iddia eden itirafı imzaladı. Asıl önemli olan da bu.”

“Ama az önce yalancı şahitlik ettin, değil mi Lionel?”

“Ben sadece planlı hareket etmeye çalıştım.”

“Neden? Tüm hafta boyunca planlı değildin. Anneni o kâğıdı imzalamaya mı zorladın?”

Harrison son sorusunu bağırarak sormuştu.

“Hayır zorlamadım ve aksini ispat edemezsin,” diye bağırdı Lionel.

“Sayın Yargıç, bu olay sona erdiğinde bu adamın yalancı şahitlikten hapse atılmasını istiyorum. Onunla henüz işim bitmedi ve başka bir şahidin konuşmasını dinledikten sonra onunla yeniden görüşmek istiyorum.”

Yargıç Lionel’a kötü kötü bakıyordu. “Tamam. Kalk o sandalyeden Lionel ama salonu terk etme.”

Harrison Alfred Mitchell’ı çağırdı. Eline İncil’i vererek doğru söyleyeceğine dair ona yemin ettirdi.

Yargıç araya girdi. “Doğruyu söyleyeceğine dair yemin ediyor musun?”

“Ediyorum.”

“İncil’in gerekli olduğuna inanmıyorum. Duruşma başlar başlamaz herkes doğruyu söylemek zorundadır.”

“Kim olduğunu ve neden burada olduğunu söyle Alfred,” diyerek söze başladı Harrison.

“Adım Alfred Mitchell. Mitchell & Mitchell & Mitchell hukuk bürosunda avukatım. Kardeşlerim de diğer Mitchell’lar,” diye açıkladı. Bilgi talebinde bulunduğu telgrafı aldı Harrison. Birkaç şey yapmamı ve benden iki hafta geçmeden burada olmamı istemiştin. Ben de ağabeylerimin yardımıyla işe koyuldum. İstedğin her şeye ulaştım... Ve daha fazlasına. Şahitler huzurunda imzalanmış belgeleri sana dün verdim.”

Mitchell jüriye döndü. Genç olsa da insanları nasıl etkileyeceğini çoktan öğrenmişti.

“Blue Belle’i sevdim. Kasabanızın sadece ufak bir bölümünü görmeme rağmen burası bana büyüdüğüm kasabayı anımsattı. Özünde ben de çiftlikte yetişen bir çocuğum. Tırnaklarımın altında kir olmasını seviyorum, çünkü bu gün boyunca çok çalıştığımın kanıtı oluyor.”

Harrison gülümsememek için kendini zor tuttu. Jüri Mitchell’in içtenliğine karşılık verdi. Morrison sırtı bile.

“Bana Livonia Adderley hakkındakileri anlat,” dedi Harrison.

Mitchell’in yüzündeki gülümseme kayboldu. “Evinde değildi. Komşularından biri onun yakınlardaki bir hastanede olduğunu söyledi, ben de onunla konuşmak için oraya gittim. Doktor hep yanımdaydı ve Livonia bana neler olduğunu anlattı. Bana anlattığı şekilde not aldım, sonra ona okudum ve Livonia bunu imzaladı.”

Harrison masaya gidip imzalı kâğıdı aldı ve yargıca verdi.

Burns bunu jüriye okudu. “John Quincy Adam kocamın ölümünden sorumlu değildi. Walter Adderley sendeleyip ba-

şını şöminenin kenarına çarptı. Çarpmanın şiddeti ölümüne sebep oldu.”

“Lütfen hepsini okuyun, Sayın Yargıç,” diye rica etti Harrison.

Burns bunu kabul etmeden önce ilk olarak Cole’a, sonra da Adam’a baktı. “Bundan emin misin?”

“Eminim.”

“Tamam o zaman. Diyor ki davranışlarından ötürü oğullarımı sorumlu tutmuyorum ve onlara karşı dava açmayacağım. Rose da bana aynı sözü verdi ve benim güvenilir arkadaşım sözünü tutacaktır. Oğullarımı seviyorum. Sadece öfkelerine hâkim olamadıklarında beni korkutuyorlar. Beni incitmek istememişlerdi, fakat kâğıdı imzalamayı reddettim, sonra da beni buna zorladılar. Gerçeği bilmek istemiyorlardı ve daha fazla dövülmeye katlanamayacağımdan ötürü kâğıdı imzalamadım. Tanrı yalan söylediğim için beni affetsin.”

Kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü. Yargıç Burns solgun görünüyordu. Harrison herkesin solgun göründüğünü düşündü. Hâlâ anlatacağı başka şeyler vardı ve hemen söyleyip kurtulmak istiyordu.

“Doktor dışında hastane odasında seninle beraber olan başka birileri de var mıydı?”

“Evet,” diye cevap verdi Mitchell. “Rose Anne de oradaydı. Livonia ona böyle sesleniyordu ve benim de ona Rose Anne demem için bana izin verdi.”

“Neredeydi, Livonia’nın odasında mıydı yoksa hastanenin dışında mı bekliyordu?”

“Yatağın yanında duran bir sandalyede oturuyordu. Livonia’nın elini tutup onu teselli ediyordu.”

Harrison derin bir nefes aldı. Şimdi soracağı şeyden nefret ediyordu. “Peki Rose Anne nasıl görünüyordu?”

Mitchell başını iki yana salladı. “Neredeyse Livonia kadar kötü durumdaydı. Yüzü şişmişti. Gözleri morarmıştı, kol ve bacaklarında da çürükler vardı. Onun da ayrı bir oda ve yatakta yatıyor olması gerekiyordu, fakat o Livonia’nın

yanından ayrılmak istemedi. Livonia her uyanışında Rose'a sesleniyordu. Rose'un sesini duyduğunda gülümseyip tekrar uykuya dalıyordu."

"Rose Anne de Adam'ın masum olduğuna dair bir belge imzaladı mı?"

"Evet."

Harrison kâğıdı yargıca uzattı. "Livonia iyileşecek mi?"

"Doktorlar iyileşeceğine pek inanmıyorlar. Ciddi şekilde dövülmüş. Gücünü geri kazanamayabilir."

"Peki ya Rose Anne?"

"O sandalyede otururken doktorlar onunla ilgileniyorlardı. Onun orada uyumasına izin vermek hastane kurallarına aykırıydı, fakat bir ya da iki gün geçtikten sonra hemşireler onun nezaketini gördüler ve onun rahat edebilmesi için odaya küçük bir karyola taşıdılar. İyileşmesi biraz zaman alacak ancak onunla ilgileniyorlar."

Harrison Adam'a döndü. Adam çıldırmış gibi görünüyordu. Elleri masanın üzerinde dümdüz olmuştu ve neredeyse ayağa fırlamak üzereydi.

Harrison Adam kendisine bakana kadar bekledi, sonra yavaşça başıyla işaret yaptı. Adam hemen sakinleşti. Adam Harrison'ın yalan söylediğinde başıyla işaret edeceğini hatırlamıştı.

Cole silahını yargıcın masasından kapıldığı gibi Lionel'ın kalbine yöneltmeyi düşünüyordu, ancak tam o anda Harrison'ın işaretini gördü ve hemen kendini topladı.

İşaret ettiğine göre bu, Harrison'ın yalan söylediği anlamına geliyordu. Cole Adam'ın ona söylediği şeyi üç kez kendine hatırlattı.

"Livonia'yı dövmekten kimin sorumlu olduğunu jüriye söyle."

"Lionel Adderley."

Salondan mırıltılar yükseliyordu. Harrison sesi duymazdan geldi ve Lionel'a döndü. "Babasının oğlu."

Tekrar Mitchell'a döndü. "Lionel olduğunu nereden biliyorsun?"

“Rose Anne ve Livonia onları Lionel’ın dövdüğünü söylediler. Doktor ertesi öğlen Livonia’nın oğlunu görmüş. Doktor içerideyken hastane odasına girmiş. Doktorun imzalı bildirisi de yanımda. Doktor, Lionel’ın annesini öpmek için eğildiğinde elindeki kesik ve yaraları gördüğünü söyledi. Lionel’a direkt olarak annesine böyle bir şey yapıp yapmadığını sorduğunda ise Lionel ona kendi işine bakmasını söylemiş. O günden sonra da annesini ziyaret etmemiş. Bir avukat kiraladıktan birkaç gün sonra kardeşiyle birlikte Montana bölgesine geldiğine inanıyorum.”

“Teşekkürler Alfred. Şimdi yerine geçebilirsin.” Jüriye döndü ve ekledi: “Beyler, Mitchell güncyde yaşayan dürüst insanların hâlâ var olduğunun bir kanıtı.”

“Lionel Adderley, tekrar yerini al.”

Sandalyeye geçtiğinde Lionel’ın yüzü kıpkırmızıydı. Haysuz ve kızgın görünüyordu.

“Bana, Yargıç Burns’e ve bu jüriye yalan söyledin Lionel Adderley. Birden fazla yalan söyledin. Sana anneni o belgeyi imzalamaya zorlayıp zorlamadığını sordum. Her iki seferde de bana anneni zorlamadığını söyledin.”

“Onu zorlamadım. Sadece doğruyu söylemesi için ona yardımcı oldum.”

“Vücudundaki neredeyse her bir kemiği kırarak mı?” diye gürlledi Harrison. “Bu ona yardım etmek mi?” Başını iki yana salladı. “Başka sorum yok.”

Lionel yerine geçerken jüriye aptalca baktı. Harrison, Reginald’ı çağırdı. Ona olan sorularını yumuşatarak sormadı. Israrcı, zorlayıcı ve tehditkârdı. Ondan gereken bilgiyi aldığı anda Reginald’ın yüzüne yaklaştı ve onunla ilgili ne düşündüğünü ona söyledi.

Ve Reginald’ı kovdu.

Şimdi durumun özetlenme zamanıydı. Jürinin önündeki yerini aldı. Üyelerin onu yakından görebileceği bir mesafede duruyordu.

“Sonuç ortada. Adam Clayborne iki şahit sayesinde cina-

yet suçundan arınmıştır. Lionel ve Reginald Adderley bizim kasabamıza gelmiş ve Adam'ı katil olarak göstermişlerdir. Onlar yabancı, bu yüzden bizim gibi basit ve cahil insanlardan daha çok şey bildiklerini düşünüyorlar. Adam ise bir yabancı değil. O içimizden biri. O bir komşu ve arkadaş. O iyi bir insan. Hepiniz bunu biliyorsunuz. O da tatlı Catherine Morrison'a erkek delisi fahişe denmesinden en az sizin kadar hoşlanmadı. Catherine'in annesine söylenenlerden de hoşlanmadı. Bunlar şehirli çocuklar tarafından kullanan küfürlü ve kaba sözcüklerdi. Ve hiçbiri gerçek değildi. Yabancıların bize işimizi öğretmesine izin mi vereceğiz? Bugün mahkeme salonunda oturan katiller var. Onlara iyice bakın beyler. Lionel ve Reginald Adderley. Onların kendi annelerine yaptıklarını gözünüzde canlandırın. Hepimiz Livonia'nın hayatta kalması için dua edeceğiz ama sonuçtan kuşkuluyum. Hayattayken oğullarına dava açmayacak, fakat doktor eğer o ölürse yetkili makamları çağırıp bu çocukları cinayetten suçlamayı planlıyor. Doğru olanı yapın. Adalet yerini bulsun. Teşekkürler."

Yargıç Burns jüriyle ne yapacağından tam olarak emin değildi. Salondaki kimsenin gitmesini istemiyordu, çünkü çözüme kavuşturma sürecinin üzerinden geçilmesi gerekiyordu. Bu yüzden jüriyi depoya göndermeye karar verdi.

"Sandalyelerinizi alın ve depoya gidin," dedi. "Görüşmeniz bitene kadar bekleyeceğiz. Salondan birilerinin çıkmasına izin vermeden önce size bir saat veriyorum."

Harrison, jüri salona girerken onlara bakmadı. Salonda kimse tek kelime etmiyordu, izleyiciler bile. Harrison hepsinin, göstermiş olduğu gerçeklere içten içe öfkeli olduğunu umuyordu.

Nefret. Tüm bunlar nefretle ilgiliydi. Gerçeklerden usanmıştı. Kanıt, nefret etmek isteyen bir adam karşısında güçlü değildi. Mümkün olabilecek en küçük gerçeğe bile tutunuyor ve düşmanını suçlu çıkarmaya çalışıyordu. Amaç unutulmuştu. Bunun yerini nefret almıştı.

Uyguladığı taktikten iğrenmişti ama yine olsa aynı şeyi yapardı. İnsanların birilerinden nefret etmeleri gerektiğini biliyordu, bu yüzden onları alevlendirmiş, sonra da alevleri Adam'ın üzerinden atmıştı.

Masaya oturdu ve karısına döndü. Orada olduğundan emin olmak için ona bakmaya ihtiyacı vardı. Teselliye ihtiyacı vardı ve içten içe o kadar tereddütlüydü ki onunla çok az konuşabilirdi.

Mary Rose'un gözleri doluydu. "İyi misin?" diye fısıldadı.

"Şimdi söyleyebilir miyim Harrison?"

Harrison onun tesellisini kalbinde hissediyordu. "Evet söyle."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Efendim, Mary Rose'a mendilinizi verin."

Harrison tekrar döndü. Adam ona bakıyordu. "Başınla işaret ettiğin zaman demek istiyordun ki..."

"Evet, öyle demek istiyordum."

John Morrison salona girip yargıca seslendi. Burns hemen kalkıp kapıya doğru koştu. Bir dakika kadar dinledikten sonra Harrison'a başıyla işaret etti ve on iki adamla beraber odaya girdi.

Harrison ve Adam ayağa kalktılar. "Kalkın lütfen. Duruşma devam ediyor," dedi Harrison.

Yargıç yerini alırken, jüri üyeleri de sandalyeleri olmasa da aynı konumda dizildiler.

"Bir karara vardınız mı John Morrison?"

"Evet, Sayın Yargıç."

"John Quincy Adam Clayborne'u suçlu buluyor musunuz?"

Morrison cevap verirken direkt olarak Adam'a baktı. "Onu herhangi bir konuda suçlu bulamadık."

Kalabalık çıldırmış gibiydi. İnsanlar ayağa fırladılar. Herkes sevinç içinde bu kararı alkışlamaya başladı.

Yargıç tokmağını masaya vurarak, “Tamam, bu kadar yeter,” dedi. “Hepimiz bugün burada adaletin yerini bulmasından ötürü memnunuz. Lionel ve Reginald Adderley, defolun bu kasabadan. Kasabımıza adı verilen bayana beş para etmez fahişe diyemezsiniz. Burada fazla yaşayabileceğinizi düşünüyor olamazsınız. O iğrenç ağızlarınıza kendi ellerimle mermi sıkabilirim.” Tokmağını son kez masaya vururken ekledi: “Harrison buraya gel. Tamam. Duruşma bitmiştir.”

Harrison hemen yargıcın yanına koştu. Burns ayağa kalktı ve kollarını esnetti.

“Beklediğin bir telgraf vardı. Neyi bekliyordun?”

“Aslında bu beklediğim bir şey değildi...” diye cevap verdi Harrison. “Livonia öldüğünde Mitchell’ın kardeşi bana telgraf yollayacaktı. Onun için üzgünüm. Cehennem gibi bir hayat sürdü. Belki bir sonrakinde huzur bulur. Eğer cennete gitmeyi hak eden biri varsa o da Livonia’dır.”

“Son anlarını yaşıyor, değil mi?”

“Belli ki öyle. Bu kaçınılmaz. İç kanaması var.”

“Şu çocukların başlarına bela olacak bir cinayet davaları olduğunu bilmelerini istemiştin, değil mi?”

“Evet, Sayın Yargıç, istemiştim.”

“Bundan sonraki ilk dava onların öyleyse. Elini bir sıkayım evlat. İyi iş çıkardın.”

El sıkıştılar. Mary Rose kocasını arkasından yakaladı. Kollarını beline dolayıp onu sıkıca sardı.

Bunun üzerine Burns, “Tatlı Belle, buraya gel de şu mutluluk verici öpücüklerinden biriyle ödüllendir beni,” diye seslendi.

Harrison arkasını dönmeden önce karısının ellerini üzerinden çekti.

Mary Rose’un yanaklarından mutluluk gözyaşları süzülüyordu. “Seninle gurur duyuyorum Harrison.”

Harrison onu dudağından öptü. “Bütün bunları bana yatağımızda anlatabilirsin hayatım. İlk önce Adam’ı eve götürmeliyiz. Bickley hâlâ dışarıda unuttun mu?”

“Bırak Cole onu vursun,” diye önerdi genç kız.

Harrison güldü.

Belle kapıya yöneldi ve “Hemen eve gidip yargıç için hazırlanacağım,” diye açıkladı. “Yarın da çiftliğinize gelip kutlamanıza katılacağım.”

“Çok memnun oluruz Belle. Yargıcı da getir,” diye seslendi Mary Rose.

Genç kız kocasından ayrılmak istemiyordu. Aileler ve arkadaşlar, ağabeylerinin etrafını sarmıştı. Adam sersemlemiş görünüyordu. Harrison şu an John Morrison’ın ona dediklerini onun duyduğundan bile kuşkuluydu.

Beraber dışarı çıktılar. Yol neredeyse terk edilmiş gibiydi. İdam yapılmayacağı yönündeki hayal kırıklığı yaratan haberi aldıktan sonra yabancılar evlerine geri dönmüşlerdi.

Bickley ve çetesindeki beş kişi yolun ortasında duruyordu. Harrison onların silahlı olduklarını fark etti. Mary Rose’u arkasına itti.

“Efendim, aracın içine girin. Cole sizi götürecektir. Mary Rose’u da yanınıza alın.”

Mary Rose babasına doğru ilerlemeye başladı ama dikkatini Bickley’in üzerinden ayırmadı. Bickley, Adam’a bakmıyordu. Öfkesinin hedefinin Harrison olduğu belliydi.

Bickley tabancasına elini attı. Genç kız tereddüt etmeksizin kocasının önüne attı kendini.

Harrison, “Hayır,” diye bağırdı.

Herkes aynı anda silahına sarıldı. Yargıç hepsinden daha hızlıydı, çünkü silahını çoktan ateşlemişti. Bickley’in yapmayı planladığı şeyi tahmin etmiş ve zamanı gelene kadar köşede beklemişti.

Bickley alnının ortasına isabet eden mermiyle anında yere serildi.

“Bu silahtan başka mermi isteyen var mı çocuklar?” diye gürledi yargıç.

Bickley’in arkadaşları başlarını iki yana sallayıp ellerini havaya kaldırdılar. “O zaman defolun gidin kasabamdan,” diye

emretti yargıç. “Ve şu pislği de yerden kaldırıp beraberinizde götürün.”

Harrison titriyordu. Karısına sıkıca sarıldı. “Lanet olsun, neredeyse öldürölüyordun. Tanrı aşkına ne yapmaya çalışıyordun?”

“Öldürölmeceğinden emin olmak istemiştım.”

“Eğer... Aman Tanrım, Mary Rose, sensiz... Nasıl...”

Cole gülmeye başladı. “Onu evde azarlarsın Harrison. Bickley’in seni neden öldürmeye çalıştığını biliyorsun, değil mi?”

“Sanırım o da herkes kadar avukatlardan nefret ediyor. Harrison, bir avukat olmam gerektiğinden emin misin?” diye sordu Travis.

Harrison gülmedi. Cole atını çekti ve Harrison, karısı ve Elliott’la birlikte araca bindi.

Travis, Douglas ve Cole, Adam’ın etrafını sararak atlarını sürmeye başladılar. Bickley’in arkadaşlarına güvenmiyorlardı ve içlerinden birinin Harrison ya da Adam’ı öldürmesine izin veremezlerdi.

Harrison’ın çenesi gergindi. Mary Rose onun hâlâ Bickley’in saldırı girişiminin etkisinde olduğunu biliyordu. Dava hakkında konuşarak onun dikkatini dağıtmaya karar verdi.

“Baba, Harrison sence de mükemmel değil miydi?”

“Evet mükemmeldi. Acımasızlaşmasına gerek kalmadığına memnunum. İşler planladığı gibi gitti.”

“Acımasız değil miydi?”

“Ah hayır elbette. Çok uysal olduğunu düşünmüştüm.”

“Harrison? Mitchell’ı yalan söylemeye nasıl ikna ettin?”

“Etmedim.”

“O halde...”

“Doğruyu söyledi... Bildiği gibi,” dedi kasten onu yanlış yönlendirmek için.

“Bu bir tür plan mıydı?”

“Evet.”

Mary Rose ona yaslandı. “Bana kesik kesik cevaplar vermeyi kes lütfen. Bana kızgın olduğumu biliyorum. Kocasını korumak bir kadının görevidir. Bunu atlatmaya çalış.”

Harrison genç kızı kucağına aldı ve yüzünü omzuna dayadı.

“Seninle gurur duyuyorum evlat,” dedi Elliott Harrison’a.

“Kolaydı efendim. Adam masumdu.”

“Ama dava bu yönde ilerlemedi, değil mi?”

“Hayır efendim. Nefretle ilgiliydi.”

Elliott kafasını salladı. Araba yolu tırmanırken hepsi sessiz kaldı. Elliott Harrison’ı yalnız yakalayıp da planının ne olduğunu sormak için sabırsızlanıyordu. Harrison’ın aklının nasıl çalıştığını biliyordu ve kuşkusuz onun bir davada asla yalan söylemeyeceğinden de emindi. Bunu kendisi için bir başkasına da yaptırmazdı. O zaman nasıl becermişti bu işi?

Cevabın bir kısmı şu an kocasına gülümsüyordu. Harrison davada yalan söylememişti ama Mary Rose ve ağabeylerine yalan söylemişti. Elliott onun bunu neden yaptığını anlamıştı elbette. Eğer onlar önceden Rose Anne’ye Livonia’nın oğullarının yaptıklarını bilmiş olsalardı bu kadar sakin ve kontrollü olamazlardı.

Elliott Harrison’ın onlara doğruyu söyleyip söylemeyeceğini merak etti. Bu soruyu ona bu akşam soracaktı.

“Yakında İngiltere’ye geri dönmek durumundayım,” dedi.

“Henüz gidemezsin. Sana göstereceğim çok şey var. Seni Corrie’yle tanıştırmak ve sana dağları göstermek istiyorum. Eğer kalırsan sana hayaletlerin nereye gömüldüğünü de gösteririm.”

Elliott gidişiyle ilgili kızının isteksiz olmasından ötürü memnun oldu. Gözleri buğulandı ve yavaşça başını salladı. Sesi titriyordu. “Tamam kızım. Birkaç hafta daha kalacağım. Gelecek yaz Harrison’la beraber beni ziyaret etmek için İngiltere’ye gelebilirsiniz. Eğer bana şimdi söz vererseniz bir hafta daha kalırım.”

“Ama gelecek yaz senin buraya gelmen lazım. O zaman yola çıkamam,” dedi Mary Rose.

“Hayatım, bir aylığına gidip geri geliriz. Sana İskoçya’yı göstermek istiyorum,” diye üsteledi Harrison.

“Harrison’la konuşana kadar söz veremem baba. Yarına kadar bekleyebilir misin?”

Lord Elliott onayladı. “Şu hayaletler hakkındaki şeyi duymak için sabırsızlanıyorum. Şimdi anlat her şeyi. Oraya kim gömüldü?”

“Yatağımın altındaki canavarlar,” diye cevap verdi Mary Rose. “Beş altı yaşlarındayken kendi yatağında uyuyamazdım. Bekleyip ağabeylerimden biriyle girerdim içeri. Çocukken hep onlarla uyurdum ve onlar da bu alışkanlığımı değiştirmeye çalışıyorlardı. Douglas bir perde gererek yaşam alanımı onlarınkinden ayırdı. O zamanlar hâlâ kulübede yaşıyorduk. Neyse, yatağımın altından canavar sesleri geldiğinden emindim. Cole hariç bütün ağabeylerim beni hayal gördüğüme ikna etmeye çalışıyorlardı. Cole ise değişik bir yaklaşım sergiledi. Dizleri üzerine çöküp yatağın altına baktı ve ısıklı çaldı. ‘Burada bir canavar var. Mary Rose, ben onu dışarı sürüklerken gözlerini sıkıca kapat. Bakamayacağın kadar çirkin’ dedi.” Harrison ve Elliott gülümsüyorlardı. “Cole silahını çıkarmıştı bile. Kapıyı açması için Douglas’a seslendi. Onu görmemem için koşarak dışarı çıktı. Sonra bir silah sesi duydum.”

“Onu senin için öldürdü.”

“Elbette,” diye cevap verdi Mary Rose. “Diğer canavarların Clayborne’ların nasıl insanlar olduklarını anlamaları için onu bütün gece dışarıda tutacağına dair söz verdi bana. Sabah onu gömecektik. Çok küçüktüm ve tabii ona inandım. Haftada bir ona bir canavar vurdururdum. O zaman güvende olduğumu hissederdim. Cole sahanlığa boş bir kutu koyardı. İçine bakmamamı, yoksa çok korkacağımı söylerdi.”

Genç kız bunu düşününce güldü. “Her neyse, çayırılığa doğru yürüdük ve canavarı gömdük. Arkasından dua etmedik, çünkü onun cennete gitmesini istemiyordum.”

Harrison onu küçük bir kız olarak ağabeyinin elini tutarken hayal etti. “Sevgiyle çevrelenmiştin,” diye fısıldadı.

“Evet öyleydi,” diye kabul etti Elliott. “Bu akşam bana bir başka hikâyeye daha anlatmak zorundasın. Mektuplardan seninle ilgili çok şey buldum. Annen kin tutmazdı. Bu özelliğini kimden aldığını merak ediyorum?”

“Sanırım Cole’dan,” diye cevap verdi Mary Rose.

“Ve Douglas ve Travis,” dedi Harrison.

“Ben mükemmel bir çocuk değildim baba. Sürekli şikâyet ederdim ve ağabeylerim istemediğim bir şey yaptıklarında bunu her zaman Rose Anne’ye anlatırdım.”

“Ben de çocuklarımız için canavarları vurmak zorunda kalacak mıyım?”

“Elbette. Bu bir babalık görevi. Eğer oğlumuz olursa adını Harrison Stanford MacDonald koyacağım.”

“Dördüncü,” diye ekledi Harrison.

“Dördüncü,” diye onayladı Mary Rose.

“Peki ya kız olursa?”

“Sanırım ona beni en çok seven iki kadının adını vereceğim. Agatha Rose. Çok sevimli değil mi?”

Elliott konuşamayacak kadar duygulanmıştı. İsmi ne kadar güzel olduğunu belirtmek için başını salladı. Ve uygun.

Üçü de dayanacakları ve devam ettirecekleri gelenekleri düşündüler.

Birkaç dakika sonra çiftliğe ulaştılar. Ağabeyleri, Harrison’ın Mary Rose’u odasına götürmesine izin vermeyeceklerdi. İlk önce sorularına cevap almak istiyorlardı.

Pes etmeyeceklerdi. Harrison verandada oturdu, karısını kucağına çekti ve soruların başlamasını bekledi.

Söze ilk olarak Travis başladı. “Alfred’in orada yalan söylemesini nasıl sağladın?”

“Bunu kendi başınıza anlamanız için size bir hafta vereceğim. Sonra da anlatacağım.”

Bir sonraki soruyu Douglas sordu. “Bütün kiralık atları neden eve getirdiğini anlıyorum şimdi. Lionel ve Reginald’ın kasabada mahsur kalmasını istiyordun.”

“Evet.”

“Bundan nefret edeceklerini biliyordun. Bunu nasıl anlayabildin?” diye sordu Cole.

“Adam bana savaş başlamadan önce onların güneydeki yaşam tarzlarını anlattı. Kardeşler lükse alışıklardı. Onların çaresiz kalıp şikâyet etmeye başlamalarını istiyordum.”

“Başka ne yaptın?” diye sordu Douglas.

“Billie, Henry ve Dooley ile konuştum. Adam burada sadık arkadaşların var.”

Adam gülümsedi. “Evet biliyorum.”

“Billie onların karınlarını doyurdu. Yemeklerinin iğrenç olduğundan emin oldu. Henry, Billie’nin onlara servis yapması için Hortlak’ın ev yapımı içkisini kullandı ve Dooley onların kasaba insanları hakkında söylediklerini kayda aldı. Sonra da bana anlattı.”

“Ve sen de gidip insanlara onların söylediklerini anlattın ve onlara kâğıt imzalattın?”

“Hayır, Dooley onlara bunları çoktan anlatıp onları öfkeliendirmişti. Ben sadece onların gözünde sempati kazanmaya çalıştım.”

“İftira attın?” diye sordu Cole.

“Öyle bir şey,” diye cevap verdi Harrison.

Elliott ayağa kalktı. “Şu şehir kıyafetlerini çıkaracağım üzerimden. Sanırım ne yaptığını anlayamayacağım Harrison. Alfred Mitchell’ın kanıtını bir hafta içinde açıklamak zorunda kalacağımı sanıyorum. Seni iyi tanıyorum evlat, sen gizli iş çevirmezsin.”

“Bir hafta içinde, efendim. Lütfen bekleyin. Adam, özgür olmak nasıl bir his? Uzun süredir endişeliydin.”

“Güzel bir his,” diye fısıldadı Adam. “Hâlâ inanamıyorum sanırım. Şimdi içeri gidip o şiiri duvardan çıkaracağım. Bana bir şeyler söyle Harrison. Neden o kelimeler senin için çok özeldi? Onları ezberlemiştin, hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum. Neredeyse her akşam o kısmı babama okurdum. Onu severdi. Onda teselli bulurdu.”

Adam başını salladı. Harrison birden kendini bitkin hissetti. Mary Rose yorgun görünüyordu. Herkese veda ettikten sonra karısını 'ev'lerine götürdü. Mary Rose'un ona hem fiziksel hem de ruhsal olarak güç vermesine ihtiyacı vardı, böylelikle dışarı çıkıp canavarları yok edebilirdi.

Odasının kapısında durup genç kızın kıyafetlerini çıkarmasını izledi. Mary Rose tam çamaşırını çıkaracakken, ona yatağın kenarına oturmasını söyledi.

Önünde diz çöktü ve elini tuttu.

"Rose Annen iyi. Alfred Mitchell yalan söylemedi."

"Biliyorum. Ondan asla yalan söylemesini istemezdim. O gerçekten iyi mi?"

"Evet iyi. Ağabeylerine yalan söyledim, çünkü onların direkt olarak gerçeği duymalarını istemiyordum. Çünkü annelerine zarar veren adamlar çok yakınlarında oturuyorlardı. Neler olacağını biliyordum."

"Oğulları eve geri döndüğünde Livonia'ya ne olacak?"

"Hayatım Livonia ölüyor. Mitchell'in kardeşlerinden biri bu gerçekleştiğinde bana telgraf gönderecek. Alfred onu gece gündüz koruması için bir adam tuttu. O aynı zamanda annene de göz kulak olacak. Lionel ve Reginald'ın gitmek için acele edeceklerini sanmıyorum. Suçları için endişeli olacaklar."

"Neden bunu verandada ağabeylerime açıklamadın?"

"Eğer gerçeği bilseydi Cole ne yapardı sence?"

"Onların peşine düşerdi."

Harrison başıyla onayladı. "Livonia'nın oğullarına ortadan kaybolmaları için bir hafta veriyorum. Yoksa Cole'u iki cinayet suçundan savunmak zorunda kalacağım."

Mary Rose elini çekti ve kibarca kocasının yanağını okşadı.

"Cole aptalca bir şeyler yapabilirdi. En azından ben öyle düşünüyorum. Adam'ın savunmasına karşı ağabeylerimin tepkisini dengeliyordun. Doğru olanı yaptın."

"Bana inandığın için teşekkür ederim."

“Teşekkür etmene gerek yok. Sana inanıyorum. Anlamadın mı daha? Sen benim ailemin bir parçasısın artık. Tartışacağız, didişeceğiz, öpüşüp özür dileyeceğiz. Aynı zamanda birbirimize öğüt verip birbirimizde teselli bulacağız, ailelerin yaptığı her mükemmel şeyi biz de yapacağız. İhtiyacımız olan tek güç, sevgi. İşte aile dediğin budur.”

Sevgili çocuklar,

Livonia artık huzura kavuştu. Geçen hafta uygun bir törenle toprağa verildi. Tören boyunca kilisenin dışında durdum, sonra onu mezarlığa kadar takip ettim. Herkes gidince bir müddet daha onunla kaldım ve onunla vedalaştım. Onu özleyeceğim.

Benimle seyahat edebilecek bir yol arkadaşı buldum ve artık sonunda evime dönüyorum. Kansas'ta güneyi terk edip buraya yerleşen zencilerle dolu bir kasaba var. Birkaç gün orada dinleneceğim ve yolculuğuma devam etmeden önce eski arkadaşlarımı göreğim.

Oraya gelene kadar Tanrı sizi korusun.

Anneniz Rose,

Adam, tatlım, gelinini yanımda getiriyorum.

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Tüm çiçekler içinde, bence bir gül en güzelidir.
Genç bir kızın gerçek sembolüdür;
Batı rüzgârı ona usulca kur yaptığında,
Nasıl da tevazu göstererek açılır,
Bu yüzdendir gösterişsiz kızılığı ile
güneşin betimlenmesi!
Kuzey rüzgârları yakınına geldiğinde,
Kaba ve sabırsızlıkla,
Namusu gibi güzelliklerini yeniden goncasına hapseder.
Ve dikenlerini çıkarır.
O şaşılacak derecede saftır.
... Bence bir gül en güzelidir.

– William Shakespeare & John Fletcher
İki Soylu Akraba

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@